



ஓம்.

பரப்பிரம்மணே நம:

இந் து பைபில் 4341.

என்னும்

XXII. A. 14.

ஆரியர் சத்திய வேதம்.

பழய ஏற்பாடு—உபநிஷத்துக்கள்.

(முதற்பாகம்.)

இஃது

தமிழ்வாலிபர்களின் உபயோகத்திற்காக
கோயமுத்துர் கலாநிதி முத்திராக்ஷர சாலையில்,
ஆன்மிகமதசித்தார்தமென்னும் மகவீரகூடர், ஆரியர் ஆசாரமென்னும்
இந்து தரும சாஸ்திரம், யோக சாஸ்திரம், சமுத்திரிகசாஸ்திரம்,
சந்தேத சாஸ்திரம், தருட்சாஸ்திரம்,
பக்தி சாஸ்திரம், கவியுத்தருமம், வேதப்பொருள் சார சங்கிரகம்,
காசி யாத்திரையாதி திவ்விய தேச சுரித்திரம், ஸ்ரீவம்ஸ பிரகாசிகை
முதலான கிரந்தங்களின் சுருத்தருமாகிய

சேலம், பகடால,

ந ர சி ம் ம லு ந ர ய டு

அவர்கள் தொகுத்து



தமது

கோயமுத்துர்

கலாநிதி முத்திராக்ஷர சாலையில்

பதிப்பிக்கலாயிருக்கிறது.

1898.

The Country

TO WHICH

I AM SO PROUD OF BELONGING ;

To the Vedas

TO WHICH

I AM SO DEEPLY INDEBTED ;

AND TO THE

Memory

OF

MY BELOVED SON,

S. P. Ranganatham Nayudu

AT WHOSE REQUEST

THIS WORK WAS COMPILED,

I DEDICATE THIS WITH AFFECTION.

மு க வு ரை .

இப்பூவுலகில் பிரபலமாக இருக்கும் பெரிய மதங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் உரிய வேதம் அல்லது சமயகிரந்தம் இருத்தல் பிரதியகூடும். அவைகளில் பெரும்பான்மையானவை கல்வியும் நாகரீகமும் விருத்தியாகும் இக்காலத்தில், அந்தந்த மதஸ்தர்களுடைய பாஷைகளிலும், வேறுபாஷைகளிலும் அச்சிடப்பட்டிருப்பதால்; அந்தந்த மதஸ்தர்கள் அவைகளைப்பெற்றும், கற்றும், கேட்டும், தமதம் மத சித்தாந்தங்களின் உண்மையை யறிந்தும், அதுஷ்டித்தும் வருவதன்றியில்; ஏனையோரும் அம்மத நூல்களை அறிந்தும்படி பகிரங்கப்படுத்தியும், அவைகளைத் தழுவிவரும் படிசெய்தும் வருதல் பிரதியகூடும்.

இப்படி பூலோகத்தில் பிரபலமாகவிருக்கும் எல்லாப்பெரிய மதங்களிலும் புராதனமானதும், சிறந்ததுமான மதங்களில் ஒன்றாகிய, ஆரியர் மதமென்னும் நமது இந்த மதத்துக்கும் புராதனமும், பெருமைப் பெற்ற உமான வேதம், ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் இருத்தல் பிரதியகூடும். அந்த ஸம்ஸ்கிருத பாஷைக்கு ஆதி முதல் நாளது வரையில் அதற்கென்று தனியான எழுத்துக்கள் இல்லாமையாலும், பிறகு நாளாவட்டத்தில் எழுத்துக்கள் ஏற்பட்ட காலம் முதல் நாகரி, கிரந்தம், தெலுங்கு, மஹராஷ்டிர முதலான எழுத்துக்களில் எழுதி வெளியாக்கக்கூடியதாக இருக்கினும்; மஹாபரிசுத்தமும் ரஹஸ்யமுமானதாக எண்ணியிந்துவேதத்தை அனைவரும் படிக்கும்படி வெளியிடுதல் பாவமென்று பாமரத்துவத்தாலும்தான் சிலர் பயந்தும்; சிலர், தம்மைப்போலவே ஏனையோரும் வேதத்தைப்படித்தால் தமது மஹிமைக்குக் கெடுதி வருமென்ற துரபிமானங் கொண்டு மூடிவைத்தார்கள். ஆயினும், கல்வி கேள்வி சீர்திருத்தம் விருத்தியாகு மிக்காலத்தில், மதாபிமானம் தேசாபிமானமுள்ள சிலர், பாமரருடைய பிதற்றலுக்குப் பயப்படாமலும், தம்மைப்போலவே ஏனையோரும் தத்துவ ஞான மடைந்து இகபரகமடைய வேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணத்துடனும் தேவநாகரி, கிரந்தம், மஹராஷ்டிர முதலான சிலபாஷைகளில் வேதத்தின் சிலபாகங்களையும், முக்கியமாக உபநிஷதங்களையும் அச்சிட்டு வெளியாக்கி இருப்பதினால்; அவைகள் அந்த பாஷைகள் தெரிந்தவர்களுக்கு உபயோகப்பட்டு வருவதன்றி ஐரோபா கண்டத் தங்கும்போய்; அங்கு இத்தனி, பிரான்ஸ், மனி, ஆங்கிலேய முதலான பாஷைகளில் மொழிபெயர்ப்பு பதிப்பிக்கப்பட்டும், அவைகளின் பெருமையை ஐரோபா காக்கண்டத்தார்களும் கண்டு ஆரந்தமடைந்து வருகிறது.

. இப்படி இந்த இந்துதேச வேதத்தின் பெருமை தேசங்களுக்கே துதிக்கப்பட்டு வரச்சே, இந்த இந்த

தென்பாகத்தில் வதிந்துவரும் தமிழ் வாலிபர்களுக்கு அவர்கள் அனுஷ்டித்துவரும் ஆரியர் மதத்தின்பெருமையை தக்கபடி மொழி பெயர்த்து பதிப்பித்த ஆதி வேதம் இல்லாதது பெரும் குறைவன்றோ ?

இக்குறைவை நீக்கக்கருதியே இடைக்கிடை சில புத்திமான்கள் மத்தியகாலங்களில் வேதாந்த உபநிஷத்துக்களின் சில பாகங்களை மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டிருந்தாலும், அவைகள் பெரும்பான்மையும் அத்துவைத விசிஷ்டாதுவைத சித்தாந்தங்களைச் சார்ந்தவைகளாகவும்; வைதீக விஷயங்களில் உயர்தரஞானமடைந்த சிலருக்கன்றி, வாலிபர் முதலான சாதாரண ஜனங்களுக்கு அவ்வளவாகப் பயன்படாமலிருக்கின்றன. இதையறிந்தே சுமார் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்பு சென்னையில் பிரசுரஞ்செய்துவந்த தத்துவபோதினியில், ரிக்குவேதத்தின் சில பாகங்களையும், உபநிஷத்துக்களின் சிலவற்றையும், மொழிபெயர்த்து இடைக்கிடை பதிப்பித்துவந்தாலும்; அந்தப் பத்திரிகையைத் தக்கபடி போஷிப்பாரின்றி அன்று விட்டது.

பிறகு தமிழ் நாட்டார் ஆரியவேதத்தை தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டு வெளியாக்கத் துணிந்தார்களில்லை; துணியாததற்குக் காரணம், தமிழ்ப்பாஷையானது ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலிருந்து உற்பத்தியான தெலுங்கு கன்னடி முதலான பாஷைகளைப்போலல்லாமல், இது தன்னந்தனிய சுதந்தர பாஷையாகவும், இதில் இலவுகீக வைதீக விஷயங்களுக்கு இன்றியமையாத இலக்கிய இலக்கண நூல்களும், வாகடஜோதிஷாதி நூல்களும் ஏராளமாக இருப்பதன்றியில்; திருவாசகம், தேவாரம், திருவாய்மொழி முதலான சிறந்த பக்திரசாதி கிரந்தங்களும்; கைவலியம் முதலான வேதாந்த கிரந்தங்களும் ஏராளமாக இருப்பதாலும், இவைகளின் கருத்தெல்லாம் ஆரியவேதத்தின் சாராம்சமாக இருப்பதாலும், இனி இவ்வளவு சுலபமான பாஷையில் இருக்கும் கிரந்தங்களைவிட்டு, கஷ்டமான பாஷையாகிய ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலுக்கும் ஆரியவேதம் முழுதையும் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டு அனுவஸியமென்று விட்டார்கள்போலும்.

ஆயினும், காலவித்தியாசத்தினால் இக்காலத்துத் தமிழ் வாலிபரில் சிலர், தம் முன்னோரியற்றிய அருமையான தமிழ் இலக்கண பக்தி ஞான வேதாந்த நூல்களை உபேக்ஷித்து கராகிரிம்மதியாக காலங்கழித்துவருகிறார்கள். சிலர், கிறிஸ்தவ மதஸ்தர்கள் தம் தம் மத கிரந்தங்களை அழகாக அச்சவைகளின் பெருமையைப்பற்றி பகிரங்கமாகப்பிரசங்கஞ் செய்துக்கொண்டு, அந்த மதங்களில் பிரவேசிக்க,

அதனால், தம்பெற்றோர் உற்றோருக்கு மனஸ்தாபங்களும், மாச்சரியங்களும், சண்டைச் சச்சரவுகளுமுண்டாகி கோர்ட்டுச் சச்சரிகளுக்குப்போய் வியாஜியங்கள்செய்தும் விசனப்படச்சம்பவிக்கிறது. தமிழ் வாலிபர்களில் சிலர், கிறிஸ்து முதலான மதஸ்தர்களுடைய உபதேசங்களைக்கேட்கும்போது, அவ்விதமான உபதேசங்களேதமது தேவாரம் திருவாய்மொழி கிரந்தங்களிருக்கக்கண்டு அவர்களுக்குக் காட்டினால்; கிறிஸ்து முதலான மதஸ்தர்கள் “ஓ! இந்தத் தேவார திருவாசக திருவாய்மொழிகள் நவீனமான நூல்களென்றும், அவைகளில் ஒன்று சிவமதத்தைக் கண்டித்தும், மற்றொன்று விஷ்ணுமதத்தைக் கண்டித்தும் இருப்பதால்; அவைகள் இந்துக்களுடைய ஆதிவேதமல்லவென்றும், கடைசியாக தமிழர்களுக்கு வழிபடும் வேதமே கிடையாதென்றும் சொல்லச்சே,” தமிழ் வாலிபர்களேட்டு மதிமயங்குகிறார்கள். அதற்குத் திருநீடாந்தமாக.—அன்றோர் நாள் எனது குமாரன் “அரங்கநாதர்” என்னும் வரலிபன் கோயமுத்தூர் கடைவீதியில் போய்க்கொண்டிருக்கையில், ஒரு கிறிஸ்துமத போதகர் இவ்விதமாகப் பிச்சுக் கொஞ்செய்துக்கொண்டிருந்ததைக்கேட்டு வந்து “என்னை நோக்கி “கிறிஸ்து முதலான மதஸ்தர்களுக்கு அவரவர்கள் மதவேதம் அச்சிடப்பட்டும், அனைவரும் வாசித்தறியும்படியாக வெளியிடப்பட்டும் வரச்சே, நமது தமிழ் நாட்டாருக்கு மாத்திரம் நமதுமத வேதமில்லாதக் காரணமென்ன? ஒரு வேளையிருந்தால், அதை அனைவரும் அறியும்படி வெளியிடாதிருக்கக் காரணமென்ன?” என்று கேட்டான். இக்கேள்வி உண்மையான கேள்வியாகவும், நியாயமான கேள்வியாகவும் இருந்தமையால்; அவனுக்கும், அனைப்போன்ற வாலிபர்களுக்கும் திருப்தியாகவும், உதவியாகவும் இருந்தது பொருட்டு; ஆரியவேதத்தில் முக்கியமான தலோபநிஷத்துக்களையும் தமிழில் பொருளுடன் பதிப்பிக்க எண்ணினேன். ஆனால் அப்படி அந்த தலோபநிஷத்துக்கள் முழுமையும் பதிப்பித்தால் புத்தகம் பெரிதாகி, இக்காலத்து வாலிபர்கள் படிக்கமாட்டார்களென்று எண்ணியே “சுருங்கச் சொல்ல விளங்க வைத்தல்” என்னும் விதியைத் தழுவி, பிரபல சிருஷ்டி விநோதத்தைப்பற்றியும், ஜீவாத்மாவின் விலகாமைதைப்பற்றியும், பரமாத்மாவின் விலகாமைத்தைப்பற்றியும், மாத்துமாவையடையும் உபாஸனையைப்பற்றியும், ஆதி ஆரிய மாதுஷ்டானங்களைப்பற்றியும் பல உபநிஷத்துக்களில் சுருந்த சங்கதிகளைத்தொகுத்து இதைமுதற்புத்தகம் அல்ல, ஏற்பாடாகவும்; மறுமுதலான தருமசாந்திரம், பகவத்கிரந்தாதி புராணங்கள், பாரத ராமாயணத் திருந்தங்களி

பொது சத்தியங்களைத்திரட்டி, அதை இண்டாம் புத்தகம் அல்லது புது ஏற்பாடாகவும் பதிப்பிக்க; ஆந்திரம் ஆங்கிலேய முதலான பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருந்த ஆரிய வேதத்தின் சில உத்திருஷ்டமான உபரிஷத்துக்களையும், அவைகளுக்கு ஸ்ரீதேவேந்திரநாதமஹரிஷி, ஸ்ரீதரர் முதலான மஹான்கள் செய்த வியாக்கியானங்களையும், அவைகளுக்கு இங்கிலீஷ் கருத்துகளையுஞ் சேர்த்து “இந்து பைபிள்” என்னும் தலைப்பினால் எனது கலாநிதி பத்திரிகையில் பசுநத்தோறும் பதிப்பித்து வந்தனன். இதைப்படித்துப்பார்த்த சில தமிழ் வித்துவான்கள்: இதன் உத்தேசத்தை அங்கீகரித்தாலும், இதற்கு இந்து பைபிள் என்றும், ஆரியர் சத்தியவேதமென்றும் பெயரிட்டது பொருந்தாதென்றும்; இதற்கு இந்து பைபிள் என்ற பெயரிட்டதனால் “இது கிறிஸ்து மதப்புத்தகப்பெயரென்றும், இது கிறிஸ்தவர்களுடைய பாணியென்றும் “பைபிள்” என்ற பெயருக்கு வேதமென்னும் பொருள் பொருந்தாதென்றும் பின்னும் பலவிதமாக ஆசேஷித்து” சில பத்திரிகைகளில் பதிப்பித்து வந்தார்கள். (அதற்கோர் சமாதானம்.)

பைபிள் (Bible) என்பது இங்கிலீஷ்பதம், இப்பதத்திற்கு மூலம் அஹிணப்பன்மைப்பெயராகிய பிபிலியா அல்லது பைபிலியா = (Biblia) லத்தின் மொழி. இந்த பைபிலியா என்னும்பதம் = புத்தகங்கள் எனப்பொருள்தரும் பன்மைப்பாலாய் பிபிலியா = (Bibilia) என்னும் சீரேக்கு மொழியிலிருந்து பிரிந்ததும், இதன் ஒருமைப்பாலாகிய பிபிலியான் என்னும் கிரேக்குமொழியிலிருந்து உற்பலித்தது. இந்த பிபோயியோன என்னும் மொழியோ, பப்ரோஸ் என்னும் ஒருவகை வரத்தின்பட்டை என்னும் சொல்லிலிருந்து ஜனித்தது. ஆகவே பப்புரோஸ் என்னும் மொழியினின்று, பப்புருஸ் என்னும் லத்தின் மொழியும், இப் பப்புருஸ் என்னும் மொழியினின்று பப்பியே என்ற பிராஞ்சு மொழியும் = பேபர் என்ற அங்கிலேய மொழியும் பிறந்தது. இந்த பப்பியே மூலவது பேபர் என்ற பதத்துக்கு தமிழில் = கடிதம், அல்லது கடுதென்று பொருளாகிறது; ஆகவே, பைபிள் என்றபதத்துக்கு கிறிஸ்து வேதமென்று பொருள்கொண்டது பொருந்தாது. கிறிஸ்து வேதத்திலுள்ள அதிகன் பலவருஷங்களாக வாய்மொழிபோதகமாகவிருந்து, பிறகு எழுத்து ஏற்பட்ட பிறகு அவைகளை முதல்முதல் மரப்பட்டைகளில் எழுதி பாடஞ் செய்யப்பட்டும், பிறகு அந்தமரப்பட்டைகளையே நாளாவட்டத்தில் மெலிசும்மேன் மரக்கச்செய்யப்பட்டும், அவைகளே பேபர் = கடிதமென்று பெயரைப்பெற்ற மரப்பட்டையே பிறகு புத்தகமென்று வழங்குவரப்பட்டும், கடைசியாக களில் விசேஷ புத்தகமாகிய வேதத்துக்கு வழங்கப்பட்டதனால் பைபிள் பெயரைப்பெற்றது. இப்பெயரை இப்போது வழக்கத்தில் வேதப்புத்தகத்துப்பெயராக வழங்குவருகிறார்கள். ஆகவே பைபிள் என்னும் பதம் வேதர்களுடைய வேதத்துக்குமாத்திரம் உரியதாகாமல், குரானுக்கு = பபிள் என்றும், பார்க்கிகள் ஜந்தவஸ்ததக்கு = ஜந்தபைபிள் என்றும், திரிபதாகத்துக்கு = புத்த பைபிள் என்றும் சொல்லிவருவது சாதாரணமாக.

நணமாக இருப்பதால்; ஆதியில் எழுத்துக்களில்லாமல் கேவலம் ஒலீரூபமாகிய ஸம்ஸ்கிருத பாகையிலிருந்த ஆரியவேதத்தின் சாரச்சங்கீரஹத்தை இப்போது எழுத்துக்குறிகளால் கடிதத்தில் பதிப்பித்த புத்தகரூபமாக வெளியில் விடுவதால் இதற்கு இந்தப்பையில் என்று பெயரிடப்பட்டது. இப்பதப்பிரயோகத்தைப்பற்றி ஆக்ஷேபிக்கும் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் ஆங்கிலேய பாஷையையும், இப்போது பல மதஸ்நர்களுடைய வேதங்களை அந்தந்தமத பையில் என்று ஐரோபிய இந்தியபண்டிதர்கள் பெயரிட்டு பதிப்பித்திருக்கிற கிரந்தங்கனையும் பார்வைவிட்டால் திருப்தியையடைவார்கள்போலும். இது கிடக்க,

சிலர், பிறப்பில் பிராம்மணனல்லாத நான், இப்படிப்பட்ட வேதாதி உபரிஷத்துக்களை அச்சிடவும், வெளியிடவும் கூடுமோ என்று எண்ணுகிறார்கள். இந்தச் சங்கேதம் ஆதி முதல் நாளது வரையில் அதுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்தனவோ என்பதைப்பற்றி ஆரியர் வேத உபரிஷ துக்களை ஆராய்வேமாகில்.

பிருஹசாரணியம் 2-வது அத்தியாயம் 1-வது பிராம்மணத்தில், “கார்க்கியர் என்ற பிராம்மணன், அஜாதசத்துரு என்ற அரசனை ஆசாரியனாகக்கொண்டு பிரம்ம விதையை அப்பியசித்ததாகவும்,—சந்தோக்கிய உபரிஷத்த 5-வது அத்தியாயத்தில் சுவேதகேது, ஆருணையர், ஜைபலி அரசனிடம் பிரம்ம விதையை அப்பியசித்ததாகவும்,—ஒரு உபரிஷத்து 4-வது அத்தியாயத்தில் ஜானசருதி என்ற சூத்திரன் ரக்ருவியர் எனற பிராம்மணரிடம் பிரம்ம விதையை அப்பியசித்ததாகவும்;—ஐதிரிய பிராம்மணம் 5வது சஞ்சிகையில், கவுஷன் என்ற வேடன வேதாப்பியாஸம் செய்ததுடன் ரிஷியுமாகி யாகாதி கிருத்தியங்களில் பிராம்மணர்களோடு கலந்து மகிமை பெற்றதாகவும்,—ஜனகமஹாரிஷியிடம் சுதர் உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டதும், சுதபத பிராம்மணம் தர்ச பூரணமாச பிரகாணத்தில் பிராம்மண கூத்திரியர்கள் இன்னின்ன மந்திரங்கள் உச்சரிக்க வேண்டுமென்று விதித்ததபோலவே, சூத்திரன் “ஆ யா வெ தி” என்கிற வேதவாக்கியத்தை உச்சரிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லி இருத்தல் பிரதியகும்.

* அன்றியும் சூத்திரன் புராணங்களைப்படிக்கவும் கேட்கவும் அதிகாரமுண்டென்னும் பக்ஷத்தில், “பாரதம், ஆதிபர்வம்” 3-ம் அத்தியாயத்தில், “தேவாவ ஸ்ரீ” என்ற வாக்கியமும், சகுந்தலோபாக்கியானம் 74-வது அத்தியாயத்தில் காந்தாளம் 100, என்றாதி சருதி வாக்கியங்களையுபடிக்கவும் கேட்கவும் கூடுமே, அப்போது இந்தச் சங்கேதத்துக்கு என்ன கூறக்கூடும்? ஒரு வேளை இந்தப் புராணங்களைப் படிக்கவும் சூத்திரர்களுடிகாரியில்லை என்று சிலர் எண்ணும் பக்ஷத்தில்; அப்போது இந்தப் புராணங்களை எழுதியவர்களில் பலர் சூத்திரர்களாக இருத்தல் பிரதியகும். 17 சம்ஹிதை என்னும் கிரந்தத்துக்குக் கர்த்தா சூதர் என்பது அனைவரதேரிந்த விஷயம், இவர்களுக்கு மாதிரி இந்த சுவாதந்திரயம் கிரந்தகிடைத்ததெனில், இவர்கள் மஹான்களாகையால் ரிஷேதயில்லை என்று அவர்களுடைய மஹத்துவத்துக்குஞானமேயல்லவாக்காரணம்.—இந்த 250 னாலேயேயல்லவா கந்தஞர், கண்ணப்பர் முதலான நாயன்மார்களுபாளுமார், திருமங்கையார் முதலான ஆழ்வராநிகளும் மணம் பெ இப்போதம் அந்த ஞானத்தை பரதவருஷத்தில் பிரபலப்படுத்தினார்கள். இவ்வள சூத்திரர்களில் பலர் பெருமையைப் பெருவார்களன்றோ.)

மத்து ஆரியவேதத்தின் அநேக பாகங்களையும், உபநிஷத்துக் களையும், யாஸுரி, பிராஞ்சு, ஜர்மனி, இங்கிலீஷ் முதலான பா ண்ஷக்காரர்கள் படிக்கும்படி ஏனைய நாட்டார் தம் தம் பான்ஷுக ளில் பதிப்பித்து வெளிவிடச்சே; இந்த இந்துதேசத்திலேயே பிறந்தும், இந்து சமுதாயத்திலேயே வளர்ந்தும், இந்த இந்துமத சமயாசாரங்களையே அனுபவித்தும், இந்த இந்துமத வேஷபாஷா திகளை ஸ்வரூப சின்னங்களாகக்கொண்டும், இந்த இந்துமதத்தின் பெருமையை அனைவரும் அனுபவித்து, இந்த இந்துதேசத்தை அலங்கரிக்கவேண்டுமென்ற தேசாபிமான மதாபிமான ஆவல் கொண்ட நான், இதை அச்சிடவும், வெளியிடவும் கூடாதென்று என்னுவது விரந்தையே. இவ்வித துரபிமானங்கொண்டவர்கள், என்னால் பதிப்பிக்கப்பட்ட வேதாந்த சூரியோதயம், அல்லது வேதப்பொருள் சாரசங்கிரஹம் என்னும் கிரந்தங்களை வாசித்துப் பார்த்தால் அவர்களுக்குத்தக்க சமாதானம் கிடைக்கும்:

கடைசியாக; இந்தப்புத்தகத்தின் மூலவாக்கியங்கள் புரா ணமும் கஷ்டமுமான ஸம்ஸ்கிருதபாஷையாகவும், இவற்றின் பொழிப்புரை விசேஷ உரை தமிழ்ப்பாஷையாகவும், இவற்றின் கருத்துரை இங்கிலீஷ் பாஷையாகவும் இருக்க; இம்மூன்று பா ஷைகளுக்கும் புறம்பானவனும், பிறந்ததுமுதல் நாளதுவரை யில் விட்டிலும் வெளியிலும் விசேஷமாக வழங்கிவரும் தெலு ங்கு பாஷைக்காரனாகிய நான் ஒருவனே, இந்நூலை குறைவு குற் றங்களின்றி திருத்திகரமாக வெளியாக்கத் துணிந்தது முடவன் கொம்புத்தேனுக்கு ஆசைப்பட்டதுபோலாம்; ஆயினும், அரைச் சொல்லைக்கொண்டு அம்பலமேறினால், அரைச்சொல்லும் முழுச் சொல்லாகலாமென்று. எண்ணி, யானையுலாவுங்காட்டில் பூனை உலாவத் துணிந்ததைப்போல இந்நூலை அச்சிடத்தொடங்கி னேன். அந்தோ! இந்நூலை அச்சிட்டு முடிவதற்குள்ளாக, இந் நூலை அச்சிடமித்தரும்படியாக எவ்விய எனது அருமையான ஏக வத்திரனாகிய அரங்கநாதன் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டுப் பரமபதம் சந்ததனால், ஆதியில் எண்ணியபடி இப்புத்தகத்தைத் திருத்திக் வதுமுடிக்கக்கூடவில்லை. ஆகவே, புத்திரமான்களான பெரியோர் யு இந்நூலில் காணும் குறைவுகுற்றங்களை கூறியதும், இதில் தத்தக தவை இன்னவையென்றும், இதில் இன்னும் சோக்க யுயவை இன்னவையென்றுந்தெரிந்து, எனக்குத் தெரிவித் திரண்டாம் பதிப்பில் தக்கபடி சீர்திருத்திப் பதிப்பிக்கத் துதிருக்கின்றனன்.

முத்தூர்,

பிப்ரவரி 15, 1881

இப்படிக்கு,

சே. ப. நாகம்மையாசாமி

பொருள் அடக்க அட்டவணை.

—10:—

	பக்கம்.
பிழப்புச்செருப்பு கிண்பம்	8
புருஷ ரூபம்	41
தீவந்தனாவின் இருப்பு	70
ஸ்ரீ சங்கரர் சரித்திரம்	75
அத்துவைதத்தொந்த விஞ்விடை	76
ஸ்ரீ சாமாதுஜர் சரித்திரம்	106
விசெஷ்டாத்துவைதத்தொந்தம்	106
ஸ்ரீ மத்தவாசாரியர் சரித்திரம்	125
துவைதத்தொந்த விஞ்விடை	126
பிரம்மலக்ஷணம்	140
தங்காத்தின் பெருமை	143
பிராமத்தின் பலபெயர்கள்	155
பிரமத்தையடைபவர்களுக்கும்படாரும்த பலன்	241
சந்தியாவந்தனத்தின் பொருள்	247
பிரமோபாஸனத்தின் பலன், தந்தைவை	258
ஆரியர் ஆதி தருமாத்ஷ்டானங்கள்	259

உபநிஷத்துக்களின் குட்டவணை.

———:0:———

உபநிஷத்துக்கள்.

பக்கங்கள்.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்து ...	1—29—72—140—147—153—179—199 211—214—228.
பிரஹ்மசூத்ர உபநிஷத்து...	2—6—18—19—24—25—26—27—40—105 147—167—168—169—176—186—201—202 206—208—209—211—213—217—225—226 227—231—240—245—251—268—270.
தைதிஸ்ய உபநிஷத்து ...	3—142—146—173—185—187—192—200— 203—204—207—245—259—260—262—263 272.
நாராயண உபநிஷத்து ...	3—141—153.
கடோபநிஷத்து ...	8—30—162—172—177—187—188—191— 202—205—215—218—220—221—222—232 236—241—268—269.
மூண்டகோபநிஷத்து ...	11—13—124—147—150—152—175—187— 212—223—224—227—229—233—234—238 257—271.
கலேதாசுவதர உபநிஷத்து ...	23—32—34—35—49—69—136—146—164 165—168—171—174—179—180—181— ^o 194 209—212—235—242—243—244—270.
நடோபநிஷத்து ...	57—170—171—210—257.
பிரனெபநிஷத்து ...	34—147—177—214.
மாண்டூக்ய உபநிஷத்து ...	146—184.
ததிரேய உபநிஷத்து ...	37.
கேனோபநிஷத்து ...	151—162—163—166—182—183—193—219
வாஜுக்நேய உபநிஷத்து ...	188.
புருஷசூத்ரம் ...	41—42—43—44—45—46—47.

த ன் மு க ம்.

—:0:—

வேதம் என்பது வடமொழிப்பதம். இப்பதம் வித் என்னும் தாதுவிஷிநுந்து பிறந்தது. இதற்கு “வேத யதீதி வேத:” அறிவிக்கின்றமையால் = வேதம் என்னும் பெயரைப்பெற்றது. இப்பதத்திற்கு அமரத்தில், வேதம், சுருதி, ஆம்நாயம் என்னும் மூன்றுபதங்களும் ஒரேபொருளைக்குறிப்பதாக சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றுள், வேதம் என்பதற்கு நிஷ்பத்தி கூறுங்கால் “விதந்தியநேநதர்மாதர்மாவிதிவேத:” என்றதிலுல இதன்சஹாயத்தினுல்தர்மாதர்மங்களை அறிகிறார்கள் ஆகையால், வேதமாயிற்றென்றும்; “சுருயதஇதிசுருதி:” = என்றதனுல்கேட்கப்படுவதனுலன்றால் = பரமேசுவரிடமிருந்து நேராககேட்கப்பட்டபடியால் சுருதி ஆயிற்றென்றும்; சுரோத்ரேந்திரியத்தால் சப்தரூபமாக அறியப்படுகிறபடியால் “சுருதி” ஆயிற்றென்றும்; “ஆம்நாயதேபாரம்பரியேணேத்யாம்நாய:” என்றால், = பரம்பரையாய் அய்யபியசிக்கப்படுகின்றமையால்; என்றால், தகப்பன் மகனுக்கும், மகன் பேரனுக்கும் இன்னும் இவ்விதமாகவே சந்ததிதோறும் சந்தைசொல்லி நிலைத்தபடியால்; “ஆம்நாயம்” என்ற பெயரைப்பெற்றதென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

• இந்த வேதத்தை ஆதியில் பரமேசுவரரே இயற்றியதாக இன்றளவும் சிலர் எண்ணியிருக்கிறார்கள்; எப்படியெனில் ஆதியில் பரமேசுவரரே இந்த வேதத்தை ஆதிமனுஷனாகிய பிரம்மாவுக்கு நேராக உபதேசித்ததாகவும், அந்த பிரம்மாவானவர், அக்காலத்திலிருந்த சில உத்தம ரிஷிகளுக்கும், தபோநிதிகளுக்கும், முனிவர்களுக்கும் உபதேசித்ததாகவும்; அவர்கள் தம் தம் சீடர்களுக்கு வரிசைக்கிரமமாக போதித்தும் வரச்சே; சங்கன் என்னும் ஓர் அசுரன் அதை(வேதத்தை) திருடிக்கொண்டுபோய் மறைத்து வைத்துவிட்டதாகவும், அதை மறுபடியும் மச்சஸ்வரூப பெயரையுடைய பரமேசுவரர் மீட்டுக்கொடுத்து பத்திரமாக வைத்து பாதுகாக்கும்படி கட்டளையிட்டதாகவும்; ஆகவே, அன்றுமுதல் இந்த வேதத்திற்கு இரகசியசாதனம் என்னும் மறை என்ற பெயரைப் பெற்றதாகவும்; அதை அத்தியயனம் செய்து ஆதரிக்க அநர்ஹாளான மூடர்வசம் அகப்படாதபடி, சுருதி நாமகஸ்ரூபமாக்கி சில மஹான்களுடைய ஹ்ருதயம் என்னும் மஹா இரகசிய

மான பெட்டியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டும், அவர்களால் அவர் சந்ததிகளில் சாதுக்களான சிலருக்கு மாத்திரம் சந்தை சொல்லி பாதுகாக்கப்பட்டதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இந்த வேதத்தை ப.மேசுவரராலேயே ஆதியில் போதிக்கப்பட்டதென்பவர்களுக்கு சி ரெள திக ள் என்று பெயர்.

சிலர், வேதத்தில்கண்ட சங்கதிகள் பல காலங்களில் பல மஹான்களால் இயற்றப்பட்டவைகளாகவும், அதற்கு உதாரணமாக விசுவாமித்திரர், ரிக்வேதம் 3-வது, கண்டத்திலுள்ள கீதங்களுக்குக் கர்த்தாவாகவும்; பாரத்துவாஜர், ரிக்வேதம் 6-வது கண்ட சேர்மான கீதங்களுக்குக் கர்த்தாவாகவும், வசிஷ்டர் ஷெ 7-வது கண்டத்தின் கீதங்களுக்குக் கர்த்தாவாகவும், கீதசம்மதன் ஷெ 2-வது கண்டத்திலடங்கிய கீதங்களுக்குக் கர்த்தாவாகவும், வாமதேவர் ஷெ 4-வது கண்டத்தின் கீதங்களுக்குக் கர்த்தாவாகவும், புதர் அத்திரியன் மற்ற சந்ததிகள் 5-வது கண்டத்தின் கீதங்களுக்குக் கர்த்தாவாகவும் இருக்கிறதன்றியில்; அகஸ்தியர், கலியபர், ஆங்கீரசர், ஜமதக்னி, பராசரர், கௌதமர், பிரஹஸ்பதி, நாரதர், கண்ணுவர், மேதாதிதி, மதுசந்தனர், கனஸேபன், குத்ஸன், சலியன், விரகங்கர், திர்தசயன் முதலானவர்கள் ஷெ வேதத்தின் மற்ற காண்டங்களின் கீதங்களுக்குக் கர்த்தர்களாக இருப்பதாலும்; இவர்கள் யாவரும் மானவ ஜாதியார்களாகையாலும், இவர்களால் இயற்றப்பட்ட வேத வாக்கியங்களாலேயே பரமேசுவரரின் பெருமை வியத்தமாக விளங்கமாட்டாதாகையாலும்; இவர்களையும், இவர்களிலும் வல்லவர்களையும், மற்றும் அநந்த அர்புதமான சராசங்களையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற இந்த பிரபஞ்சமே பரமேசுவரருடைய பெருமையைப் பல மடங்கு பிரபலமாகக் காட்டுவதால், இந்தப் பிரபஞ்சமே வேதமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இப்பிரபஞ்சமே வேதமென்று சொல்லுபவர்களுக்குப் பிரபஞ்சவேதிகள் என்று பெயர்.

இப்படி இந்த வேதத்தின் உற்பத்தியைப்பற்றி பலர் பல விதமாக அபிப்பிராயப்பட்டாலும்; இதில், அடங்கியிருக்கும் பொருள்கள் மாத்திரம் இந்தப்பூவுலகில் பிரபலமாகவிருக்கும் எல்லா தேசத்தாருடையவும் எல்லா காலத்தாருடையவும், எல்லா ஜாதியாருடையவும், எல்லா மதஸ்தர்களுடையவும், எல்லா வேதங்களுக்கும் புராநனமும், பெருமை பெற்றதும் இகபாசுகதங்கு இன்றியமையாத தர்மானுஷ்டானங்களைப் பற்றியும், தத்துவஞானத்தைப்பற்றியும், நகவ

உபாசனையைப் பற்றியும், ஈசுவரனை அடைந்து ஆநந்தமடையும் வழியைப் பற்றியும், தெள்ளத்தெளிய தெரிவிக்கும் சிறந்த சாதனமென்று சகல கால, சகல தேச புத்தி மான்களும் அங்கீகரிக்கிறார்கள்.

வேதத்தின் மூன்று காண்டங்கள்.

இப்படிப்பட்ட இந்த வேதத்தில் கரும் காண்டம், உபாசனா காண்டம், ஞானகாண்டமென்ற மூன்றுவகுப்புக ளிருக்கின்றன.

1. முதல் வகுப்பாகிய கரும் காண்டத்தில், இகபர ஈகத்துக்கேற்ற கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்கிற முறைகளையும், அசுவமேதம் முதலான யாகக்கிரியைகளைச் செய்கிற விதங் களையும், அவைகளைச் செய்வதனால் கிடைக்கும் பலன்களைப் பற்றியும்.

2. இரண்டாவது வகுப்பாகிய உபாசனா காண்டத் தில், பரமேசுவரரிடம் பக்தியை வைக்கும் விதங்களையும், அப்படி பக்தி வைப்பவர்களுக்கு உண்டாகும் பலன்களைப் பற்றியும்.

3. மூன்றாவது வகுப்பாகிய ஞான காண்டத்தில், தத் துவஞானத்தினால் பிரமஞானத்தையடையும் வழியையும், அதனால்பெறக்கூடிய பலனைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக் கின்றது.

பிராம்மண மந்திரங்கள்.

மேலும் இந்த வேதத்தில் பிராம்மணம், மந்திரம் என்னும் இரண்டு பாகங்களிருக்கின்றன. பிராம்மணம் = என் றால் பிராம்மணர் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய விதிகள். மந்திரம் என்றால் = ஸ்தோத்திரங்கள்; இவற்றில் வேதோக்த கருமங்களையும், அவைகளை உபயோகப்படுத்தும் விதங்களையும், உதாரணங் களையும், தர்க்கங்களையும், தத்வ விபுலங்களையும் பற்றி போதிக் கிற சங்கீதங்களிருக்கின்றன. அன்றியும் ஒவ்வொரு சங்கீதத் துக்கும் ஒவ்வொரு பிராம்மணமும், அந்த பிராம்மணங்கள் அந்தந்த வேதத்தின் கருத்தை ஸ்தாபிக்கின்றன. எப்படியெனில், ருக்வேத பாகத்தின் பிராம்மணங்கள் ஹோதிரிகளுடைய கடமை களைப்பற்றியும், யஜுர்வேதத்தின் பிராம்மணங்கள் அவர்பூ வின் கடமைகளையும், சாமவேதத்தின் பிராம்மணங்கள் யுத்தா திரிபாடும் சாமகானத்தையும் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறதன்றியும்; வேதபாகத்தில் புராதனமான ஐத்திரேய பிராம்மணமும், கௌடிக பிராம்மணங்களும்; எஜுர் (கருப்பு) வேதபாகத்

தில் னாதத்திரேய பிராமணமும், ஷே வெண்ணேவேத பாகத் தில் சாதாபத பிராமணமும், சாமவேத பாகத்தில் கிறந்த எட்டு பிராம்மணங்களில் தாண்டிய பிராம்மணமும், அதர் வண வேதபாகத்தில் கோபாத பிராம்மணமும் இருக்கிறது. இந்த பிராம்மண மந்திரங்கள் ஆரியருடைய ஆதி வசன காவியங்களாகவும் தோன்றுகின்றன. இந்த வேதத்தில் இப்படி பிராம்மணமந்திரங்களிருப்பதனால் அநேக ஆணியகங்கள் என்னும் வேறொருவிதபாகங்களும் இருக்கின்றன.

:++:

ஆ ர ணி ய க ங் க ள் .

அருணன் = சூரியன் சூரியமண்டலாவர்த்தியான ஈசுவரஸ்
தோத்திரங்கள் மலிந்திருக்கின்றமையால் அருண்ம் அருண்யகம்
என்ப்பெயர்பெற்றதெனச் சொல்வாருமுண்டு. மேலும்வேதத்து
க்குள்ள பலநாமங்களில் “ஆணம்” என்பதும் ஒரு பெயராக
வழங்குகிறதாக சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்; அயினும்,

ஆணையகம்: என்றால் சம்ஸ்கிருதபாஷையில் வனம் என்று பெயர். அதாவது ஆரியர்கள் இல்லறத்தைத் துறந்து, வானப் பிரஸ்தம் சன்னியாசம் பெற்றுக்கொண்டபிறகு, காடுவனங்களுக்குப்போய் ஜகதீசுவரனைப்பாடி பொழுதுபோக்கும் பாட்டுகளாம். இவ்வாரணியகங்களில் பரமேசுவருடைய பெருமையைப்பற்றியும், பின்னும் வனவாசிகள் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தருமாகி சடங்குகளைப்பற்றியும் சொல்லப்பட்ட பிரமாண பத்திகளிருக்கின்றன. இவைகளில் பிரஹ்மதாரணியகம், தைத்திரியாரணியகம், ஐதிரேயாரணியகம், கௌசுதா கி ஆணியகம் என்ற நான்கும் சிறந்தவைகள். இவ்வாரணியகங்களின் ஆழ்ந்த கருத்துகளை உற்றுப்பார்ப்பவர்களுக்கு, இவைகள் கேவலம் முன்சொன்ன பிராமணங்களின் விரித்துரை என்று ஸ்பஷ்டமாகும். ஆனால், பிராமணங்களுக்கும் ஆணயகங்களுக்கும் வித்யாசம் என்னவென்று பரிசீலனைசெய்தால், இவ்வாரணியசங்களில் தத்துவ ஞானத்தைப்பற்றி விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமாகத் தத்துவ ஞானத்தைப்போதிக்கப்பட்டவைகளுக்கு உபநிஷத்துக்களென்று பெயர். இந்த உபநிஷத்துபாகங்களைத்தான் பாதகண்டத்தில் பெரும்பான்மையார் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இவ்வயிஷத்துகளின் ஆதாரத்தையே வேதத்தின் முடிவான தாபங்களைத் தழுவுவார்களென்றும் வேதாந்தமும்,

சாங்கியர், வைசேஷிகர், நையாயிகர், யோகிகள் என்றாதி தத்துவ சாஸ்திரிகளும், தம்தம் சித்தாந்தங்களுக்கு பிரமாணங்களாகக் கொண்டாடுவதன்மீயில்; இந்த ஆரியதேசத்தில் ஆதியிலிருந்த அநேக மதஸ்தர்களுமா, இக்காலத்திலிருக்கும் சைவம் வைணவம் சாக்தேயம் காண்பத்தியாதி அநேக மதஸ்தர்களும், தம்தம் மதங்களுக்கு ஆதார பிரமாணங்களென்று சொல்லிக் கொண்டாடுகிறார்கள். இவ்வாணியகங்களுக்கும் உபநிஷத்துகளுக்கும் அதிக நெருங்கிய சம்பந்தம் இருப்பதைப்பற்றியே, இவ்வாணியகங்களையும், உபநிஷத்துகளையும் கலந்து சாதாரண பிரமாணத்தைச் சார்ந்த பிரஹ்மாரணியக உபநிஷத்து என்றும், ஐதிரேய பிரமாணத்தைச் சார்ந்ததை ஐதிரேய பிரமாணமென்றும் சொல்வது ஸ்பஷ்டம்.

இப்படி ஆணியகம் உபநிஷத்துகளென்னும் பாகங்கள் தவிர வேதத்தில் சூத்திரங்கள் என்னும் பாகங்களுமிருக்கின்றன.

—:0:—

சூத்திரங்கள்.

சூத்திரங்கள் என்றால் சுருக்கமானவைகள். இவைகள் வேதங்களுக்கும் பிற்காலத்து ஸ்மிருதிகளுக்கும் சம்பந்தப்படுத்துகிறவைகளாக இருக்கின்றன. இவைகளில் கலப்ப சூத்திரங்கள், கிரஹ்ய சூத்திரங்கள், சமயாசாரிக சூத்திரங்கள் சிறந்தவை.

ஆரியர் வேதத்தில் இப்படி கருமகாண்டம் உபாசனகாண்டம், ஞானகாண்டம், பிராரம்மணங்கள், மந்திரங்கள், ஆரணியகங்கள், உபநிஷத்துகள், சூத்திரங்கள், யாகயக்ஷியங்கள் முதலானவை ஒருமிக்கக்கலந்து படிப்பவருக்கு கஷ்ட சாத்தியமாகவிருந்தமையால்; வாதராயணரிஷியானவர் (அத்தியயனம் செய்வோருக்கு அதுகூலமுண்டாகும்படி இந்த ஆரியர்வேதத்தை) ரிக்கு, யஜுர், சாமம் அதர்வணம் என நாலு வேதங்களாக வகுத்தார். அன்றுமுதல் அந்த மஹரிஷிக்கு வியாசர் அவரது விசுஷம்—வகுத்தல்—வேதத்தை வகுத்தவர் என்னும் வேதவியாசர் என்று பெயருண்டாகியது; அப்படி அவர் வகுத்த வேதத்தின் நான்குவகுப்புகளின் சாசனங்களைத் தவிர இதனடியில் காட்டுகிறோம்.

இரிக்குவேதம்.

இருக்கு என்பது, சிவ என்னும் வினைச்சொல்லிலிருந்து உற்பவனாகியது. இப்பதத்திற்கு துதித்தல், ஸ்தோத்திரம், உபாசனம் என்பனவற்றை

விருதுநகரம்—என்றால் பரமத்தமாவை சங்கீத பிரார்த்தனைகளினால் புரட்டி
கொண்டிடும் வாக்கியங்களை யுடைய பாசமாம்.

இந்த ரிக்வேதபாகம் 10 மண்டலங்களாக வகுக்கப்பட்டும், சுமார் 3000
வருஷங்களுக்கு முன்பே இங் ஒவ்வொரு வாக்கியம், வார்த்தை, சீர், அசை
களை எண்ணிக் கணக்கிட்டதில்; 1612 சங்கீதப்பாட்டுகளும், 153825 பதங்களும்,
432000 அசைகளும் அடங்கியிருக்கின்றதாக கணக்கிட்டிருக்கின்றார்கள்.
இந்த பத்துமண்டலங்களில் ஒன்றுமூலம் எழுவரையிலுள்ள மண்டலங்களில்
பெரும்பான்மையான சங்கீதங்கள் பரப்பிரமத்தை அக்னி என்னும் நாமத்
தால் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. 10-வது மண்டலத்திலு (பிரம்மத்தை) இந்திர
நாமத்தால் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. மற்ற சங்கீதங்கள் பிரம்மத்தை வை
ஸ்வ தேவதைப்பெயரால் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. 6-வது மண்டலத்தில்
92 சங்கீதங்கள், 9-வது மண்டலத்தில் 114 சங்கீதங்களும், இவைகளில்
சில சோமபூண்டைப்பற்றியும் பாடப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த ரிக் வேதத்தைப் பற்றி சற்று விரமமாகச் சொல்லவேண்டுமானால்,
இதை அஷ்டபாகங்கள் அல்லது சந்தஸ்கங்களாக வகுக்கப்பட்டும், இந்த சந்
தஸ்களையும் உட்பிரிவுகளான அகே அத்தியாயங்களாக வகுக்கப்பட்டும்,
மற்றொருபிரிவை பத்து மண்டலங்களாகவும், இந்த 10 மண்டலங்களுக்குள்
100க்கு மேல்பட்ட அனுவாகங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றியும்; இவ்
வனுவாகங்களில் சுமார் 1000 சூத்திரங்களென்னும் கீதங்களும், மேலேநின்ற
உட்பிரிவில் 2000 வருக்கமென்னும் பிரிவுகளும்; ஆக இவ்விரண்டில் 10000
க்கு மேற்பட்ட சங்கீதங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

மேலும், இதில் ஒவ்வொரு சங்கீதத்தை இயற்றிய ரிஷியின்
பெயரும், அதை எந்த தேவதையின் பெயரால் இயற்றப்பட்டதோ அந்த தேவ
தையின் பெயரும், எந்த விஷயத்துக்காக இயற்றப்பட்டதோ அந்த விஷயத்
தின் விவரத்தையும், எவ்வித கர்மானுஷ்டானங்களால் ஓதப்பட
வேண்டுமோ அவற்றையும், இசைவிகற்பங்களையும், கீதங்களின்
கருத்தையும் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அன்றியும் இந்த வேதத்தின் முதற்புத்தகம் 15வது அத்தியாயத்தில்
குத்ஸன் என்பவனைப்பற்றியும், கங்கபுத்திரன் திருதன் என்பவனைப்
பற்றியும் 2 கீதங்களும், மற்றொரு கீதத்தில் அப்புலின் புத்திரர்களாகிய
ஆபதியாகன் என்ற இரண்டுபேரானாள் ஓர் பாலவனத்தின் வழியாகப்
போய் அவர்களில் ஒருவன் தாத்தாதுக்காக கிணற்றிலிறங்க மேலிருந்தவன்
ஓர் வண்டியின் சக்கிரத்தை அக்கிணற்றின்மேலே போட்டு மூட, உள்ளிருந்
தவன் பரிதாபத்தோடு படியகீதங்களிருக்கின்றன.

இருபத்த மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் அகஸ்தியர், இந்திரன்,
மருத்துகளைவிட நடந்த சல்லபனைகளும்; 24-வது பரமேசுவரனை, அசு
வினி, ஆததன் முதலான பெயர்களால் அகஸ்தியர் பாடிய 20 கீதங
களும், அவர் விஷயத்துக்கு அஞ்சி பாடிய கடைசி கீதமும் இருக்கின்றன.
இதேமாதிரியாகவே 7-வது புத்தகம் 3-வது அத்தியாயம், 8-வது பிரகரணத்
தில் வசிஷ்டரும் விஷததின் வேதநையை நீகப் பாடியிருக்கின்றார்.

மூன்றாவது புத்தகம் 5 அத்தியாயங்களில் காதினன் புத்தரன்
விசுவாமித்திரன் இயற்றிய பிரார்த்தனைகளில், கடைசி கீதத்தில்
6 மந்திரங்களும், அவற்றின் ஒன்றில் பரமத்தமாவை ஒந்காரம் காயுத்திரியு
புரத்தம்மாபுத்திரருக்கென்றது.

6-வது புத்தகம் 3 தேற்களில் பரமேசுவரனை சூரியன் பெயரால் பிரார்த்திக்கப்பட்டும், மழையில்லாத காலத்தில் மேகத்தைக்கோக்கி பாடியும் தவளைகள் கூவுகிறபடியாகவும், வசிஷ்டர் பாடியபாட்டுகளையிருக்கின்றன.

7-வது புத்தகம் 8-வது அத்தியாயக்கடைசியில் ஆரியர் ஆதியில் விவாக சல்களைச் சட்டும்போது உச்சரிக்கும் மந்திரங்களையும், இல்லறநீதிகளையைப் பற்றிய தேற்களும். 4-வது அத்தியாயம் 4-வது தேத்தில் ருத்திரனோக்கி பாடும் பாட்டுகளையிருக்கின்றன.

7வது புத்தகத்தின் கடைசிபாகத்தில் ஆகிகாலத்திலிருந்த ராஜாக்களுடைய பெயர் விவரங்களைப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

8வது புத்தகம் 27வது அத்தியாயத்தில், இராஜபட்டாபிஷேகம் செய்யும் விவரங்களைப்பற்றியும், 3-முதல் 33-வையிலுள்ள அத்தியாயங்களில் இந்திரன் தேவர்களை வர்ணிக்கும் விதங்களையும், 34-வது அத்தியாயத்தில், பயபக்திக்குரிய கர்மங்களைப்பற்றியும், 4-வது அத்தியாயத்தில், புரோஹிதர்களையும், ஆசாரியர்களையும் தெரிந்தெடுக்கும் விவரங்களைப்பற்றியும், அவர்களுக்குச் செய்பவேண்டிய மரியாதைகளைப்பற்றியும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

10-வது புத்தகம் 6-வது அத்தியாயத்தில் சத்துருக்களை ஐயிக்கச்சூதி 2 தேற்களும், 7-வது அத்தியாயத்தில் சந்திரசூரியர் சல்லாபணையைப் பற்றியும்; எமன், எழுநூலைக்கொக்க எத்தனித்தபோது நீதமொழினைப் பாடித்தடுத்த தேற்களும், 10வது அத்தியாயம் கடைசிபாகத்தில் அம்பரிஷன் குமாரி சிகேஷ்டவாக்காளைப்பற்றியும், முடிவில் சூரியனைப்பற்றி வர்ணிக்கப்பட்டும், 11-வது அத்தியாயத்தின் முதலில் மதுசூதன் புத்திரன் அகமரசன் உலக சிருஷ்டி விஷயமாகப்பாடிய 2 தேற்களையிருக்கின்றன.

இந்திரிவேத பாகத்துக்கு சம்பந்தப்பட்ட மற்றோர் பாகத்துக்கு ஐதிரேய பிராம்மணம் என்று பெயர். இந்த பிராம்மணத்தை அஷ்டபஞ்சிகங்களாக வகுக்கப்பட்டும், அப்படி வகுக்கப்பட்ட பஞ்சிகங்களில், 5 அத்தியாயங்கள் அத்தியயனங்களாகவும், வசுதேசமான எண்களுடைய பிரகரணங்கள் அல்லது ஸந்தாகங்களென்னும் 285 பிரிவுகளுள்ளதாகவும் இருக்கின்றன. இந்த வேதத்தின் மற்றொரு பாகம் ஐதிரேய ஆரணியம் 5 பாகங்களாகவும், 18 அத்தியாயங்களுள்ளதாகவும், இரண்டாவதில் 7 அத்தியாயங்களும் இருக்கின்றன. இதிலிருந்தே ஐதிரேய உபநிஷத்து உண்டாகியது.

இந்த உபநிஷத்தில் உலக சிருஷ்டியைப்பற்றி விசித்திர விநோதமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றியும், ஆத்ம தத்வ விசாரணையைப் பற்றியும் விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும் இந்த வேதத்தின் மற்றொரு முக்கிய சாலையைச்சார்ந்தது கவுஷதிக பிராம்மண உபநிஷத்து. இதில் வேதாந்த சத்துவங்களைப்பற்றி அஜாதசத்துருவுக்கும், பாலாசி என்னும் குருவுக்கும் குடோபதேசமாக டேந்த சல்லாபணைகளும், இதன் சங்கிரகத்தை மாத்துவாசாரியர் குருவாகிய வித்தியாரணிய சுவாமிகள் 20 அத்தியாயங்களில் 12 உபநிஷத்து செய்யும் கடைபாக விசித்திராத்திருக்கின்றனர். இதைச்சார்ந்த கவுஷதிக நியாயன்

முன்புதிருவதத்தில் ஒருபாகமாகவும், அதன் ஆரம்பத்தில் காம்போனி ன்றும் இத்திரனும், சுவேதகேதவும், அருணன் புத்திரனாகிய உத்தராகரோடி செய்த விசங்கங்களிருக்கின்றன.

கடைசியாக இந்த ரிக்வேதபாகத்தில் பல பொருள்களைப்பற்றி சொல்ல யிருக்கிறும். பரப்பிரம்மத்துக்கு அக்கினி, வாயு, சூரியன் பிர ளாபதி, இத்திரன், வருணன், மித்திரன், என்றாதி பெயர்களாலும், படைத்தழித்தாக்கவல்ல முச்செழிறாரணமூத்தியெனறும் அவர் ளும் என்னும் பெயரால் பிரகாசிக்கிறவென்றும் பிரபலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

யஜுர்வேதம்.

ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் யாஜ் என்னும் பதத்திற்கு யாகம், பல ன்றாதிபொருள்களானபடியால், வேதத்தின்இரப்பாகத்தில் அதன்பொருளுக் குத்தக்கபடி ஆதி ஆரியர்கள் யாகம், பலி, தானம் முதலான சடங்கு களைச்செய்யும் விவரங்களும், புரோஹிதர்கள் பாடும் பாட்டு முதலா னதகளும், கைவேத்திய விவரங்களும் அவைகளுக்கு ஆதி முக்கிய ஆதாரங்ளு மாக இருக்கின்றன. இதைத்தழுவிவரும் புரோஹிதர்களுக்கு அத்வாயுக் க் என்று பெயர்.

இந்த யஜுர்வேதத்தின் முதன்மையான பாகங்களில் மந்திரங்களும்கூ டும்இதத்தில் 40 அத்தியாயங்களில் ஸ்தோத்திரங்களிருக்கிறதனறியில், ரிக்வே தத்தில் இருப்பனபோல 286 அதுவாகங்களும், சுமார் 1987 பிரகரணங் ளும், ஒரே வாக்கியத்தைப் பலதரம் பாடுவதனால் 13 முதல் 117 கதிகளும் அடங்கியிருக்கின்றன.

முதலிரண்டு அத்தியாயங்களில் அமாவாசை பெளர்ணமி காலங்களில் செய்யவேண்டிய வேள்விகளைப்பற்றியும்; கடைசி பிரகரணங்களில் பித்ர கர்மங்களைச்செய்யும் விசங்களைப்பற்றியும், 3-வது அத்தியாயத்தில் நித்தியாக் கினி ரிக்வேதனைத்தைப்பற்றியும், இரத்த பலிடைப்பற்றியும் அடுத்த 5^{ம்} அத்தியா யங்களில் அக்கினிஷ்டோமத்தைப்பற்றியும், சோமபானத்தைப்பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அடுத்த இரண்டு அத்தியாயங்களில் வாயுபேயம், ராஜசூயம், ராஜபட்டாபிஷேகம் முதலான சடங்குகளைப்பற்றியும், பத்தாவது அத்தியாயத்தின் கடைசி பிரகரணத்தில் செனத்திராமணியாகத்தைப் பற்றியும், 19முதல் 20வரையிலும், 22முதல் 25 வரையிலும் இராஜாக்கள் சர்வதேச சங்கிரவர்த்தினாக விரும்பிச் செய்யும் அசுவமேதயாகத்தின் சடங்குகளையும் சந்தேகங்களையும். அடுத்த இரண்டு அத்தியாயங்களில் பற்பல வீதவிக்ஷயங்களைப்பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

30-31-வது அத்தியாயங்களில் செனத்திராமணி, அசுவமேத யாகம், புருஷமேதயாகம், காராயணபலி செய்யும் சடங்கு களைப்பற்றியும்; அடுத்த 3 அத்தியாயங்களில், சருவமேதயாகத்தைப் பற்றியும்; அதற்கடுத்த அத்தியாயத்தில் பித்ரமேதம் அல்லது அபந கிருத்தியங்களைப்பற்றியும், கடைசி 5 அத்தியாயங்களில், அதர்வண புத்திரன் அல்லது ததயகர்களைக் குறித்து வகையும், சுவம், நியமம் முதலாக வைத்துப்பற்றியும், கடைசி அத்தியாயத்தில் தத்தவகுள பிசங்குளங்களைப் பற்றியும் போதிக்கிறது.

இந்த அத்தியாயங்கள் தவிர, ஸ்தோத்திரத் திரட்டில் பரிமேஸ்வரர் பிரகாபதி, பரமேஷ்டி, காராயணன், பிரஹ்மபதி, இத் திரன் வருணன், அகவநி என்றதி பெயர்களால் வருணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ஸ்தோத்திரங்களுக்கு வசிகுடர், வரமதேவர், விசுவாமித்ரர், மதகந்தக, மோதாதிதி, முதலானவர்கள் கிரந்தர்த்தர்களென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. மேலும்,

இந்த வேதத்தின் 40-வது அத்தியாயத்திலிருக்கும் ஈசாவால்யம் என்னும் உபநிஷத்தை, அதர்வணன் புத்திரானுசிய ததயக்கன் இயற்றியதாகவும் தோன்றுகிறது. 2-வது பாகத்தில் சதப் திய பிராம்மணமும் இதில் 14 காண்டங்களும், இக்காண்டங்களும் இரண்டு பாதங்களாக வகுக்கப்பட்டும், முதல் பாதத்தில் 10 காண்டங்களும், 2 வதில் 4 காண்டங்களுமிருக்கிறதன்றியில்; புத்தகமுமுதாம் பிரபாடகம் என்னும் அத்தியாயங்களாகவும், காந்திகன் என்னும் சிறிப பிரிவுகளாகவும் இருக்கின்றன. இந்தப்பாகமடங்கிய 14 காண்டங்களில் 68 அத்தியாயங்களும் 100 அத்தியாயங்களுமிருக்கின்றன.

பிராம்மணம் என்னும் பிரத்தியேக பாகத்தில் 440 பிரிவுகளும், 7624 காந்திகளுமிருக்கின்றன. சமய கிரியைகளுக்கெதிர்த்த ஸ்தோத்திரங்களில் முதலிரண்டு காண்டங்கள் அமாவாசை, பெளர்ணமிகளில் ஓமாக்கினி செய்யும் விதங்களையும் விவரமாகப்பட்டிருக்கிறதன்றியில், 3-4 காண்டங்களில் சோமரசத்தைத் தயார்செய்யும் விதத்தையும், ஜயாதி ஸ்தோமாதிகளைப் பற்றியும், அடுத்த 5-வது காண்டத்தில் ராஜருய பாகத்தைப்பற்றியும், அதற்கெதிர்த்த 4 காண்டங்களில் யக்கியஓமாக்கினி பிரதிஷ்டையைப்பற்றியும், 10வது காண்டத்தில் அக்கினி சகசியத்தையும், அச்சடங்கைச்செய்வதனுண்டாகும் பலன்களைப்பற்றியும்; இரண்டாம் பாகத்தைச்சார்ந்த காண்டங்களில் செனதிராமணியாகத்தையும், கடைமூயிலிருக்கும் 4-வது காண்டத்தில் பிரம்ம ஞானத்தையும், முதல் 13 காண்டத்தில் அசுவமேதத்தையும், 16-வது காண்டத்தில் பிரஹ்மரணியகத்தைப்பற்றியும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த யஜுர்வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் அசுவமேத புருஷமேதாதி யாகங்களில், உண்மையாகவே குதிரைகளையும், புருஷர்களையும் பலிகொடுப்பதாக சிலர் எண்ணுகிறார்கள். அந்தோ! அது தப்பெண்ணம். அசுவமேதமாகத்தில் 609 மிருகங்களை, பசுபகியாதி ஜந்தக்களை 21 யாகஸ்தம்ங்களில் கட்டியும், வீட்டுக்குறிய சாதுவான மிருகங்களை கற்றாண்களுக்கு மத்தியில் கட்டியும் யாகஸ்தோத்திரங்களைச் செய்யியமிறகு, அப்பிராணிகளுக்கு எவ்விதவருத்தமும் இல்லாதபடி அவிழ்த்து விடும்படி விதிசுளிருப்பதன்றியில்; புருஷமேதமாகத்தில் பற்பல குவஸ்தரான 185 புருஷரை 11 யாகஸ்தம்பங்களுக்கு கட்டி ஒட்டலங்காரமான காராயணபலி தேங்களைப்பாடி முடிந்தபின் அப்புருஷர்களுக்கு எவ்விதமான வருத்தமும் கொடாமல் அவிழ்த்து விடும்படி விதிசுளிருக்கின்றன. ஆகவே, இந்த யாகங்களெல்லாம் கேவலம் ஒட்டலங்காரமேயொழிய யதார்த்தமான பலனைல்லவென்று சங்கீதவியாகங்கங்களால் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. அன்றியும், யாகத்தில் உண்ணாமுகாவே பலிஇடுகிறவர்களை உண்ணவேண்டாமென்ற விதிசுளிருப்பதால், புருஷர்களை யாக வஸ்துக்களாகக்கொண்டு கட்டிவைக்க

செய்துவார். அந்த யாகபுருஷருடைய மாம்சத்தையும் உண்ணவேண்டுமென்
றதில்லையா? ஏற்படுகிறது. இதையாரேனும் ஒப்புவார்க்கா? அதேவேதத்தில்
மத்தியமாயிசத்தையுண்ணக்கூடாதென்று விதி இருப்பது பிரத்தியக்ஷமாக
யால், இந்த யாகபலிகள் எல்லாம் ஒட்டவங்காரமேயாம்.

அதற்கு திருவட்டார்தமாக, அசுவமேதத்தின் தத்துவார்த்தத்தை விசாரித்
தும்போது அசுவமென்னும் பெயரைப்பெற்ற விராட்டுக்கு, காலைப்
பொழுது சிரசாகவும், சூரியன் அதற்கு கண்ணாகவும், சந்திரன்
அதற்கு காதாகவும், பின்னும் பலவிதமாக வர்ணிக்கப்பட்டு இருந்தல்
தைத்திரிய யஜுர்வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதன்றியும், சதபதபிராம்மணம்
14-வது கண்டத்தில் பவிஸ்டைக்கண்டித்திருத்தலும் பிரதியாகும்.

இதைப்பற்றியே வேதவாக்கியங்களுக்கு பூதார்த்தவாதம் குணர்த்தவாதம்
என்ற இரண்டிவித அர்த்தங்களிருக்கின்றன. விசாரிப்பவர்களுக்கு உண்மை
ஸ்பஷ்டமாகும்.

சதபத பிராம்மணத்தின் 14-வது கண்டத்தில் பிரஹதாரணியம்,
வாஜஸ்தேயி அல்லது சவேதயஜுசுவின் அந்தயிருக்கிறது. அதில்
8 அத்தியாயங்களும், மற்றதில் பிரஹதாரணிய உபநிஷத்து
அல்லது வாஜஸ்தேய உபநிஷத்து இருக்கிறது. இதற்கு யஞ்ஞாவல்கியர்
போதகர்.

இந்த பிரஹதாரணியத்தில் சிருஷ்டி, விஷயமாயும், ஆத்மஞான பிரம்ம
ஞான விஷயத்தைப் பற்றியும் பிரபலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றியும்;
யஞ்ஞாவல்கியருக்கும், அவர் மனைவி மயத்திரேயிக்கும்
கடந்த தத்துவ சர்ச்சையும் இருக்கிறது.

மேலும் வெள்ளை யஜுஸை விட கருப்பு யஜுசின் மந்திரங்கள் விஸ்தார
மாகவும், அதன் சந்திரம் 7 கண்டங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டும்; அவற்றில்,
5 முதல் 7 வரையில் அத்தியயன பிரபாடகங்களடங்கிய 650 கந்தியங்கள்
இருக்கின்றன. அன்றியும் கண்டங்களாக வகுக்கப்பட்ட வேறொரு அட்ட
வணையின் மந்திரத்திரட்டில் அசுவமேதாதிகளைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருந்
தாலும், கடைசி பாகத்தில் சிருஷ்டி விமர்சனையைப்பற்றி விஸ்தார
மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதன் இரண்டாவது பாகத்திலிருக்கும்
ஓர் ஆணியத்தில் தைத்திரியம், காசாயணம், கடம், சவேதா
சுவதாராதி உபநிஷத்துக்கள் இருக்கின்றன.

சாமவேதம்.

சாமவேதம் முழுதும் சாமம் என்னும் இன்னிசை தேங்களுள்ள பாக
மாள். இதில் 1549 பாட்டுகளிருந்தாலும், சுமார் 78 பாட்டுகள் ரிக்வேதத்தி
லிருந்து இதில் சேர்க்கப்பட்டவைகளாக தோன்றுகின்றன.

இக்காண்பாட்டுகளில் பரமேசுவரனை அக்கினி இந்திரன் முதலான
பெயர்களால் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. வேதத்தின் இந்தப்பாகத்தை சமீப
விவரமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், இதில் பாபநிவாரணமாகிய பலனைக்கொடுக்
கும் தேவர்களாகவும், இத்தேவர்களை பாடும் படியான இன்னிசை விகத்
பங்களுடனும், இவற்றைப்பாடும் விதத்தினால் அப்பலனைப்பெறக்கூடியவை
களாகவுமிருக்கின்றன. இச்சாமகாணத்தைப் பாடுபவர்களுக்கு யுத்தாதிதிகள்
என்று பெயர்

இந்த வேதத்தின் பிரதான பாகத்திற்கு ஆர்ச்சீசம் என்று பெயர். இந்த ஆர்ச்சீசத்தில் அரையத்தியாயங்களாகவும், தசதி என்னும் பிரகரணங்களாகவும், வகுக்கப்பட்ட 6 பிரபாடகங்களாகவும்; ஒவ்வொரு பிரபாடகத்தில் 10 தஸ்திகளும், அவற்றில் 10 வாக்கியங்களும், அடங்கியிருக்கின்றன. பிரகரணத்திதரட்டில் கிராமகேயகானம் 17 அத்தியாயங்களுமாகப் பாசிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றியும், மற்றொருபாகம் ஆரணியகமென்ற பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆரணியகத்தையும் 3 பிரதிகளாகவும், 3 அத்தியாயங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டும்; அவைகளையும் அரை அத்தியாயங்களாகவும், பத்து பத்து பிரகரணங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மேலும், மேலேகாட்டிய அதுபந்தங்களில் உயிரொழுத்துகள் அளபெயிப் பதிலும், ஈருயிர் புணர்ச்சிகளை இரண்டு அல்லது பல அசைகளாகவாவதிலும், ஓசையை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக இலக்க அடையாளங்களை ஏற்படுத்துவதற்கும் இலக்கணங்களிருக்கின்றன. இசைவிகற்பங்களுடைய சில தோத்திர பாட்டுகளின் வித்தியாசம் தெரிவதற்காக பாட்டுகளை ஒருதரமன்றி பலதரம் பாடப்படுகின்றன.

இந்த சாமவேதத்தில் ஆரிஷிய பிரமாணம் என்கிற பெயரினால் இரண்டு பாகங்களுக்கு அட்டவணைகளும், அதில் வாக்கியங்களுடைய பெயர்கள் அல்லது முதல் மொழிகள், ஆரணியகானத்தைத் தொடர்ந்து வருகிற கிராமகேயம் அல்லது ஆர்ச்சீசத்தில் வருகிறபடி இலக்கமிட்டும், அவைகள் எந்தெந்த தேவதையின் பெயரைச் சொல்லி பாடப்படுகின்றனவோ, அந்த தேவதையின் பெயரும், சுதர்ப்பத்தையும் குறிக்காமல் அதனை கிரந்தகர்த்தாவாகிய ரிஷியின் பெயரைமாதிரி குறிக்கப்பட்டும், இவைகளில் சில பாட்டுகள் காதுக்கும் கேட்காத விதமாகவும், கேவலம் ஊகயினாலறியக்கூடிய ஊகைக்கானமென்ற ஒருவகுப்பும் இருக்கிறது.

இந்த சாமவேதத்தின் 2-வது பாகத்துக்கு உரித்தான பிராம்மணம் என்னும் பெயரால் பலவித கிரந்தங்களும், இவற்றில் ஒன்று விரிவாயும், அவற்றிலொன்றான சாரதி விரிஷம் என்பதில் 24 அத்தியாயங்களும் மற்றொன்றுக்கு அத்தூதம் என்றும், 3-வது பிராம்மணத்துக்கு பஞ்சவிரிஷம் என்றும் பெயர்பெற்று, இதில் 24 அத்தியாயங்களிருக்கின்றன. மேலும், இந்த வேதபாகத்தின் பிராம்மணங்களில் தாந்தியம் என்னும் பிராம்மணம் பிரசித்தியானதாய் சாயனாசாரியால் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறதன்றியும், பாஞ்சிகம் என்னும் 2ம் கண்டம் அடங்கிய பாகத்துக்கு அக்கினிஸ்தோமம் சுமயாசாரச் சடங்கு விஷயத்தைச் சார்ந்திருக்கிறது.

கடைசியாக இந்த சாமவேதத்தில் சிலபிராம்மணமந்திரங்களிருப்பதன்றியும் விசேஷமும் விஸ்தீரணமுமான சாந்தியோகிய உபவிஷத்து 8-பிரபாடகங்களுடன் இருக்கின்றது. இவைகள் பிராம்மணங்களிலிருந்து சேர்க்கப்பட்டவைகளாகவும், 3முதல் 10 வரையில் இலக்கமிடப்பட்டும், முதலிரண்டில் சுமயாசார சடங்குகள் சேர்க்கப்பட்டாமல் சுமார் 150 பிரகரணங்களுக்குமேலிருக்கின்றன.

இந்த சாமவேதத்தின் தலவாகர சாயையைச்சார்ந்த தலவாகர உபவிஷத்துமிருக்கிறது. ஸ்ரீசங்கரர் பாஷியபிரகாரம் இது 9வது அத்தியாயத்தைச்சார்ந்ததாகவும், 4 சந்தகளுடையதாகவும், உபாத்தியாயர்களுக்கும் சீடர்களுக்கும் கடந்த சல்லாபினைகண்டங்கியதாயும் இருக்கிறது.

அதர்வணவேதம்.

வேதத்தின் 4வது பாகமாகிய இந்த அதர்வணவேத ஸ்தோத்திரங்களின் திரட்டு 28 காண்டங்களாகவும், 1015 வாக்கியங்களாகவும், சுமார் 100க்கு மேற்பட்ட அதுவாகங்களாகவும், 760க்கு மேற்பட்ட குத்தங்கள், ரிக்குகள் ஏறக்குறைய 40 பிரபாடங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுமிருக்கிறதன்றியும், 19-வது காண்டம் 43-வது குத்தம் முழுதிலும் இந்த அதர்வணவேத பாஷை கடை முதல் னதுகளோக்காட்டும், அந்த காண்டத்தின் ஆரம்பத்தில் 1வது குத்தம் வெண்ணையாசுவின் 31வது அத்தியாயத்திலிருந்து இதற்குமுன் சொன்ன மெழிப்போலிருக்கின்றன.

ரிக்குகளிலும் அங்காக்கு ஒவ்வொரு மொழி பேதப்படுத்தி மாற்றியிருப்பதாகவும், அதே காண்டத்தின் அடுத்த குத்தத்தில் இருத்திகைமுதல் 28 ஷத் திரங்களின் விவரத்தையும், ஆசிலேசம்மார்க்க ரொமாதனோப்பற்றி பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டும், 19-வது காண்டம் 4-வது அதுவாகத்தில் மந்திரோக்சாடனத் தைப்பற்றியும், சத்துருகாசத்தின் பொருட்டு அநேக சாபனைகளைப் பற்றியும் சொல்லப்பட்ட அலங்காரங்களிருக்கின்றன. இவைகள் உண்மையில் தேசத்தவ பீடிதங்களையும் ஆத்மத்தவ பீடிதங்களையும் பற்றி கீக்கித் தைக்கும் விதமானவர்களாம். அதற்கு திருஷ்டாந்தமாக அடுத்த வாக்கியங்களில் பரமேசுவரருக்கு யஜுனியமென்னும் கிரியையனையும் வேதாசார கிரியையனையும் அதுஷ்டாநன்களையும் பற்றிய ஸ்தோத்திர குத்தங்கள் அநேகமிருக்கின்றன.

இந்த அதர்வணவேதத்தின் இரண்டாவது பாகத்தாக்கு கோபாத பிராமமணம் சேர்ந்ததாயும், 5 பிரபாடங்களையுடையதாயும், இதன் முதலத்தியாயத்தில் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதிகாரணம் பிரம்மமென்றும், இந்த அத்தியாயம் 4-வது பிரகரணத்தில் அகர்வணர் உலகத்தை இருஷ்டித்த பிராணிகோடிகளை பாதுகாக்கும்படி பிரஜாபதியாகமாரியதைப்பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றியும், 5வது அத்தியாயத்தில் முதல்புருஷன் பஞ்சாகந்தத்திற்கு சம்பந்த முண்டாக்குகிற சம்வச்சரத்தோடு உண்டானவனாக எண்ணப்பட்டும், 5-வது பிரகரணத்தில் 12 சந்திரமாசங்கள் ஒரு வருஷமென்றும், அதன் உட்பிரிவுகள் 360 காண்டங்களாகவும், 10800 முகூர்த்தங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

மற்ற பாகங்கள் அடியிற்கண்ட உபநிஷத்தங்களையும் அவற்றின் தாப்பரியங்களையும்பற்றி சொல்லியிருக்கின்றன.

இந்த அதர்வண வேதத்தில் முண்டக உபநிஷத்து இரண்டு பாகங்களாகவும், 6 பிரகரணங்களாகவும் சங்கரரால் பாஷியம் செய்யப்பட்டும், அந்த பாஷிபத்தாக்கு அந்தஜுனியர், கௌதபாதர், அகந்தகிரி முதலானவர்களுடைய விரித்தரையுமிருக்கிறது. வேதத்தின் இந்த பாகத்திலிருக்கும் கரகம் மதாபனி என்னும் உபநிஷத்தக்கும் சங்கரர், கௌதபாதர் முதலானவர்கள் பாஷியம் செய்திருக்கின்றனர். இந்த உபநிஷத்தங்களுக்குக்கும் கடவுல்லிக்கும் சங்கரர் பாலகிருஷ்ணய்யர் பாஷியமிருக்கின்றன. இதன் 6 பிரகரணங்களில் கச்சிகேதசனாக்கும், யமனுக்கும் கடந்த சல்லப்பனை இருக்கிறது மேலும் இந்த அதர்வணத்தில்தான் கேசோபநிஷத்த என்னும் ஒரு சிறிய பாகம் இருக்கிறதன்றியும், காராயண உபநிஷத்தம் இருக்கிறது இதன் போகைப்பார்க்கும்போது அதை சரிய யமனவேதத்தின் ஆரணியத்தைச்சார்ந்து முடிந்திருக்கிறதாகத் தோன்று

இதன்மீயில் பிருகு வல்வி, ஆகத்த வல்வி என்னும் கைதிரிய வாரணியம் என்஁ற பெயரால் கருப்பு யஜுஸின் ஆரணியத்திலிருந்து இதில் சேர்த்ததாகத்தோற்றுகிறது.

ஆரியர் வேதத்தில் இருக்கும் சங்கதிகளின் சார சங்கிரகத்தை இசுவகர ஸேத்தகோட்டியதில் இதில் ஆரியருடைய ஆதிகர்மானுஷ்டானங்களின்னவை யென்றும், அக்காலத்தில் அவர்கள் சஸைக்குத்தக்கபடி ஒரே பரப்பிரம்த்தை அக்கினி, வாயு, வருணன், மிதகிரன் என்றாதி பெயர்களால் உபாஸனை செய்து வந்த, முடிவில்; தத்துஞானிகளாகி, அந்த ஒரேபிரம்த்தை அறிந்து அந்த கலியாண குணங்களால் அலங்கரித்த வேதாந்த உபநிஷத்தங்களைக் கொண்டு உஜ்ஜிவித்தார்களென்றும் ஸ்பஷ்டமாகும். இந்த வேதாந்த உபநிஷத் துக்கள் விருத்தியானகாலமுதல்தான் இந்த ஆரியவர்த்தத்தில் அந்த சமயம் கோட்பாடுகளும் சாஸ்திரகோட்பாடுகளு முண்டானதன்றியில், அவ்வுபநிஷத் துக்களே இப்பிரபஞ்ச பரிசுத்த ஆஸ்திகமதத்தக்கு ஆதி அஸ்திவாரங்களாகவும் அவதார புருஷர்களைப்போன்ற ஸ்ரீ சங்கரர், மஹிதார், வித்தியாரணியர், மத்வா சாரியர், இரங்கராமானுஜர் முதலான மஹான்களால் பல பாஷியங்கள் செல் ப்பட்டும் இன்றளவும் இங்காட்டிலும் மற்றெங்காட்டிலுமுள்ள தத்துவசாஸ்திரிகளும் சாது சர்ஜனர்களும் கொண்டாடி வருகிறபடியால், இனி உபநிஷத் துக்களின் சாரசங்கிரகத்தைப்பற்றி சற்று விசாரிப்போம்.

உபநிஷத்துகள்.

உப + நி + ஷத் = உபநிஷத்து என்னும் பதம், ஷத் என்னும் தாதவிஞல் = உட்காரல் (Sit) என்றும்; நி. என்னும் முன்னிடைச்சொல்லினால் கீழே (down) என்றும்; உப, என்னும் பதத்தினால் = அருகில் அல்லது கிட்ட (near) என்றும் அதாவது ஒரு உபாத்தியாயருக்கு அருகில் கீட்கள் சுற்றி கீழே உட்கார்ந்த கேட்கும்படியான விஷயமென்றும், இதற்கு உதாரணமாக திரிகண்டசேஷமென்பதில் சமீபசாதனம் என்னும் பதத்தினால் (வித்துவானிடத்தில்) அருகில் உட்கார்ந்த பாடம் கேட்டல் என்ற பொருளாகிறது என்று (பானினி முதலானோர்) அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

சிலர், ஷத் என்னும் பதத்துக்கு = கெடுத்தல், கெடுக்கச்செய்தல், என்றாதி பொருள்களாகையால், இதன் சுஜாயத்தால் காமருஜோதானிகளை கெடுக்கச்செய்த தால் உபநிஷத்தென்றாய்ற்றென்றும்; சிலர் ஷத் என்னும் பகுதிக்கு = முன்வரு தல் எதிர்கிறதல் என்றாதி பொருள்களாகையால், இந்த உபநிஷத்தின் சாரத்தால் ஒருவன் பிரம்மஞானத்தாக்கு முன்வரவும், எதிர்கிறதும் உதவியாயிருக் கிறதென்றும், கிக்வேதம் 9-11-6ல் கமஸுஇத்யுபவிதாதா என்றதனால் அவரிடம் கமஸ்கரித்ததில் என்பதாயும், சாந்தோக்யம் 6-10-ல் "அதம் பிரதர் யுபவீதாதா" என்றதனால் "ஞானத்தின் பொருட்டு ஞானாபினம் கால என் னிடம் கா" என்பதையும், கே.பிலிய கிரஹ ருத்திரம் 2-10-38ல் ஒரு கீடன் தன் ஆசாரியன் முன், கைகட்டி பயபத்தியுடன் ஆசாரியனுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டுமென்ற விதிக்கு யுபஸத் என்று சொல் லப்பட்டிருப்பதால், உபநிஷத்து என்பதற்கும் ஆசாரியனருகில் உட்கார்ந்த கற்றதொன்றும் பிரமஞானமொன பொருள்கெய்திருக்கிறார்கள்.

உபரிஷத்த என்னும் இந்த வடமொழிப்பதத்துக்கு அரங்காளில் இரக சிவம், அக்தரங்கம், குரானம், பிரார்த்தனை என்றுதி பெருகின்றன; ஸ்ரீசங்கரர் முதலான பாஷியங்காரர்கள், இதற்கு பிரமஞானம், தத்துவஞானம் என்றுதி பெருகுகின்றனஞ்சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, உபரிஷத்த என்னும் பதத்துக்கு “நிலியம்பரிபூரண ஞானத்தையும், அந்த ஞானத்தினால் ஆசாபாசங்களினின்றும் நிவர்த்தியாகி மோகநயையடையும் மீளாதத்தையும் உண்மையாகக்கூட்டும் சாதனம்” என்பதாம். ஆனதபற்றியே, மஹாவீதவ சிரோன்மணியாகிய தாராகாததர்க்கலங்காரவாசன் பதியவர்கள் உபரிஷத்த என்னும் பதத்துக்கு எது பரமேசுவரனுக்கு சமீபத்தில் செர்த்துகின்றதோ, அதாவது எது ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவினிடம் செர்த்துகின்றதோ அதவே உபரிஷத்தென்றும், உரை செய்கிறுக்கின்றனர்.

இவ்வுபரிஷத்தக்களெல்லாம் நான்குவேதப் பிரிவுகளிலிருக்கும் சம்ஹிதை பிராம்மணம், ஆரணியகம் என்ற பாகங்களைச்சார்ந்தவை, இவைகள் இவ்வளவு என்று சொல்ல சரியான கணக்கு எவருக்கும் இதுவரையில் அகப்படவில்லை. மஹாவாக்கியமுக்தாவளி என்னும் கிரந்தத்தினாலும், முத்திகுஉபரிஷத்தினாலும் 108 உபரிஷத்துகளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த 108ம் தக்ஷணதேசத்தில் மஹாபரிசுத்தமான கணக்கென்றும், இந்த கணக்கின்படியே 108 விஷ்ணு ஆலையங்களிருப்பன பிரத்யக்ஷமான யால் இந்த எண்ணை நம்பக்கூடாக்கென்று பர்னல் சாஸ்திரி அபிப்பிராயப்படுகிறார். வெபர் சாஸ்திரியார் 235 உபரிஷத்துகளிருக்கிறதாக கணக்கிட்டிருக்கிறார். சிவர் 170 உபரிஷத்துகளிருக்கிறதாவும், இவைகளில் 52விசேஷமானவைகளாகவும்; இவற்றில், முதல் 15 அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்தவைகளாகவும் மற்ற 37 பல சாணகனைச்சார்ந்தவைகளாகவும், அடுத்த 9 உபரிஷத்துக்களில் 3 முதல் 15 வரையிலுள்ளவைகள் விசேஷமானவைகளாகாமையால், எவரும் வியாக்கியானம் செய்யவில்லை என்றும், 16 முதல் 28 வரையிலுள்ள சில்லரை உபரிஷத்துக்களில் முதல் 13-க்கும் வியாக்கியானமில்லை என்றும் 29-முதல் 34-வரையிலுமுள்ள அடுத்த 6 உபரிஷத்துக்களுக்கு நரசிம்மதாபுனி என்றும், இவைகள் 5 பூர்தாபனி என்றும், இதற்கு கௌதபாதரும் ஸ்ரீசங்கரரும் பாஷியம் செய்திருக்கிறதாகவும், அடுத்த 2 உபரிஷத்துக்களை கடவல்லி என்றும் அவற்றிற்கு ஸ்ரீசங்கரர், பாலகிருஷ்ணர் பாஷியம் செய்திருக்கிறதாகவும்; அவைகளில் 6 பிரகரணங்களை கடவல்லி என்றும், அவைகளும் உத்தரவல்லி, பூர்வவல்லி என்றும் பெயரைப்பெற்று அதில் எமன் நச்சிகேதன் சம்வாதமடங்கியிருக்கின்றதென்றும், அடுத்த 3 உபரிஷத்துகளுக்கும் வியாக்கியானம் செய்யப்படவில்லை யென்றும்; ஆகந்தவல்லி, பிருகவல்லி, என்ற உபரிஷத்துக்கள் ஷத்திரியவாருணி என்றபொயர்களால் விளக்கப்பட்டிருப்பது யஜுரேசுவின் ஆரண்யத்திலிருந்தெடுத்தாகவும், மேலே சொன்ன 44 - 45 வது உபரிஷத்தைக் தொடர்ந்திருக்கிறதாகவும், மற்ற 7 உபரிஷத்துகளுக்கும் வியாக்கியானம் கிடையா தென்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்ரீ நாராயணபட்டர் பாஷியம் செய்திருக்கிறதாக ஸ்ரீராம மாய தர்மரத்னாசாரம் (Bibliotheca Indica) -இந்து வேதாசம் அலில் குறித்திருக்கிற உபரிஷத்துக்கள் எவையெனில்—

1 சிரோபரிஷத்து, 2 சர்வோபரிஷத்து, 3 சாதலிஷத்து உபரிஷத்து, 4 பிராமலிஷத்து உபரிஷத்து, 5 அமிர்ஷலிஷத்து உபரிஷத்து, 6 திராஸ்பிஷத்து உபரிஷத்து, 7 தேஜோபிஷத்து உபரிஷத்து, 8 யோகசெஷிஷத்து உபரிஷத்து, 9 யோகத்திஷத்து உபரிஷத்து, 10 சநியாச உபரிஷத்து, 11 ஆருணிய உபரிஷத்து, பிரமலிஷத்து உபரிஷத்து, 13 குஸ்ஸரிசிகா உபரிஷத்து, 14 கலிகா உபரிஷத்து, 15 அதர்வகொ உபரிஷத்து, 16 பிராமோபரிஷத்து, 17 பிராணிகினிஹோதா உபரிஷத்து, 18 நீலருத்ரோபரிஷத்து, 19 கார்த கருதி உபரிஷத்து, 20 பிண்ட உபரிஷத்து, 21 ஆதமோபரிஷத்து, 22 இராமபூர்வதாபனி உபரிஷத்து, 23 இராமோத்திரதாபனி உபரிஷத்து, 24 ஹனாததா உபரிஷத்து, 25 சர்வோபரிஷத்து, 26 ஹம்ஸ உபரிஷத்து, 27 பரமாம்ஸ உபரிஷத்து, 28 காபாலோபரிஷத்து, 29 கைவலிய உபரிஷத்து, 30 காரூட உபரிஷத்து, 31 நரகம் பூர்வதாபனி உபரிஷத்து, 32 நரகம் உத்சரதாபனி உபரிஷத்து, 33 உத்காச உபரிஷத்து, 34 கோபாலதாபனி உபரிஷத்து என்று எந்திரிகள் சமயாபிமானமும் சாதாரணமும் கவினமுமானவைகளென்று எழுதியிருக்கின்றனர்.

இதற்கு திருவட்டாரந்தமாக கமத தக்ஷிணதேசத்தில் தக்ஷணமூர்த்தி உபரிஷத்து, அன்னபூரணி உபரிஷத்து, அவதானோபரிஷத்து, பஸ்மஜ்யூபாலோபரிஷத்து, கைவலியோபரிஷத்து, காலாக்கினி ருத்ரோபரிஷத்து, கிராலத்போபரிஷத்து, கணபத்யுபரிஷத்து, ருத்திரபிராம்மனோபரிஷத்து, பாசுபத பிராம்மோபரிஷத்து, முதலானதுகளை வைஷ்ணவர்கள் சிரேஷ்டமானவைகளெனக்கொள்ளுகிறார்கள். மேலவே; காராயனோபரிஷத்து, வரஹோபரிஷத்து, வாசுதேகோபரிஷத்து, வீரதோபரிஷத்து, ராமகாபனி உபரிஷத்து, நரகம்மதாபனி உபரிஷத்து, கருடோபரிஷத்து, ஹபக்ரீவ உபரிஷத்து, கிருஷ்ணோபரிஷத்து கோபாலதாபனி உபரிஷத்து முதலானதுகளை சைவர்களும் சிரேஷ்டமானவைகளென்று கொள்ளாமலிருத்தல்பிரத்தியாகும். மேலும்,

இந்த ஆரியகாட்டை ஆகப்பாதுஷா ஆண்டுகளும் காலத்தில், அவர் தாக்கணித்துக்கு உட்பட்ட ஆரிய பண்டிதர் ஒருவர் அல்லா உபரிஷத்து என்ற பெயரால் ஒரு புது உபரிஷத்தைக்கற்பித்து வேதத்தில் துழைக்கச்செய்தி அநேகருக்குத் தெரிந்த விஷயம்; அதைஇதனடியில் காண்பிக்கிறோம்:

அல்லா உபரிஷத்து.

ஓம்! அஸ்மல்லம் இல்லா-மித்ரா வருணே-திவ்யநிதத்த, இவிலலாவருணே ராஜபுணர்த்தத: ஹபாயிமித்ரோ இல்லம் இவல்லலாகி-இவல்லல்லாம் வருணே மித்ரோ தேஜகாம்: ஹோதாரமிதரோ-மஹாரூர்த்தா: அல்லே ஜ்யாஸ்தம் ஸராஸ்தம் பரமம் பூணம். பிரம்மானமல்லாம்-அல்லோரூரூ மஹமதாக்கம் - வரஸ்ய அல்லோ-அல்லம் அதல்லா உகமேகாகாம், அல்லம் உகாம் நிகதாகாம்-அல்லோ பகன்நஹுதாஹுத்தவாஹா அல்லாரூயசந்தர ஸர்வ கஷதா: அல்லோருஷி காம் ஸாதிவ்யானிந்திய: பூர்வம்மயாபரமானஹ அந்தரகஹ அல்லோபுருதிவ்ய அந்தரிக்ஷம்விஸ்வரூபம்-திவ்யநிதாதி, இவிலலாவருணே ராஜபுணர்த்தத: இவ்லாகுவாரா, இவ்லாகுவாரா இவ்விவ்லாகி இவ்விவ்லாஹ இவ்லா இவ்விவ்லா அனதிஸ்வரூப அதர்வனோகாம். ஹாரும் ஹிரிம் ஜானனபாஸன் விதான் ஜலகன் அதிருஷ்டம் ருருருபத் அஸ்திரஸம் ஹாரினிம் ஹம் அல்லோரூரூ மஹமதாக்கம் வரஸ்ய அல்லோ அல்லம் இவ்விவ்லாகி இவ்விவ்லாஹ என்று.

அல்லா என்னும் பதத்திற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் தாய் என்ற பொருள். அதாவது அல்லாயிதி இத்யால், சிவப் அலிபுஷியாயி குருகுதி லாதிலா கா என்ற சப்தத்தில் ஸ்பஷ்டமாகும்.

ஆகப்பாதுவாவதற்குப் பிறகு எத்தனை புது உபநிஷத்துகளைப் பாடி வேதங்களில் துழைத்தார்களோ தெரியவில்லை. இப்போது நமது நாட்டில் கொண்டாடிவரும் எல்லா உபநிஷத்துகளையும் சம்பாதித்த, தக்கபடி பண்டிதர்களைக்கொண்டு சோதிப்போமாகிஸ், பெரும்பாகமான சில்லரை உபநிஷத்துகளைல்லாம் புராதனமான பத்த பெரிய உபநிஷத்துகளிலிருந்து சில வாக்கியங்களையெடுத்த; அவைகளுடன், தம்தம்மதசித்தாந்தத்துக்கு தக்கபடி சில புது வாக்கியங்களைச்சேர்த்து புது உபநிஷத்துக்களாக பெயரிட்டிருத்தல் பிரதியாகமாகும்; இப்படிப்பட்ட புது உபநிஷத்துகள் அசர்வணவேதபாகத்தில் அதிகமிருக்கின்றன. புராதனமான பெரிய உபநிஷத்துகளின் பாவைநடைகளின் போக்கும், புது உபநிஷத்துகளின் பாவைநடைகளின்போக்கும் படிப்பாளிகளுக்கு பட்டப்பகல்போல ஸ்பஷ்டமாகும்.

ஸ்ரீ வேதமூர்த்திகளான சங்கராசாரியர் முதலான பிரபல பாவியங்காரர்களாலும், நிருத்தர்களாலும் பாஷ்யங்களும் நிருத்தங்களும் வியாக்கியானங்களும் எழுதப்பட்டும்; இராவணாதி மஹான்களால் செக்குபத்தியேற்படுத்தப்பட்டும், த்விமசேதுபரியந்தமுள்ள சகலவிதஹிந்தமத புத்திமான்களாலும் அங்கேரிக்கப்பட்ட உபநிஷத்துகள் பத்த, அவைகளே தஸோபநிஷத்துக்களென்று வரலாலும் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவை எவையெனில்:

1-சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து, 2-தலவாகரம் அல்லது கேத்ரோபநிஷத்து, 3-ஐதிரேய உபநிஷத்து, 4-கவுசுதாசி உபநிஷத்து, 5-வாஜஸ்கேயம் அல்லது சகா உபநிஷத்து, 6-கடோபநிஷத்து, 7-முண்டக உபநிஷத்து, 8-தைதிரேயக உபநிஷத்து, 9-பிரஹ்மாரணியக உபநிஷத்து, 10-சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து, பிரஸுத்ரோபநிஷத்து என்பவைகளாம். ஸ்ரீ வித்தியாரணிய சுவாமிகளை இயற்றிய ஸர்வோபநிஷதார்த்தத்தனுபூதிபிரசீனை என்னும் கிரந்தத்தில் தசோபநிஷத்தைவிட்டு அதற்கு பதல் மைதரேயண உபநிஷத்தைச் சேர்த்தும், இந்த தசோபநிஷத்துக்களே ஆதி உபநிஷத்துக்களென்றும், பட்டியமானவைகளென்றும், சலசமயத்தாரும் அங்கேரிககத்தக்கவை என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

—:++:—

தசோபநிஷத்துகளின் சாரசங்கிரகம்.

—:0:—

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து.

இது சாமவேதத்தைச்சார்ந்த பிரபாடகங்களென்னும் 8 அத்தியாயங்களுடையதாயும், 150 பிரகரணங்களுக்கு மேலான உப பிரிவுகளுடையதாயும் ஒங்கா பிரதிபாதிதமான பிரம்மஞானத்தை பிரபலமாக்குகின்றது. முதலிரண்டு பிரபாடகங்கள் சமயாசார சடங்குகளைப்பற்றி போதிப்பவைகளாக இருக்கினும் அது ஒங்கா ஸ்வரூபமான பிரமஞானத்தைப்பற்றி போதிப்பதே யாகும்.

5வதில் பிரஜாபதிக்கும் இந்திரனுக்கும் ஆத்மாவைக்குறித்த சம்ஸாரணையும், 7-வது அத்தியாயத்தில் சகத்யுமாருக்கும் வாதருக்கும் கடந்த சம்ஸாரணையும்

களும் 6-வது அத்தியாயத்தில் சுவேதசேதவுக்கும், உத்தாலகருக்கும் கடந்த சல்லாபனையும், 5-வது அத்தியாயத்தில் ஜீவலன் புத்திரன் பிராவகன் உத்தாலகரை வேதாந்தத்தில் ஜயித்த சல்லாபனையும், 4-வது அத்தியாயத்தில் ஜானன் சுருதி என்பவனைக்குறித்த கதையும், இந்த உபநிஷத்தின் 5-வது அத்தியாயத்தில் உபமனியுவின் புத்திரன் பிராசினசிலன், ஸத்திய ஜனியன், இந்திர தியுமன், ஜனன் உளசிலன் என்பவர்கள் செய்த பிரமலக்ஷணசர்ச்சையில் பிரமமானது பிருகதி, அப்ப. சேயு, வாயு, ஆக சம் முன்ன பூதியங்களுக்கு மேற்பட்டு எல்லாற்றை சக்திப்பொருளென்று கிருபித்த தர்க்கித்த வினோத சல்லாபனை இருக்கின்றது இந்த சாந்தோகிய உபநிஷத்து வேதாந்த தத்துவஞானம் போதிப்பதற் சிறந்தது.

கடோபநிஷத்து.

இதை ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்து என்று சொல்வதுமுண்டு. இது யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த ஒரு சிறிய உபநிஷத்தாக இருந்தாலும், இதில் பிரபஞ்சப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது பிரமஞான மென்றும், அதவே நிரந்தரமானதென்றும், இவற்று இருண்டாந்தரமானது வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற கர்மானுஷ்டானங்களென்றும், குரு சிஷ்ய சல்லாபனை பாவனையாக சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த உபநிஷத்தை (Raja Ram Mohan Roy) இராஜராம மோஹனராயரும் (Sir William Jones) ஸ்ரீ வில்லியம் ஜோன்ஸ் (Bailey) பெயிலிமுதலானவர்கள் அங்கிலேய பாஷையில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர்.

கடோபநிஷத்து.

இந்த கடோபநிஷத்தை சிலர் சாமவேதத்தையும், சிலர் அதர்வணவேதத்தையும், சிலர் யஜுர்வேதத்தையும் சார்ந்ததென்று எண்ணினாலும், இதுவரையில் ஆராய்ந்த பண்டித சிவாமணிசுளால் இது யஜுர்வேத தைதியிய பிராமணத்தைச் சார்ந்ததென்றும், அதற்காதாமமாக இதில் நச்சிகேதருடைய கதைபிரத்தலே பிரத்தியகூடமென்றும் ஸ்தாபிக்கிறார்கள்.

இந்த உபநிஷத்தில் கிட்டகிட்ட 6-வல்லிகள் (கொடிகள்) அல்லது சாஷைகளும்; இவைகளிற்சில வசன பாசுரங்களாகவும், சில கவிகளாகவும் இருக்கிறதன்றியில்; பாஷையின் விபாகரணம், சந்தசு முதலானதாகளால் இது புராதன உபநிஷத்தென்று ஸ்பஷ்டமாகிறது, இதில் பரமாத்மாவை தூத்திரி என்னும் பெயரால் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதை இராமமோஹன் முசுலிம் இங்கிலீஷ் பாஷையில் மொழி பெயர்த்தாலும்; பராசம், பிராஞ்சு, ஜெர்மனி பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. (Wendischman) விண்டிஸ்காமன், (Poley) போலி, (Gough) கவுப், (Weber) வெபர், (Muir) முயர், (Colebrook) கோல்புரூக் மோக்ஸுலர் முதலானவர்களுடைய மொழிபெயர்ப்புகளும் இருக்கின்றன.

பிரசனோபநிஷத்து.

இது அதர்வண வேதத்திலிருக்கும் பிப்பலாட சாஸையைச் சார்ந்தது. பிப்பலாடம் என்றால், இதை போதித்த ஓர் உபாத்தியாயருடைய பெயர். இதை மந்திரபாகத்தைச் சார்ந்ததென்று ஸ்ரீ சங்கரர் எண்ணினாலும், முண்டக உபநிஷத்தைச் சார்ந்த மந்திரோபநிஷத்தென்று அரங்கிரியார் அபிப்பிராயப்பட்டார்; இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக மந்திரோபநிஷத்தென்று அரேச உபநிஷத்துக்கு பொதுவாகச் சொல்லிவருவதும் பிரதியகும்.

பிரஹ்மநாம வரணம் உபநிஷத்து.

இது யஜுர்வேத பாகத்திலிருக்கும் சத்பத பிராம்மணத்தைச்சார்ந்த அத்தியாயங்களாக உள்ளது. பிரம்ம ஞானத்தைப்போதிப்பதற்கு இதவும் ஓர் உபநிஷத்து; இதற்கு ஸ்ரீ சங்கரர் செய்த பாஷியத்தை (Dr. Roer) ரோயர் என்பவர் இங்கிலாந்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறதன்றியும், ஸ்ரீ தவிவேதி நாராயணசுனதி என்பவரும் தவிவேதி கங்கர் என்பவரும் வியாக்கியானம் செய்திருக்கின்றனர்.

முண்டக உபநிஷத்து.

இது அதர்வணவேதத்தைச்சார்ந்த மந்திர உபநிஷத்து, இதில் யாக யக்கியங்களாலும், பூஜைபுனஸ்கார கர்மங்களாலும் பிரமத்தை அடையக்கூடாதென்றும்; ஆனால், எவர் உலக ஆசாபாசங்களை விட்டொழித்து சுத்த சந்திரியாகுகளாகின்றனரோ அப்படிப்பட்டவர்களால் மாத்மியம் அடையக்கூடுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; இதை (Dara Shoka) தாராஸாகோ, என்பவர் பார்வீக பாஷையில் மொழிபெயர்த்தார். பிறகு (Roer) ரோயர் பண்டிதர் ஐரோப்பா பாஷையில் மொழிபெயர்த்தார்; பெயர்த்தமென்ன? இந்த உபநிஷத்துக்கு இந்த பெயர் வந்தகாரணம் இன்னதென்று பூரணமாகக் கண்டுபிடித்தார்களில்லை. சில சிறந்த பண்டிதர்கள் இதற்கு ஒருவித பொருளுரைத்திருக்கின்றனர். அதாவது முண்டகமென்றால் = சுத்தி செய்யல் என்றும்; ஆகவே, மனம் புத்தி சித்தாதிக்களை சுத்தி செய்விக்கும் உபநிஷத்து என்றும், இந்த உபநிஷத்தின் ஆதாரத்தைக்கொண்டே, புத்தமதகுருமார்கள் சர்வாங்கமுண்டனமாகக் கூவரம் செய்துகொள்ளுகிறார்களாம். அதாவது ஸர்வாங்கம் மசுக்கி சுத்தி செய்துகொள்ளுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

தைத்திரிய உபநிஷத்து.

இது யஜுர்வேதபாகத்தின் தைத்திரேய ஆரணியத்திலிருக்கிறது. இதன் 10-பிரபாடகங்களில் முக்கியமான ஆரணியங்கள் ஆறு; மற்ற 7-8-9-பிரபாடகங்கள் கூடியதற்கு தைத்திரிய உபநிஷத்தென்றும்; 10-வது பிரபாடகத்தை மஹா நாராயண உபநிஷத்தென்றும் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். இதற்கு பாஷியம்செய்த ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர் தமது கிரந்தத்தில் சிக்ஷா வல்லி, பிரம்மாநந்தவல்லி என்று பெயரிட்டாலும், மூன்றாவது பிறகு வல்லியின்பெயரைப்பற்றி சொல்லாமல் பாஷியமாத்மியம் செய்திருக்கிறார். சயாயனர் இந்த தைத்திரேய ஆரணியத்துக்கு பாஷியம்செய்தபோது இதன் 7-வது அத்தியாயம் சிக்ஷாத்தியாயம் என்றும் 12-அனுவாகங்களை சம்விரித உபநிஷத்தென்றும் விவரப்படுத்தியிருக்கிறதன்றியும்; 8-9 பிரபாடகங்களுக்கு வானுணி உபநிஷத்தென்று சொல்லினர். இவர் பாஷியத்துக்கு சிக்ஷாபாஷியமென்றும் பெயர். இதன் ஆநந்தவல்லி பிறகு வல்லிகளை சில சமயங்களில் அதர்வண உபநிஷத்தாகளோடு சேர்த்து சொல்வாருமுண்டு; இதன் ஒவ்வோர் வல்லியின் முடிவில் அனுவாக அட்டவணையும் அப்படிப்பட்ட அனுவாகங்கள் பனிரெண்டுமிருக்கின்றன.

சுவேதாசுவதா உபநிஷத்து.

இது கருப்பு யஜுர்வேதம் தைத்திரேயபாகத்தைச்சார்ந்ததும், சில சமயங்களில் சுவேதாசுவதா நாம மந்திரோபநிஷத்தென்று சொல்வதுமுண்டு. இதன் முதல் அத்தியாயத்தின் அந்தத்தில் சுவேதாசுவதா சிறந்த வனவாசிகளுக்கு

கற்பிக்கும்போது இது மஹா இரகசியத்தவமாக கொண்டாடவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். சுவேதாசுவதரம் என்றால் வெள்ளைக்கோவேறு கழுதைக்கும் பெயர். இது அங்காலத்தில் ஒருவருடையபெயர். அதற்கு திருஷ்டாந்தமாக, அர்ஜுனனுக்கு, சுவேதாஸ்வா = வெள்ளைக்குதிரையென்று பெயரிருப்பதன்றியில் சில வேதரிஷிகளுக்கு வியா வாஸ்வா = கருங்குதிரை என்ற பெயருமிருந்தது.

இந்த உபரிஷத்தின் பெயரெப்படியிருக்கினும் வித்தியாரணியருடைய ஸர்வேசுபரிஷத்து அர்த்தானுபூதி பிரகாஷிகை என்னும் கிரந்தத்தில் கண்ட 12-உபரிஷத்துகளில் இதுவும் ஒன்றாகவும், ஸ்ரீ சங்கரர் இதை ஓர் விசேஷ உபரிஷத்தாகக்கொண்டு பாஷியம் செய்திருக்கின்றனர். இது புராதனமும் கஷ்டமானதும் பரமாத்மாவை அக்கினி, ஆதித்தன், வாயு, ஹரி, சிவ, பகவத் என்றாதி பெயர்களால் பாடப்பட்டி பிரகாசிக்கின்றது. இதை நவீன உபரிஷத்தென்று எண்ணுவாருமுண்டு.

இதிலிருந்தே சாங்கிய சாஸ்திரமுண்டானதாக சிலரும்; வேதாந்த சாஸ்திரமுண்டானதாக சிலரும் அபிப்பிராயப்பட்டாலும், இதில் பரமாத்துமாவைப் புருஷாகாரப்படுத்தியும், சுவரூப அத்துவைதத்தைக் கண்டித்தும், தவைதசித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கிறது. இதற்கு ஸ்ரீ சங்கரர் செய்த பாஷிபத்தை (Dr. Roer) சாஸ்திரி முதலில் ஐரோப்பா பாஷையில் மொழிபெயர்த்தார். இந்த உபரிஷத்தின் சரித்திரத்தை விவரமாக அறியவிரும்புவோர் பரமாம்ஸபரிவர்க்கிரியநந்தா த்மருடைய சீடர் சங்கராநந்தர் செய்த பாஷிபத்தைப்பார்க்கவும்.

தலவாகரம் அல்லது கேளோபநிஷத்து.

இது சாமவேதத்திலிருக்கும் தலவாகர பிராம்மணத்தைச்சார்ந்தது. இதை கேளோபரிஷத்து என்று சொல்வதுமுண்டு. கேனிஸ்தம் = என்றால் பிரம்மத்தையும் பெயராகையாலும், இந்த உபரிஷத்தில் பிரம்மஞானத்தைப்பற்றி விசேஷமாகச் சொல்லியிருப்பதாலும், இதை பிராமோபரிஷத்தென்றும் சிலர் சொல்வதுமுண்டு. இதற்கு பாஷிபம்செய்த ஸ்ரீ சங்கரர் தலவாகர பிராம்மணத்தின் ஒன்பதாவது அத்தியாயமாகவும், பிரம்மஞானத்தைப்பற்றி விசேஷமாகச்சொல்வதாகவும், இதற்குமுந்தி இருக்கும் மறற எட்டு அத்தியாயங்களில் யாகயக்கிய கருமானுஷ்டானங்களைப்பற்றி விவரமாகச்சொல்லி பிறகு வம்ஸ விருஷுத்தையும், காயத்திரி சமனத்தைப் பற்றி சொல்லி இருக்கிறதாகவும் சொல்லி இருந்தாலும் 1878-ஆம் தஞ்சையில், (Dr Burnell) பன்னல் சாஸ்திரியார் தருந்த வேத வித்துவான்களைக்கொண்டு புராதன கிரந்தங்களைக் கொண்டு பரிசோதிக்கச்சே, இது தலவாகர பிராம்மணத்தைச்சார்ந்த தென்றும், இதன் ஒன்று குறைய கடைசிபாகத்தில் 145 காண்டங்களில் காயத்திரி ஸமனத்தைப்பற்றியும், 134-வது காண்டம் வம்ஸாவளியைப்பற்றி சொல்லியிருப்பதாகவும், இந்த கேளோபரிஷத்து 135 முதல் 145 வரையில் அதாவது 10-வது அனுவாகம் வரையிலிருப்பதாகவும், இதன் 139-வது அத்தியாயம் 'அலம்வா இதம் அகிர அவித்' என்று ஆரம்பிக்கிறதாகவும் தெரியவந்ததன்றியில், இந்த உபரிஷத்தில் தான் டியர், ஸத்தியாயனி என்ற உபாத்தியாயர்களுடைய போதனாபுமமாக விருக்கிறதென்றும்; ஆகவே, இந்த பிராம்மணத்தின் பெரும்பாகம் அக்கினி ஹோத்ரம், அக்கினிஸ்தோமாதிகளைப்பற்றியும், கடைசி 4 அத்தியாயங்களின்

145 வாக்கியங்களில் பிரம்மஞானத்தைப்பற்றி சொல்லியிருப்பதாகவும், ஸ்ரீ சங்கரர் சொல்லி இருப்பதைப்போல இது 9-வது அத்தியாயத்தைச்சார்ந்த 4 வது அத்தியாயத்தைச்சார்ந்த 10-வது அனுஷாஸனம் என்றும் சொல்லிவிட்டிருக்கிறார். இந்த உபநிஷத்தைப்பற்றி வித்துவான்களின் கருத்துகள் எப்படி இருந்தபோதிலும், இது ஒரு விசேஷ உபநிஷத்தானபடியில் முதலில் இராஜாஜமோஹனர் பங்காள, ஹிந்தி, இங்கிலீஷ் பாஷைகளிலும் (Dara Shukoh) தாராசுகோ என்பவர் பாரசீ பாஷையிலும், (Auquetil Defferonn) டப்பிரின் லத்தின் பாஷையிலும், (Wendischaman) வென்டிசாமான் பாஷையிலும், (Web) வெப், (Colebrook) கோல்புரூக், (Poley) போலி முதலானவர்கள் மற்ற கரோபா பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர்.

ஐதிரேய உபநிஷத்து.

இது ரிக்வேதத்திலிருக்கும் ஐதிரேய ஆரணியகத்தைச் சார்ந்தது. ஐதிரேய பிரம்மணத்தில் அநேக சில்லரை கிரந்தங்களுண்டு. அவற்றில் பிரம்மஞானத்தைப்போதிக்கும் சில பிரம்மணங்கள், மஹிதாசர் என்னும் ரிஷியானவர் தம் சீடர்களுக்கு போதித்த பாகத்துக்கு ஐதிரேய உபநிஷத்து என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். இந்த ஐதிரேய ஆரணியகத்தின் சில பாகங்களில் சுருமானுஷ்டானங்களைப்பற்றி போதித்தாலும், ஐதிரேய ஆரணியத்தின் இரண்டாவது பாகத்தைச்சார்ந்த 4—5—6 அத்தியாயங்களிலேயிருப்பதாகத்தோன்றுகிறது. நாராயணேந்திரர், அநந்தஞானர், அநந்த தீர்த்தர் முதலானவர்கள் பாஷிபம்செய்திருக்கின்றனர். இந்த ஐதிரேய உபநிஷத்தை பாரசீப்பாஷையில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறதன்மையால், ராஜேந்திரலால் மித்திரர், ஸ்ரீ சங்கர பாஷியத்தின்மேல் சயாயனர் செய்த பாஷியத்தை இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

கவுசிதாகி பிரம்மண உபநிஷத்து.

இந்த உபநிஷத்து ஐதிரேய உபநிஷத்தைப்போல ரிக்வேத சாலைக்குச் சார்ந்தது. இது கவுசிதாசினி பிரம்மணத்தைச்சார்ந்த 30 அத்தியாயங்களுடையது. இதன் நான்கு அத்தியாயங்களும் அவற்றையடுத்த ஐந்து அத்தியாயங்களைப்போல ஐதிரேய ஆரணியகத்தைச்சார்ந்தவைகளைப்போல தோன்றுகின்றன. இதற்கு சங்கராசாரியர் செய்த பாஷியத்தின்மேல் சங்கராங்கதர் தீபிகை எழுதியிருக்கின்றனர். வித்தியாரணியரும் அநந்தாத்ம் முனிசுளும் பாஷிபம் செய்திருக்கின்றனர். இதை விவரமாக அறியவரும்புவோர் (Oswell) எவல் சாஸ்திரியின் மொழிபெயர்ப்பைப் பார்க்கவும்.

உபநிஷத்துகளின் பாஷியங்களும் அவைகள் வேளியான விதழும்.

இந்து வேத வாக்கியங்களும் முக்கியமாக உபநிஷத்துக்களும் புராதன மானவைகளாக இருப்பதோடு, அவற்றின்பொருளை கற்றோரன்றி மற்றோர் கண்டறியல் கஷ்ட சாத்தியம்; மேலும் பெரும்பான்மையான வாக்கியங்களுக்கு பூதார்த்தவாதம்—அதாவது நடத்தை நடந்த விதமாகவும் சரித்திரமாகவும் சொல்லுதல் என்னும் அருத்தமும் குணர்த்தவாதம்—தத்துவ விஷயமாகவும், மஹிமாவிய்யமாகவும் அலங்காரமாகவும் சொல்லுதல் என்னும் இரண்டு வித அர்த்தங்களும் இருப்பதன்மையால், ஒவ்வொரு வாக்கியத்துக்கும் 'சர்மார்த்தம்' 'ஞானார்த்தம்' என்ற இரண்டுவித அர்த்தங்களுமுண்டு.

இவ்வேதவாக்கியங்களுக்கு தொன்றுதொட்டு மஹாலித்தவசொமணிகன் பலர் பற்பலவித பாஷியங்களைச் செய்திருக்கினும், ஸ்ரீ வேசமூர்த்தி சங்கரா சாரியருக்குமுன்பு பாஷியம் செய்திருக்கிறவர்களுடைய பெயர் முதலான விவரங்களை திட்டமாகக் காட்டும் சரிததிரமரூப்படவில்லை. ஆகவே, அப்பாஷியங்களை இக்காலத்தில் விசேஷமாகக் கொண்டுவருமில்லை.

1198-ஆம் அதாவது ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குமுன் ஓர் அவதார புருஷராக ஜனித்த ஸ்ரீ சங்கரா சாரியர் வேதவாக்கியங்களுக்கு பாஷியம் செய்த பிறகே, ஸ்ரீ வித்தியாரணியசுவாமிகள், மஹிதரர் சயாயனர், இரங்கராமாநுஜஜீயர், ஆநந்த தீர்த்தர், ஆநந்தகிரியார், அநந்தாநந்தர் முதலானவர்கள் பாஷியங்களைச் செய்தனர். இப்படிச்செய்த பாஷியங்கள் அந்தந்த மதஸ்தர்களில் உயர் குலத்தாராகிய சிலருக்கு மாத்திரம் தெரிந்து அனுஷ்டித்து அந்தரங்கமாக வைத்திருந்தனர். பிறகு,

இந்த இந்துதேசம் மஹம்மதியர் வசமாகியதில், இடைக்கிடை இந்துக்களுக்கும் மகம்மதியருக்கும் மத விஷயமாக மனஸ்தாபங்களுண்டாகிவரச்சே, மஹமதிய சக்கிரவர்த்திகளில் சமரஸவேத ஞானியாக இருந்த ஆகீபர்பாதுஷா சக்கிரவர்த்தியானவர் தமது ராஜாங்கத்துக்குட்பட்ட இந்து மஹம்மது மதஸ்தர்களுக்குள் சமயாதீத சஹோதரவாஞ்சை உண்டாக்கி சுமமாக வாழச்செய்தால், தமதுராஜ்யப் பாரத்துக்கு சுகமும் சௌமமுமுண்டாகுமெனக்கருதியும்; அக்காலத்தில் தமது ஸமஸ்தானத்திலிருந்த ஆரியபண்டிதர்களைத்தருவித்தும், சிலவேதவாக்கியங்களையும், பகவத்கீதாதி சில கிரந்தங்களையும் பார்சி முதலான பாவைகளில் மொழிபெயர்ப்பித்து பரவச்செய்துக்கொண்டிருக்கச்சே, அவர் பரமபதமடைந்தனர்.

பிறகு அவரது பேரரும், ஸஹிஜ்ஜூரான் சக்கிரவர்த்தியின் ஜேஷ்ட குமார குமாகிய மஹமது தாராகு கேசுல்தான் என்பவர் தமது பாட்டனார் ஆகப்பாதுஷாவைப் போலவே ஸமரஸசமயஞானியாக இருந்தமையாலும், தாம் ஒருகால் காஷ்மீர் தேசத்தக்குப் போயிருந்தபோது அவ்விததீய ஆரியபிராம்மணர்கள அருணோதயகாலத்தில் வேத உபநிஷத்துக்களைப்படி உத்தமனை உபாசிப்பதைக்கண்டாகந்தித்து; இப்படிப்பட்ட வேதசுருதிகளை பார்சிபாவையில மொழிபெயர்த்துத் தம் இந்து மஹம்மது குடிகளுக்கு கறபித்தால், தமது ராஜ்யத்தில மதக்கலகமின்றி சுமமாக வாழ்வார்களென்றெண்ணி தமது ராஜதானியாகிய டில்லி பட்டணத்தக்கு வந்து கி. பி. 1640-ஆம் காசிபட்டணத்திலிருந்த அநேக ஆரிய பண்டிதர்களை தருவித்தும், மஹாசபைட்டியும் அவர்களுவியால் சுமார் 50-உபநிஷத்துக்களை பார்சிபாவையில மொழிபெயர்ப்பிக்க ஆரம்பித்து 1657-ஆம் முடிப்பித்தார்.

இத சங்கதியையறிந்த இவர் சமையறாகும், இந்துமதத்துவேஷியுமாகிய அவரங்கசிப்பானவர், இந்த வேத உபநிஷத்துக்கள் வெளியானால், மஹம்மது மதத்தின் மகிமை இந்தியாவில் மேலிட்டோங்காதெனக்கண்டு, அரியாயமாக மஹாசமரஸஞானியாகிய மஹமத்தாராசுகேசுல்தானவர்களை கொலை செய்தும் அந்த அவரங்கசிபே இந்துதேச சக்கிரவர்த்தியாகியும், இந்து மதத்தைக் கண்டித்திற்தார்.

அக்காலத்தில் இந்த இம்மதேசத்தில் பார்விலி பாவையே இராஜ்யேய பாவையாகி இமஸ்சேதுபரியந்தம் பரவியிருந்தமையாலும், பார்சிபாவையில மொழிபெயர்த்த உபநிஷத்துக்கள் இங்காட்டில் பலபாக்களில் பரவவேத

வானதன்றியில், அக்காலத்தில் ஐரோபாசண்டத்திலிருந்து இங்காட்டுக்கு வந்தத விஷயமாகவும், வைதீகவிஷயமாகவும் வந்துப்போய்க்கொண்டிருந்த கிரேக்கர், உரோமர், போர்த்துகேயர், பிரான்சியர் முதலானவர்களுக்கும் ஓடி உபநிஷத்துகளின் பார்சிக் மொழிபெயர்ப்புகள் கொஞ்சம் ஞஞ்சம் அகப்படவே, அவர்கள் அவைகளை ஐரோபா சண்டத்துக்குக்கொண்டுபோய், லத்தின், கிரேக், பிரான்சு, ஜெர்மனி, இங்கிலீஷ் முதலான பாவைகளில் மொழிபெயர்த்து விநோதசாலைகளில் விநோதகாகுபிசனாக வைத்தார்கள்.

—:++:—

இந்த வேத உபநிஷத்துக்களை ஐரோபா பாவைகளில்
மொழிபெயர்த்து பாதுகாத்தவர்கள்.

இப்படி நமது ஆரியவேத உபநிஷத்துக்களை ஐரோபாபாவைகளில் மொழிபெயர்த்த பாதுகாத்த பேருபகாரிகள் யாவர்களெனில், கி. பி. 1801-1802 லு அன்கிடில் டிப்ரோன் (Aquetil Dupperron Ouprnellhat) என்பவர் சில உபநிஷத்துகளை லத்தின் பாவையிலும் 1827 முதல் 1834-லு வரையில் விண்டிஸ்காமன் (K. J. H. Windischamann) என்பவர் சில உபநிஷத்துக்களை ஜர்மனி பாவையிலும், 1833-லு விண்டிஸ்காமன் (F. W. Windischamann) என்பவர் ஸ்ரீ சங்கரர்செய்த வேதாந்த பாஷிபத்துக்கு ஜெர்மனி பாவையிலும் மொழிபெயர்த்ததன்றியில், கர்னல் போலியா (Col Polia) ஆரிய வேதம் முழுதும் கைமெழுத்து பிரதிபாக ஜயபூர் ஸமஸ்தானத்தில் அகப்பட்டதை லந்தன் கண்காணி சாலையில் சேர்த்தார். ஸ்ரீராபர்ட்டு சேம்பர்ஸ் (Sir. R. Chambers) என்பவர் ஆரியவேதத்தின் அதிகப்பாகம் கி. பி. பட்டணத்தில் சம்பாதித்து லந்தனுக்கு அனுப்பினார். ஜெனரல் மார்ட்டின் (Gl. Martin) என்பவர் வேதங்களின் அதிக பாகத்தை சேகரித்து லந்தனுக்கு அனுப்பினதன்றியில், ஸ்ரீ விலியம் ஜோன்ஸ் (Sir William Jones) என்பவர் வேதவேதாந்த உபநிஷத்துகளின் சில பாகங்களை இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்தார். ஸ்ரீ ரோயர்பண்டிதர் (E. Roer) 1853-லு வாதிரியம், ஐதிரியம், சுவேதாசுவதரம், கேனோ, ஈசோ, கடம், பிரசன்னம், முண்டகம், மாண்டேக்கி யாதி உபநிஷத்துக்களை (Bibliothica Indian) இந்துவேதநூல் என்னும் பெயரால் இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்தார். ஸ்ரீ கவுல் (E. B. Cowell) பண்டிதர் 1861-லு கவுலிதாகி பிராம்மண உபநிஷத்தை இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்ததன்றியில், 1870-லு சைதிரேய உபநிஷத்தை இங்கிலீஷில் திருப்பி பதிப்பித்தார்; வெபர் பண்டிதர் (A. Webere) வஜிரகுசி, அஸ்வகோஷி, இராமதாபனி முதலான உபநிஷத்துக்களை 1860-லு ஜர்மனி பாவையிலும் மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்தார். கியூ (Ab Gough) பண்டிதர் உபநிஷத்து தத்துவமென்னும் பெயரால் கல்கத்தா ரிவ்யூவில் பதிப்பித்திருக்கிறார்.

1876-லு ரெகுட்டர் (P. Regunutter) என்பவர் சில உபநிஷத்துக்களை பிராஞ்சு பாவையில் மொழிபெயர்த்து பாரீஸ் பட்டணத்தில் பதிப்பித்தார். போலி என்பவர் (Poley) என்பவரும் சில உபநிஷத்துக்களை பிராஞ்சு பாவையில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

தூரியண்டல் திரான்சுலேஷன் கம்பெனியார் ரிக்வேதத்தை (மேஸ்டர் ஸ்டீவின்ஸன் என்பவரால்) இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்து அருத்தத்துடன் அச்சிட்டனர். புளுகாலேஜ் மார்ட்டின் ஹாக் என்பவர் ஐதரேய பிரம்மணத்தை அங்கிலேய பாஷையில் மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்தார். மேஸ்டர் வார்ட் என்பவர் நான்குவேத சங்கிரஹத்தை இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்தனர். கோல்புரூக் என்பவர் (H. T. Colebrook) என்பவர் 1873-ஆம் வேதங்களின்சில்லரை விஷயங்களை 3 புத்தகங்களாக இங்கிலீஷில் பதிப்பித்தனர். 1870-ஆம் மோக்ஸுமலர் (F Max Muller) ரிக்வேதத்தையும் தசோபரிஷத்துக்களையும் இங்கிலீஷில் மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்தார். இதனிடம்,

இந்த இந்தியாவில் இங்கிலீஷ் ராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கவே, அவர்களுடைய மதாறுவட்டானிகளாகிய கிறிஸ்து பாத்திரமார்கள் இந்நாட்டுக்கு வந்து இந்துமதம் அஞ்ஞானமதமென்றும், கிறிஸ்துமதமே ஸத்தியமதமென்றும் கிறிஸ்துமதத்தின் பெருமையைப்பற்றி பலவிடங்களில் பிரசங்கங்கள் செய்தும், கோயில்களைக் கட்டிவித்தும், இந்துக்களையும் கிறிஸ்து மதத்துக்கு வந்தசேரும்மடி போதித்துவரச்சே, இந்துக்கள் இந்த கிறிஸ்து மதத்தையும் இதற்குமுன் இந்நாட்டுக்கு வந்த மஹம்மத மதத்தையும் பார்த்து பிரமித்துத் தம் சொந்தமதம் நல்லதா? அல்லது இந்நாட்டுக்கு நவீனமாக வந்த மதம் நல்லதா என்று ஏக்கன்கொண்டிருக்கையில்,

1774-ஆம் ஓர் அவதார புருஷராக ஜனரித்த ஸ்ரீ ராஜா ராமமோஹன் ராயர் என்னும் ஓர் பிரம்மணசிரேஷ்டர், ஸம்ஸ்கிருதம், ஹிந்தவி, பங்காளி, பாரசீ, அரபி, பாவி, கிரேக்கு, லத்தீன், இங்கிலீஷ் முதலான பல பாஷைகளைக்கற்றுத்தெளிந்த கல்விக்கடலும் நிபுணசிரோமணியுமாக இருந்தமையால், ஆரியவேதமென்னும் ஆழ்ந்த சமுத்திரத்தில் புகந்து அதின் ஆழத்திலிருந்த முத்துகளைப்போன்ற உபநிஷத்துக்களையெல்லாம் எடுத்து, அவைகளிலும் போலிமுத்துக்களாக இருந்தனவற்றை விட்டெறித்து, ஆணிமுத்துகளாக இருந்த தசோபரிஷத்துக்களைச் சேகரித்து வங்கபாஷை யிலும், ஹிந்தி இங்கிலீஷ் முதலான பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்த்தும் அவற்றிலுள்ள சத்துக்களான சரக்குகளை பலருக்கும் காட்டியும் அவைகளை சகலதேச, சகலகால, சகலமதஸ்தர்களுக்கும், சமரசமாக கொள்ளத்தக்கவையென்று தக்க தருக்கங்களால் பிரஸ்தாபித்தமன்றியில்; தமது சுஜாநியாராகிய இந்துக்களைத் தம் இந்துமதமாகிய சொந்த மதத்திலேயே சத்துக்களிருப்பதால் அவர்கள் இந்நாட்டில் நவீனமாக வந்த மதங்களுக்கேவெண்டிய தனாவசியமென்று தருந்த நியாயங்களால் நிரூபித்தும், அக்கருத்தை இந்நாட்டிற் பரவச்செய்ய 1830-ஆம் பிரம்ம மதசித்தாந்த ஸபையை ஸ்தாபித்தும், இந்து தேசாபிமான விஷயமாக 1831-ஆம் இங்கிலாந்துக்குப்போக அங்கு பிரிஸ்டல் நகரத்தில் 1833-ஆம் பரமபதமடைந்தனர்.

பிறகு இந்த பிரம்மமத சித்தாந்தத்தின் பெருமையை நன்சிறிந்தவரும் காலிகட்டத்தில் கல்விப்பொருளிலும் செல்வப்பொருளிலும் சிறந்த இராஜா விஷயாக எழுந்தருளியிருக்கும் மஹரிஷி தேவேந்திரநாத சர்மாவவர்கள் இந்த ராஜாராமமோஹனருடைய கருத்து தருந்த அஸ்திவாரத்தின்மேல் ஆதாரப்பட்டிருக்கிறதோ என்பதை அறியவேண்டி, புத்திமான்களான நான்கு பிரம்மண வாலிபர்களுக்குத் தக்கதிரவியசகாயம்செய்து காசிபட்டணத்துக்கு அனுப்பி இருக்கு, ஜெஹர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதபாகங்களையும்,

அச்சால்வரும் ஒவ்வொரு வேதபாகத்தை அருத்தத்தான் கற்றவரும்படி அனுப்ப, அச்சால்வரும் அப்படியே போய் சில வருஷங்கள் காசிப்பட்டணத்தில் தஞ்சை பண்டிதர்களிடத்தில் நான்கு வேதங்களை கற்றுத்தெளிந்து வந்து நான்கு வேதங்களின் சாராம்ஸமாகிய தஸோபநிஷத்துக்களை இந்துக்களுக்கு வேதமாகுமென்று பிரபல நியாயங்களால் நிறுப்பித்துக்காட்டியதன்மேல், ராமமோ ஹனர் க்தாபித்த பிரம்ம ஸபையோடு, தத்துவபோதினி சபையை ஸ்தாபித்தும், அச்சபைக்கு தஞ்சை சம்ஸ்கிருத வேதவேதாந்த பண்டிதர்களை நியமித்தும், ப்ரதிவாரந்தோறும் பிரம்ம சித்தாந்த சம்பந்தமான உபநிஷத்துக்களைப் படிக்கச் செய்தும், வியாக்கியானங்களை செய்யச்செய்தும், அவைகளை அச்சபையின் சஞ்சிகையாகிய தத்துவபோதினி பத்திரிகையில் பதிப்பித்தும் பகரங்கமாகிய தன்றியில், தாரும் உத்திருஷ்டமான சில உபநிஷத்துகளையும் உத்திருஷ்டமான சிலதருமசாஸ்திர வாக்கியங்களுக்கும் திரட்டி அவைகளின் பூர்வ பாஷிபத்தோடு சிலசமரஸமான விசேஷ உபநியாஸ உரைபைச்சேர்த்தும் பிராமதருமன்னும் பெயரால் ஒரு கிரந்தத்தை வங்கபாஷையில் பதிப்பித்தனர்.

அதை இங்கிலீஷ் இந்திய, குஜராத்தி, மஹராஷ்டிரம் முதலான பாஷைகளில் மெழி பெயர்த்திருப்பதைப்போலவே, சென்னையின் சுமார் முப்பது வருஷங்களுக்குமுன் ஸ்தாபிசமான வேத சமாஜத்தாரால் தத்துவபோதினி பத்திரிகையில் தமிழில் சிலபாகம் மொழிபெயர்த்து பதிப்பித்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீதரர் வங்காட்டுக்குப்போய் வங்கபாஷையை கற்றுத்தெளிந்துவந்து, அந்த பிராமதருமத்தை தமிழிலும் விசேஷஉரையுடன் மொழிபெயர்த்து புத்தகரூபமாக பதிப்பித்தனர். இஃருடைய செலுங்கு மொழிபெயர்ப்பையும் வேறு சில உபநிஷத்துகளையும் புச்சயபந்துலு புத்தகரூபமாக பதிப்பித்தனர்.

அன்றியும் சம்வச்சராதி 1881 ன்ஸ் வடமேற்கு பாகத்தில் ஓர் அவதாரபுருஷ ஜனரித்த தயாரந்த சரஸ்வதிபவர்களும் வேதங்களின் சில பாகங்களுக்கும், சில உபநிஷத்துக்களுக்கும் காலதேச வர்த்தமானத்தை புத்தமூலி வியாக்கியானம் செய்ததை பாஞ்சால சேச்சதிலிருக்கும் அவரது சீடர்களாகிய ஆரியஸமாஜத்தார் இந்துவி பாஷையிலும், இங்கிலீஷிலும் பதிப்பித்திருக்கின்றனர்.

இப்படிசுமார் முந்துறுவருஷகாலங்களாக ஆரியர் வேத உபநிஷத்துக்களை ஐரோபாவின் பல பாஷைகளிலும், இந்தியாவின் சில பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டிருக்கும் அநேக மஹான்களுடைய அரிய பெரிய கிரந்தங்களை பல வருஷங்களாக வாசித்தும், அவைகளையே ஆதார நூல்களாகக்கொண்டும், இந்த இந்நூலுபயிற் அல்லது ஆரியர் சக்தியவேதம் என்னும் இந்த கிரந்தை பதிப்பித்தனர். ஆகவே, நமது ஆரியாவேத உபநிஷத்துக்களை வீரவரமாக அறியவிரும்புவோர் இந்த நூலுக்கு ஆதாரமாக இருந்த ஹை ஆரியவேதமொழி பெயர்ப்பு கிரந்தங்களைக்கொண்டு வாசித்தறிந்து ஆகந்தமடையலாம்.

இப்படிக்கு,

சே. ப. நரசிம்மலுநாய்டு.

தும்.
கடவுள் வணக்கம்.

—:0:—

சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து
இரண்டாம் அத்தியாயம் 17-வது வாக்கியம்.

யோதேவேரக்தொள யோ அப்ஸ-யொவிச்வம்
புவநமாவிவேச; யஷஷதீஷ- யோ
வநஸ்பதிஷ- தஸ்மைதேவாய நமோநம:.

பொழிப்புரை.

எத்தேவன் தீயிலும், நீரிலும், செடிகளிலும், மாங்களிலும், எல்லா உலகங்களிலும் பிரவேசித்திருக்கிறாரே", அத்தேவன் பெருட்டு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்.

விசேஷ உரை.

நாம் வசிக்கும் இந்த உலகம் ஒருகாலத்தில் அதாவது ஆதியில் அதிக பயங்கர அக்கினிஞ்ஞபமாக இருந்தது. அப்போது, அந்த பயங்கர அக்கினிஞ்ஞபக் கினிடை யிலிருந்தும், அதை நியமனத்தில்வைத்தும், அப்போது அதில் வதிந்துவந்த அந்தக்கோடி அக்கினி ஜ்வல ஸ்வ ரூபமான ஜீவஜந்துக்களை இருஷ்டித்தும் சுசமாக வாழும்படி செய்வித்தவர் எவரோ,

நாம் வசிக்கும் இந்த உலகமே, அநேக ஆயிரம் வருஷங்களாக அப்படி அக்கினி ஜ்வலரூபமாக இருந்ததை பிறகு, அதிக பயங்கரமான அலைகளால் நிறைந்த எல்லையற்ற அகண்ட ஜலசமுத்திரமாக மாற்றியும், அதை நியமனத்தில் வைத்தும், அக்னிடையிலிருந்தும், அதில் அந்தக்கோடி ஜலஜந்துக்களை இருஷ்டித்தும் அவைகள் சுசமாக வாழும்படி செய்வித்தவர் எவரோ,

நாம் வசிக்கும் இந்த உலகமே, இப்படி ஜலசமுத்திரமாக இருந்த அநேக ஆயிரம் வருஷங்களாக பிறகு, அந்த பயங்கரமான அகண்ட சமுத்திரத்தின் ஓர் சிறு பக்கத்தில் அநேக ஆயிரம் விதமான கந்தமூலச்செடிகளும், பயங்கரமான பெரிபலி நுஷங்ககளும் விளைந்தோங்குர்ப்படி மாற்றிப்படைத்தும், அதினிடை யேயிருந்தும், நியமனத்தில் வைத்தும், வேனிற்கால மழைத்தாளைகளால் சுசமாக வாழும்படி செய்வித்தவர் எவரோ,

நாம் வவிற்கும் இந்த உலகமே இப்படி பலவித மாறுதல்களுடன் பல்லாயிரம் வருஷங்களானபிறகு, அநேக ஆயிரம் விதவித வித ஜீவஜந்துக்களையும், பற்பலவிதமான பக்டீரியையும், விதவிதமான விலங்குகளையும், மதிப்பற்ற மானவஜாதியார்களையும் வதித்து வருபடியடைத்து, நியமனத்தில் வைத்தும், அவற்றினிடை யிலிருந்தும், அந்த ஜீவகோடி ஜந்து சமூஹ பிராணிகளைச்சுசமாக வாழும்படி செய்வித்தவர் எவரோ,

நாம் வசிக்கும் இந்த உலகத்தைவிட அநேக ஆயிர மைல்கள் பருமனும், அநேக ஆயிரஞ்சூரியசந்திராதினாலும் குழப்பப்படும், அநேக ஆயிரம் மைல்கள் தூரத்திலும், அத்திக்கனிகளைப்போல் அந்தரத்திலாடிக்கொண்டிருக்கும் அநேக மாயிரங்கணக்காக விண்ணுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தும், அவற்றினிடையிலிருந்தும், அவைகளைநியமனத்திலவைத்தும், அவற்றிலும் அநந்தகோடி ஜீவஜந்துகளைப்படைத்தும் சுகமாக வாழும்படி செய்வித்தவர் எவரோ,

நாம் வசிக்கும் இந்த பூமிக்கும், நமது சிரசிற்குமேல் ககனமார்க்கத்தில் உல்லாசமாக உலாவும் விண்ணுலகங்களுக்கும் இடைவெளியில் அநேககோடி ஜீவஜந்துகளைச் சிருஷ்டித்தும், அவைகளுக்கிடையிலிருந்தும், அவைகளை நியமனத்தில் வைத்தும், அவைகளைச் சுகமாக வாழும்படி செய்வித்தவர் எவரோ,

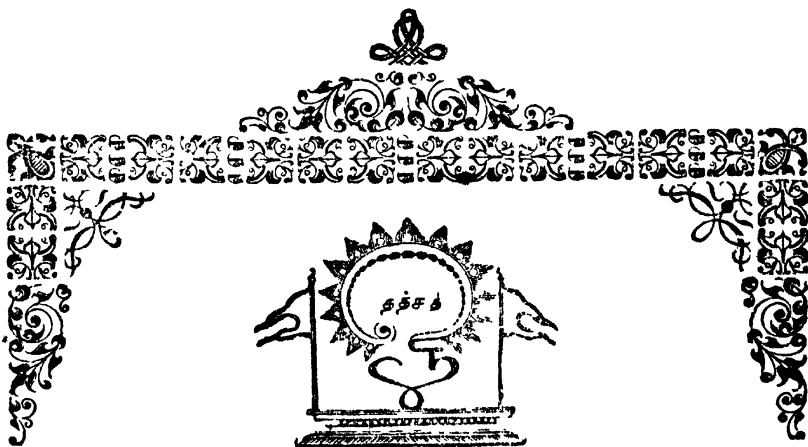
இப்படி எல்லா காலத்திலும், எல்லாவிடங்களிலும், எல்லா பொருள்களிலும், எப்போதும் தன்மயமாக ஜீவலித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸத்தியஸ்வரூபியும், ஞானஸ்வரூபியும், அம்ருதஸ்வரூபியுமாகிய தேவாதிதேவனை நமஸ்கரிக்கின்றோம்.

ஓ நித்தியாநந்தனே! நினது இருப்பையும், நின்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இப்பிரபஞ்சத்தின் பெருமையையும், இப்பிரபஞ்சத்தில் நின்னருளால் வதிந்து வரும் ஆத்மகோடிகளின் விலகாணத்தையும், இவ்வாத்மகோடிகள் நின்னையடைந்த இசபரசுத்தையடைய சலப சாதனமான உபாஸனமார்க்கத்தையும், இந்த உபாஸனமார்க்கத்தையவலம்பிப்பவர்கள் அதுஷ்டிக்கவேண்டிய நின் திருவுள்ளத்துக்கிணைந்த தருமங்களையும், ஆதி ஆரியரிஷிகள் ஆரியபாஷையில் சொன்ன வேதவாக்கியங்களின் கருத்தை; புண்ணிய பூமிபாகிய இந்த பரத கண்டத்தின் தென்திசையில் வதிந்துவரும் நின் மக்களுக்கு அமிழ்சினும் சுவையுடைய தமிழ்பாஷையிற் சொல்ல அருள் ஞானசக்திபைத் சந்தருள் வாய்! நின் அருள்வேசமாகிய இதை இந்நாட்டாரின் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் சுவர்ண எழுத்துகளைப்போல பதியச்செய்த நின் மக்களனைவரும் அதுஷ்டித்த இசபர சுகமடையச்செய்வாய்.

ஓ! ஆரிய ரிஷிகள் வணங்கிய ஆ சிமூலமே! பரதவருஷத்தின் புராதனமான பசவானே! எமது முன்னோருடைய குலமெய்வமே! நினது பரிசுத்தமான இந்த சமரச வேதம் இந்த உலகமுழுதும் பரவப்படி செய்த, இவ்வலகத்தின் சுகல தேசத்தார்களும், சுகல ஜாதியார்களும், சுகல மதஸ்தர்களும் இவ்வேத சமரச வேதசித்தாந்தமாகக்கொண்டி படித்தறிந்த இசபரசுமபெற்றாய் அருள் புரிவாய். நினது பரிசுத்தமான ஆஸ்திகமதம் எவரும் பரவி யாவரும் ஆந்த மடைய அருள்புரிவாயாக. ஓம் தத்ஸத்.

ஓம் பிரம்ம க்ருபாஷி கேவலம்.





இந் து பை பி ல்

என்னும்

ஆரியர் சத்திய வேதம்.

பழய ஏற்பாடு — உபநிஷத்துக்கள்.

ஆதி ஆகமம்—சிருஷ்டி விஷயம்.

முதல அத்தியாயம்.

(1). சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

6-வது பிரபாடகம் 2-வது கண்டம் 1-வது வாக்கியம்.

இரம்வா அக்ரேகைவகிஞ்சிதாஸீத்;
ஸதேவ ஸௌமயேதமகர ஆஸீ தேகமேவாத்வித்யம்.
ஸவாஏஷ மஹாகஜ ஆதமா அஜரோ அமரோ
அம்ருதோ அபயஹ.

பொழிப்புரை.

* இவ்வுலக முண்டாவதற்குமுன் ஒன்றும் இருந்ததில்லை. ஓ பிரிய சிவியனே! உலகமுண்டாவதற்குமுன் கேவலம் ஸத்ஸ்வ ரூபியும் ஒருவருமான அத்தனவிதீயர் இருந்தார். அவர் சிறந்தவர், சிறப்பற்றவர், புரமாத்மர், மூப்பற்றவர், சாவற்றவர், நித்தியர், பயங்கம்மவர்.

விசேஷ உரை.

சிருஷ்டிக்கு முன்னம் ஒரே ஸத்துப்பொருளாகிய பிரம்மிருந்தது, அது வந்து இரண்டாவது பொருளில்லை; சிருஷ்டிக்குப்பின்னரும், சேதநாசேதகங்களாகிய எல்லாப்பொருள்களும் கேவலம் ஒன்றேயாகிய அவனாயே பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன; இதனற்றான் அவர் ஒருவரான அத்வீதியரென்று சொல்லப்பட்டார். யார் ஸத்ஸ்வரூபியாகிய ஒன்றான அத்வீதியரோ, அவர் சேதநப்பொருள்; அவர் தன்னைத்தானறிகிறார்; இந்த ஹேதுவைப்பற்றி அவர் ஆத்மாவென்னும் பதத்தினுற்சொல்லப்படுகிறார்.

சிருஷ்டிக்கு முன்னம் இருந்த பிரம்மம், பிரதவி, அப்பு, வாயு முதலான அசேதன பதார்த்தங்களைப் போல ஞானமற்றதன்று. இதை நிரூபிக்க,

பிரஹ்மாரணியம் 1-4 10-ல்

(பிரஹ்மவா இதமக்ர அவீத்ததா த்மா
நமேவாவைது அஹம்பிரஹ்மாஸ்மிதி)

பரமாத்துமா இந்த உலகத்தின் உற்பத்திக்கு முன்னிருந்தது, நான் பிரம்மமென்று தன்னைத்தான் அறிந்துக் கொண்டது என்று சொல்லியிருப்பதினால், சிருஷ்டிக்கு முன்னிருந்த பிரம்மம் சேதநப்பொருள் என்று ஸ்பஷ்டமாகிறது. சிலர் நான் பிரம்மம் என்றும், தன்னைத் தான் அறிந்து இருந்தது என்ற இந்த வாக்கியத்தில் காணும் பிரம்மமே ஜீவாத்மா என்று மயங்கலாம்; ஆனால் இந்த வாக்கியத்தில் சொல்லியிருப்பது பிரம்மமேயன்றி ஜீவாத்மாவல்ல. ஆகவே, இதைச்செரிவிக்கும் நமீததம்—அவர் பிறப்பற்றவனென்றும், சிறந்த ஆத்மாவென்றும், மூப்பற்றவரென்றும், சாவற்றவரென்றும், நித்தியரென்றும், பயமற்றவரென்றும் பிறகு சொல்லப்பட்டார்.

சிலர்: பரமாத்துமா எப்படி அனுகியோ, அப்படியே ஜீவாத்மாவும் அனுகி என்று சுந்தேகிக்கிறார்கள். ஆனால்,

தைதிரியம் - 11-ல்

(“ஆத்மாவா இதமேக வொக்ர, ஆவீத்நாந்யத்திஞ்ச
மேவிஷத்ஸஃ க்ஷதலோகாந்நுஸ்ருஜாஇதி”).

இந்த உலக சிருஷ்டிக்குமுன்பு ஒன்றான பரமாத்மாவே இருந்தார். அவர் தன்னைத்தவிர வேறொன்றும் இல்லை எனக்கண்டு, உலகங்களை சிருஷ்டிசெய்ய இச்சித்தார் என்று சொல்லி இருப்பதால், உலகத்தின் உற்பத்திக்குமுன்பு ஒன்றான பரமாத்மாவே இருந்தது, அநேக ஆத்மாக்கள் இல்லை என்பது திண்ணம். மேலும் பிரஹ்மாரணியம் 1-4 1-ல் (ஆத்மை வேதமகிரஆவீத்புருஷவிசஹ) இந்த உலக உற்பத்திக்குமுன்பு பரமாத்மாவே இருந்தார். அவர் புருஷ ரூபியாய் இருந்தார், என்று சொல்லி இருப்பதால்; அவர் அசேதனசுத்தபதார்த்தமாக இருந்ததென்னும் பிரார்த்திக்கு இடமில்லாமல் இச்சாகி கர்த்ருதவங்கன் எல்லாம் உடைய புருஷரூபியாய் இருந்தார் என்று சொல்லியிருப்பதால்; அவர் பூரண புருஷர், ஸ்வயம்பு, ஸ்வதந்திரர், நித்தியர்.

இதின் இவகிளிஷ் சுருத்து.

Nothing of this was before. Only He the True,
O! Beloved! before this was, Who is One only without

(2). தைத்திரிய உபநிஷத்து

ஆநந்தலலி 6-வது அனுவாகம் 2-வது வாக்கியம்.

ஸதோதய தஸதஸ்தா தஸா இதகும்
ஸாவஸ்துஜ தயததம் கஞ்ச.

ஓழிபுரை.

அவர் உலகத்தைப் படைக்கும் விஷயமாக ஆலோசனைசெய்தார். ஆலோசனை செய்துகொண்டே இங்கே எவ்வளவு ஸ்வல்பமாக யிருக்கின்றனவோ இவையாவற்றையும் படைத்தார்.

விசேஷ உரை.

சிருஷ்டிக்கு முன் பிரம்மம் தவிர வேறொருபொருளும் இருந்ததில்லை. ஆனதால் அவர் சாதாரணமாக வந்துக்களைச் செய்கிறவர்களைப்போல ஒரு முசற்பொருளைத் துணையாகக்கொண்டு ஒன்றையும் படைக்கவில்லை. அவர் படைத்தலென்னும் செய்கைவிஷயமாகக் கருதினர். கருதிக்கொண்டே இவையாவற்றையும்கூட உலகத்தைப் படைத்தார். நாம மண், சல், உலோகம் முதலியவைகளைக்கொண்டு வேறு பொருள்களைச் செய்யமாட்டுவோம். ஆனால் அவற்றைப் படைப்பென்று சொல்லத்தக்காது. வேறொரு முசற்பொருளின் துணையின்றி தனிச்செய்யால் ஒரு பொருளை உண்டிபண்ணும் செய்கையின் பெயர் படைப்பு. அதைப்பற்றி நமக்கொருபொருளையும் படைக்கும் வல்லமை இல்லை. படைக்கும் வல்லமை கேவலம் ஒன்றாகிய பிரமாத்மாவின்மீதுதான் யிருக்கிறது; அவர் தனியாக தனக்கியற்கையான ஞானம், வல்லமை, செய்கை இவைகளைக்கொண்டு சேதநா சேதனங்களாகிய எல்லாப்பொருள்களுடன் தவிர்ப்பாகிய உலகயந்திரத்தை உண்டாக்கினார்.

சிலர், இந்த உலகம் அதுதி என்றும், சிருஷ்டிக்குமுன்பு மூலபிரகிருதியாக இருந்ததென்றும் சந்தேகிக்கிறார்கள். ஆனால், பிரஹ்மாரணியம், 3-8 5-ம், 1-9 ல் (பஹு ஷாவஞ்ஹ ஸாவஸ்தவ அகம்பஞானமயந்தபஹ தஸ்மாதேதத், ப்ரம்ஹ்நாம ரூபமந்தம்சஜாயதே) யார் சர்வகையுமே, எல்லாம் அறிந்தவனே, யாருடைய தபசு கியான மயமானதோ அந்த பிரம்மத்தால், நாமரூபங்களும், அன்ன ரூபமாகிய ஜகத்தும் உற்பத்தியாகின்றன என்று சொல்லி இருப்பதால், நாமரூபங்களாகிய பிராணிகளும், அவைகளுக்கு அன்ன ரூபமான ஜகத்தும் அனுகியல்ல, அவரது இச்சாதி சக்திகளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டன.

He meditated a meditation, and meditating, all this
He created whatever.

(3). நாராயண உபநிஷத்து

1-வது அனுவாகம் 12-வது வாக்கியமும்

சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

3-வது அததியாயம் 3-வது வாக்கியமும்.

விஸ்வதஸ்சகூருத விஸ்வதோமுகோ
விஸ்வதோ பாஹுருதவிஸ்வதஸ்வாத்;
ஸம்பாஹுபயாம தமகி ஸம்பத த்ரோத்யாவ

விசேஷ உரை

நமது சாதாரண பார்வைக்கு கேவலம் சட்டை ரூபமாகத்தோன்றும் இந்த உலகத்தை பூகோள சாஸ்திரர் நியாகச் சோதிப்போமாகில், இது உருண்டை வடிவவாகிய கவித்தாக்கர கோளமாய் இருக்கிறது. இது இருபத்தையாயிரத்து இருபது மயில்கள் சுற்றளவு உள்ளதாயும், நீர்க்கூரேகைக்கு ஏழாயிரத்து தொழாயிரத்து எழுபத்து எட்டு மயில்கள் குறுக்களவு உள்ளதாயும், துருவமுனைகளுக்கு ஏழாயிரத்து தொழாயிரத்து முப்பத்தெட்டு மயில்கள் உள்ளதாயும், பந்தொன்பது கோடியே ணைபத்தொன்பது லக்ஷத்திஹம்பினியாயும் சதுர மயில்கள் விஸ்தாரணமுள்ள மேற புற பரப்புள்ளதாயும், மணி ஒன்றுக்கு அறுபத்தெட்டாயிரம் மயில்களாக குரியனைச்சுற்றியும், முன்னூற்று அறுபத்தைந்து நாள், ஐந்து மணி, காற்பத்தொன்பது நிமிஷங்களில் வருஷமொன்றையுடையதாகவும், கடைசியாக 1,256,1௪5,670,00000000000000 டன் கனமுள்ள பிரகிருதி பாக்கத்தையுடையதாகவும், அந்தக்கோடி தாது கந்தரூப ஐவராசிகளுள்ள விசித்திர வீடாயும் இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட இந்த பூமியின் அடிபாகத்தையப்பற்றி பூத்ததுவசாஸ்திரோகதமாக சோதிப்போமாகில், கேவலம் கல், மண், நீர், நிலைந்த நிலத்தின் அடியில், முப்பத்தைந்த மயில் ஆழத்தில் வெட்டிப்பார்க்கில், அவ்வு அசன்ற அக்கினி ஜாலாவலைகளிருக்கின்றன. மேலும் இப்பூமியின் அடியில் 2430 செஜம் ஆழம் வெட்டி அங்கு தண்ணீர் விடில், அது பெக்டீராகிவரும்; ௬400 செஜ ஆழத்தில் ஈயம் உருகுவதும்; 21 மயில்கள் ஆழத்தில் பொண்ணு உருகி விடும், 74 மயில்கள் ஆழத்தில் இரும்பும் உருகிவிடும், தாது மயில் ஆழத்தில் அசன்ற அக்கினி எரிதகங்கள்கள் இருக்கின்றன.

நமது பாதத்துக்கு அடியிலிருக்கும் இந்த மண்ணுலகத்தின் மேன்மையே மாந்தருடைய மனதை மருட்டிப்படி இருக்கிறதென்றால், நமது தலைநகரமேல் இருக்கும் விண்ணுலக அமைப்பு அதிலும் ஆச்சரிப்படைத்தக்கதாய் இருக்கிறது. சூரியன் சந்திரன், அங்காரன், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி முதலான கிரஹங்கள் யாவும், நமது மண்ணுலகத்தைப்பார்க்கிலும் பெருமைபெற்ற உலகங்கள். இவைகளில் சூரியவலகம் 883217 (எட்டுலக்ஷத்து எண்பத்தி மூன்றாயிரத்து இருநூற்றுப்பத்தினைழு) மயில்கள் குறுக்களவுள்ளதாயும், நமது சந்திரவலகம் 2200 (இரண்டாயிரத்து இருநூறு மயில்கள் குறுக்களவுள்ளதாயும், அங்காரகனுலகம் 4189 (சாலாயிரத்து நூற்று எண்பத்தொன்பது) மயில்கள் உள்ளதாயும், புதனுலகம், 4200 (சாலாயிரத்து இருநூறு) மயில்கள் குறுக்களவு உள்ளதாயும், வியாழனுலகம் 59170 (எண்பத்தொன்பதாயிரத்து நூற்று எழுபது) மயில்கள் குறுக்களவு—கானகு சந்திரர்களை உடையதாயும், வெள்ளி உலகம், 7687 (எழுவாயிரத்து அறுநூற்று எண்பத்திழு) மயில்கள் உள்ள நீரகம் பெருந்திய உலகமாயும், சனி உலகம், 81000 (எண்பதாயிரம்) மயில்கள் குறுக்களவு—எழு சந்திரர்கள் உடையதாயும், இடைக்கிடை விநோதமான தாம கீதாதி உற்பாதங்கள் இருப்பதன்றியில்; தூவீக்ஷணி என்னும் தூரதிரவுடி கண்ணாடியினால் ஜோதி மண்டலத்தைச் சோதிசையில் ஜூ-ஜிஹைலகம், விசித உலகம், பாலுலகம், ஹாரிர்ஷி உலகம், செப்தான் முசலான் பல உலகங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. இவைகளில், பாலுலகம் 2200 (இரண்டாயிரத்து இருநூறு) மயில்கள் குறுக்களவுள்ளதாயினும், ஹாரிர்ஷி உலகம் 35109 (முப்பத்தையாயிரத்து நூற்றொன்பது) மயில்கள் நீளமுள்ளதாயு—ஆறு சந்திரர்களால் சூழப் பட்டதாயும் இருக்கிறது. நமது உலகத்துக்கு சக்ஷண கோளார்த்தத்துக்கு சமீபத்திலிருக்கிறதாக தோன்றும் சந்நபரி என்னும் ஜோதி உலகமானது 2,10,00,00,000 (இரதாறுபத்துகோடி) மயில்கள் தூரத்திலிருப்பதால் அதன் பிரகாசம் நமது உலகத்துக்கு வந்து சேர மூன்று வருஷமும் மூன்று மாதங்களுக்கும் மேலாகும். நமது வடகோளார்த்தத்துக்கு சமீபமாகத்தோன்றும் (Ugny) சகுணலோகம் 6,80,00,00,000 (அறுநூற்றுமுப்பதுகோடி) மயில்கள் தூரத்திலிருப்பதால் அதன் பிரகாசம் நமது எட்ட பத்து வருஷங்களுக்கு மேலாகும்.

இம்மட்டோ! நமது கண்களுக்கு கேவலம் மின்மினுபூச்சிகளைப்போல பிரகாசிக்கும் கஷத்திர கோடிகளை பெரிய தூரதிரவுடிக்கண்ணாடிகளைக் கொண்டு சோதிப்போமாகில், ஆசை மண்டல ஆரவது அளவில் மூவாயிரம் பெரிய உலகங்களும்; முதல் அண்டகோச அளவில் இருபதும்; இரண்டாவது அண்டகோசத்திலு எழுபதுமாக சுமார் நூறு பிரம்மாண்டமான உலகங்கள் நமது பூமி, சூரியன், சனி முதலான உலகங்களைவிட பெருமைபெறும் பிரகாசிக்கின்றன. இந்த ஜோதி உலகங்களின் ஒன்றின் பிரகாசம் மாந்திரம் ஒரு நிமிஷம் ஒன்றுக்கு 1,20,00,000 (ஒரு கோடியே இருபது லக்ஷம்) மயில்கள் தூரம் பீறிகொண்டு வந்தாலும், அந்த பிரகாசம் நமது உலகத்தில் வந்துசேர குறைந்தபடியும் 14000 (பதினாலாயிரம் வருஷங்கள் செல்லும்) இப்படி எத்தனையோ எண்ணிறந்த பிரம்மாண்ட கோளங்களாக நமது பார்வைக்கும் தூரதிரவுடிகண்ணாடிக்கும் தோன்றாமல் கோடானுகோடி மயில்கள் தூரத்தில் சுமமாக சஞ்சரிக்கும் விண்ணுலகங்களையும், நமது மண்ணுலகத்தையும், உயர் ஒப்பான இரண்டாங்குத்தற்ற பரமாத்மாவே சிருஷ்டித்தார்.

His eye is everywhere. His face is everywhere. He is that furnisheth arms to men and wings to birds. One

(4). பிருஹதாரணிய உபநிஷத்து

5-வது அத்தியாயம் 8-வது பிரமாணம் 9-வது வாக்கியம்.

ஏதஸ்வா அக்ஷரஸ்யபரசாஸகே கார்கி!

த்யாவாபருதிவ்யெள வித்ருதே திஷ்டதஹ.

பொழிப்புரை.

இவ்வழிவற்ற பொருளினது நியமத்தால் மண்ணுலக வின் ணுலகங்களும் தாங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

விசேஷவுரை.

இப்படி எப்பொழுதும் அழிவற்ற அபாரசக்தியையுடைய பரமேசுவரரால் படைக்கப்பட்ட நமது மண்ணுலகந்தவிர, சூரிய சந்திர நட்சத்திரரதி ஒளியையுடைய எத்தனை உலகங்கள் இருக்கின்றனவோ அவற்றின் தொகுப்புக்குப் பொதுப்பெயர் விண்ணுலகம். அவரது ஆக்கினையால் விண்ணுலகங்கள் அத்தனையும் அந்தரத்தில் ஆழக்கொண்டிருக்கின்றன. ஜோதிமண்டலத்தில் சூரியபிம்பம் நடுநாயகம்போல நடித்துக்கொண்டு; அதன் ஆகரவுணத்துக்கு உட்பட்டிருக்கிற நமது மண்ணுலகத்தையும்; சந்திரன், அங்காரகன், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, பூரணிஸ், நெப்தியூன், ஜூனோ, பல்லவாதி பல பிரம்மாண்டங்களையும் தனது ஒளியால் பிரகாசிக்கச்செய்தும், தனது மத்தியை நடுகிற (Centripital force) சக்தியினாலும், மத்தியாதி (Centritugal force) சக்தியினாலும் சுழன்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இப்படி அந்தரத்தில் ஆகரவுணையால் ஆழக்கொண்டிருக்கும் சூரியபிம்பத்துக்கு நமது மண்ணுலகம் 9 கோடியே 20 லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்திலும், சந்திரவுலகம் இரண்டரை லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்திலும், அங்காரகனுலகம் 14 கோடியே 40 லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்திலும், புதனுலகம் 3 கோடியே 70 லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்திலும், வியாழனுலகம் 49 கோடியே 60 லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்திலும், வெள்ளி உலகம் 680 லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்திலும், சனி உலகம் 900 கோடி மயில்கள் தூரத்திலும், பூரணிஸ் என்னும் வாரிரிஷி உலகம் 183 கோடி மயில்கள் தூரத்திலும், நெப்தியூன் என்னும் வருண உலகம் 286 கோடியே, 40 லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்திலும் பின்னும் அநேக ஜோதி உலகங்கள் அநேகமாயிரலக்ஷங்கோடி மயில்களுக்கு அப்பால் ஆழக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த பிரம்மாண்டங்கள் எல்லாம் அந்த அற்புத புருஷருடைய நியமத்தினால் நியதமாக தாங்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒரு அணுவளவும் அவரது நியமத்திற்கு புறம்பாகாது.

It is through His rule, O! Gargi, the earth and the heavens are upheld.

(5). பிருஹதாரணியம்

5-வது அத்தியாயம் 7-வது பிரமாணம் 4-வது வாக்கியம்.

ஏதஸ்வா அக்ஷரஸ்யபரசாஸகே கார்கி!

பொழிப்புரை.

இவ்வழிவற்ற பொருளினது சியமத்தால் ஓகார்க்கி! சூரிய சந்திர பிம்பங்கள் தாங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

விசேஷ உரை.

சூரியபிம்பம் இருஷ்டிப்பொருள்களில் சிறந்தது. பிரபஞ்சப் பிராண கோடிகளுக்கு இன்றியமையா பொருள்களுக்கெல்லாம் பிரதானமாக இருப்பதால் பிரபாகரனை பிரபஞ்சத்துக்கு பிராணன் என்று எண்ணுவோரும் உண்டு. அருணோசயாகாதி இருஷ்டியில் காணும் எல்லா காசிகளிலும் சிறந்தகாசி. ஆகித்தன் ஆகாச வீதியில் பிரவேசிக்கும் முன்னம், அதன் அக்கினி ரூபமான கைலசன் மேகங்களின் ஊடாக பீதிக்கொண்டு பிரவேசிப்பதைப்பார்க்கில், அந்த தினகரனுடைய வருகையை தேவதூதர்கள் முன்னுடியாகவந்து உலகத்தாருக்கு எச்சரிக்கை செய்வதைப்போல் இருக்கின்றன. இந்த எச்சரிக்கையைக்கண்டு இரவியின் வருகைக்கு எதிர்பார்க்கும் சில நிமிஷங்களுக்குள், வெய்யோனும் உகித்துவர, அதன் குன்றானைப்பெருந்திப பிரகாசம் பிரபஞ்சத்தின் பல பக்கங்களிலும், பல பொருள்களின்மீதும் பீதிக்கொண்டபாய, கடன் ஞாலத்தை கொவிக்கொண்டிருந் காடாந்தகாரமான இருள் யாரிடமும் சொல்லாமல் ஒழிப்போகின்றது. மனோஞ்சேதமான மலர்களின்மேல் விழுந்து தூங்கும் பனித்துளிகளின்மீது கசியவன் காந்திவிழ அப்பனித்துளிகள் முத்துப் பவள மரகத மாணிக்கங்களைப்போல மதிக்கச்செய்கின்றது. பாலசூரியன் உஜ்ஜுவல ரூபத்துடன் வருகைத்தகண்ம் அந்தகோடி பக்சிகள் உற்சாகம் பொருந்திய உள்ளத்தடன் இனியதேவர்களைப் பாடி, வேந்தனை வந்தனவழிபாடுடன் வரவழைப்பதைப்போல ஈடிக்கின்றன. பிரபஞ்ச இயற்கைப்பொருள்களாகிய பருவத் பிரதேசங்கள், பள்ளத்தாக்குகள், பல விருகாவனங்கள் விநோத வருணங்களைப்பெற்று விண்மணியின் பெருமையை உத்தோஷிக்கின்றன. இந்த விந்தையான வையதையில் எந்த பிராணிதான் உற்சாகமடையாதிருக்கும்? அந்தகோடி கிருமிக்கடங்கள் எழுந்த களிப்புடன் பாடி பறந்து பரிதிமையப் பெருமைப்படுத்திகின்றன. பகலவன் பிரகாசத்தினால் பறவை, பசு, பலவித செடி, கொடி, மரம் முதலான உத்பிஜங்கள் உயிர்ப்பையடைகின்றன. இந்த பானுவின் பிரகாசத்தினால் உஷ்ணமும், உஷ்ணத்தினால் மேகங்களும், மேகங்களினால் மழைகளும், மழைகளினால், மண்ணுலகத்தாக்கு மகிழ்ச்சியும் உண்டாகிறது. ஆ! இப்படிப்பட்ட அற்புதங்களுக்கு இடையிலிருக்கும் மானவ ஜாதியா ராகிய நாம் இந்த ஆதவன் அருமைப் பெருமையைக்கண்டு ஆனந்தப்படாமல், இருக்கக்கூடுமோ?

இப்படி இந்த பிரபஞ்சத்துக்கு அற்புத ஆனந்தத்தை விளைவிக்கும் சூரிய பிம்பத்தின் தத்துவத்தைப்பற்றி சாஸ்திரோத்தமாக சோதிப்போமாகில், அந்நமது பூமியைப்பார்க்கிலும் பதின்மூன்று லக்ஷம் பங்குள்ள பெரிய உலகம். அதாவது நாம் வசிக்கும் மண்ணுலகத்தைப்போல பதின்மூன்று லக்ஷம் உலகங்கள் சேர்ந்தால் எவ்வளவு பெரிய உலகமாகுமோ, அவ்வளவு பெரிய உலகம் சூரியன். அது எட்டு லக்ஷத்து எண்பதினாயிரம் மயில்கள் குறுக்களவு நீளமும், இருபத்தி எட்டு லக்ஷம் மயில்கள் சுற்றளவும், முப்பத்தி எட்டு லக்ஷம் மயில்கள் விஸ்திரமூன்று பிரமாண்ட உலகமாய் இருந்தும், எமது உலகத்துக்கு ஒன்பது கோடியே இருபது லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்திலிருப்பதால், எமது இயற்கைப் பார்வைக்குத் தெரியதாகத் தோன்றுகிறது. இந்த சூரியவுலகில் பிரமாண்ட பருவத்தாக்கும், பள்ளத்தாக்குகளும், சமுத்திரங்களும் இருப்ப

புகையானது அடிக்கடி கருப்புள்ளிகளைப்போலக் காணுகின்றன. அவற்றின் ஒரு புள்ளி எழுபத்தி ஏழாயிரம் மயில் குறுக்களவும், மற்றொன்று லக்ஷத்து எண்பதிகுறியிரம் மயில் நீளமுமுள்ளதாம். இந்த சூரியவலகத்திலிருந்து நமது உலகத்துக்கு வரும் உஷ்ணம், அந்த சூரியவலகத்தில் இயற்கையாக இராமல் அதற்கு அநேக லக்ஷம் மயில்களுக்கு தூரத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் அதன் மேகங்களில் இருந்து உண்டாவதால், அந்த சூரியவலகத்திலும் அந்தக்கோடி ஜனங்கள் சுகமாக வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

நமது சிர்சிற்ருமேல் ஒவ்வொரு இரவிலும் நவ நவமாக உருவம் புண்டு பிரகாசித்து பிரபஞ்சத்தின் பல பொருள்களிலும் அமுதம்போன்ற கிரணங்களை வீசும் தமநாசகனுடைய தன்மை என்ன? அது மாந்தருடைய மனதை மலரச் செய்தும், அதன் மனோகரமான வெளிச்சத்தினால் உத்பீஜங்கள் வளப்பமாந தன்மை உடனும் வன்மையுடனுமிருக்கின்றன இரமணீயமான சந்திர பிம்பத்தின் தததுவத்தை சாஸ்திர ரீதியாக சோதிப்போமாகில; சிசாபதி நமது பூமிக்கு இரண்டரை லக்ஷம் மயில்கள் தூரத்தில், இரண்டாயிரத்து தூற்றருபது மயில் குறுக்களவளதாயும், அசற்கு இயற்கையாக இல்லாத பிரகாசத்தை பானுவினிடம் பெற்று நமது பூமிக்குததரும் ஓர் பெரிய உலகம். இந்த சந்திர பூமியை தூரவீக்ஷணிக்கருவியைக்கொண்டு பார்ப்போமாகில, அதில் அநேக பர்வதங்களுர், பெரும்பாறைகளம், பள்ளதாக்குகளும் செரிகின்றன. அந்தப் பருவதங்களில் சில மூன்று மயில் நான்கு மயில் உயரமுள்ளவைகளாக விருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சூரிய சந்திர பிம்பங்களை உபரமேயருடைய சக்தியினால் தாங்கப்பட்டும், அவரது சக்தியில் அந்தாத்தில் ஆடிக்கொண்டுமிருக்கின்றன.

It is through the rule of this, Imperishable Being,
O! Gargi, the Sun and the Moon are upheld.

(6). கடோபநிஷத்து 6-வது வல்லி 3-வது வாக்கியம்.

யதிதம்கிஞ்ச ஜசத்ஸாவம் பராண ஏஜகி நிஸ்நதம்;
மஹதபயம் வஜ்ரமுத்யதம்
ய ஏ த தவிதூம்நதாஸ்தேபவந்தி.

பொழிப்புரை.

இதோ இருக்கிற உலகமுமுதம் பரமத்துமாவினிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டதாகி பிராணஸ்வரூபனாகிய அவரிலேயே அசைந்துகொண்டிருக்கின்றது. இடிககிற இடியைப்போல அவா மிகவும் பயங்கரமானவர். இந்த வஸ்துவை அறிகிறவர்கள் நித்திய பதவியடைகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

பரமத்துமா இவ்வுலகத்திற்குப் பிராணன்; அவரிடத்திலிருந்தே எல்லா உலகங்களும் உண்டாகி அவரைப்பற்றிக்கொண்டே அந்தாத்தில் அசைந்துகொண்டிருக்கின்றன. எதுவும் அவரது கருத்தை மீறி எடக்க வல்லதல்ல. எதுவும் அவரது நியமத்தினாலேயே அந்நதன் செய்கைகளில்

பிராணன் என்பது இன்னதென்று இதுவரையிலும் அறிந்தவர்கள் இல்லை. ஆனால் அதன் இருப்பு அதன் தொழில்களால் அறிகிறோம். எப்படியெனில், மானிட சரீரம் ஜனிக்ரூம்போது அந்த சரீரம் எந்தெந்த பதார்த்தங்கள் சேர்ந்து ஆக்கப்பட்டதோ, அந்த பதார்த்தங்களே எப்போதும் நிலையாக நிற்காமல், தேச முயற்சிக்கும், தேச தொழிலுக்கும் தக்க, வேறு தூதன பதார்த்தங்கள் தெரிந்து எடுக்கப்பட்டு தேச சத்துவத்தோடு சேரச்சேர, பிறக்கும்போது இருந்த பழைய பதார்த்தங்கள், புது பதார்த்தங்களுக்கு தமது இடத்தைத்தந்த ஆவிரூபமாக அன்றுவிடுவது பிரத்தியக்ஷம். இப்படி தேச விருத்திக்கு உபயோகமற்ற பழைய பதார்த்தங்களைக் கழித்தும், இன்றியமையா புது பதார்த்தங்களைச் சேர்த்தும் சரீரத்தைத் தேறும்படிசெய்யும் சக்தி எதுவோ அதுவே பிராணன்.

இரண்டாவது—மானிட சரீரம் அதிக உஷ்ணமுள்ள பாலவனத்தில் இருக்கினும், அல்லது குளிர்ச்சியான உறைபனிக்கட்டிகள் நிறைந்த வடதுருவ மூளையில் இருக்கினும், அல்லது ஆகாயத்தில் தண்ணீர் வெந்நீராகும்படியான இடத்திலிருக்கினும், உஷ்ணவரையறை (Thermometer) கருவியைக் கொண்டு சோதிப்போமாகில், இந்த மானிட சரீரத்துக்கு இன்றியமையாத (93° டிகிரி) உஷ்ணம் இருப்பது பிரத்தியக்ஷம். இப்படி மானிடன் எப்படிப் பட்ட சிதோஷ்ண தேசத்தில் இருக்கினும், அவனுக்கு இன்றியமையாத உஷ்ணத்தை மாறிப்போகாதபடி பாதுகாக்கும் சக்தி எதுவோ அதுவே பிராணன்.

மூன்றாவது—பூமைய கவர்ச்சி சித்தாந்தத்தின்படி, ஜலமானது எப்போதும் கீழ் கோக்கி வடிந்து விடவேண்டியது அதன் இயற்கை தருமமாதலால், மானிட சரீரத்தில் பரந்து நிற்கும் ஜலபாகம், மானிடன் எழுந்த நிற்கும்போது அவனது அடிபாகமாகிய பாதங்களுக்கும், பிசுக்கும்போது முதுகுக்கு அடியிலும் வடிந்துவிடவேண்டும், அப்படி வடிந்தாவிடாமல் அந்தந்த பாகத்தின் ஜலம், அந்தந்த பாகத்திலேயே இருக்கும்படி செய்வது ஹிருதயதானகத்தொழி லேயாம். இப்படி ஹிருதயதானகங்கள் கிரமேண தம்தம் தொழில்களை செய்யச்செய்யும் சக்தி எதுவோ அதுவே பிராணன்.

நான்காவது—ஒரு பதார்த்தத்தை வேறொரு பதார்த்தம் அல்லது கருவியைக்கொண்டு உறைத்து தேய்த்தால் அது கரைந்து அழிந்துவிடுவது சுபாவம். இந்த பிரமாணப்படி உயிரற்ற சரீரமானது தேய்ப்பு, உறைப்புகளினால் மெலிந்த உறைந்து அழிந்துபோகின்றது. ஆனால் உயிருள்ள சரீரமோ தேய்ப்பு உறைப்புகளால் வன்மையைப் பெருகின்றது. கடினமான வேலைகளைச் செய்யப்பட்டவர்கள், அக்கடினமான பதார்த்தங்களை அடிக்கடி தொட்டுச் செய்வதில் அக்கடினபதார்த்தங்களின் தேய்ப்பு உறைப்புகள் அவர்களுடைய கைகளின் தோல்களை தடிக்கச்செய்து கெட்டியாக்குவதும்; காடு, காணல், கரிகளில் சதா நடமாடுபவர்களுடைய பாதங்கள் கிரமேண தடித்து காப்புக் காய்த்து திடன் பெறுவதும் பிரத்தியக்ஷம். ஆகவே தேய்ப்பு உறைப்புகள் சரீரத்தை மெலிதாக்கி அழிந்துபோகச்செய்யும் சுபாவத்தைத் தடுத்து அத் தேய்ப்பு உறைப்புகளால் தேகத்துக்கு திடனை கொடுக்கும் சக்தி எதுவோ, அதுவே பிராணன்.

*ஐந்தாவது—(உயிரற்ற) சரீரத்தை தன் கடையாகவிட்டிருந்தால், அது அழுதிப்போக ஆரம்பித்த துர்நாற்றமெடுக்கவும், அந்தச் சரீரத்தில் சமபந்தப் பட்டிருந்த பிருதிவி, அப்பு, வாயு முதலான பெளதிக பதார்த்தங்கள் பரந்து தமக்கு இனமான பிரபஞ்ச பெளதிக பதார்த்தங்களுடன் சேர்ந்துவிடுகின்றன,

இந்த இரண்டு அட்டை இரும் பெண்தீசு பதார்த்தங்கள் பிரபஞ்ச பெண்தீசு பதார்த்தங்களுடன் கலந்த மறைந்த போகாதபடி செய்யும் சக்தி எதுவோ, அதுவே பிராணன். இத்தியாதி தொழில்களினால் பிராணன் இன்னதென்று அறியப்படமாதிருத. கேவலமாகிய ஓர் மானிட சரீர்தின் வளர்ச்சிக்கும், உஷ்ணத்தாக்கும், உருதிக்கும், உயிர்ப்புக்கும், வாழ்வுக்கும் பிராணன் இன்றி எவ்வையாதாயிருக்கில், பிரம்மாண்ட கோளமாகும் இந்த ஜடஜகத்தாகிய சரீரம் பரமாத்மாவாகிய பிராணனில்லாவிட்டால், ஒரு விஞ்ஞானினை நிரூபித்தோ?

ஈமது பூமியானது ஆதியில் அக்கினி ஜலரூபமாக இருந்து பிறகு அந்தவகை வருஷகாலங்களாக தணல்விட்டு எரிந்து உருகிய லோகங்களின் மொத்தையாகி அகண்ட அக்கினிமயமான ஆலிகளாலும், பயங்கரமான புனைகளாலும், மனோவாக்குக்கு எட்டா மேகங்களினாலும் சூழப்பட்டிருந்தது. பிறகு அநேக லகஷம் வருஷங்களாக அகண்ட ஜலரூபபிண்டமாகமாறி அந்த ஜலத்தில் கொஞ்சபாகம் சுண்டி பூமிகிட்டம் தோன்ற (9,80,00,000) ஒன்பது கோடியே என்பதுதலகூம் வருஷங்களாயின. ஸென்டிக்கிரேட்டு கணக்கிப்படி 20,000 ° ஸென்டிக்கிரேட்டு உஷ்ணத்திலிருந்து 200 ° ஸென்டிக்கிரேட்டுக்குத் தக்கருளிர்ச்சியைப்பெற 85,00,00,000 ரூப்பத்தைத்துகோடி வருஷங்களாயிருக்கவேண்டும். இந்த ஸ்திதியில் பூமியானது உஷ்ணமறிவிக்கும் கருவியால் சோதித்தால், பாரினீட்டு கணக்கிப்படி 212 ° டிகிரியிலிருந்து 77 ° டிகிரிக்கு ருளிர்ச்சியையடைய சுமார் (2,29,80,00,000) இருதாற்று இருபத்தொன்பது கோடியே என்பதுதலகூம் வருஷங்களாகும்.

இந்த பூமி இப்படிப்பட்ட பயங்கர ஸ்திதியிலிருந்து இப்போது இருக்கும் படியான 84 சந்தோஷங்களுக்கு இருப்பிடமாவதற்கு காரணம் யாது? கேவலம் அக்கினிமயமாயும், ஜலமயமாயும் பல்லாண்டுகளாக இருந்த இந்த பிரம்மாண்டமான பூமி தனது தினகதி வருஷகதியில் அணுவளவும் பிசகாமல் அசைந்தாடிக்கொண்டிருக்க தாங்கி நிற்பவர் யார்? பிராணஸ்வரூபமாகிய பரமாத்மாவையெல்லவா? இதோ இந்த ஜகம் கேவலம் ஸ்தூல தேகத்தைப் போல பெண்தீசு பதார்த்தங்களால் நிறைந்துள்ள அசேதனப்பொருள். இந்த ஜக தேகத்துக்கு பரமாத்மாவாகிய பிராணனில்லாவிடில் இது மற்ற சூரியா சந்திர அங்காரகாதி கிரஹங்களுடன் கிட்டித் தாக்கிக்கொண்டும், ஒன்றோடொன்று இடித்து அடித்துக்கொண்டும், சின்னாபின்னமாகியும் அதோகதியாய வியும்; அப்படிப்பட்ட அபாயங்களுண்டாகாதபடி பரமாத்மா தனது சக்தியினால் தாங்கி ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது நிண்ணம்.

இடி என்பது என்னவென்று தத்துவசாஸ்திரத்தின்படி சோதிப்போமாகில், அது கேவலம் (எலகற்றெற்றி என்னும்) மின்சாரத்தினாலுண்டாகும் காந்தஜனையாம். ஈமது மண்ணுலகத்தை ஆகாயமாகிய வாயுசமுத்திரம் மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. ஈமது பூமியின்மேல் இருக்கும் ஜலம் சூரிய வெப்பத்தினால் ஆவியாக பரிணமித்து அந்த ஆகாய சமுத்திரத்தில் மேகங்களாக மாறு கிறதைப்போலவே, பொட்டிலுப்பு, கந்தகம், மெழுகு முதலான நிரசவஸ்த்துக்கள், சில மேகங்களில் அதிகமாகச்சேரும். அதிகமாகச் சேர்ச்சேர அம் மேகங்கள் கருத்து அடர்ந்த காணுகின்றன. அப்படிக்கருத்து அடர்ந்து காணுவதனால், இனி நிரசவஸ்த்துக்கள் அம்மேகங்களில் சேர்ந்திருக்க முடியாமல் ஒன்றுக்கொன்று தேய்ப்பினால் எரிந்து ஈமது பூமியின்மீதுவது, அல்லது நிரசவஸ்த்துக்கள் அதிகமாக சேர்ந்திராத வேறு மேகங்களின் மீதுவது மின்சாரமாகப்பாயும். அப்படி பாய்ந்த பாய்க்கும் பிரகாசமே

மின்னல். மின்னல், ஆகாய சமுத்திரத்தில் கிடப்பதைப் போலிருக்கிறது. மூத் வதனால் ஆகாய சமுத்திரம் அலையலையாக அலைக்கப்பட்டுப் பலகார சப்ளிங் உண்டாகிறது. இந்த சப்ளிங் இடி—மின்னல் ஒரு வினாடிக்கு (1/100000) வந்தது தொண்டாராயிரம் மயில்கள் தூரம் செல்ல, இடி ஒரு வினாடிக்கு (1/115) ஆயிரத்து நூற்றுப்பதினைந்து அடிகள் தூரம் பீறிக்கொண்டிப் பாயும். இப்படிப்பட்ட இடி வெளிவெட்டின் வேகத்தைத்தடக்க (12220) பன்னிரண்டாயிரத்த இருநூற்று இருபது குதிரைகளின் சக்தியுள்ள இயந்திரம் வேண்டும்; ஆ! இடியானது இந்த பிரபஞ்சத்துக்கு எவ்வளவு பயங்கரமானது.

ஆகவே, பரமத்துமா இவ்வுலகத்திற்கு பிராணன்; அவரிடத்திலிருத்தே எல்லா உலகங்களும் உண்டாகி அவரைப்பற்றிக்கொண்டே அந்தரத்தில் அசைந்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏதாவும் அவரது கருத்தை மீறி எடக்க வல்லதல்ல ஏதாவும் அவரது நியமத்தினாலேயே அதனதன் செய்கைகளில் நியோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யார் காமகிரோத லோப மோஹாதிசனில் மமதை யடைந்து பாபத்தில் விருப்பமுடையவர்களாகி அவரால் நியமிக்கப்பட்ட தருமமாகிய எல்லையைக்கடந்து செல்லுகின்றனரோ அவர்களுக்கவர் இடிக்கிற இடியைப்போல் அதிபயங்கரமானவராகிறார். யார் அவரை சார்ந்தம், சத்தியம், பக்தியினால் அறிகின்றனரோ அவர்கள் நித்திய பதவியைப்பெற்று அழிவற்ற பிரமாந்தத்தை யனுபவிக்கின்றனர்.

WHATEVER is in this world, all proceeding from God, move in Him the Life: He is most terrible and is as the impending thunderbolt. They who know Him attain Immortality.

(7). முண்டகோபநிஷத்து

• 2-வது முண்டகம் 2-வது கண்டம் 5-வது வாக்ஸியம்.

அஸிந்தயெளஷ்மிருதிதுவீசாந்தரீக்ஷ மோதம்மஹ
ஸஹப்ராணைஸ்ச ஸாவேஹி; தமேவைகம்
ஜாத ஆத்மாந மந்யாவாசோ விபுஞ்ஜை
அமருதஸ்தடைஷ ஸேதுஹு.

பொழிப்புரை.

இவரிடத்தில் விண்ணுலகமும், மண்ணுலகமும், ஆகாசமும், மனதுடன் எல்லாப்பெறிகளும் நிலைபபட்டிருக்கின்றன. ஒன்றாகிய அந்தப் பரமாத்மாவை அறியுங்கள், அவருக்குப் புறம்பாகிய வார்த்தைகளை விடுகங்கள், மோக்ஷமாக்கத்துக்கு இவர் ஸேதுவைப் போன்றவர்.

விசேஷ உரை.

ஆகாயமானது இந்த பிரபஞ்சத்தின் எல்லா பக்கங்களிலும் வியாபித்து கவித்துக்கொண்டிருக்கும் இயற்கைப்பொருள். அது நாம் கண்ணினால் காணக்கூடாததும், தெனிலும், வருணமற்றும் வேசானதமாக இருக்கினும், பிரபஞ்சத்திலுள்ள மற்ற பதார்த்தங்களுக்குள்ள சலனம் எடை முதலிய குணங்கள் உண்டு. நாம் அதை பரிச உணர்ச்சியினால் அறிந்தக் கொள்வதோடு.

அது அக்சிஜன் நமது தேகத்தின்மீது தாக்கும்போதும் செறிந்துக்கொள்ளுகின்றோம். இவ்வளவு லேசான இந்தப் பொருளைத் தருத்த கருவிபைக்கொண்டு சோதிப்போமாகில், ஒரு கன அடி எடையுள்ள ஆகாயத்தின் பளுவு 573½ செல் லெடை உள்ளதாகவும், பதிலுன்ற கன அடி எடை ஒரு ராத்தலாகவும், இந்த கணக்கின்படி பூமியின்மேல் பரவி இருக்கும் ஆகாயத்தின் பாரம் ஒவ்வொரு சதாங்கலத்தின் மீதும் பதினைந்த ராத்தலுக்குக் குறையாத அளவினதாய் இருக்கிறதன்றியில், 27,810 கன அடியுள்ள ஆகாயம் ஒரு டன் எடையுள்ள தென்றல் காணப்படுகிறது. சாதாரண ஆகாதமுள்ள ஓர் மானிட சரீரத்தில் 2,000 சதாங்குல வீதியுண்டு. இப்படிப்பட்ட சரீரம் அதைச்சுற்றியிருக்கும் 30,000 ராத்தல் அல்லது சுமார் பதினான்கு டன் ஆகாயத்தினால் அழுத்தப்படுகின்றது. அப்படி அழுத்துவதில் சரீரம் நசுங்கிப்போகாமலிருப்பதற்கேற்ற ஜலபாகம் தேகத்திலிருப்பதால் ஒன்றையொன்று அழுத்துவதனால் சரீரம் நசுங்கிதியைப் பெருகின்றதாம். ஆகாயமானது நமக்கு அதிகமீபத்திலிருக்கினும், அது நமது பூமிக்கு நார்பத்தைந்து மயில் உயரம் வரையில் பரவி அகன்ற சமுத்திரத்தையோல் கவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதை இருதாறு மயில் உயரம் வரையில் பரவி இருப்பதாக எண்ணுவோருமுண்டு.

ஆகாயம் என்பது ஒரே பூமியம் என்று அநேக வருஷங்களாக எண்ணி இருந்தார்கள். பிறகு போன நூற்றாண்டிலே அதைத் தக்கபடி பரிசோதிக்க ச்சே அது ஆக்ஸிஜன் (Oxygen) என்னும் தண்ணீரிலிருக்கிற பிராணவாயுவு ஒரு பங்கும், டைட்ரோஜன் (Nitrogen) என்னும் உப்பு வாயுவு நான்கு பங்கும் கொஞ்சம் (Carbon) கரிவாயுவாதிகள் கலந்ததாய் காணப்பட்டது. இதில் பிராணவாயுவாதன் ஜீவஜந்துக்களுடைய பிராணாதாரம். ஆனால் ஆகாயம் முழுவதும் இந்த பிராணவாயுவாக இருந்தால் எந்தஜந்துவும் உயிரற்றுப்போம். ஆகவே அது உப்புவாயுவோடு அளவாக கலக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஜீவஜந்துக்கள் சுவாசத்தை உள்ளே வாங்கும்போது இந்த மிசர வாயுவை உள்ளே கொள்ளுகின்றன. இந்தமிசர வாயுவில் உள்ள ஆக்ஸிஜன் (Oxygen) பிராணவாயுவு சுவாசாசயத்தில் அமைந்திருக்கும் இரத்த நரம்புகளிலுள்ள இரத்தத்தோடு கலந்து அதைச்சும்கிப்படுத்தி சுவாசத்தை வெளியில்விடும்போது, ஜீவகோடிகளுக்கு உபயோகமற்ற டைட்ரிஜின் (Nitrogen) என்னும் உப்புவாயுவும் தேகத்திலுண்டாகும் விஷத் தன்மையான கரித்திராவகம் போன்ற வாயுவும் வெளியில் வந்துவிடுகின்றது. ஜீவகோடிகளுக்கு உபயோகமற்று வெளியில் வந்துவிடும் இந்த விஷவாயுவு கந்தமூலங்களாகிய புல், பூண்டு, செடி, மரங்களுக்கு இன்றியமையாததாயிருக்கின்றது. இந்த விஷவாயுவை சோதிப்போமாகில் இது அடுப்புக்கரி (carbon) சத்தும், ஆக்ஸிஜன் (Oxygen) என்னும் பிராணவாயுவும் கலந்த மிசரவாயுவாக இருக்கிறது. இந்தவாயுவிலுள்ள அடுப்புக்கரி சத்தை கந்தமூலங்களாகிய தாவரவன் கிராவன் வெளிச்சத்தின் உதவியால் பிரித்து கிராஹித்துக்கொண்டு அதற்கு உபயோகமற்ற ஆக்ஸிஜன் (Oxygen) என்னும் பிராணவாயுவை வெளிப்படுத்த, அந்தப் பிராணவாயுவை ஜீவகோடிகள் கிரகித்துக்கொண்டு வாழுகின்றன. ஜீவகோடிகளும் தாவரங்களும் ஆகாயம் என்னும் இந்த பூமியத்தை இப்படிப் பிரித்துத் தம் தமக்கு இன்றியமையாத சத்துக்களை கிராஹித்துக்கொண்டு ஒன்றுக்கொன்று உதவிசெய்துக்கொள்வது என்ன ஆச்சரிய அமைப்பு! ஆகாயத்தின் உதவியினால்தான் பூமியில் அருணோதயத்தக்கு முன்னும், அஸ்தமானத் துக்கு பின்னும் படிப்படியாக வெளிச்சமுண்டாகவும், படிப்படியாக வெளிச்சம் குறையும் ஆகிறது. ஆகாயமில்லாவிடில் ஆகித்தான் அஸ்தமனமான உடனே திகிலென்று இருள் பிரபஞ்சத்தைக் கவித்துக்கொள்ளும். மேலும் ஆகாயம்

அண்டத்தைமுற்றிக்கொண்டிருப்பதால் வெய்யொன் வெப்பத்தினால் சூட்டை, குளம், சமுத்திரங்களிலிருக்கும் ஜலமானது ஆவிரூபமாக எழுந்த ஆகாயத்தில் சேர்ந்த நிழல், அந்த ஆவி குளிர்ச்சியினால் ஜலரூபம் பெற்று மழைத்துளிகளாக பூமியின்மேல் விழுகின்றது. இம்மட்டோ! ஒருவர் பேசும்போது ஆகாயசமுத்திரத்தில், அலைகளுண்டாகி அவ்வலைகள் நமது காகிலீமோத நமக்கு தொனிகேட்கச்செய்கிறது. அது பூமியை அதிகமாக குளிர்ந்தபோகாமலும், அதிகமாக உஷ்ணமிக்காமலும் ஓர் மெலிந்த தணிபோலிருந்து சீத உஷ்ணங்களை சம்ப்படுத்துகின்றது. இந்த பூமியில் சேரும் அசுத்தங்களை நீக்கி பரிசுத்தமாக்குகின்றது. ஆகாயம் இல்லாவிட்டால் எல்லா ஜீவஜெத்துக்களும், தாவரங்களும் பாய்ந்துப்போம். தீயும் வினக்கும் எரியாது, கப்பலோடாது, பசு பகவிகளின் ஒசையும் கேட்காது, கீதவாத்தியங்கள் இருந்தும் பிரயோசனமில்லை. ஆகவே, ஆகாயம் நமக்கும் மற்ற புல பூண்டு பிராணி சமூஹங்களுக்கும் இன்றியமையாத பதார்த்தம். இப்படிப்பட்ட பெரும் பிரயோஜனமுள்ள ஆகாயத்தை அந்த அப்புது புருஷரே படைத்தார். இப்போது நமது பூமியைச்சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஆகாயமானது 8,983,889,440,000,000,000 பிரஞ்சு ராத்தல் கனமுள்ளதாக கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே,

பரமாத்மாவே யாவற்றிற்கும் இரகசகர். இவரே யாவற்றிற்கும் ஆதாரமானவர். இவரை அறியுங்கள், இவருக்கு புறம்பான வார்த்தைகளை விட்டுவிடுங்கள். இவரைவிட்டு ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாதேயுங்கள், இவரைவிட்டு ஒரு விஷயத்தையும் கீனையாதேயுங்கள், இவரைவிட்டு ஒரு காரியத்தையும் செய்யாதேயுங்கள்; உண்மையாக இவருடைய சரணையடையுங்கள்; அப்பொழுது உலக பாபபாபமோகங்களிலிருந்து விடுபட்டு அழியாப்பதவியை யடைவீர்கள். இவர் அழியாப்பதவியை அடைவிக்கும் மார்க்கத்திற்கு ஸேதுவைப்போன்றவர்.

By Him are sustained the heavens, the earth, the sky, and mind with all the senses. Know Him, the One, and leave all talk else. He is the Bridge to Immortality.

(8). முண்டகோபதிஷத்து

2-வது முண்டகம் 1-வது கண்டம் 3-வது வாக்கியம்.

ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதேப்ராணோ மஹஸர்வேந்திரியாணிசு ;
சம்வாயுர்ஜ்யோதிராடஹபருகிவி
விஸ்வஸ்யதாரினீ.

பொழிப்புரை.

இவரில் பிராணனும், மூசும், எல்லா இந்திரியங்களும், வானமும், காற்றும், தீயும், யாவற்றையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற பூமியும் உண்டாகின்றன.

• நமது பூமி சிருஷ்டிக்கும்போது அக்கினி ஜலரூபமாக இருக்கையில், இதில் ஒருவித அக்கினி ஜுவல பிராணினாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டும், அவைகள் மடிந்த பிறகு அவற்றின் பிராணவாயு அமிலவாயுக்களால் பிரபஞ்சமே ஜலரூபமாக மாற்றப்பட்டும், இந்த ஜலப்பிரபஞ்சத்தின் அந்தகோடி அனுரூபமாக பிராணிகளும்,

தாவரங்களுமாக இருஷ்டிக்கப்பட்டும், இந்த ஜலப்பிராணிகளும் தாவரங்களும் அந்த வறுஷ்டங்கள் வதிந்தபிறகு, அவற்றின்தோல் நரம்பு நிணம் குடல்களால் ஒருவீதகளிமண்ணும் எலும்பு ஒடுகளால் மணல் முதலானதாகளாகி கலந்த பூமியின் கிட்டமாகி, அந்தகிட்டமே அந்த வறுஷ்டங்களான பிறகு பல்வி கெட்டியாகி பூமியின் பிரகிருதிபாகமாக மாற்றப்பட்டும், பிறகு அந்தவறுஷ்டகாலங்களாக இந்த பிரகிருதி மண்ணைப்போலவும், தாவரவர்க்களைப்போலவும், அந்தகோடி பிராணிகள் படைக்கப்பட்டு, அவைகளும் அந்தகாலம் வதிந்த மடிந்த அவற்றின் மலம், உடல், எலும்பு முதலானதாகளால் பூமியின் பிரகிருதிபாகம் கெட்டியானதாகவும் பூகத்தவசாந்திரம் முறையிடுகின்றது. இதனால் இப்பிரபஞ்சம் ஆகியில் அக்கினி ஜுவலரூபமாகவும், பிறகு அந்தகாலம் ஜலரூபமாகவும் இருந்தகாலத்தில் இருந்த பிராணிகளின் தசை தோல், நரம்பு மலம் எலும்புகளினாலும்; தாவரசத்துக்களாலுமே பிரகிருதி (மண்) பாகமாக மாற்றப்பட்டதென்று கற்பிக்கலாகிறது. இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக இந்த பூமியின் பலபாகங்களில் வெட்டிப்பார்க்கில் தாத தாவர பிராணிகளின் ரூபமான அங்கங்கள் மண் பாறைகளுக்கும் பரந்த இருத்தல் பிரத்தியக்ஷமாகும்.

பூமியானது ஜலரூபமாக இருந்தகாலத்திலுண்டான ஜலபிராணிகளின் தேகக்கடுகளாகிய கிளிஞ்சில்கள், பலகரைகள், சங்குகள், நத்தையோடுகள், குண்டுடுகள், பவளத்தண்டுகள், மீன்சப்பட்டைகள் முதலானதாகள் பூமியின் அடியிலும், பாறைகளுக்கு அடியிலும் காணுகின்றன. அந்த ஜலபிராணிகள் இக்காலத்த ஜலபிராணிகளுக்கு வேறு ரூபமுடையவைகளாகவும் இருக்கின்றன. அக்காலத்திலிருந்த பிராணிகள் இக்காலத்தில் இல்லை. இக்காலத்திலிருக்கும் பிராணிகளின் ரூபங்கள் வேறு வேறு வகையாக இருக்கின்றன. இவைகளுக்கு கணக்கேகிடையா. தாத ரூபமான பிராணிகள் அந்தம், தாவரவர்க்க ரூபமான பிராணிகள் அந்தம். மண்ணைப்போலவும், கல்லைப்போலவும் இருக்கும் பிராணிகளந்தம், இலையைப்போலவும், சருகைப்போலவும், காயைப்போலவும், கனியைப்போலவும் இருக்கும் பிராணிகள் அந்தம். நமது சாதாரண பார்வைக்குத்தோன்றாமல் தேவலம் அணுதரிசினி முதலான கண்ணாடிகளின சகாயத்தினால் மாதிரம் பார்த்தக்கூடிய பிராணிகள் அந்தம். அணுதரிசினி முதலான கண்ணாடிகளுக்கும் அகப்படாமல் அந்தரத்தில் அணுவிலும் அணுவாக இருக்கும் பிராணிகள் அந்தம். நாம் குடிக்கும் ஜலத்தில் இருக்கும் பிராணிகள் அந்தம், நாம் சுவாசம் விடும்போது நமக்குள் போவதும் வருவதமாக இருக்கும் பிராணிகள் அந்தம். நமது தேகத்தின் வெளியிலும் உள்ளிலும் வதிந்த வரும் பிராணிகள் அந்தம். ஆகவே, நமது பார்வைக்கு ஜடஜடத்தாய் இருக்கும் இந்த பிரபஞ்சமே ஒரு பெரிய பிராணி என்று சொல்லலாம்.

இதன் வந்தப்பக்கத்திலும் பிராண சத்துக்கள் நிறைந்திருப்பது பிரத்தியக்ஷம். இதன் வந்த அணுவிலும் உயிருள்ள சத்துக்களிருத்தல் பிரத்தியக்ஷம். இதன் ஒவ்வொரு பெளதிக அணு உயிர்கள் தமக்கினமான அணுக்களோடு தாவித்தழுவுதல் பிரத்தியக்ஷம். இதன் ஒவ்வொரு பிராணியும் தமக்கினமான வற்றை கவர்த்து தம்மைப்போல் ஆக்கிக்கொள்ளுதல் பிரத்தியக்ஷம். பருவத கிரைங்கள் இந்த பூமியாகிய பெரிய பிராணியின் சுவாசக்கருவிகளாக இருக்கின்றன. பெரிய ஆறுகள் இரத்தக்குடல்களாக இருக்கின்றன. இதிலிருக்கும் கிசுடி, கொடி, விரகூஷ்கள் ரோமங்களைப்போலிருக்கின்றன. அன்பு நிறைந்த அன்னையானவன்தனது அருமை மக்களைக் கட்டித்தாலி மாப்போடனைத்த பால் கொடுத்த பாசகாப்பதொல் பிரபஞ்ச பிராணியாகிய நாம் தனது அடிபாக

மாகிய உடலில் சகல பொருள்களையும் உற்பத்தியாக்கி அதன் மக்களாகிய அநந்தோடி தாவர ஜங்கமங்களை போஷித்த வருகின்றன. ஆ! என்ன! ஆச்சரியமான அமைப்பு! இந்த பிரபஞ்சத்திலிருக்கும் பிராணி கோடிகளின் கணக்கையும், பேதல்களையும் எண்ணி முடிய யாராலாகும்?

இதுவரையில் மானிட சாக்ஷிக்கும், கேள்விக்கும் தெரிந்தும், ஐந்து லக்ஷண சாஸ்திரிகளால் குறிக்கப்பட்ட கணக்கை சோதிப்போமாகில், இந்த உலகில் கேவலம் ஜலபாசியைப்போல அசைந்து வாழும் பிராணிகளில் 20,000 வித வருப்புகளும், பால்கொடுத்து பாதுகாக்கும் பிராணிகளில் 2,000 விதங்களும்; மீன்களில் 12,000 விதங்களும், அணுரூப ஜந்துக்களில் 10,000 விதங்களும், சமுத்திர கிரிஞ்சல் ரூபமான பிராணிகளில் 6,000 விதங்களும், பூமி தந்தை வகைகளில் 2,000 விதங்களும், சிறு பூச்சி இனங்களில் 70,000 விதங்களும், வண்டு இனங்களில் 35,000 விதங்களும், இரத்தமுள்ள பிராணிகளில் 300,000 விதங்களும், மின்னும்பூச்சிகளில் 10,000 விதங்களும், வண்ணர பூச்சி இனங்களில் 15,000 விதங்களும், பகலி ஜாதிகளில் 6,000 விதங்களும், மிருக ஜாதிகளில் 2000 விதங்களும் இருப்பதாக கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்.

மானவ ஜாதியாராகிய நாமும் பிராணிகளே. ஆனால் நாம் மற்றெல்லா பிராணிகளைப்பார்க்கிலும் மேன்மையான மனதையுடையவர்களாக படைக்கப்பட்டிருப்பதால், இந்த பிரபஞ்ச பிராண சிருஷ்டியில் மனுஷர் சிறந்தவர்கள்.

பிராணன் என்பது இன்னதென்று முன்னமே தெரிவித்தோம். சிலர்: பிராணனே. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், ஆத்தமா என்றாதி பல பெயர்களுடையதென்று எண்ணுகிறார்கள். சிலர்: பிராணன் என்பது கேவலம் உயிர் அல்லது ஜீவன் என்றும், அது தன்னைப்பற்றியாவது அல்லது வேறு விஷயத்தைப்பற்றியாவது யோசிக்கும் தசைக்கு மனம் என்ற பெயரைப் பெறுகிறதாகவும் எண்ணுகிறார்கள். ஆத்தமத்தவசாஸ்திரிகளில் சிலர்: மனம் என்றால் எது தன்னையும் வேறு பதார்த்தங்களையும்பற்றி நினைக்கிறதோ, கருதுகிறதோ, எண்ணுகிறதோ, உணருகிறதோ, யூகிக்கிறதோ, சிந்திக்கிறதோ, வெறுக்கிறதோ, விரும்புகிறதோ, நிதானிக்கிறதோ, கவனிக்கிறதோ, சம்மதிக்கிறதோ, இத்தியாதி பலவித பகுத்தறிவுகளுக்கெல்லாம் கருவியாக இருக்கும் சக்தி எதுவோ அதவே மனது என்று தீர்மானித்தார்கள். மனது என்னும் சேதனம் இல்லாவிடில் பிரபஞ்ச பெளதிக பூதியங்கள் ஒன்றோடொன்று சேரவும், சேர்ந்தவை பிரியவும் முடியா—மற்ற தாவர ஜங்கம ஜீவிகளும் தம் நிலையைவிட்டு நகரவும் தமக்கு இனமான வேறு பொருள்களைத் தம்மிடம் வருவிக்கவும் முடியா—ஆகவே, இந்த பிரபஞ்ச சிருஷ்டிகளுக்கு மனதே முக்கியமானது.

தி.—என்பது இன்னதென்று திட்டமாக அறிந்தவர்கள் அபூர்வம். இரகாயண சாஸ்திரப்படி சோதிப்போமாகில், இந்த பிரபஞ்சத்தில் இருக்கும் உஷ்ணம், வெளிச்சம், ஸ்காந்தம், மின்சாரம் என்னும் நான்கு ரூபமபூதியங்கள் மற்ற பதார்த்தங்களை தம்மயமாக்கிக்கொள்ளும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கிறதாம்; ஆகவே, தியின் சக்தி சகல பதார்த்தங்களிலும் அடங்கி இருக்கிறது. அது கேலோரிக் தாபகர தாதுவிலும், தேய்ப்பு, உரைப்புள்ளிகளும் வெளியில் வந்த பிரபஞ்ச பாருபதார்த்தங்களை கெட்டியாக்கியும், கெட்டியான பதார்த்தங்களை பாருபதார்த்தமாய் பின்னும் பல கன்மைகளுக்கு இன்றியமையா பூதியமாயிருக்கின்றது.

ஆதியில் அக்கினி ஜுவல ஆவியாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தின்

அடியில் அடங்கிய அக்கினிக்கட்டைகள் இருந்தும் அது பிரதி நிமிஷத்தோறும் எத்தனை உஷ்ணத்தை, பர்த்தியாக்க ரூரியன் முதலான வேறு கிரஹங்களிலிருந்து அடிக்கடி உஷ்ணம் வராவிட்டால், இந்த பிரபஞ்சமே ஒர் பெரிய பரிக்கட்டடியாகிவிடும்.

மறு பூமியானது ஒரு பனிக்கட்டியாகக்கொண்டு ரூரியனிடமிருந்து ஒவ்வொரு வருஷத்திற்கு வரும் உஷ்ணத்தை இந்த பூமியின்மேல் பரப்பினால் அந்த உஷ்ணம் 100 கன அடி பனிக்கட்டியை கரைத்த நீராக்கிவிடும்; அல்லது வருஷாந்திரம் ரூரியனிடமிருந்து ஒவ்வொரு சதா அடிக்கு வரும் உஷ்ணம் ஒரு கன அடி நிறையுள்ள பனிக்கட்டி 54 ராத்தலானால், 5,400 ராத்தல் பனியைக் கரைத்தவிடும். இந்த ரூரிய உஷ்ணம் இப்படி இந்தப் பூமிக்கு வராவிட்டால், அது அந்த ரூரிய உலகத்தில் 55748 அடி அல்லது பத்தரை மயில் கனதிறுள்ள பனிக்கட்டியைக் கரைத்தவிடும். இத்தியாதி கணக்குகளினால் ரூரியன் மறு பூமிக்கு வருஷத்தோறும் அதன்மேல் 100 அடி கனமுள்ள பனிக்கட்டியைக் கரைக்கும்படியான உஷ்ணத்தையும்; மற்ற கிரஹங்கள் 85 அடி கனமுள்ள பனிக்கட்டியைக் கரைக்கும்படியான உஷ்ணத்தையும் தருகின்றன. இப்படிப் பெறுவதில் ரூரியனிடமிருந்து வரும் உஷ்ணத்தில் நூற்றுக்கு நூற்பது பாகத்தையும், மற்ற கிரஹங்களிலிருந்து வருவதில் நூற்றுக்கு 60 பாகத்தையும் ஆகாயம் கிரகித்துக்கொள்ளுகின்றது. இந்த பூமியின் பெரும் பாகமான வெளிச்சமும், உஷ்ணத்தோடே வருகின்றது, வெளிச்சம் ஒரு விழுவிடிக்கு 190,000 மயில் வேகமாக ஓடக்கூடியதாயினும், பூமிக்கும், ரூரியனுக்கும் 9 கோடியே 20 லக்ஷம் மயில் தூரமிருப்பதால், ரூரிய வெளிச்சம் பூமிக்கு வர சுமார் 8 நிமிஷங்களாகும்.

மேகம்.—சமுத்திரம், சுளங்குட்டைகளில் உள்ள ஜலம் ரூரிய உஷ்ணத்தினால் ஆவியாக மேலே எழும்பி ஆகாயத்தில் நிற்பதே மேகமாம். பூமியின் மீதுள்ள சமுத்திரங்களிலிருந்து பிரதி தினமொன்றுக்கு 450 கோடி ராத்தல் நிறையுள்ள ஜலம் ஆவியாகப் போய் ஆகாயத்தில் சேருகின்றது. இப்படி ஆவியாக பரிணமிக்கும் ஜலம் துண்ணிய நீர்த் துகள்களாகவும், அணுக்களாகவும் ஆகாயத்தில் தொங்குகின்றன. இப்படி ஆகாயத்தில் தொங்கும் ஆவிரூபமான மேகங்களின்மேல் ரூரியனுடைய பிரகாசம் விழ அவைகள் காலமால்களில் பொன்மலை, வெள்ளிமலைபோலவும், பின்னும் பலவித வர்ணபர்வதங்களைப் போலவும் பிரகாசிக்கின்றன. இப்படிப் பிரகாசிக்கும் அநேக மேகங்கள் பூமிக்கு இரண்டு மயில்களுக்குள்ளாகவே இருக்கினும், சில ஜரதாறு மயில்கள் வரையிலிருப்பதாக எண்ணுவோருமண்டு. பலமான காற்று வீசும்போது மேகங்கள் ஒரு மணிக்கு அம்பது அல்லது அறுபது மயில்கள் ஓடும். இப்படி ஆவியாய்ச் சேரும் மேகம் குளிர்ச்சியினால் மறுபடியும் ஜலரூபமடையும்; அந்த ஜலம் ஆகாயத்தைவிட பளுவானதாயால், ஆகாயத்தில் மிதக்கமாட்டாமல் காற்றினால் இங்குமங்கு கொண்டுபோகப்பட்டு தளித்தளியாகப் பூமியின் மேல் மழையாகவிரும். இப்படி பூமியின்மேல் ஒரு வருஷத்தில் பெய்யும்மழை ஒரு லக்ஷ கன மயில் அடங்கிய ஒர் தடாகத்தை நிரப்பக்கூடியதாக இருக்குமென்று மதிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப் பெய்யும் மழைநீரில் சிலபாகம் பூமியில் சுவறியும், சிலபாகம், பயிர், பச்சை, செடி, ஜெந்துகளுக்கு உபயோகமாகியும், பெரும்பாகம் சிற்றாறுகளாகவும் பேராறுகளாகவும் பாய்ந்து சமுத்திரங்களில் விழ, மறுபடியும் ரூரிய உஷ்ணத்தினால் ஆவியாக எழும்பு ஆகாயத்திற்கு எடுத்து மேகரூபமாக மாறி, மறுபடியும் மழையாக பூமியின்மேல் பெய்து பெருமைப்படுத்துகின்றது. இப்படி மேகமானது மழையாகப்பெய்யும் தண்ணீர் எங்கெங்கு அருகையான்போது.

காற்று.

பூமியின் ஒரு பாகத்திலிருக்கும் ஆகாயமானது உஷ்ணமாகும் போது அது மேலெழும்ப, அயலிலிருக்கிற குளிர்த்த ஆகாயம் அதன் ஸ்தானத்தக்கு ஒடிவந்த அனாத நிறப்புகிறத—ஆகாயத்தின் இந்த ஒட்டடிம காற்று—காற்றுகளில் பலவகைகளும் பலபெயர்களும் உண்டு.

இந்தசமத்திரத்தின் வடகிழக்கு தென்மேற்குமாய் மாறி மாறி யடிக்கிற காற்றை பருவகாற்றென்றும்; கிரகாரோகைக்கு இருபக்கத்தில் வருஷமும்முதம் ஒரே திசையாக அடிக்கும் காற்றுக்கு வர்த்தககாற்றென்றும் சிலவேளைகளில் ஒரு திசையாயும், சிலவேளைகளில் இன்னமொரு திசையாயும் வீசுகிற காற்றுக்கு மாறு காற்றென்றும், வெவ்வேறு திசையான காற்றுகள் ஒன்றையொன்று சந்தித்து சேர்ந்த சுழல்வதனால் சுழல் காற்றென்றும்; வித்தாரமான இடமெல்லாம் சுற்றி வீசும் சுழல்காற்றுக்கு புயல் காற்றென்றும் பின்னுர் பலவகைக் காற்றுகள் பலவகைப் பெயர்களைப் பெற்றிருக்கின்றன. இக்காற்றுகள் சாந்தமான காற்று மணி ஒன்றுக்கு 7 மயிலும், இளஞ்சொறல் 14 மயிலும், சீரான நல்ல காற்று 21 மயிலும், கடுங்காற்று 40 மயிலும் பெருங்காற்று 60 மயிலும், புயல்காற்று 80 முதல் 150 மயிலும் ஓடும். மணி ஒன்றுக்கு 100 மயில் ஓடும் வேகத்தையுடைய காற்று ஒரு சதாடியின்மேல் 50 ராத்தல் பாரத்தையுதைக்கும் சக்தியுள்ளது.

தண்ணீர்.

அநேக ஆயிரவருஷங்களாக அப்பு என்னும் தண்ணீர் ஓர் தனிச்சரக்கு அல்லது தனிபூதியும் என்று எண்ணப்பட்டிருந்தது. இதன் பெருமையைப்பற்றி இருதாறுவருஷங்களுக்குமுன் சோதிததப்பார்க்கையில் இதில் ஆகவிய ஜன் என்னும் பிராணவாயும், அதற்கிரண்டத்தனை பாகமும் ன (Hydrogen) என்னும் ஜலவாயும் கலந்த கலப்பென தெரியவந்தது. இந்த ஜலவாயு எரியும்படியான சரக்கு, பிராணவாயு எரியும்படியான சக்தியற்றதாக இருக்கினும், எரிகிற தற்சீ உதவியெய்கிறது. தண்ணீரில் இந்த இரண்டு வாயுகள் சேர்ந்திருப்பதை பரிசுதிக்க விரும்பில், மின்தாதுவினால் இந்த இரண்டையும் வாயுவாக பிரித்து விடலாம், அதேமாதிரியாகவே இந்த இரண்டு வாயுகளை சரியான அளவு கலந்த மின்தாதுவின் சகாயத்தால் மறுபடியும் தண்ணீராக்கிவிடலாம். இப்படி இரண்டு வாயுகளால் உண்டான தண்ணீரின் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகவே,

உலகம் படைத்ததற்கு வேண்டிய நீர், காற்று, தீ முதலிய உபகரணங்களும், பிராணம், மனசு, மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி முதலான எல்லாப் பொறிகளையும் இவற்றைக் கேவலம் அந்த எல்லாம் வல்ல பூரண புருஷனே விரும்பிப் படைத்தார்.

By Him are created life, mind, and all the senses, sky, air, light, water and the all containing earth.

(9). பிருஹதாரணியம்

1-வது அத்தியாயம், 8-வது பிரஹ்மனம், 9-வது வாதியம்.

ஏதஸிவஸ அக்ஷரஸ யாசாஸஸி காகசி.

நிமேஷா முஹூர்த்தா துஷேணாந்நாஸ யார்த்த
மாஸாமாஸா ரிதவஸி ஸம்வதஸா இதி
வித்ருதாஸ்திஷ்டந்தி.

யொழிப்புரை.

ஓ! கார்கீ! இவ்வழிவற்ற பொருளினது நியமனத்தினால்
நிமிஷங்களும், முகூர்த்தங்களும் அகோராத்திரிகளும் பக்ஷங்களும்
மாதங்களும் பருவங்களும் வருஷங்களும் நியமத்தில் வைக்கப்பட்ட
பிருஹதான.

விசேஷ உரை.

காலம்.

காலமும் இடத்தைப்போல வகுக்கப்படாதது; ஆயினும் ஒவ்வொரு
பதார்த்தங்களுக்கு இடையிலிருக்கும் இடத்தைக்கொண்டு அளவை அறிவதைப்
போலவே, பதார்த்தங்களின் யாதாவது இரண்டு நியக்கம் அல்லது சலனத்தி
னால் கால அளவை அறிந்தக்கொள்ளுகிறோம். இந்த பூமி தன்னைத்தானே
சுற்றுவதனால் தான் கால அளவை அறிகிறோம்—இந்தப் பூமியைச் சூரியன்
சுற்றி வருகிறதாக சிலர் எண்ணினார்கள். ஆனால் ஜோதி சாஸ்திரப்படி
சோதித்திச்சே, அது பிசுசென்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. நமது பூமியானது
தன்னைத்தானே சுற்றுவதனால் நாம் சூரியனை கிழக்கில் காணும்படி அதன்
பக்கமாக நம்மை திருப்புகிறது; பூமி சுற்றச்சுற்ற, தூரத்திற் போவதனால்
சூரியன் மேற்கில் இறங்கிவிடுவதுபோல தோன்றுகிறது. இதனால் தான்
இராப்பகல் என்ற பேதமுண்டாகிறது. இப்படி தன்னைத்தானேச் சுற்றிக்
கொண்டிருக்கும் பூமி சூரியனைச் சுற்றி வருவதற்கு ஒருதரம் சுழல்வதனால்
பருவகால பேதங்களுண்டாகின்றன. எப்படியெனில், நமது பூமியின் அறு
பது அசைவுகள் அல்லது சலனத்தால் ஒரு விசூடியும், அறுபது விசூடி ஒரு
நாழிகையும், இரண்டரை நாழிகை ஒரு ஹோரையும், மூன்றேழுக்கால் நாழிகை
ஒரு முகூர்த்தமும், ஏழரை நாழிகை ஒரு ஜாமமும், எட்டி ஜாமம் ஒரு காணும்,
எழு காண்கள் ஒரு வாரமும், நான்கு வாரங்கள் ஒரு மாதமும், இரண்டு மாதங்கள்
ஒரு பருவமும், ஆறு பருவங்கள் ஒரு வருஷமாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

காலத்தை தத்துவசாஸ்திரிகள் நிலையின் அளவு ஏன்றும், கவிகன் காலம்
சாக்ஷத்தின் ஒரு துண்டு என்றும் சொன்னார்கள் காலபேதம் இல்லாவிட்
டால் உலக வியாபாரம் விருத்தியாகாது. காரணதாரியத்தினே அறிவது சக்த
டம்; ஆகவே, அந்தத் காலங்களில் இயற்கையாக உண்டாகிற சகல காரியங்
களும் அவரது நியமத்தினாலேயே உண்டாகின்றன. அவரது கடக்கக்கூடாத
பேறும்களோடு புறம்பாக சிறித காரியமும் சம்பவிக்கமாட்டாது.

It is through HIS Rule, Nimishas, Muhurthas, Days
and Nights, Fortnights and Months Seasons and Years are
upheld.

(10). இருதரகாரணிய உபநிஷத்து

5-வது அத்தியாயம்-8-வது பிரமாணம். 9-வது ஸர்கியம்.

எதல்புலா அசநாஸ்ய பாசானகே காதி
பாசப்போந்யா நத்யநஸ்யந்தந்தெஸ் வேதேயபுலா
பர்வதேத்யநஸ்யதிச்யேசேயந்தா.

பொழிப்புரை.

இவ்வழிவற்ற பொருளினது சிவமத்தினால் து!கர்க்கி!கிழக்கு
திக்கை நோக்கி ஒழுகிற வேறு ஆறுகளும், மேற்கிசையை நோக்கி
ஒழுகிற வேறு ஆறுகளும் பனியினால் வெண்மையா யிருக்கின்ற
மலைகளிலிருந்து பெருகுகின்றன.

விசேஷ உரை.

ஈமது பூமியின் மேல்பாகத்தைக் கவிர்தக்கொண்டிருக்கும் ஆகாயசமுத்
திரத்தின் அமைப்பு ஆச்சரியப்படத்தக்கதெனில், ஈமது பூமியின் அடியிலிருந்
தும் அக்கினி சமுத்திரத்தின் அமைப்பு அதிலும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதா
யிருக்கிறது. ஈமது பூமியின் மூன்று மயில் ஆழத்தில் இருக்கிற உஷ்ணம்
வெள்ளீர் காங்கைக்குச் சரியானாலும், காற்புது மயில் ஆழம் வரையில் வெட்டிப்
பார்க்கில் 4,000 ° டிகெகிரி உஷ்ணமிருப்பதால், அங்கு அணையா அக்கினி ஜல
சமுத்திரம் இருப்பது பிரத்தியக்ஷமாகிறது. இப்படி பூமியின் அடியையந்
திலிருக்கும் அக்கினி மேல் நோக்கி வராதபடி அநோக மயில் திண்ணங்கொண்ட
கெட்டியான பாறைகளையும் மண், கல், ஜலம் முதலானதுகளையும் அடுக்
கடுக்காக வைத்து மூடப்பட்டிருப்பது பிரத்தியக்ஷம்.

பூகம்பம்

அப்படி மூடப்பட்டிருக்கும் அக்கினியானது சில சமயங்களில் பற்றி
எரிந்து பூமியின்மேல் தோடை உதைப்பதனால் பூகம்பம் உண்டாகிறது. பூமி
யின் வயிற்றிலிருக்கும் அக்கினி இப்படி எரிந்து எழும்பிவரும்போது முதலில்
பயங்கரமான பல இடி சப்தங்களைப்போல் கர்ஜனையுண்டாகும். மேற்கிந்திய
திவுகளுக்கடுத்த சென்டுவெனிசெண்டுதிவில் பூகம்பம் சம்பவித்தபோது உண்டான
பூமத்திய சப்தம் 632 மயில்கள் தூரம் கேட்டது. இந்த சப்தம் 5,000 மயில்
விஸ்தீர-மூன்று காடுகளுக்கும் கேட்டதாம். விசுவியஸ் மலையடிவாரத்தி
லுண்டான சப்தம் லண்டன் பட்டணத்தாருக்குக் கேட்டதாம். கோட்ட
பாகவரி என்னும் எரிமலைக்குருகிலுண்டான சப்தம் 463 மயில்கள் தூரம்
கேட்டதாம்.

1774-ஆம் மெக்சிகோவுக்கு அடுத்த குளுக்ஸ்டோ என்னுங்
பட்டணத்தில் பூமியதிர்ச்சி சம்பவித்தபோது உண்டான சப்தம் ஒரு மாதம்
காலம் வரையில் பூமிக்குள்ளாகவே பல பீரங்கி வெடிசுளைப்போன்ற கர்ஜனை
களுண்டாகி குளுக்ஸ்டோவம் பயந்த ஒடிவிட்டார்கள். 1822-ஆம் தென்
ஆப்பிரிக்காவின் மேல் கரையில்தான் 1,200 மயில்கள் தூரத்துக்கு பூகம்பமுண்டாகி
தனையுய மண் அடி கவர்ந்திற்று எழுப்பிவிட்டது. 1855-ஆம் விஸ்புக்
பய்டணத்தில் பூகம்பமுண்டாகி உண்டான பாழாக்கிவிட்டது. 1871-ஆம்

இந்தியாவில் உண்டான பூகம்பத்தினால் ருச்ச காட்டில் 70 மயில் நீளமும் 16 மயில் அகலமான பூமி பத்தடி எழும்பிவிட்டது. பூகம்பங்களினால் சில சமயங்களில் மண்ணுலகத்தக்கு மஹத்தான கஷ்டங்களுண்டாகின்றன, அவைகளால் மானிடருக்கு அபூர்வமான லோகங்களும் பூமியை வளமாக்கும் எருவும் கிட்டுகின்றன.

அக்கினிமலைகள்.

சில சமயங்களில் பூமியின்மேலிருக்கும் தண்ணீர் அனல் வயற்றுக்குள் போய், நீராவியாகி உருகிநிற்கும் பாதை முதலான வஸ்துக்களை கொப்பளித்தச் செய்கிறதினால் உருகிநிற்கும் பாதையும் பூமியின்மோடோட்டின் மெலிந்த பாகத்தையும் உடைத்துக்கொண்டு வெளியே பீறிக்கொண்டிவரும். அப்படி உண்டே இருக்கும் அக்கினி வெளியே பீறிக்கொண்டிவரும் துவாரங்களே அக்கினி மலைகளாம்.

இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக பெரும்பான்மையான அக்கினிமலைகள் கடலுக்குச் சமீபத்திலிருக்கின்றன. இப்படி கடலுக்குச் சமீபத்துலிருக்கும் சில அக்கினிமலைகள் சிலவேளைகளில் கடலுக்குக் கீழே புடைத்த புதுத்தீவுகளை உண்டாக்கியதும் பிரத்தியகம்.

இப்போது நமது பூமியில் முன்னாறு அக்கினிமலைகள் வரையிலிருக்கின்றன இவைகளில் எல்லாம் உன்னதமானது அமெரிக்கா கண்டத்தில் இருக்கும் கோட்டபாகிவி என்பதுவே,—சாந்துவித்திலிருக்கும் கிளவுசெய்ய அக்கினிமலை எல்லா எரிமலைகளிலும் பெரியது.

ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் எத்னா, ஹெல்ரா, விகுவிபசு என்ற அக்கினி மலைகள் இருக்கின்றன.

இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்பு இந்த வெருவிவஸ் மலையுச்சியின் மேல் ஆச்சரியமான பருமனும் வடிவமுள்ள பயங்கர மேகம் கவிந்து நிற்பதாகத்தோன்றியது; உடனே சாம்பலும், கல்லும் கலந்த நீராவிஸ்தம்பம் 1,200 அடி உயரத்துக்கு பீறிட்டுக்கொண்டு எழுந்த அதன் சுற்றுப்புக்கம் அநேக மயில் விசாலத்தில் பரவ; உஷண கல்லுகளும், சேரும், சம்பலும் சோனா மாரியாகப்பெய்து மூன்று பெரிய பட்டணங்களையும் அங்குள்ள மூப்பதடி உயரமுள்ள கட்டிடங்களையும் மூடிவிட்டது. ஆசியாகண்டத்தக்கு அடுத்த சுமேதிரா, ஜாவா என்னும் தீபங்களுக்கு இடையிலிருக்கும் சுண்டா வாய்க்காலில் பயங்கரமான தீகுத்தலும், பூகம்பமும் சம்பவித்தது. கரகத் தோவா என்னும் அக்கினிமலையின் பெரும்பாகம் சமுத்திரத்துக்குள் மூழ்கி விட்டது. அதனாலுண்டான கடலை அநேகமாயிரம் மயில் தூரத்திற்கு எட்டினது. காற்றலை உலகமுழுவதும் சுற்றிப்போனது. அந்த வெடியின் சப்தம் அநேகமாயிரம் மயில் தூரம் கேட்டது. சில கற்கள் 30 மயில் உயரத்திற்கு எரியுண்டிப்போயின.

சேற்றெரிமலைகள்.

அக்கினிமலைகள் அக்கினியினால் உருகிய வஸ்துக்களை ஆறாகக்கொட்டிடும் கக்கங்களினால் இந்த பூமியை செழிப்பாக்குகின்றன. ஆனால் தண்ணீரையும், சேற்றையும் மாத்திரம் தன்னுகிற வேறு சில மலைகளுமுண்டு. இவை பூமியின் அகட்டிலுள்ள கிணறுகளிலிருந்து உண்டாகிறதாத்தோன்றுகின்றன.

தென் அமைரிக்காவில் கார்த்தஜீனாவிற்கு சமார் 20 சேற்றெரி மலைகளிருக்கின்றன. சிசிலித்தீவில் 150 அடி உயரமான மலை இருக்கின்றது. இம்மலைகள் ஒவ்வொன்றிலும் கருஞ்சேறு எப்போதும் தளும்பிக்கொண்டும் ஒபாமல் குமிழ்விட்டு வடிந்துகொண்டிருக்கின்றன. சில சமயங்களில் பூமி யதர்ச்சியும், இடி சப்தம்போன்ற உட்சத்தமும் உண்டாகி கருஞ்சேரும் கல்லும் வேகமாய் பீறிட்டு இருந்து முன்னூறு அடி உயரம் ஆகாயத்தில் எழுந்து விழுந்து சேற்றோடைகளாகவும் பாய்ந்ததுமுண்டு. இப்படி அக்கினி மலைகளும், சேற்றெரிமலைகளும் இருக்கிற விடங்களில் வெந்நீர் ஊற்று களிருப்பது சாதாரணம். பூமியின் வயிற்றிலிருக்கும் அக்கினியினால் தாக்கப் பட்ட பாறைகளிலிருந்து சுரந்து வரும் ஜலமே வெந்நீர் ஊற்றுகளுக்குக் காரணம்.

ஊல்லாந்து தீவில் அநேக வெந்நீர் ஊற்றுகளுண்டு; அங்கு 15 அடி உயரமான வெந்நீர் ஊற்றுகிய பெரிய வெந்நீரும் 60 அடி விட்டமுடைய தாயும், அதன் மத்தியில் 8 அடி விசாலமான ஒரு துவாரம் பூமிக்குள் போகிற தாயும் காணப்படுகிறது. அந்த துவாரத்தில் இருந்து ஒபாமல் வெந்நீர் பீறித் கொண்டுவருகிறது. சில சமயங்களில் இருந்து முன்னூறு அடி உயரத்தக்கு காலணைகளோடும் நீராவிப்படலங்களோடும் பீறிக்கொண்டுவந்து ஸ்தம்பமாக ஏறிவிடும். இப்படிப்பட்ட அந்த வெந்நீர் ஊற்றுகளும் நீராவிகளும் ஐக்கிய நாடுகளிலும், நேபிஸுக்கு அடுத்த சொல்வடார் என்னும் இடத்திலும், இந்தியாவில் மங்கீருக்குச் சமீபத்திலும், கங்கோதிரிக்குச் சமீபத்திலும் இருக்கின்றன. ஆகவே, பூமியின் வயிற்றிலிருக்கும் அக்கினி சமுத்திரத்தினால், அக்கினிமலை, சேற்றெரிமலை, வெந்நீர் ஊற்றுகளுண்டாகிறதென்றும் இவைகளின் அக்கினிக்குடானது நாளாவட்டத்தில் மாறி குளிர்தது கேவலம் அவற்றின் கக்கமாகிய கல்லும், மண்ணும்கூடி உன்னத மேடாக நிற்பவையே பருவதங்களாம்.

மலைகள்.

பருவதங்கள் பிரபஞ்சத்தின் பெரும் செல்வங்கள். அவைகள் பிரபஞ்சத்தின் பிராணி கோடிகளுக்கும், முக்கியமாக பிரபஞ்சத்தின் மக்களாகிய மானவ ஜாதியாருக்கு இயற்கைக் காப்புகள். இப்பூவுலகில் பருவதங்கள் இல்லாவிடில் பெரும்பாகமான பூ பிரதேசங்களும், தாது கந்தமூல கிருமி கீடக பிராணி சமூகங்களும் பயங்கரமான காற்றுகளினாலும், கடல் அலைகளினாலும் அடிக்கப்பட்டும் இடிக்கப்பட்டும் பாழ்த்துப்போய்விடும். பருவத பிரதேசங்களின்மேல் பணிபெய்து அவைகள் கட்டியாக உரைந்தபோக, அதன்மேல் பிரபாகரனுடைய பிரகாசம் படுப்போது காணும் காஷியை கிரந்தங்களில் எழுதி முடியுமோ; அந்தப்பணிக்கட்டிகள் உருகி நீராகமாறி, பேறுறுகளாகி, பூ பிரதேசங்களின்மீது பாய்ந்தோடி கணக்கற்ற கந்தமூல கிருமி கீடகப் பிராணி சமூகங்களைப் பாதுகாத்தும், பிறகு பெருங்கடலில் புகுந்து கலந்து மறுபடியும் சூரிய உஷ்ணத்தினால் ஆவிரூபமாகமாறி மேகங்களாகியும்; விசேஷமாக உயர்ந்திருக்கும் உன்னத மலைகளின் மரம், விருகும் முதலான பச்சைப் பயிர்களின் கவர்ச்சிகளால் இழுக்கப்பட்டுப்போய் மழையாக வருஷிக்கச்செய்யும் விறையை என்னென்று விவரிப்பாம். இவ்வலகத்தின் தாது கந்தமூல கிருமி கீடகாதி பிராணிகளின் பிழைப்புக்கு இன்றியமையாத ஜலத்தின் பெரும்பாகம் பருவத பணிக்கட்டிகளினாலும், பருவத விருகாதி செடிகளால் இழுக்கப்பட்டு

பெயரும் மக்களினாலும் உண்டாவதனால், அப்பருவதங்களின்மேல் மானிடர் எதிர்ப்புக்களையுடையோர் கெடுக்காவண்ணம், சிங்கம் புலி, கரடி, யானை, பாம்பு, அய்யா, முதலான இயற்கைக்காப்புகளை வைத்த காக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவைகளில் இத்தேசத்தின் வட எல்லையிலிருக்கும் ஹிமாசலமலை 27,000 அடி அல்லது ஐந்து மயில்களுக்கு உயரமுள்ளதாயும்; அமெரிக்காவிலிருக்கும் ஆண்டிசுமலை நாலாயிரம் மயில் நீளமும், 20,600 அடி அல்லது சுமார் நான்கு மயில் உயரமுள்ளதாயும்; ஐரோப்பாவில் ஆல்ப்ஸ்மலை 15,217 அடி மயில்கள் உயரமுள்ளதாயும், இந்துகுவுமலை 20,000 அடி மயில் உயரமுள்ளதாயும், அராபித்மலை 17,230 மயில் உயரமுள்ளதாயும், இன்னும் அநேக மலைகள் அநேக ஆயிரம் மயில்கள் உயரமுள்ளவைகளாகவும் இருக்கின்றன.

இப்படி இந்த பிரபஞ்சத்தின்மீது பிரம்மாண்ட பருமனுடைய பருவதங்கள் இருக்கிறதனால், இவ்வளவு பளுவையுடைய பிரபஞ்சம் எப்படி அந்தரத்தில் அசைந்தாடக்கூடுமென்று சிலர் சந்தேகிக்கக்கூடும். ஆனால் பூமியையும் அதன் பருவதங்களையும் சாஸ்திரோத்தமாகச் சோதிக்கையில், பூமியிலிருக்கும் பிரம்மாண்ட மலையானது பூமியின் பளுவை 1,600 பாகங்களில், அதில் ஒரு பாகத்தின் பருவுகூட பிரபஞ்சத்தின் எந்த பெரிய பருவதமும் இல்லையென்று தோன்றும். அதாவது ஒரு பெரிய கிச்சிலிப்பழத்தின்மேல் ஒரு சிறு மணல் அணுவை வைத்தால் எவ்வளவாகுமோ அவ்வளவுவேதான் உலகத்தின் உன்னத உயர்ந்தமலை இருக்கும் ஸ்திதி என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

நதிகள்.

இப்படி பெரும்பாகமான பருவதங்களிலிருந்து உற்பத்தியாகின்றும் நதிகளால் நமக்கு உண்டாகும் நன்மைகளைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ; நதிகள் பிரபஞ்ச கந்தமூல கிருமிகூட பிராணி கோடிகளின் உயிருக்கு இன்றியமையாதனவாய் இருப்பதன்மீது, ஜனசமூகத்தாருடைய சம்பத்தை விருத்தியாக்கவும்; வேளாண்மை நாவிகா வர்த்தகம் முதலானவைகளை விருத்தியாக்கவும் சிறந்த சாதனங்களாக இருக்கின்றன. இவைகளில் அமெரிக்காக்கண்டத்திலேயே மிசிசிப்பி நதி 4,194 மயில் நீளமும், ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள நைல் நதி 4,020 மயிலும், சீனாவிலுள்ள யாங்டிஸ்கியாங்க 3,156 மயிலும், ஆசிர 2,920 மயிலும், ஓபி 2,700 மயிலும், வால்கா 2,400 மயிலும், ஒஹங்கோ 2,500 மயிலும், தானியூப் 2,000 மயிலும், சிந்துநதி 1,800 மயிலும், கங்கை 1,570 மயில் நீளமும் பின்னும் அநேக நதிகள் அநேக ஆயிரம் மயில் நீளமும் அகலமும் உள்ளவைகளாக இருக்கின்றன. இந்த நதிகளால்தான் அகண்ட சமுத்திரங்கள் அழகாக இருக்கின்றன.

சமுத்திரங்கள்.

இந்த பிரபஞ்சத்தின் பெரும்பாகம் அகண்ட சமுத்திரத்தினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றது. அது அந்தந்த இடத்துக்கும் ஸ்திதிக்கும் சக்க பெயர்களையும், ஆறு அகலங்களையும் பெற்றிருக்கின்றன. இவைகளுக்கு முறையே, பாஸிபிக், அத்திலாண்டிக், இந்தியா சமுத்திரங்களென்றும், வடதென் சமுத்திரங்கள் என்றும் பெயர். இவைகளில் பாஸிபிக் சமுத்திரம் கிழமேல் 11,000 மைலு, 8,000 மயில் அகலமும், 78,000,000 சதுரமயில் சுற்றளவுமுள்ளது. அத்திலாண்டிக் 8,000 மயில் நீளமும் 5,000 மயில் அகலமும், 26,000,000

சுதரமயில் சுற்றளவுமுள்ளது. இந்த சுழத்திரம் 4,500 மயில் நீளமும் அகலமும், 14,000,000 சுதரமயில் சுற்றளவுமுள்ளது. வடதென்குழத்திரம் 9,000 மயில் நீள அகலமும், 30,000,000 சுதரமயில் சுற்றளவுமுள்ளது. இவைகளில் சில 5,000 பாதம் அல்லது 30,000 அடி அல்லது ஆறு முதல் ஏழு மயில்கள் ஆழமுள்ளவைகளாக இருக்கிறதன்றியும், இவைகளுக்குள் அநேக உன்னத பருவதங்களும் தாது கந்தமூல கிருமிகூடகப் பிரணிகள் இருக்கின்றன. இந்த சுழத்திர ஜலம் கெட்டுப்போகாதபடி அதில் அநேகவித பூதியங்களிருக்கின்றன 3,051,342 கன மயில் பருமன் அல்லது இமயமலையின் மூன்றில் ஒரு பாக முடையதான சாதாரண உப்பு கலந்து இருக்கிறது.

ஆகவே மிகுந்த நன்மையே வடிவாகக்கொண்ட கடவுளினது நியமித்திருந்த விநாயக ஒடுகிற ஆறுகளைத்தாம் உயர்ந்த மலைகளினின்று வெள்ளமாகப் பெருகி எண்ணிறந்த உயிர்களுக்கு மிகுந்த உபகாரம் செய்வனவாயும், நன்மையைத்தருவனவாயும் இருக்கின்றன. பார்வைக்குப் புறம்பாகி அறியப்படாத யாதொரு மலையின் தெரியாத யாதொரு இடத்தில் சேருகிற நீர்த்திரைகளாம் அதிநின்று அநேக யோசனை தூரத்திலிருந்தும் ஆபாசமின்றி அடைகிறோம்.

It is through HIS Rule, RIVERS that run East and West, flow from the Eternal snow of the mountains.

(11). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

3-வது அத்தியாயம் 7-வது வாக்கியமும்.

ததஸ்ஸபரம் ப்ரஹ்மபரம் ப்ருஹிதம் யதாநிகாயம்

ஸ்ரவபூதேஷு கூடம்; விச்வஸ்யைகம்

பரிவேஷிதா ரமீஸம் தம்ஞாத்வா அம்ருதாபவந்தி.

பொழிப்புரை.

சகல காரியங்களுக்கும் காரணராகிய பரப்பிரம்மம் யாவற்றிற்கும் பெரியவர், அவர் சகல பூதங்களிலும் உடலுக்கிடையில் மறைக்கிருப்பவர். இவ்வுலகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கிற ஒருவராகிய அவ்விசனே அழிந்து உலகத்தார் அழிவுற்றபதவியைப் பெறுகின்றனர்.

இந்த சருதிவாக்கியத்தில் பரமாத்மமா சகல பூதங்களிலும் உடலுக்கிடையில் மறைந்திருப்பவர் என்றும், இவ்வுலகத்தைச் சூழ்ந்திருப்பவர் என்றும் சொல்லியிருப்பதால், சிலர் பரமாத்மாவே ஜீவனாயும், இடதுநிதாஷ்டப்பரிணமித்திருக்கிறார் என்றும்; ஆகவே ஜகமும், ஜீவனும் பரமாத்மாவின் விட வேறல்லவென்றும் சந்தேகிக்கக்கூடும், அவ்வித சந்தேகத்தை நீக்கவேண்டும்.

பிருஹதாரணியம் 3—7—3—ல்.

யஹந்ருத்வ்யாம் திஷ்டந் ப்ருத்வ்யா அந்தரோஹம்
ப்ருத்வி ஸ்வேத யஸ்ப்ருத்வீசரீரம யஹ
ப்ருத்வீ மந்தரோயமயத்யேஷத ஆத்மாந்தரி
யாமயம் நதஹ.

யார் பிருதவியில் இருந்தும் பிருதவியிலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—
யாரை பிருதவி அறியவில்லையோ,—யாருக்கு பிருதவி சரீரமோ,—யார் அந்தர்
வர்த்தியாயிருந்து பிருதவியை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப
பரமாத்துமாவே உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கின்றார் என்றும்.

யோப்சுதிஷ்டந் நத்யோக்ஷந்தரோய
மாபோனவிதாயஸ்யாஹ ஸீரம்பபோமந்தரோய
மயத்யேஷத ஆத்மாந்தராயாமயம்நதஹ.

யார் ஜலத்திலிருந்தும் ஜலத்திலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—யாரை ஜலம்
அறியவில்லையோ,—யாருக்கு ஜலம் சரீரமோ,—யார் அந்தர்வர்த்தியாயிருந்து
ஜலத்தை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப பரமாத்துமா உனது அந்த
ரியாமியாயுமிருக்கின்றார் என்றும்.

யோக்ஷந் திஷ்டந்நந்தரோய மக்ஷிந்
வேதயநாக்ஷசரீரம் யோக்ஷிமந்தரோய மயத்யேஷத
ஆத்மாந்தராயாமயம்நதஹ.

யார் அக்கினியிலிருந்தும் அக்கினியிலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—
யாரை அக்கினி அறியவில்லையோ,—யாருக்கு அக்கினி சரீரமோ,—யார்
அந்தர்வர்த்தியாயிருந்து அக்கினியை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப
பரமாத்துமா உனது அந்தரியாமியாயும் இருக்கிறார் என்றும்.

யோந்தரிக்ஷத் திஷ்டந்நந்தரிக்ஷாதந்தரோய
மந்தரிக்ஷம்வேதய ஸ்பாந்தரிக்ஷக் சரீரம்
யோந்தரிக்ஷ மந்தரோயமயத்யேஷத
ஆத்மாந்தராயாமயம்நதஹ.

யார் அந்தரிக்ஷத்திலிருந்தும் அந்தரிக்ஷத்திலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—
யாரை அந்தரிக்ஷம் அறியவில்லையோ,—யாருக்கு அந்தரிக்ஷம் சரீரமோ,—
யார் அந்தர்வர்த்தியாயிருந்து அந்தரிக்ஷத்தை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிரு
தஸ்வரூப பரமாத்துமா உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கின்றார் என்றும்.

யோவாயவ் திஷ்டன்வாயோ ரந்தரோயம்
வாயுர்னவேதயஸ்யவாயுஹ்சரீரம யோவாயுமந்தரோய
மயத்யேஷத ஆத்மாந்தராயாமயம்நதஹ.

யார் வாயுவிலிருந்தும் வாயுவிலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—யாரை
வாயு அறியவில்லையோ,—யாருக்கு வாயு சரீரமோ,—யார் அந்தர்வர்த்தியா
யிருந்து வாயுவை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப பரமாத்துமா
உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கிறார் என்றும்.

**யோதிவி திஷ்டந்தி வேந்தரோயம் திபவ்ந
வேதயஸ்ய தவிபஹ சரீரம் யோதிவப மந்தரோய
மயத்யேஷத ஆத்மாந் தர்யாம்பம்ருதஹ.**

யார் சொர்க்கத்திலிருந்தும் சொர்க்கத்திலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—
யாரை சொர்க்கம் அறியவில்லையோ,—யாருக்கு சொர்க்கம் சரீரமோ,—யார்
அந்தர்வர்த்தியாயிருந்து சொர்க்கத்தை நியமிக்கின்றாரோ அந்த அமிருதஸ்வரூப
பரமாத்மா உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கிறார் என்றும்.

**யஆதித்யே திஷ்டந்தாதி தயாதந்தரோய மாதித்யோ
நவேதிப ஸாகித்யஹசரீரம் யஆதித்ய
மந்தரோய மயத்யேஷத ஆத்மாந் தர்யாம்பம்ருதஹ.**

யார் ஆதித்தியனிலிருந்தும் ஆதித்தியனிலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—
யாரை ஆதித்தியன் அறியவில்லையோ,—யாருக்கு ஆதித்தியன் சரீரமோ,—
யார் அந்தர்வர்த்தியாயிருந்து ஆதித்தியனை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிரு
தஸ்வரூப பரமாத்மா உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கிறார் என்றும்.

**யோதிஷ்டந்தி திஷ்டந்தி கியோக்யந்தரோயம்
திசோனவிதுரிய ஸியதிச்சசரீரம் யோதிசோந்தரோய
மயத்யேஷத ஆத்மாந் தர்யாம்பம்ருதஹ.**

யார் திக்குகளிலிருந்தும் திக்குகளிலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—யாரை
திக்குகள் அறியவில்லையோ,—யாருக்கு திக்குகள் சரீரமோ,—யார் அந்தர்
வர்த்தியாயிருந்து திக்குளை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப பரமாத்
மா உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கிறார் என்றும்.

**யஸ்சந்திர தாசகேகிஷ்டந்ஸ்சந்திர
தாசகாத்மந்தரோயம் சந்திர தாசகம்வேதயஸ்ய
சந்திர தாசகச்சரீரம் யஸ்சந்திர தாசகம்ந்தரோய
மயத்யேஷத ஆத்மாந் தர்யாம்பம்ருதஹ.**

யார் சந்திர தாசகங்களிலிருந்தும் சந்திர தாசகங்களிலும் வேறாகவிருக்கின்
றாரோ,—யாரை சந்திர தாசகங்கள் அறியவில்லையோ,—யாருக்குச் சந்திர தா
சகங்கள் சரீரமோ,—யார் அந்தர்வர்த்தியாயிருந்து சந்திர தாசகங்களை நியமிக்கி
ன்றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப பரமாத்மா உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கிறார்
என்றும்.

**யஆகாசேதிஷ்டந்தாகாசாதமந்தரோய முகாசோ
நவேதயஸ்யாகாசஹசரீரம் யஆகாசமந்தரோய
மயத்யேஷத ஆத்மாந் தர்யாம்பம்ருதஹ.**

யார் ஆகாசத்திலிருந்தும் ஆகாசத்திலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—யாரை
ஆகாசம் அறியவில்லையோ,—யாருக்கு ஆகாசம் சரீரமோ,—யார் அந்தர்வர்த்தி
யாயிருந்து ஆகாசத்தை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப பரமாத்மா
உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கிறார் என்றும்.

யஸ்தமஸிதிஷ்டக்ஸ்மஸோந்தரோயம் தமோ
நவேதயஸ்பதமச்சரீரம் யஸ்மோந்தரோய
மயத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருதம்.

யார் இருட்டிலிருந்தும் இருட்டிலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,—யாரை இருட்டு அறியவில்லையோ,—யாருக்கு இருட்டு சரீரமோ,—யார் அந்தர்வர்த்தி யாயிருந்து இருட்டை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப பரமாத்துமா உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கிறார் என்றும்.

யஸ்மேஜஸிதிஷ்டக்ஸ்மேஜசோந்தரோயம்
தேஜோநவேத யஸ்யதேஜசரீரம்யஸ்மே
ஜோந்தரோயம் யத்யேஷத ஆத்மாந்தர்யம்யம்ருத
இத்யதிதைவதமதாதிபூதம்.

யார் வெளிச்சத்திலிருந்தும் வெளிச்சத்திலும் வேறாகவிருக்கின்றாரோ,— யாரை வெளிச்சம் அறியவில்லையோ,—யாருக்கு வெளிச்சம் சரீரமோ,—யார் அந்தர்வர்த்தியாயிருந்து வெளிச்சத்தை நியமிக்கின்றாரோ? அந்த அமிருத ஸ்வரூப பரமாத்துமா உனது அந்தரியாமியாயுமிருக்கிறார் என்றும்.

யஸ்ஸர்வேஷ-பூதேஷ-திஷ்டஸ்ஸர்வேபயோ
பூதேப்யோந்தரோய க்ஸர்வாணிபூதானி
நவிறுயஸ்ய ஸர்வாணிபூதானி சரீரம்
யஸ்ஸர்வாணிபூதான்யந்தரோய மயத்யேஷத
ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத இத்யதிபூதமதாதியாத்மம்.

யார் எல்லாபூதங்களிலிருந்தும் எல்லாபூதங்களிலும் வேறாகவிருக்கின் றாரோ,—யாரை எல்லாபூதங்களும் அறியவில்லையோ,—யாருக்கு எல்லாபூதங் களும் சரீரமோ,—யார் அந்தர்வர்த்தியாயிருந்து எல்லாபூதங்களையும் நியமிக்கின் றாரோ? அந்த அமிருதஸ்வரூப பரமாத்துமா உனது அந்தரியாமியாயுமிருக் கின்றார் என்றும் சொல்லப்பட்டன.

மேல் கண்ட சுருதி வாக்கியங்களினால் பிரபஞ்சமுதலான சகல ஜட பதார்த்தங்களெல்லாம் பரமாத்துமாவிலுலே நியமிக்கப் படுகின்றனவென்றும், அவர் அவைகளில் வியாபனாய் நியமிக்கிறபடியால், அவைகளெல்லாம் அவருக்கு சரீரம்போலிருக்கின்றனவென்றும்; அப்படிக்கிருந்தும், அவர் அவை களிலும் வேறானவராக இருக்கிறார் என்றும்; எப்படி ஜீவாத்மா சரீரத்தில் வியாப்தனாய் அதை நியமிக்கிறதைப்போலவே, பூமி சூரியன் சந்திராதி அண்ட பிண்டாண்டங்களில் வியாப்தனாக பிரேரேபிப்பவர் ஒன்றான பரமாத்துமாவே என்றும்; ஆகவே, அவருக்கு எல்லாபூதங்களும் சரீரமாகச்சொல்லப்பட்டன. உண்மையில் அவருக்கு எவ்வித சரீரமும் இல்லை. அன்றியும் சிவர் (சந்தேஹப் பதைப்போல) அவர் பூதங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் வெவ்வேறு ஆத்மாவாகவும் இரா மல், எல்லாவற்றிலும் வியாப்ததேசனாக இருந்து அவைகளை நியமிப்பவர், அவைகள் அவரை உள்ளபடி அறியா; அவர் அவைகளை எல்லாம் ஆளுபவர், அவைகள் ஆளப்படுகின்றவைகள். அவர் சேவலம் ஜடவத்துக்களை மாத்திர மல்ல ஜீவாத்மாக்களையும் நியமித்து அவைகளுக்குள் அந்தரியாமியாயும் இருக் கிறார். ஆகவே,

அவரால் இவ்வுலகமெல்லாம் படைக்கப்பட்டது. அவர் எல்லாக்காரியங்களுக்கும் காரணர், மேலும் பெரியவர். அவர் உள்ளும் புறமும் எல்லா இடங்களிலும் எப்பொழுதும் இருக்கிறார். அப்படியிருந்தும் அவரை யாரும் கண்களால் பார்க்கமுடியாதது. காரணமென்னவெனில், அவர் ஞானமே வடிவாக உடையவர்; ஞானத்தை வடிவாக உடையவரை ஞானத்தினால் மாதிரம் அறியலாகும். யார் இவரை ஞானத்தால் அறிகின்றனரோ அவர்கள் அவருடன் நித்திய வாழ்க்கையைப் பெறுகின்றனர்.

Knowing HIM, WHO is the CAUSE, the BEING, supreme, the GREAT, the HIDDEN, in the bodies of all beings, the GOVERNOR and Sole COMPOSER of the Universe, they become Immortal.

(12). பிருஹதாரணிய உபநிஷத்து

6-வது அதியாயம் 4-வது பிரமாணம் 22-வது வாக்கியம்.

ஏஷஸர்வேஸ்வர ஏஷ பூதாதிபதி;
ரோஷபூதபாலது ஏஷஸேதுர்விதரண
ஏஷாம் லோகானு மஸம்பேதாய.
பொழிப்புரை.

இவர் பாவற்றிற்கும் ஈசுவரா, இவர் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் தலைவா, இவர் எல்லாப் பொருள்களையும் காப்பவர், இவர் இவ்வுலகங்கள் தன்னிலைவிட்டுமொழுதபடி ஸேதுவைப்போல பாவற்றையுடனாகிக்கொண்டிருக்கிறார்.

விசேஷ உரை.

இந்த மண்ணுலகத்திற்கு அடியிலிருக்கும் அக்கினி ஜுவாலா சமுத்திரங்களினால் அநேக ஆபத்தகள் உண்டாகக்கூடியதாய் இருக்கினும், மண்ணுலகத்தின்மேலும் அநேக ஆபத்தகள் உண்டாகும்படியான பொருள்களிருக்கின்றன. அவைகளில் சில விண் வீழ்கொள்ளிகளும், அம்புபோலபாயும் கஷத்திரங்களாம்.

விண்வீழ்கொள்ளி அல்லது ஆகாசக்கற்கள்

சில காலங்களில் சிறிதும் பெரிதமானகற்கள் ஆகாயத்திலிருந்து பயங்கர கர்ஜனையுடன் பூமியின்மேல் விழுவதை அநேகர் பார்த்திருக்கிறார்கள். இப்படி ஆகாயத்திலிருந்து விழுகின்ற தக்கபடி பரிசோதிப்போமாகில்; இதில் இரும்புறமும் அதிகமாக இருப்பதாகவும்; நிலம், கொபாலதம், மக்கினஸ்கார்த்தம் குரோமியம், செம்பு, பாஷாணம், தகரத்தது, பொட்டாசியம், சோடாகத்தம் பாஸ்பரஸம், கார்பன் என்றாகி பதார்த்தங்களால் எரிந்த ஒருவித கருத்த வருணம்பெற்ற ஆகாயகற்களாக தோன்றுகின்றன. பூமியிலிருக்கும்படியான நிரல வஸதுக்கள் சூரிய உஷ்ணத்தினால் இழுத்து எடுக்கப்பட்டு, ஆகாயத்தில் ஒன்றோடொன்று உரசுகிறதினால் நொறுப்புப்பற்றி எரிந்த அதன் நிரசத்தங்கள் உருகி கக்கமாக, அக்கக்கமே இக்கற்களாக பூமியின்மேல் விழுகின்றனவே; அல்லது பூமியின் பலவிடங்களிலிருக்கும் அக்கினி மலைகளிலிருந்து நிரச

பதார்த்த சக்தம் பீறிட்டுக்கொம்பி ஆகாயசமுத்திரத்தில் குளிர்ந்த பிறகு பூமி யின்மீது விழுந்து நண்டோ; அல்லது பூமியானது குளியினாச்சுறியி வருவதினா ள் இழுப்புக்கவற்றிசுன்னினால் பூமியின் கற்கள் ஆகாயத்தில் இழுக்கப்பட்டு தங்கி விழுந்து நண்டோ; அல்லது கமது சந்திரனுலகத்திலிருக்கும் அக்கினிமண்டலில் தங்கப்பட்ட கக்தம் பீறிட்டு எழும்பி இத்தபூமியின்மீது விழுந்து நண்டோ; உண் மையெத்தனாகத் தெரியவில்லை. இந்த ஆசாசகற்களில் சாகிராஸ்பரிதத் தலத் தில் வயிதோபட்டணத்தில் கீழுந்தவை இரண்டு இயங்கிரககற்கள் பருமனும், கீழுந்தவைகூட பருவமுள்ளதாயும்; பந்தாய் தாதுகூடியும் காந்திரகத்தியல் கீழுந்தபூமிக்கவல் துறியிலிருந்து பூமியிட்ட தந்தாய் துறியிலிருந்து பூமியிலிருந்து. பூமிக் குழைந்துகொத்தில் கீழுந்தவைகள் பந்தாய் துறியிலிருந்து பூமிக் பட்டணத்தின் கண்காது சாலையிலிருக்கும் ஆசாசகல் 20 மணிக்கு சிறை கொண்டது.

அக்கினி பிண்டங்கள்

சில சமயங்களில் இந்த விண்ணீழ்தகொள்ளிகளை பயங்கர அக்கினிப் பிண்டங்களாக பூமியில் காஜித்துக்கொண்டு விழுந்த சுற்றித் திரிவதுமுண்டு. 1807-ம் ஆடிசம்பர்-ல் 14-ம்உ அமெரிக்காவைச்சார்ந்த கானிக்டிகட்டுக்கு அடுத்த வெஷ்டன் பட்டணத்தில் 500 முதல் 2,600 அடி சுற்றளவுள்ள பயங்கர அக்கினிப் பிண்டங்கள் ஆகாயத்திலிருந்து விழுந்து சுற்றிச்சுற்றி அடுத்திருந்த அநேகப் பொருள்களைப் பஸ்மமாக்கியதாம். 1771-ம் ஆடி ஜூன்-ல் 10-ம்உ விழுந்த ஆகாய அக்கினிப் பிண்டம் 1,000 அடி சுற்றளவுள்ளதாயிருந்தது. 1718-ம் ஆடி ஜனவரி-ல் 18-ம்உ விழுந்த அக்கினி உருண்டை 2,600 அடி சுற்றளவுள்ளதாயிருந்தது. இம்மட்டோ! வானத்தில் ம்ப்பு மந்தாரம்ற்ற சில சமயங்களில் அம்புபோல் பூமியின்மேல் பாயும் விண் வீழ் நகத்திரங்கள் அநந்தம். இவைகள் முப்பத்தி மூன்றரை வருஷத்திற்கு ஒருமுறை பெரு நகத்திர மழையாக பொழிந்தாலும், ஒவ்வொரு வருஷமும் ஆகஸ்டு பத்தாந்தேதிக்கு முன் பின்னான தினங்களிலும், லைப்ரீ பதின் மூன்றாம் தேதிக்குப்பின்னும் விசேஷமாகத்தோன்றும். 1799-ம் ஆடி திரிள் லாத்திலும், 1833-ம் ஆடி அமெரிக்காச் சண்டத்திலும், 1866-ம் ஆடி வண்டன் பட்டணத்திலும் நகத்திர மழை பெய்த பிராஜைகளுக்கு பெரும் பயத்தை யுண்டாக்கியது. இந்த பிரபஞ்சத்துக்கு மேலிருக்கும் ஆகாயகற்களும், அக்கினிபிண்டங்களும், அண்டகோளங்களின் கற்களும் அடிக்கடி அநேகவிடங்களில் காஜித்துக்கொண்டு விழுந்தால் இந்த விநோதமான உலகம் என்ன நிலையையடை யும்! யாழ்த்தப்போகாதா?

ஆகவே, பிரஜாபாலகாரிய பாமேஸ்வரர் ஒருவிதத்திலும் ஒருகாரியமும் அவரை மீறிடாத உலகம் ஒரு செட்டகிலையை யடையும்படி தேரிடாத வண்ணம் உறுதியான நிலமவ்வளை ஏற்படுத்தி இவ்வுலகாற்றுத்தைத் தாத்து வருகிறார். உலகம் தன்னினைவிடமோறி செடாதவண்ணம் வேதனைப்போல நிலைப்படுத்தறயுத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்.

This Being is the SUPREME SOVEREIGN over all. He is the King. He is the PRESERVER. He is the Upholder, the Barrier against the disruption of these wonderful worlds.

(13). சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

8-வது பிரபாடகம் 4-வது கண்டம் 1-வது வர்க்கியம்.

ஸவேதா வித்ருதி ரோஷாம் லோகார மஸம்பேதய;
ஸாம்ஸேது மஹோராதே தாதஹி
ஈஜா க்மருதபுர ஸோகஹ.

பொழிப்புரை.

அவர் உலகத்தின் பங்கவிவாசைத்தின் பொருட்டு வேதத்தை
ருபியாகி பாவற்றையும் தாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த வேதத்தை
வருடே இராயடகஸ்களுக்கும், முப்பு மானம் துயரம் இவைகளுக்கும்
உள்ளானவசன்று.

விசேஷ உரை.

ஈமது தலைக்குமேல் காணும் ஈகூத்திரங்களில் லெவற்றிற்கு விநோத
காண்கின்றன. அவைகளுக்கு வால்ஈகூத்திரம், அங்குது ஈமகேது
என்றது புல பெயர்களை வழங்குகிறோம். இவைகளில் லெ, லெ காலங்களில் கண்
களுக்குத் தோன்றியும்; லெ காலங்களில் காணாமற்போகும் உத்பாத்திரங்களை
களை. கிரஹங்கள் யாவும் சூரியனைச் சுற்றி விருத்தமாய் யோகிசின்றன. வால்
ஈகூத்திரங்களோ லெ சமயங்களில் சூரியனைக்கிட்டி செருங்கியும், லெ சமயங்
களில் சூரியனை விட்டு வெகு தூரத்தக்கு ஒடிப்போய்விடுகின்றன. கிரஹங்
கள் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு முகமாய் வருகின்றன. லெ வால்ஈகூத்திரங்கள்
கிழக்கிலிருந்து மேற்கு முகமாய் ஓடுகின்றன. மேலும், கிரஹங்கள் வான
மண்டலத்தின் ஒரு நியமன பாகத்துக்குள்ளேயே யடங்கி செல்லுகின்றன.
வால்ஈகூத்திரங்களோ வானமண்டல விதிவிலாசத்தில் எத்திக்கிலும் எதேச்சித
வாக சஞ்சரிக்கின்றன. இது வரையில் கண்டறிந்த வால்ஈகூத்திரங்கள் பல.

வால்ஈகூத்திரங்களில்

ஹாலி, எனிக், பியாலா பெயிலி, பிராலன், வின்னகஸ், யேட்டல் என்பவை
நெந்தவைகள். இவைகளில் ஹாலி என்னும் வால்ஈகூத்திரத்தை 1682-ம்
வருஷம் சோதிக்கையில் அது சூரியனைச் சுற்றிவர 76 வருஷங்கள் நெந்தாக
தோன்றியது. இந்த கணிதத்தின்படி அது 1759 வருஷமும், 1835 வருஷ
மும் தோன்றியது. இது சூரியனுக்கு ஐந்து கோடி மயில் தூரத்தில் போய்,
பின்னும் 300 கோடி மயில் தூரத்தக்கு வகிரித்து பின்வாங்கி யோடியது.
இந்தக் கணக்கின்படி அது 1911-ம் ஆம் கம்ருக் காணப்படும். எனிக்
என்னும் வால்ஈகூத்திரம் மூன்று வருஷங்களுக்கு ஒரு தடவை சூரியனைச் சுற்றி
வருகிறது. லெ ஈந்து வருஷங்களுக்கு ஒரு தாம் சுற்றி வரும். இப்படிப்
பட்ட அசேக வால்ஈகூத்திரங்கள் ஈமது வெறுங்கண்களுக்குத் தோன்றாத
கோடி கோடி மயில்கள் தூரத்தில் சுமமாக சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.
இவ் வால்ஈகூத்திரங்கள் அரிதாகவும், எதிர்பாராததால்ததிலும், திட்பமான
தோன்றி மற்ற கிரஹங்களைப்போல உட்போகளுக்கு அடங்காமல் தம் திட்ப
பிழைநெச்சையாய் சஞ்சரித்த திரிவதனால் லெ சமயங்களில் ஈமது பரிபுர
மீதாவது, மற்ற சூரியன் முதலான கிரஹங்களின் மீதாவது தாக்கிவிடுகின்றன.

டங்கள் கண்டதுண்டமாக அடிபட்டு இடிபட்டு நாசமாக விடக்கூடுமென்று தொன்றுதொட்டு அநேக புத்திமான்களும் பயந்து வந்தார்கள். ஆனால் நமது பூமியின் பிரகிருதி பாகத்தையும், சூரிய பூமியின் பிரகிருதி பாகத்தையும், வால் நகரத்திற்களின் பிரகிருதி பாகத்தையும் பரிணைக்கையில் அவைகள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த தீப்பற்றி எரியாதபடியான பதார்த்தங்களுடனும், ஒன்றோடொன்று வந்த மோதாத பதார்த்தங்களுடனும் படைக்கப்பட்டிருப்பதாக பிரத்தியக்ஷமாகியது. ஆகவே,

உலகங்களெல்லாம் பொடியாகிப் போகாதவண்ணம், அவர் இவைகளின் த்தையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் நித்தியப்பொருள்; அவர் இன்ன காளில் உண்டானார், இத்தனைநாள் வரையிலிருப்பார், இவ்விதமாக இராப்பகல் கள்மூலமாக அவரை அளக்கமுடியாது. அவர் நிர்வினரர்; ஆனதால் மூப்பும் துயரமும் அவரை அதிகாரம் செய்யமுடியாது. யார் காலத்தைப் படைத் தவரோ, அதற்கிருப்பிடமானவரோ, அதன்சியந்தாவோ யாருடைய சரணடைந் தால் மூப்பு, சாவு, துயரம் இவைகளைவிட்டுநீங்கி காப்பைப்பெறுவோமோ அந்த அமிருதஸ்வரூபனை ஜராமரணங்கள் எவ்விதமாக அதிகரிக்கும்.

He is the Upholder, the Barrier against the disruption of these worlds. This Barrier neither day and night can cross, nor decay; nor death, nor sorrow.

(14). கடோபநிஷத்து 6-வது வல்லி 3-வது வாக்கியம்.

பயா தஸ்யாக்கி ஸ்தபதி பயா த்தபதி ஸகாயஹ;
பயாதிர்த்தாஸ்ச வாயுஸ்ச ம்ருத்யுதாவதி பஞ்சமஹ.

பொழிப்புரை.

இவரது பயத்தினாலே தீ வெட்பத்தைத்தருகின்றது. இவ ரது பயத்தினால் சூரியன் ஒளியைத்தருகிறான். இவரது பயத்தினால் மேகமும் காற்றும் ஐந்தாவதான மாணமும் சஞ்சரிக்கின்றன.

விசேஷ உரை.

இந்த பிரபஞ்ச வியாபாரத்தக்கு கற்று, மேகம், சூரியன், தீ முதலியது கள் இன்றியமையாதவைகளாக இருப்பனப்போலவே மாணமும் இன்றியமையாததாயிருக்கிறது. மாணம் என்பது இல்லாவிடில், இந்த பிரபஞ்சம் இப்போது அகந்தகோடி தாது கந்தமூல கிரமி டேச ஜீவபிராணிகள் சுமமாக குடியிருக்கும்படியான வீடாகாது. மாணத்தின் சகாயத்தினால்தான் முன்னொரு கால் அக்கினி ஜல பிண்டமாக இருந்த இந்த உலகம் இப்போதிருக்கும்படியான மண்ணுலகமாக மாறியது. மண்பாகத்தின் பெரும்பாகம், முன் கந்த மூல கிரமி டேச ஜீவிகளாகவிருந்து மாணமடைந்தவைகளின் சத்தங்களே.

மரணம்.

சிறியோர் இருட்டுக்கு அஞ்சுவதைப்போல இவ்வளவு உபயோகமுள்ள மரணத்தை சாதாரண ஜனங்கள் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். மரணகாலத்திலுண்டாகிற பெருமூச்சு, சன்னி, முவிகாரம், உற்றோர் பெற்றோரின் அழுகை, இழவு சடங்கு, பிரேதத்தின் கோரமான கோலம் முதலானதுகளால் மரணம் பயங்கரமானதாகத்தோன்றினும், புத்திமான்கள் மரணத்தறுவாயில் பூரண சந்தோஷம் கொள்ளுதல் பிரத்தியாகும். ஏனெனில், மரணமானது குடிசையைவிட்டு அரண்மனையில் பிரவேசிப்பதைப்போலவும், -கந்தைத்தனிகையைத்தன்னி புது வத்திரம் தரித்துக்கொள்வதைப்போலவும், -பள்ளிக்கூடத்தைவிட்ட பிள்ளைகள் தம் சொந்த வீட்டுக்குப்போவதைப்போலவும் -எப்பக்கங்களிலும் சங்கடங்கள் நிறைந்த இவ்வுலகத்தைவிட்டு, எப்பக்கங்களிலும் சந்தோஷம் நிறைந்த சர்வேச வரருடைய சாயுஜ்யபதவியையடைய வாசல் வழியாக இருக்கிறது. அது இயற்கைக்கு செலுத்தவேண்டிய கடனாக இருப்பதால் அதைப்பற்றி அஞ்சுவது பாலியத்தன்மையும் பலவீனமுமே; ஆனதுபற்றியே, மரணமானது குரோதத்தக்கு கம்பீரம், அன்பிற்கு ஒரு துரும்பு, கோர்த்தி அதை காடுகிறது, விசாரம் அதைக்கண்டு ஒடுகிறது, பயம் அதைக் குடிக்கொள்ளச்செய்கிறது என்று ஓர் சிறந்த ஞானியும் சொன்னார்.

மரணம் எப்போதும் மானிடருடைய சிரசின்மேல் குடிகொண்டிருக்கிறது ஆகவே, மரணத்தை துருக்கி தேசத்தார் தமது தலைப்பாகை மூடுதிரையைப்போல் பாலித்து எப்போதும் நினைவுகூரும்படி அணிவார்களாம். துக்கக்கொண்டாடுதல் பல தேசத்தாருக்குப் பலவகையாயிருக்கின்றன, ஐரோப்பியர் மரணத்தைக் காட்டும் இருட்டான கருப்பு நிறத்தையும்-மரித்தவர்கள் சுத்த இடத்திற்குப் போனார்களென்று காட்ட சிஸுவில் வெண்மை நிறத்தையும்-மரம், புஷ்பம் இவைகளின் பழுதாக தலைக் காட்ட எகிப்தில் மஞ்சள் நிறத்தையும் மண்ணிலிருந்தெடுக்கப்பட்டவன் மண்ணுக்கே திரும்புகிறானென்று காட்ட எத்தியோப்பியாவில் கபில நிறத்தையும்-மரித்தவர்கள் ஆகாயத்திற்குப் போனார்களென்று துர்கியின் சில பாசங்களில் நீல நிறத்தையும்-மற்ற பாசங்களில் ஒரு பக்கத்தில் துன்பமும் மறுபக்கத்தில் நம்பிக்கையுங்காட்ட கறுப்பும் நீலமும் சேர்ந்த இந்நிரலீல நிற வஸ்திரத்தையும்; மரணத்தினால் மானிடர் தேஜோரூபமான பிரம்மத்தைச்சார்ந்தார்கள் என்று காட்ட வட இந்தியாவில் அநேகர் செங்காவி வஸ்திரங்களை தரித்தலும், மானிடரின் பிரபஞ்ச கர்மங்களும் பாழ்த்தனவென்று காட்ட தென்தேசத்தில் அநேகர் தலைமயிர் மீசை தாடினை நிறைத்தக்கொள்ளுதலும், இறந்தவர்கள் தமது பாசமாகிய இருளுடம்பை புடத்தில் வைத்து சுத்த சைதன்னியராணார்களென்றுகாட்ட விபூதியையும்வெள்ளைநாமத்தையும் தரித்தலும், மற்றும் அநேகர் அநேகவித மரணக்குரலினை அணிதல் பிரத்தியாகும்.

மனிதருடைய அசாபாசங்களையும், அகங்கார மம காரங்களையும், அக்கிரம ஏண்ணைகளையும், தொழில்களையும் அடக்குவதற்குவேண்டிய புத்திமிகினை மரணத்தைப்போல அவ்வளவு பக்குவமாய்ச்சொல்ல வவராலும் வெற்றாளும் முடியாது. மரணமென்னும் பெரும்பயம் இல்லாவிடில் அநேகர் தர்மதுஷ்டானங்களையும் தேவ பக்தியையும்விட்டு நீர்சுவரவர்களாகி உலகத்தாருக்கு அநேகவித கஷ்டநிஷ்டரீங்களை விளைவிப்பார்கள். ஆகவே, முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் எப்படிப்பட்ட சுத்த வீரர்களாக இருக்கின்றும் மரணம்

செய்த பிறகு, பரிசுப்பெய்து, அந்த அழகுநீர் விருந்தாகியப்
பெயர், அதற்கு வந்த கருவியுடையதென, மானிடரின் மனங்கொரு சுவை
கொண்டிருக்கின்றது. அந்த சுவைகொண்டிருக்கின்றது. இம்மாதிரி உயர்ந்த
பெயர், அந்த என்னும் பதவியானது, அந்த மனங்கொண்டிருக்கும் உணர்வு
மனம், இவ்வுயர்ந்தும் பதை உணர்வு உணர்வு வந்தும், விளம்புகின்றது. மன
மனம் (மாணத்திற்கு) பயந்த சந்தர்ப்பங்களிலும், அவாமி பத்தியிலும், பிரவேசித்த
இந்த உணர்வு தந்தே ஒரு உத்தமபுரத்தியாயினப்போலவும் இருக்கிறது. ஆகவே,

யாவற்றையும் கடத்துபவராகிய யாமேச்வரரது கருத்தின்படி, நீ பெய்ப்பத்
தைத் தருகின்றது; சூரியப்பயம் ஒளியைத் தருகின்றது; மேகம் மழை பெய்கின்
றது; காற்று அசைகின்றது; மரணம் உண்டாகின்றது. ஒருபொருளும் அவரது
கருத்தையும் அவரது நியமத்தையும், மீறமாட்டாது, சந்திரன் சூரியன் முதலிய
கிரக கலத்திரங்கள், நீர், காற்று இவை ஐடப்பொருள்களாயிருந்தும் அவருத்
தருகின்ற சித்தப்பொருள்களைப்போல தன் தன் செய்கைகளில் சென்றகொண்
டிருக்கின்றன. என்மையையே வடிவாகக்கொண்ட இவ்வழிவற்ற புருஷனது
நியமத்தினால் இவை யாவும், இவ்வுலகத்திற்கு உபகார சாதனமான காரியங்
களில் நியமித்ததாகியவர்தரிக்கின்றன.

It is through awe of Him, fire flameth; it is through
awe of Him the sun shineth; it is through awe of Him
clouds, wind and (fifthly) death are in motion.

(15). சுவேதாசுவதா உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம் 16-வது வாக்யம்.

அவருக்காகலாக்குகியவியரோ அந்நியோயஸ்மாத்
யசயஞ்சுதேயரிவந்ததோயம்; தர்மாவநிம்பாயததம்,
பகேஸமஜ்ஞாத்வாத்மஸம்மருதம்விஸ்வதாம்;
விஸ்வஸ்யைகம் பரிவேஷ்டிதாம் ஜ்ஞாத்வா
ஸிவம் ஸார்திமத்யந்தமேதி,

பொழிப்புரை.

யாரில் இந்தப் பிரபஞ்சம் எழ்ந்துகொண்டிருக்கிறதோ அவர்
உலகம் காலம் உருவமுடைய பொருள்கள் இவைமெல்லாவற்றையும்
விடவிடுவதற்கு, வேறுதவறு. அவர் தருமத்துக்கு முடிவானவர்,
யசயத்தையப் போக்குகிறவர், செல்வத்திற்குத் தலைவர், அவர் எல்
லா உயிர்களுக்கும் உள்ளேயிருப்பவர், அழிவற்றவர், உலகத்திற்கு
தாரமாவார், அவர் என்மையையே வடிவாகவுடையவர், உலகத்தைச்
சூழ்ந்துகொண்டிருவர். இவரை அறிந்த உயிர்கள் மிகச்சாந்தியை
பெறுகின்றன.

விசேஷ உரை.

இவ்வுலக ஸம்ஸாரத்தில் எவ்வளவு சிறிது பொருள்கள் இருக்கின்றனவோ, அவற்றில் ஒன்றைப்போலாவது அவர் இருக்கவில்லை; அவர் வெளிவிடயங்களைப்போல இருக்கவில்லை, அவர் உள்ளேயிருக்கிற சித்துப்பொருள் போலவும் இருக்கவில்லை. அவர் அசித்துப்பொருள் சித்துப்பொருள் இரண்டையும் சிறுத்தித்தவர்; ஆனதால் அவர் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவர், மேலும் எல்லாவற்றிற்கும் வேறானவர். அவர் ஸத்தியஸ்வரூபி, ஞானஸ்வரூபி, அநந்தஸ்வரூபி; அவருக்கு ஒப்பானவர் ஒருவருமில்லை. அவர் எப்படி இந்த ஆகாசத்தில் இருந்துக்கொண்டு நியந்தாவாக எல்லா ஜடஜகத்தையும் பசுப்பிரகிருதியையும் நியமத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ, அதுபோல அவர் மனித ஆன்மக்களில் தருமத்திற்குக் காரணராகவிருந்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு கிரியைக்கும் நற்புத்தியைத் தருகிறார். ஜடஜகத்தும் பசுபகதிகளும் நியம மறிபாமலே நியம பலத்தில் கட்டுப்பட்டு காரியங்களைச் செய்கின்றன. ஆன்மா கடமைகளின் உணர்ச்சியாகிய ஒளியினால் தருமத்தின் நியமத்தை யறிந்து ஸ்வாதீந்தன்மையுடன் தருமகாரியங்களைப் புறிகிறது. எப்பொழுது ஆன்மா மாசுவிடப் பிரவிருத்திகளுக்குள்ளாகி தருமநியமமான கடமை யுணர்ச்சியினை கட்டினையை அசட்டைசெய்த பாபத்தினால் கவரப்படுகிறதோ, அப்பொழுது அது ஸ்வாதீனத்தன்மையைவிட்டு பிரவட்டத்துவத்தைப்பெற்று, மிருத்தியு என னும் பாசத்தால் கட்டப்பட்டு ஆந்தரிகமான பொறுத்து முடிந்த மனவருத்தத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அப்பொழுது பாபத்தைப் போக்கத் தக்க ஈசுவராரணி அதற்கு வேறுகதியில்லை. அப்பொழுது பாபத்தினால் கவரப்பட்ட ஆன்மா இயற்கையான துயரத்தினால் எரிக்கப்பட்டு இவ்விதமாக இனிசெய்யேனென்று அவரைச் சுரணைடகின்றது, அப்பொழுது அவரைத் துயரத்திலிருந்துவிடுவது மறுபடியும் தனது ஸன்மார்க்கத்தில் விருத்தியடையச் செய்கிறார். இது அவரது மகிமை, இது அவரது கருணை. பாபத்தையும் துயரத்தையும் வடிவாக உடைய இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு வேறானவரும், பரிசுத்தரும், பாபமற்றவரும், அழிவற்றவருமான ஈசுவரனை சமது உள்ளதென வழியாகவிடைந்து மேலும் அவரைப் பாபத்தைப்போக்குகிறவராகவும், அழிவற்ற முத்தியைத்தருவவராகவும் அறிந்து ஆன்மா மிகச்சாந்தியைப்பெறுகின்றது.

He is Superior to and different from the universe, time and objects having form through Whom the world revolveth. Knowing Him, the Fountain head of righteousness, the Remover of transgressions, the Lord of all riches, the Immortal, and the All Good, who dwelleth in the souls of creatures and is the dwelling place of the universe and its sole Encompasser, one attaineth great peace.

(16). பிரானோபநிஷத்து - 4 - 7.

ஸபத ஸௌம்ய வயாம்ஸிவாஸோ வ்ருக்ஷம்
ஸம்பாநிஷ்டந்தே ஏவம்ஹஸவதத்
ஸ்வம் பராஆத்மஸி ஸம்பாநிஷ்டதே

பொழிப்புரை.

ஓ ஸௌம்யிய! பகவிகள் எப்படி விருக்ஷங்களைத் தமது வாசத்
தானமாகச்செய்துக்கொண்டு அதில் வசிக்கின்றனவோ அப்படியே
சராசரமான ஜகத்தெல்லாம் பரமாத்மாவில் வசிக்கின்றன.

விசேஷ உரை.

பிரபஞ்ச ஆகாயத்தில் பகவிகளைப்போல அதிக வேகமாகவும், உயரமாக
வும் பறக்கும்படியான சக்தி வேறு பிராணிகளுக்கு இல்லை. பகவிகளின் பறக்
கும் வேகத்தையும் அல்லது ஒரு விநாடிக்கு 190 அடி தூரமும், புரங்கள் ஒரு
மணி நேரத்தில் 35 மைல் அல்லது ஒரு விநாடிக்கு 50 அடியும் மார்ட்டின்
பகவிகள் ஒரு விநாடிக்கு 55 அடியும், வானம்பாடி ஒரு விநாடிக்கு 80 அடியும்,
சில பகவிகள் இன்னும் அதிக வேகமாக பறக்கும்படியான சக்தி உண்டு. இஃது
பரவைகளின் இயற்கை லக்ஷணம்; அப்படி பறக்கும் பகவிகளும் கடைசியில்
தம் வாசஸ்தானத்துக்கு விருக்ஷங்களையே விசேஷமாகக் கொண்டிருக்கின்றன.
அது போல, சராசரமான ஜகத்துகளெல்லாம் அநேக கோடானுகோடி மயில்க
ள் தூரத்திலும், அந்தரத்திலும் பறந்தாலும் அவைகள் யாவும் கற்பவருக்கத்தைப்
போன்ற கடவுளை தம் வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டிருக்கின்றன.

o

O! Soumiah! As the birds of the air live on trees having
them as their residence so all the heavens and the earth
live in Him.

(17). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம் 1-வது வாக்கியம்.

ஸ்வபாவமேகேக வயோவதந்தி காலாந்ததாந்வே
பரிமுஹ்யமாஹ தேவஸ்யேஷ மஹிமாத்
ஸேகேபேநதம் பிராம்யதே பிரஹ்மசக்திரம்.

பொழிப்புரை.

இந்த ஜகத்து சுற்றுவது ஸ்வபாவமென்று சில வித்வான்கள் சொல்லுகின்றார்கள்; காலத்தால் இது நடக்கிறது என்று அறிவிலாத மந்தறும் சிலர் சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் ஜகத்தில் இந்த மகிமை பாமேசுவானது. அவரால் இந்த ஜகத்சக்கிரம் சுழலுகின்றது.

விசேஷ உரை.

சுபாவம் அல்லது இயற்கை என்றால் பரமாத்மாவுக்கு இருக்கும் பல பெயர்களில் இதுவும் ஒர் சிறந்த பெயர். சிலர் இப்படி பொருள்செய்யக் கூடாதென்று ஆகேபிக்கில் அப்போது சுபாவம் என்பதுதானென்ன அது ஒருவந்தவா? அல்லது வெறும் வார்த்தையா? வஸ்துவென்றால் அதுவே பரமாத்மமா; வஸ்துவல்லவென்றால் அது வெறும் வார்த்தையே; ஆகவே வெறும்வார்த்தை என்னத்தைச் செய்யும். சுபாவம் என்னும் பதத்தினால் ஒரு காரியம் எப்படிச் சம்பவித்தது, எப்படி சம்பவிக்கிறது, என்பதைக் குறிக்குமேயன்றி; அக்காரியம் சம்பவிக்கிறதற்காக வேண்டிய காரணத்தையும், கருத்தாவையும் குறிக்காது. ஆகவே சுபாவமென்னும் வித்தாந்தம் சுத்த பிசகானதே. சிலர் காலத்தால் நடக்கிறதென்று சந்தேகிக்கிறார்கள். காலம் என்றால் என்ன? இதுவும் கடவுளுக்கு ஒரு பெயரா? கடவுளுக்கு ஒரு பெயரென்றால் ஆகேபிப்பார் இல்லை. அப்படியல்லவென்றால் இதுவும் ஒரு வார்த்தையாகி மேல் சொன்னபடி முடியும்.

Some Pandits say that the rotation of the earth is by nature and the ignorant think that it is by time. Nature is a word, what does it mean? To say nature or Law is merely describing how it happened but does not bring you a single step nearer to the cause or power. The earth rolls on by His force and power.

(18). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

17-வது அத்தியாயம் 16-வது வாக்கியம்.

ஸ்தம் மயோஷம்யம் ரூத ஈஸ ஸம்ஸ்தோஜ்ஜஹ
ஸ்வகோபுவனஸ்யாஸ்ய கோபதா; ய ஈஸௌ
அஸ்ய ஜகதோதித்ய மேவநாயோ ஜேதூவித்யத
ஈஸநாய: தம்ஹதேவமாநம் புத்திபாகாஸம்
முமுக்ஷூர் லைஸான மஹிம்ப்ரபத்யே.

பொழிப்புரை.

அவர் ஞானஸைவரூ, அழிவற்றவர், யாவற்றிற்கும் தலைவராக நன்றாகவிரும்பவர், ஞானமுடையவர், எல்லாவிடத்திற்கும் போகிறவர். இவ்வுலகத்தினது பாலகர், யார் இவ்வுலகத்தை எப்பொழுதும் நியமத்தில் வைத்திருக்கிறாரோ அவர்தவிர இவ்வுலகநியமத்திற்கு வேறுகாரணமில்லை. நான் முழுசுநவாகி ஆததுமபுத்திப்பிரகாசஞ்சய அப்பாமேஸைவரனை சரணடைகிறேன்.

விசேஷ உரை.

அவர் நமது உள்ளங்களில் நமது கடமைகளின் ஞானத்தையும், தருமபுத்தியையும் விளங்கச்செய்கிறார். அரசன் எப்படி தனது குடிகளுக்கு ஸ்வாதீனத்தைத்தந்து அரசின் நியமங்களைத்தையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாரோ, தருமத்திற்குக் காரணரெய் கடவுள் அவ்விதமாக மனித ஆன்மாக்களுக்கு ஸ்வாதீனத்தைத்தந்து அவைகளினது உள்ளங்களில் தருமநியமங்களனைத்தையும் பதித்தவைத்திருக்கிறார். நாம் நற்புத்தியுள்ள ஆலோசனையினால் நமது கடமைகள் இன்னவை என்னும் ஞானஒளிபால் ஆன்மாவென்னும் படத்தில் தொன்றுதொட்டுப் பதித்தவைத்திருக்கின்ற தருமநியமங்களைத்தையும் படிக்கிறோம், மேலும் அதன்படி ஆசரித்த நல்லவர்களாகிறோம், ஸாதக்களாகிறோம், விநயமுள்ளவர்களாகிறோம், நல்லலேமுள்ளவர்களாகிறோம், கடவுளிடத்தன்புள்ளவர்களாகிறோம். தருமானுஷ்டானத்தினால் புண்ணியமாகிய ஒளியில் உள்ளம் தாமையுடையதானால் நாம் அதிபரிசுத்தமாகிய ஆத்துமானந்தத்தைப் பெறுகிறோம், மேலும் அந்த ஆத்துமானந்தத்தினால் நமது கருத்திலுள்ள துயரங்களைத்தும் நசித்துப்போகின்றது. நாம் தருமத்தினது கட்டளையின்படி கருத்தினது தியனோக்கங்களுக்கும் உள்ளத்தினது கெட்டவிரும்பங்களுக்கும் மாறாகச் சென்று ஆத்துமானந்தத்தை எவ்வளவு விருத்திசெய்துக்கொள்ளுகிறோமோ எவ்வளவு பரிசுத்தப்படுத்திக்கொள்ளுகிறோமோ அவ்வளவுக்கும் அந்தப் பவித்திர வ்ஹுரபனிடத்தில் நமது விருப்பம் செல்லுகின்றது. மேலும் அவரையடையும்நிமித்தம் ஸம்ஸாரத்தினது மரணமாகிய பாசத்திலிருந்து நீங்கி முத்திவிருப்பமுடையவர்களாகி அவரது சரணடைகிறோம்.

Full of intelligence is this Immortal Being, Who existeth as the Lord of all. He is All traversing, Wise, and the Preserver of the world. This universe is ever under His rule. No other Cause there is of its government. So this Being the Giver of religious knowledge, do I commit myself with the desire of Life Eternal.

சுருதிகளில் சில, குணர்த்தவாதமாயும், சில பூதார்த்தவாதமாயும் இருக்கின்றன. பூதார்த்தவாதமென்றால் உள்ளது உள்ளபடியும் நடந்தது நடந்தபடியும் காட்டுவதாம்; குணர்த்தவாதமோவெனில் ஒரு பெருளை அல்லது காரியத்தை மகிமைப்படுத்தி அசன் தத்தவத்தை வர்ணித்துக்காட்டுவதாம். உலக சிருஷ்டிடைப்பற்றி வர்ணித்துக் காட்டும் உபநிஷத்துக்களில் இரண்டை இதனடியில் பதிப்பித்திருக்கிறோம்.

—:0:—

(19). இருக்கு வேதத்தைச் சார்ந்த ஐத்திரேய உபநிஷத்து.



மூதலில் இவர் (பிரமம்) ஒருவர்மாதிரம் ஆத்மாவாகவிருந்தார். அசைவள்ள வேறுயாதொன்றுமில்லை. உலகங்களை சிருஷ்டிப்போமென்று அவர் எண்ணி, ஜலம், தேஜஸும், மரணம், அப்புகள், இந்த உலகங்களை சிருஷ்டித்தார். ஆகாசத்திக்குமேல் ஜலம், ஆகாசம் ஸ்தானம், நடுமண்டலத்தில் தேஜஸும், பிரதீபியில் மரணம், அசற்குக்கீழ் அப்புகள், இவைகள்தான் உலகம் (இனி) லோகபாலர்களை சிருஷ்டிப்போமென்று அவர் எண்ணினார். ஜலத்திலிருந்தே புருஷனை பெயித்து அவர் உண்டாக்கினார். அவனை அபிதபித்தார். அப்படி அபிதபிக்கப்பட்டவனுக்கு முட்டைபோல் வாய்மலர்ந்து, வாயினின்று வாக்கும், வாக்கினின்று அக்கினியும் (உண்டாயிற்று) மூக்குகள் மலர்ந்து, மூக்குகளினின்று சுவாசமும், சுவாசத்தினின்று வாயுவும் (உண்டாயிற்று) கண்கள் மலர்ந்து கண்களினின்று பார்வையும், பார்வையினின்று ஆதித்தியனும் (உண்டாயிற்று) காத்கள் மலர்ந்து, காதுகளினின்று கேள்வியுற கேள்வியினின்று திக்குகளும் (உண்டாயிற்று) தவக் உண்டாகி, தவக்கினின்று மயிர் களும், மயிர்களினின்று பூண்டிகளும், செடிகளும் (உண்டாயிற்று) ஹிருதயம் உண்டாகி, ஹிருதயத்தினின்று மனதும், மனதினின்று சந்திரனும் (உண்டாயிற்று) நாபிமலர்ந்து, நாபியினின்று அபானமும் அபானத்தினின்று மிருத்தியுவும் (உண்டாயிற்று) சிருஷ்டிக்கருவியுண்டாகி, சிருஷ்டிக்கருவியினின்று ரேதஸும், ரேதவியினின்று ஜலமும் (உண்டாயிற்று).

இப்படி சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த தேவதைகள் இந்த சமுத்திரத்தில் விழுந்தன. அவனுக்கு (புருஷனுக்கு) பசிதாபங்களை யுண்டாக்கினார் அந்த தேவதைகள் தாங்களிருந்துண்ணும்படி நிலையிடத்தைக் காட்டவேணுமென்று கேட்டதுகள். அவர் பசுவைக்கொண்டுவந்தார், எங்களுக்கு இது போதாதென்றுதுகள். அவர் அதுகளுக்குப் புருஷனைக்கொண்டுவந்தார். “நன்றாய் செய்யப்பட்டதல்லவா” என்று அதுகள் சொல்லிற்று; ஆகையால் புருஷன் தான் நன்றாய் செய்யப்பட்டவன். அவரவர் ஸ்தானத்தில் பிரவேசியுங்களைன்று சொன்னார் அக்கினி வாக்காகி வாயில் பிரவேசித்தது. வாயு சுவாசமாகி, மூக்குகளில் பிரவேசித்தது. ஆதித்தியன் பார்வையாகி, கண்களில் பிரவேசித்தது. திக்குகள் கேள்வியாகி, காதுகளில் பிரவேசித்தது. பூண்டு மரங்கள் மயிர்களாகி தவக்கில் பிரவேசித்தது. சந்திரன் மனதாகி, ஹிருதயத்தில் பிரவேசித்தது. மரணம் அபானமாகி, நாபியில் பிரவேசித்தது. ஜலம்

தஸ்ஸாதி, சிருஷ்டிக்கருவிகளில் பிரவேசித்தது. பசிதாசங்கள் அவரைப்
 ர்த்து (இடம்) காட்டுமென்றதாகும். நானுங்களை இந்த தேவதைகளுடன்
 ர்த்து அதுகளில் உங்களைப் பங்குடையவராக்குகின்றேனென்றார். ஆகை
 ல் எந்த தேவதைகளுக்காக ஹவிஸை எடுத்தபோதிலும் பசிதாசங்கள் பங்கு
 யதாகவிரும்புகிறதாகும். அவர் இதுகள் லோகங்களும், லோகபாலகர்களும்
 னி) இதைக்கு அன்னத்தை உண்டாக்குவோமென்று எண்ணினார்கள்.
 பர் ஜலத்தை அபிதபித்தார். அப்படி அபிதபிக்கப்பட்ட ஜலத்தினின்றும்
 ர்த்தியுண்டாயிற்று. அதவே அன்னம். சிருஷ்டியானவுடனே அது ஓட
 நம்பிற்று. அதையவன் வாக்கால் பிடிக்க விரும்பினான்; அதை வாக்கால்
 கிக்கக்கூடவில்லை. அதை வாக்கினால் கிரகித்திருப்பானேயாகில், அன்னத்
 உச்சரிப்பதனாலே திருப்தியுண்டாகும். சுவாசத்தினால் அதை கிரகிக்க
 சித்தான். அதை சுவாசத்தினால் கிரகிக்கக்கூடவில்லை. அதை சுவாசத்தி
 ல் கிரகித்திருப்பானாகில், அன்னத்தை முகருவதனாலேயே திருப்தியுண்டா
 ம். அதை பார்வையினால் கிரகிக்க இச்சித்தான். அதை பார்வையினால்
 கிக்கக்கூடவில்லை. அதை பார்வையினால் பிடித்திருப்பானாகில், அதைப்
 ர்ப்பதினாலே திருப்தியுண்டாய்விடும். அதைக்கேள்வியினால் பிடிக்கவிரும்
 னான். அதைக்கேள்வியினால் பிடிக்கக்கூடவில்லை. அதைக் கேள்வியினால்
 கித்திருப்பானாகில், அன்னத்தைக் கேட்பதினாலே திருப்தியுண்டாகும்.
 தை துவக்கினால் கிரகிக்கவிச்சித்தான்; அதை துவக்கினால் கிரகிக்கக்கூட
 ல்லை. அதை துவக்கினால் கிரகித்திருப்பானாகில், அன்னத்தைத் தொழிவதி
 லேயே திருப்தியுண்டாகும். அதை மனத்தினால் பிடிக்கவிச்சித்தான்; அதை
 மனத்தினால் பிடிக்கக்கூடவில்லை. அதை மனத்தினால் பிடித்திருப்பானாகில், அன்
 தை நினைப்பதினால் திருப்தியுண்டாகும். அதை அபானத்தினால் கிரகிக்க
 ரும்பினான்; அதை கிரகித்தான். வாயுவானது தான் அன்னத்தை கிரகி
 தது; ஏனென்றால் வாயுதானாகும் அன்னத்தை ஜகிப்பிக்கிறது. நானில்லா
 ட்டால் இது (மூர்த்தி) எப்படியிருக்குமென்று அவன் நியானித்தான். அதை
 ன் எந்தவழியாய் அடைவேனென்று எண்ணினான் பேச்சுவாக்கினாலும்,
 வசித்தல் சுவாசத்தினாலும், பார்வை எண்ணினாலும், கேள்வி காகினாலும்,
 பார்ச்சம் துவக்கினாலும், நினைவு மனத்தினாலும், அபானம் அபானத்தினாலும், விச
 ரணம் சிருஷ்டிக்கருவிகளாலும் ஆகும்பகூழத்தில், நான் யாரென்று யோசித்
 தான். அவனிர்த ஸமானத்தைத் தானேபிளந்த அந்தவழியாய்த்தானே பிர
 வசித்தான். அந்தவழிக்கு விவிரூபியென்றுபெயர். அதுதான் ஆனந்த
 சதானம்.

1. There was not non-existent nor existent: there was no realm of air, no sky beyond it.

What covered in, and where? and what gave shelter?
Was water there, unfathomed depth of water?

2. Death was not then, nor was there aught immortal: no sign was there, the day's and night's divider.

That One Thing, breathless, breathed by its own nature: apart from it was nothing whatsoever.

3. Darkness there was: at first concealed in darkness this All was indiscriminated chaos.

All that existed then was void and formless: by the great power of Warmth was born that Unit.

4. Thereafter rose Desire in the beginning, Desire, the primal seed and germ of Spirit.

Sages who searched with their heart's thought discovered the existent's kinship in the non-existent.

5. Transversely was there severing love extended: what was above it then, and what below it?

There were begetters, there were mighty forces, free action here and energy up yonder.

6. Who verily knows and who can here declare it, whence it was born and whence comes this creation?

The Gods are later than this world's production.
Who knows then whence it first came into being?

7. He, the first origin of this creation, whether he formed it all or did not form it.

Whose eye controls this world in highest heaven, he verily knows it, or perhaps he knows not.

(20). இருஹதாரணிய உபநிஷத்து

4-வது அத்தியாயம் 5-வது பிரமாணம் 15-வது வாக்மியம்.

தத்யதார தநாடௌச ரதநே மௌசாராஹ
ஸர்வே ஸமர்பிதாஹ; ஏவமேவாஸ்மிந்நாத்மசி
ஸர்வாணி பூதாநி ஸாரே தேவாஹ
ஸாரே லோகாஹ ஸர்வேபராணாஹ
ஸாரே ஏதஜ்ஜத்மாஹ சமர்பிதாஹ.

பொழிப்புரை.

எப்படி சக்திரத்தின் சூடத்திலும் வட்டைச்சுற்றிலும் எல்லா ஆரைக்கால்களும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ! அதுபோலவேபரமாத்ருமாவீனிடத்தில் சகலபொருள்களும், சகல தேவதையாளும் சகல உலகங்களும், சகல அசைவுசெய்கைகளும், இவ்வுயிர்களினையும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

விசேஷ உரை.

நீர், காற்று, தீ முதலியபொருள்களினையும்; வேறு உலகங்களில் வாழ்கின்றவர்களும் மனிதர்களைவிட மேலானவர்களுமான தரும ஜீவிகளாகிய உயிர்களினையும்: சூரியன், சந்திரன், கிரகம், நக்சத்திரம், பூமி முதலிய உலகங்களினையும்; உயிர்களினது காற்றசம்பந்தமாகிய செய்கைகளைத்தாம் மேலும் எண்ணிறந்த உலகங்களிலிருக்கும் எண்ணிக்கையற்ற ஆன்மாக்களைத்தாம் இந்தப் பரமாத்ருமாவைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன.

As the spokes of a wheel depend on its nave and circumference, so on this BEING do depend all things, all Gods, all worlds, all lives and all these souls.

(21). புருஷ சூக்தம்.

ஓம் ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷஹ, ஸஹஸ்ராஷ்டஸ் ஸஹஸ்ரபாத்
ஸபூம் விஸ்வதோ விருத்வா, அதத்யதிஷ்டத் தஸாங்குலம்.

பொழிப்புரை.

புருஷன் என்பவன் ஆயிரம் சிரசு-ஆயிரங்கண்-ஆயிரம்பாதம்
இவைகளையுடையவன் ; அவன் பூமியை எங்கும் விரிப்பித்து தசாங்
குலம் என்னும் அனந்தயோசனையுடைய தூரம் கடந்து நிற்கிறான்.

புருஷ ஏவேதாம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்ச பவ்யம்
உதாம்ருதத்வ ஸ்யேஸாஹ, யதந்ரே நாதிரோஹதி.

சென்றதும் இருக்கிறதும் வருகிறதும் ஆன இவை எல்லாம்
புருஷன் என்பவனுக்குள்ளே அடங்கியிருக்கின்றன : (அதாவது
அப்புருஷனையுட்குத் தனித்திருத்தல், தனித்தறிதல், இல்லாமை
என்றதாம்.) மேலும் மோஷத்திற்கும் காரிய காரண ரூபமாகிய
ஜகத்துக்கும் அவனே ஈசன்.

ஏதாவா நஸ்பமஹிமா, அதோ ஜபாயாம்ஸ்ச புருஷஹ
பாதோஸ்ய விஸ்வா பூதாநி, திரிபாதஸ்பா மிருதமதிவி.

மேற்சொல்லியவைகள் அவனுடைய மகத்துவமாம். இம்மஹி
த்துவத்தைப் பார்க்கிலும் அப்புருஷன் என்பவனே மிகவும் பெரிய
வன். இங்குகூடும் சிருஷ்டிகள் யாவும் அவனுடைய ஓர் அம்சமா
யும், பாமாகாசத்தல் நித்தியமாய விளங்குகின்றவைகள் பலவம்சம்
ஆகவு மிருப்பதினாலே பிராஞ்சத்தில் காணும் மகத்துவத்துக்கு
மஞ்சின மகத்துவமுடையவனென விளங்கும்.

திரிபாதூர்த்வ உதைத் புருஷஹ, பாதோஸ்யேஹா பவாத் புருஹ
ததொவிஷ்வந் வ்யக்ராமச், ஸாசநா நசனே அபி.

மேலுரைத்த அவனுடைய பலவம்சம் மேலேயே விரிப்பித்திரு
க்கிறது. ஆகிலும் அவன் ஓர் அம்சத்தினாலே மாத்திரம் இங்கெங்
கும் விஸ்தாரமாக விரிப்பித்துச் சராசரங்களைச் சிருஷ்டிக்க விரி
பரித்தான்.

தஸ்மாத் விராட்ஜாயத, விராஜோ அதி புருஷஹ
ஸஜாதோ அதயரிச்யத, பஸ்சாத்தூமி மதோபுரஹ.

புருஷனிடத்திலிருந்து மூலப்பிரகிருதி யுண்டானபின், பிரம்மா உண்டாகி உடனே பூமியெங்கும் விபாபிக்கும்படி வளர்ந்தான்.

யத்புருஷேண ஹரிஷி, தேவா யக்ஞ மதந்வத
வசந்தோ அஸ்யஸீதாஜம், கிரீஷ்ம மிதம் ஸ்ஸரததவிஹி.

பரம்புருஷன் விராட்டைச் சிருஷ்டித்தபின், பிரம்மாவைப் படைக்க; அவன் மௌனமாயிருக்க ஏது காரணமென்ற புருஷன் வினவ, அதற்கு அஞ்ஞானத்தால் லென்றவனுரைக்க, ஆகில நீ உன்னிந்திரியங்களைக் காத்தாவாக்கி மானதமான ஆராதனையில் உன் ஆத்மத்தைச் செலுத்தி நெய் முதலியவைகள் விஸ்தாரமாக வுண்டாகும் காலங்களை ஓம் சாமாகிரியையாளாகப் பாவித்து உன் ஆத்மாவை நான் என்னும் அக்கினியில் செலுத்துவாயாகில் (பரிதிவொய்கில்) உனக்கு ஞானமுண்டாகிச் சிருஷ்டிகளும் சகதயுண்டாமென அச்சுதர்முகனும் அவ்வாறே ஆத்மாவைப் பரிதிபிட்டான்.

சபதா ஸ்யாசன் பரிதயஹ, திரிஸ்ஸாத சமிதஜ்ஞக்ருதஹ
தேவா யத்யஜ்ஞமதன்வாநஹ, அபதகன் புருஷம் பசம்.

பிரம்மாவின் இந்திரியங்கள் திரயானமாகிய யக்கிபத்தைச் செய்யவிரும்பித் தங்களுக்கு கிருபபீடமாகிய பிரம்மாவைப் பசுவாகப் பாவித்தபோது பிரம்மா தேகத்திலிருக்கின்ற தத்துவங்கள் பிரிதிவி அபபு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், அகங்காரம், புத்தி என்னும் இத்தத்துவங்கள் அப்பூஜையில் சுற்றிருக்கும் பரித்களாயும், அபபடியே பிரிதிவி, அபபு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் இவைகளின் ஸ்தூலமும் சூட்சுமமும்; கண், நா, மூக்கு, செவி, உருவு, திவ்வைநதாகிய ஞானேந்திரியங்களும்; வாக்கு, பானி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் என்னும் காமேந்திரியங்கள் ஐந்தும், அந்தக்காணமும ஆக தத்துவங்கள் இருபத்தொன்றும் சமித என்னும் எகிருவிகளாயின.

தம் யஜ்ஞம் பாஹிவி பரௌக்ஷந் புருஷம் ஜாதமகரதஹ
தேன தேவா அயஜந்த ஸாத்யா ரிஷயஸ்சயே.

பதார்த்தங்களிருந்த விடமேபோய்க் கிரகித்தும் தான் சூட்சுமமாயிருப்பதால் அவ் வறிவைக்கொண்டு சாதிக்கத்தக்கவையாயிருந்தும் இந்திரியங்கள் ஆராதனைக்கு யோக்கியமாக முன்னிற்கும்

அச்சதூர்முடிப்புருஷனை அவன் தேடித்தோடி சேர்த்து புரளகூழ்
ணத்தினால் சுத்திகரித்துப் பின் அவனைப் பரம புருஷனாகிய அக்
கினியில் வைத்ததாய்ப் பாவிக்கிறான்.

தஸ்மாத் யஜ்ஞாத் சர்வயுதஹ, சம் ரதம் ப்ரஷதாஜ்யம் [சமே.
பஞ்சம்ஸ்தாக்ம்ஸ்சகரோ வாயவாயன், ஆரண்யான் க்ராம்யாம்ஸ்

நான் என்னும் அசங்காரம், எனது என்னும் மமகாரம் இவை
யெல்லாவற்றையும் போக்கிச் சர்வபிரகாரத்தினாலும், அப்பரம
புருஷனிடத்தில் ஆராதனை ரூபமாகச் செலுத்தப்பட்ட அச்சதூர்
முக புருஷனிடத்திலிருந்து முன் அப்பரமபுருஷன் படைத்த
விராட் என்னும் மூலப்பிரகிருத் ஜகத் ரூபமாகி மாறும்படியான
சக்தியுடன் தோன்றிற்று. பின் அதைக்கொண்டு அச்சதூர்முக
புருஷன் உபயோகமுள்ள பகக்ஷையும பட்சிக்ஷையும வன விலங்கு
களையும் நாடுலாவும் ஜெத்துக்களையும் படைத்தான்.

தஸ்மாத் யஜ்ஞாத் சர்வயுதஹ, ரிசஸ் ஸாமாமி ஜ்ஜ்ஞிரே
சஞ்ஞாம்சி ஜ்ஜ்ஞிரே தஸ்மாத், யஜுஸ் தஸ்மாதஜயத.

அகங்காரம மமகாரங்களை விட்டுப் பரமபுருஷனிடம் எல்லா
வற்றையுஞ் செலுத்தி சிறுகின்ற பிரம்மாவிடத்திலிருந்து வேதங்
கள் முதலிய ஞானங்கள் எல்லாம் தோன்றினவாம்.

தஸ்மா தஸ்வா அஜாயந்த, யேகேசோ பயாததஹ
காவோ ஹஜ்ஜ்ஞிரே தஸ்மாத், தஸ்மாஜ்ஜாதா அஜாவயஹ.

பிரம்மாவினிடத்திலிருந்து குகிளை கழுதை ஓட்டகம் எருது
ஆடு முதலிய பிராணிகள் யாவும் தோன்றின.

யத்புருஷம் வ்யததுஹ, கதிதா வ்யகலபயன்
முகம்சிபஸ்ய கௌபாஹ, காலூந பாதாவுச்சயதே.

பரமபுருஷனிடத்தில் பிரம்மனை இந்திரியங்கள் அடிக்கமாக்கி
விட்டபோது அவனுடைய அவயவங்களாகிய முகம், புஜங்கள்,
தொடைகள், பாதங்கள், எவைகளென்று தியானிக்கப்பட்டிருப்பன
வென்பதாம்.

ப்ராம்மணோஸ்ய முகமாசித், பாஹுராஜ்யஹ்நுதஹ
ஊருததஸ்ப த்வைஸ்பயஹ, பத்பயாக்ம் சூத்ரோ அஜாயத.

பிரம்மாவுக்கு பிராமணன் முகமாயும், கூத்திரியன் புஜமா
யும், வைசியன் தொடையாயும், சூத்திரன் பாதமாயுமானார்கள்
என்பதாம்.

சந்த்ரமா மஸோ ஜாதஹ, சக்ஷோ ரூர்யோ அஜாயத
முகாதந்த்ரஸ்சாக்ஸிஸ ப்ராணத் வாயுஜாயத.

மனசுக்காகச் சந்திரனும், கண்ணுக்காகச் சூரியனும், முகத்துக்
காக இந்திரனும் அக்கினியும், ப்ராணனுக்கு வாயுவுமுண்டாயின,

நாப்யா ஆசிதந்த்ரிக்ஷம் சீர்ஷ்டேணாத்யௌஸ்ஸமவர்தத
பத்பயாம் பூமிர் திஸஸ்ரோத்ராத், ததாலோகாக்ருதஸ்பயன்.

பாமபுருஷனுக்கு உலகங்களும், உலகத்தில் உள்ள வஸ்துக்
கள் யாவும் அவயவங்களாயின வென்பதாம்.

வேதாஹிமேதம் புருஷம் மஹாந்தம், ஆதித்யவர்ணம் தமசஸ்
துபாஸோ, சர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரஹ, நாமாணி கிருதவா
அபிவதன் யதாஸ்தே.

பாமபுருஷன் உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களை ரூபமாக்கி அவை
களுக்குப் பேருமிட்டு விவகரிக்குமபடி செய்து மூலபிராகிருதிக்
கப்பால் ஆதித்திய பிரகாசனாக விருக்கிறான். இப்புருஷன் மஹா
மகிமை பொருந்தியவன்.

தாதா புரஸ்தா த்யமுதாஜஹார, சக்ர ப்ரவீத்வான் பிரதிஸஹ்
சதஸ்ஹ, தமேவம்சித்வா நமிருத இஹ பவதி நான்யபிபந்தா
அயநாய விதயதே.

பிரம்மாவும் இந்திரனும் அப்பாமபுருஷனை உள்ளபடி அறிந்து
தன்னிஷ்டத்தைப் பெற்றதுபோல் இந்த உலகத்தில் மனிதனும்
அவ்வாறே அவனை அறிந்தே எல்லாம் பெறவேண்டுமென்பதாம்.

யஜ்ஞோந யஜ்ப மயஜந்த தேவாஹ, தாநி தர்மாணி ப்ரதமான்
யாஸன், தேஹநாஸம் மஹிமாஸஸசந்தே, யதாபூர்வௌ ஸாத்
யாஸஸந்தி தேவாஹ.

பிரம்மா தன்னுடைய சிருஷ்டி ஞானத்தக்காகப் பாம்புருஷ
னுரைத்த முறையே தன்னை அவிசாக அவரிடஞ்செலுத்தத் தன்
னிந்திரியங்கள் இசைந்தன. இவ்வாறு மானசாராதனமே மோக்ஷ
த்துக்கு முக்கியமாம். இவ்விதஞ் செய்கிறவர்கள் சாயுஜ்யப்பதவி
அடைவார்கள். முனோகர்களும் இக்கிரியையினாலேயே மேற்சொ
ன்னபதவியைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

விசேஷ உரை.

சுருதிகளில் முக்கியமாக யிருக்கிறதும், அதி விசேஷமானதும் "புருஷகுத்தம்". இந்த புருஷகுத்தம் என்ற வாக்கியம் புருஷனைப் பற்றி கண்காட்சி சொல்லப்பட்டது என்னும் அருத்தத்தைக் காட்டுகின்றது. புருஷன் என்பவரையாரொலில் "பூணத்வாத புருஷஹி" என்றபடி பூண மூர்த்தியாயிருப்பதால் புருஷன் என கடவுளுக்கே பரியாய நாமமாக விளங்கலாயிற்று.

இப்பிரஞ்சத்தின் சம்பந்தி - விபூகி - பரிபூகி என்னும் சிருஷ்டிஸ்தி-ஸம்ஹாரம் ஆகிய இருத்திடங்களை நடாத்தி வருவதற்குக் காரணராகியவரே புருஷன்; இவருடைய மகத்துவத்தையும், பிரஞ்ச சிருஷ்டியையும், முக்தயடையும் மாரகததையும், காட்டுவதே இப் புருஷகுத்தத்தின் கருத்தாம்.

இந்தப் புருஷகுத்தம் சிருஷ்டி யஜுரவேதத்தில் கடி-ரிக்குகளாகவும், சுக்கில் எஜுரவேதத்தில் ரு-ரிக்குகளில் அடங்கியும், இருக்கு வேதத்தில் கசு-ரிக்குகளாகச் சமைந்தும், சாம அதர்வண வேதங்களில் எ-ரிக்குகளாக முடிந்தும், இருக்கின்றன. இவைகளில் இந்த புருஷன் வாலாற்றறைக்குறித்து கடி-ரிக்குகளாக சிருஷ்டி யஜுரவேதத்தில் பூணமாய்க் கூறியிருக்கின்றமையால் அவைகளையே இங்கு எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றோம். முதல் கரு-ரிக்குகளாகிய கவி "அனுஷ்டிபு" அடிகளாலும், பின்வரும் மூன்று ரிக் குகளாகிய கவி "ந்ருஷ்டிபு" அடிகளாலும் பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

முதல் ரிக்கில் பாம்புபுருஷன் எல்லா நிசைகளிலும்; 2-ம் ரிக்கில் எல்லா காலங்களிலும் இருக்கின்றனரெனவும்; 3-ம் ரிக்கில் இகபர சுகாத்தங்களுக்கு அவரே ஈசன் எனவும்; 4-ம் ரிக்கில் அவருடைய மகத்துவத்தை பிரஸ்தாபித்தும்; 5-முதல் 15-ரிக்குகள் வரையிலும் அவருடைய பல அம்சமானது பாமாகாசதகில் வியாபித்திருப்பதாகவும்; வஸ்துக்களின் சிருஷ்டியைப்பற்றியும், லோக சம்ராஜ்யை நடாத்தவரும் விவரங்களைக் குறித்தும், 15-விருந்து 18-வையுள்ள ரிக் குகளில் அப்பாம்புபுருஷனை அறியும் ஞானமே மோக்யம் பெறும் வழியெனவும் கூறியிருக்கின்றது.

இந்த புருஷகுத்தத்தினால் பாமாத்துமாவுக்குச் சரீரமுண்டேன்றும்; அந்தச் சரீரத்தின் அவயவங்களினின்றும், பிராமணாதி சகூர் வருணத்தாரும், இந்திராதி தேவர்களும் உண்டானார்களென்றும் இத்தேசத்தாரில் சிலர் சந்தேகிக்கவும், ஏனைய மதஸ்தர்களிடம்

லீலர் விபரீதமாக எண்ணவும் கூடும். இப்படி சந்தேகித்து விபரீதா
த்தங்கொள்வதற்குக் காரணம் அறியாமையே. பிராம்மண சதுர்
வருணத்தாரும் இந்திராதி தேவதைகளும் யாருடைய அவையவங்
ளிலிருந்து உண்டானதாக சொல்லப்படுகிறதோ, அந்த புருஷன்
மனுஷியருமாக உத்திரோகதிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும்
வைதலவென்று ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படும். இந்த புருஷகுத்தத்துக்கு
நீசங்கர், இராமாநுஜர், மத்துவாசாரியர், மஹீதார், வித்தியாரணியர்,
நயாநந்தர் முதலான மஹான்கள் பாஷியம் செய்திருக்கின்றனர்.
இவர்களில், வித்தியாரணியர் இந்தச் சொல்லுக்கு செய்திருக்கிற
பாஷியத்தைச் சற்று கவனிப்போம்.

அதில் “அதினின்றும்” விராட்டு உண்டாயிற்றென்னும்
போது, எதை யெல்லாம் (நாதம்) கடந்ததென்று சொல்லப்பட்ட
தோ அதுவே பிரபஞ்சம். அதினின்றும் = ஆகி புருஷனிடத்தினி
ன்றும், விராட்டுண்டாயிற்று = இருமமாண்டமாகிய பிரபஞ்சமாகிய
தேகமுண்டாயிற்று.” என்று வித்தியாரணியர் பொருள் செய்திரு
க்கிறார். மஹீதர் பாஷியமும் இதற்கு இசைந்தேயிருக்கிறது.
“சகலதையும் கடந்ததென்று எது சொல்லப்பட்டதோ, அதுவே
பிரபஞ்சமாகிறது. அதினின்றும் = ஆகி புருஷனிடத்தினின்றும்,
விராட்டு = இம் மாண்டதேசம், ஜனிததது = உண்டாயிற்று. எதி
னிடத்தில் பொருள்கள் பலவிதமாய் விளங்குகின்றனவே”, அது
வே விராட்டு” என்று மஹீதார் பாஷியம் செய்திருக்கிறார். இதல்
பிரதிபாதிக்கப்பட்ட யக்கியமும் மானசயக்கியமே என்று எல்லோ
ராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. மானசயக்கியமென்றால்
உண்ணமாய் நடந்த யக்கியமல்லவென்றும்; கேவலம் மனதினால் கற்
பிக்கப்பட்டதென்றும் பொருள். இதுதான் உண்மையான கொள்கை
யெனபதற்கு, இந்தச்சுருத வாக்கியத்திலேயே போதுமான நிதா
சனங்களிருக்கின்றன. இந்த யக்கியத்துக்கு விராட்டு புருஷனை
ஆஹுதியாய்தவும் = சோறாயும், வசந்தருதுவே நெய்யாகவும், கிரீஷ்ம
ருதுவே சமீப்தாகவும், இன்னுமில்விதமாகவும் வாணிக்கப்பட்டிருக்
கிறது. இதை வாஸ்தவமாகக் கொள்ளும் பக்கத்தில்; கேவலம்
காலரூபமாகிய ருதுக்களை அவை-சிருஷ்டியாவதற்கு முன் எப்படி
திபிலெடுத்துவிடக்கூடுமோ அதைச்சற்று யோசிக்கவேண்டும்.
இவை எல்லாம் சும் கேவலம் அனுமானத்தால் செய்த பொருளெ
ன்று நினைக்கவேண்டாம். அன்றியும்,

பிரபஞ்சமே ஸ்வ முகமாஸீத், பாஹுராஜந்யஹ்நுதஹ

ஹ்ருததஸ்ய புத்வைஸ்யஹி, புத்ப்யாகம் சூத்தரோ அஜாயத.

ஹ்ருதம் இத்தரிக்கித் முதல் வாக்கியத்தில் ‘ஆஸீத்’ எனவும் வினை

யையும்; இரண்டாவது வாக்கியத்திலிருக்கும் “கிருதஹ” என்னும் வினையையும், மூன்றாவது வாக்கியத்தில் தொகையிருக்கும் அல்லது தோன்றா, வினையையும் நான்காவது வாக்கியத்திலிருக்கும் ‘அஜாயத்’ என்ற வினையையும் பற்றி யோசிப்போமாகில், ஆஸீத் என்றால் “ஆகியது” என்றும்—கிருதஹ என்றால் செய்யப்பட்டது என்றும்; “அஜாயத்” என்றால் பிறந்தது என்றும் அருத்தமாகிறது.

ஆகவே விராட்டு என்னும் பிரபஞ்சத்துக்குப் “பிராம்மணன் முகமானான், கூத்திரியன் தோள்களாக்கப்பட்டான், வைசியன் என்பது எதுவோ அதுவே தொடைகள்” என்று சொல்லியிருப்பதில், இவர்களை முகமாகவும், புஜங்களாகவும், தொடைகளாகவும், உத்பிரோகித்திருப்பதாகக் கருதத்தேயன்றி, அந்தந்த அவயவங்களினின்றும், அவர்களானாக்ளைப்பதன்று. இந்த உத்பிரோகைக்கு ஹேதுவில்லாமற் போகவில்லை. புத்திக்குக் குறியாகிய முகத்தை கல்வித்திறத்தால் வினையும் ஞானத்தைச் குறியாக்கக்கொண்டிருக்கும் பிராம்மணனாலும்; பலத்துக்கு ஸ்தானமாகிய புஜத்தை, ராஜ்ய சம்ரகூணர்த்தம் உதவும் பலத்தைக் குறியாகவுடைய கூத்திரியனாலும்; சஞ்சாரத்துக்குச் சாதனமான தொடைகளை, வர்த்தகத்துக்கு இன்றியமையாக கருவியாகிய சஞ்சாரமுடைய வைசியனாலும்; விளக்கியிருக்கின்றது. இந்த வர்ணனை யில் கடைசி வாக்கியத்தில் “பாதங்களினின்றும் சூத்திரன் உண்டானான்” என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், அவ்விடத்தில் ‘உண்டாதல்’ என்பதற்கு உத்பிரோகித்தல் என்பதுதவிர வேறு பொருளேற்படுதலாவதற்கு வழியில்லை. இந்த வினாக்களுக்கு வித்தியாரணியர் செய்திருக்கிற பாஷியமே போதுமானதாகும். இம்மாதிரியாகவே வேதத்தில் பிறவினைக்குத் தன்வினையும், பன்மைக்கு ஒருமையும் வழங்கி வருவது அருமையல்லவென்று சுவலப அனுபவமுடையவர்களுக்கு விளங்குமாகிலும், யாஸ்கரிருத்தி அவதாரினையில் இந்த வினைக்கே இருப்புப்பொருளும் ‘உண்டாக்கல்’ என்கிற பிறவினைப் பொருளும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது பிரத்தியக்ஷமாகும்.

—:0:—

- 1 A thousand heads had Purusha, a thousand eyes, a thousand feet.
He covered earth on every side, and spread ten fingers' breadth beyond.
- 2 This Purusha is all that yet hath been and all that is to be,
The lord of immortality which waxes greater still by food.
- 3 So mighty is his greatness; yea, greater than this is Purusha.

- All creatures are one fourth of him, three-fourths eternal life in heaven.
- 4 With three-fourths Purusha went up: one-fourth of him again was here
Thence he strode out to every side over what eats not and what eats.
- 5 From him Viraja was born; again Purusha from Viraja was born.
As soon as he born has spaced eastward and westward o'er the earth.
- 6 When Gods prepared the sacrifice with Purusha as their offering,
Its oil was spring, the holy gift was autumn; summer was the wood.
- 7 They balm'd as victim on the grass Purusha born in earliest time.
With him the deities and all Sadhyas and Rishis sacrificed.
- 8 From that great general sacrifice the dripping fat was gathered up.
He formed the creatures of the air, and animals both wild and tame.
- 9 From that great general sacrifice Richas and Soma-hymns were born:
Therefrom the metres were produced, the Yajus had its birth from it.
- 10 From it were horses born, from it all creatures with two rows of teeth:
From it were generated kine, from it the goats and sheep were born.
- 11 When they divided Purusha how many portions did they make?
What do they call his mouth, his arms? What do they call his thighs and feet?
- 12 The Brahman was his mouth, of both his arms was the Rajanya made.
His thighs became the Vaisya from his feet the Sudra was produced.
- 13 The moon was gendered from his mind, and from his eye the Sun had birth.
Indra and Agni from his mouth were born, and Vayu from his breath.
- 14 Forth from his navel came mid air; the sky was fashioned from his head;
Earth from his feet, and from his ear the regions. Thus they formed the worlds.
- 15 Seven fencing-logs had he, thrice seven layers of fuel were prepared.
When the Gods, offering sacrifice, bound, as their victim Purusha.
- 16 Gods, sacrificing, sacrificed the victim: these were the earliest holy ordinances.
The mighty ones attained the height of heaven, there were the Sadhyas, Gods of old, are dwelling.

(22). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து.

4-வது அத்தியாயம் 13-வது வாக்கியம்



யோதேவாநா மத்திபோயஸ்மின் லோகா அத்நிந்ரிதாஹு;
யநஸேஸ்ய த்விபதஸ்ச துஷ்பதஹஸ்வா ஏஷ-மஹாநஜ ஆத்மா.

பொழிப்புரை.

யார் தேவதைகளுக் கதிபதியோ, யாரிடத்தில உலகங்கள் நிலை பெற்றிருக்கின்றனவோ, யார் இரண்டுகால் ஜகதுக்களையும், நான்கு கால் ஜகதுக்களையும் நியமத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரோ அவர் பிறப்பற்ற இந்த மஹாத்துமா.

விசேஷ உரை.

யார் எண்ணுக்குப் புலப்படாத கிடாணுக்கள் முதல், லோகாந்தரத்திலுள்ள தேவதைகள் ஈறாக சகல உயிர்களுக்கும் ஒன்றான ஆச்சிரயஸ்தர்னமும் அதிபதி யுமோ, யாருடைய நியமங்களுக் குள்ளாகி மனிதர்கள் பசுக்கள் முதலியவையாவும் எப்போழுதும் காப்பாற்றப் படுகின்றனவோ அவர் பிறப்பற்ற இந்த மஹாத்துமா.

குரங்கு ஜன்மத்திலிருந்து மறுஷ்டு ஸுன
என்னும் சித்தாந்தம்.

மண்ணிலில் மனுஷன் எப்போது ஜனித்தான், என்னமாக ஜனித்தான். மனுஷன் பூதத்தில் ஜனிக்கும்போதே மனுஷனாக ஜனித்தானா; அல்லது புல்லாடி புளுவாகி பின்னும் பலபிராணிகளாகி கடைசியில் இப்போதிருக்கும் படியான மனுஷனாக மாறினானா என்ற விவரத்தை அறிய அநேக பூதத்துவ சாஸ்திரிகளும், பிராணதத்துவ சாஸ்திரிகளும் பல வருஷங்களாக பலவித பரிசோதனைச்செய்துவருகிறார்கள்; செய்துவந்தமென்ன? மிருக மானுஷிக தத்துவத்தை திருப்திகரமாக கண்டுபிடித்தார்கள் இல்லை; ஆயினும், மஹா தத்துவ சிரோமணிகளென்று மண்ணுலக மெங்கும் மங்காதபுகழ்பெற்ற (Huxley) ஹக்ஸலி, (Spencer) ஸ்பென்ஸர், (Lamarck) லாமார்க்கு, (Wallace) வாலிஸ், (Lyell) லெயெல், (Vogt) ஒக்ட், (Lubbock) லபக்கு, (Buchner) பக்னியர், (Rolli) ரோலி, (Huckel) ஹக்ஸில், (Burnard Davis) பர்னார்டு டேவிஸ், (Bradley) பிராட்லே, (Wood) உட், (Charles Darwin) சார்லஸ் டார்வின் என்றாதி பூதத்துவ பிராணத்துவ சாஸ்திரிகளின் ஆராய்ச்சியினால்,

இந்த உலகம் அக்கினி ஜலபிண்டமாய் அநேக துற்றாண்டுகளாக அசைந்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒருவித அக்கினி ஜுவல ரூபமான பிராணிகள்தோன்றி அநேக ஆயிரம் வருஷங்களாக வதிந்து மாண்டுபோக, அப்பிராணிகளின் சுவ சத்துக்களால் பூமியின்மேல் ஒருவித பிரகிருதி உண்டாகியதாகவும், அந்த பிரகிருதியில் ஒருவித தாதுபாவா கிருதியிடேகங்களூண்டாகி அநேக

ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த பாகம், அமைகளின் சுவர்த துருவத்தில் பூமியில் கொஞ்சபாகம் பிரகிருதியும், பெரும்பாகம் அன்ற ஜலசமுத்திரங்களாக, அதில் பிரகிருதி பாகத்திலிருந்து பிராணசத்தங்கள் புரண்டு உருண்டி விழ. அவைகள் பலவித பிரம்மாண்ட மீன்களானதாகவும்; இந்த மீன்கள் பலவாறாகவருவங்களாக பலவித ரூபங்களடைந்து பிராண வகைகளைத் திறக்கற்ற சில பொறிபுனைகளைப் பெற்று பிரகாசிக்க; அப்போது பிரபஞ்சத்தில் பிராணி என்று சொல்லத் தக்கவை மீன்களே என்றும்; ஆகவே, மீன் ஜன்மந்தான் மனுஷனுக்கு முதல் ஜன்மமென்றும்; இந்த மீன்கள் (Evolution) (மதுரமாவற்றம் என்னும் தருமத் தின்படி) அநேக ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு பிறகு ஆமைகளாக மாறினதாகவும், இந்த ஆமைகளும் அநேக ஆயிரம் வருஷங்களான பிறகு கடற்கரையோரங்களில் அலைகளால் ஒதுக்கப்பட்டுத் தரையில் தங்கியிருக்கனாக மாறியதாகவும், இந்த மிருகங்களும் அநேக ஆயிரம் வருஷங்களான பிறகு குரங்குகளாக மாறியதாகவும், இந்தக் குரங்குகளே அநேக ஆயிரம் வருஷங்களான பிறகு மனுஷர்களாக மாறியதாகவும், இப்படி மனுஷன் குரங்கு ஜன்மத்திலிருந்து மனுஷனாக மனுஷனாகித் தோன்றி குறைந்தபடியும் 2,50,000 (இரண்டு லக்ஷத்து ஜம்பதினியும்) வருஷங்களாகிறதென்றும்; இந்த உண்மையை ஸ்தாபிக்க பூமியில் 2,24,000 (இரண்டு லக்ஷத்தி இருபத்தி காலாயிரம்) வருஷங்களுக்குமுன் மாஜிடேசு எழுப்புகளும், அக்காலத்தில் அவர்கள் உபயோகப்படுத்திய கல், கொம்பு, தந்தம் முதலான முரட்டுத்தனமான கருவிகள் பல, அநேக ரூகைகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு (Geology) பூசத்துவ சாஸ்திரோத்தமாக (Vedāthe Pre Historic Anthropology by Muno Gabril de Martillet) கிருபிக்கிற தன்றியில், இப்படி தோன்றிய மனுஷன் 2,00,000 இரண்டு லக்ஷம் வருஷகாலம் மிருகங்களோடு திரிந்தம்; பிறகு 30,000 முப்பத்தினியும் வருஷகாலமாக வேட்டையாடி மீன்பிடித்து தின்று காலங்கழித்தும், பிறகு கிழக்கு கரீபினிகளைத் தின்று, வேளாண்மை, காசீகம், கல்வி, கடவுள் நம்பிக்கை முதலான துகளற்று தேவலம் திருவாண பிராணிகளாக திரிந்துவந்ததாகவும்; இப்படி அநேக ஆயிரம் வருஷங்களான பிறகு மழை வெய்யிலுக்குத்தக்க மாக்கினிகளில் சேவலமான குடிசைகளைக்கட்டிக்கொண்டும்; வயிற்றின் ஆகாரத்துக்காக பலவிதங்களில் வருந்தி திரிந்தபோது உரைப்பு தேய்ப்புகளினால் தம் தலைகளும் கறைந்தும், மேலிருந்த மயிர்களும் உதிர்ந்துவிடவே, குளிர்க்க்கத மரப்பட்டை நார் கொடினைப் போலவைகளாகவும், ஆகாரத்துக்காக அடிக்கடி அநேக இடங்களில் போய் ஆலைத்து கொடுத்து முடியாமல் நீர்வனம் நிலவளமுள்ள ஓரிடத்தில் தங்கி காய், கணி, பயிர் பச்சைகளைப் பயிர்செய்து குடியானவர்களாகிவிட்டதாகவும் சொல்லி இருக்கின்றனர்.

இதற்குத்தரமாக, பிரபஞ்சத்தில் பிரபலமான சில தேசத்தார்கள் அநேக ஆயிரம் வருஷங்களாக அரசாக்கியசெய்து ஜோதிசாஸ்திரத்தின் கணித்து வந்திருக்கிறதாகவும், அவர்களில் இந்த தேசத்தாருடைய கணக்கின்படி பிரம்மாண்ட கல்பாதிதாப்தம் 1,972,948,947 கோடி வருஷங்களாகிறதென்றும், கிருஷ்டியாதிதாப்தம் 1,955,884,997 வருஷங்களாகிறதென்றும், முதல் கல்பாப்தம் 1,971,720,997 வருஷங்களாகிறதென்றும், மத்தமமான கல்பாப்தம் 1,971,720,997 வருஷங்களாகிறதன்றியில், கிருஷ்டியாதிதாப்தம், நுகம்பாதிதாப்தங்களில் அநேக மதுமாந்திரிக் கிடைக்கின்றன. அநேக ஆயிரம் வருஷகாலங்களாக அரசபுரிந்திருக்கிறதாகவும் இப்போது கலியுகம் பிறந்து 4,998 வருஷங்களாகிறதென்று பஞ்சாங்கத்தில் கணித்திருப்பதாகவும்,

மேலும் பாபிலோன் தேவதீபம் 4,30,000 லாந்து வசத்த திருபதி னாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன் பஞ்சாங்கம் கணித்கப்பட்டும், அவர்களுடைய முதலாசன் 4,67,581 கிங்ஸ்களமேறிப்பதாகவும்; அவனது வழக்கத்தினால் பசுது இராஜாசன் 4,32,000-ஹு ஆண்டதாகவும்; மேலு 66 இராஜாசன் 34,050-வருஷங்களாண்டதாகவும், கிளைதேசத்தம் பஞ்சாங்கம், 15,000 யதி னேபாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பே கணித்கப்பட்டதாகவும், கெபித்து தேச த்தார் சரித்திரம் 11,560 பதினேராயாத்த ஐந்தாறு வருஷங்களுக்குமுன் கணித்கப்பட்டதாகவும், அதன் முதல் இராஜன் 12,000 பன்னையாயிரம் வரு ஷங்களுக்குமுன் கிங்காசனமேறிப்பதாகவும், அவ்விடத்திய உன்னதகோபுரம் 10,000 பத்தாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே கட்டப்பட்டதாகவும் ஹெரோடடஸ் (Herodotus) பன்சன் (Baron Bunsen) முதலானவர்கள் எழுதியிருப்பதால், உலகசிறுஷ்டியாகி 6000 ஆறாயிரம் வருஷமாகிறதென்று சொல்வது சாத்திர சரித்திர சம்மதமாகாதென்றும் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

அன்றியும் ஆப்பிரிக்காக்கண்டத்தின் சில பாகங்களில் இப்போதிருக்கும் (Oorangoutang) அவுங்கடாந்து (Gurilla) கரில்லா, (Chimpanzee) கிப்ப ன்று, முதலான குரங்குகளில் அகேகம் ஐந்தாடி ஆறடி உயரமுள்ளதாகவும், மனுஷனுப்போல பருமனும், மயிர்றும் இருப்பதால், இந்த ஆப்பிரிக்காக்கண்ட திலிருந்த குரங்கே ஆசியில் மனுஷனை மாறி இருக்கவேண்டுமென்றும், அவ்வி டத்திய குரங்குகளைக்கொண்டு அமுத்து பரிசோதித்தவர்களு அமுற்றின் தேவல், கதை, நிணம், கரப்பு, இரத்தம், வலிப்பு முதலானதுகளை மனுஷனுடைய இரத்த கரம்புகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கே யாதொரு வித்திபாசமு மில்லாமலிருப்ப தாகவும்; அம்மகனின் பூணுஷையை உற்றுக்கேட்டதில் அவைகள் மனுஷன் தன் கை கந்தொஷங்களை தூய்விக்கும் பானுஷையப்போலவே இருக்கிறதாகவும்.

மனுஷன் எப்படி அமுதுகளை எந்நிலையே காடி தேடி கூடிக்குலாவ விரும் புவனுப்போலவே, அக்குலங்களுக்கும் தம்முதலுக்குந்த பெண்குலங்களுக்காக பலவித சண்டை சச்சரவுகளைச்செய்தும், எதிரிகளை வெய்த்தும், சில சமயங் களில் சில பெரிய குரங்குகளுடன் மத்தியஸ்தம்பேசியும், சில சமயங்களில் தந்திர இத்திர ஜாவங்களால் மதிமயக்கி வசமாக்கிக் கொள்வதாகவும்; சில, தின் பண்டங்களைத்தேடி பெண் குரங்குகளுக்கும், குட்டிகளுக்கும் கொடுத்து பசுது காப்பதாகவும்; சிலகுரங்குகள் ஆணும் பெண்ணுங்கடிக் தம் குட்டிகளுக்கு பால்கொடுத்த பாதுகாப்பதாகவும்; பால் கொடுக்கும் வாடிக்கை ஆதியில் எந்திரி, புகுஷர் இருவருக்கும் இருந்ததென்றும்; ஆனால் ஆண்டனமையுள்ள மனுஷன் அடிக்கடி வெளியில்போய் சஞ்சாரம் செய்யவேண்டி வந்ததில், அதில் தவ னம் செலுத்தாமல் வீட்டுவிட, அவனது மார்பில் பால் சுரந்து வடியாமல் அன்ன ன்சனரியம் கருங்கிவிட்டதாகவும், அதேமாதிரியாகவே ஆசியில் ஆண்டரு க்கும், பெண்களுக்கும் தாடி, மீசை முதலான மயிர்கள் ஒரேவிதமாக இருந்தும்; எந்திரிக் அடிக்கைக்கு சில ஆயிர வருஷங்களுக்குமுன் பிங்கி வரவே காளாவட்டத்தில் பெண்களுக்கு மீசை, தாடி முனையாமல் போய்விட்டதா கவும்; குரங்குகளின் கை கால்களில் மனுஷனுக்கிருப்பனாப்போலவே நீரிழை களும், மடிப்புளும், மற்ற அங்க சின்னங்களும் இருக்கிறதாகவும்; மேலும் மனுஷனுக்கு உருகியுள்ள காப்பி, தேநீர், மது, மாயிசம், உப்புக்கள் முதலான தின்பனில் குரங்குகளுக்கும் ஆகை இருப்பதாகவும், சில குரங்குகள் கிணறுகடி பெரிய கற்களையும், மரம் முதலானதுகளையும் தாக்கி புரட்டி எரித்த, அடியில்

ஆங்கிலம், இலத்தீன், எல்லா குரங்குகளுக்கும் சமமாக பங்கிட்டுக்கொள்ளு
கின்றனவாம். சில குரங்குகள் சில போஜனப்பிடங்களில், கங்கரை, சாகம்,
வெட்டி, முதலானவளை எந்தெந்த இடங்களில் வைக்கவேண்டுமோ அந்தந்த
இடங்களில் தெரிந்த வைப்பதாகவும்; - சில குரங்குகள் மனுஷர்களைப்போல
உண்பதற்குத் தரித்துக்கொள்வதாகவும், பாதரசங்களை மாட்டிக்கொள்வதாகவும்

தம் ஐஜமானுடன் சரிசமானமாக வெளியில் உலாத்தி அநேக வேலைகளை
ஆம் செய்தவருகின்றனவாம். சில குரங்குகள் தம் ஐஜமானர் பேசும் வார்த்தை
களையும் ஸ்கைகளையும் செவ்வையாக தெரிந்துக்கொள்வதாகவும்; சில குரங்கு
கள், நாடகம் நடத்துகளைப்பார்க்க அதிக விருப்பத்தைக் காட்டுவதாகவும்; சில
குரங்குகள் பல பெண் குரங்குகளுடன் கூடிக் குலாவாமல், ஏகபத்னி விருத
த்தை அனுசரிப்பதாகவும்; சில குரங்குகள் தம்மினத்துக்குள் எழை, எளிது,
நொண்டி, மொண்டிகளுக்கு வேண்டிய உதவி செய்வதாகவும்; சில குரங்குகள்
சந்தே இனியாகங்களை விருப்பமுடன்பாடி, கோயில்களுக்குப் போகும்போது
மனுஷரைப் போலவே போய் கண்களைமூடி முழந்தாளிட்டு மனோரஞ்சம்
செய்வதாகவும்; ரியூகினியா, போர்னியா ஆஸ்திரேலியா முதலானவிடங்களில்
இருக்கும் சில குரங்குகள் அநேக கஷ்டமான வேலைகளைச் செய்வதனால்
அவற்றின் வாஸ்கள் தேய்ப்பு உரைப்புகளால் கறைத்துப்போகவே, அக்குரங்கு
கள் மனுஷனைப்போல நியமித்து நின்று நடப்பதாகவும்; ஆகவே மனுஷன்
குரங்கு ஜன்மத்திலிருந்து மாரியதேயன்றி ஆதம், ஏவனைப்போல ஆதியில்
மனுஷன், மனுஷியாக ஜனிக்கவில்லைபென்றும் பல பிரபல நியாயங்களைக்
கொண்டு சொல்லுகின்றனர். இதற்காதாரமாக சமது இந்துதேசத்தாரும், மச்சு,
உர்ம், வராக ராசிக்காதி அவதாரங்களும் இந்தக் கோட்பாட்டையே அனு
சரித்து எழுதியதாகத் தோன்றுகிறது.

குரங்கு ஜனனம் வேறு, மனுஷ ஜனனம் வேறு என்னும் சித்தாந்தம்

கிறிஸ்து முதலான மதானுசாரிகளில் பெரும்பாலார் இந்த உலக் சிரு
ஷ்டியைப்பற்றி பைபில் முதலான சில சரித்திரங்களில் சொல்லியபடி உமார்
ஆறாயிரம் வருஷங்களுடனாகிறதென்றும்; சரித்திரங்களின் ஆதாரத்தைக்
கொண்டு ஸ்தாபிக்கும் சித்தாந்தமே சிறந்த சித்தாந்தமென்றும்; இந்தியா,
சீனா, பாபிலோன், எகிப்து முதலான சில புராண நாடுகளின் பூர்வ
சரித்திர கணக்குகள் கேவலம் வர்ணனையும் கட்டுக்கதைகளையென்றும்;
செப்டியூஜென்டி (Septuagint) கணிதத்தின்படி உலகம் சிருஷ்டியாகி
7517 வருஷங்களுகிறதென்றும், டாக்டர் ஹேஸ்ஸ் (Dr. Haes) கணிதத்
தின்படி 7294 வருஷங்களுகிறதென்றும், டாக்டர் வால்கட் (Dr. Volgate)
கணிதத்தின்படி 6067 வருஷங்களுகிறதென்றும், பிஷ்பயுஷர் (Bishop Usher)
கணிதப்படி 5967 வருஷங்களுகிறதென்றும், பின்னும் பலர் பலவிதமாக
கணிதத் வருஷநிலை சரித்திராதாரத்தையே கம்பி சித்தாந்தப்படுத்துவதே
சிரேஷ்டமானதென்றும் சொல்வதன்றியில்

மனுஷன் ஆதியில் பிறக்கும்போதே ஆதம் ஏவனைப்போல் மனுஷ
ஜனனமாக பிறந்தாரென்று குரங்கு ஜன்மத்திலிருந்து மனுஷராக மாற்றி

என்பது பொய் சித்தாந்தமென்றும்; இதற்கு நிரூபணத்தாக; மனுஷன் நியிர்ந்துநின்ற கட்டங்கும்படியான இடுப்பும் கை கால்முதலான, அங்கங்களை உடையவென்றும்; குரங்கு குனிந்த கட்டங்கும்படியான இடுப்பும், முங்களைத் தாவி ஏறும்படியான கை கால்களை உடைய ஓர் மிருகமென்றும்; மனுஷன் சமயோசிதமாக பேச்சும், படிக்கவும், பாடவும் புத்தியைப்பெற்றிருப்பதாகவும், இந்த புத்திக்கு இருப்பிடமான மண்டை மூளை குரங்கு ஜாதிகளைப்பார்க்கிலும் மனுஷனுக்கு பெரிதும், வித்தியாசமுடையதுமாக இருக்கின்றனவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். எப்படியெனில்,—

மானுஷிக மண்டை மூளையை யறிவிக்கும் (Craniology) பால லக்ஷண சாஸ்திரப்படி மனுஷனுடைய மண்டையை (1) நீண்ட சபாலபேதம் (Dolichocephals), (2) நடுத்தரக் சபாலபேதம் (Mesocephals), (3) குறுகிய சபாலபேதம் (Brachycephals) என்று சாஸ்திரிகள் வகுத்திருப்பதாகவும்; இப்படி வகுசத்தில் (1) முதல்தர மண்டையோடு 100-க்கு 70-74 அங்குலமும், (2) இரண்டாந்தரம் 100-க்கு 75-79 அங்குலமும், (3) மூன்றாந்தர மண்டையோடு 100-க்கு 80 முதல் 95 அங்குலமும் இருக்கவேண்டியதென்றும்; இந்த கணக்கின்படி பரிசோதிக்கச்சே ஐரோப்பியருக்கு 92-93 அங்குலமும், ஆசியாக்கண்டத்தாருக்கு 87-1 அங்குலமும், அமெரிக்காக்கண்டத்தாருக்கு 87-5 அங்குலமும், ஆஸ்திரேலியருக்கு 81-8 அங்குலமுமாக இருப்பதன்றியில், 1426-ம் ஆண்டு பிரான்சு தேசத்தில் இடிந்துபோன இலாட்டுக்குழியில் எடுத்த மண்டையோடுகளையும்; 1481-ம் ஆண்டு வந்தன நகரில் இடிந்துபோன இலாட்டுக்குழியில் அகப்பட்ட மண்டையோடுகளையும் பரிசோதிக்கச்சே அவற்றின் மண்டையோடுகள் முன்னொன்ன கணக்குக்குச் சரிப்பட்டிருக்கிறதென்றும்; ஆனால் உருவிலும், உயரத்திலும், வயதிலும் பெருமைபெற்ற (கரிலா) குரங்கின் மண்டையோட்டைப் பரிசோதிக்கையில் 36-51 அங்குலமும், செப்பன் சி. குரங்கின் மண்டையோடு 35-45 அங்குலமும், அ. வரங்கிட்டாங்கு குரங்கின் மண்டையோடு 27-34 அங்குலமும் தான் இருப்பதனால், இவைகேவலமான சிறு குழந்தைகளின் மண்டையோட்டிலும் சிறுத்திருக்கிறதென்றும்; அன்றியும் குரங்கிலிருந்து மனுஷ ஜனனமானதென்றால் இப்போது உலகில் இருக்கும் குரங்குகள் அநேக வருஷங்களாக மனுஷ ரூபமாக மாறாமல் இன்னமும் குரங்கு ஸ்வரூபமாகவும், குரங்கு புத்தியை மாத்திரம் உடைத்தாயிருப்பதற்கு யாத காரணமென்றும்; மேலும் பேசும்பாளை, பருத்திவி, பொதுநலம், பரோபகாரம், பச்சாதாபம், பரிசுத்தம், பெருந்தன்மை, பசுவைப் பத்தி முதலான குணபுவங்கள் குரங்குகளிடத்தில் இல்லாமையால், குரங்குகள் கேவலம் மிருகஜாதியென்றும்; ஆகவே மனுஷன் மாத்திரம் மனது என்னும் சிறந்த சாதனத்தை உடையவனாக இருப்பதால், அவன் குதியில் ஜனர்க்கும்போதே மனுஷனாகவே ஜனித்தது சுகுதியுத்தி யனுபவத்துக்கு சம்பந்தமானதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். நிச்சயம்,—

மனுஷ ஜனன விதோதம்.

இப்படி மனுஷ ஜனனத்தைப்பற்றி பலர் பலவிதமாக பரிசீலித்து சித்தாந்தப்படுத்தினும்; மனுஷ ஜன்மம் மன்னுலகிலுள்ள மத்தெல்லா ஜாதிக்கோடிகளிலும் சிதந்த ஜன்மமென்பதற்கைய

மின்னம். மனுஷனுக்கு பக்தினைப்போல உயர்த்தும்படியான
 இரக்கங்கள் இல்லை; ஆரியனும், ஆகாயத்தின அநேக உயரத்தில்
 பறக்கும்படியான பக்தினை எல்லாம் தன் பாதத்துக்கடியில் வந்
 தித்து பணிவிடை செய்விக்கும்படியான புத்தி இருக்கிறது. பெரிய
 உருவமுடைய யானை காண்டாமிருகங்களுக்கு இருக்குமிடம் படியான
 மலம் மனுஷனுக்கு இல்லை; ஆரியனும் அப்படியான பெரிய உருவ
 மும், பலமுமுள்ள மிருகங்களை எல்லாம் அவன் காலுக்கடியில்
 வந்து சின்று அவன் காலாலிடும் சட்டளைபை தலைகுனிந்து செய்யும்
 படி செய்கிறதென்க்கதி இருக்கின்றது. பயங்கரமான புலி, கிங்கம்,
 பாம்பு முதலான கொடிய ஜந்துக்களுக்கு இருக்கும்படியான மலம்,
 பற்கள், விஷம் முதலானதுகள் இல்லை. ஆரியனும், பயங்கர புலி,
 கிங்கம், பாம்பு முதலான ஜந்துக்களெல்லாம் மனுஷனுடைய மனோ
 ராச்சியத்தின்படி அவனிடம் வந்து ஆடி அடங்கி இருக்க செய்யும்
 சக்தி இருக்கின்றது. இமமட்டே! மனுஷன் தனது உபயோகத்திற்
 காக, பூமியும் ஆகாசமும் பிறித்க் இடி முழக்கமபோன்ற பேரொலி
 யோடு இரவுக் பகலும் ஒயாமல் வாய்வுக்கும விசேஷித்த வேகத்து
 டன் தடி, தூரமென்பதெல்லாம் அநேக காதங்களால் பிளக்கப்பட்ட
 கருப்பவர்களை அற்ப காலத்தில் கூடிக்குலாவும்படிச்செய்யும்
 புனைவண்டி எலக்டிரிக் வண்டிகளையும்; மலைபோலெழுந்த மதிமயங்க
 செய்யும் போலைகளுக்கும், பெருமலைக்கும், சண்டமாருதத்திற்கு
 கும் அஞ்சாமல் பயமின்றி வருகிற அலைகளைச் சக்கரம் போலக்
 கண்ட துண்டமாகிக் காம்பிரமாய்ப் பேசியவரும் புனைக்காபல்
 களையும், கொடியில் ககனமாரக்கமாய்ப் பாரது பூகோள கதோரங்
 களின் அநேக பாங்குகளை ஒரேகாலத்தில் பார்த்ததென்பதெனச் செய்
 யும் பெறான் என்னும் ஆகாயக் கப்பல் புனைக்கண்டுக்களையும்; வாயு
 வேகத்தையும் மனோவேகத்தையும் வெட்கச்செய்து பதினாயிர மயில்
 தூரத்தைப் பதது சிமிஷத்தில் கடந்து கஷ்ட இஷ்ட விஷயோங்களை
 யும் கெசக்தோஷங்களையும் வெளிப்படுத்த மின்தாது தச்சித்தபா
 லையும், அபாச சமுத்தங்களைக் கடக்கும்படி இருப்புபாலங்களையும்
 ஆச்சரியமான தண்ணீர்க் குழாய்களையும், ஒரே பிரதஜலத்தில் அன
 நந்திகோடி பிராணிகளைப் பார்க்கக்கூடிய குகைமலிசூனனி கருவிஷய
 யும், அநேக யோசனை கோடி மயில்களில் சுழலாநிற்கும் அண்டிகோ
 ளாதி தாமகேதக்களையும், சுமார் ஆயிரவருஷங்களுக்குப் பிறகுட்
 க்கும் கிரகணமுதலாய்க் அண்டிகோளில் தண்டிதலிக்க உதவும் தூ
 விசூனனி என்னும் கருவியையும், அனுருபமானவைகளை அகண்ட
 சூயமலகிக் கண்டக்கூடிய அனுருபமானவைகளையும், சூனத்தில்
 தங்கியிருப்பவருகித்தொடர் வித்ததென்க்கதி பெருமலிசூனனி
 னும் கருவியையும் கண்டபொழுது கண்டதெனச் சிரத்தக்களையும்,

பத்திரிகைகளையும் 'பதிப்புக்கத்தை' அச்சியல்தொண்டையும், கிழி
ஷத்திற்குள் கால் வித்தியாசத்தை மயிசுக் கூடிய அனிலேர்ப
பனித, சச்சு குழாய்களையும்; அக்கத்தி ல்டக்கத்தை அழகிய
அப்பாக்கிகளையும், பிஷ்டல்களையும், வெடிமீன்களையும், உத்தம
வழித்தியத்திற்கேற்ற உத்திமுதலான விசித்திரக் கருவிகளையும்
பின்னும் அகேகமான அம்புதக்கருவிகளையும் அகமம் கும்பபயான
அறிவிப்ப பெற்றிருப்பதால்; இந்த பிரடஞ்ச படிப்பினை பெருமைபெ
ற்ற படிப்பு, மனுஷனுடைய தத்துவத்தை அறியும் படிப்பே'என்
து பெரியோர் அகேகா சொல்லியிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் இந்த
மாணிடஜனமத்தின் அமைப்பைப்பற்றி அடுத்தது விசாரிப்போம்.

He is the Great and Unborn Being, Who is the Sove-
reign of Gods, Who governeth man & beasts, and by
Whom are all worlds supported.

ஆரியர் சத்திய வேதத்தில் சிருஷ்டி விஷயமாக
இந்த முதலத்தியாயத்தில் கண்ட உபநிஷத்துக்களின்
கருத்துரை.

ஆதியில் அத்துவத்யை ஒருவர்தவிர வேறு ஒருவருமில்லை. கேடுறென்று
மில்லை. அவா சிருஷ்டிக்கும் விஷயமாக ஆலோசனை செய்துகொண்டே
இந்த மண்ணுலகத்தையும், விண்ணுலகத்தையும் சிருஷ்டித்தார். இப்படி
சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த மண்ணுலகம் முதலில் அக்கினி ஜலபிண்டமாக அந்
தரத்தில் அகைத்தாழ்த்திகொண்டிருந்தது. பயங்கர அந்தகாரத்தோடு அந்தரத்தில்
அகைத்தாழ்த்திக்கொண்டிருந்த இந்த உலகத்துக்கு வெளிச்சத்தையும், உஷ்ணத்தையு
ம் ஆக உஷ்ணத்தையும் கொடுத்த உதவியெய்ய சூரியன், சந்திரனங்காரகாதி
விண்ணுலகத்தையும் படைத்தார் இப்படி மண்ணுலகமும், விண்ணுலகமும்
ஒன்றையொன்று இழுப்புக்கவர்ச்சி ஒட்டக்கவர்ச்சிகளால் பந்தப்பட்டு ஆடி
ஆந்தமுண்டாகும்; முதலில் இந்த உலகத்தில் அக்கினி ஜுவல ருபமான தாது
கந்தமூல கிரமி கிடங்களை சிருஷ்டித்தும், அவற்றின் சுவ சத்துக்களால் மண்
னுலகில் கிட்டந்தோன்றச்செய்வித்தும், அனலிடத்திலும் அகேககோடி தாது
கந்தமூல கிரமி கிடங்களைப்படைத்தும், அவற்றின் சுவ சத்துக்களால் பிரபஞ்ச
பிரகிருதிபாத்தையும், பெரும் சமுத்திரத்தையும் உண்டாக்கியும், இவ்விரு
பாத்தினாலும் சுகமாக வசிக்க அந்தகோடி தாது கந்தமூல ஜீவபிராணிகளை
சிருஷ்டித்தார்.

அவற்றின் தேய்ப்பு உரைப்புகளிலும், சுவ சத்துக்களிலும் மண்ணுலக
த்தில் செட்டியாக்கியும், அந்த மூடிக்கொண்டிருந்த பயங்கமான பனிசுட்டி
யினால் அப்படிமுண்டாக்கப்பட்டிருந்த அனலிடத்தின் அடியவற்றில் அந்த அனலி
னிடக்கடல்களையும், அந்த அக்கினிக்கடல்களிலிருந்து அடிக்கடி அக்கினி இருக்க

ங்கள் கொட்கரித்து எழுந்த வந்து சேமியில் நெருப்புமலைனாகப் பிரகாசித்து
பயங்கமான பணியைப் பகிழ்க்கவும்; மண்ணுலகத்தின் மேலிருக்கும் அகன்ற
ஜலசமுத்திரங்களால் பூமியின்மேல் உஷ்ணத்தைத் தணிப்பாக்க நியமித்தம்,
பூமியின்மேல் புல், பூண்டு, பசு, பகலி, மனுஷர் முதலானவர்களுக்கு இன்றி
யண்மையாத் பிருதவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமாகிப் பஞ்சபூதங்களையும்
உண்ணப் பருவதங்களையும், பள்ளத்தாக்குகளையும், நதிகளையும் படைத்தும்,
இப்பிரபஞ்சத்தை பிராணிகளாகக் கமமாக வாழும்படியான ஸ்திதிக்கு மாந்
திய பிறகே அகேசகோடி கண்டான கந்தமுல ராகினையும், கிருமி டேகங்களை
யும்; பற்பலவிதமான பகலி கோடிகளையும், மனோதிதமான மிருகங்களையும் இந்த
பிராணிகள் யாவற்றிற்கும் இடையில் அதி அற்புதமான நெற்த பிராணியாக
மனுஷனையும் படைத்தார். ஆ! மனுஷனுடைய உபயோகத்திற்கு மஹா
மகிமைபெற்ற வீடாக இருக்கும் இந்த மண்ணுலகத்தின் அமைப்பு என்ன?

இந்த பிறப்பஞ்சமாகிப் பூமி, சகல சராசர பதனீகந்தங்களுடங்கிய பாண்டா
காமராக இருக்கிறதன்றியும், கிருஷிசெய்யும் குடியானவனைப்போல் நவதானி
யங்களையும், இதர போஜன பதார்த்தங்களையும் நமக்காக முளைப்பித்துத்தருகின்
றது. அப்பு, ஜலத்தைக்கொண்டெவற்று தருபவனைப்போல நமது ஸகான
பானங்களுக்குத் தவியெய்கின்றது. அக் கிணி, சமையற்காரனைப்போல நம்
பாக்குசெய்ய உதவுகின்றது. வாயுவு, வெளியிற் சாமம்போல வீசுகின்
றது. ஆகாயம், விளக்கேற்றபவனைப்போற் சோம சூரிய நகைத்திராதி
ஜோதிக்கோடிகளைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. மேகங்கள், ஜலத்தைச்
சுமந்துகொண்டு வந்திறங்கும் ஸ்திரிகளுக்குச் சமானமாகவிருக்கின்றன. நதி
பிரவாகம், குளம் முதலியவைகள் தண்ணீர் வைத்திருக்கும் கொப்
பரைகளைப் போலிருக்கின்றன. விருகஜாதிசன், (சுவிய) தானியங்கள்
முதலான பல சரக்குகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் கடைக்காரர்களைப்போல
இலைகள், புஷ்பங்கள், பிஞ்சுகள், காய்களின், கிருந்துகள் தானியங்கள் முத
லாகிய பலவித சம்பாரங்களைத் தருகின்றன. பருத்திச் செடி, பட்டிப்
பூச்சி முதலானதுகள் நமக்கு வஸ்திர வியாபாரிகளாகவும்; நாய், ஆடு, புலி
காடி முதலியவைகள் சால்வைகள், பச்சடங்கள், கம்பளங்கள் முதலானவைக
ளைத் தரும் வர்த்தகர்களாகவும் இருக்கின்றன. பருவதங்கள், சமுத்திரங்
கள், ரத்தின வியாபாரிகளைப்போல நவரத்தின முதலான விவித திரவியங்களைத்
தருகின்றன. பூஞ்செடிகள், புஷ்பமாலிகைகளைப்போலிருக்கின்றன. சாஸு
வித மூலிகைகள், அலுபுதங்களைத்தரும் வைத்தியர்களாக விரும்புகின்றன.
பூத்தோட்டங்கள், நடன சாலைக்குச் சமானமாக விரும்புகின்றன.
மயில், அன்னம், புறா, வான்கோழி, கொக்கு முதலிய பகலிகள் நடனஸ்திரி
களைப்போல நடனஞ் செய்கின்றன. கோகிலம், கிளி, காணவாய் முதலான
பகலிகள் புடகர்களைப்போல தீதங்களைப் பாடுகின்றன. காசம், கழு,
வண்ணாறு, கோழி முதலான பகலிகளும், பாம்பு, பல்லி, அரிண
முதலானவைகளும், வீடுகளைச் சுத்திசெய்யும் ஜாமொலிகளைப் போல பல கிரு
மிடேவ்னையும், செத்த ஜந்துக்களைத் தி உச்சிட்டங்களையும் பகிழ்க்கின்றன.
தேவீத்தன் தீர்த்தத் தருகின்றன. ஏருமை, ஆடு, மாடு முதலியவைகள் இடை
யர்களைப்போல மெக்குப் பாலைத்தருகின்றன. ஏருமைக்கிடாய்
குதிரை ஒட்டக முதலியவைகள் நமக்கு வர்த்தகர்களைச் சுமப்பதன்றியும்
பிள்ளும் பலவித பாரங்களைச் சுமப்பதற்கும்கூடப் பயோஜனப் படுகின்றன.

புல் முதலானவைகளோ அம்மிருகங்களுக்காகாரமாக விருக்கின்றன. ஏழம்பு முதலானவைகள், வீடுகளைச் சுத்திசெய்வோரைப்போல் சிந்திக்கிடக்கும் பல வஸ்துக்களைப் புசித்துக் கிரகங்களைச் சுத்தமாக்குகின்றன. நாய்கள், காவ லாளிகளைப்போல வீடு முதலானவைகளைக் காக்கின்றன. கழுதைகள், நமக்காசப் பலபாரங்களைச் சுமக்கின்றன. சேவல், காசம், குருவி முத லியன நமக்குத்தினகராகிய சூரிய னுதிக்கிருவென்று தெரியப்படுத்தத் தட்டி யெழுப்புந் கரங்களைப்போலாகின்றன. சிங்கம், புலி, கரடி முதலான துஷ்டமிருகங்களும், பாம்பு, தேள் முதலிய விஷசந்துக்களுந் தேய்வ பயத்தைப் போதிக்கும் ஆசாரியருக்குச்சமானமாக விருக்கின்றன. ஆஹா! மனுஷன் சுமமாக வாழ்வதற்கு சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தின் விநாச யான அமைப்பு என்ன?

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம் ஜீவாத்மா இலக்கணம்.

(23). ஈசோபநிஷத்து

8-வது அத்தியாயம் 2-வது வாக்கியம் 1. 3.

தஸ்மாச்சதேவ பஹுதாஸம் பாஸுதாஹ
ஸாத்யாமநுஷ்யஹ பசுவோவயாம்ஸி
பராணாபாநௌ வீவாயவௌத பஸ்ச்சி
த்தாஸ்த்யம் பரஹ்மசாயம் விதிஸ்ச்ச.

பொழிப்புரை.

அவரிடமிருந்து அநேக விதமான தேவதைகளும், சாத்தியங் களும், மனிதர்களும், மிருகங்களும், பക്ഷிகளும், பிராணனும், அபா னனும், தானியங்களும், யவையென்கிற தானியமும், தபசும், சிரத் தையும், சத்தியமும், பிரம்மசரியமும், வித்யும் உண்டாயின.

விசேஷ உரை.

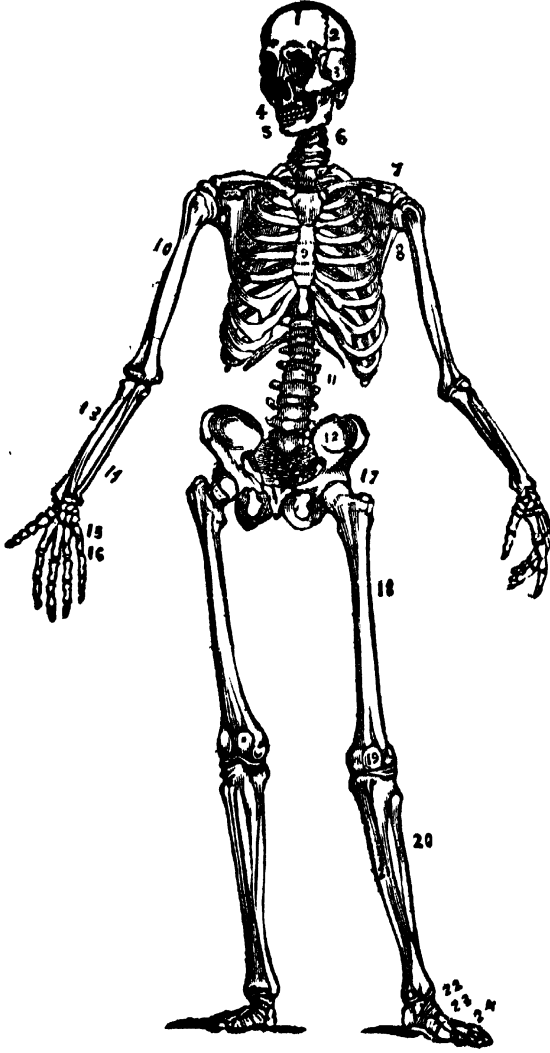
மானிடதேக விநோத காகழி.

மானுஷிக உருவம் மற்ற எல்லா பிராணிகளின் உருவத்திலும் விந்தையா னது. அதன் ஒவ்வொரு உருப்பும் இன்றியமையாதவைகளாகப் படைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அதன் விவரத்தை இங்கு சற்று சுங்கிரகமாக எழுதுவது அவசியம்.

மானிட சரீரத்தக்கு, எலும்புகள் ஓர் வித அஸ்திவாரமாய் இருந்து, மூளை இருதயம், துணையீரல் முசலிய மிருதவான உருப்புகளுக்கு, அபாயம் வரவொட்டாமல் காத்து, மாமிஸங்கள் இட்டிக்கொள்ள இடத்தைத் தரு கின்றன. எலும்புகளை யதாஸ்தானத்தில் சேர்த்து, தந்திகளால் கட்டியுயர்த்து, எலும்பு கோர்வை (Skeleton) என்று பேர்.

மானிட தேகத்தின் முன்பக்கத்திலிருக்கும்
எலும்பு கோர்வைப்படம்.

சுருப்பிண்டத்தில் எலும்புகள் மிகுதவாய் இருக்கின்றன; அதற்குருத்தெலும்பு என்பது
பேர் (Varrilago); பிறகு வயத விருத்தியாக, அவைகளில் இருக்கிற சுண்ணாம்பு படிப்படியாய்
அதிகரித்து உறுதிப்படுகின்றன. தேசத்தில் பல ரூபமான எலும்புகளுண்டு; தலை, இயிப்பு இவைகளின்



எலும்புகள் தட்டையாயும்—புஜம், முன்கை, தொடை, கால் இவைகளின் எலும்புகள் நீண்டும்
முன்கை, கால், கை, கால் இவைகளின் எலும்புகள் விரும்பாயும் இருக்கின்றன.
இவைகளாவன:—

பிரதில் 8,—காதக்குள் 6,—முகத்தில் 14,—பற்கள் 32,—முன்னந்தன்

மூல் 26,—நாக்கில் 1,—மார்பில் 1,— விலாவில் 24,—கைகளில் 64,—கால்
களில் 62,—கால் பெருவிரல்களின் குளசுகளில் இருக்கிற சிறிய எலும்
புகள் 8. ஆக மனிததேகத்தில், 246 எலும்புகள் இருக்கின்றன.

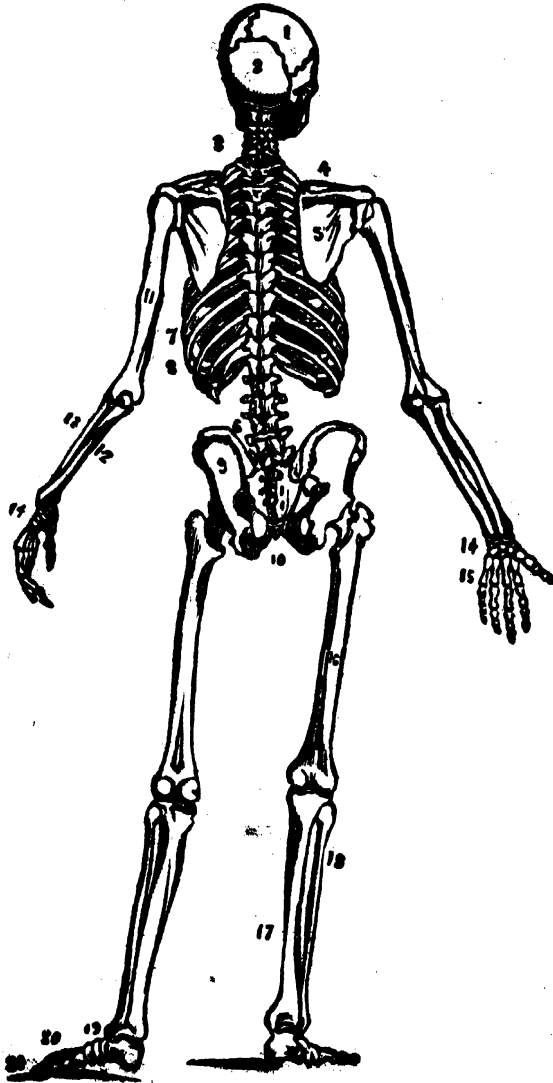
முள்ளந்தண்டில் இருக்கிற ஒவ்வொரு எலும்புக்கு முள்ளேலும்பு
என்று பெயர் அதில் ஒரு பெரிய துவாரமுண்டு; அந்தத் துவாரங்கள்
ஒன்றாப்ச்சேர்ந்து, முள்ளந்தண்டு மத்தியில் செடிய துவாரம் ஒன்று காணப்
படும்; அதில் மூளையின் கொடி அடங்கியிருக்கிறது. முள்ளந்தண்டுக்கு அடியில்
மூக்கோணவடிவாய் ஒரு எலும்பு உண்டு. அதற்கு, தீரிகஸ்தான
எலும்பு (Sacrum) என்று பெயர். அதனை குண்டி எலும்பு என்றும் சொல்
வதண்டு குழந்தையில் அந்த எலும்பு 5-ஊண்டுகளாய் இருக்கும். அந்த
எலும்பின் முன்பக்கத் து மேல் புறம், முன்னுக்குப் பிதுங்கியிருக்கும்;
அந்தப் பிதுக்கம், ஸ்திரீகளுக்கு அதிகப்பட்டு இருந்தால், பிராணவகாலத்தில்,
சிசுவின் தலை சீழூக்கு இறங்க இடமில்லாமல், தலை சிக்கிக்கொண்டு,
தாயாருக்கு அதிக வேதனையை உண்டாக்கும். கருப்பையிலிருக்கிற குழந்தை
யில், தலையெலும்புகள் வெவ்வேறாய் இருக்கும்; ஏனென்றால், பிரஸவ கால
த்தில் சிசு, தாயின் கருப்பையை விட்டு இடைக்குழியில் இறங்கி வெளி
ப்படுகிறபோது, அந்தந்த ஸ்தானங்களுக்குத் தக்கபடி, சிசு பொருந்தவேண்
டியது. எலும்புகள் சேர்ந்து அசைவாமல் இருந்தால், தக்கபடி சிசு ஒடுங்கி
அமையாமல், சிக்கிக்கொண்டு சிசுவுக்கும் தாய்க்கும் அபாயம் நேரிடும்.
மேலும் தலை ஒரெலும்பாய் இருந்தால், பலம் குறைச்சலென்று, பல எலும்பு
களாய் சிறுத்திசுபட்டிருக்கின்றன. சிசுவில் எலும்புகள் ஒன்றோடொன்று
சேருகிற இடங்களில், தையலைப்போல் காணப்படுகிற வைகளுக்கு, ரேகை
கள் என்று பேர் (Sutures). அவைகளை பிராமேஸூத்து என்று சொல்வது
வழக்கம். அடிபட்டுத் தலை எலும்பில் வெடிவு சுண்டால், அது அதிகமாய்ப்
பரவவொட்டாமல், கப்பல ரேகைகள் தடுக்கின்றன. குழந்தை உச்சியில்
இரண்டு ரத்திரங்கள் இருக்கின்றன; அவைகளுக்குப் பிரமரந்திரம், உச்சித்
துவாரம் என்று பேர். அந்தத் துவாரங்களால், தலையோடுகள் ஒன்றின்மேலொ
ன்று ஏறி பிரஸவ காலத்தில், சிசு சிறுத்து அடங்கிவிடுகின்றது.

மோவாய்க்கட்டை எலும்பானது, காதெலும்போடு சேர்ந்து, வாயை மூட
வும் திறக்கவும் செய்கின்றது. இந்த மூட்டு விலகிவிட்டால், திறந்த வாயை
மூடக்கூடாமலிருக்கும்.

கண் குழியில்; விழி, அதற்குடைய சடைகள், ரத்த நரம்புகள், ஸ்பரிசு
நரம்புகள், கண்ணீரைச் சுரப்பிக்கிற கோளங்கள், இவை முதலியவைகள்
அமைந்திருக்கின்றன.

நாசித்தவாத்துக்கு மத்தியில் இருப்பதற்கு, நண்டு என்று பேர். நாசித்
துவாரங்களுக்கும், கண் குழிகளுக்கும் சம்பந்தமான துவாரங்களுண்டு, அவை
களின் வழியாய்க் கண்ணீர் மூக்குக்கு இறங்குகின்றது.

மரபியல் தேகத்தின் பின் பக்கத்து எலும்புக் காக்கி.



புது எலும்பு கீண்ட, சிசுவும் உருவையாய், தோள்பட்டை எலும்போடும், கீழ்முனை தட்டையாகித்
முன்கை எலும்புகளோடும் சேர்ந்திருக்கின்றது. முன்கையில் 2-எலும்புகளுண்டு, உட்புறமாய்
இருப்பதற்கு, இரத்தினி எலும்பென்றும், (Pinn) — வெளிப்புறமாய் இருப்பதற்கு, ஆரை எலும்பு

பென்றும் (Radius), இவ்விருந்திப் பெயர். மணிக்கட்டில் 8-எலும்புகளிருக்கின்றன. அவைகள் வரி
சைக்கு 4-ஆக இரண்டு வரிசைகளாக இருக்கின்றன. உள்சங்கையில், 5-எலும்புகளும், ஒவ்
வொரு விரலுக்கு மூன்றன்றாக, 4-விரல்களில், 12-ம், பெருவிரலில் 2-ம் ஆக 14-எலும்புகளுண்டு.

சரித்தின் கீழ்புரத்தில், 4-எலும்புகள் சேர்ந்த, குழியாய் இருக்கின்றதற்கு.

இடைக்குழி (Pelvis) என்ற பேர். இந்த இடைக்குழியின் பக்கமாய் இருப்பவைகளுக்கு, இடுப்பெலும்புகளென்றும்; பின்புறமாய் இருப்பவைகளுக்கு திரீகன் தான எனும்படி, குயில் மூக்கெலும்பு, என்றும் பேர்.

பற்கள். முதலில் முன்கிற பற்களுக்கு, பற் பற்கள் என்றும், அவைகள் விழுந்து இரண்டாந்தரம் முன்கித்து விருத்தாப்பியம் வரையில் இருப்பவைகளுக்கு, ஸ்திரப்பற்கள் என்றும் பேர். குழந்தைகளுக்கு இருக்கிற பால்பற்கள் 20, அவைகளாவன:—முன்பற்கள் 8,—கேரைப்பற்கள் 4,—கடைவாய்பற்கள் 8. ஆக 20—தாம். ஸ்திரப்பற்கள் 32.—அவைகளாவன:—முன்பற்கள் 8—கோரைப்பற்கள் 4.—கடைவாய்ச்சிறிப்பற்கள் 8,—கடைவாய்ப் பெரியபற்கள் 12 ஆக 32—ஆம். ஈறுக்கு வெளியிலிருப்பதற்கு பற்சிகரமென்றும், உள்ளே மறைந் திருப்பதற்கு கேர் என்றும் சொல்லப்படும். சாப்பிடுகிற பதார்த்தங்களை பற்கள் நசுக்கி மெதுவு படுத்துகின்றன; நாம் பேசும்போது, காற்றை உள்ளடக்கி சொற்களை தெளிவ படுத்துகின்றன. முன்பற்கள் இழந்தவர்கள், சில எழுத்துகளை தெளிவாய் உச்சரிப்பத கடினம். பற்கள் ஒழுங்காயும், வகை மாறாமாயும் இருந்தால் முகத்தக்கு அலங்காரம்.

கெஞ்சரையில், முன்பக்கம் மத்தியத்திலிருக்கிற எலும்புக்கு, மார்க்கண்ட எலும்பு (Sternum) என்றும், பக்கத்தக்கு 12-ஆக இருக்கிற எலும்புகளுக்கு பழு எலும்புகள் (Ribs) என்றும், சொல்லுவர். 7-விலா எலும்புகள், மார்க்கண்ட எலும்புடன் சேர்ந்திருக்கும்; 3-ஒன்றின்மேல் ஒன்று படிந்திருக்கும்; மற்ற இரண்டும் அந்தரமாய் இருக்கின்றன. கெஞ்சராமேல் குறுக்காய், ஒரு முனை மார்க்கண்ட எலும்போடும், மற்றொரு முனை தோள்பட்டை எலும்போடும் கூடியிருப்பதற்கு. காறை எலும்பு (Clavicle) என்றும், கெஞ்சராமேல் பின்புறமாய் இருக்கிற தட்டை எலும்புக்கு, தோள்பட்டை எலும்பு (Scapula) என்றும் பெயர்.

இடுப்பெலும்பு குழந்தையில் மூன்று தண்டுகளாய் இருக்கும். ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இடைக்குழியில் வித்தியாசமுண்டு. பெண்ணில் எலும்புகள் லேசாயும், இடுப்பெலும்புகள் அகன்றும், பள்ளமானது விசாலமாயும், அதிக ஆழமில்லாமலும் அடிப்புறத்தில் எலும்புகள் தூரமாயும், முன்புறத்திலிருக்கிற வளைவு பெரிதாயும் இருக்கும். தேகத் தெலும்புகளுக்குள், தொடை எலும்பு நீண்டது. அதன் சிகரம் உருண்டு பந்தைப்போல், இடுப்பெலும்போடு சேர்ந்த, சரீரத்தை தாங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது. கீழ்முனை இரண்டு பிரிவாகி, காலெலும்போடு கூடி இருக்கும். முழங்காலில் தனியாய் உருண்டு ஒரு எலும்பு இருக்கும்; அதற்கு முழங்கால் சிப்பி என்று பெயர். காலில் 2-எலும்புகளுண்டு; உட்புறமாய் இருக்கிற பெரிய எலும்புக்கு கு திரை முக எலும்பு (Tibia) என்றும்; வெளிப்புறமாய் இருப்பதற்கு சரவெலும்பு (Fibula) என்றும்; இடுகுறிப்பேர். ஒவ்வொரு பாதத்தில் 26-எலும்புகளிருக்கின்றன. குதிகாலில் 7-ம் உள்எலும்பாவில் 5-ம் கால்விரல்களில் 14-ம் ஆம், தீப்படி மானிட தேகத்தில் சுமார் 14 பவுன் எலும்புகளிருக்கின்றன.

2.—முட்டுகள், (ஜாய்ன்ட்ஸ்-Joints.)

எலும்புகளின் முனையை, ஒன்றோடொன்று சேர்த்துக் கட்டிவைத்திருக்கிற

கிழ; பெலனுள்ள வெள்ளையான சவ்வுக்கு, சந்திபந்தனம் லிகெமென்ட் (Ligament) என்ற பெயர். எலும்பு மூட்டுகளில் சிலது அசையாமலும், சிலது கொஞ்சமாய் அசைந்து கொண்டும் இருக்கும். முழங்கை, மணிக் கட்டு, விரல்கள், முழங்கால், கணுக்கால் ஆகிய இவைகள், பெட்டிக்கீல்களைப் போல் முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாத்திரம் அசைவு கொடுக்கும்.

இனி மாஸிட தேசத்தின் மாமிசாதிகளைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

3.—மாமிசம் பிளவு. (Flesh)

மாமிசங்கள், எலும்புகளை ஆடச்செய்து, தேகசலனங்களை உண்டாக்குகின்றன. சிலந்த நிறமான மாமிசங்கள், அடிக்கெக்காய் அமைந்திருக்கும்; அவைகளில் சிலது, அகலமாயும், சிலது நீண்டும் இருக்கும். எலும்போடு ஒட்டிக் கொண்டு இருக்கிற மாமிச முனைகள், சிலது நரம்புகளைப் போல் நீண்டும், சிலது அகலமாயும் இருக்கும். நீண்டிருப்பவைகளுக்கு, மாமிச தந்திகள் (Tendon) என்று பெயர். மாமிசங்கள் சாரீரத்துக்கு நாநாவித ரூபங்களைக் கொடுத்து, வித்தியாசத்தை உண்டாக்கின்றன. சாரீரத்தில் இரண்டிலொரு சதை களுண்டு: ஒன்று மனதுக்கு அயிக்கியமானதாயும் மற்றொன்று, மனதுக்கு அயிக்கியப்படாததாயு் மிருக்கும்.

4.—கண்கள். பார்வை. (ஐஸ். ஸயிட். The Eyes. Sight.)

சண்களை கொழுப்பும் சதைகளும் சுத்திக்கொண்டிருக்கின்றன. சதைகள் சண்களை தேவைபான்படி திருப்புகின்றன. விழியில் 3-புரைகள் உண்டு; வெளிப்புரை உறுதியாயும். வெள்ளையாய் மிருக்கும்: அதற்கு வெள் விழி என்று போ. இரண்டாம் புரை கருத்திருக்கும். பார்வை நரம்பு மலர்ந்து மூன்றாம் புரை ஏற்படுகின்றது; அதற்கு ரூப உற்பத்தி ஜவ்வு (ரெடினா Retina) என்று போர். விழியில் மூன்றாமாய் வளைந்து, வெள்ளையாய் இருக்கிற பாக தகக்கு, சுக்குல மண்டலம் என்று போர். இத்தகுப்பின், சுறுத்த ஜவ்வை இருப் பதால், இதுவும் சுறுப்பாகவே காணப்படும். அந்த சுறுத்த ஜவ்வை கிஷ்டண மண்டலம் என்று சொல்லுவது வழக்கம். கருவிழியில் காணப்படுகிற கருவார தகுக்கு, கண்டாரை என்று போர் (கிஷ்டணமண்டல துவாரம்) அந்தத் தாரையானது வெளிச்சத்தில் சிறிதாகும்; இருளில், பெரிதாகும். கண்டாரைக் குப் பின்னால் யானைக் குண்டிமணியைப் போல ரூபத்தைப்போன்று, அதிக வெள்ளைக் கட்டியாய் ஒரு மணியிருக்கும், அதற்கு கிஷ்டணமணி (Lens) என்று போர். அது மீன்சுளில் உருண்டி இருக்கும், வயது தளர்ந்தவர்களுக்கு, இது மங்கலாகிவிட்டால், பார்வை தெரியாது. முட்டையின் வெள்ளை கருவைப்போல் குமுதமுப்பான ஓர்வித நீர் சண்ணுக்குள் நிறைந்திருக்கும். அத னால், ஜவ்வுகளுடைய மலர்ந்து விரிந்திருக்கின்றன; நாம் பார்க்கிற பொருள்களின் கழல், கண்டாரை வழியாச்சு சென்று, ரூப உற்பத்தி ஜவ்வின்மேல் படுக்கின்றது; அந்த உணர்ச்சி, பார்வை நரம்பு வழியாய் மூளைக்குச்சென்று, மூளை மன துக்குத்தெரிவிக்க, மனது இன்ன வஸ்துவென்று தெரிந்த கொள்ளுகின்றது.

5.—மூக்கு=வாசனை. (நோஸ். ஸ்கெமெல். The Nose. Smell.)

பதார்த்தங்களுடைய வாசனையைத் தெரிந்துகொள்ளுகிற புலன், நாசிய லிருக்கின்றது. நாசித்துவாரங்களை அணைந்து இருக்கிற ஜவ்விலிருந்து, சளி

சரக்கின்றது. சளி குறைந்த நாகித்தவாரங்கள் வறண்டுபோனால், வாசனை செவ்வையாய் அகப்படாது, நாகியில் வேதனையங்காணும். சுவாசம் உட்கொள்ளும்போது, தூசி, கிருமி முதலியவைகள் உள்ளே பிரவேசித்த வொட்டாமல், நாகிரோமங்கள் தடுக்கின்றன. பதார்த்தங்களுடைய வாசனை அணுக்கள், ஆக்கிராண நரம்புகளின்மேல் உறுத்த அந்த உணர்ச்சியை நரம்புகள் மூளைக்குக்கொண்டுபோக, மூளை புத்திக்குத்தெரிவிக்கின்றது.

6.—காதுகள் கேழ்வி (இயர்ஸ். ஹியரிங். Ears, Hearing.)

விரிந்திருக்கிற காதின் மடலானது, சப்தமாகிய காற்றைக்கட்டி காது துவாரம் வழியாய் செவிக்குள் பிரவேசித்தச் செய்கின்றது. காதுக்குள் அண்டவடிவாய், சன்ன சவ்வு, காதைத்தடுத்திருக்கும். அந்த ஜவ்வக்கு உட்புறத்தில் 3-எலும்புகள் கோர்வையாய்ச்சேர்ந்து, சவ்வக்கும் எலும்புக்கும் தொடரவாய் இருக்கின்றன. காதிலிருக்கிற ரோமங்களும்கூட, குறுப்பியும், தூசி கிருமி முதலியவைகளை காதுக்குள் பிரவேசித்த வொட்டாமல் தடுக்கும் கவதக்குள் எலும்பில் அறைகளுண்டு, அவ்வறைகளில் ஜலம் நிறைந்திருக்கும்; அந்த ஜலத்தில் கேள்வி நரம்புகளுடைய இழைகள், விரிந்து பிசுந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவைகொண்ட காற்றுகிய சப்தமானது, மேளத்தைப் போலொற்ற காதினுடைய சவ்வில் மேலும்; அந்த அதிர்ச்சி சிறிய எலும்பு கோவையின் வழியாச்சென்று உட்காதிற் ஜலத்தின்மேல் படாந்து மிசுந்து கொண்டிருக்கிற, கேழ்வநரம்புகளுக்குப்பட; அவைகள் மூளைக்குக் கொண்டுபோக, மூளை மனதுக்கு தெரிவிக்கின்றது.

7.—நாக்கு, உருசி. (டங், The Tongue)

நாக்கு சதைகளால் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. நாக்குமேல் இருக்கிற முள்ளுகளுக்கு நாக்கடி என்று பெர். அடிநாக்குமேல் இருக்கிறவைகள் பெரிதாய் இருக்கும். சரம் முதலிய வியாதிகளில், அவைகள் நீண்டிருக்கும். அதை நாக்கில் முள்ளுண்டாகி, தோஷித்துவிட்டதென்று சொல்லுவது வழக்கம். அந்த முள்ளுகளில் சுவை நரம்புகளின் கிளைகள் இருக்கின்றன. நாம் வாயிலிடுகிற பதார்த்தங்களுடைய உருசி இந்த பதார்த்தங்களுக்கு பட்டு, அவைகள் மூளைக்கு கொண்டுபோக, மூளை மனதுக்குத் தெரிவிக்கின்றது.

8.—சருமம். ஸ்பரிசம். (ஸ்கின். The Skin, Touch.)

சரீரத்தை முடிக்கொண்டிருக்கிற சருமத்துக்கு, 2-புரைகளுண்டு; அவைகளுக்கு மத்தியில், ஓர்வித பசையிருக்கும்; கறுத்திருந்தால், தேகம் கறுத்த நிறமாயும், வெளுத்திருந்தால், தேகம் வெளுத்தும் இருக்கும். தோலின் மேல் புரைக்கு பீத்தோல் என்று பெர். இது ஓர்வித கவசம்போல், அடித்தோலை முடிக்கொண்டு, பத்திரப்படுத்துகின்றது. இந்தத்தோல் நீங்கியவிடத்தில், பாஷாணம் முதலிய விஷபார்த்தங்களை போட்டால், சரும நரம்புகள் அவைகளை கிரகித்த, ரத்தத்துக்குக் கொண்டுபோக, தேததுகருக கெடுத நேரமும். ரோமமும், நகமும், பீத்தோலிலிருந்து உண்டாகின்றன. தோலுக்கடியிலிருக்கிற கோளங்களிலிருந்து வியாவை பிறந்து சரும தவாரங்களின் வழியாய் வெளிப்படுகின்றது. ஊசிமுனைத்தைக்க அவ்வளவு இடமில்லாமல், ரத்த நரம்பு

புதன் தேசமெங்கும் பரவி இருப்பதால், ஊடுதேத்த நாமபுகளில் இருந்து சத்தம் வடியும். சருமத்தின் பிரயோஜனமாவது 1-வது தேசத்திலிருக்கிற அப் பிரயோஜனப் பொருள்களை வியர்வையால் வெளிப்படுத்திவிடுகின்றது. 2-வது உடம்பின்மேல் படுகிற பொருள்களை, கிரகித்தக்கொள்ளுகின்றது.

9—செந்திசை. (தோராக்ஸ். Thorax.)

கெஞ்சரையானது அடிவிரிந்தும், துணி குவித்தும் இருக்கிறது; முன்புறமாய், மாப்பெண்பும், பக்கத்தில் பழுவெண்புகளும், அடியில் ஈரல்தாங்கி என்னும் சதையும் இருக்கின்றன. கெஞ்சரைக்குள் இருக்கிற உறுப்புகளாவன.—இருதயம், தரையீரல்கள், அன்னவாகி, பெருநரம்புகள் ஆகிய இவைகளாம்.

10.—இந்தயம். (ஹார்ட். The Heart.)

தாமரை மொத்தப்போல் இருக்கிற இருதயமானது, இரண்டு துறையீரல் களுக்கு நடுவில் சாய்ந்து, அடியானது வலது புறத்தை நோக்கியும், துனியானது மேலுக்கு இறங்கியும், இடதுபக்கம், 5-6-வது பழுவெலும்புகளுக்கு மத்தியமாய் நரல்நாங்கி என்னும் சதைமேல் அமைந்தும் இருக்கிறது. இருதயத்தை மூடிக்கொண்டு பையைப்போல் இருக்கிற சவ்வுக்கு, இருதயகோசமென்று பேர். இருதயத்தில் 4-அரைகளுண்டு; மேல் அரைகளுக்கு, சிரகங்கள் (Auricles) என்றும்,—கீழ் அரைகளுக்கு சடரங்கள் (Ventricles) என்றும் பேர். இந்த அரைகளில் இருக்கிற திரையைப்போலொற்ற சவ்வுகளுக்கு, கபாடங்கள் (Valves) என்று பேர். இவைகள் ரத்தம் பின்னிட்டு ஓடாமல் தடுக்கின்றன. இருதயத்தின் இடதுபக்கத்தில் சிவந்த ரத்தமும், வலதுபக்கத்தில் கறுத்த ரத்தமும், இருக்கிறது. இருதயத்தில் இடதுபக்கத்திலிருந்து ஐனிக்கிற நாடிக்கு பெருநாடி (Aorta) என்று பேர். அதிலிருந்து அநேக நாடிகள் கிளைத்து தேசமெங்கும் வியாபித்து இருக்கின்றன. நாடிகளில் ஒலிம் ரத்தம், இந்திர கோபம்போல் சிவந்திருக்கும். நாடிகள் போகப்போகச் சன்னமாகி, உள்ள்களில் முடியும் (Veins) நாள்வள்களில் கறுத்த ரத்தம் ஒலிம். சன்னமாய் இருக்கிற நாடிகள் ஒன்று ஒன்று சேர்ந்து, பெருத்து வரவர மெத்தப்பெரிதாகி முதலில் ஒன்று மெலாகவும், ஒன்று கீழாகவும் இருதயத்தின் வலது பக்கத்து சென்று முடிகின்றன. இருதயத்துக்கு விரிந்து, சுருங்குகிற தெழில் உண்டு. விரியும்போது, ரத்தம் உள்ளே பிரவேசிக்கும், சுருங்கும்போது ரத்தம் வெளிப்பட்டு நாடிகளுக்குப் போகும். அடைப்போலவே நாடிகளுக்கு விரிந்த குவியும் தன்மை இருக்கிறது. நாடி நடை இருதயத்தக்கு ஒற்றிருக்கும்; இருதய நடை, தேசவந்திக்கு ஒற்றிருக்கும். தேசம் சவுக்கியமாய் இருக்கும்போது ஒரு மிணிட்டுக்கு சராசரி 70- முதல் 80-தரம் நாடி நடக்கும். குழந்தைகளுக்கு 120-முதல் 140-வரையில் ஒலிம்.

11—நுரையீரல்கள். (லங்கஸ், The Lungs.)

இவைகள், மார்பில் இரண்டு பக்கமாய், இருகயத்தைத் தழுவிக்கொண்டு இருக்கின்றன. சரஸ் தாங்கியின்மேல் படிந்திருக்கும், வெள்ளையும் சிவப்புக் கலந்த நிறமாய் மேலே புள்ளி புள்ளியாய்த் தோன்றும். இவைகள் கீர்ப்பகுதியைப்போல் இருக்கும்; இதில் ஓர்வித சங்கு இருக்கின்றது.

குரல்வெட்டுவதற்குமுன் முடியும். அந்தக் காலத்தில், இருக்கிற சிறு பித்தம், பித்தம் புகுந்து சென்று, இரண்டு நிமிஷங்கள் பிரிந்து, பக்கத்திலிருந்து தரை யீராகுதல் போய், அச்சு நிமிஷங்கள் பிரிந்து, முடியில் மெத்த சன்னையி முடிந்த விடம். தனாவீரல் சுவாசத்தை உட்பிரித்த உற்பு.

12—ரத்தவட்டம். (Circulation of the Blood.)

இருதயத்தின் இடது புக்கத்திலிருக்கிற சிலந்த ரத்தமானது, நாடிசுவாசத்தின் வழியாகச் சென்று, தேசமெங்கும் வியாபித்து, உறுப்புக்களைப் போஷித்து, பிறகு உறுத்த விடம்; அந்தச் செட்ட ரத்தமானது, நாணவளின் வழியாகச் சென்று, இருதயத்தின் வலது பக்கத்திற்குப்போகும்; அங்கிருந்து தரையீராகுதல் செல்லும்; தரையீரலில், உசுவாஸ நிலவாசத்தால், ரத்தத்திலிருக்கிற தோஷம் நீங்கி, சிவந்த விடம்; அந்த சிவந்த ரத்தம், இருதயத்தின் இடதுபக்க துக்கு ஓடும்; அங்கிருந்து மறுபடியும் நாடிசுவாசத்தின் வழியாகச் சென்று தேசமெங்கும் பரவும். பின்னம் சூப்பியில் இருக்கும்போதே, இவ்வியந்தம் ஓட ஏர்ப்பட்ட ரத்தம் எப்போது நிற்கின்றதோ, அப்போதே பிராணன் பிரிவிடம். ரத்தத்தில் சிலந்த அணுக்கள் இருக்கின்றன; மாணிடதேசத்தில் எவ்வாறு 25-அல்லது 30-பவுன் ரத்தமாகியதும் 116-பவுன் ஜலமும் இருக்கின்றன.

13—சுவாசம். (Respiration.)

சுவாசம் உட்கொள்ளும்போது, காற்று பரிசுத்தமாய் இருக்கும், வெளியில் வருவது காப்போனிக் ஆக்சிஜன் என்கிற வாயு சேர்ந்து செட்டி இருக்கும். சுவாசத்தால் தரை ஈரலில் இருக்கிற செட்டி உறுத்த ரத்தம், சிவந்த சுவாசத்தி மாகி விடுகின்றது. நாசி, வாய் இவைகளின்வழியாய், காற்று தரையீரலுக்குள் போகவும், வெளிக்கு வரவும் ஆகச் செய்துகொண்டிருக்கிற தொழிலுக்கு சுவாஸம் என்று பேர்.

14—வயிறு. (Belly.)

வயிற்றுக்கு முன்புறம் சதைகளும், மேலே ஈரல்தாங்கியும் இருக்கின்றன. வயிற்றுக்கு கீழிருக்கிற பள்ளத்துக்கு, இடைக்குழி என்று பேர். மேலே இருக்கு மேல் எலுவயிற்றில் பள்ளமாய் இருக்கிற ஸ்தானத்தக்கு, காந்தழி என்றும், அதற்கு வலதுபக்கமாய் இருப்பதற்கு, யகிர்தகண்ட ஸ்தானம் என்றும். இடதுபக்கமாய் இருப்பதற்கு, பிலிஸ்தானம் என்றும் பேர். வயிற்றிலிருக்கிற உறுப்புக்களாவன:—மேல்வயிற்றில், திணிப்பை, எல்லீரல், மண்ணீரல், ஆகியவை இடைகளும்,—எலுவயிற்றில், நாபிஸ்தானத்தில் சிறு குடமும், உயிக்கு இருபுறமாய் பெருங்குடமும், முத்திர குண்டுகளாகவும், அடிவயிற்றில் சிறு குடமும் இருக்கின்றன. மேல்கண்ட உறுப்புகள் ஓர்வித சுவாச முடிக்கின்றன, வயியைப்போய் இருக்கும்.

15—பித்தம். (Digestion.)

தரையீரலுக்குச் சென்றபிறகு, பக்கத்தில் மெல்லப்பித்து, அந்த மெல்லப்பித்து, வாய்க்கீர் அரிமாய்ச்சாந்த அந்தோடு சேர்ந்த மிருதவியைப் பிறகு அந்த விருக்கப்பித்தம். அந்தக் காலத்தில், அன்னவாழியினை

இருக்கிற தனிப்பையில் போய் விடுகின்றது. இவ்விதமாய் ஒருவேளை சாப்பிடுகிற அன்னப்பானுகளெல்லாம், தனிப்பையில் போடுச்சேர்ந்த பிறகு தனிப்பையானது அதைப் பிசைந்து நன்றாய் மசியும்படிச் செய்கின்றது. கூப்பிட்டுப் பதார்த்தங்கள் மசிந்துகொண்டிருக்கும்போதே, ஜூஸ் ராச் சினி (Sachre Juice) என்னும் ரசமானது, தனிப்பையில் ஜனித்து ஷெ பதார்த்தம் ஒருடன் மிஸாயித்து, ஓர்வித மொத்தையாகும். அந்த மொத்தைக்கு அன்னப்பாகு (Chyme) என்று பேர். அந்த அன்னப்பாகு, பிறகு சிறு குடவில் இறங்கும்; அத்தருணத்தில் கல்லீரலில் ஜனிக்கிற பித்தகீர் (Bile) வந்துசேரும், சேர்ந்த பிறகு அன்னப்பாகானது ரசம் வேறு, திப் பி வேறாய்ப்பிரிந்தவிடம். போஜனம்ஜீரணமாக 3-4-மணி நேரஞ் செல்லும்.

16--Brain &c. மூளை. ஸ்பரிஸரம்புகள். அவைகளின் தொழில்.

மனிதரின் மண்டை ஓட்டுக்குள் நிறைந்து இருக்கிற பிசைந்து வைத்த மாண்புப்போலிருக்கும் மூளையின் நிறம், வெளிப்புறம் கருகிய ஒருவித சாம்பல் ஊதாவாயும், உள்ளே வெள்ளையாயும் அதன்மேல் இரத்த கோளங்களென்னும் சிறிய செந்துளிகள் படர்ந்து இருக்கும். மேல் பாகத்தை பெரிய மூளை என்றும், அடிப்புறத்தை, சின்னமூளை என்றும் சொல்லப்படும். மூளையை மூன்று ஷிதமான சவ்வுகள் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. புருஷர்களுக்கு மூளை கணமாயும், ஸ்திரீகளுக்கு கணம் குறைந்தும் இருக்கும். வித்துவான்களின் மூளை அதிக பளுவாய் இருக்கும். பெரிய மூளை இரண்டாகப் பிளந்திருக்கும். அதின் அடியில் இருக்கிற மூளைக்கு, சின்னமூளை என்று பேர். அதாவம் இரண்டாய் பிளந்திருக்கின்றது. மூளையைத்தொடர்ந்து, கீழுக்கு ஒடுகிற கொடிக்கு, முள்ளத்தண்டிக்கொடி என்றுபேர். அதன் மூளை அநேக நரம்புகளாய்ப் பிரிந்திருக்கின்றது. மூளையிலிருந்து ஜனிக்கிற நரம்புகள், 9-சதை. அவைகளில், கண் மூக்கு செவி, நாக்கு இவைகளுக்குப் போகிற 4-சதை தவிர, மற்றவைகள் சருமத்துக்கும் சதைகளுக்கும் போய்ப்பரவுகின்றன. முள்ளத்தண்டுக் கொடியிலிருந்து, 31-சதைநரம்புகள் ஜனித்து, தேகமெங்கும் வியாபித்து, சதைகளுக்கும், சருமத்துக்கும் போய்ப்பரவுகின்றன. நரம்புகளுக்கு ஸ்பரிசுமும், சலனமும்கொடுக்கிற மூளைகள் உண்டு. ஆகையால் ஸ்பரிசு நரம்புகள், சலன நரம்புகள் என இரண்டு வகைப்படும்.

பித்தத்திலிருக்கிற சதைகளுடைய சலனத்தைக் கிரமப்படுத்தகிற சக்தி சின்ன மூளையில் இருக்கின்றது. சரீரத்தில் எந்த இடத்திலாவது உண்டாகிற உணர்ச்சியை ஸ்பரிசுநரம்புகளால், மூளை தெரிந்தகொண்டுகின்றது; அவைகளுக்கு விசைத்துண்டு உணர்ச்சியைக் கொடுக்கிற தன்மை அற்றுப்போவதே, "திமிர்" என்று சொல்லப்படும். நம்மைச்சூழ்ந்திருக்கிற பொருள்களின் காரியத்தை நம்முடைய தெரிந்துகொண்டு, மூளைக்குத் தெரிவிக்க, அதை மனதுக்குத் தெரிவிக்கும். மனதினுடைய தோற்றத்தை, மூளை தெரிந்துகொண்டு, நரம்புகள் மூலமாய் சதைகளுடனும், சலனம் உண்டாக்கும். சதைகள் மனதுக்கேற்ற படி உணர்ச்சி இருக்கின்றன. மூளையானது, ஒரு அரசனாயும், நரம்புகளானவை தாசிகளாயும், மற்ற உறுப்புகள் உக்கிரணங்காரர்களாயும் உலமாணித்துத் தொல்வாரிக்குமுண்டே.

GENERATION.—ஜனனம்.

—:0:—

மண்ணுலகத்தில் மனுஷன் பிறக்கும் ஜனன உறுப்புக்களின் விரோதம் சாதாரண ஜனங்களுக்கும் செவ்வையாக தெரிந்த விஷயமானால், அவை களைப்பற்றி இங்கு விவரிப்பது அவசியம்; ஆயினும், ஜனன உறுப்புகளின் நிலை முதலானதுகளை ஒருவாறு சங்கிரகமாகச் சொல்வது அவசியம். இவ்வுலகிலுள்ள பிரதி ஸ்திரியின் இடைக்குழியில் மூத்திரப்பையும், மலக்குப்பையும் இருக்குமிடத்தில் கருப்பையுமிருக்கின்றது. இந்தக் கருப்பையின் கருத்தை சவ்வு சதைகள் சுற்றிக்கொண்டு, சுமார் ஐந்த ஆறு அங்குல நீளமுள்ள நீண்ட குழல் இருக்கிறது. அதவே (Vagina) கருப்பையானது மூன்றங்குல நீளமும், இரண்டங்குல அகலத்தோடு தட்டையாயிருக்கிறது. அதன் கீழ்புறத்தில் ஒரு தவாரமுண்டு, அந்தப்பையைப்பிளந்து பார்த்தால், உள்ளே மூக்கோண வடிவமான ஒரு பள்ளமிருக்கிறது. அதவே கருக்குழி. அதிலிருந்து ருதகம் சுரக்கின்றது. கருப்பையானது பூரண காப்பத்தில் அதிக பெரிதாகி, பின்னர் பிறந்த பிறகு பந்துபோல் சுருங்கி சிறிதாகிவிடும். மேலும் கருப்பையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் இணைப்பைக்கொட்டைகளைப்போல சிணைப்பைகளும், அச்சிணைப்பைகளுகளுள் முட்டைகளும் உண்டு. அவைகள் பருத்து மாதந்தோறும் கருப்பையில் வந்துவிடும். அப்போது ரத்தம் சுரந்து வெளியாகும். இந்த ரத்தமே சுரோணிதம்; இந்த முட்டையே காதம் (Ovary) இந்த காதம், மாதம் மாதம் சுரோணிதம் உண்டாகிறபோது ஜீரணித்துப்போகாமல் கருக்குழியில் வந்திராக்கில், பருத்து பிண்டமாகி படிப்படியாக ரூபங்களைப் பெறும், இப்படி ரூபங்களைப்பெற்ற பிண்டம் கருக்குழியில் தலைமேலாகிவிருக்கும்.

முதலில் சுவாசத்தையும், பிறகு தாயின் ரத்தபோஷணையையும் பெற்ற வளர்ந்து 280 நாள் அல்லது பத்து மாதங்களுக்கு பிறகு பிரபஞ்சத்தில் பிள்ளையாக பிறக்கிறது. பிறகு பால்குடிக்கக் குடிக்க சரீரம் படிப்படியாக வளரும், கண், நாசு முதலான உறுப்புகள் பிரபஞ்சப்பொருள்களை அடிக்கடிப் பார்த்தும் கேட்டும், மூகிந்தும், தொட்டும், தம் தம் சத்தியைப்பெருகின்றன. ஏழெட்டு மாதம் வரல் குடித்த பிறகு, பாலும், கஞ்சியும், சாதமும், உணவாகி, ஆஹ்! என்ற சப்புதல் களைச்செய்தும், புன்சிரிப்பால் சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்தும், பிறகு அம்மா! அப்பா! என்று படிப்படியாய் பேசவும்; கால், கைகளை முதலில் உதறி பலம் பெற்ற பிறகு திரும்பவும், எழுந்திருக்கவும், நிற்கவும், நடக்கவும், ஓடவும் ஆரம்பிக்கின்றது. பிறகு நாளாவட்டத்தில் திடீரென்று உலகவாழ்க்கையில் பிரவேசிக்கிறது. அப்படி பிரவேசிக்கச்சே ஆணாளுல் மீசையும் நாடி முதலானதாகையையும், பெண்ணாளுல் மார்பு பெருத்த தோள்களும் இடையும் விசாலமாகியவ்வுணதகைக்கு வந்து விவகாரமாகியும் உன் பொருள் என் பொருளென்று வாதாடல்கள் செயதக்கொண்டே ஐம்பது அறுபது வயதுவரையில் ஆடி பரு அருகே காரியங்களைச்செய்ய, பிறகு தேகம் கழிந்ததிக்குவந்தாதுக்கள் தனது பிறகு கிழ முகமாகி, மயிர் கரைத்து, பற்கள் பலன்றி ஒன்றொன்றாக விழ, தலையிறுந்த, நாடி தனக்கு இக்கிரியைகள் கேட, பார்வை பாழ்த்தும், பசுவை செட்டென் கரளாறுகளை கடிக்க, கடை மெதுவாகி, தடியுணி கட்டிவந்து தெளியும் வரத்தையும் தாழ்த்த, வயல் குன்றி, மதல வார்த்தைகளை விதவித விவரமுதலாகவும் பிறகு கழிந்திவந்து வளசமும் நாடியும் முத்துவதும்

பிரதமரின் மூன்று மணிகள் பிரதிநிதம். இப்படி மண் ணிப்பில் ஒளித்த மரணிடங்களின் சராசரிவயது 88. அதாவது ஒன்றில் தாலகரிசெய்யப் பாய் 7-வயதிலும், பிரதி பெயர் 17-வயதிலும் சாகிருர்கள். மேலும் 1000-ல் ஒருவர் 140-வயதுக்கு 3-பெயர் 65-வயதும், 500-க்கு ஒருவர் 80-வயது வரையில் வாழ்வதாக கணித்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் இப் பிரதமரின் கீழ் 10,00,00 00,000 ஆயிரங்கோடி மதவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒருவரும் ஒன்றுக்கு 8,88,88,88,833 மதவர்களும்; பிரதி தினமொன்றுக்கு 9,18,240 மதவர்களும்; ஒரு மணி கோர்த்துக்கு 37800 மத வர்களும்; ஒருவினாடிக்கு 600 மதவர்களும் மரணமடைவதாக கணக்கிட் டிருக்கிறார்கள்.

மனுஷதேக சத்துக்களின் சோதனை.

இப்படி விசோதமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிற மதவதேகத்தில் 14-பவுன் எலும்பும், 30-பவுன் இரத்தமும் தசையும், 116-பவுன் ஜலமும் கூடி யிருக்கின்றன. மதவதனுக்கிருக்கும் 30-பவுன் ரத்தத்தில் 15-பவுன் ஜலமும், 5-பவுன் தேகபோஷக சத்தம் இருக்கின்றன. இந்த மதவத எலும்புகளை சோதிக்கும்போது அதில் கண்ணம்பு பாகமும், பிரகிருதி பாகமும், காலண்டைன் என்ற சத்துபாகமும் கலந்திருக்கிறது. இந்த காலண்டைன் பாகத் தில் அடுப்புக்கரி சத்தைப்போன்ற கார்பனும், கொஞ்சபாகம் சாதாரண ஜல மும் வாயுவும் கலந்திருக்கிறது. இதனால் மனுஷதேகத்திலிருக்கும் 14-பவுன் எலும்பில் 10-பவுன் கண்ணம்பும், 2-பவுன் அடுப்புக்கரி பாகமும், 2-பவுன் வாயுவு பாகமும் கலந்திருப்பது ஸ்பஷ்டமாகும். இதே மாதிரியாகவே, மனுஷதேக மாமிசத்தையும் இரத்தத்தையும் சோதிப்போமாகில் இவை 30-பவுனும், இதில் 15-பவுன் அடுப்புக்கரி சத்தும், 15-பவுன் வாயுசத்துக்களும் இருத்தல் ஸ்பஷ்டமாகும். ஆகவே மனுஷதேகத்தில் சராயன் சாஸ்திரப்படி சோதிப்போமாகில் 116-பவுன் ஜலத்தில் 14-பவுன் அடுப்புக்கரி சத்தும், 10-பவுன் கண்ணம்பும் கலந்தும், பிராணவாயு அமிலவாயு ஜலவாயுவு பாகங் கள் 14-பவுனும் கலந்திருப்பது பிரத்தியக்ஷமாகும். இப்படிக்கேவலம் நன், கண்ணம்பு, ஜலம், வாயு முதலான பிரகிருதி பாகங்களைக்கலந்துண்டாக்கப் பட்ட இந்த பின்டம் சமயோசிதமாக உணரவும், நினைக்கவும், நிதானிக்கவும், தர்க்கிக்கவும், பேசவும் கூடும்படி செய்யும் சக்தி ஏதுவோ அது இன்னதென்று இதுவரையில் கண்டுபிடித்தவர்கள் இல்லை. காவின்டிஷ் (Covindish) என் னவர் ஜல தத்துவத்தையும், ருதர்போர்ட் (Rutherford) அமிலவாயுவின் தத் தையும், லோவைஸர் (Lavoisier) பிராணவாயுவின் தத்துவத்தையும் கூட்டு பிரதிபலிக்க. ஆனால் மானிட தேகத்திலிருக்கும் பிராணன் அல்லது மனிதன் தத்துவத்தைக் கண்டுபிடித்தவர்கள் இது வரையிலும் இல்லை. மேலும்,

மண்டை மூளையின் சோதனை.

மனுஷமூளை வாயுவை நுறு பாசமாகக்கொண்டு இராயனாகக் கொடுப் பது சோதிப்போமாகில் இதில், எண்பதுபாகம் வாயுவும் இரத்தம் கால்குபாகம் ஜலத்தும் மூன்றுபாகம் கொழுப்பும்போன்ற சக்திசத்தம் இருக்கவும், அமிலநீர் களும் மூத்தவாயும் கொஞ்சமுண்டுமிருக்கின்றன. ஒன்றுக்கு ஒரு பாகம்

ஒன்மரும் என்னும் பின் அது சத்தம், ஒன்றைப் பாகம் பரிப்பால் என்னும் நீக்குச்செய்வதற்கேற்ற சத்தம், மற்ற ஐந்தரை பாகம் பல்வித புளிப்பு உப்பு சத்துக்களின் பாகமும் கண்டு கொரியவரும். இந்த சோதனை இறந்த மனுஷனுடைய மூளைபை அறுத்து சோதித்த விஷயம். உயிரோடருங்கும் மனுஷனுடைய மூளையில் இன்னும் என்னென்ன சத்துக்களுக்குமே கொரிய வில்லை. மேலும் மூளையின் எந்தெந்த சத்துக்கள் நினைக்கவும், யோசித்தவும் மயிராக்கியும் செய்யும்படி செய்கிறதோ அதையும் இதுவரையிலும் கண்டிப்பித் தவர்கள் இல்லையாக்கையாலும், பூ தத்துவாதிகளில் சிலர், ஒரு பிரகிருதி சத் து எப்போதும் பஞ்சபூதங்களில் இருக்கிறதென்றும், அது

வெற்றிலை பாக்குடன் சுண்ணாம்பும் சேர்வதனால் எப்படி சுவப்பு வர்ண மாக்குகின்றதோ அதுபோலவே, பஞ்ச பூதங்களை தேசரூபமெடுக்கும்படி செய் தும்அந்த தேசத்தின் மூக்கியஸ்தானமாகிய மூளையில் (அந்தசத்தே) மனம் புத்தி சித்தம் ஜீவன் என்றாதி பெயர்களுடன் தோன்றி தேசேந்திரியங்களை தம்தம் தொழில்செய்யும்படி தூண்டியும்; அந்தசேகம் மூப்பு வியாதிகளால் தளர்ந்த இறந்த பழையபடி பஞ்சபூதங்களில் கலந்துபோகும்போது, அந்த பிரகிருதி சத்தம் அந்த பூதங்களுடன் கலந்து போகிறதென்றும், ஆகவே மானிட தேச த்தில் பிராணன் அல்லது ஆத்மா என்னும் ரூபமாத் தனிப்பொருள் இல்லை என்றும் மனுஷனுடைய மரணமே மோகமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனால் ஆஸ்திகரும் ஆத்தம தத்துவவாதிகளுடைய கருத்தோ வேறு. அதாவது மண்ணுலகத்தில் ஜனித்த மானிட தேசம் மண்ணுலகத்திலேயே மடிந்து மறைந்து விடுவது உண்மையானாலும், இந்த மண்ணுலகில் ஜனித்த மற் றெல்லாப்பிறப்புகளிலும் கிறந்த பிறப்பைப்பெற்ற மனுஷனுக்குள் மகம், மதி, புத்தி என்றாதி பல பெயர்களுடைய ஆத்தமா என்ற சத்து ஒன்றிருக்கின்றதென்றும்; அது மண்ணுலக சம்பந்தமான மானிட தேசம் இறந்தவுடன் அதை விட்டுப்பிரிந்து வேறு ரூபத்தைப்பெற்று அதைப் படைத்த தலைவனிடம் போய்ச் சேர்ந்து சகம் பெற்றுக்கிறதென்றும் சித்தாந்தம் செய்திருக்கிறபடியால், அதை ப்பற்றி இந்த அத்தியாயத்தில் ஆராய்வோம்

(24). சுவேதாசுவதம் 4—7—ல்

ஸுமாரெ வ்ருக்ஷே புருஷோ நிமக்கோ அநீஸ
யானொ கதிமுஸ்மமாநஹி; ஜுஷயம் பதாபஸ்யதயஸ்ய
மீஸ்மஸ்ய மஹிமாந மிதிவீதஸோகதஹ.

பொழிப்புரை.

ஜீவாத்மன் சரிசத்தி வீருந்து கொண்டு தன் தன் கருப்பித
மூலகியதான அபாபப்படுகின்றது; ஆனால் எப்பொழுது பாபம்
கூடுதெழுவதாய் சத்தியும் அவரது மகிமைப்பையும் பார்க்கிற
தென அப்பொழுது அபாமந்தநாகின்றது.

வினாக்கள்.

அது வரையில் காம் பரமேசுவரனை மறந்து தேவனும் விடைய. சுதந்திர அடையும் நிமித்தம் சம்ஸாரத்தில் முழுகியிருக்கின்றோமோ அது வரையில் நிமக்கடிக்கடி தயாமுண்டாகும்: ஆனால் அன்புடன் எப்பொழுது யாவராலும் தொழப்படும் பரமேசுவரரையும் அவரது மகிமையையும் கண்டு, மேலும் அவரால் நியமிக்கப்பட்ட தருமத்தைச் சீர்ததையுடன் முடிக்க விருக்கிறோமோ அப்பொழுது ஒருதயாமும் உண்டாவதில்லை, பேராநந்தம் உண்டாகின்றது.

Living in one common tree, the soul is immersed in desire, through tribulation grieveth senseless, but when it seeth Him and His Glory who is the served of all, it becometh sorrowless.

ஆத்மமா சரீரத்தில் இந்த இடத்தில் இன்ன விதமாக இருக்கிறதென்பதற்கு
(25). உத்தரநாராயணம்.

ஹிருதயம் தத்விஜாநீயயா த்விஸ்வஸ்யாய தநம்மஹத்.
ஸநததகம் சிராபிஸ்துஸம்பத்யாகோசஸந்திபம்.

தஸ்யாந்தே சுஷிரகம் சூகூதம், தஸ்யிந்
ஸாவம பரதிஷ்டிதம். தஸ்யமத்யே வந்ஹிஸிகா
ணீயோரதவா வ்யவஸ்திதஹ.

நீலதோ யதமதயஸ்தா விதயுல்லேகே வபாஸ்வார,
நீவாரகு சுவதநவீ பிதாபாஸ்யாத்தனாபமா.

தஸ்யாஸ்ஸிகாயாமத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதஹ.

பொழிப்புரை.

எது சகலத்திற்கும் மஹத்தான்ஸ்தானமோ அது ஹிருதய மென்றறி. அது நாம்குணால சூழப்பட்ட ஒரு பைபைப் போலும் அதில் ஒரு சிறிய துளையுண்டு, அதிலே சகலமும் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதின் மத்தியில் மேல்நோக்கிய வெகு சூத்திரமான ஒரு அகினிசிகை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச்சிகை யானது நடுமேகத்தின் கடுவிலுள்ள மின்னல் கொடியைப்போல் பிரகாசிக்கின்றது. செந்நெல் துணியைப்போல் சூதமமாயும் சிவந்த சிறமுடையதாயும், உள்ளது. அந்தச்சிகையின் மத்தியில் ஆத்மா இருக்கிறது.

விசேஷங்கள்.

ஆத்மா, என்ஹி பதத்திற்கு அநேகர் அநேகவிதமாக அருத்தஞ் செய் திருக்கிறார்கள். அமரம் பிரதமகாண்டம், காலவர்கம் 137-வது சுலோகத்தில் ஷேத்திரக்யாதி சப்தங்கள் மூன்றென்றும்; சாங்கியத்தில், ஜீவனுடைய பெயர் கனென்றும்; ஷேத்திரமென்றால்=சரீரம்; அதை அறிந்தவன் என்றும்; சம் சாரத்திலேயே ஜீவலிப்பவனென்றும்; சுவகரம் பலத்தைய் பகழிச்செய்தவன் என்றும்; புரமென்றால் சரீரம்.—அதிலிருப்பவனாகையால் புருஷன் என்றும்; சரீரத்திலிருக்கப்பட்டவனென்றும்;—அதே அமரம், திருதியகாண்டம், காஞ் ர்த்த வர்க்கை நாந்தவர்க்கம் 226-வது சுலோகத்தில், ஆத்மன் என்ற சப்தம், யத்தினத்திற்கும், தைரியத்திற்கும், புத்திக்கும் சபாவத்திற்கும், பரமாத்மாவிற்கும் தேகத்திற்கும், “ச” சாரத்தினால் ஜீவனுக்கும் சொல்லலாமென்றும்; இடை விடாமல் சஞ்சரிப்பது என்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பாதகண்டத்தின் பூரவபாஷா பிரபாகராகப் பிரகாசித்த, ஸ்ரீமத் ஜீவாதந்த வித்தியா சாசுரர்; தாராநாத தர்க்காலங்கார வாசஸ்பதியவர்களுடைய பெரு முயற்சியால் வெளியாகிய “ஸமஸ்கிரதாபிதானம்” என்னும் அகராதியில், “ஆத்மா” என்னும் பதத்திற்கு அத+மின்=ஆத்மன். என்றும்,—சுவரூபம், யதாம், தேகம், மனத, வியாபாரம், விருத்தி, ரூரியன், அக்கினி, வாய்வ, ஜீவன், பிரம்மம் முதலானவைகளுக்குச் சொல்லலாமென்றும் செப்பியிருக்கின்றனர்.

“ஆத்மாவின்” பொருளைப்பற்றி தமிழ் கிரந்தங்களைப் பரிசோதிப்போ னாகில், அதற்குப் பிராணன், ஜீவன், ஆன்மா, நாயகன், அதிகாரி, பிரதானி, உயிர், கூத்தன் முதலானவைகளால் வழங்கப்பட்டு வருவதாகத் தெரியவருகின் றது. இதைப்பற்றியே, “குடம்பை தனித்தெழியப் புட்பறந்தற்றே உடம் போயேயிரிடை நட்பு,”—என்று திருவள்ளுவர் சொன்னதன்றியில்; “தோற் றைகள் நின்று தொழிலற்ச்செய்துட்டுங் கூத்தன் புறப்பட்டக்கால்,” என்று காலடியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பொதுவாக வேதாந்த தூல்களிலோ வெனில், “அகங்காரம் முதல் ஸதுலதேக பரியந்தமான காரிய காரண சந்த வாதத்துக்கெல்லாம் அதிஷ்டானமாய் இருதய கமலத்தில் அகமகமென்று க்மரித்தக்கெண்டிருக்கின்ற பிரத்தியகாதம் சைதன்யமே ஆத்மாவென்றும் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

ஆங்கிலேயபாஷையில் ஆத்மாவிற்கு (Soul=ஸோல்) என்றும்; அதாவது, மனிதனில் அழியாத அறிவுள்ள ஆவியைப்போன்ற தேகமென்றும்; மனிதனை பூக்கெலும், நியாயக் கட்டுப்பாட்டிற்குட்படுத்தவும் செய்யும் நாயகமென்றும் மனிதனுடைய மனோநான்னதச்சபாவம், அல்லது சக்தியென்றும்; பிராணாத்மா அல்லது உயிர் கிலையென்றும்; அறிவு ஆண்மைக்கு மீறிய பகிரிந்திரியப் பிரிய காரணமாகும் மாயாருபமென்றும்; மனோமங்கலமென்றும், மானுஜீக மனோ மயமென்னெயென்றும்; மானத உணர்ச்சியின் உறையிட மென்றும்; மானத ரூபமென்றும், அறிவென்றும், உணர்ச்சியின் பேரத்தையறியும் புத்தியென்றும் பரம்பொருள் என்றும்; இன்னும் பலவிதமாக சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(26). சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

நெய்து அத்தியாயம் 12-13-14-வது கண்டங்களில்

நயக்ரோத பஸ்த ஆஹரோதி; இதம் பகவ இதி;

பிரீதி; பிஞ்சம்பகவ இதி; கிமதாபஸ்யஸீதி;

அண்ட்ய இவெமாதாநா பகவ இதி;

ஆஸாமம் கைகாம் பிரீதி; பிஞ்சா பகவ இதி;

கிமதா பஸ்யஸீதி; கிஞ்சந பகவ இதி.

தக்ம்ஹோவாச; யம்ஸைஸோம்ஸைத மணிமாம் நரிபாலயஸ.
ஏதஸ்யஸைவஸோமஸையேஷோணிம் ஏவம்மஹாநயக்ரோதஸ்தஷ்.

[உதி.

ஸாததத்ஸ்வ ஸோம்பெதி ஸைஏஷோணி

ஸைததா தம்யமிதக்ம்ஸாவம் தத்ஸதயக்ம்,

ஸஆத்மா, தத்வமஸி ஸ்வேதகேதோ இதி.

பூபஏவமா பகவான் விஜ்ஞாபயத்விதி;

ததாஸோம்பெதி ஹோவாச; லவணமேதகேதே.

வதாயாதமா பாதருபஸீ ததா இதி; ஸஹதத்தாசகார.

தக்ம்ஹோவாச: த்யேதஷா லவணமுதகேவாதா அமுகததாஹ.
தத்தாவம்ருஸ்யநவிவேதயதாவிலீநமெவாமக

[உதி,

அஸ்யாந்தா தாசாமேதி; கதமிதி; லவணமிதி;

மத்யாதாசாமேதி கதமிதி லவணமிதி;

அநதாதாசாமேதி; கதமிதி; லவணமிதி;

அபிபாஸ்யைநததமோபஸீ ததா இதி; தத்தததாசகார.

ததாஸ்வசம் வாததே, தக்ம்ஹோவாச.

தாவாஸிஸைத்ஸோம்ப நரிபாலய ஸைதரை வகிவேதி;

ஸைஏஷோணி ஸைததாதம்ய மிதக்ம் ஸாவம்

தத்ஸதயக்ம், ஸஆத்மா தத்வமஸி ஸ்வேதகேதோ இதி.

பெய்திப்புரை.

உத்தராலகர் புத்திரனைப்பார்த்து இந்த நியக்ரோத (ஆல) மாத்தின் பழம் ஒன்று கொண்டுவரவென்றார். (புத்திரன்) இதோ கொண்டுவந்தேன் பகவானே என்றார். பிதா உடைமென்றார். புத்திரன் உடைததேன் பகவானே என்றார். பிதா அதில் என்ன காணப்படுகிறதென்றார். புத்திரன் ஒரு சிறிய வித்து காணப்படுகிறதென்றார். பிதா அன்புள்ளவனே அதை உடை மென்றார். புத்திரன் பகவானே இதோ உடைத்தேனென்றார். பிதா அதில் என்ன காண்கிறாயென்றார். புத்திரன் ஒன்றுமில்லை பகவானே என்றார். பிதா எதில் உனக்கு ஒன்றும் காணப்படவில்லையே, அதில் ஒரு பெரிய நியக்ரோத (ஆல) மாமிருக்கின்றது. அன்புள்ளவனே! அதை கவனிப்பாயாக, இவற்றிற்கெல்லாம் ஆத்மாவாகிய அணு சத்தியம்; அது ஜகத்துக்கெல்லாம் ஆத்மா. நீயாவாயிருக்கிறாய் சுவேதகேதுவே என்றார். புத்திரன் அதை மறுபடியும் விளக்குவிராக என்று கேட்க பிதா அபபடியெயென்றார்.

பிதா: இந்த உப்பை அந்தஜலதில்கரைத்துவிட்டு நானேக்கல்லமே என்னிடம் வா என்றார். புத்திரன் அப்படியே செய்தார். பிதா குழந்தாய் நேற்றிராததிரி நீ இந்த நீரில் கரைத்த உப்பை மெய் என்றார். உப்பு கரைந்துபோனபடியால் வினங்கவில்லை. பிதா, அந்த நீரில் மேல்புறத்தில் கொஞ்சமெடுத்தாசமனம் செய்யென்றார். புத்திரன் அப்படியே செய்தார். பிதா அதெப்படி இருக்கிறதென்றார். புத்திரன் அது உப்புசுரிகிறதென்றார். பிதா நடுவில் கொஞ்சம் எடுத்தது ஆசமனம் செய், எப்படியிருக்கிறதென்றார். புத்திரன் அது உப்புசுரிகிறதென்றார். பிதா அடியில் கொஞ்சமெடுத்து ஆசமனம் செய் அதெப்படி இருக்கிறதென்றார். புத்திரன் அது உப்பு சுரிகிறதென்றார். பிதா ஆனால் அதைக் கொட்டிவிட்டு உன்வாயைக் கழுவிவிட்டு, சோசிக்காமலிரு என்றார். அவரப்படி செய்து விட்டு நான் நீரிலகலந்த உப்பு எப்போது மிருக்கிறதென்றார். பிதா சத்தியமும் அப்படியே குழந்தாய், நீ அதைக் காணியிலும் அது இந்த தேகமெங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் ஆத்மாவாகிய அணு சத்தியம். அது ஜெகத்துக்கெல்லாம் ஆத்மா. நீ அதுவாயிருக்கிறாய் சுவேதகேதுவே என்றார்.

விசேஷ உரை.

இதன் மூலம் உத்தராலகர் புத்திரனைப்பார்த்து இந்த நியக்ரோத (ஆல) மாத்தின் பழம் ஒன்று கொண்டுவரவென்றார். (புத்திரன்) இதோ கொண்டுவந்தேன் பகவானே என்றார். பிதா உடைமென்றார். புத்திரன் உடைததேன் பகவானே என்றார். பிதா அதில் என்ன காணப்படுகிறதென்றார். புத்திரன் ஒரு சிறிய வித்து காணப்படுகிறதென்றார். பிதா அன்புள்ளவனே அதை உடை மென்றார். புத்திரன் பகவானே இதோ உடைத்தேனென்றார். பிதா அதில் என்ன காண்கிறாயென்றார். புத்திரன் ஒன்றுமில்லை பகவானே என்றார். பிதா எதில் உனக்கு ஒன்றும் காணப்படவில்லையே, அதில் ஒரு பெரிய நியக்ரோத (ஆல) மாமிருக்கின்றது. அன்புள்ளவனே! அதை கவனிப்பாயாக, இவற்றிற்கெல்லாம் ஆத்மாவாகிய அணு சத்தியம்; அது ஜகத்துக்கெல்லாம் ஆத்மா. நீயாவாயிருக்கிறாய் சுவேதகேதுவே என்றார்.

வக்கிரங்கள் இத்தியாதி சில உபநிஷத்துகளுக்கு பாஷியம் செய்தபோது தம் தந்தையி, கேள்வி அநுபவங்களுக்குத் தக்கபடி பாஷியங்களைச் செய்யப்போய் வந்தாட்டில் அநேக சித்தாந்தங்கள் உண்டாயின.

இருபாடாந்தமாக—இந்த சாந்தோக்கிய உபநிஷத்திலிருக்கும் நியகிரோத (ஆலம்) பழத்தை—பிரகிருத உலகத்திற்கும், அதிலிருக்கிற சிறிய விதைகளையும்—பூதமாவுக்கும் உபமான உபமேயமாக்கி காட்டியதில், அனுருபமாகிய (சிறு விதைக் கொப்பள அத்துமர வினாலேயே மாரும், பழமுமுண்டாகிறபடியால்; அது ஒன்றே சத்தியமாயும், சகலத்துக்கும் சகதியாயும் இருக்கிறதென்றும்; அதுவே பிரம்மம் என்றும்; நீத்துவம சி என்ற வாக்கியத்தினால் நீ அதுவாயிருக்கிறாய் என்றும், மற்ற உலகமெல்லாம் கேவலம் தோற்றமென்றும், பொய்யென்றும், அத்துவைத பரமாக சிலர் பாஷியம் செய்திருக்கின்றனர். இதே பதங்களுக்கும், வாக்கியங்களுக்கும், துவைதவியல்ஷ்டாத்தவைதிகள் தம் தம் கருத்தின் படி வேறுவேறுபாடுகளைக் காட்டி பாஷியங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். எப்படியென்றால்,

இந்த உபநிஷத்தில் காணும் நியகிரோத (ஆலம்) பழத்தை—பிரகிருதி ஸ்வரூபமாகிய ஜடம் அல்லது ஜகம் அல்லது அசித்தேன்னும், பஞ்சபூதமென்றும்; இதில் காணும் அனுருபமான சிறு விதை, அத்துமர அல்லது ஜீவாத்துமர என்றும்;—அந்த சிறு விதையை உடைத்தப்பார்ந்தால், அதற்குள் ஒரு சிறு முளை இருப்பது பிரத்தியக்ஷமாகையால், அது மேபாமரத்துமர அல்லது ஈசுவர னென்றும்; ஆகவே, பழமாகிய ஜடம் அல்லது அசித்தும்; விதை என்ற ஜீவனாகிய சித்தும்; முளையாகிய ஈசுவரனுமாகிய மூன்று பதார்த்தங்கள் இருப்பன பிரத்தியக்ஷமென்றும்;—தத்துவமலயி என்னும் வாக்கியத்துக்கு அத்துவைதிகள் சொல்லும் பொருள் பொருந்தாதென்றும், அதை இலக்கணரீதியாக பொருள் செய்தால் அத்தத்துவம் அலி—அது (பிரம்மம்) நீ அல்ல என்று பொருளாகுமென்றும், பாஷியம் செய்திருக்கின்றனர். இந்த மூன்றுவித சித்தாந்தங்களே இந்நாட்டில் அதிக பிரபலமாக இருக்கிறபடியால்; அம்மூன்று சித்தாந்தங்களையும், அவைகளை பிரபலப்படுத்திய சித்தாந்திகளுடைய சரித்திரிகளுடன் வினாவினாக்காக காட்டுவது அவசியமென்று தோன்றுகிறபடியால், முதலில் அத்துவைத சித்தாந்தத்தைப் பற்றி இதனடியில் விசாரிப்போம்.

அத்துவைத சித்தாந்த பிரபாகரர் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் சரித்திர சங்கிரகம்.

சாரதா பீடம் சங்கராசாரியர் பிறந்த இடம், காலம், இன்னதென்று வியத்தமாக தெரிவிக்கும் சரித்திரங்கள் கிடையா; ஆயினும் அவர் கி. பி. ௮ ஆம் நூற்றாண்டில் மலையாள நாட்டில், காலாந்தி என்ற அக்கிரகாரத்தில், ஆத்திரேய கோத்திரம், கம்புரி பிரம்மணர் சில குருகம் பூத்திரிபாத்தரது, சமீபமைய மனைவி மகாசேவியாரிடத்து பிறந்ததாக பல தரப்பால் பிரதிபஷ்ய

மெது. இந்த சிவகுருமூர்த்திபுரதர், சங்கரர், சிவ முன்னுருது, வயது அடைய முன் சிவபதமடைந்தபடியால், இவர் தாயுரே, இவரை கண்ணி இமைக்காப்பது போல் பாதுகாக்க வளர்த்தார். கர்பாவட்டத்தில் உபநயனம் செய்கிக்கப்பட்ட இவர், தமதுபனிரெண்டாவது ஆண்டு நிறையமுன்னே சகல சாஸ்திரங்களைக் கற்றுத் தெளிந்து பராங்கதராபடியால்; பாரின்பப் பாழ்த்தும்பியில் விழாமல் பிறப்பறுத்து பேரின்பத்தைப் பெற்றுய்ய விரும்பி சந்நியாச ஆசிரமத்தை அது ஷ்டித்தார். இது விஷயத்தில் இவரது உத்தம மாதாவுக்கு விருப்பமில்லாமலிருக்க, அவரை வேதாந்த உண்மையைக்காட்டி திருப்பதியாக்கினார். பாலகுகிறாசியாகிய இவர் எப்போதும் வேதாந்த விசாரம் செய்து, அக்காலத்தில் மலிந்திருந்த புத்தர், சமணர், சாக்கியர் முதலானவர்களைக் கண்டித்தும்; ஹிமசேதுபரியந்தமுள்ள பல சிவ்யதீர்த்த ஷேத்திரங்களுக்கு யாத்திரைசெய்தும், ஆய்காங்குள்ள பண்டிதர்களை சந்தித்து தர்க்கித்து ஜயித்தும்; ஒப்பும் உவமையற்றவீத்துவசெய்து, ணியா பிரகாசித்தார், வியாச முனிவர் வேதங்களை எல்லாங்கடைந்தெடுத்துச் சொல்லிய உத்திரமீமாஞ்சை என்னும் பிரம்ம சூத்திரங்களுக்கு, பாஷியத்தை (புரளிஸ் என்னும் காசிப்பட்டணத்திலிருந்தபோது) செய்தருளினார்.

இவரியற்றிய தஸோபநிஷத்பாஷியம், கீதாபாஷியம், நரவியம் மதாயிநிபாஷியம், சஹஸ்ரநாமபாஷியம், ஆநந்தலகிரி, ஹரிமிடே, சிவபுஜன்கம், விஷ்ணுபுஜன்கம், விவேக குடாமணி, ஆத்ம போதம், சங்கதாரை, அமரசதகம் முதலான சிறந்த கிரந்தங்களின் வாக்கியரசனை, திராக்ஷாபாகமுடைய பெருமை இக்காலத்தாரும் இத்தேசத்தாரும் மாத்திரமல்ல, மற்றெங்காலத்தாரும், எத்தேசத்தாரும் கண்டு வியந்து, கலமகளே கலியுகத்தில் சங்கரராக அவதரித்தாரோ என்று சொல்லும்படி இருக்கின்றது. இவர் சைவம் வைஷ்ணவம் என்னும் பேதம் பாராட்டாமல் ஸ்மார்த்தமத சம்பிரதாயப்படி சர்வசமய சமரசவேதசித்தாந்த சிரோபூஷணராயும், மனமொழி மெய்களாற்செய்யத்தக்கவைற்றைச் செய்தும், சர்வாந்தரியாயியாகிய ஜகதீஸ்வரனை எங்குமாய் யாவுமாய் பார்த்து பேராணந்தமடைந்திருந்தாரென்று இவரியற்றிய தூல்களில் பரக்கக் காணலாம். இந்த சர்வசமய சமரச ஞானத்தை தாமனுபவித்து ஆந்திப்பதைப் போலவே, பிரபஞ்சத்தாரும் அதுபவிக்கவேண்டுமென்ற போருணகொண்டிஜகந்தாதம், தவாரணை, பத்திரிகசிரமம் சிரிங்கேரி முதலான விடங்களில் கி. பி. 1200 வருஷங்களுக்கு முன்பே மடங்களை ஸ்தாபித்தும்; அமடங்களுக்கு முறையே பதுமபதா, ஹஸ்தா மலகர், சுடீரகவராசிரியர், ஆநந்தகிரியர் முதலானவர்களை சீடர்களாக நியமித்த பலவிடங்களிலும் பிரசங்கம் செய்யும், செய்தனர். அக்காலத்தில் காஷ்மீர நாட்டில் பல புலவர் சிகாமணிக்விருந்தமையால் அங்கும் போய் அவர்களை வென்று புலவர் பெருமாகிய இவரை அச்சபை நடுவே கலமகளுக்காக இட்டிருந்த மலரதனை கசிதமான சராதா பீடத்தில் ஏழுந்தருள்ப் பண்ணிக்கொண்டாடினார்கள். இப்படிக்கு இவர் இன்மை "முதல்" ஜம்புவனை வாட்டி உடம்பை ஒடுக்கி பல தேச சஞ்சாரங்கள் செய்து கொந்தால், மூலவிடம் கண்டு வருந்தி பத்திரிகாத்தலமடை அடைந்தும், சில வாக்ஷகிருதும், பதம இமயமலையின் உணைத கொடு முடியாகிய தேவார காட்டை அடைந்து தமது முப்பத்திரெண்டாம் வயதில் பரிபூரணரானார். இவர் தமது அந்தஸ்தைப் பில் எங்கும் கிடைத்த பாய்ப்பொருள் தியானித்த பார்த்தனை இது.

பாவி யான் செய்த பிழைகள் மூன்றையும் பொருத்
தவற்றது. உருவியிராத உன்னை தியானித்ததின் பொருட்டு (வீக்கிரகமாக)
நீயே தோன்றினாய். மனோவாக்குக்கு எட்டாத உன்னை (அவதாரமாக) துதி செ
ய்தினாய். நீ எங்கும் நிறைந்திருக்கிறாய் என்பதை எண்ணுது தீர்த்த யாத்திரை
செய்தேன் என்று அதுநாபப்பட்டாராம்.—

இப்படிப்பட்ட பக்தசிகாமணியே அத்துவைத சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்து
அதில் காணப்படும் உலகமெல்லாம் பொய்யென்றும், ஆத்தமா ஒன்றேமெய்யாய்
உள்ளதென்றும்; அதுநான் நான், நானே அது என்றும், அதுவே பிரம்மம்,
அந்த பிரம்மமே நான் என்றும், (சுவரூப அத்துவைத) சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்த
தாக அவருக்குப் பின் வந்தவர்களால் பல கிரந்தங்கள் எழுதப்பட்டன. அவற்
ரின் சரிசங்கிரகத்தை சாதாரண வாலிபர்களும் எளிதாக அறியும்படி வினா
விடை யாக இங்கு தெரிவிப்பது அவசியமாகத்தோன்றுவதால்; அப்படியே செ
ய்திப்பதிவிட்டோம்.

—:0:—

அத்துவைத சித்தாந்த சாரசங்கிரஹ வினா விடை.

(நாம், ஒரு அத்துவைதையைப் பார்த்து)

ஐயா, அத்துவைதமென்றாலென்ன? (என்று கேட்கில்)

அத்துவைத—அத்துவைதமென்றால், அத்+துவைதம்=அத்துவைதம், அத்=இ
ல்லை, துவைதம்=இரண்டே என்றால் இரண்டற்றது=ஒன்றேயுள்ளது;
அதாவது ஆத்தமாவாகிய பிரம்மம் ஒன்றேயுள்ளது, மற்ற பூத பவுதிக
ங்களெல்லாம் பொய் என்பதாம்.

நாம்—பார்க்கும் பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யா, இதுதென்ன ஆச்சரியம்!

அத்துவைத—ஆம், அத்தியாரோபம், அபவாதமிகைகளால் தத்தவ நிர்ணயத்
தை யறிந்தால் பார்க்கப்பட்ட பூதபவுதிகாதி பிரபஞ்சங்களெல்லாம் வெ
றும் கற்பனையென்றும், பிரம்மம் ஒன்றே சத்தியமாய் இருக்கிறதென்றும்
ஸ்பஷ்டமாகும்.

நாம்—அத்தியாரோபமாவதென்ன?

அ—அதி+ஆ+ரூபம்=அத்தியாரூபம்; அதி=வஸ்து, ஆ=பொய், ரூபம்=உரு
பம்; அதாவது, கிளிக்ளியில் வெள்ளியைப்போலவும், கயிற்றில் பாம்பைப்
போலவும், பிரபஞ்சமற்றதாகிய ஆத்ம வஸ்துவில் பிரபஞ்சத்தைக் கற்பி
ப்பதே.

நாம்—இதை கற்பனை உண்டாகக் காரணமென்ன?

அ—ஆத்மாவின் ஸ்வரூபஞானமில்லாமையாலே.

நாம்—அந்த அக்ஞானத்தக்கு வேறு பெயர்களுமுண்டே.

அ—அந்த அக்ஞானத்தையே அவித்தை, தம்ஸ, மோகம், மூடன்
பிரபஞ்சி, பிரதானம், குணசாயியம், அவயசதம், மாயை
பென்றும் பலபெயர்களுண்டு.

மூலப்பிரகிருதி பென்றால் என்ன?

அ—அதற்கு பிரளயமென்றும், மஹா கஷ்டப்பதியென்றும் பெயர். அது வெள்ளை, சிவப்பு, கருப்பு நூல்களால் திரிக்கப்பட்ட கயிறுபோல சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணக் கலப்புள்ளது.

ந—அதெப்படி?

அ—இந்த மூலப்பிரகிருதியில் அநந்தகோடி ஜீவர்கள் தம் தம் கருமவாசனையுடன் மெழுகு உண்டையில் தங்கசன்னங்களைப்போல பிரளையத்தில் இருஷ்டிகா லத்ததுக்கு முந்தி அடங்கியிருக்கின்றனர்.

ந—இந்த அனுபவம் எங்கிருக்கிறது?

அ—சகல ஜனங்களுக்கும் கஷ்டப்பதி அவக்கையி லிருக்கிறது.

ந—இந்த மூலப்பிரகிருதி இருஷ்டிகாலத்தில் எத்தனை விதமாயிற்று?

அ—ஜீவர்களுடைய புரிபசுருவ கருமவாசனையினாலே மாயை, அவித்தை, தாமஸி என மூன்றுவிதமாயிற்று.

ந—இவைகளில் மாயை என்பது என்னகுணத்தையுடையது?

அ—சுத்த சத்துவ குணத்தை முக்கியமாக உடையது.

ந—இருஷ்டிக்குமுந்தி இருக்கிற பிரம்மசைதனனியம் மாயையில் பிரதிபலித்த போது என்ன பெயரைப்பெறும்?

அ—ஈசுவரனென்று பெயரைப்பெறும்.

ந—இந்த ஈசுவரனுக்கு வேறுபெயர்களுமுண்டோ?

அ—அவனை அவ்விதமாக இரு தன், அந்தரீயாமி என்றும்; ஜகத்தின் இரு ஷ்டிகார்த்தா என்றும்; பரிபூரண பிரம்மசைதனியரூபத்தினாலே தாமஸி என்றதில் அவிச்சின்னரூப சேர்ந்தவன்போ லிருந்துக்கொண்டு ஜகதி திற்டு (நூலுக்கு சிலந்திப்பூச்சிப்போல) உபாதான காரணனென்ற பெயர் கருமுண்டி.

ந—இந்த சைதனனியம், தம்ஸி ல் சேர்ந்ததென்று சொன்னதில், அது தம் ஸுக்கு அன்னியமாகாமல், தம்ஸ்ஸாகவே ஆய்விட்டதென்று தானே தாழ்புரியம்?

அ—இல்லை. சிலந்திப்பூச்சியானது நூலுத்தானேயுண்டாக்கி, அதில் அச் சிலந்திப்பூச்சி சுஞ்சரித்தாலும்; அது அந்தநூலுவிட அந்நியமாயும், அதை ஒட்டாமலும் இருக்கிறதைப்போலவே, சைதனனியமும் மாயையில் ஒட்டாமல் அதற்கன்னியமாய் இருக்கிறது.

ந—சைதனியம் ஜகத்திற்கு உபாதானகாரணமென்பதெப்படி?

அ—உபாதானமென்பது—ஆரம்போபாதானம், பரிணாமோபாதானம், விவர்த்தோபாதானம் என மூன்றுவிதம். எப்படியென்றால்—

(1) துணிக்குக்காரணமான தூலுக்கு யாதொரு மாறுதலின்றியே துணி பூதவாயிற்று—இதுவிஷயத்தில் தூல் ஆரம்போபாதானம்.

(2) தயிருக்குக்காரணமான பால் அதன் ஸ்வரூபம் மாறி தயிராகிறது—இதுவிஷயத்தில் பால் பரிணாமோபாதானம்.

(8) கயிற்றில் பாம்பென்கிற தோற்றமுண்டாயிற்று. தூஷையில் கயிறு பரம்பலாகியதில்லை; கயிற்றில் பாம்புமில்லை; அப்படிக்கிருந்தும் பிரம்மையாகிய அக்ஷரத்தினால் தோற்றப்பட்ட பாம்பென்கிற மயக்கத்தக்கு கயிறு தாரண்மையால், அக்கயிறே விவாததோபதானம்; ஆகவே, பிரம்மசைத்தன்னியம் இகத்திற்கு ஆரம்போபாதானமும்ல்ல, பரிணாமோபாதானமும்ல்ல; ஏனெனில் துணியில் தூல்காணப்படுகிறதைப்போல இகத்தில் பிரம்மம் காணப்படாததினால் ஆரம்போபாதானமும்ல்ல, தயிர் மறுபடியும் பாலாகாததபோல பிங்குசமாகத் திரியையடைந்தால் மறுபடியும் பிரம்மமாக மாட்டாததையால்; பரிணாமோபாதானமும்ல்ல. விவாததோபாதானமென்பதே சொல்லவேண்டும்; ஏனெனில் அக்ஷரானயிருக்கும்வரையில் கயிற்றில் பாம்புபோல, பிரம்மத்தில் இகந்தோற்றுக்கிறது ஞானம் வந்தவிடத்து பிரம்மத்தைத்தவிர வேறென்றும் காணப்படாததையால் இகத்தென்பது பொய்யே.

அ—இந்த தாமஸீயின் மூலியமாக உபாதி பிரதான்னியத்தினால் என்ன ஆகிறது?

அ—உபாதான காரணம்கிறான்.

அ—உபாதியென்றாலென்ன?

அ—ஒரு வஸ்துவ பலவிதமாய் தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமாய் இருக்கிற தெனுவோ அதுவே. பிரம்மசைத்தன்னியத்தை ஈசுவரனாகத் தோற்றுவிக்கிறதற்கு சாதகமாயிருக்கும் மாயை ஈசுவரோபாதி என்றும், பிரம்மசைத்தன்னியத்தை ஜீவனாகத் தோற்றுவிக்கிறதற்கு சாதகமான அவித்தை ஜீவோபாதி என்றும் பெயர்.

அ—அதெப்படி ஐயா?

அ—சர்வ வியாபகமான ஆகாயத்தில் கடமும் (குடமும்) வீடுமிருக்கையில், கடத்தை ஆகாதத்திற்கு உபாதியாக கடாகாசமென்றும்; வீட்டை யாகாசத்திற்கு உபாதியாகக்கொண்டு மடாகாசமென்று விவசரிப்பது போலும்.

அ—சைத்தன்னியம் தன்னுடைய பிரதான்னியத்தினால் என்ன ஆகிறது?

அ—கடமுண்டாவதற்கு குயவன்போல இகத்திற்கு ஈசுவரன் நிமித்தகாரணமுமாகிறான். ஈசுவரன் இந்த இகத்தை எப்படி அனந்த ஜீவர்களாக இருக்கிறதாயினால், அவித்தை பலவிதமாயும், எண்ணத்தொலையாததாயும் இருக்கிறபடியால் ஒரு புருஷனைக்கூற்றி அகேசு கண்ணாடிகளை வைத்தால் அந்த ஒரு புருஷனே எல்லாக்கண்ணாடிகளிலும் தோன்றுகதபோல அவித்தையில் பிரதிபலித்தசைத்தன்னியஸ்வரூபிகளான ஜீவர்களும் அனந்தமாக இருக்கின்றனர்.

காரண சரீர லக்ஷணம்.

அ—இந்த ஜீவசுவர்களுக்கு காரண சரீரங்கெனவை?

அ—வியப்பு ரூபமான அவித்தையும், சங்கட ரூபமான குலவிகிருதியும் இந்த சரீரங்களினால் ஜீவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. அவற்றையும் காரண சரீரமும் ஆகத்தமய கோசமுமாக.

சூக்தம் பிரபஞ்ச விஷயம்.

ந—இனி சூக்தம் பிரபஞ்ச சிறுக்கம் பெய்யுமா?

அ—சூர்வரணனுடைய பார்வையினால் தமோருணரூபியான பிரகிருதியானது ஆவரணச் சத்தி, விஜேப சக்தி என இரண்டாக ஆயிற்று. அந்த விஜேபசக்தியே ஆகாசம். அகச ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அகினியும், அகினியிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து பிரதவியுமுண்டாயின.

ந—இவ்வைந்து பூதங்களுக்கும் பெயரென்ன?

அ—இவ்வைந்து பூதங்களுக்கும் சூக்தம் பூசங்களர், அபஞ்சிகிருதநீசங்கள், தன்மர்த்திரைகளென்றும் பெயர்.

ந—இவைகளுக்கு காரணமெவை?

அ—அக்ஞானத்திலிருந்து சத்துவ-ரஜஸ்-தமோருணங்கள் வந்திருக்கின்றன.

ந—இவ்வாகாசம் முதலிய ஒவ்வொரு பூதங்களுடைய சத்துவகுணம் சத்திலிருந்து உண்டானவை எவை?

அ—காதி, துவக்கு, கண், மூக்கு, நாக்கு என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள்.

ந—ஆகாசம் முதலிய சத்துவ சமவட்டியினால் உண்டாகியது எது?

அ—அந்தக்கரணம்.

ந—அது எத்தனைவிதம்?

அ—மனம், புத்தி, சித்தம். அஹங்காரம், என நான்குவிதம்.

ந—இவைகளில் அஹங்காரமும், சித்தமும், எதிவெதிலடங்கியவை?

அ—புத்தியில் அஹங்காரமும்; மனதில் சித்தமுமே.

ந—ஆகாசம் முதலிய ஒவ்வொன்றின் ரஜோகுணத்திலிருந்து உண்டானவை எவை?

அ—வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் என்ற கருமேந்திரியங்கள்.

ந—பிராணன் எதனுண்டாகியது?

அ—ஆகாசம் முதலான ரஜோகுண சமவட்டியினால்.

ந—அது எத்தனைவிதம்?

அ—பிராணன், அபானன், வியாணன், உதானன், சமானன் என ஐந்துவிதம்.

ந—இந்த ஞானேந்திரிய கருமேந்திரிய பிராணன் ஐந்தாம் மூலமும் புத்தியும் பதினேழாம் சேர்ந்ததினால் என்ன ஆகிறது?

அ—அவ்விதம். இதற்கு யோகசூத்திரம் புத்தி சூக்தம் என்றதில், விஜேபசக்தி முதலானவை இருப்பதால் சூக்தம் என்றது சூக்தம் என்றது. விஜேபசக்தி முதலானவை இருப்பதால் சூக்தம் என்றது சூக்தம் என்றது. விஜேபசக்தி முதலானவை இருப்பதால் சூக்தம் என்றது சூக்தம் என்றது.

வந்தூர் பிரபஞ்ச விஷயம்.

வாஸுதேவருக்கு இராமமெப்படி?

பிமாருண் பிரதான்மகாண அபஞ்சிடுத. (குடும்) .. துததம் துததய
பஞ்சபூதங்களை ஒவ்வொன்றையும் இரண்டாக, பாகித, அதிலொருபாதி
யை அதன் கவந்தாமசங்காணவைத்த, மற்றொருபாதியை கண்காசப்
பிடித்த, அத்த காண்கையும் ஒவ்வொன்றும் மற்ற காண்கு பூதங்களுடைய
கவந்தாமசமான பாதிபுடன் சேர்ப்பது பஞ்சிகாணமாம்.

நீதித்தெப்படி ஐயா?

ஆகவேதப்படி ஐயா? ஆகாசத்தில் அதன் சாவாசம் அரை, வாயுவாம்சம் அரைக்கால், அக்கினி அம்சம் அரைக்கால், ஜலாம்சம் அரைக்கால், பிரதிவியாம்சம் அரைக்கால்; அதாவது ஆகாசத்தில் தன் சவாம்சம் அரையும், மற்ற நான்கு பூதங்களில் ஒவ்வொன்றினுடைய அரைக்காலம்சம்சேர்ந்த அரையுமாக இருக்கிறது இப்படியே மற்ற பூதங்களுக்கும். இப்படிச்செய்வதனால் ஐந்து பூதங்களும் பஞ்சகிரதம் செய்யப்பட்டதாகின்றன.

—இப்பஞ்சபூதங்களிலிருந்து என்ன உண்டாயின?

அ—பிரம்மாண்டமும், அதிற்குட்பட்ட பதினான்கு லோகங்களும், உத்பஜீமும், அண்டஜமும், ஜராயுஜம், சுவேதஜமாகிய ஸ்தாலசரீரங்களும், அங்கம் முதலிய பேபாஜ்ய வஸ்துக்களுமுண்டாயின. இந்த ஸ்தாலசரீரத்தில் ஜீவேக வரர்களுடைய இருப்பு ஜாக்கிரதாவஸ்தை. இதவே அன்னமயகோசமாம்.

— இந்த ஸ்தூல ரூபம் காரண சரீரங்கள் தனித்தனியே எத்தனைவரை?

—சமத்தி, வியத்தி என இருவகையாம்.

ச—சமத்தியென்றாலென்ன?

ஆவணம், கிராமம் என்பவைகளைப்போல பொதுவான பெயர்கள்.

வினா—வியத்தியென்றாலென்ன?

மூலம், வீடு எண்ணுதிகளைப்போல தனிப்பெயர். ஆகவே, பொதுவாகச் சன சரீரமும் சமஷ்டி. தனியாக ஒரு சரீரத்தைச்சூழிப்பது வியஷ்டியாம்.

தமிழகத்திற்குப் பரிசு உருவம் என்ன?

—தலை பிரஞ்சமும் தன்னுடைய ஸ்வரூபமென அபிமானங்கொண்டவன் சதவரன்.

பிழைப்படியுபா தியுடையன் எவன்?

தமிழகத்தின் தன்னாட்சிப் பெற்றுக்கொண்டதன் தீர்மானம்.

தமிழக அரசாங்கத்தின் அவாந்திரப்பதங்களுண்டு?

[illegible]

க—இந்த ஈசுவரனே சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்களால் என்ன ரூபமாகின்றான்?

அ—பிரம்மா, விஷ்ணு, நுத்திர ரூபங்களைப்பெற்று சிருஷ்டி, க்திதி, ஸம்வாரங்களைச் செய்கிறான். பிரம்மா விராட்டுருபத்துக்குள்ளும், விஷ்ணு ஹிரண்யகர்ப்ப ரூபத்துக்குள்ளும், நுத்திரன் ஈசுவர ரூபத்துக்குள்ளும் அடங்கினவராகிறார்கள். இப்படித்தான் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி. இதுதான் அத்தியாரோபம்.

ந—இதுவரையில் தமோகுண பிரதானத்தினுடைய விசேஷ சக்தி காரியத்தை சொன்னீர்கள், இனி ஆவரண சக்தி காரியத்தைச் சொல்லுங்கள் ஐயா?

அ—ஈசுவரன், ஆத்ம ஞானி, இவர்களைத்தவிர மற்ற சகல ஜீவர்களுக்கும் பஞ்சகோசங்களுடையவும், ஆத்மாவினுடையவும் பேதத்தையுண்டாக்கி ஆவரணசக்தி (அந்தகாரம்போல) மறைக்கிறது.

ந—இந்த ஆவரணமானது எத்தனை வகை?

அ—அசத்தென்றும், அபாநமென்றும், அதாவது வத்துவில்லை என்கிற வியவகாரத்திற்குக் காரணம் அசத்துவாவரணம்—வத்து விளங்கவில்லை என்கிற வியவகாரத்திற்கு காரணம், அபானாவரணம் என இருவகை.

ந—ஸம்சார விருஷத்திற்கு மூலமெது?

அ—ஆவரணசக்தி காரிமேயொழிய, விசேஷசக்தி காரியமில்லை. இந்த ஆவரணசக்தியே மோஷத்திற்குங்காரணம்.

ந—இவ்விருவித ஆவரணமும் எதனால் நசிக்கும்?

அ—தத்துவஞானத்தினால் நாசமடையும்.

ந—அந்தத் தத்துவஞானம் எத்தனை வகை?

அ—பரோக்ஷம், அபரோக்ஷமென இருவகை.

ந—பரோக்ஷ ஞானமென்றாலென்ன?

அ—குருமுகமாக வேதாந்த விசாரணையினாலுண்டாவது. இதுவே சிவணம்=கேட்டறிதலாம். இதனால் வத்துவில்லை என்கிற அசத்துவாவரணம் நாசமடைகின்றது; அப்போது வத்து இருக்கிறதென்று வியவகாரிகைப்படுகிறது.

ந—அபரோக்ஷ ஞானமென்றாலென்ன?

அ—சிவணத்தினால் சமுசயத்தையும், மனனத்தினால் அம்சபாவணையையும், நிதிநியாசத்தினால் விபரீத பாவணையையும், நிவர்த்திசெய்து; தேவமே ஆத்மா என்கிற ஞானம் எவ்வளவு உறுதிப்பட்டிருக்கிறதோ, அப்படிப் போல பிரம்மமேதான், தானே பிரம்மம் என்னும் ஞானமே அபரோக்ஷ ஞானம்.

ந—இப்படி பரோக்ஷபரோக்ஷ ஞானத்தினால் பிரம்மமாகிய வந்து விளங்க வில்லை என்று வியவகாரத்துக்கேதுவான ஆவரணமிரண்டும் எடுத்தவிடத்திலென்னாகும்?

அ—அப்போது அநர்த்த நிவர்த்தியும், ஆந்தபிராப்தியுமுடாகும். இவ்விதமாக எழு அவஸ்தைகள் சித்தியாகும்.

ந—எழு அவஸ்தைகளெவை?

அ—அக்ஞானம், ஆவரணம், விசேஷம், பரோக்ஷஞானம், அபரோக்ஷ ஞானம், அநர்த்த (அக்க) நிவர்த்தி, தடையற்ற திருப்தி இவ்வேழும் ஜீவனுக்கு அவஸ்தைகள். இவ்விதமாக ஆகாசத்தைப்போல நிர்மலமாயிருக்கிற சைதன்னிய வஸ்துவில், பொய்யாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்தைக் கற்பித்தலே அத்தியாரோபமாம்.

ந—நல்லது, அபவாதமென்றாலென்ன?

அ—காரணத்தைத்தவிர காரியமில்லையென்னும் அறிவினால், கிளிஞ்சியில் வெள்ளிபோலவும், கயிற்றில் பாம்பு போலவும், பிரமத்தினிடத்தில் பிரபஞ்சமில்லை என்று தள்ளுவது அபவாதமாம். எதில்லையோ அது மாயை. எது இருக்கிறதில்லையோ அது அவித்தை என்ற இந்த வாக்கியங்களுடைய அர்த்தத்தினால் மாயை கற்பிதமென்பது சித்தம்.

ந—இப்படி பிரம்மத்துக்கு அந்நியமாக ஒன்றுமில்லை என்றும், அந்தப் பிரம்மமே “நானே” என்று விசாரித் தறிகிறவனுக்கு பெயரென்ன?

அ—அவனே ஜீவன்முத்தன் என்று வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தம்.

ந—இதற்கு அதுபந்த சாதுஷ்டயமெவை?

அ—விஷயம், பிரயோஜனம், சம்பந்தம், அதிகாரியாகியவைகளே.

ந—விஷயமென்பது என்ன?

அ—இந்த வேதாந்த சாஸ்திரங்களுக்கு விஷயம் பிரம்மமே.

ந—பிரயோஜனம் யாது?

அ—மோக்ஷமே.

ந—சம்பந்தமெது?

அ—பிரதிபாத்திய=சொல்லத் தகுந்தது + பிரதிபாதக=சொல்லுகிறவன், பா வம்=போதிய=தெரியத்தக்கவஸ்து. போதக=தெரிவிக்கிறவன் சம்பந்தம்=அதாவது சொல்லத்தகுந்ததை சொல்லி, தெரியத்தக்க வஸ்துவை தெரிவிக்கிறவன் என்பதாம்.

ந—அதிகாரி யார்?

அ—சாதன சாதுஷ்டய சம்பன்னனே,

ந—சாதன சாதுஷ்டயமாவதெவை ?

அ—நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம். இஹமுத்திரார்த்த பலபோக விராக்
சமாதிஷ்டகம் முமுகூதத்துவம்.

ந—நித்தியாநித்தியவஸ்துவென்றாலென்ன ?

அ—பிரம்மமே நித்தியமானது, ஜகத் அநித்யமானது என்று சுருதி ஸ்மிருதி
புராணதிகளாலே தனக்குத்தானே உண்டாகிற ஞானமேயார்.

ந—இந்த ஞானத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் சுருதிகளுக்கு என்னபெயர் ?

அ—மஹாவாக்கியங்களென்று பெயர்.

ந—அவை எவை ?

அ—இருக்குவேதத்தைச் சார்ந்த ஐ தி ரி ய உபநிஷத்தில் பி ர க் ஞா ன ம்
பி ர ம் ம ம் என்னும் வாக்கியமும், எஜ - ர் வே த த் தை ச் சார்ந்த
தை தி ரி ய உ ப ரி ஷ த் தில் அ ஹ ம் பி ர ம் மா ஸ் மி என்னும்
வாக்கியமும், சாமவேதத்தைச்சார்ந்த சாந்தோர்க்கிய உபநிஷத்தில் த த் வ
ம வ்மி என்னும் வாக்கியமும், அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்த மாண்டோக்
கிய உபநிஷத்தில் அ ய மாத்மா பி ர ம் ம என்னும் வாக்கியமும்.

ந—ஜீவபரங்களுக்கு ஐக்கியத்தை பிரதிபாதிக்க ஒரேவாக்கியம் போதாதா ?

அ—முன்சொன்ன நான்குவாக்கியங்களிலும் பிரயோஜனமுண்டு.

ந—அதெப்படி ?

அ—த த் து வ ம வ்மி வாக்கியம் குருவின் உபதேச வாக்கியம்; அ க ம் பி ர ம்
மா ஸ் மி வாக்கியம் சீஷன் அனுபவ வாக்கியம், பி ர க் ஞா ன ம்
பி ர ம் ம மென்னும் வாக்கியம் லக்ஷணவாக்கியம், அ ய மாத்மா பி ர ம் ம
மென்னும் வாக்கியம் சொரூப சாக்ஷாதகாரமாகும்.

ந—பிராக்ஞான பதத்திற்கு கருத்தமென்ன ?

அ—அது வாச்சியார்த்தம், லக்ஷியார்த்தமென இருவகை.

ந—வாச்சியார்த்தமென்றாலென்ன ?

அ—தசேந்திரிய வியாபார விஷயங்களையறிகிற ஜீவனே வாச்சியார்த்தம்.

ந—லக்ஷியார்த்தமெது ?

அ—அந்தக்கரணத்தையும் அதன் விருத்திகளையும் தேகேந்திரியாதி வியாபாரங்
களையும் தன்னி அவஸ்தாதிரிய சாக்ஷியமாய் கூடஸ்தனாய் நிர்விகார
பிரதியோகாத்துமாவே.

ந—இனி பிரம்மபதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமெது ?

அ—எந்த சைதன்னியமானது ஏகமாய், பூரணமாயிருக்கிறதோ அதுவேயாம்.

ந—இனி அகம்பிரம்மாஸ்மி என்னும் வாக்கியத்திலிருக்கும் அ க ம் - என்ற பத
த்திற்கு பொருளென்ன ?

அ—பரிபூரணமாய் தேசகால வஸ்து பரிச்சேத சூனியமாய் பிரதியேக
சைன்னியம் மனுஷ சரீரத்தில் புத்திக்கு சாக்ஷியமாக ஹிருதய கமலத்தில்
அகமகமென்று ஸ்மிரித்துக்கொண்டிருப்பதுவே,

சு—இனி பிறும் ம ப த த் திற் கருத்தமென்ன?

அ—தனக்கு முந்தியும் பிந்தியும் யாதொரு காரண வஸ்துவும், தனக்கு அந்நிய மாய யாதொரு ஒப்பும் உயர்வுமற்று ஏகமாயிருப்பது.

சு—இனி அஃமி என்னும் பதத்திற்கு அருத்தமென்ன?

அ—அகம் பதலகியார்த்தமான கூடக்த சைதன்னியமும் பிரம்மபதலகியார் த்தமான பரமாத்மா சைதன்னியமும் ஏகத்துவ ஐகியமேயாம்.

சு—இனி தத்வமசி வாக்கியத்தில் தத் பதத்திற்கருத்தமென்ன?

அ—ஏகமேவாத்துவைதம்.

சு—ஏகமென்றால் போதாதா? ஏகமேவாத்துவைதம் என்று ஏன் சொல்லவேண் டும்?

அ—ஏகம் என்ற பதத்தில் சுஜாதி சூனியமும், ஏவம் என்ற பதத்தில் விஜாதி சூனியமும், அத்வைதமென்பதில் சுவகதபேத சூனியமும் விளங்குகி றற்படியால் அப்படி சொல்லப்பட்டது.

சு—இனி தொம்பதத்திற்கருத்தமென்ன?

அ—தேசேந்திரியா திகளுக்கெல்லாம் அதீதமாய்ச் சிரவண மனை நிதிநிபாச த்துடன் கூடியிருக்கிற பிரதியேகாத்ம சைதன்னியமேயாம்.

சு—இனி அசிபதத்திற்கருத்தமென்ன?

அ—தத்பத லகியார்த்தமான பிரம்மத்தக்கும் தொம்பத லகியார்த்தமான கூடஸதனுக்குமுள்ள உபாதிசுரீ லீங்கிய இருபதத்தின் லகியார்த்த ஐக்கி யமேயாம்.

சு—இனி அயம் ஆத்மாப்பிரம்மம் என்கிற வாக்கியத்தில் அயம்பதத்திற்கு அரு த்தமென்ன?

அ—ஆத்மா அபரோகூசவருபமென்று சொல்லப்படுவதே.

சு—இனி ஆத்மாவென்னும் பதத்திற் கருத்தமென்ன?

அ—அகங்காரமுதலாய் ஸ்தூலதேக பரியந்தமான காரியகாரண சங்கவாதத் துக்கெல்லாம் அநிஷ்டானமாய், இருதயகமலத்தில் அகமகமென்று க்மரித் துக்கெண்டிருக்கிற பிரதியேகாதமசைதன்னியமே.

சு—இனி பிரம்ம பதத்துக்கருத்தமென்ன?

அ—தத்வமாயிருக்கிற பரமாத்ம சைதன்னியமே பிரம்ம பதத்திற் கருத்தமாம்.

சு—இஹாமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகமென்றாலென்ன?

அ—இவ்வுலகத்தின் விஷயபோகங்களும், சுவர்க்கம் முதலான விடங்களின் அபிஸ்ரஸ்திரியாதி விஷய போகங்களும் அநித்தியமென்றும் அசங்கிய மானவைஎன்றுநன்குநுதலாம்.

சு—சமாதிஷ்டகமென்றாலெவை?

அ—சமம், தமம், உபாதி, நிதிசூர, சமத்தானம், சிரத்தையாதிசுரீ.

சு—சமம் எது?

அ—மனதை சிரவணநிசங்கு விஷயமான ஆத்மாவீடத்தில் நினைதல்.

அ—தமிழ் எது?

அ—ஆனேந்திரிய ஈழமேந்திரியங்களை அடக்குதல்.

அ—உபாதிபெது?

அ—விவகாரமற்று நிஷ்காம்ய கருமானுஷ்டான மற்று சநியாசியாயிருத்தல்.

அ—திதிஷ்டா எது?

அ—பிராப்தத்தினாலுண்டாகும் சே உஷ்ணநிகளை சலித்தல்.

அ—சமாதான மெது?

அ—சிரவணநிகளால் கிரஹிக்கப்பட்டதில் மனதை நிறுத்தல்.

அ—சிரத்தையாவது என்ன?

அ—வேதாந்தம் குருவாக்கியங்களில் விசுவாசம்.

அ—முமுகூடா என்பது எது?

அ—சம்சாரமாகிய தாபத்தைப் பரிசுரிக்க சகல ஈஷ்டனைகளையும் விட்டவருடைய தீவரமான இச்சை.

அ—சமாதான எது?

அ—கோபதாபநிகளை விட்டிருத்தல்.

அ—நல்லது இந்த பிரபஞ்சம் எத்தனைவகை?

அ—ஆத்மா அனாத்மா என இரண்டுவகை.

அ—பிரபஞ்சாதீதமான ஆத்மாவுக்கு எப்படி பிரபஞ்சத்திற்குள் அந்தர்பாவம் அடக்கம் வந்தது.

அ—இந்த பிரபஞ்சம் சேதனசேதனம் = (சித்தம் ஐடமும் ஸரஸ்வரூப மாகையாலும், ஆத்மா சேதனனாபடியினாலும் ஆத்மாவைப்பற்றி பிரபஞ்சமில்லாததினாலேயும், ஆத்மாவுக்கு பிரபஞ்சத்துக்குள் இருப்புகொண்டேயே தீர்வெனும்.

அ—சேதனமென்றாலெது?

அ—ஜங்கமம் (உயிருள்ளவைகளெல்லாம் சேதனம்.)

அ—அசேதனமென்றாலெது?

அ—ஸ்தாவரம் (உயிரில்லாத ஐடவஸ்துக்கள்) அசேதனம்.

அ—சேதனங்களும் அசேதனங்களும் வெவ்வேறாயும், பலவிதங்களாயும், இருந்த பிரபஞ்சமாதிரி இரண்டிதமென்று எப்படி சொல்லலாம்.

அ—ஆத்மா ஒன்றுதான். அசுத்தமாகாரியங்களாகிற உபாதியினால் அநேகஜீவிகளாகவும், ஈதவரர்களாகவும் விளங்குகிறது. இதுபோலவே அகாத்மாவும் ஒன்று. இருந்தாலும் காரிய ரூபத்தினால் அனேகமாகவாயிற்று.

அ—இதுசந்ததியை உதாரணங்களோடு விவரப்படுத்தும்?

அ—ஆத்மா ஒருவனுடைய அந்தர்த்தீர உபாதிகளினால் அவ்வவ்விடத்தில் இருக்கிறதையோ, விருத்தாகொண்டிருக்கிற மனதின் பத பதவி நிலைகளையோ பலவாறாக விளங்குகிறது. இதனால் அவ்விடத்தின் பத பதவி நிலைகளையோ

டர்ச்சியாயிருக்கிற விவசயத்திற்கு திருஷ்டாந்திரம். இதுபோலவே ஒரே ஜலமானது, சமுத்திரம் எனினும் கின்று பாத்திரம் முதலானவிடங்களிலிருப்பதில் அநேகமாக விளங்குகிறது; இதுவே பிரதிபிம்பபடி திருஷ்டாந்தம்; மேலும் இந்த சமுத்திர முதலானதுகளில் ஒரே சூரியன் பிரதிபிம்பப்படுகிறது அநேகமாய் விளங்குகிறதுபோலவே, ஒரே ஆதமாவானவன் அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய சகல சரீரங்களிலும் பிரதிபலித்தவனாக விளங்குகிறான். அன்றியும் ஜலத்தின் இயற்கையான குளிர்ச்சி சலனமுதலானதுகள் பிம்பமான சூரியனை எப்படி தொடமாட்டாதோ அது போலவே, அந்தக்கரண தருமங்களாகிய கர்திருத்தவம், போக தத்துவ விகாரங்களும் சிதாபாசனாகிய ஜீவனிடத்திலே விளங்குகிறதே யொழிய பிம்பனாகிய ஆத்மாவைத் தொடுகிறதில்லை. ஆகவே, கடாகாசமே மகாகாசம், மகாகாசமே கடாகாசம்போல ஜீவாத்துமாவே பரமாத்துமா பரமாத்துமாவே ஜீவாத்துமா. ஜீவாத்துமா என்பது கற்பிதம்.

௧—அப்படியா! ஜீவன் எத்தனைவிதம் விவரமாகச்சொல்லுங்கள்?

அ—பாரமார்த்திகள், வியவகாசிகள், பிரதிபாவிகள் என மூன்று விதம். இந்த ஜீவர்கள் சுஷுப்தி ஜாக் கிரம் ஸ்லப்பனாபிமானிகள். ஜலத்தில் அலையும், அலையில் துரையும், கற்பிதமாகிறபடி; பாரமார்த்திகனிடத்தில் வியவகாசிகள் கற்பிதம். குளிர்ச்சி ருசிமுதலானதுகள் ஜலத்தினுடையதாகவும் அக்குணங்கள் அலையிலும் துரையிலும் விளங்குவனபோல வியவகாசிகளிடம் பிரதிபாவிகள் கற்பிக்கப்படுகிறார்கள். எப்படி அலையின்றி துரையும், ஜலமின்றி அலையும், இல்லையோ? ஜலமாத்திரம் வாஸ்தவமோயுள்ளதோ அப்படி பிரதிபாவிகள் விவகாரனைத்தவிர இல்லை. வியவகாரனும் பாரமார்த்திகனைத் தவிர இல்லை. இப்படி பஞ்சகோசங்களில் நின்ற பாரமார்த்திக கூட ஸ்தனையேற்படுத்தி அந்த கூடஸ்தன் நானே என்று அறியவேண்டும்.

௨—அல்லது ஜீவாத்துமாவுக்கு துக்கம் இயற்கையா? அல்லது ஆகந்துகமா? (வேறெதிலுலாவது வந்ததா?)

அ—ஆகந்துகமே. ஆத்மா நித்தியன் என்றும், சுக்ஸ்வரூபியென்றும், சுருதிகளில் சொல்லியிருப்பதால் இந்த சுக்ஸ்வரூபம் நிசித்தாலன்றி துக்கம் சம்பவிக்க இடமில்லை. இந்த சுக்ஸ்வரூபம் நிசித்தலென்றால் ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கே நாசமுண்டாம்.

௩—அதெப்படி?

அ—வேல்லத்திற்கு தித்திப்புருணம் இயற்கை; ஆகவே தித்திப்புருணம் நாசமுடைய வேண்டியதாகில் வேல்லத்திற்கே நாசமுண்டாகும்.

௪—அக்கினிக்கு உஷ்ணம் இயற்கையாக இருக்கினும், மணி மந்திரா திகளினாலே அந்த உஷ்ணத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடியதுபோல் இயற்கை ருணம் செட்டி ஸ்வரூபம் நிசுக்காமலிருக்கக்கூடுமெல்லவா? அதுபோலவே ஆத்மாவின் துக்கமும் பத்தியோகங்களினால் நிசுக்கச் செய்யலாமல்லவா?

அ—முடியாது. அக்கினியின் இயற்கையான உஷ்ணம் மணிமந்திரா திகளால் குளிர்ச்சியாக்கக்கூடியனும், அந்த மணிமந்திரா திகள் நிசித்த உடனே அவைகளாவண்டான குளிர் முதலானதுகள் நீங்கி மறுபடியும் அக்கினிக்கு இய

றையான் உஷ்ணம் வந்துவிடும். அதுபோலவே, ஆத்மாவுக்கு பத்தி யோகம் முதலியவைகளால் உண்டாகும் துக்கம், தத் தா லி க மே யொழிய நிரந்தரமாகமாட்டாது.

ந—சுகன்வருபனாகிய ஆத்மாவுக்கு துக்கம் எப்படி வந்தது?

அ—சரீரமடைகிறதனால் வந்தது.

ந—சரீரம் எப்படி அடைந்தது?

அ—பூர்வ கர்மத்துடன் கூடிய பஞ்சிகிருத பூதங்களாலே,

ந—கருமமெத்தனைவகை?

அ—ஆகாமி சஞ்சிதப் பிராப்தமென மூவகையாம்.

ந—இவைகளின் விவரமெப்படி?

அ—ஆகாமியமானது=இந்த தேகமெடுத்த பதினான்கு வயதுமுதல் செய்த தம்: சஞ்சிதத்தான் சேருகிறதும். ஸஞ்சிதமாவது=பூர்வஜன்மங் களில் செய்த கருமங்களில் அனுபவித்ததுபோக மிச்சமானவை; பிராப் தமெனில்=பூர்வஜன்ம கருமங்களில் எந்த கருமத்தின் பலனாக இந்த ஜன்மம் வந்ததோ, அந்த தேகத்தினால் அனுபவிக்கவேண்டியவையாம்.

ந—இக்கருமங்கள் எப்போது நசிக்கும்?

அ—ஞானம் வந்தால் ஆகாமியசஞ்சிதம் நாசமடையும்; பிராப்தம் அதுபவத்தால் தான் நசிக்கும்; ஆகவே எவரும் விதேக முக்தியின்பொருட்டு பிரயத்தனம் செய்யவேண்டும்,

ந—விதேகமுக்தியென்றாலென்ன?

அ—தேகமற்றமுக்தி.

ந—வேறுபல முக்திகள் எவை?

அ—ஸாலோக்கிய, ஸாமீப்பிய, ஸாரூப்பிய, ஸாயுஜ்யம் என நான்காம்.

ந—இவைகளை அடைவதற்கு வேறு வேறு சாதனங்களுண்டோ?

அ—ஆம் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்குவகைகளுண்டு.

ந—சரியையென்றாலென்ன?

அ—பகவத் கைங்கிரிய ரூபமான தாச பாவனை.

ந—கிரியை என்றால் என்ன?

அ—தேவதாபூஜை செய்தல்.

ந—யோகம் என்றாலென்ன?

அ—யம்ம், நியம் முதலான அஷ்டாங்கங்களால் பரமத்துமாவினிடம் ஜீவாத்மா ஐக்கியம். அதாவது பிரமத்துடன் கலந்து பேதமற்றிருத்தல்.

ந—ஞானமென்றாலென்ன?

அ—பிரம்ம சைதன்னியத்தை எங்குமாய் எகமாய் கண்டானந்தித்த ஐக்கிய முற்றிருத்தல். ஆக இந்த என்னில் முக்திய மூன்றாம் மறுபடியும் முடி யில் ஜன்மத்தைக்கொடுக்கும். சாயுஜ்யமே முக்தியமான முக்தி.

புண்ணியம், பாவம், மிரம் என மூன்று திசைகளில்
ஆத்மாவைத் தவிர்த்துவிடும்?

அ—புண்ணியம், பாவம், மிரம் என மூன்று திசைகளிலும்
ஆத்மாவைச் சொல்லும்.

அ—புண்ணிய கருமத்தினால் தேவாதிசரீரமும், பாவகருமத்தினால் மிருகாதி
சரீரமும், புண்ணியபாவ மிரக்கருமத்தினால் மனுஷியாதி சரீரங்கள் உண்டாகின்றன.

த—இவைகளிலும் வித்தியாசங்களுண்டோ?

அ—த்கிருஷ்டம், மத்தியமம், சாமான்யம் எனத்தனித்தனி பேதங்களுண்டு
இப்படி சொல்லப்பட்ட கருமபாதத்தினால்தான் ஈனாவித ஜனபேதமாகி
றது. எப்படியெனில், ஹிரண்யகர்ப்பாதி சரீரம் புண்ணியோத்திருஷ்டம்
இந்திராதிசரீரம் புண்ணிய மத்தியமம், யசு ராக்ஷஸ பிசாசம் புண்ணிய
சாமானியமாம்.

த—இந்த மூன்றுவித கருமம் எதினால் செய்யப்படுகின்றது?

அ—மூன்றுவித கரணங்களினால்.

த—அப்படியா! ஆத்துமாவினால்லவா?

அ—ஆத்துமா அவிகாரி, நிஷ்கிரியன் (அவத்தபேதம்) அவயவமற்றவனாகையால்
கர்த்திருத்துவம் கிடையா.

த—ஆனால் ஆத்தமாவுக்கு கருத்திருத்துவம் இருக்கிறதேபோல தோன்றவேண்டியதேன்?

அ—அத்தியாயிகமே. (ஆரோபிதமே)

த—ஆரோபிதமென்றாலென்ன?

அ—ஒன்றின் தருமங்கள் வேறொன்றினிடம் காணப்படுதலேயாம். அதாவது
ஓடத்தின் ஓட்டம் கதிக்கரையிலிருக்கிற மரங்களிலேயும்; சலிக்காமலிருக்கும் தன்மையையுடைய மரங்களின் தருமம் ஓடத்திலும் ஆரோபிப்பது போலாம்.

த—கல்லது மூன்றுகரணங்களும் அசேதனமாக இருக்க, அதற்கெப்படி கருத்திருத்துவம் உண்டாகும்?

அ—அசேதனமான ஜலமும் வாயுவும், மரமுதலானதுகளை வேருடன் பிடுங்கி
தூரத்தில் கொண்டுபோய் போடும்படியான கருத்திருத்துவம் காணப்படுவது போல மூன்றுவித கரணங்களுக்கும் வேறு கரணங்களன்றியில் கருத்திருத்துவம் மிகுக்கிறது.

த—இம்மூன்றுவித கரணங்களினால் செய்யப்படுகிற கருமங்களெவை? •

அ—ஸவிசேஷ சிந்தை, கிரிவிசேஷ சிந்தை, பரலோக சிந்தை, பத்திஞான
வைரக்கிய சிந்தை என்றான்களை. இவைகளில் மனத்தினால் செய்யப்படுகிறவைகள் புண்ணிய கருமங்கள். விஷய சிந்தை; அன்னியர்களுக்குப் பாதா
சிந்தை, வேதசாஸ்திர அபிமான சிந்தை, தருமாதருமமில்லையென்கிற
சிந்தை இவைப்போன்ற புத்தி விகரங்கள் மனச்சம்பவமான பாலுதாரியங்
கள். அவசேஷ கிரிவிசேஷ புண்ணிய விஷயசிந்தை முதலான பழபி

[illegible]

க—மூன்று கரணங்களுக்கும் சுவயமாகவே கருத்திருத்தவ முண்டா?

அ—சுவயமாக இல்லை. இராக தவேஷாசிகனால் பிரேரேபிக்கப்படுவது
வண்டாகிறது.

க—இந்த இராகத்துலேஷ விருத்திகெய்வை?

அ—இராகம், தவேஷம், காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாச்சரியம், ஈருஷை, அகூயை, டம்பம், தருப்பம், அஹங்காரம், இச்சை, பகதி, சிரத்தை என பதினாறும்.

ந—இவற்றின் விவரத்தைச் சொல்லும்?

அ—(1) இராகம்=ஸ்ரீரீ களிதத்தில் சித்தவிரூத்தி.

(2) துவேஷம்—அபகாரம் செய்தவனுக்கு பிரதிசெய்ய இச்சித்தம்.

(8) காமம்=பூமி வீடுகளேச்சம்பாதிக்க விரும்பல்.

(4) குரோதம் = செஇச்சைக்கு விரோதமானவரிடம் கோபித்தல்,

(5) லோபம்=பொருளை சத்பாத்திரத்தில் செலவழிக்க விரும்பாதிருத்தல்.

(6) மோகம்=பணச்செறுக்கால் இன்னது செய்யத்தக்கது இன்னது செய்யத்தகாதது என யோசிக்காமல் மந்தையிருத்தல்.

(7) மதம்=செவ்வச்செறுக்கால் தன்ஞல் செய்யக்கூடாத காரியமில்லை ஏன் நெண்ணுதல்.

(8) மாச்சரியம்—சம்பத்தினால் தனக்குச் சமானமாயிருப்பவனைக் கண்டு பொறாமைகொள்ளல்.

(9) ஈருடைப் பிரருடைய தக்கம் அவரைவிட்டு எம்மிடம் எப்போது வந்ததென்றெண்ணுகிற சித்த விரும்பி.

(10) தருமம் = சகம் தனக்கேயுள்ளது, மற்றவர்க்கில்லை என்னும் சித்தவிய
ததி.

(7) உபயோகம் ஒரு சமூகத்தில் நடைபெறும் யாசித்தி அபிவிருத்தியை உறுதிப்படுத்தும் மொழி நித்தியருத்தி.

- (12) தருப்பம் = தனக்குச் சமானமானவனில்லை என்றெண்ணுதல்.
 (13) அகங்காரம் = சகல விஷயத்திலும் தனக்கு சக்தி உண்டென்றெண்ணல்
 (14) இச்சை = உண்ணல் கழிதல் கருமம் செய்ய விரும்பல்.
 (15) பக்தி = குரு, சர்ஜனார், தேவதைகளிடத்திலும், வேதவாக்கியங்களிலும் பிரீதி.

(16) சிரத்தை = யாகாதி கருமங்களில் விசுவாசம்.

இப்பதினாறில் இச்சையைத்தள்ளுவது அசாத்தியம் ; பக்தி, சிரத்தையாகிய இரண்டையும் அனுஷ்டித்த மற்ற பதிமூன்றையும் தள்ளவேண்டும்.

க—இந்த இராகாதிக்க எதனால் வருகின்றன ?

அ—அபிமானத்தினால் வருகின்றன.

க—இந்த அபிமானம் எப்படி வருகிறது ?

அ—அவிவேகத்தினாலே.

க—இந்த அவிவேகம் எப்படி உண்டாகிறது ?

அ—தனது சொதும் சுவரூபத்தை அனுகூலமாக மறைத்ததும், ஆதம் ஞானத்தினாலேயே நிவிர்த்தியாகத்தக்கதுமாகிய அனுகூல அஞ்ஞானமே.

க—இந்த அஞ்ஞானம் எப்படி வந்தது ?

அ—இது அனுகூல என்று வேதசாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பதால் காரணஞ் சொல்லுவது அசாத்தியம்.

க—இந்த அஞ்ஞானத்துக்கு ஆதியில்லாவிடில் அந்தமுயில்லையல்லவா ?

அ—அஞ்ஞானத்துக்கு ஆதியில்லாவிட்டாலும் அந்தமுண்டு. எப்படியெனில் தருக்க சாஸ்திரப்படி பிராகபாவத்திற்கு ஆதியில்லை, அந்தமுண்டு. விரித்து வம்ச பாவத்திற்கு ஆதியுண்டு, அந்தமில்லை.

க—இதை விவரமாகச் சொல்லுங்கள் ?

அ—குடமுண்டாகிறதற்குமுன் குடம் இல்லை, என்கிறதாகிய அபாவம் வெறுகாலமாக இருக்கிறது. குடமில்லையென்கிற அபாவவாக்கியம் எப்போதுண்டாக்கென்பது தெரியாவிட்டாலும், குடமுண்டானவுடனே ஆதியில்லையென்கிற அபாவவாக்கியத்திற்கு அந்தமுண்டாய்விட்டது. இது தான் பிராகபாவம். நனிக்கச்செய்கிறதினால் இல்லாமைமுண்டாகிறது, எப்படியென்றால், குடம் உடைக்கப்பட்டவுடன் குடமில்லாமைமுண்டாகிறது. உண்டான இல்லாமைக்கு அந்தமில்லை ஆகையால் இதவே பிரத்துவமஸாபவம், ஆகவே வாதபித்தாதிதளாலுண்டான ரோகங்களுக்கு காரணமின்னதென்று தெரியாவிட்டாலும், மருந்துகளினால் அவைகளுக்குப் பிரகாரம் காணப்படுகிறதைப்போல் அஞ்ஞானத்துக்காரணம் தெரியாவிட்டாலும் ஞானத்தினால் அது நாசமாகிறதுமாயே.

ந—இந்த அஞ்ஞானத்தின் சுவரூபலக்ஷணம் எப்படிப்பட்டது?

அ—அது சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்துமல்ல அவயவமுன்னதல்ல, இவ்
லாததுமல்ல இவ்விரண்டும் சேர்ந்ததுமல்ல, சேராததுமல்ல, அது அநிர்
வாச்சியம் (வாக்கினால் சொல்லத்தகுந்த தல்லாதது) எனெனில், ஸ்தூலா
காசமே சூக்ஷ்மமானது, அதிலும் சூக்ஷ்மம் (தன்மத்திரை என்கிற) அபஞ்
சிகிருத ஆகாசம், அதிலும் சூக்ஷ்மம் சத்துவாதி குணங்கள், அவைகளிலும்
சூக்ஷ்மம் அஞ்ஞானம்; ஆகவே இத்தியாக்ஷி சூக்ஷ்மத்திற்கெல்லாம் மூல
காரணமாயிருக்கிறபடியால் அவயவமுன்னதல்ல. அன்றியும், அதுவே
ஸ்தூலபதார்த்தமாகிய ஜகதாகாரமாய் பரிணமிக்கிறதினால் அவயவமில்
லாததுமல்ல. இப்படி அநாதியாயுள்ள அஞ்ஞானத்தினால் அவிவேச
மும்—அவிவேகத்தினால் அபிமானமும்—அபிமானத்தினால் இராக துவே
ஷாதிகளும்—அவைகளால் கருமமும்—கருமத்தினால் சரீரமும்—அதினால்
சம்சார அக்கமும், ஆத்மாவுக்கு பரம்பரமாக வருகிறது.

ந—இந்த சம்சாரஅக்கம் எப்போது போம்?

அ—சரீரம்போனால் துக்கம்போம், கருமம் நசித்தால் சரீரம் போம். இராகத்
துவேஷாதிகள் நசித்தால் கருமம்போம். அபிமானம் நசித்தால் இராகத்
துவேஷாதிகள் நசிக்கும், அவிவேகம் நசித்தால் அபிமானம் போம். அஞ்
ஞானம் நசித்தால் அவிவேகம் போம். அக்ஞானமோவெனில் அத்து
வையத் பிரம்மஸ்வரூப ஆத்மாவாகிய தன்னை பிரம்மமே நான், நானே
பிரம்மம் என்ற ஞானத்தினால் நசித்தப்போம், அதாவது இருளும் வெ
ணிச்சம்போல—இவைகளில் ஒன்றிருந்தால் மற்றொன்று இருக்கமாட்டாதது
போல ஞானமுண்டானவிடத்த அக்ஞானம் இருக்கமாட்டாதது.

ந—கருமமானது மூன்றுவித கரணங்களாலுண்டாகிறதென்று சொன்னீர்,
ஞானமும் அந்தக்கரணத்தினாலுண்டாகி விருத்தியானபடியால் அதவும்
கருமமேயாகிறதல்லவா; ஆகவே அதெப்படி அக்ஞானத்தை நசிக்கச்செ
ய்யும்?

அ—விருத்தி என்பது மனதிலிருந்துண்டான கருமமேயாம். அந்த விருத்தியா
னது ரூபத்தை அறிகின்ற விஷயத்தில் கண்ணைப்போல, ஞானத்திற்கு
ஒரு சாதனமாயிருந்து அக்ஞானத்தை நிவர்த்திக்கிறது. ஞானம் நித்திய
மானது.

ந—இந்த ஞானம் எத்தனை வகைப்படும்?

அ—ஸ்வரூபஞானம், விருத்தி ஞானம் என இருவகைப்படும். சுவரூப ஞான
மென்றால் சுவரூபத்தில் அக்ஞானத்தை பிரகாசிப்பிக்கிறதாம். இராகத்
துவேஷங்களில் விஷயங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது விருத்தி ஞானம்.

ஞானம் — ஆத்தமஸ்வரூபம், அந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஞானமானது விருத்திகளில் பிரவேசித்து அக்ஞானத்தை நசிக்கச் செய்கிறது.

ந—அப்பெப்படி? உதாரணத்தோடு காட்டும்?

அ—தேத்தாங்கொட்டை நியாயப்படி:—அதாவது தேத்தாங்கொட்டையானது தண்ணீரிலுள்ள அழுக்கைப்போக்கி, அவ்வழுக்குடன் அதுவும் அடியில் தங்கிவிடுவதுபோல, விருத்திஞானமும் அக்ஞானத்தையும், அதன் காரியத்தையும் நசிக்கச் செய்து தானும் தானாகவே நசித்துப்போகிறது. இப்படி விருத்தி நாசமானால் அந்நிலை பிரதிபலித்தஞானமும், தனக்கு பிம்பமான உவருபஞானத்தையடையும். பிறகு அத்தனைவதமாகிய ஆத்தமஸ்வரூபம் மட்டுமே மிஞ்சும். இப்படிப்பட்ட ஞானமானது ஆத்மஞாதமா விசாரத்தினாலேயுண்டாகிறது.

ந—ஆத்மா யார்?

அ—மூன்று சரீரங்களுக்கு விலக்ஷணனாகியும், மூன்றவஸ்கைகளுக்கும் சாக்ஷியாகியும், பஞ்சகோசங்களுக்கு அந்நியனாகியும் சச்சிதானந்த லக்ஷணனே.

ந—அனத்துமா யார்?

அ—மூன்றுசரீரங்களும் உடையவன்.

ந—விவரமாகச் சொல்லும்?

அ—ஸமவ்ஷிஸ்தூலசரீரம், ஸமவ்ஷி சூக்ஷ்ம சரீரம், ஸமவ்ஷி காரணசரீரம் என்றும்; வியவ்ஷி ஸ்தூலசரீரம், வியவ்ஷி சூக்ஷ்மசரீரம், வியவ்ஷி காரணசரீரமென மூன்று சரீரங்களும், ஸமவ்ஷி வியவ்ஷியினால் ஆறுவிதமாக இருக்கிறான்.

ந—ஆத்துமாவுக்கு ஈசுவரத்துவமும், ஜீவாத்வமும் வாஸ்தவமோ?

அ—வாஸ்தவமல்ல. ஸமவ்ஷி உபாதிதியில் ஈசுவரத்துவமும், வியவ்ஷி உபாதிதியில் ஜீவத்துவமுமே. மயோபாதிதியில் ஈசுவரத்துவமும், அவித்தியோபாதிதியில் ஜீவத்துவமேயன்றி வாஸ்தவமல்ல. ஆத்மாவானவன் மாயையாகவும், அவித்தையாகவும் தானாகவேயாகி ஜீவீசுவரர்களைக் செய்துகொள்ளுகிறான். ஈசுவரனுக்கு ஸமவ்ஷிகாரண சரீரத்தில் அபிமானமில்லை.

ந—உனில்லை?

அ—அற்றங்காரம் மஹாக்ஷாப்தியில் நசித்துப்போவதினால்.

ந—இந்த ஸமவ்ஷிக்காரணோபாதிகாரண ஈசுவரனுக்கு என்ன பெயர்கள்?

அ—அவ்விவாதிருதன், அந்நிரியாமி என்றும்,

ந—ஸமவ்ஷி சூக்ஷ்மசரீரோபாதிகாரண ஈசுவரனுக்கு என்னப்பெயர்கள்?

அ—ஹிரண்யபர்ப்புன், சூத்திராத்மா, மஹாபிரானன் ஐன்புவகூனம்.

ஈ—ஸமஷ்டிஸ்துலோபாதிதனான் ஈசுவரன் பெயர்களைவை?

அ—விராட்டு, வைராஜன், வைசுவானரன், என்பவைகளாம்.

ஈ—பரமாத்மாவுக்கு மூன்று சரீர உபாதியினால் ஈசுவரத்துவம் சித்தியான விதம் சொன்னீர்: இனி பரமாத்மாவுக்கு வியஷ்டியாகிற மூன்று சரீரத் தினால் ஜீவத்துவம் சித்தியாகிறதெப்படி?

அ—வியஷ்டிகாரணசரீரத்துடன் கலந்திருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு, பிராக் ஞன்—பாரமார்த்திகன்—அவித்தியவசினன் என்றும், வியஷ்டிருக்ஷ்மசரீ ரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற பரமாத்மாவுக்கு தைஜசன்—கலப்பனகற்பி தன்—பிராதிபாவிகள் என்றும், வியஷ்டி ஸ்தூலசரீரத்தோடு சேர்ந்திருக் கிற பரமாத்மாவுக்கு—விசுவன்—வியவகாரிகள்—சிதாபாசன் என் றும் சொல்லப்படும்.

ஈ—இந்த ஜீவனுக்கு இம்மூன்று தேகங்களால் என்ன பிரயோஜனம்?

அ—அந்தக்காரண பிரதிபிம்பன் ஜீவன்; ஆகவே, ஜீவனுக்கு ரூபம் சரீர ம் அவசியம். பிறகு கருமம் செய்ய ஸ்தூலம் அவசியம், இக்காரிய சரீர ங்களுக்குக் காரண சரீரமும் அவசியம்.

ஈ—இப்படி மூன்று சரீரமுடைய ஜீவனுக்கு அபிமானமுண்டோ?

அ—உண்டு, அபிமானமில்லாவிட்டால் கருமம், கருத்திருத்துவம் பொருந்தாது.

ஈ—ஆத்மாவுக்கே அவித்தை மாயா உபாதிகளினாலே ஜீவேசுவரத்துவம் விளங்குவதற்கு உதாரணம் காட்டும்?

அ—ஒரே அக்கினியானது பெரிய பந்தத்திலிருந்துகொண்டு விஸ்தரமான விடங்களுக்கு வெளிச்சத்தைத் தருவதும்; அதேவே, அற்பமான ஒரு சிறிய திரியிலிருந்துகொண்டு ஒரு வீட்டுக்கு மட்டும் வெளிச்சத்தைத் தருவதைப் போல, ஆத்மாவுக்கும் மாயோபாதியாகிய பெரிய காரணத்தினால் சர்வ க்ருத்துவமும்; அவித்தையாகிய அற்ப காரியோபாதியினால் கிஞ்சிக்குத் தவறும் வந்தன. இதனால், சர்வகருாதமா கிஞ்சிக்குாதமா என இரண் டாத்துமா இல்லை.

ஈ—இதைப்பற்றி வேதசாஸ்திரங்களில் என்ன போதிக்கின்றன?

அ—தத் பதத்திற்கும் துவம் பதத்திற்கும் சம்பந்த திரியத்தினால் அகண்ட த்துவத்தை போதிக்கின்றது.

ஈ—சம்பந்த திரயமெவை?

அ—இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு ஸாமனாதி கரணணிய சம்பந்தம், இரண்டு பதா ர்த்தங்களுக்கும் விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்தம், இரண்டு பதங்களு டனாவது பதார்த்தங்களுடனாவது, பிரதியேகாத்துமாவுக்கு வியட் திவசன் சம்பந்தமென மூன்று விதம்.

பெரிய பதங்களை விவரப்படுத்துக.

இந்த தேவதந்தன என்றால், அதை இந்த பதங்களுக்கு தேவதந்தன என்று சொல்லியே ஸாஸ்திரி கருணம் அதாவது இந்த தேவதந்தனதான் இது என்று சொன்னதாக ஆயிற்று. இந்த தேவதந்தனிருக்கும் தேசம் காலத்தையனுசரித்த விசேஷன் விசேஷிய பாவசம்பந்தமாகிறது. அன்றியும், அவன் இவன் என்ற பதங்களுக்காவது, அவைகளின் அர்த்தங்களுக்காவது அகண்டார்த்தமாகிய தேவதந்த பிண்டமாத்திரத்தை எடுத்துக்கொள்வதனால் விரோதாம்ஸத்ததைத் தள்ளி விரோதமில்லாத தேவதந்தன் என்கிறது மாத்நிரமான லக்ஷிபத்தினாலே லக்ஷிப லக்ஷணபாவ சம்பந்தமிருக்கிறது.

க—இந்த லக்ஷணம் எத்தனை வகைப்படும்?

அ—வாக்நியாக லக்ஷணம் என்றும் ஜகத் ஜகல்லக்ஷணமென்றும் இருவகைப்படும்.

க—அதெப்படி?

அ—சாஸ்திரங்களில் வாக்நிபத்தினுடைய அர்த்தத்தை கிரஹிக்கிற விஷயத்தில் முக்கியவிருத்தி, குணவிருத்தி லக்ஷணவிருத்திகளென மூவகையுண்டு.

க—இந்த முக்கியவிருத்தி, குணவிருத்தியை உதாரணங்களுடன் விவரப்படுத்துமா?

அ—இந்த கஜ தூக பதாதிகள் போவதைப்பார்த்து இராஜா போகிறான் என்று சொல்லுவது முக்கியவிருத்தி. நீலோத்பலம், என்றால் நீலபூஷ்டமென்ற குணவிருத்தியாம்.

க—இலக்ஷணவிருத்தி யென்றாலென்ன? அது எத்தனைவகை? உதாரணங்களுடன் தெரிவியுங்கள்.

அ—(ஜஹல் = விட்ட) லக்ஷணம். அஜஹல் = (விடாத) லக்ஷணம் ஜஹதஜஹஜஹல் = (விட்டும் விடாத) லக்ஷணம் என மூவகையாம். இவைகளில் விட்டலக்ஷணமெனில் சொன்னவார்த்தையின் வாஸ்தவ அருத்தத்தை விட்டு, வேறே அருத்தத்தில் கிவிப்பது. அதாவது கங்கையில் கோஷ்டம் (இடைச்சேரி) இருக்கிறதெனில், பிரவாகத்தோடுகூட கரையிலிருந்து இடைச்சேரியை கிரஹிக்கவேண்டியதபோலாம். விடாத லக்ஷணமாவது செவப்புக்குதிரையும், வெள்ளைப்பசுவும் ஒடுகின்றனவா? என்று கேட்டுக்கால், சிவப்பு ஒடுகிறது என்றால், சிவப்புக்குதிரையோடுகின்றது என்று கிரஹிக்கவேண்டியது, விட்டும் விடாத லக்ஷணமாவது அந்த இந்த தேவதந்தன் என்றால் ஒருகால் காளியில்கண்ட தேவதந்தனே ரோஞ்சங்காலத்திற்கு பிந்தி காளியில், கண்டேனெனில், அந்தக்கால தேசம் இந்தக் காலத்தேசத்தோடு சம்பந்தித்துத் தகாததாய்மென்று கிரஹித்தலாம்.

த—அவ்வாறு தத்தவம் எவ்வாறு இவ்வாறு பதவாக்கியார்த்தமெது?

அ—மாயை மாயாபிரகிபிம்பன் மாயைக்கிருப்பிடமாகிய பிரம்மம் இம்முன்றம் சேர்ந்தே தத்பதத்திற் கு வாச்சியார்த்தம். பிரம்ம மாத்திரம் தத்பதத்திற் கு லக்ஷியார்த்தம்.

ந—துவம்பதவாச்சியார்த்தமெது?

அ—அவித்தை, அவித்தியாபிரகிபிம்பன், அவித்தைக்கிருப்பிடமான சாக்ஷிசை தனியம் இம்முன்றம் சேர்ந்து துவம்பத வாச்சியார்த்தம். சாக்ஷி கூடஸ்த சைதன்னியமாதிரம் துவம்பதத்திற் கு லக்ஷியார்த்தம் ஆகவே தத்துவம் பதவாக்கியார்த்தத்தை கிரஹிப்பதில் வாச்சியார்த்தம் எனது ஜீவேசுவரர்களுக்கு விரோதமானபடியால், அவர்களுக்குள்ள விருத்தாம்சத்தைத்தள்ளி அவிருத்தாம்சமான பிரம்மசைதனியமும் கூடஸ்த சைனியமும் ஒன்றானபடியினால் பிரம்மம் கூடஸ்தன் இவர்களை லக்ஷியமாகச்செய்து அகண்டார்த்தமாகிய ஐக்கியமே. அதாவது மாயை அவித்தை இந்த உபாதியைத் தன்னுவதினால் சச்சிதானந்த சுவபாவ ஆத்ம வஸ்து ஒன்றே மிஞ்சும்.

ந—பரமாத்மா முன்னொன்ன சரீரத்திரிய லக்ஷணனென்றும், அவஸ்தா திரிய சாக்ஷிஎன்றும், பஞ்சகோச வியதிரித்தனென்றும், சச்சிதானந்த ஸ்வரூபனென்றும் நான்குவித லக்ஷணம் சொல்லுவானேன்? அவற்றின் விவரம் எப்படி?

அ—சரீரத்திரிய விலக்ஷணமும், பஞ்சகோசவியதிரிக் தத்துவமுமே, அதத்தவியா விருத்தி லக்ஷணம், அவஸ்தா திரிய சாக்ஷித்துயம் தடஸ்தலக்ஷணம். சச்சிதானந்தம் சுவரூப லக்ஷணம்.

ந—அதத்தவிய விருத்திலக்ஷணமென்றாலென்ன?

அ—ஆகாசம் முதல் சரீரம்வரையில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களை இதல்லது இத ல்லவென்று தள்ளி மிஞ்சினவஸ்து எதுவோ அதுவே ஆத்மா.

ந—ஆத்மவஸ்து எது?

அ—இந்த பிரபஞ்சத்துக்கு இருப்பிடமாயிருப்பதெதுவோ அதுவே.

ந—சுவரூபலக்ஷணமெது?

அ—தடஸ்தலக்ஷணம் சச்சிதானந்தம் பூரணம், நித்தியம் ஆத்மவஸ்துவே.

ந—சரீரத்திரியமெவை?

அ—ஸ்நுல ரூக்ம் காரணமென்பவையே.

ந—ஸ்நுலதேகமெது?

அ—எல்லோருக்கும்பிரத்தியக்ஷமாயும் அவயவங்களோடும் கூடியதாயிருப்பது.

ந—ரூக்மதேகமெது?

அ—பதினேழு அவயவங்கள் கூடியதே.

ந—காரணசரீரமெது?

அ—அஞ்ஞானமே.

சு—சரீரமென்றாலென்ன?

அ—செய்கிற வஸ்துக்களே.

சு—ஸ்துலசரீரம் தான் அன்னபலூதிகள் இல்லாவிட்டாலும், வியாதி முதுமையா திகளில் நெடும், சூக்ஷ்மசரீரம் காரணசரீரம் எப்படி நெடும்?

அ—சூக்ஷ்மதேகத்திற்கு இராகத்துவேஷாதி அந்தக்கரண விருத்தியினால் விரிதலும், அல்லது வளர்ந்தலும், சுருங்குதலுமுண்டு. இப்படிச் சுருங்குதலே நெட்தல். காரணசரீரத்திற்கு “நான் ஜீவன்” என்கிறதே விருத்தி நானே பிரமமாயிருக்கிறேன் என்பது சுருங்கல், அதுவே நெட்தலாம்.

சு—சரீரம் என்ற பெயருக்கு இப்படி பொருள் செய்தீர். சிலர் இதை தேகம் என்கிறார்களே அதற்கெப்படி சமாதானம்?

அ—தெகிக் (எரிக்க)ப்படுகிற தெதுவோ அதவே தேகம் என்று சொல்லிலகணத்தில் காணலாம்.

சு—அப்படியானால் ஸ்துலதேகத்தை அக்கினி எரிப்பது பிரத்தியக்ஷம். சூக்ஷ்ம காரணதேகங்களை எப்படி அக்கினியினால் எரிக்கக்கூடும்?

அ—தாபத்திரியம் என்னும் (எரிச்சலினால்).

சு—தாபத்திரியமென்றாலென்ன?

அ—மூன்றுவித தாபம், எரிச்சலும் துன்பமே.

சு—அம்மூன்றும் எவை? விவரப்படுத்தும்

அ—அத்யாத்மிகம், ஆதிதெய்விகம், ஆதிபௌதிகம்—இவைகளில் அத்தியாத்மிகம் ஜீவரம் தலைவலி முதலியன. ஆதிதெய்விகம் தெய்வச்செயலாலுண்டாகும் இடி புசல்முதலானதுகள், ஆதிபௌதிகம் புலிமுதலானதுகளால் உண்டாகும் துன்பங்கள்.

சு—சூக்ஷ்மதேகத்திற்குதினேழு அவயவங்கள் கூடியதென்று முன்சொன்னீரோ அந்த விவரமெப்படி?

அ—காது துவக்கு கண் நாக்கு மூக்கு கூடிய ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், ஸ்பந்தம், ஸ்பரிசம், ரசம், ரூபம், சந்தம் கருமேந்திரியங்கள் ஐந்தும், பிராணன்களாந்தும், மனம் புத்தியென்பவைகள் கூடியதே சூக்ஷ்மசரீரம்.

சு—பிராணன் என்பது என்ன? எத்தனைவகை?

அ—உச்சுவாசம் கிச்சுவாசம் முதலிய வியாபாரங்களினாலே சரீரத்தை தரிக்கிற சக்தியைக்கொடுப்பதவே பிராணன். அந்த பிராணன், அபானன், வியாணன் உதானன் சமானன் என ஐந்துவகையாம்.

சு—மனம் என்றாலெது?

அ—விசாரணை கூருபமான அந்தக்கரண விருத்தியே.

சு—புத்தியென்றாலெது?

அ—கிச்சயஸ்வரூபமான அந்தக்கரண விருத்தியே.

சு—ஆத்மா உச்சிதானந்த கூருபமென்று சொன்னீரோ அதன்பொருளுென்ன?

அ—சுத், என்றால்=பூதிக்கப்படாதது; சித், என்றால்=கவ்யபிரகாசமானது; ஆனந்தம், என்றால்=சுவானுபவமே.

உ—அப்படியா! சித்திற்கும் ஜடத்திற்கும் விலக்ஷணமெனவ?

அ—சித்தவன்பத ஆதித்தன் முதலான அன்னிய பிரகாசத்தை வேண்டாமல் தன் இயற்கை பிரகாசத்தினாலேயே பிரகாசித்துக் கொண்டும், தன்னிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட ஜடத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறதாயும் இருக்கிற தெனவோ அதுவே சித்து. ஜடவக்ஷணமாவது—இயற்கையாக பிரகாசமற்றதாயும், வேறுவஸ்துக்களை பிரகாசிப்பிக்கும் சக்தியற்றதாயும் இருப்பதெனவோ அதுவே ஜடம்.

உ—ஆந்தத்திற்கும் தக்கத்தக்கும் விலக்ஷணமென்ன?

அ—ஆந்தமெனில் உபாதிபற்றதாயும், நிரிசயமாயும், நித்தியமாயும் இருக்கிற அமிர்தம்போன்ற சுகமேயாம். அதற்கெதிர்ப்பறையாயிருப்பதுவே துக்கம்.

உ—ஆத்மமாவுக்கு அவஸ்தா நிரயவக்ஷணமெப்படி?

அ—ஜாகிரத சுவப்பன சுஷுப்தியென மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு.

உ—ஆத்மாவுக்கு இம்மூன்று அவஸ்தா நிரியமெப்படிவந்தது?

அ—ஆத்மாவினிடம் சாக்ஷிலக்ஷணமிருப்பதினாலே.

உ—சாக்ஷிலக்ஷணமென்றென்ன?

அ—ஒருவன் வேறொருவனையும் அவனுடைய அவஸ்தை அவ்வவஸ்தையின் வியாபாரங்களையும் தான் விகாரமடையாமல் கிரகிக்கப்பட்டதுபோல ஜீவாத்மாவும் ஸ்தூலசரீராபிமானியாகி ஜாகிரதாவஸ்தையில் மூன்று வித கரணங்களின் வியாபாரத்துடன் கூடி விசுவன என்ற பெயரையும், சூக்ஷ்மசரீர அபிமானியாகி ஸ்வப்பனாவஸ்தையில் மனோமயமான மூன்று வித கரணங்களுடைய வியாபாரத்தினால் தைஜஸன் என்ற பெயரையும், பிறகு காரணசரீராபிமானியாகி சுஷுப்தி அவஸ்தையில் நிரிவித கரணங்களை அடக்கிக்கொண்டு பிராக்ஞன் என்கிற பெயரைப்பெற்றும், இப்படி ஆத்மாவானவன் கூடஸ்தனாகவும் ஆகாசம் போலொட்டாதவனாகவும் மூன்று அவஸ்தைகளில் பிரதியக் கைதனியமாய் இருக்கிறதானே சாக்ஷிலக்ஷணம்.

உ—அவஸ்தையை அனுபவிக்கிறவனிடம்தான் சாக்ஷித்துவம் காணப்படுகிறது அப்படிக்கிருக்க அவஸ்தாசாக்ஷித்துவம் அந்நியனிடம் இருக்கிறதைப்போலல்லவா ஏற்படுகிறது.

அ—இந்த அவஸ்தையையுடையவன் அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபிம்பித்த கைதன் னியபாசனே. அவன் பெரியானவன், அவன் ஜீவனென்ற சொல்லம் படுகிறான், ஜீவன் விகாரி, ஆத்மாவோ நிரிவிகாரி; ஆகவே, ஆத்மாவுக்கே சாக்ஷித்துவம் பொருத்தம்.

உ—ஆத்மா நிரிவிகாரி என்று எப்படி தெரியும்?

அ—அந்தக்கரண பிரதிபிம்பத்தினால் அறியக்கூடும்.

உ—இந்த அந்தக்கரணமும் இதன் பிரதிபிம்பமான ஜீவன் ஆத்மாவை அறியாதோ?

அ—அறியாது. என்னெனில் அறியப்படுகிற யாவும் திருமயம், (பார்க்கப்பட்டிருக்கின்ற) ஆத்மா திருத்தாயும், அதாவது பார்க்கிற ஆத்மாவுக்குள்.

ந—அதெப்படி ஐயா?

அ—காண்ப்படுகிற கடம் காணுகிறவனை வறியமாட்டோது; ஆனால் காணுகிறவனே சுவயம் பிரகாசஞ் செய்வான் தன்னைத்தான் அறிகிறான். ஆகவே காண்ப்படுகிற அகங்காரமும், அதன் அவஸ்தை, வியாபாரங்கள் ஆத்மாவைத் தொடரமாட்டா. இப்படி ஆத்மாவை சேவலம் அவஸ்தாதிரிய சாக்ஷியாக அறிப்பவனே ஐயன் முத்தன்.

ந—கோசமென்றால் என்ன?

அ—கோசமென்றால் சுத்திக் கைய உறையும், மாம்பழத்தைத் தோலும், மணுவதனைச் சொர்க்காயும், மறைக்கிற துபோலிருக்கும் அன்னமய பிராணமய விஜ்ஞானமய ஆனந்தமயமென்னும் கோசங்களைந்தாம்.

ந—இந்த கோசங்களுக்கு ஆத்மா அன்னியன் என்பதெப்படி?

அ—அக்கினியை அணுசரித்திருக்கிற புனைக்கு அந்த அக்கினியைப் பத்தவிரவேறே இருப்பு இல்லாவிட்டாலும், அந்த புனையானது அந்த அக்கினியை மறைக்கிறதுபோல; ஆத்மாவின் இருப்பையே இருப்பாக உடைய கோசங்கள் ஆத்மாவை மறைக்கிறதாக ஆரோபிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் மண்ணினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட குடத்தினுடைய ரூபமும் பெயரும் பகுதிக்கப்படுகையில் வாஸ்தவமாய் மண்மாதிரி எப்படி மிஞ்சுகிறதோ அப்படி ஆத்மாவிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட பஞ்சகோசங்கள் ஆத்மஞானத்தினால் பாதிக்கப்படும்போது சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மா ஒருவனே மிஞ்சுகிறான்.

ந—எல்லது, ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த ரூபத்துவம் என்னும் ஸத்ரூபம், சித்துரூபம், ஆனந்தரூப லக்ஷணமெது?

அ—முககாலத்திலும், ஒன்றினாலும் பாதிக்கப்படாமலிருந்தாக் கொண்டு ஒரே ரூபமாய் இருக்கிறது தான் ஸத் லக்ஷணம்.

ந—ஆத்மா சித்ரூபமென்பதற்கு பிரமாணமென்ன?

அ—தனது இருப்பை விளக்கிக்காட்ட ரூரியன் முதலான சாதனங்களை அபேக்ஷிப்பாமல், தானே விளங்கிக்கொண்டும், தன்னிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட சகஸ்மான ஜடபதார்த்தங்களையும் பிரகாசிப்பித்தாக் கொண்டும் இருக்கிற படியால் சித்ரூபமெனப்படுகிறான்.

ந—இனி ஆனந்தரூபத்துவமெது?

அ—சித்தியமாயும் நிருபாதிக்கமாயும் விரதிசயமாயும் இருக்கிற சுக்மேகவோ அதுவே ஆனந்த ரூபத்துவம்.

ந—அஃதெப்படி ஐயா?

அ—சுஷுப்தி ஆனந்தத்தில் சுகலக்ஷணம் இருப்பதனால் அந்த ஆனந்தமே “கான்” என்று அறிந்துகொள்ளத் தக்கது.

ந—சுஷுப்தியில் அக்கவிவாத்தி மட்டும் காண்ப்படுகிறதேயன்றி ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதைக் காணவில்லையே?

அ—ஆனால் சித்தியனுபவித்தி எழுத்திருந்தமனுஷன் அந்த இத்தியிரியல் சுகமாத் தன்னை என்ன சொல்லுவது ஆத்மாவுக்கு சுஷுப்தியில் சுகத்தின் இருப்பைச் சொல்லுகிறான்.

8—நிருபாதிசத்துவமெது?

அ—புஷ்ப சந்தன ஸ்திரிமுதலானதுகள் உபாதிசன்; இவைகளால் உண்டாகும் கதம் ஓஷ்பாதிசம், சஷுஷ்பதியில் இவ்வுபாதிசனோன்றும் காணப்படுகிறதில்லை. அப்படிக்கிருந்தும் சகமானது எல்லாராலும் அனுபவிக்கிறபடியால் சஷுஷ்பதியில் நிருபாதசத்துவ ஆனந்தமிருக்கிறது.

8—நிரதிசயத்துவமாவதெது?

அ—மனுஷியாகந்தம்முசல் ஹிரணியகர்ப்பானந்தம் வரையில் பகிறோரானந்தங்களிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு அதிசயத்துவம் உண்டு; ஆனால் பித்தம் மாணந்தம் ஒன்றே எல்லாபற்றதாயும், ஒப்பும் உயர்வும் அற்றதாயும் இருப்பதனால் சஷுஷ்பதி ஆனந்தமாகிய பிரம்மானந்தமே நிரதிசயம்.

8—நித்தியத்துவமாவதெது?

அ—ஜாக்கிர சுவப்பனங்களில் அநேக விஷயங்களில் அநேகரூபமான கதம் தனித்தனியாக அனுபவிக்கலாம்; ஆனால், சஷுஷ்பதி சகமாத்திரம் ஒரே ரூபமுடையதாயும் பூரணமாயும் இருக்கிறது.

8—நாம் சச்சிதானந்த சுவரூபர்கள் என்ற அனுபவம் எப்படி வரும்? அது எப்படிப்பட்டது?

அ—வேதாந்த சாஸ்திர தாத்ரிய நிச்சய ரூபமாகிய சிவணத்தை குருமுகத்தால் கேட்டும்; அத்தகணுசாரமாய் மன்னமும்; மன்னனுசாரமாய் நிதித்தியாசனமும் செய்தால் பிறகு சச்சிதானந்த பிரம்மமே “நான்” என்ற ஞானமுண்டாகும்; இதுவே பரேரக்ஷாநாம். இந்தப் பரோக்ஷானந்தைப் பற்றிய காரியங்களைச் செய்யாதவனாகியும், நான்கருத்தா என்றதி அபிமானத்தை விட்டவனாகியும், பிரம்மமே நானாக இருக்கிறேன் என்ற அனுபவத்தையும், அதுவிஷயமான பிரயத்தனத்தையும் கருத்திருத்துவத்தையும் விட்டவனாகியும், சகலத்திலும் சஷுஷ்பதியிலிருப்பதுபோல பற்றற்ற சுவபாவமாகிய துஷணீம் அவஸ்தையில் ஜலத்தில் உப்பு கரைந்துபோன லெப்படியோ அப்படி பிரம்மத்தில் கலந்துபோன அந்தக் கரணத்தையுடையவனாகியும், நிர்விசேஷஸ்திதியிலிருக்கிறவனுக்கு நிர்விசேஷ ஞானமெதலோ அது தானாகவே உண்டாகிறது. இத்தான் அப்பரோக்ஷானுபாவம். இந்த அனுபவமப்போதுண்டாகிறதோ அப்போது அவன் சுவானுபவரூபன் அப்போதுதான் ஆனந்த சுவரூபன்; அந்த ஆனந்த கைபவத்தை அவனே அறிவானேயன்றி மற்றவர்கள் அறியமாட்டார்கள். அந்த ஆனந்தத்தை அறிவிக்க எந்த வேத வேதாந்த சாஸ்திரங்களினாலும் முடியா மனோவாக்குகளாலும் முடியா. இப்படி வாக்குமனதுக்கெட்டாத அண்டானந்த பிரம்ம சுவரூபானுபவத்திலிருக்கிறபடியால் தன்னுடைய ஆனந்தத்தைத் தானே அனுபவிக்கத்தொகுந்து.

8—ஆத்மாவின் அண்டார்த்தத்தைச் சொல்லுங்கள்?

அ—பிரகாசசேதம், காலபரிசேதம், வஸ்புரிசேதம் மென்ற மூன்று வகை சேதமற்றதாகிய அப்பிரகாசத்திலேயே அண்டார்த்தம் உண்டாகிறது.

ஈ—பரிச்சேதமென்றால் என்ன?

அ—இரப்பு அல்லது பிரிவு அல்லது பாகம். இந்த தேசகால வஸ்துபரிச்சேதமூன்றும் இப்பந்தாவில் தேசத்திற்கே தவிர பரிபூரணனாகிய பிரதியேகாத் தமாய்க்குப் பரிச்சேதத்திரயமில்லை ஆகவே, தேசத்தினாலாவது, காலத்தினாலாவது, வஸ்தவினாலாவது பரிச்சேதம் அல்லது பாகிக்கப்படாத தெதுவோ அதனே பிரம்மம். ஆதலால், சர்வ வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவான வாயினால் வஸ்துபரிச்சேதமில்லை.

ஈ—இவ்வஸ்துக்களெவை?

அ—ஸஜாதியபேதம், விஜாதியபேதம் சைகதபேதம் என மூன்றுவகை.

ஈ—அவைகளை விவரப்படுத்தும்?

அ—ஒரு விருகத்திற்கு மற்றொரு விருகம் ஸஜாதியபேதம்; விருகத்திற்கும் கல் முதலியன விஜாதியபேதம். ஒரு விருகத்திற்கு அசன் இலை, பூ, காய், கனி முதலியன சைகதபேதம். இம்மூன்றுவித பேதங்களும் ஆத்மாவுக்கில்லாததினால் அதற்கு வஸ்துபரிச்சேதமில்லை.

ஈ—அதெப்படி? ஒரே சைதன்னியமானது பாம்மசைதன்னியமாயும், ஈசுவர சைதன்னியமாயும், ஜீவசைதன்னியமாயும் இருக்கக்கூடாது; ஸஜாதியபேதமிருக்கிறதல்லவா? மேலும் ஆத்மஸ்வரூபம் பிரம்மமென்றும்; அகாத்மஸ்வரூபம் பரபஞ்சமென்றும் இரண்டிவந்தமாக இருக்கக்கூடாது, விஜாதியபேதமிருக்கிறதல்லவா? அன்றியும் பிரம்மத்திற்கு சத்த சித்த ஆனந்தம் என்று மூன்றிருக்கிறபடியால் சைகதபேதமிருக்கிறதல்லவா? இப்படி மூன்றுவித பேதங்களிருக்க பேதமில்லையென்று எப்படி சொல்லுகிறீர்கள்?

அ—ஆகாசம் ஒன்றானாலும் உபாதிபேதத்தினால், மேகாகாசம், மடாகாசம், கடாகாசம் என்று பேதமாய்க் காணப்படுகிறதைப்போல, சைதன்னியம் ஒன்றானாலும் மாயோபாதினாலும் பிரம்மமென்றும்; ஈசுவரனென்றும்; அவித்தியோபாதினாலும் கூடஸ்தன் என்றும் ஜீவனென்றும் ஸஜாதிய பேதம் தோற்றமேதான். மேலும் கயிறன்றி அதில் பரம்பென்கிற தோற்றமெப்படி இல்லையோ அப்படி ஆத்மாவன்றி அகாத்மாவோ இல்லையாகையால் விஜாதியபேதமில்லை. அநிஷ்டானத்தைத்தவிர ஆரோபிதமெல்லாம் மித்தையே—பொய்யே. ஆத்மா சாக்ஷிகூடஸ்தன், பாரமார்த்திகன், பிரகாசன், பிரம்மம், சச்சிதானந்த சித்தியன், ஏகன், பூரணன், ஆகவே சைகதபேதமில்லை.

ஈ—அப்படியானால் ஆத்மா சங்குபன் சிங்குபன் ஆனந்தகுபன் என்று என் அழைக்கடி சொல்லவேண்டும் ஒரே உபதேசம் போதாதா?

அ—ஆத்தம் சைகதபேதம் சத்தவத்தை ஜகத்திலும், சித்தவத்தை ஜகத்களையும்தவியாதிகளிலும், ஆனந்தத்தவத்தை புத்திர பாரியாதிகளிலும், அப்படியே ஜகத்சைகதபேதமாயுள்ள அசத்தவத்தையும், புத்தியாதிகளிலுள்ள ஜகத்சைகதபேதமாயுள்ள அசித்தவத்தையும், புத்திரபாரியாதிகளிலுள்ள அசித்தவத்தையும் சைகதபேதமாயுள்ள ஆத்மாவிலிடத்திலும் பரஸ்பரம் விபரித்தனர் அரோபிதபேதமாயுள்ள இந்த பாகத்தினை விவரித்தனர் பொருட்டு சொல்லப்பட்டது.

க—எல்லது சத்து தானாகவே விளங்குகிறதா? அல்லது மற்றொன்றினால் விளங்குகிறதா?

அ—சத்தே சித்தாரகம், சத்தேசித்த சித்தேசத்து, அது தானாகவே விளங்குகிறது.

க—தானாகவிளங்குகிற சத்தக்கு ஆனந்தத்து உ மெப்படி ஐயா?

அ—சத்தக்கிரண்டாவது வஸ்து இல்லாததினால் ஆனந்தத்துவம் பூரணமாக இருக்கிறது, ஆகவே ஒன்றான சத்தக்கு இரண்டாவதில்லாததனால் அத்தவைதத்துவமும் அதினால் பூரணத்துவமும் சித்தம். இப்படிப்பட்ட பரிபூரணனந்த ஆததுமாவுக்கு அக்கம் ஆனந்தகம்; அந்த அக்கம் சரீரத்தினாலும், சரீரம் சுருமத்தினாலும், சுருமம் இராகத் தவேஷாதிகளினாலும், ராகாதிகள் அபிமானத்தினாலும், அபிமானம் அவிலேகத்தினாலும், அவிலேகம் அக்ஞானத்தினாலும் வந்ததென்று அறிந்த அந்த அக்ஞானத்தை ஞானத்தினாலும் நிவாதியாக்கவேண்டும். அந்த ஞானமே விசாரத்தினாலுண்டாகிறதென்றும் ஆத்மா சத்திதானந்த ஸ்வரூபமென்றும் தேகாதிரபஞ்சம் அந்த ஜடதுக்கரூபமானதென்றும், இந்த ரிபஞ்சமானது அத்தியாரோபமென்றும் விசாரித்து தத்துவம் பதவாக்கியாராதத்தினாலுண்டாகும் ஞானத்தினால் “காரண பிரம்மம்” என்கிற தன்னுடைய பரோக்ஷ ரூபமானது பவத்தினால் சாக்ஷாத்காரமாகிற அபரோக்ஷ ஞானமெனவோ அதை அடைகிறவனே பரம் குருவு எனவும் பரமஹம்ஸனெனவும் சொல்லப்படுகிறான், ஆகவே அனைவரும் ஆத்ம தத்துவத்தைக் கேட்டு மனனம் செய்து, தியானித்த சாக்ஷாத்காரம் செய்தகொண்டு நித்திய சத்த புத்த முத்த சத்திய பரமானந்த அத்துவய பிரம்மஸ்வரூபமாய் இருக்க பிரயத்தனஞ்செய்யவேண்டும்.

இந்த அத்துவைத சித்தாந்தத்தை விவரமாக அறிய விரும்புவோர்—பிரம்ம குத்திரங்கள், பகவத்கதை, ஞானவாசிஷ்டம், கைவல்யம் விவேகஞானமீனி, சிதாராமாஞ்சனைய சம்வாதம், ராமஸ்தவராஜ்யம், வேதாந்தசாரசங்கிரகம், விஷ்ணுபூதி முதலான கிரந்தங்களை பரிசோதிக்கவேண்டும்.

What does the Advaitist declare ?

“He says, if there is a God, that God must be both the material and the efficient cause of the universe. Not only is He the Creator, but He is also the created. He Himself is this Universe. How can that be? God, the pure, the spirit, has become this universe? Yes; apparently. That which all ignorant people see, this universe, does not exist. You and I and all these things we see, what are these? Mere self-hypnotisms; there is but One Existence, the Infinite, the over-existing One. In that Existence we dream all these various dreams. It is the dream beyond all the dreams.

beyond the known, beyond the knowable; in and through That we see this universe. It is the only Reality. It is this table; It is the audience before me; It is the wall. It is everything, minus the name and form. Take the form of the table, take away the name; what remains is that It. The Vedantist does not call It either He or She; these are fictions, delusions of the human brain; there is no sex in the soul. People who are under illusion, who have become like animals, see a woman or a man; living gods do not see men or women. How can they who are beyond everything have any sex idea? Every one and everything is the *Atman*—the Self—the sexless, the pure, the ever blessed. It is name and form that makes the difference. It is the name, the form, the body, which are material, and they make all this difference. If you take off these two differences of name and form from the whole universe is One; there are no two, no three, but One everywhere. You and I are one. There is neither nature, nor God, nor the universe, only that One Infinite Existence, out of which, through name and form, all these are manufactured. How to know the Knower? It cannot be known. How can you see your own Self? You can only reflect yourself. So all this universe is the reflection of that One Eternal Being, the *Atman*, and, as the reflection falls upon good or bad reflectors, good or bad images are cast up. So, in the murderer, the reflector is bad and not the Self.

In the saint the reflector is pure. The Self—the *Atman*—is by its own nature pure. It is the same that is reflecting itself from the lowest worm to the highest and most perfect beings, the One Existence of the Universe. The whole of this Universe is One Unity, One Existence, physically, mentally, morally and spiritually. We are looking upon this One Existence in different forms and creating all these images upon it. To the being who has limited himself to the condition of man this world is what he sees. To the being who is on a higher plane of existence it may become like heaven. There is but one Soul in the universe, not two. It neither comes nor goes. It neither

re-incarnates nor dies, nor is born. How can it? How to die? Where to go? All these heavens and all these earths, and all these places are vain imaginations of the mind. They do not exist; never existed in the past and never will exist in the future.

I am standing here, omnipresent, eternal. Where can I go? Where am I not already? I am reading this book of nature. Page after page I am finishing and turning over, and one dream of life goes away. Another page of life is turned over; another dream of life comes, and it goes away, rolling and rolling, and when I have finished my play I let it go and stand aside, throw away the book, and the whole thing is finished. What does the Advaitist preach? He dethrones all the Gods that ever existed, or ever will exist in the Universe and places on that throne the Self of man, the *Atman*, higher than the sun and moon, higher than the heavens, more infinite than this infinite Universe itself. No books, no Scriptures, no science can ever imagine the glory of that Self, that appears as man, the most glorious God that ever was, the only God that ever existed, ever exists, or ever will exist. I am to worship, therefore, none but my Self. "I worship my Self." says the Advaitist. Whom to bow down to? I salute my Self. Whom to go to for help? Who can help me, the infinite being of the Universe?

These are fools' dreams, brain hallucinations; who ever helped any one? Never. Wherever you see a weak man, a dualist, weeping and wailing for help from somewhere above the skies it is because he does not know that the skies also are in him. He wants help from the skies, and the help comes. We see that it comes; but it comes from within, and he mistakes it as coming from without. Sometimes a sick man is lying on his bed, and he hears a tap on the door. He gets up and opens the door. Nobody. He goes back to his bed, and again he hears the tap. He gets up and opens the door. Nobody. At last he finds that it was his own heart beating, which he interpreted as a knock

at the door. Thus all this vain search after the Gods above, Gods of the skies, Gods of the water, after it has completed the circle, comes back to the point from which it started—the human soul—and man finds that the God for whom he was searching in every hill and dale, for whom he was seeking in every little brook of water, in every temple, in little churches, in worse heavens, that God whom he was even imagining as sitting in heaven and ruling the world, is his own Self. I am He, and He am I. Non but I was the God, and this little I never existed.

Yet, how could that perfect God have been in this delusion? It never was. How could a perfect God have been dreaming? He never dreamed. Truth never dreams. One cloud is there; another comes and pushes it aside and takes its place. Another comes and pushes that one out. The very question where did this illusion arise is absurd. Illusion arises from illusion alone. There will be no illusion as soon as the truth is seen. Illusion always rests upon illusion; it never rested upon God, the Truth, the *Atman*. You are never in the illusion; it is illusion that is in you, before you. "As before the eternal blue sky clouds of various hue and color come; they remain there for a short time and again disappear, leaving it the same blue, eternally standing, even so are you, eternally pure, eternally perfect; you are the veritable Gods of the Universe; nay, there are not two; there is but One." It is a mistake to say you and I; say "I." It is I who am eating in millions of mouths; how can I be hungry? It is I who am working in an infinite number of hands; how can I be inactive? It is I who am living the life of the whole Universe; where is death for me? I am beyond all life, beyond all death. Where to seek for freedom, for I am free by my nature? Who can make me bound, the God, of this Universe? What are these books for me? These Scriptures of the world are but little maps, wanting to delineate my glory, who am the only existence of the universe. Thus says the Advaitist." *The Awakened India*, by Swami Vivakanda, Page 48.

சுருதிகளில் சில அத்துவைத சித்தாந்தத்தைச் சார்ந்தவைகளாய் இருப்பதாக சிலர் எண்ணி இருப்பதால், அந்த சித்தாந்த சாரசங் கிரஹத்தை சுருக்கமாக காட்டினோம். இனி சுருதிகளில் விசிஷ்டா த்துவைத சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கும் சுருதிகளைப்பற்றி விசாரிப் போம்.

(27). பிருஹதாணிய உபநிஷத்து.

ருதம் பிபந்தௌ ஸுக்ருதஸ்ய லோகே குஹாம்
பரவிஷ்டௌ பரமே பராததே ; சாயாதபௌ
பரம்மவிதோவதநதி டஞ்சாக்நயோ
யேசத்ருணசிகேதாஹ.

பொழிப்புரை.

ஐடசரீரத்தில் சிறந்தவிடத்தில் இருவர் (ஜீவாத்மா பரமாத்மா) இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவர் (ஜீவாத்மா) தமது செய்கை களுக்குரிய பயனை அனுபவிக்கிறார். மற்றொருவர் (பரமாத்மா) பலன்களைக் கொடுக்கிறார். பிரமஞானிகளும், ஐந்து அக்கினிகளை வளர்ப்பவர்களும், திரிணுகேதாக்களும் அவர்களை நிழலும் ஒளியும் போல பரஸ்பரம் அதி சமீப சம்பந்த முடையவர்களென்றும், வேறுவேறுவர்களென்றும் உறைக்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

ஜீவாத்மாவும் அதற்கு ஆச்சரியஸ்தானமாகிய பரமாத்மாவும் இரண்டும் அசித்தாகிய சரீரத்துக்குள்ளே இருக்கின்றன. அவைகளிரண்டும் ஐயமற்ற புத்தி பூர்வகமாக அடையப்படுகின்றன. நிழலும் ஒளியும் எப்படி ஒன்றுக் கொன்று வேறுபொருளோ, அப்படியே ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களும் வேறுவேறுபொருள்கள். எப்படி ஒளியின்றி நிழலிருக்க முடியாதோ; அது போல, பரமாத்மாவின் சம்பந்த மில்லமால் ஜீவாத்மா இருத்தல் கூடாது. பரமாத்மா உயிர்களுக்கு அவரவரது செய்கைகளுக்குத் தக்க பலன்களைத் தருகின்றார். ஜீவாத்மா அந்தப்பலன்களை அனுபவித்தக்கொண்டு வாழ்ந் திருக்கின்றது. கேவலம் தத்துவதரிசிகளாகிய பிரமஞானிகள் மாத்திரம் (ஜீவாத்மா பரமாத்மா) இரண்டையும் இவ்விதமாக வேறு இயற்கையை உடையவனவாக நிச்சயஞ்செய்திருக்கிறார்களென்பதில்லை. அக்கினிஹோத்திரம் செய்பவர்களும் இவ்விதமாக உரைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

There are two Beings (God and Soul) residing in the inmost recess, which is in the most superior part of the body. One of them enjoying the fruits of actions in this world and the other awarding the same. The knowers of God represent them to be as light and shadow. So also they represent who pay oblations to the five sorts of fire, and they who have thrice ignited Nachiketic fires.

விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்தம்.

—:0:—

இந்த விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்தத்தை பரதவருஷத்தில் பிரபலமாக்கினவர் ஸ்ரீ இராமாநுஜாசாரியார். இவர் கி-பி-1017-ஹும் அல்லது கலியுகாப்தம் 4118-க்கு பிங்கள-ஹு சித்திரை-ம் சென்னைக்கு 26-மயில் தூரத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ பெரும்பூதூரில் பிறந்தவர். இவர் தந்தையார் கேசவஸோமயாஜியானவர் யஜுர்வேதி, ஆபஸ்தம்ப சூத்திரதத்தைச் சார்ந்தவர். இவர் தாயார், காந்திமதி தேவியார். இவர் தனது பதினைந்து வருஷங்கள்வரையில் தம் வீட்டிலேயே வேதவேதாந்தங்களை வாசித்துக்கொண்டிருந்தும், பிறகு காஞ்சிபுரத்துக்குப்போய் யாதவபிரகாசமிசரிடம் தத்துவ சாஸ்திரங்களை வாசித்து அவரது ஸ்வரூப அத்துவைத சித்தாந்தம் தமக்கு சம்மதிக்கொடாமையால் அவரை விட்டு (1) பகவத்போதாயனர், (2) திரமிதாசாரியர், (3) தனகாசாரியர் அல்லது பிரம்மாநந்தி, (4) குஹசேவாசாரியர் (5) ஆசாரியபஹுருசி, (6) ஆசாரியகாபார்த்தி, (7) ஸ்ரீ நாதமுனிகள், (8) யாமுனாசாரியர், முதலானவர்களுடைய விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்தத்தில் பற்றுள்ளவராகி அப்போது ஸ்ரீரஞ்சதிலிருந்த யாமுனாசாரியரை நாமுடிவர; அங்கு வந்த சீடருவாய்க்குள் அவர் பரமபதத்திற்கு எழுந்தருளவே, அவருடைய முகபிபசிஷிப சாமஹா பூரணாசாரியரென்னும் பெரிய நம்பிக்கை ஆசிரியத்த விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்தத்தை தெள்ள தெளிய கற்றுக்கொண்டார். இவர் முசலிஸ் இஸ்லாத்தில் இருந்தாலும் தம் பதினெட்டாம் வயதில் அநைவிட்டு சந்திராச ஆரோமத்தில் புதுந் துலகத்தாருக்கு இந்த விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்தத்தை போதித்த தமது 120-வது வயதில் பரமபதமடைந்தார். இவரிப்பற்றிய பிரம்மசூத்திரத்தின் ஸ்ரீபாஷியம், (2) வேதாந்ததீபம், (3) வேதாந்தசாரம், (4) வேதாந்தசங்கிரகம், (5) தீதாபாஷியம் (6) கத்தியதிரியம், (7) நித்பகிரந்தம் என்பவை ஆகிய நான்கு நூல்கள் தத்துவ சாஸ்திரங்கள். இந்த விசிஷ்டாத்துவைத சித்தாந்தத்தை பலர் பல பெரிய கிரந்தங்களாக எழுதி இருக்கின்றனர். சாதாரண வாலிபரும் கூறவில் அறிந்துய்யுமாறு இங்கு சங்கிரகமாகவும் வினாவிடையாகவும் பதிப்பிக்கின்றனம்.

நாம் (ஒரு விசிஷ்டாத்துவைதையைப்பார்த்து)

ஐயா—விசிஷ்டாத்துவைதமென்றாலென்ன?

(என்றகேட்டால் அதற்கு அவர் சொல்லும் விடையாவது)

வி—அது விசிஷ்ட + அத்துவைதம் என்ற இரண்டு பதங்களால் ஆகிய வார்த்தை; அத்துவைதம் எனில்; இரண்டற்றது = ஒன்றேயுள்ளது, விசிஷ்டமெனில் = சித்த, அசித்து சாரீரமாகக் கொண்டிருக்கிறதென்னும்

விசேஷணத்தைக் காட்டுவதாம்; ஆகவே, விசிஷ்டாத்தவைதமெனில், சித்து அசித்து சேர்க்கையினால் பிரகாசிக்கும் இரண்டற்ற ஒருன பரபிரம்மம் உண்டென்று ஸ்தாயிக்கும் சித்தாந்தமேயாம்.

நாம்—இந்த விசிஷ்டாத்தவைத சித்தாந்தத்தின் முக்கிய கருத்தென்ன?

வி—பரப்பிரம்மம் ஒருவரே நித்தியமாக இருக்கிறார் என்பதாம்.

ந—அவர் எப்படிப்பட்டவர்?

வி—அவர் நித்தியமாயும், சத்தியமாயும், ஞானமயமாயும், ஆனந்தமாயும், விபுவாயும், சர்வசன்னராயும், சர்வசக்தியுடையவராயும் பிரபஞ்சத்தின் உபாதான காரணராயும், சஹகாரிய காரணராயும் இருக்கிறார்.

ந—அவருடைய நாமங்கள் எவை?

வி—வேதங்களில் அவரை சத்து என்றும், ஆத்தமா என்றும், பிரம்மம் என்றும், ஈச்சுவரர் என்றும், ஈசர் என்றும், விஷ்ணுவென்றும் நாராயணரென்றும், வசுதேவரென்றும் புருஷோத்தமரென்றும் பின்னும் பல பெயர்களாலும் புகழப்பட்டிருக்கின்றன.

ந—அவர் எப்படிப்பட்டவர்?

வி—அவர் (சித்து)=ஆத்தமா (அசித்து)=அனாதமா என்னும் நித்தியப்பொருள்களோடு சதா சேர்ந்திருக்கிறார். இந்தச் சேர்க்கையினால் மாத்திரம் அறியக் கூடியவராக இருக்கினும்; அவர் பிரகிருதிவ்ருபியல்லர், அவர் சித்து, அசித்துக்களுக்கு வேறுகவும், ஞானாத்மகமாகவும் இருக்கிறார்.

ந—பரமாத்மா ஒருவரே நித்தியமானவரென்று முன் சொன்னீரல்லவா? இப்போது, சித்தும், அசித்தும் நித்தியப்பொருள்களென்று சொல்லுகிறீரே, இது எப்படி சாத்தியமாகும்?

வி—பரமாத்மா ஒருவரே நித்தியரும், சுதந்தரமுமுடையவர்; மற்ற சித்தம், அசித்தம் பரதந்திரமுமுடையவை. இந்த சித்தம், அசித்தம், பரப்பிரம்மமுமாகிய மூன்றும் தனித்தனியானவைகளாக இராமல், ஒரு பதார்த்தமும் அதன் குணங்களும் கலந்திருப்பதைப்போல; அதாவது—ஒருகடித்தல் அதன் வடிவமும் ருண்ணமும் சேர்ந்திருப்பதைப்போல பரமாத்மா சித்து அசித்தோடு சேர்ந்து இருக்கிறார்.

ந—இம்மூன்றின் சம்பந்தத்தைப்பற்றி வேதங்களில் என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது?

வி—பரப்பிரம்மமாகிய சாரீரிக்கு, சித்தம் அசித்தம் சாரீரமாக இருக்கிறதென்றும்; சாரீரி இல்லாமல் சாரீரமும், சாரீரம் இல்லாமல் சாரீரியும் இருத்தல் அசம்பாவதமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ந—உபநிஷத்துக்களில் சரீரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறதற்கு இதுதான் பொருள்?

வி—உபநிஷத்துக்களில் சரீரம் என்னும் பதத்தை மானுஷிக் சரீரத்தைப் போன்றவைகளைப்பற்றிச் சொன்னதல்ல; சாரீரியின் விலக்ஷணத்தைப்பற்றியே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சாரீரமென்றால்=அபிரதாக சித்தமென்றும், அது சேர்க்கையினால் அபிரதாக சித்தமென்றும், அதாவது அசம்பாவ

மும் பிரிக் கக்கடாமலும்; சதாகாலமும் சேர்ந்திருப்பதால், சித்த, அசித்த ஈசுவரன் என்பவைகள் எப்போதும் பிரிக்கக்கூடாதபடி சேர்ந்திருக்கிற தென்பது கருத்து.

ஈ—இந்த மூன்றுக்குள் பேதாபேதங்களுண்டோ ?

வி—அவபாதி மாயாகிருத வித்தியாசங்கள் தவிர வேறு வித்தியாசங்கள் இல்லை. சித்த, அசித்த, ஈசுவரனாகிய மூன்றும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருப்பது சத்தியம்; அந்த சம்பந்தத்தினால்தான் பிரம்மத்தை அறியக் கூடும். இதை ஏகத்துவமென்று வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தச்சித்த, அசித்த ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையில் ஈசுவரன் நடுநாயகமாக இருந்து பிரகாசிக்கின்றார்.

ஈ—இந்த சித்தாந்தம் அத்தவைத சித்தாந்தத்தை மீதாபிக்கிற உபநிஷத்துக்களுக்கு விரோதமாயிருக்கிறதல்லவா ?

வி—இல்லை. அசித்த, சித்த, ஈசுவரனுண்டென்னும் சித்தாந்தத்தையும், இந்த அசித்தம், சித்தம் பரபிரம்மத்துக்கு சாரீரமாக இருக்கிறதென்று மீதாபிக்கிற உபநிஷத்துக்களும் இருக்கின்றன; ஆகவே, உபநிஷத்துக்களில் ஒன்றுக்கொன்று வியதிரேகமான வாக்கியங்கள் இருப்பன பிரத்தியக்ஷம். அசித்தம் சித்தம் சேர்க்கையே பரபிரம்மத்தின் இலக்ஷணமென்றும், பிரம்மம் இவ்விரண்டிற்கும் நடுநாயகமாக இருக்கிறதென்றும் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் உபநிஷத்துக்களின் கருத்துக்களை சமரசப்படுத்தலாம்.

ஈ—வேதங்களில் பரப்பிரம்மம் நிற்குணமானது என்று சொல்லியிருக்கிறதல்லவா ?

வி—ஆம். அதனால் பரப்பிரம்மமாகிய நித்தியவக்தா நிற்குணமானதென்பதல்ல, ஆனால்மானவஜ்ஜாதியாருக்கு இருக்கும்படியான பிராகிருதசம்பந்தமானவும், பரதந்திரமும், அபரிபூரணமுமான ஹேயகுணங்கள் இல்லை என்பதே கருத்து.

ஈ—குணங்களென்றாலென்ன ?

வி—பிராகிருதி சம்பந்தமான சத்துவ ரஜஸ் தாமசமென்பவைகளே. இப்படிப்பட்ட பிராகிருதி சம்பந்தமான குணங்கள் பரப்பிரம்மத்துக்கு இல்லை.

ஈ—பிரம்மத்துக்கு பெயரும் இல்லையல்லவா ?

வி—ஆம்; ஆனால் அவரை அக்கினி இந்திராதி சாதாரணபெயர்களாலும்; விஷ்ணு, நாராயணன், வாசுதேவன் என்றாதி விசேஷ பெயர்களாலும் பிரணைகள் பிரார்த்திக்கலாம்.

ஈ—பரபிரம்மத்துக்கு ரூபமும் இல்லையல்லவா ?

வி—ஆம்; அதற்கு ரூபம், விக்ஹரகம், வருணமுதலானதாகளுமில்லை. அத எங்கும்நிறைந்தும், எங்கும் பிரவேசித்தும், எல்லையற்றும் இருப்பதால், எவ்வித ரூபமுமில்லை. ஆனால் அந்த பரப்பிரம்மத்திற்கு இச்சையுண்டானால் எந்தவித ரூபமாகவாகிலும், எந்தவித வருணத்தோடும் அவதாரமெடுக்கலாம்.

ஈ—இப்படி அவதாரமெடுப்பது கர்மத்தினாலா ?

வி—அல்ல.

சு—இப்படி எடுக்கும் அவதாரம் பிராகிருத சம்பந்தமானதா?

வி—அல்ல. சுத்தசத்தவ குணத்தோடு உடியத.

சு—இந்த அவதாரத்தால் என்னபிரயோஜனம்?

வி—ஸ்வரூபமற்ற பிரம்மத்தைப்பற்றி மனதினால் தியானிப்பதகஷ்டமாகையால் யோகிகள் தியானிக்கும்பொருட்டு யாதாவது ஒரு அவதாரமாக விளங்குகிறார்.

சு—அசித்த எப்படி இருக்கிறது?

வி—அது காலம், மூலப்பிரகிருதி, சுத்தசத்தவம் என மூன்றுவிதங்களாக இருக்கின்றது.

சு—காலமென்றாலென்ன?

வி—அது எங்கும் நிறைந்த, நிரந்தரமாக எல்லாவித மாறுதல்களைச் செய்யும் காரணமேயாம். ஆனால் காண்டகாலம் என்பது கிரஹாதிசுரன் ஒன்றையொன்று சுற்றுவதனாலாகும் ஒறை, காள், யுகம், கல்பங்களைப்போன்றவை நிரந்தரமானவைகளல்ல.

சு—மூலப்பிரகிருதி அல்லது இயற்கை என்றாலென்ன?

வி—ஒரு பாத்திரத்திற்கு களிமண் எப்படி உபாதானகாரணமோ, அப்படி மூலப்பிரகிருதியே இந்த பிரபஞ்சத்துக்கு உபாதானகாரணம். அது சித்து என்னும் ஜீவாத்மாவுக்கும், பரமாத்மாவுக்கும் வித்தியாசமானது. எங்கும் எப்போதும் ஆகியந்தமற்றும் தனியேகமானதாயிருக்கிறது. அப்படி இருக்கினும், அது பரப்பிரம்மத்தைக்கு கீழ்ப்பட்டதாம்.

சு—இந்த மூலப்பிரகிருதிக்கு வேதத்தில் வேறுபெயர்களுண்டோ?

வி—இந்த இயற்கையாகிய மூலப்பிரகிருதிக்கு அவியக்தமென்றும், பிரகிருதி பென்றும், பிரதானமென்றும், தாமஸம், அக்ஷரம், பிரம்மம் என்றும், மாய்கையென்றாதி பெயர்களால் வழங்கிவரப்படுகிறதன்றியில் அது சத்துவ, ராஜஸ, தாமச குணங்களுக்கு நடுகையாகமாக இருக்கிறது.

சு—அது முதலில் என்னமாக மாறுகிறது?

வி—முதலில் மஹத்தாக (புத்திஸ்வரூபமாக) மாறுகிறது.

சு—இந்த மஹத்திலிருந்து உண்டாகும் மாற்றமெது?

வி—அஹங்காரம்.

சு—இதில் பேதங்களுண்டோ?

வி—சாத்வீகம் அல்லது வியவஹாரிக அஹங்காரம்; இராஜசம் அல்லது தியாஜச அஹங்காரம். தாமஸ அஹங்காரம் அல்லது பூதாதி அஹங்காரமென மூன்று பேதங்களுண்டு.

சு—இந்த மஹத்துனுடையவும், அஹங்காரத்தினுடையவும் சுவபாவங்களை?

வி—பூமியிலிருந்து வெட்டி எடுக்கும் களிமண்ணை ஒரு பாத்திரத்தைச் செய்வதற்குமுந்தி பலவித வேறுபாடுகளுக்கு உட்படுவதைப்போலவே இந்தப்பிரபஞ்ச தோற்றமாவதற்குள் பலவித மாறுபாடுகளைப் பெறுகின்றது:

ந—சாத்தவீக அஹங்காரத்திலிருந்து என்ன உற்பத்தியாகின்றன.

வி—(1) மனம் அல்லது அந்தக்கரணம். (2) கிராணம், ஜீவ்ஹை, சசகஷா துவக்கு, சோத்திரம் என்னும் ஞானேந்திரியங்களும், உபஸ்தம், பாயு, பாதம், பாணி, வாசுகு, என்ற கர்மேந்திரியங்களும் உண்டாகின்றன.

ந—தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து என்ன உற்பத்தியாகின்றன.

வி—கந்தம், ரசம், ரூபம், ஸ்பரிசம், ஸப்தம் என்ற பஞ்சபூசங்களின் லக்ஷணங்களாகிய பஞ்ச தனமாத்திரைகளுண்டாகின்றன.

ந—பஞ்சபூசங்களெவை?

வி—ஆகாயம், வாயுவு, தேஜசு, அப்பு, பிருதிவி என்பவைகளே.

ந—இராஜச அஹங்காரத்தினால் என்ன பிரயோஜனம்?

வி—சாத்தவீக அஹங்காரத்திற்கும், தாமச அஹங்காரத்திற்கும் அதாவது ஈசுவரனுடைய இச்சையின்படி எல்லாவற்றையும் உண்டாக்க, மூலப்பிரகிருதிக்கும், மஹத்திற்கும் உதவிசெய்கிறது.

ந—இந்தப்பிரபஞ்சம் மண்ணுலகமாக மாறுவதற்குமுன் மூலப்பிரகிருதி என்னமாக இருந்தது.

வி—பிரபஞ்சமாற்றமாவதற்குமுன்பு, மூலப்பிரகிருதி ரூபமற்றதாயும், பார்க்கக் கூடாத அணுரூபமாயும், சூக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்தது.

ந—சுத்தசத்துவமென்றால் என்ன?

வி—ரஜஸ்தமஸ்ஸூகக் கலவாமல் கேவல சத்தவமாய், நித்தியமாய், ஞானந்தஜனகமாய், கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவலம் பிரம்மத்தின் இச்சையாலே விமான கோபுர மண்டப பிரஸாதாதி ரூபங்களாய் பரிணமிக்கக்கூட வதாய் நிரவதிக தேஜோரூபமாய், நித்திய முத்தராலும் ஈசுவரனாலும் பரிசோதிக்க வரிதாய், அதியத்புதமாயிருப்பதாம்.

ந—சித்து என்றால் என்ன?

வி—அதவே ஜீவாத்துமா. அது அசித்துக்கும், ஈசுவரனுக்கும் வேறானதாயும், எவராலும் சிருஷ்டிக்கப்படாமல் நித்திரமாய், அஜடமாய், அணுவாய், ஆந்தரூபமாய், அவ்வியக்தமாய், அசிந்தியமாய், நிரவியவமாய், நிர்விகாரமாய், ஞானசிரியமாய் ஈசுவரனுக்கு நியாமமாய், தாரியமாய், சேஷமாய் இருப்பதுவேயாம்.

ந—இந்த ஜீவாத்துமாவில் பேதம் உண்டோ?

வி—நித்தியர், முத்தர், பத்தர், என்கிற மூன்றுவிதபேதமுண்டு.

(1) நித்தியர் என்றால், பிரம்மானந்தர் நித்தியாநந்தர் என்று சொல்லும்படி சதா பிரம்மாநந்தத்திலிருப்பவர்களே. அவர்கள் பிராகிருத கர்மாதி கஷ்டங்களற்று வைகுண்டலோகத்தில் சதாவதித்து அநந்தர், கருடர், விஷ்ணுக்கேனாதிகளாக பிரகாசிப்பவர்கள்.

(2) முத்தர் யாரென்றால், சம்சாரபந்தமற்று பரம சுகத்தை அனுபவிப்பவர்களே.

(3) பத்தர் யாரென்றால், சம்சார கஷ்டங்களில் விழுந்து கரம்பந்தம் உள்ளவர்களே.

க—பரப்பிரம்மமே சகலத்துக்கும் கர்த்தாவென்று முன்சொன்னீர்; ஆனால் இங் போது மூலப்பிரகிருதியே உபாதானகாரணமென்று சொல்லுகிறீர்! அப்படி ஐயா?

வி—மூலப்பிரகிருதியே மண்ணுலகிற்கு உபாதானகாரணமாக இருந்தாலும் அந்த மூலப்பிரகிருதியின் சரீரமாகிய பரப்பிரம்மமில்லாவிட்டால் பிரபஞ்சம் உண்டாகாது. ஆகவே, ஒரு ஆபரணத்துக்கு பொன்னே முக்கிய ஆதாரமாயிருப்பதைப்போலவும், பாணைக்கு சுளிமண் முக்கிய ஆதாரமாக இருப்பதைப்போலவும், பரப்பிரம்மமே மூலப்பிரகிருதிக்கு முக்கிய ஆதாரமாயிருக்கிறது. மூலப்பிரகிருதியானது சூக்ஷமாகாரமாகவும், ஸ்தூலாகாரமாகவும், இருக்கிறது. ஸ்தூலாகார ஸ்திதியினால் ஜகத் உண்டாகிறது. இந்த தத்துவத்தின்படி சூக்ஷமாகாரமான மூலப்பிரகிருதியே ஒரு காரியத்துக்கு காரணமாக இருக்கிறது. இந்த தத்துவத்தின்படியே, பொன்னும் சுளிமண்ணும் ஆபரணத்துக்கும் பாணைக்கும் முக்கியகாரணமாக இருக்கின்றன. ஆகவே மூலப்பிரகிருதி பரப்பிரம்மத்துக்கு சரீரமாகவும், பரப்பிரம்ம மூலப்பிரகிருதிக்கு சரீரியாகவும் இருக்கிறது.

க—தங்கத்துக்கும் தட்டானுக்கும், சுளிமண்ணுக்கும் குசவனுக்கும், வித்தியாசமிருப்பதைப்போலவே; உபாதானகாரணத்துக்கும் கருவிகாரணத்துக்கும் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமிருக்கிறதல்லவா? ஆகவே பரப்பிரம்மம் எப்படி உபாதானகாரணமாகவும் கருவிகாரணமாகவும் இருக்கக்கூடும்?

வி—பரப்பிரம்மமே கருவிகாரணமாக இருக்கிறார். அவரது இச்சையினால் மூலப்பிரகிருதி பிரபஞ்சமாக மாறுகிறது. காலமும் பரப்பிரம்மத்தின் சாரீரியாய் இருப்பதினால் அந்தக்காலமும் சஹகாரிகக்காரணமாக இருந்து பிரபஞ்சகிருஷ்டிக்கு உதவிசெய்கிறது.

க—இந்த மண்ணுலகம் மூலப்பிரகிருதியின் மாற்றத்தினாலுண்டாகித்தானால் பரப்பிரம்மத்தை கிருஷ்டிகர்த்தாவென்று எப்படி சொல்லலாம்?

வி—கிருஷ்டியென்கிற வார்த்தைக்கு உலகத்தார் தப்பர்த்தமாக கொண்டிருக்கிறார்கள். பரப்பிரம்மம் ஆதியந்தமற்றிருக்கிற மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து பிரபஞ்சமாக மாற்ற இச்சிக்க அந்த மூலப்பிரகிருதியானது அவர் ஆக்கியேற்படி தனக்குள்ளிருக்கும் சத்துக்களால் பிரபஞ்சமாக மாறுகின்றது. இந்த மாற்றத்துக்கே கிருஷ்டி என்று உலகத்தார் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். சர்வகுணியத்திலிருந்து ஒன்றை கிருஷ்டிப்பது சாத்தியமல்ல.

க—கேவல மூலப்பிரகிருதியின் மாற்றமாகிய இந்த கிருஷ்டி எத்தனை வகைப்படும்?

வி—இரண்டு அல்லது மூன்றுவகைப்படும்

க—அவை எவை?

வி—சமஷ்டி (சாதாரண) கிருஷ்டி என்றும்; வியஷ்டி (விசேஷ) கிருஷ்டி என்றும் இரண்டுவகைப்படும்.

க—சமஷ்டி கிருஷ்டி யென்றாலென்ன?

வி—சகலானுடைய இச்சையின்படி மஹத்து அஹங்காரம் முதலான மாற்றங்களே.

க—வியஷ்டி சிருஷ்டியாவதென்ன?

வி—பஞ்சபூதங்களுண்டானபிறகு அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து கர்ம சம்பந்தத்தினாலே பிரபஞ்சத்தில் சுரர், நரர், திரியகமென்னும் பிராணிகளின் ஸ்தாவரமென்னும் தாதுகந்தமூலாதி தேகங்களுண்டாவதே.

க—மூன்றுவித சிருஷ்டியென்ன?

வி—பிரகிருதி சிருஷ்டி அல்லது சமஷ்டி சிருஷ்டியைப்போல மஹத்த அஹத் காரங்கள் மாற்றமேயாம். இது பிரம்மா அல்லது ஹிரணியகர்ப்பமென்று ஒவ்வொரு மஹாகல்பத்தில் ஆரம்பிக்கிறது.

2-வது, தியனமதி சிருஷ்டி அதாவது வியஷ்டி சிருஷ்டியைப்போல பிரம்மாவின் ஒருதினமாகிய ஒவ்வொரு பிரம்மகல்பத்தில் மாறும் சிருஷ்டியாம்.

3-வது நித்திய சிருஷ்டி அதாவது கர்மானுசாரமாய் பிரதிதினம் நடக்கும் ஜட தேகசிருஷ்டியாம்.

க—கல்பமென்றாலென்ன?

வி—கல்பமென்றால் காலத்தின் மத்தியகாலம்.

க—அதை விவரமாய்ச் சொல்லும்?

வி—மஹாகல்பம், பிரம்மகல்பமென்று இரண்டு கல்பங்களுண்டு. இந்த கல்பங்கள் நான்கு யுகங்களாலாகிய மன்வந்தரங்களால் ஆக்கப்பட்ட காலமேயாம்.

க—நான்கு யுகங்களின் விவரமெப்படி?

வி—4,32,000-வருஷங்கள் கொண்டது கலியுகம். 8,64,000-வருஷங்கள் கொண்டது துவாபரயுகம் 12,96,000-வருஷங்கள் கொண்டது திரேத யுகம். 17,28,000-வருஷங்கள் கொண்டது கிருதயுகம். இந்த நான்கு யுகங்களாகிய 43,20,000-வருஷங்கள் கொண்டது ஓர் மஹாயுகம்,

க—மன்வந்தரமென்றாலென்ன?

வி—எழுபத்தொரு மஹாயுகம் கொண்டது ஒருமனுவின் வயது. அந்த காலத்துக்கே மன்வந்தரம் என்றுபெயர். இப்படிப்பட்ட மனுவந்தரங்கே பதினான்கு.

க—பிரம்மகல்பமென்றாலென்ன?

வி—பிரம்மாவின் ஒரு நான். சந்தியோடுகூடிய பதினான்கு மன்வந்தரங்களாய் அதாவது 1,600-மஹாயுகங்கள்.

க—மஹாகல்பமென்றாலென்ன?

வி—பிரம்மாவின் 360-நாள்கள்கொண்டது ஒரு பிரம்ம வருஷம், இப்படிப்பட்டது பிரம்மவருஷங்கொண்டது ஒரு மஹாகல்பம். அதாவது மானிட வருஷங்கள் 311,04,000,00,00,000 கொண்டவையே.

க—காம் இப்போது மஹாகல்பத்தின் எந்த பாகத்தைச்சேர்ந்திருக்கிறோம்?

வி—இந்த பிரபஞ்சம் மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து மண்ணுலகமாக மாறி பாநிகாமாகிவிட்டது. அதற்கு பரமென்று பெயர். இப்போது ஆரம்பித்திருப்பு அபரமென்று பெயர். அதாவது பிரம்மாவின் 51-வது வருஷம்.

ஆரம்பித்திருக்கிறது. இதுவரையில் ஆறு மதுக்களாண்டு இப்போது ஏழாவது மதுவாகிய வைவஸ்தமது ஆண்டுவுருகிறது. மேலும் 71-மஹாயுகங்களில் 27-மஹாயுகங்கள் சென்று, இப்போது 28-ஆவது மஹாயுகத்திலிருக்கிறோம். இந்த மஹாயுகங்களில் மூன்று சாதாரண யுகங்களும் சென்று, இப்போது நான்காவதாகிய கலியுகத்தின் 4999-வருஷத்திலிருக்கிறோம்.

ந—பிரளயமென்றாலென்ன?

வி—இந்த பிரபஞ்சமானது இப்போதிருக்கும்படியான ஸ்திதியைவிட்டு சூக்ஷ்மஸ்தியைப்பெறுவதேயாம். இதில் பிராகிருத பிரளயம், கைமித்திக பிரளயம், நித்திய பிரளயம், அத்தியந்திக பிரளயம் என நான்கு வகுப்புகளுண்டு.

ந—பிராகிருத பிரளயமென்றாலென்ன?

வி—இந்தபிரபஞ்சம் இப்போதிருக்கும் ஸ்திதியைவிட்டு சூக்ஷ்மமாக மாறி மூலபிராகிருதியோடு கலந்து சத்துவ ராஜச தாமச குணங்களற்றுப்போவதேயாம். இந்த பிராகிருதி பிரளயம் ஒவ்வொரு பிரம்மாவின் காலத்திற்கு ஒருதடவை அல்லது மஹாகல்பகாலத்தில் சம்பவிக்கும்.

ந—கைமித்திக பிரளயமென்றாலென்ன?

வி—இது ஒவ்வொரு பிரம்மகல்பத்தின் கடைசியில் சம்பவிக்கிறது. இதில் சூரியாதி லோகங்கள் மாறி, பூதியங்களாகி புராதன ஸ்திதியைப் பெறுவதேயாம்.

ந—நித்திய பிரளயமென்றாலென்ன?

வி—இது பிரதி நிமிஷமும் சம்பவிப்பது. இதனால் பிரபஞ்ச பிராணிசமூஹங்கள் மடிந்து மாறிவிடுவதேயாம்.

ந—அத்தியந்திக பிரளயமென்றாலென்ன?

வி—ஜீவாத்துமாவுக்கும், பிராகிருதிக்கும் இருக்கும் சம்பந்தமற்றுப்போதலே இது ஜீவன் முத்தியடையும்போது சம்பவிக்கிறது.

ந—இந்த உலகம் அழியாததென்று சொல்லுகிறீர்களே; ஆனால் பாணைகள் ஒடிக்கப்பட்டிப்போவதும், கதிகள் வற்றிப்போவதும், மற்றப்பொருள்கள் கரைந்து காணாமல்போவதும் பிரத்தியக்ஷமல்லவா?

வி—உருவத்தோடு கூடிய உலகம் நித்தியமென்று சொல்லவில்லை. உருவமுள்ள எந்த வஸ்துவும் ஒருகாலத்தில் கெட்டு பட்டு பாழ்த்தப்போயே தீரவேண்டும்; ஆனால் அவற்றின் சூக்ஷ்ம ஆதார சத்துக்கள் மாத்திரம் நசித்துப்போகா. இந்த சூக்ஷ்ம சத்துக்களுக்கு சிருஷ்டி சம்ஹாரமில்லாமையால் எப்போதும் இருக்கும், பிரளயகாலத்தில் சத்துவ ராஜச தாமசாதி குணங்கள் தம் தொழில்களைச் செய்யாமல் அடக்கமாக இருந்து பிரபஞ்சம் பிரகாசிக்கும்போது மாத்திரம் தம் தம் தொழில்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கின்றன. பாணை உடைக்கப்பட்டு அது துசாகிவிடலாம்; ஆனால் அதன் அணுருபமான சத்துக்கள் மாத்திரம் என்றும் இருக்கும். இந்த ஜேஷுவைப்பற்றி பிரபஞ்சம் நித்தியமென்று சொல்லப்பட்டது.

ந—ஜனனமரணமென்றாலென்ன?

வி—ஜீவாத்துமா ஒரு தேசத்தில் பிரவேசிப்பதே ஜனனம். அந்ததேசத்தை

விட்டு நீங்குவதே மரணம். ஜீவாத்தமா ஒரு தேகத்தில் கொஞ்சகாலம் வதிந்து; அதைவிட்டு நீங்கி வேறொரு தேகத்தில் பிரவேசிக்கும். அப்படி பிரவேசிப்பதே மறு ஜனனம். ஜனனமரண மறு ஜனனங்கள் மாறுதலுக் கேற்ற தேகத்தைச் சேர்ந்ததேயொழிய மாறுதலற்ற ஜீவாத்தமாவுக்கு கிடையாது.

ஈ—ஜீவாத்தமா மரணமற்றும் நித்தியமாயும் பரிசுத்தமு மானதாகில், பிரகிருதி ரூபமான தேகத்தில் சம்பந்தப்பட்டு சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கவேண்டிய தேன்?

வி—கர்மத்தினால் ஜீவாத்தமா பிரகிருதிதேகத்தில் சம்பந்தப்பட்டு காரணசாரி யாகி சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கின்றது. ஜனனமரண மறுஜனனங்களு ண்டாவதற்குக்காரணம் கருமமே.

ஈ—கருமமென்றாலென்ன?

வி—கருமமென்றால் ஜீவாத்தமா மனசாக்ஷியறிய செய்த தொழிலின் பலனே யாம். ஈசுவரனுக்கு சந்தோஷமுண்டாகும்படி செய்வது நல்ல கருமம். ஈசுவரனுடைய கட்டளைக்கு விரோதமுண்டாகும்படிச் செய்வதே பாப கர்மம்.

ஈ—ஜீவாத்தமாவின் செய்கையினால் எப்படி கர்மமுண்டாகும்?

வி—அக்ஞானம் அல்லது அவித்தையினால் உண்டாகிறது. அது அறித்திய ஞானம், விபரீதஞானமென இருவகைப்படும்.

ஈ—அறித்திய ஞானமென்றாலென்ன?

வி—ஒருவஸ்துவின் லக்ஷணத்தை வேறொரு வஸ்துவினிட மிருப்பதாக மலைக்கச் செய்வது.

ஈ—விபரீத ஞானமென்றாலென்ன?

வி—ஒருவஸ்துவை வேறொரு வஸ்துவாக பாவிக்கச்செய்வதேயாம்.

ஈ—அவித்தையினால் கர்மமுண்டாவதெப்படி?

வி—ஜீவாத்தமா, ஜடதேகமேதானென்றும்; இந்த ஜடதேகத்தைச்சார்ந்த ஜனன மரணதிகள் தன்னுடையதென்றும்; பிரமித்துக் கொள்வதினாலேயாம். இந்த அக்ஞானத்தினால் காமரூரோத லோபாதிகளுண்டாகி இவைகளினால் ஜீவாத்தமா கர்மங்களுக்குட்படுகின்றது. இப்படி வந்தகர்மங்கள் வாசனையால் வேறு கர்மங்களையும் அக்ஞானத்தையும் உண்டாக்குகின்றன; மே லும்ஜீவாத்தமா ருசியென்னும் இச்சையால் வேறு பிராகிருத பதார்த்தங்க ளுடன் சம்பந்தப்படுகின்றது. இப்படி பிராகிருத பதார்த்த சம்பந்தத்தி னால் அக்ஞானமுண்டாகி, இந்த அக்ஞானத்தினால் கர்மமுண்டாகிறது. இப்படி கருமமானது அவித்தை வாசனை ருசிபிரகிருதி சம்பந்தத்தினால் (கருமமானது) குறிப்பானகாலவரையன்றி வண்டி உருளையைப்போல் சுழ ன்றுக்கொண்டே இருக்கின்றது; ஆனதுபற்றியே இந்த கர்மத்தைப் பற்றியும் ஜீவாத்தமாவின் ஜடதேகசம்பந்த காரணதேகத்தைப்பற்றியும், பிரவா ஹந்தி என்று சொல்லப்பட்டது. அதாவது நதியோட்டத்தின் அறுப்புக்கு ஆரம்பகாலமில்லாததுபோல பிரளயகாலத்திலும் ஜீவாத்தமா வோடு ரூபம் சத்தாகக் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது.

ந—ஜீவாத்மா பாபகர்மங்களை செய்யாதிருக்கும்படி ஈசுவரன் தடுக்கக்கூடாதா ?

வி—ஈசுவரன், ஜீவாத்மா சமூஹத்தாருடைய பொதுக்ஷேமத்தைக் கருதி “நன்மைசெய், தீமைமற” என்ற நற்பிரமாணத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார். இந்த ஆக்கினையின்படி நடக்கவேண்டியது ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவின் நீங்கலாகடமை. ஜீவாத்மாக்களுக்கு இது விஷயத்தில் சுவதந்திரம் கொடுத்திருப்பதால், பரதந்திரரைப்போல பாபகர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவர் அவற்றின்பலனை அனுபவிக்கவேண்டும்.

ந—பாபகர்மத்தினாலுண்டாகும் பலன் என்ன ?

வி—இவ்வுலகில் கஷ்டஜீவனத்தையும் பிறகு நரகத்தையும் அனுபவிப்பதேயாம்

ந—நரகமென்றாலென்ன?

வி—துஷ்கர்மமாகிய பாவத்தினால் ஜீவாத்மா எமலோகத்தில் கஷ்டத்தை அனுபவிப்பதேயாம்.

ந—நரகத்தில் ஜீவாத்மா கஷ்டப்படும்போது அதற்கு சரீரமுண்டோ?

வி—உண்டு. ஜீவாத்மா ஸ்தூலதேகத்தைவிட்டுப்பிரிந்த உடனே சூக்ஷ்மசரீரத்திலிருந்து மாதிரிய நரகதேகம் அல்லது யாத்ரதேகத்தையடைகிறது.

ந—சத்தகருமத்தின் பலனென்ன?

வி—இவ்வுலகத்தில் சுகவாழ்வையும், பிறகு சுவர்க்கலோக போகத்தையும், அனுபவிப்பதேயாம்.

ந—சுவர்க்கமென்றாலென்ன ?

வி—சூக்ஷ்மசரீரத்திலிருந்து மாதிரிய சுகதேகத்தைப்பெற்று ஜீவாத்மா ஊர்த்வலோகத்தில் யாதொருவிசனமுமற்று சுகமாகவாழும் ஸ்தித்தியேயாம்

ந—ஊர்த்வலோகங்களென்றாலெவை ?

வி—ஸ்வரலோகம் (அதாவது பூமிக்கும் சூரியனுக்கும் இடையிலுள்ள லோகம்) சுவரலோகம் (அதாவது சூரியனுலகமுதல் துருவநகஷத்திர லோகத்துக்கு இடையிலுள்ளலோகம்). மஹரலோகம், ஜனரலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகங்கள், என்றால்=துருவலோகமுதல் பிரம்மாண்டலோகம் (Macrocosm) வரையிலுள்ள புண்ணியலோகங்களே.

ந—ஜீவாத்மா, நரகம் அல்லது சுவர்க்கத்தில் எத்தனை காலமிருக்கும்?

வி—தம்தம் கர்மம் முடிகிறவரைக்கும்.

ந—பிதூரலோகம், விஷ்ணுலோகம், சிவலோகமென்றாலெவை ?

வி—இவைகள் ஊர்த்வலோகத்தின் சிலபாகங்களே.

ந—இவற்றைவிட வேறு பிரம்மாண்டங்களுமுண்டோ ?

வி—சுவர்க்கம், நரகம், சூரியலோகம், சந்திராதி லோகங்களான பதினாண்டு லோகங்களுமுண்டு.

ந—இந்த ஒவ்வொரு பிரம்மாண்டத்துக்கும் ஹிரணியகர்ப்பரென்னும் பிரபு உண்டோ?

வி—ஆண்டு.

ந—இந்த பிரம்மாண்டங்கள் நித்தியமானவையா?

வி—ஒவ்வொரு பிரம்மாவின் முடிவுகாலத்தில் இந்த பிரம்மாண்டங்கள் மாறி ரூக்ஷமரூபங்களாக மாறிவிடும்.

ந—கர்மமானது வேறு பிரம்மாண்டங்களிலும் உண்டோ?

வி—உண்டு.

ந—எல்லா பிரம்மாண்டங்களும் ஒரே பிரளய காலத்துக்குட்பட்டவையா?

வி—ஒவ்வொரு பிரம்மாண்டத்துக்கும் ஒவ்வொரு பிரளயமுண்டு.

ந—ஒவ்வொரு பிரம்மாண்டமும் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமானவையா?

வி—ஆம், பஞ்சபூதங்களுடன் மஹத்தம், அஹங்காரமும் கூடி வித்தியாசப்பட்டிருக்கின்றன.

ந—இந்த பிரம்மாண்டங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி ஈசுவரருண்டோ?

வி—ஒரே பரப்பிரம்மம் எல்லா பிரம்மாண்டங்களிலும் பூரணமாக இருந்து ஆண்டு வருகின்றார்.

ந—இந்த பிரம்மாண்டங்களெல்லாம் ஒரே மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து உண்டானவையா?

வி—ஆம், மூலப்பிரகிருதியானது ஆதியும் அந்தமும்ற்றது. அதில் மாற்றம் என்னும் சக்தி பிரவேசிக்க அநேக பிரம்மாண்டங்கள் உண்டாகின்றன.

ந—நரகமோ அல்லது சுவர்க்கமோ அனுபவித்தபிறகு ஜீவாத்துமாவுக்கு என்ன சம்பவிகிறது?

வி—அது சுவர்க்கநரகங்களை அனுபவித்த தேசங்களை விட்டு தம் தம் கர்மாதாரத்துக்கேற்ற தேசத்தில் பிரவேசித்து மோக்ஷமடைகிறவரையில் பிரவர்த்தித்து கடைசியில் மறுஜனனமற்றதாகிறது.

ந—சத்த்கர்மங்களினால் ஊர்த்துவலோகங்களில் சதா சுகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கலாமா?

வி—இல்லை. கர்மபலத்துக்குத் தக்கபடி ஒரு லோகத்தில்தான் சுகமடையக் கூடும்.

ந—ஊர்த்தவலோகத்தில் யாரிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் அங்கு செய்யும் காரியம் என்ன?

வி—ஹிரணியகர்ப்பர், ருத்திரர், இந்திரர், அக்கினி முதலான தேவர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஹிரணியகர்ப்பர் பிரஜாபதியின் மூலியமாக இருவட்டி காரியங்களையும், மற்றவர்கள் தம் தம் காரியங்களையும் செய்துக்கொண்டு இருப்பார்கள்.

ந—அந்த தேவதைகள் பரப்பிரம்மத்துக்கும் மேலான காரியங்களைச் செய்ய சக்தியுடையவைகளா?

—இல்லை. அவர்கள் பரப்பிரம்மத்துக்கு கீழ்ப்பட்ட சில்லரை தேவதைகளே.

புந்த சில்லரை தேவர்கள் அங்கு சதா வாழ்ந்துகொண்டிருப்பாரோ?

—இல்லை. ஒவ்வொரு மஹாகல்பத்தின் முடிவில் எல்லா சில்லரை தேவதைத் தங்கள் தேசங்களை ஆகியஜித்து மோக்ஷத்தையடைவார்கள்.

ந—அப்படியானால் மறுபடியும் வரும் மஹாகல்பத்தில் எந்த தேவதைகள் இருப்பார்கள்?

வி—கர்மபலத்தினால் இந்திராதி தேவர்களாகும்படியான ஜீவாத்துமாக்கள் அந்த அந்தஸ்தைப் பெறுவார்கள்.

ந—மோக்ஷம் எத்தனைவகை?

வி—கைவல்வியம் என்றும், பிரம்மாநந்த கைவல்வியம் என்றும் இருவகையாம். கைவல்வியம் என்றால்=ஜீவாத்துமா தனது நிஜஸ்திதியில் பரமசுகத்தை அடைவதேயாம். பிரம்மாநந்தம் என்றால்=ஜீவாத்துமாவானது பரப்பிரம்மத்தைப்போலவே பரிபூரண சுகத்தையடைவது. இதற்கு சாயுஜ்யிய பதவி என்று பெயர்.

ந—சாயுஜ்யியமென்றால் ஜீவாத்துமா பரப்பிரம்மத்தில் லயமானஸ்திதியல்லவா?

வி—அல்ல. ஜீவாத்துமா எந்தக்காலத்திலும் பரப்பிரம்மத்துடன் பூரணமாக சேருகிறதில்லை. சாயுஜ்யியமென்பதினால் ஜீவாத்துமா பரப்பிரம்மத்தைப் போலவே பரிபூரண சுகத்தையடையும் ஸ்திதி, இதில் சாலோக்கியமும் சாருப்பியமும் சேர்ந்ததாகக் கொள்ளலாம்.

ந—சாலோக்கியமென்றால் லென்னை,

வி—ஒரே இடத்தில் ஒருபொருளுடன் வசித்தலாம்.

ந—சாருப்பியம் என்றால் லென்ன?

வி—சாருப்பியம் என்றால் சுத்த சத்துவத்தினாலாகியதும், நசுவரனுக்குச் சமானமான சரீரத்தைப் பெற்றிருத்தலுமேயாம்.

ந—ஜீவாத்துமா முக்தியையடைந்தபிறகு பந்தஸ்திதியையடையுமா?

வி—இல்லை, அது உலகநன்மையைக்கருதி அவதாரமெடுத்தால் எடுக்கலாம். ஆனால் அந்த அவதாரகாலங்களில் அவைகளுக்கு பிராகிரத கர்மாதிகள்
• இல்லை.

ந—மோக்ஷமென்பது சுவர்க்கலோகத்தைப்போல ஒரு குறிப்பான இடத்தில் சுகமடையும் ஸ்திதியா?

வி—வைகுண்டம் என்னும் பரமபதத்தில் அனுபவிக்கும் ஸ்திதியே. அந்த பரமபதம் பிராகிருத சம்பந்தமற்று, சுத்தசத்துவத்தாலாகிய மேலான இடம். கைவல்வியமும் பிரம்மாநந்தமும் வைகுண்டத்தின் பலபாகங்களில் அனுக்கும் இன்பமேயாம்.

ந—மோக்ஷத்துக்கு முக்கிய சாதனங்களெவை?

வி—ஜீவாத்துமா பிராகிருத சம்பந்தமான எல்லா பற்றுகளையும் விட்டு ஒழித்தும் துஷ்கர்மம் சத்கர்மங்களை விட்டொழித்தும், சுத்தசைதன்னியமாக இருந்தலாம். மோக்ஷம் என்னும் பதத்துக்கு பந்தங்களை விட்டொழித்தவென்று பொருள்.

ந—இந்தச் சாதனங்களைப்போது கிடைக்கும்?

வி—பிராகிரத லோகங்களைக்கடந்து பரமபதத்தில் சேருவதற்கு மூன்றே.

ந—பிரம்மாநந்தத்தை அனுபவிக்கும் முக்தர்களுக்குள்ளே வித்தியாசமுண்டா?

வி—இல்லை. பரபிரம்மத்தின் சுகத்துக்கும், முக்தர்களின் சுகத்துக்கும் கூட வித்தியாசமில்லை.

ந—இந்த மோக்ஷத்தை எல்லா ஜீவர்களும் வித்தியாசமின்றி அனுபவிக்கக்கூடும்மா

வி—பரிபக்குவ தசையைப்பெற்றஎல்லாஜீவர்களும்மோக்ஷத்தையடையக்கூடும்.

ந—அந்த பரமபதத்துக்கு அல்லது வைகுண்டத்துக்குப் போக இந்த பிரபஞ்சத்தில் வழியுண்டா?

வி—உண்டு. அதற்கு அர்ச்சராதிகதி திவியான வாசலென்றும், பிரியானம் அல்லது துமாதி மார்க்கமென்றும் சுருதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு மனுஷன் இறந்து மோக்ஷமடைய வேண்டுமாகில், ஜீவனானது குகும் சரீரியாகி, ஹிருதயத்திலிருந்து பிரம்ம ரந்திரத்திற்கு சம்பந்தப்பட்டிருக்கும் சூக்ஷ்மமென்னும் நரம்புவழியாக கபாலத்துக்குப்போய் பிரம்ம ரந்திரத்தைப் பிளந்துக்கொண்டு, சூரிய கிரகணங்களின் மூலியமாக சூரிய மண்டலத்துக்குப்போய் பிறகு சூரியனிலிருக்கிற கரும்புள்ளியின் மூலியமாக பரமபதத்துக்குப் போகின்றது.

ந—ஜீவன் பரமபதத்துக்குப் போகும் இந்த வழியை விவரமாகச் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

வி—ஜீவனானது யோகசாதனத்தினால் அடையும் பரிபூரண ஞானத்தினால் பரமபதத்துக்குப் பிரவேசிக்கின்றது. அப்படி பிரவேசிக்கும் ஜீவன் அதிவாஹிகாசிகள் என்னும் அர்ச்சி, ஆஹாசர், பூர்வபகூர், உத்தராயணர், சம்வச்சரர், ஆதித்தியர், சந்திரர், வாயுதித்தியர், வருணர், இந்திரர், பிரஜாபதி, ஆமாநவர் விஷ்ணு என்னும் அத்திவாஹிகாசிகளால் அழைத்துக்கொண்டு போகப்படுகின்றது. இங்கு குறித்த அர்ச்சி ஆஹாசாதிகள் பரிசுத்த ஆத்மஸ்வரூபிகளேயன்றி சாதாரண இரவுபகல் மாசிக வருடாதிகளல்ல.

ந—மோக்ஷத்தை அடைய உபாயமென்ன?

வி—கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தி என்னும் நான்கு சாதனங்களே.

ந—கர்மயோகமென்றாலென்ன?

வி—சுருதிகளின் மூலியமாக சித்து அசித்து ஈசுவர ஞானத்தைப்பெற்றும், சுய லாபத்தைக் கருதாமல், நீதிக்கும் சமயத்துக்கும் தக்க சக்சுருமங்களேசெய்தும், பரமாத்மாவைப்பற்றி ஜபம், ஹோமம், யாகம், தானம், தபசு முதலானதுகளைச் செய்தலுமேயாம்.

ந—ஞானயோகமென்றாலென்ன?

வி—யோக சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி, இயம, நியம, பிராணயாம, பிரதியாஹார, தியான, தாண சமாதியாகி எட்டு அங்கங்களைத்தழுவி ஜீவாத்துமாவின் சுத்தசத்துவத்தை அறிவதேயாம். இதனால் மோக்ஷஸ்திதியைப் பெற்று கைவல்வியம் அல்லது பிரம்மாநந்தத்தைப் பெறலாம்.

ந—பக்தியோகமென்றாலென்ன?

வி—இதற்கு உபாசனை என்றும் சொல்லலாம்—அதாவது, பரபிரம்மத்தின் பல் திவ்ய குணங்களைப்பற்றி தியானித்தும், அவரை உன்னதான் உன்ன

வரையில் அதுஷ்டித்துக்கொண்டும்; தம்மம் கடமைகளை தக்கபடி செய்வுதேயாம். இந்த பக்தியை ஞானயோகத்தைப்போலவே அதுஷ்டிக்கலாம் இந்த பக்தியோகிகளுக்கும் மோக்ஷமுண்டாகி கைவல்லியம் பிரம்மாநந்தம் கிடைக்கும்.

ந—பக்தியோகத்தில் பரப்பிரம்மத்தை தியானிப்பதெப்படி?

வி—அஹம் பிரம்மாஸ்மி—நான் பிரம்மம், எனது ஆத்துமா பிரம்மம், அதாவது பரப்பிரம்மத்துக்கு இருக்கும் பலக்ஷணங்களைப் போல எனது ஜீவன் (பரப்பிரம்மத்துக்கு) சரீரியாக இருக்கின்றது என்று தெரிந்துக்கொள்ளுதல்.

ந—பக்தியோகத்தில் வேறுவிதங்களுண்டோ?

வி—வேதாந்தத்தில், தாரவித்யா, அந்தராதித்யவித்யா, பிராணவித்யா புருஷவித்யா, மாதுவித்யா என்றாதி முப்பத்திரண்டு வகையுண்டு.

ந—இந்த வித்தைகளில் வித்தியாசமுண்டோ?

வி—பரப்பிரம்மத்தை தியானம் செய்யும் விஷயத்தில் வித்தியாசமில்லை, பரப்பிரம்மத்தினுடைய குண லக்ஷணங்களைப்பற்றி தியானம் செய்வதில் மாத்திரம் பேதமுண்டு.

ந—பரபத்தியென்றாலென்ன?

வி—மோக்ஷடைவதற்கு ஹேதுக்களான முன் சொன்ன மூன்று சாதனங்களை அனுஷ்டிக்க சக்தியற்றவர்கள், ஈசுவரனுடைய திவ்ய குண லக்ஷணங்களையே சதாதினானித்தும், அவர் திருவுள பாங்கின்படியே நடந்தும் உள்ளநான் உள்ளவரையில் அந்த ஜகத்ரக்ஷகனிடம் பக்திசெய்யும்மார்க்கமேயாம்.

ந—இதில் தியானிக்கும் ஈசுவர விலக்ஷணங்களெவை?

வி—ஈசுவரனுடைய ஞானம், சக்தி, பலம், ஜீவ்விரியம், வீரியம், தேஜஸு. அனந்தம், தயை, வாஸ்சலியம், சவுலப்பம், சவுசிலியம், முதலானவைகளும் அசித்து, சித்து, பிரபஞ்சம் சரீரமாயிருக்கையையும் தனது இச்சையின் படி லக்ஷுமி சமேதனாக தேவாவதாரமெக்கும் விலக்ஷணங்களுமேயாம்.

ந—இந்த நான்குவித மோக்ஷசாதனங்கள் எல்லாரும் அதுஷ்டிக்கத் தக்கவையா?

வி—கல்வி கேள்வி ஞானத்தினால் சிறந்தவர்களே கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்னும் மூன்றுவித சாதனங்களால் மோக்ஷமடையக்கூடும். மனோதத்துவ ஞானதத்துவம் அறிய சக்தியற்றவர்கள், மோக்ஷத்தை பரபத்தியினால் அடையலாம். இந்த பரபத்தி சாதனையை எந்த ஜாதியாரும் எந்த மதத்தாரும் ஆசாரியன் மூலியமாக ஞானம்பெற்ற எந்த சண்டாளரும், மிலேச்சரும் யாதொரு வித்தியாசமுமின்றி அதுஷ்டிக்கலாம்.

ந—இந்தப்படி மோக்ஷம்பெற விரும்புவோருக்கு எப்படிப்பட்ட யோக்கியத்தைகளிருக்கவேண்டும்?

வி—ஆசாரியனுடைய போதனையால் (1) அசித்து, சித்து, ஈசுவர ஞானமும்; (2) இப்படிப்பட்ட ஆசாரியனிடம் அன்பும்; (3) சுருதிஸ்மிருதிகளில் நம்பிக்கையும்; (4) மோக்ஷவிரும்பும்; (5) உலக ஆசாபாசங்களை விட்டுடொழிக்க வைராக்கியமும்; (6) தருமத்தில் கருத்தும்; (7) வேதவே

நாந்திரந்த காலகோபமும்; (8) சுயலாபத்தை விட்டொழித்து சாதகங்கத்தில் பிரவேசித்திருந்தலுமேயாம்.

க—இவைகளால் கர்மபந்தத்தை விட்டொழிக்கக்கூடுமோ?

வி—இவைகளால் துவக்கர்மம் சத்கருமங்களை விட்டொழிக்கலாம்.

க—கர்மங்க ளெத்தனை வகைப்படும்?

வி—(1) சஞ்சிதம், (2) பிராப்தம், (3) ஆகாமியம் என மூன்றுவகைப்படும்.

(1) இவைகளில் சஞ்சிதமென்றால்—வேறு கர்மபலத்தினால் தடுக்கப்பட்டு இன்னும் தன் பலன்களைக்காட்ட ஆரம்பிக்காதிருக்கும் கருமமாம்.

(2) பிராப்த கருமமென்றால்—பலனையுண்டாக்க முன்னமே ஆரம்பித்த கருமமாம்.

(3) ஆகாமியம் என்றால் இனிமேல் நடக்கும் கருமமேயாம்; சத சாதனங்களினால் சஞ்சித கர்மத்தை நசிக்கச்செய்யலாம். பிராப்த கர்மம் தன் பலனைக்கொடுத்து நசித்துப் போகின்றது. ஆகாமிய கருமம் இவைகளால் யாதொரு பலனைக்கொடாதபடி தடுத்தவிடலாம்.

க—ஒரு மனுஷன் ஒரேஜன்மத்தில் இந்த சத்சாதனையை அனுஷ்டிப்பதனால் அந்த ஜன்மத்திலேயே மோகும் அடையலாமா?

வி—ஒருவனை பல ஜன்மங்களில் பிரவேசிக்கச் செய்யும் பிராப்த கருமத்தின் ஸ்திதிக்குத் தக்கபடியாகும் பிராப்த கர்மம் நசித்தபோதே மோகத்தை அடையலாம். அது ஒரே ஜன்மத்திலாகிலும் பல ஜன்மாந்தரங்களிலாகிலும் முடிவு பெறலாம். ஆனால் எவன் ப்ரபத்தியினால் எல்லா கருமங்களையும் முடிக்கிறானோ அப்போது அவனுக்கு மோகும் கிடைக்கத்தடை இல்லை. ஒருவன் மோகூத்தை அடையத்தக்கவனாகும் போது சஞ்சிதம் விட்டுவிடுகின்றது. ஆகாமியம் அசத்தியைப்பெற, பிராப்தம் பாழ்த்தப் போகின்றது. ஆகவே பிராகிருதபந்தமாகிய கர்மம் இந்தநான்கு உபாயங்களால் நசித்துப் போகிறது.

க—இந்தச்சாதனங்களைக்கொண்டு ஹிரணியகர்பர், மஹாதேவர், முதலான மற்ற தேவர்களையும் காளி முதலான தேவதைகளையும் தியானம் செய்யும் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்தி மோகூத்தை அடையக்கூடுமோ?

வி—கூடாது. ஏனெனில், அத்தேவர்களெல்லாரும் பரமாத்மா அல்லது ஈசுவரன் அல்லது பராபர வஸ்துவல்ல. அத்தேவர்களெல்லாரும் தம் தம் சத்கருமங்களினால் சில சுதந்தரங்களைப்பெற்று பரப்பிரம்மத்துக்கு அடியார்களாக இருப்பவர்கள். மோகூத்தைக் கொடுக்கும் சத்தியையுடைய பரமாத்மாவுக்கு இருக்கும்படியான குணலக்ஷணங்கள் இச்சிவ்வரை தேவர்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் கிடையா. இத்தேவர்களுக்கும் ப்ராகிருத கர்மபந்தங்களிருப்பதால் ஜீவர்களை பந்தித்திருக்கிற கர்மங்களை போக்கடிக்கப் போதுமான சக்தி சாமார்த்தியங்கள் கிடையா. மேலும் ஜீவாத்துமாக்களுக்கும் பரமசுகத்தைக் கொடுக்கவும் சக்திகிடையா. ஆகவே சதா.லக்ஷுமி சமேதனாகவிருக்கிறவ னெவனோ! விஷ்ணு, வாசுதேவன், நாராயணன் என்றூகி நிறந்த பெயர்களைப்பெற்று பிரகாசிப்பவனெவனோ! சர்வசக்தி சர்வவியாபகம், சர்வாந்தரியாமியாக இருந்த அண்ட பிண்ட சராசரங்களை நிரூபித்து ஆதரித்த வரும் அப்பிரமேயன் எவனோ! எவனால்

இவாத்தமாக்கன் சகல கஷ்டங்களையும்விட்டுடொழிக்கப்பட்டுமோஷ சாம்
ராஜ்யத்தைப் பெறுகின்றனவோ! அவனே பரமாத்மா. அவனே
பராபர வஸ்து. அவனே சர்வசக்தன். ஒப்பும் உவமையும் அற்ற
உத்தமோத்தமன். அவன் ஒருவனை அடைவோருக்கே அனந்தசாலம்
ஆனந்தபதி கிடைக்கும். இதுவே விசிஷ்டாத்வவைத சித்தாந்தத்தின்
தாற்பரியம்.

இந்தச் சித்தாந்தத்தை விவரமாக அறிய விரும்புவோர் இரங்கராமாதுஜ
பாஷ்யம், சத்துவநிரயம், சத்துவசேகரம், ஆசாரிய ஹிருதயம் முதலான கிரந்த
ங்களைப் பார்க்கக்கடவர்.

A CATECHISM OF THE VISISHTADWAITAM.

What is the Visishtadwaitam?

The word Visishtadwaita is composed of the two words Visishta and Adwaita. Adwaita means non-duality, or one reality; Visishta means containing the attributes (*visheshana*) i.e., containing Chit and Achit as sarira. The term Visishtadwaita, therefore, means the non-duality, or one reality—Parabrahman—which is united with Chit and Achit as its attributes.

How do you reconcile this system of Philosophy with certain passages in the Upanishads which set forth the doctrine of absolute non-duality?

These passages cannot be looked upon as teaching absolute non-duality, for there are other passages which teach the reality of Achit, Chit and Iswara, and others again teaching that Achit and Chit are the Sarira of Parabrahman.

Hence there are seemingly conflicting passages in the Upanishads themselves, and the only way to reconcile them is to look upon Achit and Chit as the attributes of Parabrahman, and Parabrahman, the only reality, as the centre of these attributes. Hence there is indissoluble union of the three and this is what is meant when non-duality is asserted in the Vedanta.

But is not Brahman said in the scriptures to be nirguna (devoid of attributes and qualities)?

Yes, but by this it is not meant that Brahman has no attributes whatever; for, every reality must have attributes (and Brahman is a reality); but what is meant is, that Brahman is devoid of those qualities of *Prakriti* to which mankind is subject, such as bad qualities (*heyagunas*), material limitations and imperfections.

Is not Parabrahman said to be nameless?

Yes, because it has no particular name. It is signified by all names either directly or indirectly. Agni, Indra and other names signify it sometimes directly and sometimes indirectly. Narayana, Vishnu, and Vasudeva signify it directly.

Is not Parabrahman said to be formless (*nirakara*) and colourless (*arupa*).

Yes. It is shapeless, formless and colourless, because it is omni-present, all-pervading and infinite, but it can take upon itself, by its own will, any form or body (which is finite) "of the colour of the sun."

What is Achit?

Achit (matter) is threefold. It is *Time (Kala)*, *Nature (Mulaprakriti)* and *Suddasatwa* (intellectual substance).

What is time?

Time is said to be the cause of all changes, it is eternal, universal and unconditioned. Conditioned time (*Khandakala*) is not eternal, and is reckoned by the rotation and revolution of planets, as hours, days, yugas, kalpas, etc.

What is Nature?

Nature is the material basis (*upadana karana*) of the universe, just as clay is the upadana karana of the pot, and as such forms the body of the individual soul (*Jivatma*), and of everything else in the cosmos. It is different from either Chit (*Jivatma*) or Iswara. It has no origin, it is self-existing, eternal, universal and single, but it is in every respect subordinate to Brahman.

By what names is Nature called in the scriptures ?

It is called Prakriti, Pradhana, Mulaprakriti, Avyakta and Maya. It is also sometimes signified by the words Tamas, Akshara and Brahman. It is the centre of the three gunas, satwa, rajas and tamas; with these attributes it produces all its manifestations.

What is Chit ?

It is Jivatma (soul) and is not material. It is eternal, not produced by anything else, and different from Achit and Iswara. The Jivatma in each individual is different from that in another. It is pure, blissful (anandamaya) atomic (anu), intellectual, immutable, the centre of intellect, the ego (subject to Karma till it attains Moksha), subordinate (sesha) to Parabrahman. Until it attains Moksha it cannot exist without Prakriti. Every particle of Prakriti contains Jiva and is the sarira (body) of that Jiva which contains. Every Jiva has the Supreme Spirit as Sariri (antaryami). Parabrahman pervades every Jiva as well as every particle matter.

What is Moksha ?

There are two kinds : (1) Kaivalya, and (2) Brahmananda. Kaivalya is the enjoyment by Jiva, in its real condition, of supreme bliss; Brahmananda is enjoyment of supreme bliss by Jiva as Parabrahman; i.e., enjoyment of supreme bliss as Parabrahman enjoys it. This is also called Sayujya.

Is not Sayujya the laya or absolute unity of the Jiva in Parabrahman ?

No, I have already said that Jiva does not become absolutely united with Parabrahman. Sayujya means enjoyment of Brahmananda equally along with Parabrahman as described in the Scriptures. This includes Salokya and Sarupya.

What are the essentials of Moksha ?

Entire separation of Jiva from all connection with matter, and complete destruction of Karma whether good or bad. The word Moksha literally means release from bondage (bandha).

Is this Moksha attainable by every Jiva without exception? All Jivas can obtain Moksha if qualified to do so.

சுத்ச சைவமதமும், விசிஷ்டாத்துவைத மதமே; அத்த சித்தாந்தத்தை பிரபலப்படுத்தின ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியார், விஷ்ணுவர்கு பிரதியாக சிவபெருமானை பரமத்துமாவாகக் கொண்டிருக்கிறாரே யென்றிய மற்றபடி அதில் விசேஷ வித்தியாசங்களில்லை.

(28.) முண்டகோபநிஷத்து

3-வது முண்டகம் 1-வது காண்டம் முதல் வாக்கியம்.

த்வாகுபர்ணா ஸயுஜாஸகாயா ஸமாநம்

வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே ; தயோரன்யஹ

பிப்பலம் ஸாத்வத்ய நஸ்ந்நன்யோ அபிவாகஸீதி.

பொழிப்புரை.

இரண்டு அழகான பாவைகள் இரட்டையாகவும், தோழமை யுடனும் குடியிருக்கின்றன. அவைகளுள் ஒன்று செய்கைகளின் பயன்களையனுபவிக்கின்றது. மற்றொன்று பார்க்காமல் அனுபவித்துக்கொண்டு மாத்திரம் இருக்கின்றது.

விசேஷ உரை.

இரண்டு அழகிய பறவைகள் = ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ; பரமாத்மாவின் அழகின் விளக்கத்தைப்பெற்று ஜீவாத்மாவும் அழகுடையதாயிருக்கின்றது. ஜீவாத்மாவும் அருற்றுகளையிருக்கிற பரமாத்மாவின் எப்பொழுதும் ஒன்றுபட்சேர்ந்திருக்கின்றது. அவற்றிற்கிடையில் சிறிதிடமும் இல்லை. அவை இரண்டும் ஒருடலின்கண்ணே இருக்கின்றன; மேலும் அவை இரண்டும் தோழமையாயிருக்கின்றன. பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவின்விடத்தில் சாக்ஷிபுமாயிருந்துகொண்டு அதனது செய்கைக் குரிய பயன்களைக்கொடுத்தும் கொண்டிருக்கிறது. ஜீவாத்மாவும் அதைப் பெற்றனுபவிக்கின்றது. பரமாத்மாவும் அநுபவத்தை ஜீவாத்மாவைக் காத்து வருகின்றது, ஜீவாத்மாவும் இம்மையிலிருந்துகொண்டு பரமாத்மாவின்விடத்தில் பிரீதியுடன் அதற்குப்பிரீதியாகிய காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கின்றது. பரமாத்மாவும் படைப்பது, ஜீவாத்மாவும் படைக்கப்பட்டது; பரமாத்மாவும் நியமிப்பது, ஜீவாத்மாவும் நியமிக்கப்பட்டது; பரமாத்மாவும் செய்கைக்குரிய பயனைத் தருவது, ஜீவாத்மாவும் அதை யனுபவிப்பது; பரமாத்மாவும் ஒன்றே மகிழ்க்குதலை, நாம் அவ்வாறு அருளால் விஷயங்களுக்கும், ஆத்ம சுகத்தையும் பேரின்பத்தையும், அனுபவிக்கின்றனம். ஜீவாத்மாவும் இவ்வுடலாகிய கூட்டின்கண்ணே இருந்துகொண்டும் அன்னதற்கும் அன்னபோன்ற பரமாத்மாவின் அருளாகிய மார்பினிடத்திலே போஷிக்கப்பட்டு பருகும் வந்த பொழுது இவ்வுடலை விட்டு நீங்கி அவரைப் பின்பற்றி அவருடன் எப்பொழுதும் சஞ்சரிக்கும்.

Two beautiful birds (1) cohabitants and friends, live in one common tree. (2) One among them enjoyeth the fruits thereof; the other fasting only witnesseth. (1) God and the soul. (2) The body.

இத்தியாதி சுருதிகள் துவைத சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பதாக அநேகர் எண்ணியிருப்பதால், அந்தச்சித்தாந்தத்தின் சாரங்கிரகத்தை வினாவிடையாக இதனடியில் காட்டுகிறோம்.

:0:

துவைத சித்தாந்த பிரபாகரர் ஸ்ரீ மத்துவாசாரியர்
சரித்திர சார சங்கிரகம்.

மத்துவாசாரியர் கி. பி. 1119 லு ஆகஸ்டு மாதத்துக்குச் சரியான கலியுகாப்தம் 4420க்கு சரியான சாவிவாஹன 1040 விளம்பி-ஹ ஆஷாட பஹு-ளம் 4-தேதியன்று துளுவ நாட்டில் உடுப்பிக்கருகில் பாஜாக க்ஷேத்திரத்தில் அனந்தேசுவர கிராமத்தில் ஜனித்தவர். முக்கிய பிராணதேவனென்ற வாயுவே, இராமாவதாரத்தில் ஆஞ்சனேயராகவும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பீமசேனாகவும், கலியுகத்தில் மத்துவாசாரியராகவும் இவர் அவதரித்தாரென்று சொல்லுவாருமுண்டு. இவர் தந்தையாகிய மத்தியகேஷபத்தர் இவருக்கு உபநயனமான உடனே விவாகம் செய்ய யோசித்திருந்தார்; இவரோ சந்நியாச ஆக்கிரமத்தில் சேர்ந்து ஜனோபகாரமாக உழைக்க பிரவர்த்தித்தார். இவருக்கு முதலில் வசுதேவாசாரியர், ஆந்ததீர்த்தாசாரியர், என்ற பெயர்களுமுண்டு. தமது ஒன்பதாவது வயதிலேயே அச்சுதபிரகாசஸ்வாமிகளாகிய ஆசாரியருக்கு டீடராகி கங்காயாத்திரைசெய்ய ஆரம்பித்தார்; ஆனால் ஆசாரியருடைய அணுக்கிரகத்தினால் ஸ்ரீ கங்கையே இந்த இடத்துக்குவர அதில் அனைவரும் குளித்து அகமகிழ்ந்தார்கள். அது இன்றளவும் “மத்துவஸரோவரம்” என்னும் பெயர்பெற்றிருக்கிறது. இவரது 17-வது வயதில் ஆசாரியர் இறந்து போக, இவர் பதரிகாச்சிரமத்துக்குப்போய் வியாசபகவானை தரிசித்தும், தத்துவஞானம்பெற்று எட்டு சாலக்கிராமங்களுடன் உடுப்பிக்கு வந்தும், அவைகளுக்கு எட்டு மடங்களை ஸ்தாபித்தும், வழியில் கோபிசந்தனத்தி லகப்பட்ட ஒரு கிருஷ்ணவிக்கிரகத்தைக் கொண்டுவந்து உடுப்பியில் ஒரு கிருஷ்ணர் கோயிலையுள் கட்டிவைத்தார். இவர் ரித்பாஷியம், தசோபநிஷத் பாஷியம், தீதாபாஷியம், பிரம்மகுத்திர பாஷியம்,

பா.க.வ.த.த.ப.ரி.ய.நி.ர்.ண.ய.ம், பா.க.வ.த.த.ப.ரி.ய.நி.ர்.ண.ய.ம்
 இருக்கணமிருதமஹார்ணகம், தந்திரசாரம், அதுவேதா
 ததம் முதலான முப்பத்தேழு பெரிய கிரந்தங்களை இயற்றி, தமது மடத்
 தாருக்கு போதித்து, அவைகளை உலக ஜனங்களுக்கு போதிக்கும்படியாக
 ஆக்ஞாபித்து தமது 79-வது வயதாகிய கி.பி. 1198-ஆம் பிப்பிரவரிச் சந்தக்குச்
 சரியான சாவிவாகன 1120-ஆம் பிங்கனா மாகாச மறுபடியும் பதரி காச்
 சிரமத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போனார். அப்படிப்போனவர் இதுவரையிலும்
 திரும்பிவராமையால் அவரிப்போதம் அந்த ஆச்சிரமத்திலேயே ஸ்ரீவியாச
 பகவானிடம் இருப்பதாக இம்மதஸ்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

—:0:—

துவைத சித்தாந்த சார சங்கிரஹ விலா விடை.

காம்—(ஓர் துவைதசித்தாந்தியைப்பார்த்து) துவைதசித்தாந்தமென்றாலென்னே?
 என்று கேட்க,

துவைத—தவி—என்றால் இரண்டு, அதாவது பரமத்துமாவும் ஜீவாத்துமாவும்;
 பரமத்துமாவும் பிரபஞ்சமும் வேறுவேறான இரண்டு வஸ்துக்களுண்டெ
 ன்னும் சித்தாந்தம். அல்லது பரமத்துமா ஒரு தனிவஸ்து, மற்றவைகள்
 அதில் சேராது வேறுவஸ்துக்கள் என்னும் சித்தாந்தமேயாம்.

க—இந்த சித்தாந்தம் ஸ்ரீ மத்துவாசாரியரே ஸ்தாபித்ததா? அல்லது இவருக்கு
 முன் இசையனுஷ்டித்தவர்களுமுண்டோ?

து—இது புராணமான சித்தாந்தம். பரமத்துமாவின் ஆதி ஹம்ஸத்தினிடம்
 சதுர்முக பிரம்மாவும், அவரிடமிருந்து சனகாதி தேவர்களும், ஊர்வாச
 ரிஷியும், ஆசியில் அதுஷ்டித்த வரவும்; அவர் சந்ததிகளாகிய ஸ்ரீஞானநிதி,
 கருடவாஹனர், கைவல்யதீர்த்தர், ஞானேச
 தீர்த்தர், வரதீர்த்தர், சத்தியபிராகியர், பிராகியர்,
 அச்சுத பிரகாசர் முதலான மஹான்கள் அனுஷ்டித்தவர; இந்த அச்சுத
 பிரகாசரிடம் ஸ்ரீமத்துவாசாரியர் கற்று தெளிந்து இந்த சித்தாந்த
 தைப் பிரபலப்படுத்தினார்.

க—இந்த துவைத சித்தாந்தத்தின் சாரசங்கிரகமென்னே?

து—விஷ்ணுபரமத்துமா சர்வசத்தராயும், சர்வாந்திரியாயியாயும் சர்வலோக
 சரண்யராயும், இருந்து இந்த பிரபஞ்சத்தை ஜடபிரகிருதியிலிருந்து
 மாறும்படிநியமித்த நிமித்தகாரணர். ஜடபிரகிருதி உபாதானகாரணம்.
 விஷ்ணு பரமத்துமாவும், ஜீவாத்துமாவும், ஜடபிரகிருதியும் அவரானும்
 இருஷ்டிக்கப்படாமல் முடிவற்று என்றுமுன்ன நித்திய வஸ்துக்களாம்,
 இம்முன்றும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமற்று தனித்தனியான வஸ்துக்க
 ளாகவருக்கினும்; பிரகிருதியும், ஜீவனும், விஷ்ணு பரமத்துமாவுக்குக்
 மேற்பட்டவைகளாம். ஜீவாத்துமா பிரகிருதி சம்பந்தமான எண்ணத்தினை
 மத்திம குணங்களால் பிடிக்கப்படுவதனால், அநேக காரணங்களுக்குப்பட்டு

ஜனன மரணங்களில் சிக்கி தவிக்கின்றது. இப்படி தவிக்கும் ஜீவாத்மாவார்ம கயத்தினால் ஜனன மரணத்தி பந்தங்களை விட்டொழித்தால் முத்தியைபடையும். இந்த முத்தியடைவதற்கு முக்கியசாதனம் பத்தி. பத்தி என்றால் மஹாவிஷ்ணுவின்மீடம் மனமுலந்த சிரத்தையுடன் தாசத்தையும் செய்து விஷ்ணுபிரசாதத்தை படைத்தலாம். இப்படி விஷ்ணு பரமாத்மாவின் கருணைகடாக்ஷமாகிய பிரசாதத்தையடைந்த விடத்து முத்தி கிடைப்பது நிச்சயம்; ஆகவே, ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் தக்க முயற்சியெய்த மோக்ஷ சாமராயுதத்தை அடையவேண்டியது.

க—இந்த சித்தாந்தத்துக்கு ஆதாரமெவை ?

து—சுருதி, ஸ்மிருதி, பாஞ்சராத்திரம், மூல ராமாயணம், மஹாபாரதம் முதலானதுகளும் ஆதாரங்களாக இருப்பதன்றியில், பிரதியக்ஷம், அனுமானம், சுருதியாகிய மூன்று தருக்கசாஸ்திர பிரமாணங்களும் விசேஷ ஆதாரங்களாம்.

க—தவைதமத சித்தாந்தத்தின் தாத்பரியத்தைச் சொன்னீர் ! அதில் சில விசேஷங்களைப்பற்றி தெரிந்துக்கொள்ள விரும்பியிருக்கிறது ஆகவே இந்த சித்தாந்தத்தார் எத்தனை தேவர்களை அங்கீகரிக்கிறார்கள் ?

து—விஷ்ணுபரமாத்மா ஒருவரே பரப்பிரம்மம். ஆனால் அவர் பிரபஞ்சாதிக்களை சிருஷ்டிக்கவும், காக்கவும் காலத்தக்குக்காலம் பல அவதாரங்களை எடுக்கிறார்.

க—அப்படியானால் பவுத்தரும் ஒரு அவதாரம் தானே ? அவர் நாஸ்திகத்தை போதித்ததாகச் சொல்லுகிறார்களே அதெப்படி சாத்தியமாகும் ?

து—பவுத்தரும் விஷ்ணுவின் ஓர் அவதாரமே. அவர் இந்தக்கலியுகத்தில் அவதரித்து அநேக ஜீவஹிம்சை முதலான அக்கிரமங்களைக்கண்டித்து மோக்ஷ சாதனமாகிய பவுத்தாகமத்தை ஂதாபித்தார். அவர் கருத்தை அறியாத மூடர்கள் அவரை நாஸ்திகரென்று சொல்லுகிறார்கள்.

க—விஷ்ணுவைவிட வேறு தேவர்கள் சிலர் உண்டென்று நீங்கள் நம்புகிறீர்களா ?

து—ஆம், உலக பரிபாலனார்த்தம் அநேக சில்லரை தேவர்களுண்டு. அவர்களைல்லாரும் விஷ்ணுபரமாத்மாவுக்கு கீழ்ப்பட்டவர்களே.

க—சில ஸ்திரீதேவதைகளுமுண்டென்று நம்புகிறீர்களல்லவா ?

து—ஆம். லக்ஷுமி முதலானவர்கள், இவர்களில் லக்ஷுமி தேவியானவள் கேவலம் பிரகிருதியின் சத்தியே.

க—அப்படியா ? விஷ்ணு பரமாத்மாவின் குணலக்ஷணங்களைச் சற்று சொல்லும்?

து—அவர் அத்தவிநியராயும், அகந்தமாயும் இருக்கிறார். அவர் அத்தவிநியராய் இருப்பதினால் அனைத்துக்கும் மேலானவராயும், ஒப்பும் உவமையுற்றவராயும் இருப்பதன்றியில்; தன் இச்சையின்படி அநேக அவதாரங்களை எடுத்து அகந்தமாயும் இருக்கிறார். அவர் ஸத்தியஸ்வரூபி, ஞானஸ்வரூபி, அகந்தஸ்வரூபி, நித்தியஸ்வரூபி, ஜனன மரணமற்ற நிரந்தரர், அவர் காலம் இடம் முதலானதெல்லாம் மேலானவர்; முடிவற்ற குணபூஷணர்.

க—அவர் அஸ்தலவா?

து—ஆம். அவர் அவியக்கதமாக இருப்பதினால்.

க—அவருக்கு பெயருமில்லையல்லவா?

து—அவருக்கு குறிப்பான எந்தப்பெயருமில்லை. அவர் சர்வர், எல்லாம் என்று சொல்லத்தக்கவா, அவரது பர்பல கிரிபைகளேக்கருதி ஹிரணிய கர்பர், காராயணர், விஷ்ணு என்றாதி பல பெயர்களால் புகழப்படுகின்றனர்.

க—அவர் நிற்குணரா?

து—அவருக்கு பிரகிருதி சம்பந்தமானதும், மானவஜாதியாருக்கு இருக்கும் படிபானவம் குணங்கள் இல்லையேயொழிய, நித்தியப்பொருளுக்குள்ள அருந்தவ்ய குணங்களெல்லாமுண்டு.

க—பரமாத்மாவுக்கு பிரகிருதி சம்பந்தமான குணங்களில்லாவிடில் அவர் பிரபஞ்சத்தையும் பிரணைகளையும் சிருஷ்டிப்பதெப்படி?

து—சிருஷ்டியென்பதனால் குணியத்திலிருந்து தூததையும் ஜனங்களையும் உண்டிபண்ணுகிறதென்று அர்த்தமல்ல. குணியத்திலிருந்து யாதொன் றையும், சிருஷ்டிப்பது அசம்பவம்; அநாதியாகவிருந்த மூலபிரகிருதி யிலிருந்து மண்ணுலகத்தையும் மனுஷரையும் தோன்றச்செய்தார். இது தான் சிருஷ்டிக்கு அருத்தம்.

க—அவருக்கு ரூபமும் வருணமுமில்லையல்லவா?

து—அவருக்கு எவ்வித ரூபமும் வருணமுமில்லை.

க—அப்படியானால் பரமாத்மாவோடு வேறு வஸ்துக்களும் அநாதியாக இருக்கிறதென்றல்லவா ஏற்படுகிறது?

து—ஆம். ஜடமாகிற பிரகிருதியும், ஜீவனென்னும் மாணுஷ ஆத்மாவும் வேறு சிலவும் பரமாத்மாவைப்போல அநாதியாக இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் யாவும் பரமாத்மாவுக்குத் தாழ்த்தவைகள்.

க—அப்படியானால் பரமாத்மா பிரபஞ்சத்துக்கு காரணரென்று எப்படி சொல்லலாம்?

து—இதைப்பற்றி சற்று விவரமாகச் சொல்லுகிறோம் கேளும். சாதாரண காரணம் இரண்டிவகைப்படும்; எப்படியெனில், தட்டான் பொன்னினால் ஒரு பதக்கத்தைப் பண்ணினதாக வைத்துக்கொள்வோம்; இவ்விடம் பதக்கம் காரியம்; பொன்னும் தட்டானும் இரண்டிவித காரணமாம். பதக்கம் செய்வதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்த பொன் உபாதான காரணம்; தட்டான் பொன்னைத் திரட்டிச்செய்ய கருவியாக இருப்பதால் கருவிகாரணம் அல்லது நிமித்த காரணமாகிறது. இதைப்போல இந்த உலக சிருஷ்டியைப்பற்றி பரிசுதிப்போமாகில் இரு காரணங்களிருக்கின்றன. அதாவது பிரபஞ்சத்துக்கு ஜடபிரகிருதி முக்கியமாகிய பதார்த்த தைத்தருவதனால் உபாதானகாரணமாயிருக்கிறது. இந்தஜடபிரகிருதிக்குள் பரமாத்மா புருஷ ரூபமாக கோஷபாகியாமசமாக துண்டியதனால் கருவிகாரணம் அல்லது நிமித்தகாரணமாகிறது. ஜடபிரகிருதி யுமாத் துமாவின் சக்தியும் துண்டெலுமின்றி பிரபஞ்சமாக மாறும் வல்லமை

யற்றதாகையால் பரமாத்துமாவே பிரபஞ்சத்தக்கு பரம காரணரென்று சொல்லப்பட்டனர்.

க—அப்படியா, இந்த பிரபஞ்சத்திலிருந்து தெது எப்படி யெப்படி தோன்றியது?

அ—படைப்பு பத்தவகை. முதலில் தோன்றியது மஹத்த. (புத்தி) இரண்டாவது அஹங்காரம்; இதில் வைகாரிக, தியாஜஸ, பூதாதி என்ற மூன்று உட்பிரிவுகளுண்டு. (3-வது) இவ்விருந்த ஆகாசம், வாயு, தேஜசு, அப்பு, பிருதிவி ஆகிய தன்மத்திரைகள் பிறந்தன (4-வது) பஞ்சேத் திரியங்களும் காமேந்திரியங்களும் பிறந்தன; (5-வது) தேவதைகள் பிறந்தன; (6-வது) தாமச, மோஹ, மஹாமோஹ, தாமசமிஸ்ர, அந்ததர மிரமென்னும் அஞ்ஞானம் அல்லது அவிகதை பிறந்தன. இவ்வாறும் பிராகிருத சாரமென்று சொல்லப்படும். (7-வது) ஸ்தாவரம்; (8-வது) ஸ்ரீயக சுரோதமென்னும் பிராணிகள் பிறந்தன; (9-வது) ஆர்வாக சுரோத மென்னும் மதுஷு ன்னம் பிறந்தது, இம்மூன்றும் வைகிருதசாரக மென்று சொல்லப்படும். (10-வது) இந்த ஒன்பதாவது கிருஷ்டிகளைப் பாது காக்கபரமாத்மாவே பல அவதாரங்களாக தோன்றியதாம்.

க—இப்படிப்பட்ட கிருஷ்டி எப்போதுண்டாகிறது?

அ—முட்டைக்குள் ஒரு முதலானதுகள் அடங்கியிருப்பதபோல், ஜடபிரகிருதி யில் அடங்கி இருந்த இவையனைத்தும், ஒவ்வொரு பிரயம கல்பகாலத்தில் தோன்றும்; இப்படிப்பட்ட பிரம்மகல்பங்கள் அநேகமாயிற்று, இன்னும் அநேகம் ஆகும்; இந்த காலசக்கிரத்தின் அற்புதத்தை அறிப யாராலாகும்!

க—பிரம்ம கல்பமென்றாலென்ன?

அ—432000ஹு ஒரு கலியுகம், 864000ஹு ஒரு தவாபரயுகம், 1296000ஹு ஒரு திரோதாயுகம், 1788000ஹு ஒரு கிருதயுகம், இந்நான்கும் கூடிய 4320000ஹு ஒரு மஹாயுகம், இப்படிப்பட்ட எழுபத்தொரு மஹாயுகம் ஒரு மன்வந்தரம்; அல்லது ஒரு மதுவின் அரசாக்கிதாலம் 14-மன்வந்தரங்கள் சந்தியுட்பட 1000 மஹாயுகங்கள், இதுவே ஒருகல்பம். அல்லது பிரம்மாவுக்கு ஒரு நாள். இப்படிப்பட்ட 360-நாள்கள் இரவும்பகலுமாகுமி பிரம்மாவுக்கு ஒரு வருஷம். இப்படிப்பட்ட 100ஹு ஒரு பிரம்மாவின் ஆயுசு முடிவு; இதுவே ஒரு மகாகல்பமாம்; அதாவது 311040000000000 மனுஷவருஷங்களாம். இந்த பிரபஞ்சம் ஜடபிரகிருதியிலிருந்து தோன்றி இதில் பாதிபாக காலமாகிவிட்டது. இப்போது இரண்டாவது பாகம் ஆரம்பித்திருக்கிறது. அதாவது பிரம்மாவின் 58-வது வருஷம் ஆரம்பித்தது. இதற்குமுன் ஆறு மறுக்களாண்டார்கள், இப்போதிற்கும் ஏழாவதாகிய வைவஸ்வதமனு அரசு செய்கிறார்.

க—பரமாத்துமாவும், ஜடபிரகிருதியும், ஜீவனும் அநாத நித்திய வஸ்துக்களென்றும்; பிரபஞ்ச மாற்றத்தையும், பரமாத்துமாவின் குணலக்ஷணங்களையும் சொன்னீர்; இனி ஜடபிரகிருதியின் லக்ஷணத்தை சற்று சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்?

அ—ஜீடம்=சுரத்தத்தவற்றை; ஆகவே லக்ஷுமி என்னும் பிரகிருதியினால் அஞ்சச்சக்தியைப் பெறுகிறது, இந்த லக்ஷுமி என்னும் சக்தியானது

பரமாத்மாவுக்கு வேறுனதாயும்; காலம், இடம் முதலானதனைப் போல அளவில்லாததாயும்; எப்போதும் எவ்விடத்தும் பரமாத்மாவோடு இருக்கிறது. இந்த லக்ஷணியை பரமாத்மாவோடு ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது அது பரதந்திரமும் அபரிபூரணமு மானதாக இருக்கினும், மற்ற பொருள்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது பூரணமுள்ளதாயும்; ஜடமும் அநாதியாகவும், அதன் சத்துவத்தில் பதார்த்தமானபடியால் களிமண் எப்படி ஒரு பாத்திரத்துக்கு முக்கியகாரணமாக இருக்கிறதோ அதேபோல இந்த ஜடமே பிரபஞ்சத்துக்கு உபாதானகாரணமாக இருக்கிறது; ஆகவே இந்த ஜடமானது ஜீவனுக்கு தேகமாகிறது. இப்படி ஜடமானது உபாதான காரணமாகிறபடியால் சத்துவ, ரஜோ தம குணங்களைக்கொண்டிருக்கிறது.

௧—அப்படியா! இனி ஜீவன் அல்லது ஜீவாத்மாவின் இலக்ஷணத்தைச் சொல்லும்?

த—ஜீவன் பிரகிருதியல்ல. அது அநாதி நித்தியவஸ்து; ஆனால் பரமாத்மாவுக்கு கீழ்ப்பட்ட ஓர்தனிவஸ்து. ஜீவன் ஜடதேகத்தில் கட்டுண்டபோது அந்த ஜடத்துக்கு இயற்கையாக உள்ள குணத்திரயங்களைப் பற்றுகின்றது. இது அநந்தவீதம். ஒவ்வொரு மானிட சரீரத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு ஜீவனும் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமானவை. ஆயினும் எல்லா ஜீவர்களையும் (திரிவிதமாக) மூன்று வகுப்புகளாக பிரிக்கலாம்.

௧—அம்மூன்றுவிதங்களின் விவரமெப்படி?

1-வது முக்தியோகிகள் அதாவது நிரந்தர பேராநந்தத்தை அனுபவிப்பவர்கள்.

2-வது தமோயோகிகள், அதாவது நிரந்தர கஷ்டங்களை அனுபவிப்பவர்கள்.

3-வது நித்திய சம்சாரிகள், அதாவது சுக துக்கங்களை சமமாக அனுபவிப்பவர்கள்.

இம்மூன்று வகுப்பாருள்ளும் ஒருவருக்கொருவர் வித்தியாசமுள்ளவர்கள் இருப்பார்கள்.

௧—இந்த அவைத சித்தாந்தத்தினால் பரமாத்மாவுக்கும் பிரகிருதிக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் வித்தியாசமிருப்பன ஸ்பஷ்டமாகிறதன்றோ?

த—ஆம். பஞ்சபேதங்களுண்டு. அதாவது—

(1) பரமாத்மா மற்ற எல்லாப்பொருள்களிலும் வேறுபட்டவர்.

(2) ஜடம், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் வேறுபட்டது.

(3) ஜீவன், பரமாத்மாவுக்கும் ஜடத்துக்கும் வேறுபட்டது.

(5) ஜடாம்சம், அநந்த பிரகிருத அணுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமானவை.

(5) ஜீவர்கள், அனந்தகோடி. அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமானவைகளாம்.

௧—இந்த வித்தியாசம் அல்லது வேறுபாடுகள் உண்மையானவைதானா?

த—ஆம். பரமாத்மாவும் அவரது லக்ஷணங்களும் நித்தியமானவைகள். ஜீவன், நித்தியமானவை; ஜடமும் பிரபஞ்சமும் நித்தியமானவை; பரமாத்மா, ஜீவாத்மா, ஜடத்தின் வித்தியாசங்களும் நித்தியமானவை; ஜீவர்களின் அநந்தகோடி பேதங்களும், பரமானுக்களின் அநந்தகோடி பேதங்களும் நித்தியமானவையே.

ந—பிரதி தினமும் பாத்நிரங்கள் உடைந்து புழுதியாவதும், நதிகள் வற்றி நாசமாவதும், பருவதங்கள் இடிந்து பொடியாவதும், பட்டணங்கள் அழிந்து பாழ்த்தப்போவதும் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கச்சே இந்த பிரபஞ்சம் நித்தியமானதென்று எப்படி சொல்லலாம்.

த—நாம் ரூபமான நதி, பருவதம், பட்டணம், பாத்நிரம் முதலானவைகள் நித்தியமானவை என்று சொல்ல வரவில்லை. நாமரூபமுள்ளவை யாவும் நசித்தே தீரும். சிருஷ்டிக்குட்படாத சூக்ஷ்மப்பொருள்கள் மாத்திரம் நித்தியமாம். ஒரு பாத்நிரத்தை உடைத்து பொடிசூரணமாக்கி விடலாம், உண்மையே; ஆனால் அதன் அணுரூபமான சூக்ஷ்மப்பொருள் மாத்திரம் என்றும் நித்தியமாயிருக்கும். இந்தக் கருத்தின்படி உலகம் நித்தியமென்று சொல்லப்பட்டது.

ந—ஜீவாத்மாவின் விஷயத்திலும் இப்படித்தானே ?

த—ஆம். ஜீவாத்மா குடியிருக்கும் ஜடதேசம் நசிக்கும்; ஜீவன் மாத்திரம் நித்தியமாயிருக்கிறது.

ந—அப்படியானால் ஜனன மரணங்களென்பதின் பொருளென்ன ?

த—ஜீவாத்மா ஒரு தேசத்தில் கொஞ்சகாலம் வசித்து, அதைவிட்டு வேறு தேசத்தையடைகின்றது; இப்படி ஜீவாத்மா ஒரு தேசத்தில் பிரவேசிப்பதே ஜனனம்; அத்தேசத்தை விட்டுப் பிரிவதே மரணம்; அப்படிப் பிரிந்த ஜீவாத்மா வேறு தேசத்தில் பரவேசிப்பதே மறு ஜனனம்; ஆகவே, ஜனன மரணங்கள் ஜடபதாரத்தத்தைச் சார்ந்ததேயொழிய ஜீவாத்மாவுக்கில்லை.

ந—எல்லது, உங்கள் சித்தாந்தத்தின்படியே பரமாத்மா எங்கும் நிறைந்திருக்கச்சே, ஜடமும் ஜீவாத்மாவும் அந்தப்பரமாத்மாவுக்கு வித்தியாசமானவைகள் என்றும், வேறுபட்டவைகளென்றும் சொல்வதெப்படி?

த—பரமாத்மா எங்கும் நிறைந்து அணுவிலும் அணுவாக இருப்பது உண்மையே; ஆனால், அவர் எல்லா வஸ்துக்களிலும் சேர்ந்திருக்கிறாரேயொழிய, எல்லா வஸ்துவும் அவராகவே இருக்கவில்லை.

ந—என்ன ! ஏகமாய் சம்பந்தித்திருப்பதை தனியேகமாக பிரிக்கக்கூடாமோ ? பரமாத்மாவை விட்டு ஜீவாத்மாவை பிரிப்பதெப்படி ஐயா ?

த—சம்பந்தம் என்பதில் இருவகையுண்டு. அதாவது—ஒரு மனுஷனுக்கும் அவன்உடைக்கும் இருக்கும் சம்பந்தத்தைப்போல. இந்த சம்பந்தத்திற்கு ஒரு ஆதியும் உண்டு, ஓர் அந்தமுமுண்டு; இந்த சம்பந்த ஆதியை, அந்த மனுஷனுக்கும், அவனுடைய உடைக்கும் கெடுதி வராதபடி முடிவாக்கலாம்; ஆனால், பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் இருக்கும் சம்பந்தம் இப்படிப்பட்ட ஆதியும் அந்தமும் உள்ளதல்ல. அது அவினிபாவசம்பந்தம், அதாவது ஒரு விருத்திக்கும் அதன்

ரசத்திற்கும் இருக்கும் சம்பந்தத்தைப்போல என்றும் இருப்பதும்; அந்த விருகத்தைக் கெடுத்தாலன்றி அதன்ரசத்தைப்பிரிக்கக்கூடாததுமான சம்பந்தமேயாம்; ஆகவே, பரமத்துமாவக்கும் ஜீவாத்துமாவக்கும் முழு சேர்க்கையில்லை; ஆனால் இரண்டும் கூட்டுறவாக இருக்கின்றன. இந்த கூட்டுறவு பிரிக்கக்கூடாத்து; அப்படிக்கிருக்கினும், அவைகள் இரண்டும் ஒன்றேயல்ல.

௩—அப்படியானால் உமது துவைத சித்தாந்தத்தை அத்துவைத சித்தாந்தத்தை போதிகளும் சுருதிகளோடு சமரசப்படுத்துவ தெப்படி?

து—அத்துவைதத்தைப்பற்றிச் சொல்லுவதாகச் சொல்லும் சுருதிகளில் இரண்டும் (ஜீவாத்துமா பரமத்துமா) ஒன்றே என்று சொல்லவில்லை; ஒன்றில் இரண்டு என்று சொல்லுகின்றன. உதாரணமாக ஒரு விருகத்திற்கும் அதிலிருக்கும் ரசத்திற்கும்,—ஒரு மனுஷனுக்கும் அவனது சக்திக்கும்,—ஒலத்திற்கும் அதிலுள்ள உப்புக்கும் எப்படி வேறுபாடுகள் இருக்கின்றனவே; அப்படியே, ஜீவாத்துமாவுக்கு பரமத்துமா வேறுபட்டிருக்கிறது. இப்படி வேறுபட்டிருந்தும், எப்படி விருகமும் அதன் ரசமும் பிரிக்கக்கூடாத்தாயிருக்கின்றதோ; அப்படிப்போல, ஜீவாத்துமா பரமத்துமாவிலிருந்து பிரிக்கக்கூடாததாயிருக்கிறது. இதைப்பற்றி பேசும் சுருதிகளோடு அத்துவைத பரமானவைகள் என்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள். அப்படி எண்ணுவது பிரகூ; பரமத்துமா சுதந்திரமும் பூரணமுமானது; ஜீவாத்துமா பிரகூரமும் அபரிபூரணமுமானது; ஆகவே இவ்விரண்டும் ஒன்றே என்றுசொல்லிற் பொருந்தாது.

௪—அப்படியானால் நுத்துவமஸி=அது நீ =நீ அதுவாயிருக்கிறாய் என்றதி வாக்கியம் கூறுகுப் பொருளென்ன? இந்த சுருதி வாக்கியத்தினால் ஜீவாத்துமாவும் பரமத்துமாவும் கேவலம் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருப்பதாக சொல்லாமல், ஜீவாத்துமாவே பரமத்துமா என்று பொருளாகின்றதே?

து—அத்தோ! அல்ல. இந்த சுருதி வாக்கியத்தினால் ஜீவாத்துமாவக்கும் பரமத்துமாவிற்கும் இருக்கும் சம்பந்தத்தைக் காட்டுகின்றதேயொழிப, அவ்விரண்டும் ஒன்றென்று காட்டவில்லை. உதாரணமாக-நீ நீ என்னும் பதமானது அரிபக்கூடாது அப்பிரமேய வஸ்துவைக்குறிக்கிறது; துவம் என்றும்பதம் அறியக்கூடிய பரிமத வஸ்துவைக் குறிக்கிறது. ஆகவே, இரண்டும் ஒன்றே என்று சொல்லக்கூடாது. மேலும், இந்த நுத்துவமஸி என்ற வாக்கியமிருக்கும் சுருதி முழுதையும் இலக்கண ரீதியாக பரிசோதித்து பார்ப்போமாகில் அதில் வகுப்புகள் இருந்தல் பிரததியாகும்; எப்படியெனில், அதன் + துவம் + அஸி=அது நீ அல்ல=அது நீ ஆகவிருக்கவில்லை. என்றால் நீ = பரமத்துமா, ஒன்றே சுவயம்பும் சுவீதந்திரமானது என்றும், துவம்=(நீ)=ஜீவாத்துமா, அது=பரமத்துமா, அஸி=இருக்கிறதில்லை என்றும் பொருளாகும்.

௫—துவைத சித்தாந்தத்தின் சுருத்து இப்படியானால், இனி ஜீவாத்துமாவின் முடிவுதானெப்படி?

து—ஜீவாத்துமா பிரகிருத சம்பந்தமான பந்தங்களை விட்டு (மோகம் அல்லது முக்தியினால்) பரமத்துமாவையடைந்தே, உலக சகலம்மற்றும் சூசா

பாசங்களும் க்ஷணபங்குரமானவைகளாகவும் நிலையற்றவைகளாகவும் இருக்கின்றமையால் ; புத்திமான்கள் நித்தியசுகமாகிய மும்பூதியையடைய முயலல் வேண்டும்.

ந—மும்பூதியின் விலக்ஷணங்களைவை ?

து—கர்மக்ஷயம், யுத்திராந்தி, அர்ச்சராதிமார்க்கம் என்ற மூன்று லக்ஷணங்களை யுடையது. ஜீவாத்துமா இவைகளைக்கடந்து பிறகு போகும் என்னும் கான்காவது அந்தஸ்தையடைகின்றது.

ந—கர்மக்ஷயமென்றாலென்ன ?

து—கர்மத்தை நசிக்கச்செய்தல். அகாவது பரமம். வாசுதே, காயத்தால் செய்யும் கிரியைகளையும், அவற்றின் பலனையும் விட்டுவிட்டுக் காலம், ஜீவாத்துமா ஜடதேகத்தில் சம்பந்தப்படுவதினால், அது ஜடப்பிரதிருதிக்கு இயற்கையான நன்மை தீமையாகி குணங்கள் ஜீவாத்மாவையும் பிடித்து அநேக தொழில்களை செய்யச்செய்து கர்மததையடையச் செய்துபெற்றன. இப்படி வரும் கர்மம் அநேக ஜனனமரணங்களையடையச் செய்கின்றது. கர்மம் நசித்தால் ஜனன மரணங்கள் இல்லை.

ந—யுத்திராந்தி என்றாலென்ன ?

து—கர்மத்தை விட்டுடாழித்த ஜீவாத்துமா, மானுஷிக தேகத்திலிருக்கும் 72000 இரத்த நரம்புகளில் பிரகாசமானதானிய ஸூதுமனம் என்னும் பிரகாச வழியால் தேகத்தை விட்டுப்போகும் பிரவேசமேயாம்.

ந—அர்ச்சராதி மார்க்கமென்றாலென்ன ?

து—அக்கினி முதலான வழிகளேயாம். அகாவது ஸூதுமனமென்னும் வழியாக பிரவேசித்த ஜீவாத்துமா கபாலத்தில் சிறுபுள்ளி போலிருக்கும் பிரம்ம ரத்திரத்தின் வழியாகப் போய், அக்கினி மண்டலாதிகளில் பிரவேசித்து, கடைசியில் முடிவான ஸ்தானத்தைப்பெறுதலாம்.

ந—போகமென்றாலென்ன ?

து—இவ்விதமாக பிரவேசித்த பிறகு ஜீவாத்துமா அடையும் நித்திய சுகமேயாம்

ந—ஜீவாத்துமா இப்படி நித்திய சுகத்தையடைய இம்மூன்றுவித மார்க்கங்களிலும் பிரவேசிக்கவேண்டுமா ?

து—ஆம். கர்ம க்ஷயத்தினாலும், யோகாப்பியாசத்தினாலும் இந்த நித்திய சுகத்தையடைய வேண்டும்.

ந—இந்த கர்மபந்தத்தை விலக்குவதெப்படி ?

து—விஷ்ணுபரமாத்மாவினிடம் பக்தியைக்காட்டி அவரது கிருபையாகிய பிரசாதத்தைப்பெற்றால் கர்மம் விலகும்.

ந—பரமாத்மாவினிடம் பக்தியைக்காட்டுவதெப்படி ?

து—உவதுவேஷாதிகளை விட்டு, நவவித பக்தியைக் காட்டுவதாம்.

ந—இந்த உவ (ஒன்பதுதுவேஷ) குற்றங்களைவை ?

து—(1) பரமாத்மாவும் ஜீவாத்துமாவும் ஒன்றே என்றெண்ணுதல்.

(2) பரமாத்மாவை நான் வந்தேன் என்றெண்ணுதல்.

- (3) பரமாத்துமா அபரிபூரணரென்றெண்ணுதல்.
 (4) பரமாத்துமாவக்கு சமானருண்டென்றெண்ணுதல்.
 (5) பரமாத்துமாவுக்கு மேலொரு பரமத்துமா உண்டென்றெண்ணுதல்.
 (6) பரமாத்துமா வேறு, அவர் அவதாரம் வேறென்றெண்ணுதல்.
 (7) அவர் அவதாரங்களை தேவாவதாரமல்ல கேவலம் மறுவாவதாரமென்றெண்ணுதல்.
 (8) பாகவதர்களை தூஷித்தல்.
 (9) பரமாத்துமாவுக்கு சர்வசக்தி இல்லை என்று மறுத்தல்.
 ஆகிய ஒன்பது குற்றங்களேயாம்.

க—இனி நவவித பக்திகளெவை ?

த—மேல் சொன்னவைகளுக்கு வைதிரேசமான அனுஷ்டானங்களே.

க—மேல்சொன்ன ஒன்பது குற்றங்களை நீக்கி நவவிதபக்தியை யடைய சலப சாதனங்களெவை ?

த—அங்கானம், நாமகரணம், பக்தி முதலானவைகளே.

க—அங்கானமென்றாலென்ன ?

த—ஸ்ரீ விஷ்ணு பரமாத்துமாவின் ஆயுதங்களாகிய சங்கு சக்கிராதிகளை பிரதி தினமும் கோபிசந்தனத்தில் தொட்டு முகம் மாபு புறம் முதலானவிடங் களில் முத்திரையிட்டிக்கொள்ளுதலும், தம் மடாதிபதிகளால் சங்கு சக்கிர ங்களை குடாக்கி முத்திரையிட்டிக்கொள்வதுமேயாம். இவைகளால் ஈசுவர சக்தியைப்பெறலாம்.

க—நாமகரணமென்றாலென்ன ?

த—தம் புத்திர மித்திரர்களுக்கு விஷ்ணுபரமாத்துமாவின் பலபெயர்களை வைத்து அடிக்கடி அழைத்து அவரை நினைத்துக்கொண்டிருத்தலாம்.

க—பஜனையென்றாலென்ன ?

த—பரமாத்துமாவின்மீது பூரண அன்பை வைத்தும், அவரது மக்களாகிய மானவஜாகியாரீது கிருபையோடுகேசித்தலுமாம். அதாவது (1) சத்தியம் (2) ஹிதம், (3) பிரியம், (4) சுவத்தியாபனம், (5) தானம் (6) பாரித்திரணம், (7) பாரிரக்ஷணம், (8) தயை, (9) ஸ்புர ஹதிரூபி, (10) சிரததை என்ற தசவித தருமங்களை அறுவ்ஷத்து இவைகளால் மனம் வாக்கு காயம் சுத்தியோடு பரமாத்துமாவை அடைவதாம்.

க—மேல் சொன்ன தசவிதத்தருமங்களைத் தழுவி வருவதனால் பிரயோஜன மென்ன ?

த—அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆகந்தமயம் என்னும் ஐந்துவித கோசங்களினாலும்; ஸ்தூல சூക്ഷ்ம காரண தேகங் களினாலும் மூடப்பட்டிருக்கும் ஜீவாத்துமா இக்கோசங்களையும் தேகங் களையும் படிப்படியாக விட்டொழித்துக்கொண்டு மோகூத்தையடையலாம்.

க—அப்படியடைத்தபிறகு ஜீவாத்துமாவுக்கு தேகமில்லையல்லவா ?

து—பிரகிருத சம்பந்தமான ஐடதேசமில்லை. ஆனால் பரமத்துமாவினிடம் நித்திய சுகத்தையடைய சிவ்மாத்திரையான தேசமுண்டு.

ந—எல்லா ஜீவாத்துமாக்களுக்கும் இப்படி பூரண சுகத்தையடைகின்றனவா?

து—இல்லை. அந்தந்த ஜீவாத்துமாவின் அந்தஸ்துக்குத் தக்கபடி சாரூப்பியம் சாலோக்கியம், சந்திரி, சாயுஜ்யம் என்னும் நான்குவித பதவிகளில் லயத்தையடைகின்றன.

ந—பரமத்துமாவும் ஜீவாத்துமாவும் வேறு வேறான தனிப்பொருள்களென்று முன் சொன்னீரே, அப்படியிருக்க எங்க ஜீவனும் நான்காவது படியாகிய முக்தியை (அதாவது பரமத்துமாவில் ஜீவாத்துமா லயமாகி ஸ்திதியை) அடைகிறதென்று எப்படி சொல்லலாம்?

து—ஜீவாத்துமா முக்தியினால் (அது பரமத்துமாவில்) லயமாகிறதென்றல்ல. ஜீவனும் பரமனும் ஒருக்காலும் ஒன்றாகிறதில்லை. ஜீவாத்துமாவானது பூரண சுக்தியைப்பெற்றபோது பரமத்துமாவின் சன்னதியில் பிரவேசித்தது, தான் தனியாகவும், தனது இயற்கையான மனசாகியுடனும் ஜனன மரண மந்தராகியும் இருந்து, பரமத்துமாவின் முன்னிலையில் சதானந்தத்தை அனுபவிக்கும்; இதுவே முக்தி, இதுவே மதுஷ்ருண்டைய முடிவான் மகுடம்.

ந—ஐயா உண்மை இப்படி இருக்க, ஆரியர் வேதத்திலிருக்கும் உபநிஷத்துக்களெல்லாம் ஸ்வரூப அத்துவைத சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பதாக அநேகர் சொல்லுவதற்குக் காரணமென்ன?

து—ஆரியவேத உபநிஷத்துக்களின் உண்மையான கருத்தை இலக்கண சாஸ்திரீ தியாகவும், தருக்கசாஸ்திரீ தியாகவும் அறிந்துக்கொள்ள சக்தியற்ற சாதாரண ஜனங்கள்தான் அப்படிச் சொல்லுவார்கள்.

ந—அப்படியா? பரமத்துமா வேறு ஜீவாத்துமா வேறு என்றும், பரமத்துமா ஜீவாத்துமாவிலும் சிறெஷ்டமானதென்றும், இத்தியாதி தவைத சித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கும் சில உபநிஷத்துக்களை உதாரணமாகக் காட்டுவீர்களா?

து—ஆஹா! அப்படியே காட்டுகிறோம்.

சுவேதாசுவதரம் 6-16.

ஸவிச்வகிருதவிச்வ விதாத்மயோரி: காலகாரோருணி

ஸர்வவித்ய: பிரதானக்ஷேத்ரக்க பதிரூக்குணேச:

ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்திதிபந்தஹேது:

பொழிப்புரை.

அவர் ஜகத்தின் சிருஷ்டிகர்த்தா, ஜகத்தையறிபவர், ஆத்மாக்களின் உற்பத்தி ஸ்தானம், காலத்தின் கர்த்தா, சமஸ்த நற்குணங்களும் நிறைந்தவர், ஸர்வக்ஞர், பிரகிருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் பதி, குணங்களுக்கு நாயகர், அவர் ஸம்ஸாரத்தின் மோக்ஷ ஸ்திதி பந்ததங்களுக்குக் காரணர்.

விசேஷ உரை.

பிரம்மத்தினிடம் சர்வசக்தி, சர்வக்ருத்துவம், மங்களபாவம். முக்தான

குணங்கள் இருக்கின்றனவாகையால், அவரை இந்தச் சூருதியில் குணி என்று சொல்லியிருக்கிறது. சிருஷ்டிப்பொருள்களிலுள்ள குணங்களை அவர் நியமிப்பவர். ஆகையால், அவரை குணேசர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவர் தமது சர்வசக்தியினால் ஜகத்தைச் சிருஷ்டித்தார்; சிருஷ்டித்தபடியால் சிருஷ்டித்தவர் தன்னை அவசியம் அறிகின்றார்; ஆகையால் அவரை விஸ்வவிதீ என்றும் ஸர்வக்ஞரென்றும் சொல்லியிருக்கின்றது. ஜடவஸ்துக்களின் சுகுண குட்சும பாவத்தை பிரதானம் அல்லது பிரகிருதியென்று சொல்லுகின்றார்கள்; அந்த ஜடப்பிரகிருதிக்கும் சேதன ஜீவாத்துமாவுக்கும் பிரம்மமே பதி. அதாவது பாவனகர்த்தாவாகின்றார்; ஏனெனில், அவரது இச்சையினாலேயே அவைகளினது சத்தை குறிக்கின்றது. ஜீவாத்மாவை உலகத்தில் சேர்த்தவைத்தல், உலகத்தில் காப்பாற்றுக்தல், உலகத்தினின்று விடுவித்தல் அதாவது அதன் உன்னதியின் எல்லாக்கிரமமும் அதன் சுபத்தின் பொருட்டு மங்களமயரான பரமாத்மாவின் மூலமாகவே நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த சூருதியில் அவரை விச்வகிருத் (ஜகத்தை சிருஷ்டித்தவர்) ஆத்மயோரி: (ஆத்மாக்களுக்குக் காரணர்) என்று தெளிவாய்ச்சொல்லியிருக்கின்றது. இது ஜகத்தும் ஆத்மாக்களும் பிரம்மமே என்று கொள்ளும் ஸ்வரூப அத்துவைதிகளின் சூருதுக்கு முற்றும் விரோதமாகிறதன்றியில்; சிருஷ்டிஸ்திதி முதலியகுணங்கள் ஜகத்தினிடத்தி் விருக்கின்றனவென்று கொள்ளும் பிரபஞ்சவாதிகளின் சூருதுக்கும் இந்த சூரு விரோதமாகிறது, ஏனெனில் அவரை பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆத்மாக்களுக்கும் அவைகளின் குணங்களுக்கும் ஜகத்தின் கர்த்தாவென்றும் பிரபுவென்றும் சொல்லியிருக்கின்றமையால்தான்.

சுவேதாசுவதரம் 1-8.

ஸம்யுக்தமேதக்கூரமகூரம் சவ்யக்தாவ்யகத்தம்பரதே
விச்வமீஸ: அரிஸஸசுர்த்மாபத்யதே போக்த்ரு
பாவாத்ஞாத்வாத் வாதேவமுச்ச்யதேஸர்வபாசைஹி.

பொழிப்புரை.

இந்த ஜகத்து வியக்தாவியக்தமும் (திருசியப்பொருளும், அதிருசியப்பொருளும்) கூராக்கூரமும் (மாறுவதும் மாறுததும்) ஆனவஸ்துக்களால் கூடியது, இதை ஈசுவரன் பரிபாலிக்கின்றார். ஈசுவரனல்லாத ஜீவாத்மா அனுபவிப்பவளுகையால் இதில் கட்டுப்படுகிறான். ஆனால் ஈசுவரனையறிந்து எல்லா பாசங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.

விசேஷ உரை.

ஆத்மா அவ்யக்தமும் அக்ரமமானது. சரீரமும் மற்ற ஜடபதார்த்தங்களும் வியக்தமும் க்ரமமானவை; அத்தயாத்திக லோகங்களும் அவ்யக்தமானவை; இவைகளெல்லாம் சேர்ந்து ஜகத்தெனப்படுகிறது; இது ஈசுவரனாலே பரிபாலிக்கப்படுகிறது; ஜீவாத்மாம ஈசுவரனிலும் வேறானதால் அபூர்ணமானது அபூர்ணமானதால் உலகவிஷயங்களில் கட்டுப்படுகிறது; கட்டுப்படுவதால் பாபமும் துன்பமும் துக்கமும் அதைப்பற்றுகின்றன: இத்திமை ஜீவாத்மாவின் அபூர்ணத்தன்மையால் உண்டாகிறதேயன்றி பூர்ணான ஈசுவரனுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. மனுஷியன் விஷயசகங்களை அனுபவிப்பதால் அதில்

இக்கி துக்கத்துக்குக் காரணமான பாபத்தைச் செய்கின்றான்; ஆனால், அவன் பரமாத்மகக்கியானத்தைப்பெற்று முடிவில் முக்தியையடைகிறான். இந்தச் சூருதியும் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவ்குமுள்ள பேதத்தைத் தெளிவாய்க் காட்டுகின்றது; ஆகையால் ஸ்வரூப அத்துவைதத்தைக் கண்டிக்கப் போதுமான தாயிருக்கிறது.

கடம் 3 - 11,

இந்திரியேப்ய: பராஹ்யர்தா அர்தேபியஸ்சபரம்மந:

மநஸ்து பராபுத்திர புத்தேராத்ம மஹாந்ரபர:

மஹத: பரமவ்யக்தம் அவ்யக்தாத்புருஷ: பர:

புருஷாந்ரபரம் கிஞ்சிது ஸாகாஷ்ட சாபராகதி:

பொழிப்புரை.

இந்திரியங்களிலும் இந்திரிய விஷயங்கள் சிரேஷ்டம்; விஷயங்களிலும் மனம் சிரேஷ்டம்; மனதிலும் புத்தி சிரேஷ்டம்; புத்தியிலும் மஹானான ஆத்தமா அதாவது ஜீவாத்மா சிரேஷ்டம்; ஜீவாத்மாவிலும் அவ்யக்தம் (பிரகிருதி சிரேஷ்டம்; அவ்யக்தத்திலும் புருஷன் அதாவது பிரம்மம் சிரேஷ்டம்; புருஷனிலும் சிரேஷ்டம் வேறு ஒன்றில்லை. அவரே முடிவு, அவரே பரமகதியாம்.

விசேஷ உரை.

ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் எவ்வளவு பேசமிருக்கின்றதென்பதை இந்தச்சூருதி தெளிவாகக்கட்டுகின்றது. இதைப்பார்த்தும் கேட்டும் அநேகர் ஜீவனையும் பிரம்மத்தையும் அபேதமென்பது ஆச்சரியமே.

கடம் 7 - 8.

இந்திரியேபஹபரம்மநோமநஸஸ்வமுத்தம்

ஸத்வாததி மஹாநாத்மா மஹதோவ்யக்த முத்தம்

அவ்யக்தாத்நாபர: புருஷோ வியாபகோலிங்க எவசயத்ஞாத்வாத்

முச்சதே ஜன்மரமிருதத்வம்ச கச்சதி.

பொழிப்புரை.

இந்திரியங்களிலும் மனம் சிரேஷ்டம், மனதிலும் புத்தி சிரேஷ்டம், புத்தியிலும் ஜீவாத்மா சிரேஷ்டம், ஜீவாத்மாவிலும் அவ்யக்தம் (பிரகிருதி) சிரேஷ்டம், பிரகிருதியிலும் பரமாத்மா சிரேஷ்டம், அவர் வியாபகர், ஆனால் யாரும் பார்க்கும்படியான ரூபம் அல்லது அடையாளத்தை யுடையவரல்லர் அவரையறிந்தே ஜீவர்கள் முக்தர்களாகி அமிர்த்தத்துவத்தை அடைகிறார்கள்.

விசேஷ உரை.

இந்தச்சூருதியினாலும் பிரம்மம், ஜீவாத்மாவைப் பார்க்கிலும் பிரகிருதியை பார்க்கிலும் சிரேஷ்டமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ஜீவாத்மாவையும் பிரம்மத்தையும் ஒன்று என்றாவது, பிரம்மத்தையும் ஜகத்தையும் ஒன்று என்றாவது ஸதாபிக்க முயலுபவர்களுடைய மதம் வேதத்தின் சித்தாந்தத்துக்கு விரோதமானதென்றும் தப்பிதமானதென்றும் விளங்கும். இந்தச்சூருதியில் சொல்லியமஹான் ஆத்மா என்ற பதங்களுக்கு மஹித்தத்துக்

மென்றும், ஜீவாத்மாவல்லவென்றும் யாராவது பொருள்கூறத் தணிவார்களா எனல் அவர்கள் இதற்குப் ப்ஷியம்செய்த ஸ்ரீசங்கராசாரியார் மகான் ஆத்மா என்ற பதத்திற்கு ஜீவாத்மாவென்று பொருள் கூறியிருக்கிறார் என்று தெரிந்து கொள்ளத்தக்கது

A CATECHISM OF THE DWAITAM.

What is Duality, or Dwaita Siddanta?

Duality or Dwaita means that *God* and *Man's Soul*, and *God* and *Nature*, are not one and the same. *God* is one thing, the others, other things.

Will you be pleased to give me an account of this doctrines?

The Dwaitis hold that VISHNU is the Supreme Being, the Lord of all, and endowed with all the highest divine attributes; that VISHNU evolved the Universe out of Jada-prakriti (matter), and is consequently the efficient (or instrumental) cause of the Universe (*Nimitta Karana*); while *Jada-Prakriti* serves as the material cause, (*Upadana Karana*); that VISHNU, *Prakriti*, and *Jiva* (individual Soul) are all eternal, uncreated and indestructible; that they are different from one another, and each of them is a real and distinct entity in itself,—both retrospectively and prospectively; but that *Prakriti* and *Jiva* are absolutely subordinate to and are dependent upon VISHNU; that *Jiva*, being affected by the good, bad and mixed qualities of *Prakriti* performs a variety of actions (*karma*); and renders itself liable to birth, death, and rebirth successively; that *Jiva* becomes *mukta* (i.e. the individual soul becomes a free being), when he effects *Karma-Kshaya*, i.e., a complete liberation from the material bonds which constitute the *Karma*; that the means of attaining *Mukti* is *Bhakti*; that *Bhakti* means constant, conscious, and unalloyed devotion to VISHNU; and that by means of such *Bhakti* the *Jiva* attains VISHNU'S *prasada* (Divine grace), and thence follows *Mukti*, otherwise called *Moksha*. This, in brief, is the summary of

the doctrine of the Dwaites; and it should be the earnest endeavour of the JIVA to attain to this highest condition.

குறிப்பு.

இதன் மேல்காட்டிய அத்தவைதம், விவிஷ்டாத்தவைதம், தவைதம் என்னும் மூன்று சித்தாந்தங்கள் பூதத்துவ வாதிசுளுடைய கருத்தை (அதாவது ஜடபதார்த்தங்கள் தவிர ஜீவபதார்த்தங்கள் இல்லை என்னும் சித்தாந்தத்தை) கண்டித்து ஜீவாத்தமாக்களின் இருப்பை ஸ்தாபிக்கின்றன. சிலர் அத்தவைத சித்தாந்தத்தில் ஜக ஜீவ பரம் ஒன்றே என்று ஸ்தாபிப்பதாக சாதிக்கக்கூடும். அதற்கு சமாதானம் இசனடியிற்காணலாம். அதாவது:—

பரமாத்துமாவானவர் எங்கும், எல்லாவற்றிலும், எப்போதும், எகமாக இருக்கிறார் என்னும் சித்தாந்தத்தை புத்திமான்களான எக்காலத்தாரும், எம் மதஸ்தரும் அங்கீகரிக்கிறபடியால், அவர் இல்லாத இடமும், பொருளும், காலமும் இல்லை என்பது திண்ணம்; இதவே அத்தவைத சித்தாந்தத்தின் அந்தரங்கக்கருத்து. அப்படிக்கருக்க சிலர், எங்கும் எப்போதும் யாவற்றிலும் இருக்கும் பரமாத்தமா ஜடஜகத்திலும், ஜீவாத்துமாவும் பரமாத்துமாவெய்யிய வேறல்லவென்றும்; இதுவே அத்தவைத சித்தாந்தமென்றும் பிராந்தி கொண்டிருக்கிறார்கள்; இப்படிக்கென்றும் கருத்து சுருதி, யுக்தி அனுபவத்துக்கு விரோதமானதென்று காட்டுவதற்கே விவிஷ்டாத்தவைதாதி சித்தாந்தங்கள் வெளிவந்தன. பரமாத்துமா எப்போதும் எல்லாவற்றிலும் எகமாய் நிறைந்திருப்பது உண்மை என்று இவ்விரு சித்தாந்திகளும் சம்மதித்துக்கொண்டாலும்; 'பரமாத்தமா' சர்வாத்நிரியாயிய இருக்கிற ஹேதவைப்பற்றியே ஜடமும் அஜடமும் ஒன்றே என்றும், இரவும் பகலும் ஒன்றே என்றும் தித்திப்பும் கசப்பும் ஒன்றே என்றும், மாதாவும் மனைவியும் ஒன்றே என்றும், சுகமும் அக்கமும் ஒன்றே என்றும், நன்மையும் தீமையும் ஒன்றே என்றும், ஞானமும் அஞ்ஞானமும் ஒன்றே என்றும், தருமமும் அதருமமும் ஒன்றே என்றும், புண்ணியமும் பாவமும் ஒன்றே என்றும், ஜீவனும் பரமனும் ஒன்றே என்றும் சாதிக்கும் சில சுவரூப அத்தவைதிகளுடைய குதசித சித்தாந்தத்தை கண்டித்து, ஜடம் ஈசதனமானதென்றும்; ஜீவாத்தமா பரதந்திரமும் அபரிபூரணமுமானதென்றும், இவைகளுக்கருவாயகமாக பூரணமும், சுவதந்திரமும், அநந்த கலியாண குணங்களுடைய பரமாத்தமா ஒருவா இருக்கிறார் என்றும்; அவரையடைந்தவருக்கே இகபரசுகம் கிடைக்கும் என்றும் ஸ்தாபிக்கின்றனர்; ஆகவே, அடுத்த அத்தியாயத்தில் அந்த பரம்பொருளின் அநந்த கலியாண குணங்களைப்பற்றியும், அவரை அடையுமார்க்கத்தைப்பற்றியும் விசாரிப்பாம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

முன்னு வது அத்தியாயம்

பிரம்ம இலக்ஷணம்.

(29). சரந்தோக்கிய உபநிஷத்து

உ-வது பிரபாடகம், உச-வது கண்டம், முதல வாக்கியம்.

ஓம் ப்ரம்மவாதி நோ வதந்தி.

பொழிப்புரை.

பிரமமவாதிகளுரைக்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

பிரமஞானமென்னும் மேன்மையாகிய தீ அனைவருடைய உள்ளங்களிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லோருடைய கருத்திலும் பிரமத்தின் அளவற்ற அருளுடைமை, அழிவற்ற எழுத்துகளால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. உலகப்படைப்பாகிய காரியத்தின் ஆலோசனையினால் அந்தத் தீயை எழுச் செய்தாற்றான், அளவற்ற அருளையே திருமேனியாக உடைய அந்த வள்ளலினது தரிசனம் கிடைக்கும். அவர் தனது மிகத்துய்மையான அருள்வடிவத்தை மனிதனுக்குப்பிறம்பாகிய இருஷ்டியிலும், மனிதனது மாநஸபடத்திலும் பதித்து வைத்திருக்கின்றார் யார் அந்தப் பிரம்மத்தின் இருப்பை உண்மையாக நம்பி அவரது சுருத்திற்கிசைந்த லோகோபகாரமான ஸத்தருமங்களைச் செய்கின்றனரோ, அவர்கள் அனைவரும் பிரம்மநித்துக்கள்.

இப்பிரம்ம வித்துக்களில் யார் பிரபஞ்சத்தில் பூபாலனம், வர்த்தகம், ஞாகத் தொழில் முசலான எத்தொழில்களில் அமர்ந்து இருக்கினும்; அவைகளை சத்தியமாகச்செய்தும், கல்விச்செருக்கு செல்வச்செருக்குகளை விட்டொழித்தும்; காமாதி இச்சைகளை கணத்திற் கண்டித்தும், எப்போதும் எவ்விடத்திலும் நற்புத்தியுடையவர்களாகியும், சதா பாபமில்லாச்செயலுடையவர்களாகியும், எந்த மஹாத்துமாக்கள் அந்த பிரம்மத்தை எக்காலத்திலும், எப்பொருளிலும் எக்காரியத்திலும் அறியவல்லவராகின்றனரோ, அந்தப்பாக்கியவான்களைவருமே பிரம்ம வாநிகள்.

யார் இவ்விதமாக அறிந்து, தம்மைப்போலவே அனைவரும் பிரம்மஞானிகளாகவேண்டுமென்னும் இச்சைக்கொண்டும், பொருளவா, பேரவாக்களைவிட்டும் “சுருக்கச்சொல்லல் விளங்கவைத்தல்” என்னும் முறையை நாடி, வேதாந்த தத்துவங்களை உண்மையாக உபதேசிக்கின்றனரோ அவர்கள் அனைவருமே பிரம்ம வாநிகள்.

இப்படி பிறருக்கு உபதேசிக்கிறபடியே தாமும் அதுஷ்டித்தும், உலக ஆசாபாசங்களை முற்றும் விட்டொழித்தும், உடல், பொருள் ஆவியைப் பூரமாத்ருமாவின் சன்னிதானத்தில் சமர்ப்பித்தும், அவரிடம் சதா ஆநேந்தத்தை அடைபவர்கள் அனைவருமே பிரம்மாநந்திகள்.

பிரம்மவித்துக்களும், பிரம்மஞானிகளும், பிரம்மவாதிகளும், பிரம்மாந்தர்களும் ஆகிறவர்கள், இன்னசேசத்திலாவது, இன்னகாலத்திலாவது, இன்னஜாதியிலாவது பிறந்தவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்னும் நியமிப்பில். எந்நாட்டுப் பிரம்மவாதிகளுக்கும், பிரம்மவிஷயமான உபதேசந்தருவதற்கு அதிகாரமுண்டு. பாரத வருஷத்தின் (ஹிந்துதேசத்தின்) முற்காலத்திய பிரம்மவாதிகளாகியமஹா இரிஷிகள் பிரம்மவிஷயமாய் எந்த உண்மையான தத்துவங்களையும், ஆத்மபிரதயஸித்தமான ஸத்தியங்களையும் உபதேசித்துச்சென்றனரோ அவைகளனைத்தமே இந்த அத்தியாயத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையினுற்றான் ஆரம்பத்தில் “பிரம்மவாதிகளுரைக்கின்றனர்” என்று சொல்லப்பட்டது.

The Preachers on Brahmam (God) Say.

—o—

(30). நாராயண உபநிஷத்து

உ-வது அதுவாகம்.

காயத்திரி

ஓம் பூர் புவ: ஸுவ: ஓம்தத் ஸவிதார் வரேண்யம்
பர்கோதேவஸ்ய தீமஹி தியோயோந: பிரசோதயாத்.

பொழிப்புரை.

சுருஷ்டி ஸ்திதி லய காரண பூதனும், திரிலோக வியாபியாய் எமது மனோவிருத்திகளைப் பிரேரேபிக்காநின்ற ஒபரமாத்ருமாவே! உன்னைத்தியானிப்போமாக.

எவன் யாவற்றையும் விளங்கச்செய்கிறானோ, எவன் எல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்கிறானோ, எவனிடத்தினின்று யாவும் ஜனிக்கின்றனவோ, எவனிடத்து யாவும் மீண்டு லயிக்கின்றனவோ, எவன் மோக்ஷத்தின்பொருட்டு எம்மனோ விருத்திகளைச் சன்மார்க்கத்தில் பிரவர்த்திக்கும்படி உதவுகின்றானோ, அப்படிப்பட்ட திவ்யஸவிதா வாகிய தேஜோமயனே! உன்னை மேன்மேலும் கொண்டாடித் தொழுவோமாக.

விசேஷ உரை.

ஆரியர் ரிக்வேதம் மூன்றாவது மண்டலம் 62—11-லும், பிரஹ்மதாரணிய உபநிஷத்து 5-வது அத்தியாயம் 14-வது பிரமாணத்திலும், சாந்தோக்ஷிய உபநிஷத்து 3-வது அத்தியாயம் 12-வது பிரிவிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கும் காயத்திரியானது சூரியனைக் காட்டிச் செய்யும் பிரார்த்தனை என்று சிலர் கந்தேகப்படுகிறார்கள். அத்விருக்கும் ஸவித்ரு என்னும் பதத்திற்கு சூரியன் என்னும் பொருளானாலும், அது பரப்பிரம்மத்துக்கு இடப்பட்ட பல பெயர்களில் அதுவும் ஒன்றேயாம், அதாவது சவித்ரு காமமுடையவன் என்பதாம்.

பிராகிருத சூரியன் பிரகாசித்தால் பிரபஞ்சத்தின் இருள் நீங்குவதுபோல, அபிராகிருதமாய் லீவ த்மாவை மூடும் அஞ்ஞானமென்னும் இருளை நீக்க அபிராகிருத சூரியனாகும் சுவீதரு ஷாமமுடைய பரமாத்துமா என்றும், ஸர்வ லீவகோடிகளுக்குள்ளும், சூரிய பிம்பத்துக்குள்ளும் பிரவேசித்து ஆளுகின்ற பரமாத்துமா என்றும்; சூரியன் முதல் நூர் வரையிலுள்ளவர்களுக்கும் அரசுசெய்யும் பரமாத்துமா என்றும் பொருள். இதைப்பற்றியே, சாந்தோககிப் உபநிஷத்தில் “எவன் சூரிய பிம்பத்துக்குள் பிரவேசித்து அரசுசெய்கிறானோ அந்த பரமாத்துமாவே உனது உள்ளத்திலும் புகுந்து அரசுசெய்கிறான்” என்றும், “பரமாத்துமா எல்லாப்பிராணி + ளுடைய ஹிருதயங்களிலும் வவரிக் கிறார் என்று, பகவத்கீதையிலும் சொல்லப்பட்டது.

We meditate on the CAUSE of all, PERVADING all, and internally RULING all material objects, from the sun down to us and others.

“Let us adore the supremacy of THAT DIVINE SUN, “the God-head WHO illuminates all, WHO recreates all, from “WHOM all proceed, to WHOM all must return, WHOM “we invoke to direct our understandings aright in our pro- “gress toward his holy seat.”

—o—

(31). தைத்திரிய உபநிஷத்து

சிஷ்யாவல்லி.

ஓ மிதிப்ரஹ்மஸர்வே ஸ்மைதேவா பலிமாஹரந்தி; மத்யேவாமநமாவீநம் விஸ்வேதேவா உபாஸதே.

பொழிப்புரை.

ஓம் என்கிற எழுத்தினால் விளங்குகிறதெதுவோ அது பிரம்மம். சகல தேவதைகளும் அதை பூஜிக்கின்றனர். பிரபஞ்சத்தினிடையேயிருக்கும் பூஜிக்கப்படத்தக்க பரமாத்துமாவை எல்லாதேவதைகளும் நியதமாக உபாஸிக்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

ஓம் என்னும் பிரணவாக்ஷரம் பார்வைக்கும் கேள்விக்கும் ஒரே அக்ஷரமாகத்தோன்றினும், அதில், அ - உ - ம் என்னும் மூன்று எழுத்துக்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இம்மூன்று எழுத்துக்களுக்குள் உலகத்தில் வழங்கும் சகல எழுத்துக்களும், சகல காரண காரியங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. எழுத்துக்களில் (யாதொரு உதவியன்றி) இயற்கையாக உச்சரிக்கும் எழுத்துக்களுக்கு உயிரெழுத்துக்களென்றும்; உயிரெழுத்துக்களின் உதவியால் உச்சரிக்கும் எழுத்துக்களுக்கு உயிரமெய் எழுத்துக்களென்றும் சொல்லுகிறோம். உயிரெழுத்துக்களாகிய அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ என்னும் எழுத்துக்களை

தக்கபடி பரிசுதிப்போமாகில், அவற்றில் அ, ஆ, இ, ஈ, ஏ, எ, ஐ ஆகிய எழு எழுத் துசரும் அகர எழுத்தின் திரிபாகும். உ, ஊ, ஒ, ஓ ஒள என்ற ஐந்த எழுத்து க்களும் உகர எழுத்தின் திரிபாகும்; ஆகவே இந்த அ-உ என்னும் எழுத்துக்க ளுடன், உயிரைப்போல் துவனிக்கும் அதுஸ்வரமாகிய புள்ளி = ௦ = ம், சேர்க்க அ, உ, ம் = ஒம், என்றுகிறது. இவ்வமைப்பு சேவலம் இந்நாட்டுக்குரிய, கீர்வாணம், ஆந்திரம், சமீபம், கன்னடம், தளுவம், இந்துஸ்தானி, வங்கம், குஜராதி, மஹாராஷ்டிரம், மலையாளமுசலான பாஷைகளில் மாத்நிரமல்ல; அரபு பாஷையின் முதல் எழுத்தாகிய (Hamza) அம் ஸா என்பதம்; பாரசீக பாஷையின் முதல் எழுத்தாகிய (Alf) அலிப் என்பதம், ஆங்கிலேயபாஷை யின் முசல்எழுத்தாகிய A ஏ என்பதம் அகர உயிரின் திரிபேயாகும்; இப்படி உலகத்திலுள்ள சகல பாஷைகளின் உயிரெழுத்துக்களை எல்லாம் தக்கபடி பரி சோதிப்போமாகில் அவைகள் யாவும் “அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமா திபகவன் முசத்தேயுலகு” என்னும் திருக்குறள் மொழிப்படியாகும். ஆகவே,

ஒங்காரமே பிரஜைகளின் பாஷை:

இப்பிரபஞ்சத்தில் பகுத்தறிவோடு பேசும் பாஷைக்குரிய பிராணிகளாகும் ஸ்ம்மானலஜா தியின் மக்கள், ஜகத்தில் ஜனித்த உடனே யாதொரு உபாத்தியாய ருடைய உதவியில்லாமல் இயற்கையாக உச்சரிக்கும் எழுத்துக்கள் அ-உ-உங் என்பவைகளே. பிள்ளைகள் பசித்தபோது அடும் சப்தமும் உங்கா! ஊங்கா என்னும் ஒங்கார சப்தமேயாம். தம்மை விட்டுப் பிரிந்த தூரத்திலிருக்கும் மாதாமுசலானவர்களை அழைக்க அ-உ-ஒ-ஓ-ஐ என்னும் எழுத்துக்களையே திரிபாக உச்சரிக்கின்றன, அவைகளுக்கு வியாதி, வருத்தம் உண்டாகும்போது அம் உம் அஹம் ஓம் என்றே உச்சரிக்கின்றன. சக சந்தோஷமுண்டாகும்போது ஆஹா ஹாஹாஹா என்பனவும் ஒம் என்பதின் திரிபான உச்சரிப்புகளே. கஷ்டங்கள் சம்பவித்த வருந்தம் உலகந்தாரனைவரும் கடவுளை, ஒங்! ஒங்! கடவுளே என்று கதறி அழைப்பது பிரத்தியக்ஷம்; ஆகவே, மானவஜாதியார் பிறந்தத முதல் இறக்கும் வரையில் உச்சரிக்கும் வார்த்தைகள் ஒங்காரமே. காலதேச வர்த்தமான ன்களினால் இந்த ஒங்காரசப்தத்தை வேறு வேறு விதமாக உச்சரித்து வந்தாலும் அதன்பெருமை பிரபஞ்ச வெளிப்பொருள்களிலும் பிரத்தியக்ஷம். ஆகவே,

ஒங்காரமே பஞ்சபூதாதி பிராணிகளின் பாஷை:

பூததேகம்பூண்ட வெண்கலம், இருப்பு வெள்ளி முதலானவைகள் ஒன்றோ டொன்று தாக்கும்போது உண்டாகும் சப்தத்தை கவனித்தால் அதுவும் ஒங்காரத் தின் சப்தமாகும். பெருங்கடல்களிலிருந்து பெரும் பர்வதங்களைப்போல் எழும் பும் பேரலைகளின் சப்தத்தை கவனிப்போமாகில் அதுவும் ஒங்கார சப்தமாகும். சண்டமாருதம் வீசும் சப்தத்தை கவனித்தக்கேட்போமாகில் அதுவும் ஒங்கார சப்தமேயாகும்; பற்பலவித விருகங்கள் காற்றிலைசந்து சப்திக்கும் சப்தத் தையும், பற்பலவித கட்டைகள் தீயிறகலந்து எரியும்போதுண்டாகும் சப்தத்தையும், கவனிப்போமாகில் அவைகளும் ஒங்கார சப்தமேயாகும். பற்பலவித பூச்சிகள் வண்டிகள், பகைகள், யிருகங்களின் சப்தங்களை கவனிப்போமாகில் அவைகள் யாவும் ஒங்காரசப்தத்தின் திரிபான சப்தங்களாகும். சகல ஜந்தகோடிக ளுக்கும் ஆகந்தத்தை வினாவிக்கும் சங்கீதத்தின் உற்பத்தியைப்பற்றி பரிசுதிப் போமாகில், அதுவும் ஒங் காரத்திலிருந்தே ஜனித்தல் ஸ்பஷ்டமாகும். ஆகவே,

ஓங்காரமாகிய

அ	—உ	—ம்	என்னும் 3 எழுத்தகளிலிருந்தே
சுதல	—ருகூம	—காரணம்	என்னும் 3 தேகங்களும்
புணர்	—பெண்	—அவி	என்னும் 3 பால்களும்
நிலிபம்	—யவ்வனம்	—முதமை	என்னும் 3 தசைகளும்
நாக்நிரை	—ஸ்வப்பனம்	—ஸூகூப்தி	என்னும் 3 அவஸ்தைகளும்
அத்யாத்தமிகம்—ஆதிதேவிகம்—ஆதிபௌதிகம்			என்னும் 3 தாபத்திரயங்களும்
விஷயாநந்தம்—வாஸனாநந்தம்—பிரம்மாநந்தம்			என்னும் 3 சுகங்களும்
—ண்ணியம்	—பாவம்	—மிஸ்ரம்	என்னும் 3 கர்மங்களும்
நீவ	—நகவர	—பிரதியுத்தம்	என்னும் 3 கர்த்தத்தவங்களும்
ஸாத்விக	—ராஜஸ	—தாமிசம்	என்னும் 3 புத்திகளும்
இருக்கு	—ஈஜார்	—சாமம்	என்னும் 3 வேதங்களும்
பெயர்	—வினை	—உரி	என்னும் 3 சொல்லுகளும்
தன்மை	—மூன்னிலை	—படர்க்கை	என்னும் 3 இடங்களும்
ஒருமை	—பன்மை	—பலவை	என்னும் 3 எண்களும்
குரு	—சாஸ்திர	—நிஷ்டை	என்னும் 3 விசுவாசங்களும்
இச்சை	—ஞானம்	—கிரியை	என்னும் 3 சக்திகளும்
பூத	—பவுஷ்டியம்	—வர்த்தமானம்	என்னும் 3 காலங்களும்
சுவர்க்க	—மத்திய	—பாதாளம்	என்னும் 3 உலகங்களும்
அசுரர்	—ருத்திரர்	—ஆதித்தியர்	என்னும் 3 தேவர்களும்
பிரம்மா	—ருத்திரர்	—விஷ்ணு	என்னும் 3 மூர்த்திகளும்
சாந்தம்	—கோரம்	—மூடம்	என்னும் 3 விருத்திகளும்
காபி	—ஹிருதயம்	—பூமத்தியம்	என்னும் 3 ஸ்தானங்களும்
விசுவன்	—தைஜஸன்	—பிராக்ஞன்	என்னும் 3 ஜீவர்களும்
விராட்டு	—ஹிரண்யகர்பன்	—அவியாகிருதன்	என்னும் 3 ஈசுவர்களும்
ஐஹிகம்	—ஆமுஷ்டிகம்	—வைராக்கியம்	என்னும் 3 விரக்திகளும்
பாஹியம்	—அநந்தியம்	—ஏகாந்தம்	என்னும் 3 பக்திகளும்
திருக்கு	—வாக்ரு	—ஸ்பரிசம்	என்னும் 3 தீக்ஷைகளும்
வாம	—தக்ஷிண	—நாஸாக்ரம்	என்னும் 3 நேத்திரங்களும்
அந்தரம்	—மத்தியம்	—பாஹியம்	என்னும் 3 லக்ஷியங்களும்
ஸஞானம்	—விஞ்ஞானம்	—பிரஞ்ஞானம்	என்னும் 3 ஞானங்களும்
ஸோமன்	—ருரியன்	—அக்ஷினி	என்னும் 3 மண்டலங்களும்
சுவாதிஷ்டான	—பூரண	—தரியம்	என்னும் 3 நிலைகளும்
கிரமமுக்தி	—ஜீவன்முக்தி	—விதேஹமுக்தி	என்னும் 3 முக்திகளும்

ஆக இத்தொண்ணூற்றாறையும், (96) இவைகளுக்கு இனமானவைகளையும் இவைகளுக்குட்பட்ட திரிவர்ணகமானவைகளையும் எங்கும் காணலாம்.

ஒங்காரத்தில் திரிவர்ணகங்களின் ஜனன விவரம்.

இந்த திரிவர்ணகமானவைகளில் சில (1) பஞ்சேந்திரியங்களால் அறியக் கூடியவைகளாகவும் (2) சில மனதினால் மாத்திரம் அறியக்கூடியவைகளாகவும் (3) சில மனதினாலும் அறிய முடியாமல் கேவலம் சஹஜஞானத்தினால் மாத்திரம் அறியக்கூடியவைகளாகவும் இருத்தல் பிரத்தியக்ஷம். இவற்றில் பஞ்சேந்திரியங்களால் கிரஹிக்கக்கூடிய ஜடஜகபதார்த்தங்கள் ஒங்காரத்தின் முதல் எழுத்தாகிய அகாரத்தையும், பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு கோசம்மாகாமல் மனதினால் மாத்திரம் கிரஹிக்கக்கூடியவை, ஒங்காரத்தின் இரண்டாம் எழுத்தாகிய உகாரத்தையும், மனதினாலும் கிரஹிக்கமுடியாமல் கேவலம் சஹஜஞானத்தினால் மாத்திரம் கிரஹித்தறியக்கூடியவைகள் ஒங்காரத்தின் மூன்றாம் எழுத்தாகிய இம் என்னும் அதுஸ்வரூபம் சேர்ப்பதனால் மாத்திரம் ஸப்திக்கும் மகாரத்தையும் சார்ந்ததாகும்.

ஒங்காரம் திரிவர்ணகமானவைகளுக்குக் காரணம்.

இப்படி எங்கும் எப்போதும் திரிவர்ணகமானவைகள் இருத்தல் பிரத்தியக்ஷம். இவைகள் உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது? சர்வ ரூபினியத்திலிருந்து ஒன்றும் உண்டாகாதே. ஆகவே, இவைகளை யாதாவது ஒரு பொருள் சிருஷ்டித்திருக்கவேண்டும். இப்படி சிருஷ்டித்த பொருள் மேலே சொன்ன (96) தொண்ணூற்றாறு திரிவர்ணகமான பொருள்களில் தோன்றாமையால்; இத்திரிவர்ணகமானவைகளாவது தம்மைத்தாம் சிருஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அப்படி சிருஷ்டித்துக்கொண்டதாகில், அவைகள் சுவதந்திரமும் பூரணமுமானவைகளாக இருக்கவேண்டும்; ஆனால், இத்திரிவர்ணகமானவைகளோ பரதந்திரமும் அபூரணமுமானவைகளாக இருத்தல் பிரத்தியக்ஷம்; ஆனதால் அவைகளே சிருஷ்டித்துக்கொள்ளும் சக்தியுடையவைகளல்ல; அல்லாமற்போகவே, இத்திரிவர்ணகமானவைகளுக்கு ஆதாரமாகிய அகார, உகார, மகாரம் என்னும் எழுத்துக்களாவது சிருஷ்டித்திருக்கவேண்டும்; இந்த ஒங்காரத்தின் எழுத்துக்களை கடிதம் முதலான துகளின்மேல் எழுதிப்பார்க்கில், அதில், இந்த ஒங்காரத்தைச் சார்ந்த அகார உகார மகார எழுத்துக்களோத்தவிர வேறு எழுத்துக்களோன்றவில்லை அல்லது அந்த ஒங்கார சப்தத்தைக்கேட்கும்போதும் அத்துடன் வேறு சப்தமூங்கேட்கவில்லை. அன்றியும் இந்த அகார உகார மகார எழுத்துக்களுக்கும் ரூப ஸப்த மாத்திரங்கள் இருப்பதால் இவைகளும் பரதந்திரமும் அபூரணமுமானவைகளாகவே தோன்றும்; அப்படித் தோன்றினும், இந்த அகார உகார மகார மயமாக எங்கும் எப்போதும் தோன்றி இருக்கும் பரதந்திரமும் அபூரணமுமான பொருள்களின் இருப்பின் நம்பிக்கையினால் அதற்குள் பூரணமும், சுதந்திரமுமான ஒரு பொருள் இருக்கிறதென சஹஜஞானம் நம்பும்படிசெய்கின்றது.

இந்த நம்பிக்கை தானாக உள்ளது; இதுவே இயற்கையறிவு அல்லது ஸஹஜஞானம். இந்த ஸஹஜஞானத்தைக்கொண்டு ரூபம், சப்தம், மாத்திரைகளையுடைய அகார உகார மகாரமயமான ஒங்காரத்தைப் பரிசுதிப்போமாகில், அதற்குள் மாத்திரை முதலான துகளில்லாமலும், அது சத்தியமாக இருக்கிறது என்னும் பொருள் படும். தத்ஸத்=அது சத்தியமாக இருக்கிறது, என்னும்

பொருள் அடங்கி இருக்கிறது. ஆகவே ஒங்காரத்தை என்னு வகுப்புகளாக வகுத்து, அதில் மாத்திரையையுடைய அகார உகார மகார எழுத்துக்களை மூன்று வகுப்புகளாக்கி, அவைகளின் இருப்புக்கு ஆதாரமானதும், அமாத்திரையானதும், எதுவோ, அதுவே தத் ஸத் என்னும் பொருள் என்றும்; அதுவே மேலே சொன்ன தொண்ணூற்றாறு திரிவரணகமானவைகளின் ஆதாரமான ஒங்காரத் துள் நடுநாயகமாக இருக்கிறது என்றும்; ஆகவே, ஒங்காரம் என்பதற்கு அது சத்தியமாய் இருக்கிறது = (Beness) என்றும் பிரம்மவாதிகளுரைக்கின்றனர்.

ஆனதுபற்றியே ஓம்—தத்—ஸத் என்பதில்

ஓம், என்றால் = (பிராகிருத அபிராகிருதமான சகல பதார்த்தங் களையும் படைத்து அழித்து ஆக்கவல்ல) முதற்காரணம்
(அகியதெதுவோ)

தத், என்றால் (ஆண் பெண் அலியற்றதாகிய) = அது

ஸத், என்றால் (எப்போதும் சத்தியமாக) = இருக்கிறது
இதையே, சத், சித், ஆநந்தம் கூடிய சச்சிதாநந்தஹரி.
என்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்த ஒங்காரத்தின் மகிமை இப்படிப்பட்டதாகையால்,

மாண்கீய உபநிஷத்தில்.

ஒங்காரமே பிரபஞ்சமயமாக இருக்கிறது. பிரபஞ்சத்தை விகலிக்கச் செய்வதவும் ஒங்காரமே. இந்த வெளியில் முன் எவை இருந்தனவோ, இப்போது எவை இருக்கின்றனவோ, இனி எவை இருக்குமோ இவைகள் யாவும் ஒங்காரமயமே. முக்காலத்தக்கும் மேலானதெதுவோ அதவும் ஒங் காரமே என்றும்,

சுவேதாஸ்வதரம்

முதல் அத்தியாயம் 13-வது சுருதியில்.

தீ, கட்டைகளுக்குள் மறைந்திருக்கும்போது தெரியாவிட்டாலும், அக் கட்டையை உறைப்பதனால் அத்தீயின் ஸ்வரூபம் வெளியாவதுபோல, பரமாத் துமாவானது ஒங்காரத்தாக்குள் மறைந்திருக்கிறது. ஜீவாத் துமாவை கீழ் கட்டையாகவும், பரமாத் துமாவை மேல் கட்டையாகவும் பாவித்து தியான மென்னும் உறைப்பைக்கொண்டு உறைத்தால் தேஜோமயமான பிரம்மம் பிர காவிக்கும் என்றும்,

தைத்திரிய உபநிஷத்து

ஸிக்ஷாவல்லி நான்காவது அநுவாகத்தில்.

ஒங்காரஸ்வரூபனாகிய தேவாதிகேவனே வேதஸ்வரூபனே, ஞானஸ்வ ரூபனே எனக்கு பாரமார்த்திக ஞானத்தை அருள்வாய், எனது மெய், வாய், கண், மூக்கு முதலானவைகளே ஒங்கார பிரணவத்தால் புனிதமாக்குவாய் என்றும்,

முண்டகோபநிஷத்து

இரண்டாம் பாகம் இரண்டாவது பிரிவு 3—4—6-ல்.

ஒங்காரமென்னும் பிரணவத்தை வில்லாகவும், ஜீவாத்வாவை அம் பாகவும், பிரம்மத்தொகுதியாகவங்கொண்டு சலனமற்ற பக்தியுடன் எய்தால் பிரம்மாநந்தத்தை அடையலாம் என்றும்,

சுதா உபநிஷத்து

இரண்டாவது வல்லி 15—16-வது வாக்கியங்களில்.

எந்த இடம் அல்லது வார்த்தையைப்பற்றி எல்லா வேதங்களும் கொண் டாடுகின்றனவோ, எந்த வார்த்தையைப்பற்றி யாக யக்கிய மந்திர ஜபங்கள் கொண்டாடுகின்றனவோ, பிரம்மச்சாரிகள் எந்த இடத்தை அடைய விரும்பு கின்றனரோ, அதுவே ஒங்காரம்.

பிரஸன்னோ உபநிஷத்து

5-வது பிரஸன்னம் 1-முதல் 7-வரையில்.

ஒங்கார சப்தத்தை உள்ளநான் உள்ளவரையில் உச்சரித்தால் அவனுக்கு எந்த உலகம் கிடைக்கும் என்று சத்தியகாமன் கேட்க, ஆசாரியர் சொல்லுகிறார். ஒ சத்தியகாமனே, மேலானதாகிய பரமும், தாழ்ந்ததான அபரமும், ஒங்கா ரத்தைக்குள் அடங்கியவை என்றும்,

ஒங்காரத்தைச்சார்ந்த பிரணவாக்ஷரங்களை சுதா தியானிக்கிறவர்கள், ஸர்ப்ப மானதுடன் சட்டையை உரிப்பதைப்போல், பாவமென்னும் சட்டையை உரித் தெரிந்து புனிதராகிறார்கள், அவர்கள் சாமவேதமந்திரங்களால் பிரம்மலோகத்து க்கு கொண்டிபோகப்படுகிறார்கள் என்றார் என்றும்,

பிரஹதாரணியக உபநிஷத்து

5-வது அத்தியாயம் முதல் பிரமாணத்திலு.

ஓர் என்பது, ஆகாயம், அதுவே பிரம்மம், அதுவே வேதம், இந்த வார்த்தையினாலேயே அறிபவேண்டியவைகளெல்லாவற்றையும் அறியலாம் என்றும்,

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

முதல் அத்தியாயம் முதல் பிரிவில்.

ஓம் என்ற பிரணவமே உத்தீதம், அதைப்பாடி ஆராதிக்கவேண்டும் என்றும்,

பின்னும் பலவாராக புகழ்ந்திருப்பதன்றியல்,

பகவத்கீதை

7-வது அத்தியாயம் 8-வது சுலோகத்தில்.

“எல்லா வேதங்களிலும் காணே ஒங்காரமாக இருக்கிறேன்” என்று கிருஷ்ணர் சொன்னார். ஆனதுபற்றியே பரமாத்மாவை ஓம், தத், சத், என்று வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும், இங்காட்டிலிருக்கும் ஸ்மிருதி சாஸ்திர புராணங்களையும் பத்த சிரோம்மணிகளுடைய காவியங்களையும் சோதிப்போமாகில், அவைகள் இந்த ஒங்காரத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டிருக்கின்றன.

மதுதர்ம சாஸ்திரம்.

2-வது அத்தியாயம் 74-முதல் 85-வது வாக்கியங்கள்வரையில்.

ஒங்காரத்திலிருந்து பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம் உண்டாயிற்று என்றும்,

பிரம்மணர்கள் வேதபாடங்களை ஆரம்பிக்கும்போதும், முடிக்கும்போதும் ஓம் என்ற பிரணவத்தை யுச்சரிக்கவேண்டும். அப்படி உச்சரிக்காவிட்டால் அவனுடைய படிப்பு பாழ்த்துப்போம் என்றும்,

உபாத்தியாயன், வீரன், வர்ச்சகன் மற்றெவனாகிலும் இந்த ஒங்காரத்தை உச்சரிக்காமல் செய்யும் விரதங்கள் நிந்திதமானதாகளை என்றும், வேதங்களை யறிந்த புரோஹிதன் மூன்று எழுத்துக்களால் உண்டான ஒங்காரமென்னும் பிரணவத்தை காலே மாலேகளில் உச்சரித்தால் வேதப்பியாசத்தினாலுண்டாகும் பலனை யடைகிறான் என்றும்,

இந்த ஓம் பிரணவத்தை மூன்று வருஷம் விடாமல் உச்சரிக்கிறவர்கள் பரமாத்மாவின் சன்னிதானத்தை நாடி புனிதராகி பரலோகத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்றும் பின்னும் பலவிதமாகவும் வர்ணித்தார்.

இம்மட்டோ! இவ்வுலகிலுள்ள சமய தூல்களையும் சமயாசார கருத்துகளையும், சுவாமிகளின் பெயர்களையும் சாஸ்திரோத்தமாக சோதிப்போமாகில் அவைகள் யாவும் ஒங்கார சப்தத்திற்குட்பட்டதாகவே பிரத்தியக்ஷமாகும். எப்படியெனில்,

பார்வீகருடைய பிரதம தேவனுடையபெயர் ஐந்த பாவையில் (Ahurmuzd)=அஹுர்மஸ்ட் என்பதாம்; இந்த வார்த்தையிலுள்ள A. W. M. அ உ ம் எழுத்துக்களும் ஒங்காரத்தையே காட்டும்.

சீன. ஜப்பான், திபெத்து முதலான பவுத்தலாமாக்களின் துவஜம் மணி பதமி ஹோம் Mani Padmi Hom என்பதாம். இந்த மஹாவாக்கியத்திலும் அ - உ - ம் என்னும் ஒங்காரத்தைச் சார்ந்த பிரணவாக்கிரங்கள் இருப்பன பிரத்தியக்ஷம்

யுகமதஸ்தர்களுடைய கடவுளின்பெயர் Jehova = இ ஹோவா இந்த இ ஹோவா என்னும் பதத்துக்கு (Hebrue) ஹீபுரு பாவையில் இருக்கிறேன் என்று பொருள். இந்தப்பொருளுள்ள இ ஹோவா (Jehova) என்னும் பதத்திலுள்ள E A O இ, எ, ஒ அல்லது A W O அ உ ஒ என்ற உயிர்கள் ஒங்காரத்தின் பொருளாம். இந்த இஹோவா என்ற பதத்தை கிரேக்கு பாவையின்படி பரிசுதிப்போமாகில் ஓம் ஃபு “நான் இருக்கிறேன்” என்றும் ஃபு H I என்ற வினையால் To Be = இருத்தல் என்றும் (Septugent) செப்டியூஜண்டில் ஓம் என்பதைப்போன்ற (ஃபு = Elvser Existing God) = பதத்திற்கு எப்போதும் இருக்கும் ஈசன் அல்லத நான் இருக்கிறேன் என்று பொருளாகும்.

கிறிஸ்த மதத்தார் கடவுளுக்குச் சாதாரணமாக வழங்கும் ஏஹோவா என்றதி பதங்களையும், ஆமென் என்ற பதத்தையும் சோதிப்போமாகில் அவை

களில் அ - உ - ம் என்னும் பிரணவாகூறங்கள் அடங்கி இருத்தல் பிரத்தியக்ஷம் இதைப்பற்றியே In the Gospel of John the Apostle in Chapter I Verses 1—5. யோவான் எழுதிய சுவிசேஷம் அதிகாரம் 1—5-ல் In the beginning was the Word and the Word was with God, and the Word was God = ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது, அந்தவார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது, அந்த வார்த்தையே தேவனும் இருந்தது; என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வார்த்தையே ஒங்காரமாகிய வார்த்தை. இந்த வார்த்தைக்குள் னிருந்தே, பிதா குமாரன் பரிசுத்தாவி என்ற திரியேகத்தவம் உண்டாகியதாம்.

மகம்மது மதஸ்தருடைய குரூனில் கடவுளை ஸ்துதிக்கும் அலிப்-லாம்-மிம் A. L M. என்பவையுள்ள மகாமகிமையுள்ளவகளுக்க முதலில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவருவது பிரத்தியக்ஷம். அரபுபாஷையில் Karam al-din காரம் அல்-டின் என்பதில் Alip = அலீபுக்கு முன் உச்சரிக்கும் போது ல எழுத்து Karam - ud - din காரம் உடின் என்று உகரமாக உச்சரிப்பது சஹுஜமாகையால் இந்த அலிப் - லாம் - மிம் என்னும் வார்த்தையிலிருக்கும் லகரம் உகரமாக மாற அ-உ-ம் என்னும் ஒங்காரத்தைக் காட்டும். மேலும் மகம்மதியருடைய (Kalima) = கலிமா = பரிசுத்த வார்த்தையாகிய La-ilaha-il-lal-lahu-wa Mahammed-ur-Rasul-ulla = லா-இல்லாஹ்-லா-ஹுமத்-உர்-ரஸூல் உல்லா என்றால் There is no deity but God and Mahamud is the Apostle of God = அல்லாவாய் ஆண்டவர் ஒருவர் தவிர வேறு கடவுள் இல்லை, மஹமது அவரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நபியாகமாவார் என்பதாம். இந்த கலிமாவில் லா என்பதிலுள்ள அகரமும், ஹு என்பதிலுள்ள உகரமும், மஹம்மத் என்பதிலுள்ள மகரமும் ஒம் என்னும் ஒங்காரத்தையே காட்டும். இப்புடி இவ்வகை சமயங்களிலெல்லாம் மறைந்து நிற்பது ஒங்காரமே. ஆகையால் மகா பகத்சிகாமணியாகிய,

தமிழ் நாட்டிற்சிறந்த நம்மாழ்வார் இயற்றிய,

- (2) உ யர்வற உயர்நல முடையவ நெவ நவன்
- (3) ம யர்வற மதிநல மருளின நெவ நவன்
- (1) அ யர்வறு மமரர்க ளதிபதி டெவ நவன்
- (4) து யரறு சுடாடி தொழு செழுன் மனனே. என்னும் பாட்டில்

1, 2, 3 இலக்கமிட்ட வரிசளிலுள்ள (1) அகர, (2) உகர, (3) மகரமாகிய ெட வரிகளின் முதல் எழுத்துக்கள் ஒங்காரத்தைச்சார்ந்தவையாகவும், நான் காவது வரியின் (4) முதலெழுத்தாகிய து என்பது ெட ஒங்காரத்தின் இருப்பை ஸ்தாபிக்க தத், ஸத் என்பதைக்காட்ட நிற்பது பிரத்தியக்ஷம்.

Om, (AUM) when considered as one letter uttered by the help of one articulation, is the symbol of the Supreme Spirit. It is derived from the radical அ, உ, to preserve, with the affix ம்.

* "Om" implies the Being on whom all objects, either visible or invisible, depend in their formation, continuance, and change.

* † "Tut" implies the being that can be described only by the demonstrative pronoun "that," and not by any particular definition.

† “Sat” implies what “truly exists” in one condition independent of others. These three terms collectively imply, that the object contemplated through “Om” can be described only as “that” which “is *existing*.”

The first term “Om” bears a striking similarity, both in sound and application, to the participle of the verb *to be*, in Greek: and it is therefore not very improbable that one might have had its origin from the other. As to the similarity in sound, it is too obvious to require illustration; and a reference to the Septuagint will shew that like “Om” is applied to Jehova the ever *existing* God. Exodus, iii, 14.

(Om) is the emblem of “the Most High.”—*Munoo*, II. 83. “This one letter, Om, is the emblem “of the Supreme Being.”—*Bhuguvudgeeta*. It is true that this emblem conveys two sounds, that of *o* and of *m*, nevertheless it is held to be one letter in the above sense; and we meet with instances even in the ancient and modern languages of Europe that can justify such privileges; such as *Ξ* (Xi) and *ω* (Psi) reckoned single letters in Greek, and *Q, W, X*, in English and others. But when considered as a triliteral word consisting of *அ உ ம்* Om implies the three Vedas, the three states of human nature, the three divisions of the universe, and the three deities, Brahma Vishnu and Shiva, agents in the creation, preservation, and destruction of this world; or, properly speaking, the three principal attributes of the Supreme Being personified as Brahma, Vishnoo and Shiva. In this sense it implies in fact, the Universe controlled by the Supreme Spirit.

(32.) முண்டகோபநிஷத்து

உ-வது முண்டகம் உ-வது கண்டம் சு-வது வாக்கியம்.

ஓ மித்யேவம் த்யாயத ஆத்மாநம் ஸ்வஸ்திவ:
பராய தமஸ: பரஸ்தாத்; ஓம் காரே ணைவாயத
நேநாந் வேதி வித்வான் யத்தச் சாந்த மஜுர மம்ருத
மபயம் பரஞ்ச.

பொழிப்புரை.

ஓங்காரப் பிரதிபாத்தியம்" என பிரமத்தைத் தியானியுங்கள், அஞ்ஞான இருளிலின்று நீங்குவதில் உங்களுக்கு நிர்விக்கின முண்டாவதாக. ஞானி ஓங்கார சாதனத்தைக்கொண்டே அந்த சாந்தரும், மூப்பற்றவரும், சாவற்றவரும், பயம் நீங்கியவரும், நிரதிசயருமானவரை அடைகின்றார்.

விசேஷ உரை.

ஓங்காரமந்திரத்தக்கு தேவதை அக்னி என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். தேவதையென்றால் “யாதே நோச்யதே யாதேவா” என்று லக்ஷணம். இந்த மந்திரத்தாற் சொல்லப்பட்டவன் அக்னி. அக்னியில் பிராகிருத அக்னி, அபிராகிருத அக்னி என இருவகையாம். இங்கு காட்டியிருக்கும் அக்னி, பிராகிருத அக்னியோ, அபிராகிருத அக்னியோ என்று சிலர் சந்தேஹிக்கக்கூடும். அந்தச்சந்தேஹத்தை ஸ்ரீ சங்கராசாரியரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணபண்டிதரும் ஸ்பஷ்டமாக நீக்கியிருக்கிறார்கள். எப்படியெனில் “அஸ்ய பிரணவஸ்ய அக்னிஹி பரமாத்மதேவதா” என்று சொல்லி “ததுக்தம் சங்கர பகவத் பாதேஹி என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். “பிரணவே பிறஹ்மரிஷி: ப்ரோக்த: சந்தோ காயத்ரீ முச்யதே பரமாத்மாதேவதாயா மோக்ஷாசவ்விரியஜ்யதே இதி அச்யேவக்னிபதஸ்ய பரமாத்ம பரத்வம் வியாகியாதம்” என்று சொல்லி இருப்பதால் இங்கு அக்னியி பதத்திற்கு பரமாத்மா என்றே கொள்ளவேண்டும். இதற்கு காயத்திரி சந்தசு என ஸாமான்யமாக சொல்லப்பட்டது. காயத்திரிக்கு சாமானியமாக 24 எழுத்தக்கள் இருந்தாலும், இதில் எட்டு விதங்களுண்டு. அதில் தேவகாயத்திரிக்கு ஏகாக்ஷரம். இதைப்பற்றியே ரிக் வேதிகள் ரிஷிபிரஹ்மம் பிரணவஸ்ய பரமேஷ்டி பிரஜாபதி:சந்தஸு தேவ காயத்திரி, பிரம்மமே தேவதை என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த மந்திரத்தின் பெருள், சந்தசு முதலானதுகள் சுருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியெனில்,

“ஓமித்யேகாக்ஷரம் பிரமஹ் அக்னிதேவதா பிறஹ் இத்யாவதம் காயத்ரி சந்தம் பரமாத்மம் ஸ்வரூபம் சாயுஜ்யம் விரியோகம்” என்றால், ஓம் என்றால் ஏகாக்ஷரம் - பிறஹ்வாக்ஷரம் பரமாத்மா தேவதை பரமாத்மாவே ரிஷி - காயத்திரியே சந்தசு இந்த மந்திரத்தை - உச்சரிப்பதின் பிரயோஜனம் பரமாத்மாவை அடைவதேயாம். ஆகவே, அவர் ஓம் என்னும் சொல்லிற்கும் வீஷயர், யார் படைத்தாளிக்கவல்ல பொருளோ; அவரே ஈசுவர். அவரே பிரம்மம். அவரே ஓங்காரத்தினால் விளக்கப்படுகிற மஹாபுருஷர், பூமிபைவிட அதிகமேலான உலகங்களில் வாழ்கிற தேவதைகள் ரியதமாக அவரை ஆராதனைசெய்கின்றனர். நாம் பெருமையானதும் மேலானதுமான பதவியை விரும்பின், நாமும் அந்த தேவதைகளைப்போல அந்த விசுத்த மங்களஸ்வரூபருக்கு எப்பொழுதும் ஆனைமாக, அவரைப்பற்றிக்கொண்டு, அவரிடத்திலுள்ள அன்பை விருத்தியும் விசுவரிக்கவும் செய்து அவரது உபாஸனையில் விருப்பமுடனிருத்தல் வேண்டும்.

சுய்மையும் எழுச்சியுமுடைய ஞானத்தினால் அந்த ஓங்காரப்பிரதிபாத்திமான பிரமத்தைத்தியானியுங்கள்; அப்பொழுது நிச்சயமாக நீங்கள் ஸம்ஸாரத்தின் அஞ்ஞானவிருளிவிருந்து நீங்குவீர்கள்; மேலும் சாந்தரும், மூப்பற்றவரும், பயமற்றவரும், சாவற்றவரும், கிரதிகையருமான பிரமததையடைவீர்கள்.

(33.) கேடேபநிஷத்து

க-வது கண்டம் ச-வது வாக்கியம்.

யந்மநஸா நமதுதே யெநாஹ-ர்மநோ மதம்;
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம் வித்திரேதம் யதித முபாஸதே.

பொழிப்புரை.

பிரமஞானிகளாகிய ஆசாரியர்களுரைக்கின்றனர். எது மனதினால் கருதப்படவில்லையோ, எதனால் மனது கருதப்படுகின்றதோ, அதையே கடவுளென்று நியமியக்கடவாய்; எதை இது வென்று உபாசிக்கின்றனரோ அது கடவுளன்று.

விசேஷ உரை.

பரிமிதப்பொருள்களையே கருத்துமுற்றும் சிந்திக்கக்கூடும். ஆனால் அது முடிவற்ற ஞானத்தையே வடிவாக உடைய பிரமத்தை எவ்விதத்தில் முற்றும் சிந்திக்கக்கூடும்? அவர் கருத்திற்கு ஒருபோதும் முற்றும் விஷயமாகமாட்டார் அந்தப்பூரணஸ்வரூபரை ஒருவரும் முற்றும் கருதி முடியாது. ஆனால் அவர் யாவற்றையும் தன் கருத்திற்கு விஷயமாக்கிக்கொள்ள வல்லார். அவர் மனது எல்லா கருத்திற்கும், எல்லா விருப்பத்திற்கும், எல்லா செய்கைகளுக்கும் சாக்ஷியாகவிருப்பவர்.

WHOM the mind conceiveth not, but by WHOM, they say, mind is conceived. HE is GOD, know HIM. HE is not any finite object they worship believing, "THIS IS GOD."

(34.) முண்டகோபநிஷத்து

கூ-வது முண்டகம் கூ-வது கண்டம் அ-வது வாக்கியம்.

நசக்ஷுஷோ க்ருஹ்யதே நாபி வாசா
நாந்யார்தேவை ஸ்தபஸா கர்மணாவா;
ஜ்ஞான ப்ரஸாதேந விஸுத்த ஸத்வஸ்த்த
ஸ்துதம் பஸ்யதே நிஷ்களம் த்யாயமாந: .

பொழிப்புரை.

அவர் கண்ணுக்குப் புலப்படார், வாக்குக்கெட்டார். மேலும் வேறு பொய்களாலும் கிரகிக்கப்படார், தபஸினாலும் வேள்வி முதலிய கருமங்களினாலும் அவரையடையக்கூடா, ஞானத்தினது பயனால் தூய்மையான உள்ளமுடையவர் தியானித்துக்கொண்டே நிரவயமான அவரை அடைகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

ஞானத்தைக் கருதுவதாலும் தருமத்தை அதுட்டிப்பதாலும் உள்ளம் தூய்மையாயின் அவரை நம்முள்ளத்திலேயே நேராக பார்க்கப்பெறுவோம் வேள்விமுதலிய வீண்விரதங்களையனுட்டித்தல் உணவில்லாமல் தீயினிடையே இருத்தல் முதலிய தவங்களியற்றாதல் இவற்றினால் அவரை அடையப்போகாது இப்படிப்பட்ட வழிகள் யாவும் அவரை அடைவதற்குரிய வழிகளன்று. ஞானமாகிய வழியே அவரை அடையும் வழி.

HIM neither eye reacheth, nor speech, not the other senses, nor rites, nor austerities. Only the mind, purified by the grace of wisdom, seeth HIM the formless in mood Meditative.

நாராயணம் முதல் அநுவாகம்

சு-வது வாக்கியம்.

நைநமூர்த்வம் நதிர்யஞ்சம் நமத்யே பரிஜகரபத் ;
நதஸ்யப்ரதிமா அஸ்தி யஸ்ய நாமமஹத்யச:.

பொழிப்புரை.

மேலுலகத்திலும், பக்கமாகிய லோகத்திலும், இடையிலுள்ள லோகத்திலும் இவரைக்கிரகித்து முடியாது. இவருக்குப் பிரதிமையில்லை. இவர் பெரும் புகழினர்.

விசேஷ உரை.

மிகஉயர்வான மாநவிக விருத்திகளுடன் கூடிய சிறந்த உயிர்களும், கறையற்ற ஞானக்கடலும், அழிவற்ற தன்மையையுமே வடிவாக உடையவரும் ஆகிய அவரது பெருந்தன்மையை, அளவுபடுத்தியறிய சக்தரல்லர் ; அவருக்குப் பிரதிமையில்லை, அவருக்கு ஒப்பும் இல்லை, அவரைப்போன்றிருக்கிற ஒரு பொருளுங்கிடையாது. சூரியபிம்பத்தினது ஒளி அவரது ஒளிக்கு எவ்விதத்திலும் இணையாகமாட்டாது, வைரத்தினது பலம் அவரது பலத்திற்கு சிறிதும் ஒப்பாகமாட்டாது, தாய்தந்தையரது உண்மையான நட்பும், உள்ளங்கலந்த நேயர்களினது ஸ்வப்பிரயோஜனமற்ற அன்பும், கற்புடைய மங்கையரது தூய்மையான பிரேமையும், அவரது நல்ல தன்மையின் நிழல்மாத்திரமாகவிருக்கிறது அவருக்கு உடலில்லை; அவர் உடலைப்படைப்பவர், அவர் சிற்றறிவினரன்று; சிற்றறிவினரை உண்பெண்ணுகிறவர் அவரது புகழ்ஆகாயத்தைப்போல எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றது. அவரது மகிமை மண்ணுலகத்திலும் விண்ணுலகத்திலுமுள்ள ஒவ்வொரு அணுவிலும் மிகவாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனதால், அவர்பெயர் பெரும்புகழினர்

HIM none among the inhabitants of worlds higher, middle, or lateral, comprehendeth. HE has no image whose name is the "All—renowned."

சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

அ-வது பிரபாடகம் - ச-வது கண்டம்-க-வது வாக்கியம்.

ஆகாசோவைநாமாநாமரூபயோநிர்வஹிதா;

தேயதந்தராதத்ப்ரஹ்மததம்ருதம்.

பொழிப்புரை.

பிரமத்தின்பெயர் ஆகாயம். அவர், பெயரும், உருவமும்

முடைய பொருள்களினுடைய நிர்வாககர். பெயரும் உருவமுமுள்ள பொருள்களைக்காட்டிலும் வேருனவர் யாரோ, அவர் பிரம்ம். அவர் அழிவுற்றவர்.

விசேஷ உரை.

பரமாத்மாவுக்கு எப்படி எவ்வித ரூபமும் கிடையாதோ, அது போலவே அவருக்கு எவ்வித பெயரும் கிடையாது; ஆயினும், அவரது அகந்த கல்லியான குணகர்மங்களைக்கருதி அவரை அனந்தமான பெயர்களால் பிரஜைகள் புகழ்ந்து பிரார்த்தித்து வருகிறார்கள். உண்மை இப்படியிருக்க,

இந்நாட்டு ஆதி ஆரியர்கள் பிருதவி, அப்பு, சேபு, வாயு, ஆகாசம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்களை பரமாத்மாவாக பூஜித்துவந்தார்களென்றும்; பிறகு பலகாலஞ் சென்றதன்மேல், யரமாத்மாவின் யதார்த்த சொரூபத்தையறிந்துகொண்டார்களென்றும் அநேகர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.

மேலும் ஆரியர்கள் பலசெய்வங்களைப் பூஜித்தவர்களென்றும், வெகு காலங்களுக்குப்பின் புலகிஷ்த்தங்களில் ஏகேசுவர பதத்தைக் கற்பித்தார்களென்றும் ஏண்ணுகின்றார்கள்; இப்படி எண்ணுதல் வேத ஆராய்ச்சி இல்லாத காரணமேயாம். ஆதிதொடங்கி ஆரியர்கள் காமரூப ரகிதமான பரம்பொருள் ஒன்றையே உபாசித்துவந்தார்களென்றும், வேதங்களில் தோத்தரிக்கப்படும் இந்திரன், மித்திரன், வருணன் முதலியவர்களெல்லாம் அந்தப் பரமாத்மாவைத்தவிர வேறு தெய்வங்களல்லவென்றும், அப்பரமாத்மாவுக்கே அப்பெயர்கள் வழங்கிவந்தார்களென்றும் ஸ்பஷ்டமாகும்—திருவட்டாந்தமாக:—

ருக்வேதம் 1 - 6 - 189 - 6 ல்.

சன்னோமித்ர: சம்வருண: சன்னோபவது அர்யமா,

சன்ன இந்த்ரோ பிரகஸ்பதி: சன்னோவிஷ்ணு: உருக்கிரம:

(இதன்பொருள்) இரண்டுகளையும் சிரேஷ்டனையும் நியாயகாரியாயும் சுவாமியாயும் சர்வவியாபகனாயும் பராக்ரமனாயுமுள்ள பரமேசுவரன் நமக்கு சுகந்தைக் கொடுப்பாராக என்றும்

ருக்குவேதம் 2 - 3 - 22 - 46 ல்

இந்தரம் மித்ரம் வருணம் அக்னிம் ஆஹு:

அதோ திவ்ய:ஸஸு-பர்ணோ கருத்மான, ஏகம் ஏகம் ஸத்

விப்ரா பகுதாவதந்தி அக்னிம் யமம் மாதரிசுவாநமஹு:

(இதன்பொருள்) ஈசுவரனை இந்திரனென்றும், மித்திரனென்றும், வருணனென்றும், அக்கினியென்றும் சொல்லுகிறார்கள்; மேலும், அவர் அற்புதனாயும் சுந்தானாயும் கம்பீரனாயுமிருக்கிறார். அவர் ஒருவர், ஆனால் புத்திமான்கள் அவரை அக்கினியென்றும் யமனென்றும் மாதரிசுவாவென்றும் அகேகவிதமாய் சொல்லுகின்றார்கள் என்றும்

ருக்வேதம் 10 - 141 - 4 ல்

இந்த்ரவா பூபிரகஸ்பதிம் ஸுஹவேஹ ஹவாமஹே.

(இதன் பொருள்) பூஜித்தியினும் ஐசுவரியவானும் பலவானும் பெரியவனும் சுவாமியும் ஆகிய பரமேசுவரனை ஸ்மரிக்கின்றோம், என்றும்,

நமோ ப்ரம்மணே நமஸ்தேவாயோ த்வமேவ ப்ரத்யகூம் ப்ரம்மாஸ்யமி.

(இதன்பொருள்) பரமேசுவரனுக்கு நமஸ்காரம். ஸர்வசத்திமாஞ்சிய உனக்கு நமஸ்காரம். நீயே உண்மையாக எல்லாவற்றிலும் பெரியவன் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றன.

இத்தியாதி சுருதிகளில் பாமாத்மமா ஒருவருக்கே இடப்பட்ட பலபெயர்களின் பொருள்களை அறிந்தாயும் சக்தியற்ற சாதாரண ஜனங்கள் இப்பெயர்களால் பல தேவர்களும் தேவதைகளும் உண்டென்று மனோராச்சியம் செய்கிறார்கள்; ஆனால்

சம்ஸ்கிருத பாஷையில் அற்புதமான சக்தியையுடையவராய், வேதங்களுக்கு பாஷிபஞ் செய்திருக்கும் புசுமுடம்பிணராகிய தயாநந்த சரஸ்வதி சுவாமிகள் தமது சக்தியார்த்தப் பிரகாசிகையென்னும் கிரந்தத்தில், அப்பரமேசுவரனுக்கு வேதங்களில் வழங்கிவந்த ஒவ்வொரு பெயருக்கும் சொற்பொருள் இன்னதென்றும், அச்சொற்களின் பகுதிகளையும், நிருகத்தத்தில் (வேத அகராதியில்) அப்பகுதிக்குரிய அருத்தங்கள் இன்னவையென்றும், எடுத்துக்காண்பித்திருக்கின்றார். அதன் சுருத்தை அடியில் எழுதுகின்றோம்

ஆரியர் வேதத்தில் பரமாத்மமாவுக்கு வழங்கும்

பலபெயர்களின் விவரம்.

1. விராட்டி, என்றால்=அநேக விதமாக ஜகத்தை பிரகாசிக்கச்செய்பவன்.
2. அக்கினி, என்றால்=ஞானஸ்வரூபனாயும், சர்வக்ஞனாயும் அடைவதற்கும், அறிவதற்கும், பூஜப்பதற்கும் தக்கவனாயிருப்பவன்.
3. விசுவன், என்றால்=ஆகாசாதி பூதங்கள் யாரிடத்திலிருந்த பிரவேசிக்கின்றனவோ அவன்.
4. ஹிரண்யகர்ப்பன் என்றால்=சூரிடன் முதலிய தேஜஸுக்களை கர்ப்பத்திலுடையவன்.
5. வாயு, என்றால்=சராசரமான ஜகத்தைப் பிரளயம் செய்பவன் அல்லது தாங்கிக்கொண்டிருப்பவன்; பலவாணுக்கெல்லாம் பலவான்.
6. தைஜஸன் என்றால்=தனக்குத்தானே பிரகாசமுன்னவன்; சூரியாதி தேஜஸுக்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவன்.
7. ஈசுவரன் என்றால்=சக்தியும், ஞானம் முதலிய சமஸ்த ஐசுவரியத்தையுமுடையவன். ஆளுபவன், அரசன்.
8. ஆதித்தன், என்றால்=காசமில்லாதவன்.
9. பிராக்ஷியன், என்றால்=ஞானி; ஞானிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டன் எல்லாப்பொருள்களையும் உள்ளபடி அறிகிறவன்.
10. மித்திரன், என்றால்=எல்லாருக்கும் நண்பன்.
11. வருணன், என்றால்=சிவ்ட்டர்களையும் முமூட்சுக்களையும், தருமத்துமாக்களையும் ஸ்வீகரிப்பவன்; சிரேஷ்டர்கள் அடையத்தக்கவன் சிரேஷ்டன்.
12. அரியமா, என்றால்=எல்லாருடைய கருமங்களின் உண்மையான விவஸ்தையை அறித்து, பாபிகளுக்கும் புண்ணியவான்களுக்கும் பலன்களை ஸ்மிப்பவன்.
13. இத்திரன், என்றால்=எல்லா ஐசுவரியத்தோடுங் கூடினவன்.
- * 14. பிரகஸ்பதி, என்றால்=எல்லாரிலும் பெரியவனாயும், ஆகாசாதிகளுக்குப் பிரம்மாதிகளுக்கும் குருவாயும் அதிபதியாயும் இருப்பவன்.

15. பிழம்பதி, என்றால்=சமஸ்தப்பிராணிகளுக்கும் யஜமானன்.
 16. விஷ்ணு, என்றால்=சராசரமாகிய ஜகத்தெல்லாம் வியாபித்திருப்பவன்,
 17. உருக்கிரமன், என்றால்=நிகுந்த பராக்கிரமத்தையுடையவன்.
 18. பிரம்மா, என்றால்=எல்லாவற்றிலும் பிரகாசித்துக்கொண்டு எல்லாவற்றிற்கும் பெரியவனுயிருப்பவன்.
 19. குபேரன், என்றால்=ஆகாசாதிகளுக்கு ஆச்சாதிகன்.
 20. ஆத்மா, என்றால்=எல்லா ஜகத்திலும் வியாபித்திருப்பவன்.
 21. பரமாத்மாவென்றால்=ஜீவாத்மாக்களிலெல்லாம் சிரேஷ்டன்.
 22. பரமேசுவரன், என்றால்=சகவரர்களுக்கெல்லாம் சகவரன். ஜகவரியத் தையுடையவர்களிலெல்லாரிலும் உயர்ந்தவன்.
 23. ஸவிதா, என்றால்=சமஸ்தமான ஜகத்தையும் உற்பத்திபண்ணுகிறவன்

தேவன் என்னும் பதத்தின் பொருள்.

24. தேவன் என்றால் (1) ஸ்வயம் பிரகாசனாய், எல்லா ஜகத்தையும் ஜுவலிக் கச்செய்கிறவன். (2) தனது ஆனந்தத்தில் கிரீடிக்கிறவன் அல்லது ஜகத்தைக் கிரீடையாக சிருஷ்டித்தவன். அல்லது ஜகத்தின் கிரீடைக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன். (3) எல்லாரையும் ஜயிப்பவன்; யாராலும் ஜயிக்கப்படாதவன். பாப புண்ணிய வியவகாரங்களை உபதேசிக்கிறவன். (5) எல்லாப் பிரகாசத்துக்கும் ஆதாரனாயிருப்பவன். (6) எல்லாராலும் துதிக்கப்படத்தக்கவன். (7) ஆந்தஸ்வரூப னாய் எல்லாரையும் ஆனந்திப்பிப்பவன். (8) சந்தோஷிப்பிப்பவன். (9) பிர ளபத்தில் எல்லாரையும் அவ்வியக்கத்தில் ஓடுக்குபவன். (10) சர்வாபீஷ்டங் களும் நிறைந்தவனாய் சிஷ்டர்களால் விருமப்பபடத் தகுந்தவன். (11) எல் லோரையும் அடைந்து எல்லோராலும் அடையவும் அறியவும் தக்கவன்.

உருபுத தேவனையின் பொருள்.

25. பிருதுவி, என்றால்=ஆகாசாதிகளிலெல்லாம் விஸ்தரித்திருப்பவன்.
 26. ஜலம், என்றால் அவ்வயக்கத்தினின்றும் பரமானுக்களை ஒன்றொன்றாய் சேர்க்கவும்; பிரளயத்தில் அவைகளைப்பிரிக்கவும் சக்தியுள்ளவன். அல்லது ஜ=என்பதினால் எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குபவன்; ல=என்பதினால் எல்லா வற்றையும் தாங்குபவன்.
 27. ஆகாசம், என்றால் = எல்லாவிடத்திலும், எக்காலத்திலும், எல்லாவற் றையும் பிரகாசிக்கச்செய்பவன்.
 28. அன்னம், என்றால்=சராசரமான ஜகத்தைப்படுத்தி ஜீரணிப்பவன்.
 29. அன்னாதன், என்றால்=சராசரமான ஜகத்தைக் கிரகிப்பவன். அத்தா என்பதும் அதேபொருள்.
 30. ஸக என்றால்=ஆகாசாதி பூதங்கள் வசிப்பதற்கு இடமானவன்; எல்லா பூதங்களிலும் வசிப்பவன்.
 31. ருத்திரன், என்றால்=தஷ்ட காரியங்களைச்செய்பவர்களை அழச்செய் பவன்.

சந்தியாவந்தன சேவையின் பொருள்.

32. நாராயணன், என்றால் = எல்லாப்பிராணிகளும் வசிக்கும் ஸ்தானம். எவ்விடமிருந்து எல்லா பிராணிகளும் ஜனிக்கின்றனவே; ஜனத்தவை, மறுபடியும் எவ்விடமாக சேருகின்றனவோ அவனே நாராயணன்.

33. கேசவன், என்றால் = நிரவதீச சுகத்தை லஹிக்கப்பட்டவன்.

34. மாதவன், என்றால் = ஞானத்திற்குப் பிரபுவானவன்.

35. கோவிந்தன், என்றால் = வாக்கினால் ஸ்தோத்தரிக்கப்படுபவன் அல்லது ஜீவகோடிகளாகிய பசுக்களை பாதுகாப்பவன்.

36. மதுஸூதனன், என்றால் = ஞானத்தினால் பக்தர்களுடைய கரம்பலாபேகையை போக்குபவன்.

37. திரிவிக்கிரமன், என்றால் = மூன்று லோகங்களிலும் வியாபித்திருப்பவன்.

38. வாமனன் என்றால் = பங்கள் ஸ்வரூபத்தினால் பிரகாசிப்பவன்.

39. ஸ்ரீதரன், என்றால் = ஸர்வஸம்பத்துகளை சரித்துக்கொண்டிருப்பவன்.

40. ஹிருஷிகேசன், என்றால் = இந்நிரியங்களுக்கு பிரபுவானவன்.

41. பத்மநாபன், என்றால் = ஸர்வ ஜகத்தாரண சம்பன்னன்.

42. தாமோதரன், என்றால் = சர்வலோகங்களையும் தனக்குள்ளாக உடையவன்.

43. ஸங்கரஷணன், என்றால் = ஸர்வ ஜீவர்களையும் ஆகர்ஷிப்பவன்.

44. வாசுதேவன், என்றால் = ஸர்வ பூதங்களையும் தனக்குள்ளும், தான் ஸர்வபூதங்களாக இருப்பவன்.

45. பிரதியுபன்னன், என்றால் = அத்தியந்த பிரகாஸ சம்பன்னன்.

46. அகிருத்தன், என்றால் = பக்தர்களால் கிரஹிக்கப்படுபவன்.

47. நரசிம்ஹன், என்றால் = பாவினை தண்டித்து ஞானிகளுக்கு மோகம் தருபவன்.

48. அச்சுதன், என்றால் = நாஸரகிதமானவன்.

49. ஜகார்தனன், என்றால் = ஜனங்களால் புருஷார்த்தத்துக்கு வேண்டப்பட்டுத் தக்கவன்.

50. உபேந்திரன், என்றால் = பரம ஐஸ்வர்யஸம்பன்னன்.

51. ஹரி, என்றால் = பக்தர்களுடைய பாவங்களை போக்கப்பட்டவன்.

நவக்கிரஹ தேவையின் பொருள்.

52. சூரியன், என்றால் = சராசரமான ஜகத்துக்கு ஆத்மா.

53. சந்திரன், என்றால் = ஜீவர்களையும் முக்தர்களையும் ஆகந்திப்பிக்கிறவன்.

54. மங்களன், என்றால் = தான் சுபருபனாகி எல்லாருக்கும் சுபத்தைக்கொடுப்பவன்.

55. புதன், என்றால் = தான் ஞான (அறிவு) சொருபனும் எல்லாருக்கும் அறிவைத்தர காரணனாயிருப்பவன்.

56. சுக்கிரன், என்றால் = தான் பரிசுத்தனாகி எல்லாரையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறவன்.

57. சனீசுவரன் என்றால் = தான் தைரியவானாகி உலகத்தின் தைரியத்துக்குக் காரணனாயிருப்பவன்.

58. ராகு, என்றால் = ஏகாந்த சொரூபனாகி எதனுடனும் சேராமல் துறவிகளின் துறவுக்குக் காரணனாயிருப்பவன்.

59. தேது, என்றால் = ஐகத்துக்கு வாசஸ்தானமாகி ரோக ரகிதனும், முழுச் சக்களின் ஜனன மரணங்களை நாசப்படுத்துபவன்.

யாக்யக்கிய தேவதையின் பெயர்.

60. யக்கியன், என்றால் = பிரம்மாதிகளாலும் பூஜிக்கப்படுகிறவன். யக்கிய மென்பது விஷ்ணுவுக்குப் பெயர். விஷ்ணுவென்றால் வியாபகன்; ஆகையால் யக்கியனென்றால் வியாப்பியனென்றும் பொருள்.

61. ஹோமன், என்றால் = கொடுக்கவும் வாங்கவும் தக்கவன், உபதேசத்தைக் கொடுப்பதிலும் பக்தியைக் கிரகிப்பதிலும் பரமேசுவரனைவிட உத்தமனில்லையாகையால்; அவனுக்கு ஹோமனென்ற பெயர் வழங்கியது.

62. பந்து, என்றால் = எல்லா உலகங்களையும் ஆக்கினதால் கட்டி தத்தம் மார்க்கங்களில் சுற்றும்படி நடத்துபவன். உறவினரைப்போல உலகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சகாயகாரியாயிருக்கச் செய்பவன்.

63. பிதா, என்றால் = பிரஜைகளை தகப்பனைப்போல கிருபையுடனும் பிரீதியுடனும் இரட்சிப்பவன்.

64. மாதா, என்றால் = தாயைப்போல பிரஜைகளை அபிமானித்து அத்தியந்தம் பிரீதியும் கிருபையும் செய்பவன்.

தத்துவசாஸ்திரங்களில் வழங்கும் பெயர்கள்.

65. சத்தியன் என்றால் = நித்தியனும் அழிவற்றவனுமாயிருப்பவன்.

66. ஞானன், என்றால் = முக்காலத்தையும் அறிந்தவன்.

67. அகந்தன், என்றால் = தேச கால வஸ்துக்களால் அபரிச்சின்னன். அகண்டமானவன்.

68. ஆகந்தன், என்றால் = எல்லாம் நிறைந்தவனும், சுந்தோஷ சித்தனாய் முழுச்சகங்களுக்கு நித்தியாநந்தத்தைக் கொடுப்பவன்.

69. சச்சிதானந்தன், என்றால் சத்தியசொரூபன், ஞானசொரூபன், ஆகந்த சொரூபன்.

70. சுத்தன் என்றால் = தான் சுத்தனாகி, ஜீவர்களின் எல்லாக்குற்றங்களையும் நீக்குபவன்.

71. புத்தன், என்றால் = அறிவுக்கு எல்லையாயிருப்பவன்.

72. முத்தன், என்றால் = தான் முத்தனாகி எல்லாருக்கும் முத்தியைக்கொடுப்பவன்.

73. நித்தியன், என்றால் = என்றுமுள்ளவன், எவராலும் உண்டாக்கப்பட்டாதவன்.

74. கணேசன், என்றால் = அண்டங்களின் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் ஈசன்.

75. விசுவேசுவரன், என்றால் = ஐகத்துக்கெல்லாம் ஈசுவரன்.

76. கூடஸ்தன், என்றால் = யாரிடத்தில் எல்லா வியவகாரங்களும் உண்டாகின்றனவோ, எவன் எல்லா வியவகாரங்களிலும் வியாப்தனாகி அவைகளுக்கு ஆதாராயிருக்கின்றனவோ எவனுடைய சொரூபத்தில் எவ்வித விகாரமும் இல்லையோ அவன்.

புராண இதிசாச தேவதையின் பொருள்.

77. சக்தி என்றால்=எல்லா பதார்த்தங்களையும் மிக்கும் சக்தியுள்ளவன்.

78. லட்சுமி, என்றால்=எல்லாவகங்களையும் உண்டாக்கிப்பார்க்கின்றவன்
ஜகத்தில் அவயவங்களை ஒன்றைப்போல மற்றொன்றில்லாதபடி, படைத்துப்
பிரகாசிக்கச்செய்பவன். வேதாதி சாஸ்திரங்களை ஞானிகளுடைய தரிசனத்
துக்கு ஏற்றவாறு செய்திருப்பவன். சகல சுகங்களையும் தருபவன்.

79. ஸரஸ்வதி, என்றால்=சகலவித ஞானங்கள் விளங்கப்பெற்றவன்.

80. நியாயகாரி, என்றால்=பக்பாதமற்றவன், பாப புண்ணியங்களுக்குத்
தக்கபடி பலனை அளிப்பவன்.

81. தயானா, என்றால்=அபயங்கொடுத்தல், உள்ளபடி குணதோஷங்களை
அறிதல், இரட்சித்தல், துஷ்டகர்மங்களைச் செய்வோரைத்தண்டித்தல், எல்லா
ரிடத்திலும் பிரீதியுடன் கிருபைசெய்தல் ஆகிய குணங்களையுடையவன்.

82. அந்தரியாமி, என்றால்=ஜகத்தின் உள்ளும் புறமும் எங்கும் வியாபித்து
எல்லாவற்றையும் நியமத்தில் வைப்பவன்.

83. தருமராஜன், என்றால்=தருமத்தால் எப்போதும் பிரகாசிப்பவன், தரு
மத்தைப் பிரகாசிக்கச்செய்பவன்.

84. சிவன், என்றால் எப்போதும் கல்யாண குணங்களோடு இருப்பவன்.

85. பகவான், என்றால் ஞானவைராக்ஷியாதி குணங்களை நித்தியமுமுடைய
வன்.

86. மனு, என்றால் ஜகத்தை அறிபவன். வேதாதி சாஸ்திரங்களாலும்
சிஷ்டர்களாலும் அறியப்பட்டவன்.

87. விசுவம்பரன், என்றால் ஜகத்தையெல்லாம் தரித்துப்போஷிப்பவன்.

88. காலன், என்றால் ஜகத்தின் எண்ணிக்கை அளவுமுதலியவற்றை
உள்ளபடி அறிபவன்.

89. பிரியன், என்றால் சிஷ்டர்களையும் முழுச்சுக்களையும் தனது ஆகந்தத்
தால் சந்தோஷப்படுத்துகிறவன்.

90. சங்கரன், என்றால் சுகத்தைக் கொடுப்பவன்.

91. சூட்சுமன், என்றால் எல்லாவற்றிலும் பெரியவன்.

92. சாம்பு, என்றால் சுவயமாக இருப்பவன்.

93. மஹான், என்றால் எல்லாவற்றிலும் பெரியவன்

இவ்விதமாகப் பரமாத்மாவின் குண கர்ம சுவபாவங்களை அனுசரித்து பலநாமங்
கள் அவருக்கு வேதங்களில் வழங்கியிருப்பதமன்றி, பிரபஞ்ச சம்பந்தமான
குணங்கள் அவரிடமில்லையென்பதை விளக்குகின்ற பல நாமங்களும் உண்டு.

அவையாவன:

94. அஜன், என்றால் பிறப்பில்லாதவன்.

95. கிராகாரன், என்றால் ரூபமில்லாதவன்.

96. நிரஞ்சனன், என்றால் மாயையும் அவித்தையும்ற்றவன்.

97. அததுவிதீயன், என்றால் ஒப்புயர்வில்லாதவன். ஸஜாதி விஜ்ஜிதி
ஸ்வகத பேதமற்றவன்.

98. நிர்க்ருணன்; என்றால் ஜன்மம் அவித்தை ஸத்துவம் முதலிய ஜகத்தின்
குணமற்றவன்.

99. நிர்பயன், என்றால் யாரிடத்திலும் பயமில்லாதவன்

100. அகாதி, என்றால் ஆகியற்றவன் எவற்றிற்கும் ஆகியானவன்

101. அசிந்தியன், என்றால் விஷயாசத்தியுள்ளவர்களால் நினைக்கவும் அறிவவும் படாதவன்

102. அப்பிரமேயன், என்றால் இவ்வளவு சக்தியுடையவனென்று அளவிடச்சொல்லக்கூடாதவன்

103. அப்பிரமதி, என்றால் பிராந்தியற்றவன்

104. அகாயன், என்றால் சரீரமற்றவன்

105. அவிருணன், என்றால் புண்ணற்றவன்

106. அஸ்நாவிரன், என்றால் நாடிநரம்பரமவன்

107. அபாபன்னென்றால் பாவமற்றவன் பாவனன்

108. கிர்விகாரன் என்றால் ஜகத்தின் பதார்த்தங்களைப்போல வளர்ச்சி தேய்வு முதலிய மாறுதலில்லாதவன். இப்படி ஒரே பரமத்துமாவுக்கு அவரது அநந்த கலியாணகுண கர்மங்களைக்கருதி ஆயிரக்கணக்கான பெயர்களிட்டிடு அழைத்துவந்தார்கள். இதன் அந்தரங்கமான அருத்தத்தை அறியாதார் ஆரியர் அநேகதேவர்களையும், தேவதைகளையும் வணங்கப்பட்டவர்களென்று எண்ணுகிறார்கள். ஆகவே அதைப்பற்றி இகனடியில் கிஞ்சித்தெழுதுவோம்

முதலாவது

தேவன் என்னும் சொல்லின் சொற்பொருளை விசாரிப்போமாகில் அது வேதங்களில் பலவிடங்களில் பல அருத்தங்களில் உபயோகப்படும் காரணம் விசிதமாகும்: தேவன் என்னும் பதத்தின் பகுதிக்கு = தானக்கொடுத்தல் - பிரகாசித்தல் - போதித்தல் - விளையாடுதல் முதலியன முக்கியமான பொருள்கள். பரமத்துமா எல்லா உலகங்களையும் படைத்து அவைகளை பிராணிகோடிகளின் உபயோகத்திற்கு தானமாகக் கொடுத்திருப்பதாலும், எல்லாவற்றையும் தனது சக்தியால் ஆசரித்து பிரகாசிக்கச்செய்கிறுப்பதாலும், சிருஷ்டியின் விமரிசையினாலும், அந்தரியாமித்துவத்தாலும், மனிதர்களுக்கு அவரது ஞானத்தையும், ஆக்கினைகளையும் இடைவிடாமல் போதித்து வருவதாலும், சிருஷ்டியினத்தி - சங்கராதினை - ஒரு விளையாட்டாக நடத்தி வருவதாலும் தேவனென்றபெயர் வேதங்களில் பரமத்துமாவுக்கு பலவிதமாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியிருக்க,

தேவர்கள் அல்லது தேவதைகள் என்றபெயரை இத்தேசத்தில் இப்போது பலவாறாக வழங்கிவருகிறார்கள், வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் இச்சொற்கள் பலவிடங்களில் காணப்பட்டனும்; இச்சொற்களின் பொருளின்னதென்பதை பெரும்பான்மையோர் நன்குணராமல் பலவிதப்பொருள்தாபொருள்களைச்செய்து கொண்டிருப்பதனால், அன்னிய மதஸ்தர்களும் அவைகளின் சொரூபத்தை விசாரியாமலே ஆரியர்கள் பல செய்கங்களைப் பூஜிப்பவர்களென்று பழித்து வருகிறார்கள். இச்சொற்கள் வேதங்களில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் பொருளுக்கும், புராணங்களில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் பொருளுக்கும் வெகு வித்தியாசமுண்டு. வேதங்களில் யக்கிய மந்திரங்களையும், யக்கியமுதலிய கருமங்களையும், தேவதைகள் என்று சொல்லியிருந்தாலும் மாதர் - பிதா - ஆசாரியன் - ஞானி முதலியவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டும்; பஞ்சேந்திரியங்களையும், மனம் புத்தி முதலிய அந்தக்கரணங்களையும், தேவதைகளென்றும்; சூரியன் முதலிய லோகங்களும் தேவர்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்திராதிதேவர்கள் விஷயத்தில் மாத்ரிம வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கும் புராணங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதற்கும் பேதமிருப்பதாகக்

காணவில்லை. திரிமூர்த்திகளென்று சொல்லப்படும் பிரம்மா - விஷ்ணு நுத்திரன் ஆகிய பெயர்களைக் குறித்து வேதங்களில் ஒரு விதமாயும், புராணங்களில் ஒருவிதமாயும் சொல்லியிருப்பது படித்தவர்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாகும்.

வியவகாரத்தில் சொல்லப்படும் தேவதைகள் 33 ஆவர். அவைகளின் விவரம் வசக்கன்8, நுத்திரர் 11, ஆதித்தர் 12, இந்திரன்1, பிரஜாபதி 1 ஆகதேவதைகள் 33.அஷ்டவசக்களாவன:—1 அக்கினி, 2 பிருதுவி(பூமி),3 வாயு, 4 அந்தரிக்ஷம் (பூமிக்கும் வானத்திற்கும் இடையிலுள்ளவெளி), 5-ஆதித்தன் (சூரியன்), 6-திமெள (வானம் அல்லது சொர்க்கம்), 7 சந்திரன், 8-நட்சத்திரம், எல்லாபதார்த்தங்களும் இவைகளில் வசிப்பதால் இவைகளுக்கு வசுவென்ற பெயர்வந்தது. ஏகாதசநுத்திரர்களாவன: - மனிதனுடைய சரீரத்தில் வியாபித்திரா நின்ற பிராண-அபாண-வியாண-சமான-உதான-காக - கூர்ம - கிருத்வ - தேவதத்தனஞ்செயனென்று சொல்லப்படும் 10 வாயுக்களும் ஜீவாத்மாவும். இப்பதினொன்றும் மானிடதேகத்தை விட்டுப் பிரியுங்கால் பந்துஜனங்களையெல்லாம் அழும்படி செய்வதால் இவைகளுக்கு நுத்திரரென்ற பெயர்வந்தது. துவாதச ஆதித்தர் ஆவன:—12 மாதங்கள், இவைகள் மனிதனுடைய ஆயுளைக் கிரகித்துக்கொண்டிப்பாவதால் இவைகளுக்கு ஆதித்தரென்ற பெயர் வழங்கியது. இந்திரனென்பது மேகத்திற்கும் அதில் உண்டாகும் இடிக்கும் பெயர். இந்திரனென்பதற்கு ஜசுவரியத்தோடு கூடினவன் என்று பொருள். மேகம் மழை ரூபமாய் பூமியில் பிறைகளுக்கு ஜசுவரியத்தைக் கொடுப்பதால் மேக இடிகளுக்கு இந்திரனென்ற பெயர் வழங்கியது, பிரஜாபதி என்பது யக்கியத்திற்கும் பசுக்களுக்கும் பெயர். யக்கியத்தால் வாயு மேகம் முதலியவை சுத்தமடைந்து பிறைகள் இரக்பித்கப்படுகிறார்கள். பசுக்களால் பிறைகள் சுகமாக ஜீவிகின்றார்கள். ஆகையால் யக்கியமும் பசுவும் பிறைகள் இரக்பித்கப்படுவதற்குக் காரணமாயிருப்பதால் அவைகளுக்குப் பிரஜாபதி என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டன.

இங்கு தேவர்களென்று சொல்லப்பட்ட 33-சிறுஷ்டிகளும் ஈசுவர சிறுஷ்டியில் அடங்கியிருந்தபோதிலும், உலக இரக்பித்கக்கும் சுதத்துக்கும் மிகுந்த பிரயோஜனகாரிகளாக இருக்கின்றமையால் அவைகளின் குணங்களையும் கருவிகளையும் நோக்கியும், இவைகளில் ஈசுவரருடைய கருணையே குடி கொண்டிருப்பதால் இவைகளை தேவதைகளைப்போல பாவித்துக்கொண்டும்; இவைகளுடன் இவைகளுக்கு இனமானவைகளையும் கூட்டிப் பெறுக்கி முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளாக்கி ஒட்டலங்காரமாக வர்ணித்தார்கள். இந்த வர்ணனையின் தத்துவத்தை அறியாதார், ஆரியர் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களை வணங்கப்பட்டவர்கள் என்று எண்ணுகிறார்கள். இம்முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளாக வர்ணித்த சிறுஷ்டிகள் கேவலம் பரதந்திரமும், அபூர்ணமுமான படைப்புடன். பரமாத்மா ஒருவரே படைக்கப்படாத பூரணரும் சுதந்திரருமானவா. ஆகவே

மீனது எப்பொழுது அந்த பிரமத்தினது முடிவற்ற தன்மையை அனுபவிக்கின்றதோ, அப்பொழுது வாக்கு அவரை வெளியிடச்சென்று அவருக்கு ஆகாயம் என்னும் பெயரைத்தருகிறது; உண்மையில் அவருக்கு ஒரு பெயருமில்லை; மேலும், ஒரு உருவமும் இல்லை; உருவத்துடனும் பெயருடனும் கூடிய எல்லாப்பொருள்களும் அவரால் படைக்கப்பட்டு அவருடைய ஆசிரியயத்தில் பாலிக்கப்படுகின்றன என்று இந்த சருதியில் சொல்லப்பட்டது.

His name is *Omni present*, the Sustainer of all things having name and form. HE, who is different from name and form, is God. HE is Immortal.

(37.) கேனோபநிஷத்து

க-வது கண்டம் ௫-வது வாக்கியம்.

யத்வாசா நப்யுதிதம் பெநவாகப்யுத்யதே;
ததேவ ப்ரஹ்மத்வம்வித்திநேதம் யதித முபாஸதே.

பொழிப்புரை.

யார் வாக்கினால் முற்றும் விளங்கப்படாரோ, யாரால் வாக்கு விளக்கப்படுகின்றதோ, அவரே பிரமமென்று நீ யறியக் கடவாய், உலகத்தார் உபாசிக்கும் பரிமிதப்பொருள்கள் ஒரு பொழுதும் பிரமமன்று.

விசேஷ உரை.

வாக்கு வார்த்தைசொல்லும் சக்தி யாரால் பெற்றதோ, அவர் பிரமம். அவரால்தான் வாக்கு விளங்குகின்றது, ஆனால் அவர் வாக்கினால் விளக்கப்படார், உலகத்தார் இதுவென்று நிச்சயித்து எந்தப் பரிமிதப் பொருள்களை உபாசிக்கின்றனரோ அவை அவரன்று சிலர் நீர், காற்று, தீ, கல் மிருகம், பரவை, மரம் கொடி இவைகளை உபாசிக்கின்றனர். சிலர் சந்திரன் சூரியன் முதலிய கிரகங்களையும் நகத்திரங்களையும் உபாசிக்கின்றனர் சிலர் தேவர்களையும் தேவிகளையும் மனதினால் கல்பனை செய்து கொண்டு அவற்றிற்கு ப்ரதிமூர்த்திகளைச் செய்து உபாசிக்கின்றனர்; சிலர் உலகத்தில் விசேஷ சக்தி பெற்றிருந்த மனிதர்களைக் கடவுளென்று கம்பி வழிபடுகின்றனர் ஆனால் இவைகளிலொன்றும் கடவுளன்று. இவற்றின் வழிபாடு கீடவுள் வழிபாடாகாது.

Whom words express not, but through Whom words are expressed, He is God, know Him. He is not any finite object they worship believing this is God.

(38.) கடோபநிஷத்து

உ-வது வல்லி கஅ-வது வாக்கியம்.

நஜாயதேம்நியதேவா விபஸ்ச்சிந்நாயம்
குதஸ்சிந்நபபூவகஸ்சித்.

பொழிப்புரை.

இந்தப் பரமத்துமாவுக்குப் பிறப்பில்லை, இறப்பில்லை; இவர் எல்லாமறிந்தவர். இவர் ஒன்றிலிருந்துண்டாவதுமில்லை, ஒன்றாவதுமில்லை.

விசேஷ உரை

ஜனனமரணங்களாகிய விகாரங்களற்றவரும், குறைவகுற்றங்களும் இல்லாதவரும், தூய்மையுள்ளவரும், பாபமற்றவருமாகிய பரமாத்மாவிடத்திலிருந்து இவையாவும் உண்டாயிற்று; ஆனால் இவைகளில் தானென்றமல்லர், பால் எப்படி தயிராகின்றதோ, மண் எப்படி வேறுருவத்தைக்கொண்டு எப்படி குடமாகின்றதோ, பொன்வேறு நிலையப்பெற்று எப்படி குண்டலமாகின்றதோ அது போல அவர் ஒரு பொருளாக பரிணமிக்கிறதில்லை. கயற்றினிடத்து பாம்பென்னுமயக்கமும், கானலினிடத்தில் நீரென்னு மயக்கமும், முத்துச் சிப்பியினிடத்தில் வெள்ளியென்னுமயக்கமும் எப்படி உண்டாகிறதோ அதுபோல; கடவுளிடத்தில் ஒரு மயக்கம் நமக்குத்தோன்றி இவ்வுலகம் வினக கத்தைப் பெற்றிருக்கிற தென்பதாயில்லை. அவர் இந்த உலகத்தையெல்லாம் படைத்தார். உலகம் பொருண்மையால் கடவுளிலும் வேறானதே. அவர் அசித்தப்பொருளுமன்று, அவர் நம்மால் தொழப்படத்தக்கவரும், உபாசிக்கப்படத்தக்கவருமாக இருக்கிறார். நாமனைவருமோ, அவரது சேவகர்களும், உபாசகர்களுமாகவிருக்கிறோம்.

This intelligent Being is neither born nor dieth, is not Form any, nor did He change Himself into any.

(39.) கேடுபநிஷத்து

க-வது கண்டம் உ-வது வாக்கியம்.

ஸ்ரோத்ரஸ்யஸ்ரோத்ரம் மநஸோமநோ

யத்வாசோஹவாசம் ; ஸுபத்ராணஸ்ய

பத்ராணஸ்யக்ஷே-ஷஸ்சக்ஷம்.

பொழிப்புரை.

யார் செவிக்குச்செவியும், மனதுக்கு மனதும், வாக்குக்கு வாக்குமோ அவர் பிராணனுக்குப்பிராணன்; கண்ணுக்குக்கண்ணு.

விசேஷ உரை.

பரமேசுவரனிடத்திலிருந்தே கண் காது வாக்கு மனது பிராணன் இவை அதனதன் சக்தியைப் பெறுகின்றன; மேலும், அவரை ஆதாரமாகக்கொண்டே அவை அந்த சக்திகளைபெல்லாம் தனது தனது சக்தியுடன் சேர்க்கக்கூடியவை யாக இருக்கின்றன; ஆனதினால்தான், அவர் செவிக்குச் செவியென்றும் மனதிற்கு மனதென்றும், வாக்குக்கு வாக்கென்றும்; கண்ணுக்கு கண்ணென்றும் சொல்லப்பட்டார். அவர் கண்ணுக்குக்கண்ணினும் தானே கண்ணல்லர், காதுக்குக் காதாயினும் தானே காதல்லர்; மனதிற்கு மனதாயினும் அவர் மனதல்லர்; அவர் அபரிமித ஞானஸ்வரூபி. அவர் யாவற்றிற்கும் காரணர், மேலும்; ஆதாரமான்.

HE is the EAR of ear, the MIND of mind, the SPEECH of speech, the LIFE of life, the EYE of eye.

(40.) சுவேதாஸ்வதம்

ஈ-வது அத்தியாயம் அ-வது வாக்கியம்.

நதஸ்யகார்யம் கரணஞ்ச வித்யதே
நதத்ஸமஸ்சாப்யதிகஸ்சத்ருஸ்யதே ;
பராஸ்ய ஸக்திர் விதைவஸ்ஸ்யதே
ஸ்வபாவிஃ ஜ்ஞாந பலக்ரியாச.

பொழிப்புரை.

அவருக்கு உடலுமில்லை பொறியுமில்லை; மேலும், அவருக்கு ஒப்பானவரும் மேலானவரும் காணப்படார்; விசித்திரமும் சிறந்ததுமான அவரது வல்லமை எங்கும் கேள்விப்படுகின்றது. அவரது ஞானமும் வல்லமையுமான செய்கைகள் இயற்கையானவை.

விசேஷ உரை.

உடல் ஒரு யந்திர விசேஷம், ஒரு விசேஷமாகிய வேலை; பரமேசுவரர் உடலாகிய ஒரு யந்திரமன்று; அவர் உடலைப்போன்ற யந்திரத்தில் கட்டுப்பட்டவரன்று, அவர் யாருடைய காரியமும்ன்று. யாவும் அவருடைய காரியமே, அவர் ஒன்றாகிய காரணஸ்வரூபர்; அவருக்கு உடலில்லை, பொறியில்லை, ஆனால் அவர் யாவற்றையும் பார்க்கிறார், அறிகிறார். அவர் ஒருவரே யாவற்றிலும் மேலானவர், அவருக்கு ஒப்பானவர் ஒருவருமில்லை, அவருக்கு மேலானவருமில்லை. அவர் யாவற்றையும் சிருஷ்டித்தவர், எல்லாப்பொருள்களும் அவரது படைப்பு, அவர் இவ்வுலகமாகிய பேரரசுக்கு அரசன், யாவரும் அவரது குடிகள். அவர் நமது சிறந்த தந்தை, நாமனைவரும் அவரது குழந்தைகள் அவர் நமது தலைவர், நாம் அவது கட்டளைக்குட்பட்ட வேலைக்காரர்கள். யாவும் அவரது நியமத்திற்குட்பட்டிருக்கின்றன; அவரது நியமப்படி உண்டாகி அவரது நியமப்படி அழிகின்றன. ககோளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற ககோளஞானமுடையவரென்ன, பூமியினது சுருப்பத்திற்குள்ளிருப்பதைத் தேடியறிகிற பூதத்துவ வேத்தைஎன்ன, உடலினது நியமங்களை நிரூபிக்கும் சாரீரிகவிதான வேத்தை என்ன, அசித்துப்பொருள்களினது தத்துவங்களை கிர்ணயிக்கும் அசித்துப்பொருள் தூவிலவல்ல பண்டிதர்களென்ன, ஆத்தம தத்துவத்தைப் பரிசீலிக்கும் ஹண்ணிய அறிவுள்ள புத்திமான்களது கூட்டமென்ன, யாவரும் அவரது வியப்பான கருதி முடியாத வல்லமையையே கோஷிக்கின்றனர். அவர்கள் யாவரிடத்திலுமிருந்தே அவரது மேன்மையான வல்லமையின் விரிவுள்ள வர்ணனை எங்கும் கேள்விப்படுகின்றது.

நாம் எப்படி பொறிவழியாக ஒன்றையறிந்து சிறுக்கெனது புத்தியுத்திகளால் பரம்பரைக்கிரமத்தில் ஒவ்வொரு விஷயத்தை ஆராய்கிறோமோ அது போலவன்று அவரது பலமென்னும் செய்கை. அவர் இயற்கையாகவே தனது மகிமையால் யாவற்றையு மறிகிறார், மேலும் அவர் தனது ஒரு நினைப்பாகிய பலத்தினால் தனது கண்ணோக்கங்களை முடிப்பிக்கிறார். ஒரு விஷயத்தை யறிவதற்காக பொறிகள் முதலிய கேற்றென்றின் துணை அவருக்கு வேண்டியதில்லை. மேலும் தனது வல்லமையை விளங்கச்செய்யவும் அவருக்கு கேற்றெரு

உபகரணமும் அவசியமில்லை. அவரது ஞானக்கிரியையும், பலக்கிரியையும் இயற்கையானவை. யாரிடத்திலிருந்து ஞானத்துடன் கூடிய இவ்வெண்ணிறந்த உயிர்கள் உண்டாகின்றனவோ, அவரது ஞானம் எவ்வளவு வியக்கத்தக்கது; மேலும் யாரிடத்திலிருந்து இப்பொருள்களெல்லாம் உண்டாகி அததற் குரிய வல்லமையைப்பெறுகின்றனவோ, அவரது வல்லமை எவ்வளவு பெருமையுடையது.

He has neither body nor senses; His equal or superior is not to be seen. His power pre-eminent and manifold is every where to be heard of? All His might and wisdom are self-derived.

(41.) சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

சு-வது அத்தியாயம் சு-வது வாக்கியம்.

நதஸ்ய கஸ்சித் பதிரஸ்திலோகே

நசெஸிதாநைவச தஸ்யஸீமகம் ;

ஸகாரணம் கரணாதிபாதிபோநசாஸ்ய

கஸ்சிஜ்ஜரிதாநசாதிப: .

பொழிப்புரை.

உலகத்தில் அவருக்கு யாதொரு தலைவருமில்லை, நியந்தாவுமில்லை. அவருக்கொரு அவயவமும் இல்லை. அவர் யாவற்றிற்கும் காரணர். மனதிறகுத்தலைவர். அவரைப்பெற்றோருமில்லை. அவருக்கதிபதியுமில்லை.

விசேஷ உரை.

அவர் நித்தியர், நிரவயவர், ஸ்வதந்திரர், பிறப்பற்றவர், மிகப்பெருமையான ஆத்மா; ஆகவே, அவர் பல அவதாரங்கள் எடுத்ததாகவும், அவருக்கு தாய்தந்தை, சகோதிரர், மனைவிமக்கள் இருந்ததாகவும்; பரதந்திரமும் அபூரணமுமான மானவஜாதியாரைப்போல சுக துக்கங்களை அனுபவித்ததாகவும் எண்ண இடமில்லை, அப்படி எண்ணுவது வேத விரோதமாகும்.

He is formless and has no master in these worlds, no governor. He is the Cause, He is the Lord of the soul. He has no progenitor, no sovereign.

(42.) சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

சு-வது அத்தியாயம் சு-வது வாக்கியம்.

ஸர்வாதிஸஹர்த்வமதஸ்சகிர்யக்

ப்ரகாஸ்யன் ப்ராஜுதே யத்வநத்வாந் ;

ஏவம் ஸதேவோ பகவான் வரேண்யோயோநி :

ஸ்வபாவாநதிதிஷ்டத்யேக: .

பொழிப்புரை.

சூரியபிம்பம் மேலும்கீழும் பக்கத்திலும் எல்லாவிடங்களுமே பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டே விளங்குகிறதோ, ஞான ஒளியையே இயற்கையாக உடையவரும் ஐசுவரியத்தோடு கூடியவரும், தொழத்தக்கவரும், யாவற்றிற்கும் காரணருமானவர் அவ்விதமாகவே விளங்குகிறார். ஒருவராகவிருந்தும் அவர் எல்லாப் பூதங்களினது இயற்கைகளையும் நியமிக்கிறார்.

விசேஷ உரை.

சூரியபிம்பம் எப்படி யாவற்றையும் விளக்கிகொண்டு தானும் விளங்குகிறதோ, அத்தவித்யராகிய பரமேசுவரரும் அதுபோல அகருடையதாகிய இப்படைப்புக்கிடையில் விளங்குகிறார். இவரைப்பிரகாசிக்கச்செய்பவரும் ஒருவரில்லை; அவர் ஸ்வயம்பு, அவர் தாமாக விளங்குகிறவர். அவர் காற்றினிடத்தில் ஒலியையும், தீயினிடத்தில் சுருளையும், நீரினிடத்தில் தன்மையையும், வைரத்தினிடத்தில் வன்மையையும், பாதத்தினிடத்தில் நடக்குந் தன்மையையும், எல்லாபூதங்களிடத்தும் அவற்றின் ஸ்வபாவங்கள் யாவையும் நியமித்திருக்கிறார்.

As the sun shineth displaying all regions upper, middle, and lateral, even so manifest is the Being Divine, the Lord of all riches, Adorable, and the Origin of all. He alone regulateth all natures.

(43.) 'கேகேபநிஷத்து

க-வது கண்டம் ௩-௪ வது வாக்கியங்களில்.

நதத்ர சக்ஷூர்கசசதி நவாக்கசசதிநோமநோந
வித்மோநவிஜாநீ மோயதைத தநுலிஷ்யத்
அந்யதேவ தத்விதிதாததோ அவிதிதாததி;
இதிஸுஸ்ரும பூர்வேஷாம் யேநஸ்தத்வயாச சக்ஷிரே.

பொழிப்புரை.

அவர் கண்ணுக்கும் வாக்குக்கும் மனதிற்கும் விஷயமாகார். அவரைப்பற்றி நமக்கொன்றும் விசேஷமாகத்தெரியாது; அவரைப்பற்றி இவ்விதமாக உபதேசிக்கிறதென்றும் தெரியவில்லை. அவர் தெரிந்த பொருளுக்கும் தெரியாதபொருளுக்கும் வேறானவராகவிருக்கிறார். பிரமவிஷயமாக நமக்கு உபதேசித்த பூர்வ ஆசாரியர்களால் இவ்விதமாகக் கேள்வியுற்றோம்.

விசேஷ உரை.

யார் கண்ணுக்குச்சண்ணுயிருந்தும் கண்ணுக்குப் புலப்படாரோ, வாக்குக்கு வாக்காகவிருந்தும் வாக்குக்கு விஷயமாகாரோ, மனதிற்கு மனதாகவிருந்தும் மனதினால் கவரப்படாரோ, அவர் விஷயமாக அவர் நம்மாவறியப்

பட்டபொருள் அறியப்படாப்பொருள் யாவற்றிற்கும் வேறானவென்று மாதிரந்தான் உபதேசஞ் செய்யலாம்; நமக்கெத்தனை பொருள்கள் விசேஷமாகத் தெரிந்திருக்கின்றனவோ அவற்றில் ஒன்றும் அவரன்று. மேலும் எத்தனை பரிமிதமான படைப்புப்பொருள்கள் நமக்குத் தெரியாமலிருக்கின்றனவோ அவற்றிலும் அவரொன்றுமல்லர். அவர் அறியப்பட்டவும் அவர் அறியப்படாவுமாகிய எல்லாப் பரிமிதப்பொருள்களையும் படைத்தவர், அவற்றிற்கு ஆதாரத்தைத்தந்தவர், அவற்றை நிர்வகிப்பவர், யாவற்றிற்கும் உள்ளேயிருப்பவர் யாவற்றிற்கும் வேறானவர், ஸ்வதந்திரர். முன்னோராகிய ஆசாரியர்களுடைய உபதேசமும் இதுதான்.

Him, neither eye reacheth nor speech, nor mind. We know Him not, therefore we know not how to teach His nature to others. He is apart from known as well as from unknown objects. This we have heard from them of days gone by who explained Him to us.

(44.) பிரஹ்தாரணிய உபநிஷத்து

ஈ-வது அத்தியாயம் ச-வது பிரமாணம் உஉ-வது வாக்கியம்.

ஸௌஷ்டேகி நெத்யாத்மா க்ருஹ்யோ
நஹிக்குஹ்யதே.

பொழிப்புரை.

அப்பரமாத்துமாவை இதுவன்று இதுவன்று என்று நிர்ந்தேசித்தல் வேண்டும். அவர் ஒரு இந்திரியத்தினாலும் கிரகிக்கப்படத்தக்கவரன்று. அவர் ஒரு இந்திரியத்தினாலும் கிரகிக்கப் பட்டமட்டார்.

விசேஷ உரை,

படைத்தளித்தழிக்கவல்ல பரம்பொருள் யாரோ அவர் படைப்புக்கு அப்புறப்பட்ட பொருள்; இவ்வளவுதான் அவரைப்பற்றி நிர்ந்தேசிக்கலாம். கண்ணினால் எதைப்பார்க்கக்கூடுமோ கருத்தினால் எதை முற்றும் கருதக்கூடுமோ அது அவரன்று. அவர் இந்திரியத்தினாலும் மனத்தினாலும் கிரகிக்கப்படாதவர், கேவலம் பரிசுத்தமான ஞானத்தினால் அந்தச் சத்தியமான புருஷனைப்பார்க்கலாகும்.

Not this, not this is God. He is incomprehensible, therefore, He is not comprehended.

(45.) பிரஹ்தாரணிய உபநிஷத்து

எ-வது அத்தியாயம் எ-வது பிரமாணம் க-வது வாக்கியம்.

ஸௌஷ்டேகஸர்வஸ்யேஸாந: ஸர்வஸ்யாதிபதி:
ஸர்வமிதம் ப்ரஸாஸ்தியதிதம் கிஞ்ச.

பொழிப்புரை.

அப்படிப்பட்ட இப்பரமத்துமாவே யாவற்றிற்கும் நியந்தை யாவற்றிற்கும் தலைவர் ; அவர் இவ்வுலகத்தில் எத்தனைபொருள்க ளிருக்கின்றனவோ அவையாவற்றையும் நியமத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

விசேஷ உரை.

தேவர், மனிதர், விலங்கு, புன் யாவும் அவரது சாஸனத்தினாலேயே பிருக்கின்றன. யாரும் அவரது சாஸனத்தைக் கடக்கவல்லவரல்லர்.

He is the Governor of all, and the Sovereign of all, He it is that ruleth all this whatever is.

(46.) பிரஹதாரணிய உபநிஷத்து

சு-வது அத்தியாயம் ச-வது பிரமாணம் ௩௦-வது வாக்கியம்.

எகதைவாதுத்ருஷ்டவ்யமே ததப்ரமேயம் த்ருவம்;
விரஜபர ஆகாஸாதஜ ஆத்மாமஹான் த்ருவ:.

பொழிப்புரை.

ஒப்பற்றவரும் அழிவற்றவருமான கடவுளை ஒருவரென்று அறியத்தக்கது. அவர் நிருமலமானவர், ஆகாயத்தைவிட சூக் குமமானவர், பிறப்பற்றவர், பரமத்துமா, பெரியவர், நித்திய மானவர்.

விசேஷ உரை.

கடவுள் ஒருவர். மேலும் ஒப்பற்றவர்; அவரோடு ஒப்பிடத்தக்க ஒரு டோ ருளில்லை. அவர் எல்லாப் பொருள்களிலும் பேரானவர். அவர் ஆகாயத் தைக்கடந்தவர். அவர் ஆகாயத்தினிடையேயிருந்து தனக்குரிய சகலகாரியங ளையும் நியமனம் செங்கிறார்.

He is to be known as the one, without parallel and true.

He is pure, unborn, great, eternal, and above all space.

(47.) சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

௩-ம் அத்தியாயம் கஅ-வது வாக்கியம்.

அபாணிபாதோ ஜவநோ க்ருஹீதா

பஸ்யத்ய சக்ஷ: ஸஸ்ருணோத்யகர்ண: ;

ஸவேத்திவேத்யம் நசதஸ்யாஸ்தி வேத்தாத

மாஹுரக்யம் புருஷம் மஹாந்தம்.

பொழிப்புரை.

அவருக்கு கையிலலை, ஆயினும் கிரகிக்கிறார்; அவருக்கு காலிலலை, ஆயினும் நடக்கிறார்; அவருக்கு கண்ணிலலை, ஆயினும் பார்க்கிறார்; அவர் அறியத்தக்க யாவையும் அறிகிறார்; ஆனால் அவரை முற்றும் அறியாதவரிலலை; அவரையாவற்றிற்கும் முதன்மைபானவரென்றும், பூரணரென்றும், பெரியவரென்றும் உரைக்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

பரிமிதமாகிய இச்சிறுயிர்களுக்கு இருப்பதுபோல அவருக்கு கைகால் முதலிய ஒரு அவயவமும் இல்லை; ஆனால், கைகால் முதலியவைகளினாலாக வேண்டிய தொழில்கள் அவரது கருதற்கரிய வல்லமையினால் சாதாரணமாக நிறைவேறுகின்றன.

He runneth without feet, graspeth without hands, seeth without eye and heareth without ear. He knoweth all but none knoweth Him. They say Him to be the First of all, Perfect and Great.

(48.) பிரஹ்தாரணிய உபநிஷத்து

அத்ருஷ்டோ த்ரஷ்டா ஸ்ருத:ஸ்ரோதா

மதோமந்தா விஜ்ஞாதோ விஜ்ஞாதா.

பொழிப்புரை.

அவர் பார்க்கப்படாதவர், பார்ப்பவர்; அவர் கேழ்க்கப் படாதவர், கேழ்ப்பவர்; அவர் கருதப்படாதவர், கருதுகிறவர்; அவர் அறியப்படாதவர், யாவற்றையும் அறிபவர்.

விசேஷ உரை.

பூரண புருஷனாகிய பரமேஸ்வரனுக்குக் கண் காது முதலிய பொறிகளும் இல்லை. ஆனால் நாம் கண் காது முதலியவைகளினால் எவற்றையறியக் கூடியவர்களாக விருக்கின்றோமோ அவ்வணுத்தையும், இந்தச் சருவஞ்ஞாகிய புருஷன் அறிகிறார்; மேலும், எவற்றை நாம் அறியவில்லையோ, அவற்றையும் அவரறிகிறார். அவர் குறைவற யாவருக்குள்ள யாவற்றையும் அறிகிறார்; ஆனால் ஒருவரும் அவரது ஸ்வரூபத்தை முற்றும் அறியவல்லவரல்லர்.

Being himself unseen, He is the Seer; unheard, He is the Hearer; Unconceived, He is the Conceiver; and Unknown, He is the Knower.

(49.) ஈசோபநிஷத்து

ச-வது வாக்கியம்,

அநேஜதேகம் மநஸோஜவீயோரை

நத்தேவா ஆப்துவன்பூர்வமர்ஷத்;

தத்தாவதோர்யாநத்யேதிதிஷ்ட

த்தஸ்மிந்ரபோமாதரிஸ்வாததாதி.

பொழிப்புரை.

கடவுள் ஒருவர். அவர் அசைபவரல்லர். மனதை விட அதிக விரைவாகச் செல்பவர். பொறிகளுக்கு முன்செல்லுகிற இக்கடவுளை பொறிகளிலொன்றும் அடையமாட்டாது. அவர் ஸ்திரமாகவிருந்தும் விரைவாகச் செல்லுகிற மனமுதலிய பொறிகளைக்கடந்து செல்லுகிறார். காற்று அவரிடத்து இருந்துகொண்டு உயிர்களுக்கு உடல்களினது அசைவைத் தருகின்றது.

விசேஷ உரை.

ஒரு இடத்திலிருந்து வேறொரு இடத்திற்கு போதற்கு செல்லல் என்று பெயர். ஒன்றாகிய கடவுள் எவ்விடத்திலும் ஒரேவிதமாக நிறைந்திருக்கிறார். அவரில்லாத இடமில்லை. அதுபற்றி ஒரு இடத்தைவிட்டு வேறொரு இடத்திற்கு போகிறாரென்று நினைக்கிறதற்கில்லை. ஆகையால் அவர் அசலர், அவர் அசைவதில்லை, அவர் அசலராயிருந்தும் மனதைவிட விரைவாகச் செல்பவர்; மனது அவரை முற்றும் பற்றமாட்டாது. பொறிகளைத்தும் அவரைக்கிரகிக்கமாட்டா. விரைவாகச் செல்லுகிற மனதும் மற்ற இந்திரியங்களனைத்தும் அவரைப்பற்றுதற்கு எவ்வளவோ முயற்சி செய்கின்றது. அவர் ஸ்திரமாக இருந்தும் அவற்றை எல்லாம் கடந்து செல்லுகிறார். காற்று உயிர்களுக்கு உடல்களினது எல்லா அசைவுகளையும் தருகின்றது. காற்றில்லாவிடின் உடல் அதிக சிறிது காலத்திற்குள்ளாகவே ஒழுங்கற்று விழுந்துவிடும். ஆனால் காற்று இந்த சக்தியை யாரிடத்திலிருந்து பெற்றதோ அவரில்லாவிடின் அது வேறு யாரிடத்திலிருந்து இந்தச் சக்தியைப்பெற்று அதன் மூலமாக உயிர்களினது உடலை காக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது; அதினூற்றான் “அவரிடத்திலிருந்துகொண்டு காற்று உயிர்களுக்கு உடலினது அசைவுகளனைத்தையும் தருகின்றது.” என்று சொல்லப்பட்டது.

He, the one, moveth not, yet is He swifter, than the mind. The mind with the senses reacheth Him not as He is always in advance of them. He not moving, outstrippeth them. It is through Him, air contributeth to the functions of life.

(50.) ஈசோபநிஷத்து

ரு-வது வாக்கியம்.

ததேஜதி தந்நைஜதி தத்தூரே
தத்வதந்திகே, ததந்தரஸ்ய ஸர்வஸ்ய
ததுஸர்வஸ்பாஸ்ய பாஹ்யத:

பொழிப்புரை.

அவர் அசைகிறார், அசையவில்லை; அவர் தூரத்திலிருக்கிறார், அவர் ஸமீபத்திலுமிருக்கிறார்; அவர் இந்த யாவற்றிற்கும் உள்ளேயிருக்கிறார், அவர் இந்த யாவற்றிற்கும் வெளியேயுமிருக்கிறார்.

விசேஷ உரை.

உலகத்தார் வேறொரு இடத்தை அடைவதன் நிமித்தம் சென்றகொண்டிருக்கின்றனர். அவர் எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருப்பதனால் செல்வதினாண்டாகத்தக்கபயன் அவருக்கு ஒரேகாலத்தில் கிடைக்கின்றது. ஆனதால் “அவர் அசைகிறார்” என்று சொல்லப்பட்டது. அதன் பொருள் அவருக்கு அசைவதின் பயன் நிறைவேறியிருக்கிறதென்பதாம். ஆனால் உலகத்தார் எப்படி ஒரு இடத்திலிருந்து வேறொரு இடத்திற்குச் செல்கின்றனரோ அப்படி அவர் செல்வதில்லை. காரணமென்ன எனின், அவர் எங்கும் நிறைந்த வடிவமுடையவராக இருக்கிறார். அவர் நகத்திரங்கள் எவ்வளவு தூரத்திலிருக்கின்றனவோ, அவ்விடத்திலுமிருக்கிறார். அவர் கேவலம் தூரத்தில் மாதிரியில்லை; அவர் நமக்கருகிலுமிருக்கிறார். அவர் நமக்குள்ளாக மிக அருகிலுமிருக்கிறார். அவர் நம்மெல்லோருக்குள்ளும் இருப்பதுபோலவே, நமக்கு வெளியிலுமிருக்கிறார். யாதொரு அரசன் தனது வம்மாஸனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு தனநோணையைச் செலுத்துவதுபோல, அவர் பரிமிதமாகிய ஓரிடத்திலிருப்பவரல்லர். அவர் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே விதமாக இருந்துகொண்டு உலகத்தைக்காத்துவருகிறார்.

He goeth, He goeth not, He is far, He is near,
He is within all, He is out of all.

(51.) ஈவேதாசுவதர உபநிஷத்து

ந-வது அத்தியாயம் ந-வது வாக்கியம்.

ஸர்வத:பாணிபாதந்த ஸர்வதோக்ஷிசிரோமுகம்;
ஸர்வத:ஸ்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்யதிஷ்டதி.

பொழிப்புரை.

எங்கும் அவரது கைகாலகள், எங்குமவரது கண்தலை முகம், எங்குமவரது செவி. அவருஸகெல்லாம் பரவி இருக்கிறார்.

விசேஷ உரை.

அவ்வொருமுகிருப்பதை அறிந்து ஓ மானிடர்களாகிய எல்லோரே! நம் செய்கைபுரிதற்குள்ளக்சினர்ச்சிபுடையவர்களாகுங்கள்; மேலும், பாவத்தொழிற் புரிதற்கஞ்சங்கள்.

Every where are His hands and feet; every where are His eyes, head and face; every where are His ears in the world; He existeth outspreading all.

(52.) கடோபநிஷத்து.

டு-வது வல்லி அ-வது வாக்கியம்.

யயேஷ்சுப்தேஷு ஐாகர்திகாமம் காமம்
புருஷோ நிர்மிமாணஃ; ததேவ ஸுக்ரம்
தத்ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருத முச்யதே;
தஸ்மின் லோகாசிரிதா: ஸர்வே
ததுநாத்யேதி கஸ்சந.

பொழிப்புரை.

எந்தப்பூரணபுருஷர் எல்லா உயிர்களும் உரங்கிக்கொண்டிருக்கையிலும், தான் விழித்துக்கொண்டிருந்து, அவைகளுக்கு வேண்டிய யாவற்றையும் படைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாரே! அவர் சுத்தர்; அவர் பிரம்மம், அவர் அழிவற்றவரென்று சொல்லப்படுகிறார். யாரும் அவரை அதிகக்கிரமிக்கமாட்டார்கள்.

விசேஷ உரை.

நாம் விழிப்புக்காலத்திலேயும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறோம்; அவர் எப்பொழுதும் விழிப்பாகவேயிருந்து, நமக்கு பலவிதமாய் பயன்படுத்தக்கூடியவற்றையும் பகர்ந்து தருகிறார். நாம், நமக்கு நன்மையானதை முடிக்கும் உழைப்பில் வெறுப்படையும் காலத்தும் அவர் வெறுப்படைவதில்லை. அவர் நமக்கு ஒய்வில்லாமல் நன்மையைச் செய்துகொண்டேயிருக்கிறார்.

He, the Perfect who, while they sleep, is awake with rearing up object after object of desire; He is the Pure, the Supreme, the Immortal. By Him are all worlds supported; none can transgress Him.

(53.) தைத்திரிய உபநிஷத்து

பிருகுவல்லி சு-வது அநுவாகம்.

ஆநந்தாத்யேவ கல்விமாநி பூதாநி
ஜாயந்தே ஆநந்தே நஜாதாநி ஜீவந்தி
ஆநந்தம் ப்ரயந்த்யபிஸம் விஸந்தி.

பொழிப்புரை.

நிச்சயமாய் இவ்வுயிர்கள் ஆநந்த ரூபனிடத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன. உண்டானவை ஆநந்த ரூபனாலேயே நிலைபெற்றிருக்கின்றன. ஆநந்தரூபனையே நோக்கிச் சென்றடைகின்றன.

விசேஷ உரை.

படைத்தளித்தழிக்கவல்ல பரமேசுவரனுக்கு இகேதூறியாக யாதொரு பெயருமில்லை. முற்காலத்திருந்த பிரமவாதிகள் தமக்குள் நிரதீசயனாகியும் மஹானாகியும், எங்கும் நிறைந்தவனாகியும், ஸர்வகதனாகியும், நன்மையே வடிவாக உடையவனாகியும் இருக்கிற மஹாபுருஷனை ஸாக்ஷாத் தாக அடைந்து அதனனுண்டான குற்றமற்ற பேரின்பத்தையனுபவித்து, அவரை ஆனந்த ஸ்வரூபனென்று வெளியிட்டனர். நாமும் அவரது அன்பில் மூழ்கினவர்களாகி, நம்மிலும் பேரின்ப ரஸம் பெருகின்றானால்; அப்பொழுது, நாமும் அவரை ஆனந்த ஸ்வரூபனென்று சொல்லுவோம்.

From Him, the Blissful, do these creatures received being; through Him, the Blissful, they, after receiving being, subsist; and Him, who is Blissful they at last depart unto & enter.

(54.) பிரசன்னோபநிஷத்து

யஸ்சாயமஸ்மிந்நாகாசே தேஜோமயோ

அம்ருதமய: புருஷ: ஸர்வாநுபூ::

யஸ்சாயமஸ்மிந்நாத்மநி தேஜோமயோ

அம்ருதமய: புருஷ: ஸர்வாநுபூ::

தமேவ விதித்வாதிம்ருத்யுமேதி

நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய.

பொழிப்புரை.

இந்தவெளியில் யார் இந்த ஞானவடிவுடையரும், அழிவற்ற தன்மையரும், பூரணரும் யாவற்றையும் அனுபவிக்கிறவருமாக விருக்கிறாரோ; யார் இந்த ஆத்துமாவினிடத்தில் இந்த ஞான வடிவரும், அழிவற்றதன்மையரும், பூரணரும் யாவற்றையும்

அனுபவிக்கிறவருமாயிருக்கிறாரோ அவரையறிந்து சாதகர் மரணத்தைக்கடக்கிறார். அது தவிர முத்திபெறுதற்கு வேறு வழியில்லை.

விசேஷ உரை,

இவ்வெளி ருனியமாக இருக்கவில்லை, ஞானமயனும் அமிருத மயனுமாகிய புருஷனால் நிறைந்திருக்கிறது. இந்த ஆத்துமாவினிடத்திலும் அவர் பூரணஸ்வரூபமாக வீற்றிருக்கிறார். அவர் உன்னும் புறமும் எல்லா இடங்களிலும் இருந்துகொண்டு யாவற்றையும் அறிகிறார். யார் அந்தமஹானும் அமிருத மயனுமாகிய புருஷனை அறிந்து அவரிடத்தில் நிறைந்த அன்புடையவராகி அவரது நனளோக்கத்துடன் தன்னுடைய நல் வீருப்பத்தைச் சேர்ந்து அவரிடத்தில் ஆத்துமாவை ஸமர்ப்பிக்கிறாரோ : அவர் அழிவற்ற அந்தப் புருஷனையடைந்து அழிவுள்ள நிலையைக் கடக்கிறார்.

Having known Him who is in all space, the Glorious, the Immortal the Perfect, and the All Perceiving; Who is in the soul, the Glorious, the Immortal, the Perfect, and the All Perceiving one avoideth death (Spiritual death). No other path there is for Salvation.

(55.) சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

சு-வது அத்தியாயம் சு-வது வாக்கியம்.

தமீஸ்வராணாம் பரமம் மஹேஸ்வரம்
தம்தேவாநாம்பயமம் சதைவதம்;
பதம் பதீநாம் பயமம் பயஸ்தாத்
விதாமதேவம் புவநேஸுமீட்யம்.

பொழிப்புரை.

எல்லாப் பிரபுக்களுக்கும் சிறந்த பிரபுவும், எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் சிறந்த தேவதையும், எல்லாத் தலைவர்களுக்கும் சிறந்த தலைவனும், சிறந்த எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவனும், தானாக விளங்குகிறவனும் உலகங்களுக்கு ஈசனும், துதிக்கப்படத்தக்க வருமானவனை யாமறிவோம்.

விசேஷ உரை.

அவர் பிரம்மாண்டத்தினது தலைவர், அரசர்களுக்கெல்லாம் அரசர், யாவருக்கும் ஈசுவரர். அவரது செல்வத்திற்கு எல்லை இல்லை. உலகத்தில் யாருக்கு எவ்வளவு செல்வமிருக்கிறதோ அவையனைத்தும் அவரது செல்வமே, எவ்வளவு செல்வமுடைய பிரபுக்களிருக்கின்றனரோ அவர்களையெவருக்கும்

அவர் பிரபு; யாவருக்கும் அவர் மஹேசுவரர், அவர் இந்தப்புலியினது இரஜ்ஜியேச்சுவரர்களுக்கும் ஈசுவரர், மேலும் இம்மண்ணுலகத்தையிட சிறந்த வேறு உலகங்களில் வசிக்கும் தேவதைகளுக்கும் அவர் ஈசுவரர். ஜகத்தினது எந்தப்பாகத்தில் எந்த உலகத்தில் மனிதர்களைவிட ஞானம், தருமம், அன்பு இவைகளினால் உயர்வடைந்து மிகச்சிறந்து விளக்குகிற எத்தனை ஜீவர்களிருக்கின்றனரோ அவர்களனைவருமே தேவ சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறவர்கள்; அந்த எல்லா தேவதைகளைவிட அவர் சிறந்த தேவதை, பரம் பூஜனியர்; மேலும் நியந்தா, அவர் எல்லா பிரதிபாலகர்களுக்கும் பிரதிபாலகர், அவர் சிறந்ததிலும் சிறந்தவர். அவரைவிட சிறந்தவர் யாருமில்லை. அவர் நாம் தொழுத்தக்கவர், அவர் நாம் துதிக்கத்தக்கவர். அவர் மெது மிகுந்த அன்பிற்கு உரியவர்; நம்மால் மிகவும் பூஜிக்கப்படத்தக்கவர்.

We know Him who is of sovereigns the highest Sovereign, of Gods the greatest God, the Lords of lords, the Most Excellent of all things excellent, the Being Divine and the Governor of these worlds, worthy of homage.

(56.) முண்டகோபநிஷத்து

உ-வது முண்டகம் உ-வது கண்டம் உ-வது வாக்கியம்.

யதர்சி மத்யணுப்யோணு யஸ்மின்லோகா
நிஹிதா ஸோகிநஸ்ச; ததேதத் ஸத்யம்
ததம்ருதம் தத்வேத்தவ்யம் ஸௌம்யவிக்தி.

பொழிப்புரை.

யார் ஞான ஒளியையே வடிவாக உடையவரோ, யார் அணுவிலும் அதிஞ்சுக்குமமானவரோ, யாரிடத்தில் உலகங்களும் உலகத்தவரும் நிலைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனரோ அவரே, சத்திய ஸ்வரூபி; அவரே அழிவற்றவர். அவரே ஞானத்தினால் அறியப்படத்தக்கவர். ஓ பிரிய சிஷ்யனே! நீ அவரை ஞானத்தினால் அறியக்கடவாய்.

பொழிப்புரை.

ஓ அன்பனே! உனது கருத்தை யாவற்றிற்கும் உன்ளுக்குன்னாகவிருக்கிற பரமத்துமாவின்னு வேறு செய்யவேண்டாம். அவரின்னு அதை வேறுபடுத்தி தாழ்ந்தநிலைக்கு வந்துவிடவேண்டாம்; ஆனால், அதைத் தாய்மைப்படுத்தி அவரது ஸமீபத்திற்குக்கொண்டுபோகக்கடவாய். கருத்தை ஒருவழிப்படுத்தி அதனால் பரமத்துமாவையறியக்கடவாய். மேலும் இந்த அந்நியாத்மயோகத்தினுண்டாகும் பேராஃர்த்தத்தை அனுபவிக்கக்கடவாய்.

He is glorious and subtler than subtle and in Him are these worlds with their inhabitants placed. This is He who is true. He is Immortal. He should be penetrated into by meditation. O beloved penetrate into Him.

(57.) பிரஹ்தாரணிய உபநிஷத்து

ஈ-வது அத்தியாயம் ச-வது பிரமாணம் ௩௦-வது வாக்கியம்.

ஸர்வஸ்யவஸீஸர்வஸ்யேஸாந:

ஸர்வஸ்யாதிபதி:; ஸநஸாதுநாகர்மணூப்யான்

நொஏவஅஸாதுநாகணீயான்.

பொழிப்புரை.

யாவும் பரமாத்மாவசமாகவிருக்கின்றன. அவர் யாவற்றையுமும் நியமிப்பவர்; மேலும், யாவற்றிற்கும் தலைவர்.. நல்லசெய்கையால் அவருக்குப் பெருமையும், தீயசெய்கையால் அவருக்குச்சிறுமையும் உண்டாவதில்லை.

விசேஷ உரை.

பரமத்துமா எதை எந்த நியமத்தில் வைத்தாரோ அது அந்த நியமத்தினையே யிருக்கின்றது; எதுவும் அவரது நியமத்தைக் கடக்கவல்லதன்று. அவர் ஸர்வேசுவரர், யாவற்றையும் நியமிப்பவர், யாவற்றிற்கும் தலைவர். மனிதர்கள் எப்படி நல்லசெய்கையால் உயர்வும், தீயசெய்கையால் தாழ்வும் பெறுகின்றனரோ; அப்படி அவரது நிலை மாறுவது சம்சவமன்று. அவருடைய ஸ்வரூபம் எதைவிட சிறந்ததொன்றில்லையோ அவ்வளவு சிறந்ததும்; மேலும் மாறுதலடைந்து தாழ்ந்த நிலைக்கு வரக்கூடாததெதுவோ, அவ்வளவு மாறுவியற்கையுடையதுமாகவிருக்கின்றது.

The Subjector of all, the Governor of all and the Sovereign of all, He has neither to become greater by good works nor through has works less.

(58.) பிரசன்னோபநிஷத்து

ச-வது பிரசினம் கக-வது வாக்கியம்.

விஜ்ஞாநாத்மா ஸஹதேவைச்சஸர்வை:
 ப்ராணாபூதாநி ஸம்ப்யதிஷ்டந்தியத்ர;
 ததக்ஷம் வேதயதேயஸ்து வெளம்ய
 ஸஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வமேவா விவேச.

பொழிப்புரை.

ஓ பிரியதரிசனனாகிய சிவியனே! ஜீவாத்துமா, எல்லா
 இந்திரியங்கள், பிராணிகள், வேறுபொருள்கள், யாரிடத்தில் நிலை
 பெற்றிருக்கின்றனவோ, அந்த அழிவற்ற பொருளை யார் அறிகி
 ருரோ, அவர் யாவற்றையும் அறிந்தவராகி, யாவற்றிலும் பிரவே
 சிக்கிறார்.

விசேஷ உரை.

ஜீவாத்துமாவும், இந்திரியங்களும், பிராணனும் வேறு எல்லாப்பொருள்
 களும் யாரினைத்தமாத் திரத்தில் உண்டாகின்றனவோ; யாருடைய திருவன்
 னப்படி கேட்கமாக இருக்கின்றனவோ; அந்த அழிவற்ற புருஷரை யார் அறிகி
 ருரோ அவருக்கு எல்லா ஐயங்களும் நீங்குகின்றன; மேலும், அவர் யாவற்றி
 லும் பிரவேசித்து எல்லாப் பொருள்களிடத்திலும் அவ்வழிவற்ற மங்கள
 புருஷனைத்தரிக்கிறார்.

He, O beloved, who knoweth Him the imperish-
 able in Whom dwell the soul, the senses, and living
 beings and things, knoweth all and comprehendeth all.

(59.) கடோபநிஷத்து

சு-வது வல்லி கஉ-வது வாக்கியம்.

தைவவாசா நமநஸாப்ப்யாப்தும்
 சக்யோநசக்ஷ-ஷ்டா; அஸ்தீதிப்ருவதோ
 அந்யத்ரகதம் ததுபலப்பதே.

பொழிப்புரை.

பிரமத்தையடைவதற்குக் கூடியதாகவிருக்க வாக்கினாலு
 மில்லை, மனதினாலுமில்லை, கண்ணினாலுமில்லை, கடவுள் உள
 ரென்று சொல்லுகிறவர்களைவிட பிறர், அவரை எப்படி அடை
 வார்கள்.

விசேஷ உரை.

பரமேசுவரது ஸ்வரூபம் காணப்படாதது. சொல்லமுடியாதது, கருதி முடியாதது. அவரைக் கண்ணினாலாவது, வாக்கினாலாவது, கருத்தினாலாவது அறியக்கூடாது; அவரைக்கேவலம் ஒரு ஆத்தமப் பிரத்தியயத்தினால் மாதிரும் அடையலாகும். நாம் நம்மை அபூர்ணரென்றும் பரதந்திரரென்றும் நம்புகிறோம், அசற்குள் பூரணமும் ஸ்வதந்திரமுமான பொருளொன்றுள தென்னும் நம்பிக்கையடங்கியிருக்கிறது; அந்தக்காரணத்தினால் பூரணமும் ஸ்வதந்திரமுமான பொருளொன்றின்றேல், நம்மை அபூரணரென்றும் பரதந்திரரென்றும் நம்புவதற்கு ஒரு ஆதாரமில்லை; பரதந்திரமும், அபூரணமுமான ஒருபொருளின் இருப்பினால், ஒரு ஸ்வதந்திரமாகிய பூரணப்பொருளின் இருப்பு வெளிப்படுகின்றது. இந்த நம்பிக்கை தாளுகவுள்ளது; இந்த ஏதுவினால் இதைப்பரீக்ஷிக்கவேண்டிய ஆவசியகமில்லை. பரதந்திரமும் அபூரணமுமான பொருளைப் படைத்தவரும், அதன் ஆச்சரயமுமான ஸ்வதந்திரமாகிய ஒரு பூரணபுருஷர் இருக்கிறுரென்னும் இயற்கையான ஆத்தமப்பிரத்தியயமானது யாவருடைய உள்ளத்திலுமிருக்கிறது. பிறகு எப்பொழுது இவ்விஷயத்தில் ஐயமுண்டாகிறதோ அப்பொழுதுதான் யுத்திவிசாரணையுண்டாகிறது; ஆனால் அந்த விசாரணையின் பின்னரும், வாக்குக்கும் கருத்திற்கும் புலப்படாதவரும் ஞானத்திற்குப் புலப்படுகிறவருமான ஸ்வதந்திரமாகிய ஒரு பூரணபுருஷரிருக்கிறுரென்னும் வித்தாந்தமே உண்டாகின்றது. அக்காரணத்தினால் எப்பொழுது நமது நிர்மலமான ஞானத்திற்கு அந்த ஸத்திய சுந்தர மங்கள புருஷர் விளங்குகிறாரோ, அப்பொழுது ஆத்தமப்பிரத்தியயம் அவரது அஸ்தித்தவத்திலுள்ள நம்பிக்கையை ஸ்திரப்பிடுத்துகின்றது. இந்த ஆத்தமப்பிரத்தியய விஷயமாக ஐயப்பட்டால், ஒரே தரத்தில் நியாயத்தின் வேர் அறுத்த விடுதல் ஆகின்றது. மேலும், விசேஷ ஐயமும் திரிபுமான உணர்ச்சியுண்டாகின்றது அப்படியாயின் நமது அஸ்தித்தவத்திலும், வெளிப்பொருள்களின் அஸ்தித்தவத்திலும், காரியகாரணங்களின் அஸ்தித்தவத்திலும், ஐயமுண்டாகி புத்தி ஒரேதரமாக நாசத்தையடைகின்றது. யார் ஆத்தமப்பிரத்தியயத்தை ஆதாரமாகக்கொள்ளவில்லையோ; அவர் ஒருபொழுதும் ஞானகோசரான நித்திய ஸத்திய மங்களஸ்வரூபரும், ஸர்வவியாபியும், சர்வாச்சரயரும், எல்லாம் வல்லவருமான பூரண புருஷரை, ஐயமின்றி நம்பக்கூடாதவராக இருக்கிறார். தருக்க தாங்கத்தினாலும் நிச்சயமற்றவராகி ஈச்வர சஹவாசத்தினாலுண்டாகும் அதி நிர்மலமாகிய சாந்தியை அவர் ஒருபொழுதும் அடையக்கூடாதவராக இருப்பார். ஆத்தமப்பிரத்தியயத்தை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு யார் “அவருள்” என்றுரைக்கிறாரோ அவரன்றி, பிறர் யாராலும் அவர் ஒருபொழுதும் அடையப்படவில்லை.

Speech cannot describe Him; mind cannot comprehend Him; eye cannot See Him. How can others gain God than those who assert that He existeth?

(60.) சுவேதாசுவதா உபநிஷத்து

சு-வது அத்தியாயம் சு-வது வாக்கியம்.

மஹான் ப்ரபுர்வைபுருஷ:ஸத்வஸ்யைஷு
ப்ரவர்தக:; ஸ-நிர்மலாமிமாம்சாந்திம்
ஈசானோஜ்யோதி ரவ்யய:.

பொழிப்புரை.

இந்த மஹாபுருஷர் யாவருக்கும் பிரபு. ஞானத்தையே
வடிவாகஉடைய ஈசுவரர். இந்த கிருமலமான சாந்தியைநோக்கி
தருமத்தின் பிரவர்த்தகரானார்.

விசேஷ உரை.

நன்மையையே வடிவாகக்கொண்ட இந்த மஹாபுருஷன் நமக்கு தேவலம்
இந்திரிய சுகங்களைத்தந்து நம்மைப் பசுக்களைப்போல ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்
படுத்தியிருக்கவில்லை; ஆனால் விலையறப்பெற்ற தருமத்தைத்தந்து நம்மை ஸ்வா
தினராக்கியிருக்கின்றார். அவர் விஷயசுகத்தைவிட ஆயிரப்பங்கதிகமான
ஆன்மப்பிரசாதத்தை நோக்கியும், நமது அதிகிருமலமாகிய சாந்தியை உத்தே
சித்தும் தானே தருமப்பிரவர்த்தகரானார். அவர் நமது உள்ளத்தில் நல்ல
புத்தியையும், தருமபலத்தையும் உண்டாக்குகிறார். நாம் அவரது பிரசாதத்
தினால் தருமபலத்தினால் ஸ்வாதீனமுள்ளவர்களாகி முத்திக்கு அதிகாரிக
ளாகிறோம்.

He the Perfect, is the Great, the Lord, He leadeth
men to righteousness with the view to unsullied pease.
He is the Governer, Glorious, Unfading.

(61.) சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

7-வது பிரபாடகம், 25-வது கண்டம், 1-வது வாக்கியம்.

ஸௌவா தஸ்தாத் ஸஉபரிஷ்டாத் ஸபஸ்சாத்
ஸ்புரஸ்தாத் ஸதக்ஷிணத: ஸஉத்தரத:;
ஈசானோபூதபவ்யஸ்ய ஸௌவாத்ய ஸஉஸ்வ:

பொழிப்புரை.

உவர் அடியிலே, அவர் மேலே; அவர் பின்புறத்திலே, அவர்
முன்புறத்திலே; அவர் தென்றிசையிலே, அவர் வடதிசையிலே.
அவர் இறந்தகாலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் நியந்தர். அவர்
இன்றுமிருக்கிறார், நாளையுமிருப்பார்.

விசேஷ உரை.

மேயிலென்ன, அடியிலென்ன; பின்புறத்திலென்ன, முன்புறத்திலென்ன; தென்மேயிலென்ன, வடதிசையிலென்ன; நமக்கு நான்குதிசைகளிலும், அவர் எல்லாவிடங்களிலும், விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். நாம் மலையின் உச்சியிலேறினும் அவர் அவ்விடத்திலும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். நாம் ஆழமாகிய கடலினுள்ளே செல்லினும் அங்கும் அவர் வீற்றிருக்கிறார். சூரிய பீம்பத்தினது நடுப்பகலிலுள்ள கிரணங்களில் அவரெப்படி தாமாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறாரோ; அதுபோல, இருண்ட இரவின் மிகுதியான இருளிலும் மிகவாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார். எல்லாவிடங்களிலும் அவரது அரசிருக்கிறது, எல்லாவிடங்களிலும் அவரது பார்வையிருக்கின்றது. எப்படி அவர் எல்லாதேசங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறாரோ; அப்படி, அவர் எல்லா காலங்களிலிருக்கிறார். அவரெப்படி இக்காலத்திற்கு நியந்தாவோ, அப்படியே பிற்காலத்திற்கும் நியந்தா. அவர் இன்றுமிருக்கிறார், நாளையுமிருப்பார்.

He is above; He is below; He is before; He is behind. He is on the right, He is on the left. The Governor of times past and future, He is same today as to-morrow.

(62.) சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

நான்காவது அத்தியாயம் 1-வது வாக்கியம்.

ய ஏகோ வர்ணோ பஹுதா சக்தியோகாத்
வர்ணாநநேகாந்நிஹிதார்தேததாதி;
விசைதி சாந்தே விஸ்வமாதௌஸதேவ:
ஸநோபுத்த்யாஸஃபயாஸம் யுநக்து

பொழிப்புரை.

யார் ஒருவரோ, நிறமற்றவரோ, யார் பிரஜைகளினது பிரயோஜனங்களை யறிந்து, பலவிதமான வலலமையுடன் கூடியவராகப் பல காமியவஸ்துக்களைத் தருகிறாரோ, எல்லா உலகத்தின் முதலிலும் முடிவிலும் யார் நிறைந்திருக்கிறாரோ, அவர் தேவன். அவர் நம்மை நலல புத்தியுடன் சோப்பாராக.

விசேஷ உரை.

பலநிறங்களைப்படைத்த எந்தஒன்றாகிய கடவுளோ அவர் தான் நிறமற்றவராகவிரும்பும் துய்யதன்மையையுடைய ரூபிகளைக்கருகில் அவர் மிகவீளக்கூட விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் அந்தச்சத்தியபுருஷனைத் தருமத்தையும், பொருளையும், சுகசவுக்கியாதிகளையும் கொடுப்பவராகப்பாவித்து அவரை அதி சமீபஸ்தராக அறிகின்றனர். மேலும் இம்மை சுகவிரூபமற்றவராகி உன்னத்தினிடத்துள்ள அன்புடன் அவரது உபாசனை செய்கின்றனர். அவரிடத்தில் ஒரு பிரார்த்தனையும் இல்லை. கேவலம் அவரை அடைதலின் நிமித்தமே எல்லபுத்தி கொடுக்கவேண்டுமென்னும் பிரார்த்தனை.

He who is one and colourless, and who, knowing the necessities of his creatures, dispenseth through power manifold; many an object of desire to them. He is the Being Divine, pervading the world from the beginning to end. Let Him engage us in salutary thoughts.

(63.) சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

மூன்றாவது அத்தியாயம் 7-வது வாக்கியம்.

ஸர்வேந்த்ரிய குணபாசம் ஸர்வேந்த்ரிய
விவரஜிதம்; ஸர்வஸ்ய ப்ரபுமீசாதம்
ஸர்வஸ்யசமாணம் ஸஹ்ருது.

பொழிப்புரை.

அவரால் எல்லாப்பொறிகளுடைய பண்புகளும் விளக்கத்தை பெறுகின்றன. அவர் எல்லாப் பொறிகளுமற்றவா, அவர் யாவற்றிற்கும் பிரபு, யாவற்றிற்கும் தலைவர், யாவற்றிற்கும் அடைக்கலமானவர், யாவற்றிற்கும் நண்பர்.

விசேஷ உரை.

அவர் நமக்கு ஞானத்தையும், சுகத்தையும், வல்லமையையும் தரக்கூடுதி நமது பொறிகளை அச்சுக்குத்தகுந்த பலகுணங்களால் அலங்கரித்தார். கண்ணினால் உலகாதிபதியினது உலக அரகின் அநிதியப்பான அழகையும் நோக்கத்தையும் பார்த்துத்திருப்தியடைகிறோம். காதினால் பரவைகளினது இன்பமான ஒலி, நல்ல இனிமையான சங்கீதத்தின் ஒசை, பிரமகுணகீர்த்தனம் இவைகளைக்கேட்டு இன்பமடைகிறோம்; நாவினால் உண்டல் தின்றல் நக்கல் பருகல்களுக்குள்ளான பலவித நல்ல உணவுகளைக்கொண்டு சுகிக்கிறோம்; மூக்கினால் பலவிதமான நல்ல மணமுடைய மலர்களின் இன்பமான மணத்தைக் கிரகித்து சந்தோஷிக்கிறோம்; எல்லா உறுப்புகளிலும் பரவியிருக்கிற ஸ்பரிசு இந்திரியத்தினால் நல்ல குளிர்ச்சிபொருத்திய மந்தமாருதத்தின் வீசலினால் குளிர்ச்சியைப்பெற்று நமது சுகமாகிய ஸரோவரத்தை நிறப்புகிறோம், எல்லா நன்மைகளுக்கும் இருப்பிடமாகிய பரமேசுவரர் ஒருவரே இவையாவற்றிற்கும் காரணர். அவர் இந்தப்பொறிகளுக்கு எவ்விதமான வல்லமையைத் தந்தாரோ அதற்குத்தக்கவாறு அதற்குரியவிதயங்களனைத்தையும் அவற்றிற்குப்பயன்படும் படி படைத்ததினாலேயே நாம் அவரால் அருளப்பட்ட சுகத்தில் சுகிகளாயிருக்கிறோம். நமக்கு அவரால் இரண்டுகைகள் அருளப்பட்டதனால் நாம் கைகளினால் கிரகிக்கப்பட்டதக்க பொருள்களைத்தையும் பற்ற வல்லமையுள்ளவர்களாகவியிருக்கிறோம். அவர் நமக்கு வாகிந்திரியத்தை அருளினதால் நமதுள்ளத்தினது கருத்துகளைத்தையும் வெளியிட்டு சுகிகளாகிறோம், அவர் நமது ஒவ்வொரு இந்திரியத்தையும் சுகத்தின் களஞ்சியத்திற்கு ஒவ்வொரு வாயிலாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். நமது ஒவ்வொரு ஞானேந்திரியமும், கருமேந்திரியமும்

ஒவ்வொரு இன்பவடிவடைய ஊற்றுகி இடைவிடாமல் இன்பவாரியை வெளியிடுகின்றது; மேலும் அதனால் எல்லா நன்மைகளுக்கும் ஒன்றான இருப்பிடமாக விளங்குகிறவராகி உலக ரகசுரது அற்புத மகிமையை விளக்குகின்றது.

அவர் உயிர்களினது நன்மையின்பொருட்டே இந்த மிகவியப்பாகிய பொறிகளனைத்தையும் படைத்தார்; மேலும், அவராலேயே இப்பொறிகளின் பண்புகளனைத்தும் விளக்கத்தைப் பெறுகின்றன; ஆனால் அவர் தான் எந்தப் பொறியையும் உடையவரல்லர். அவரது ஞானத்தின்பொருட்டு ஒரு ஞானே திரியமும் வேண்டியதில்லை அவர் கருமத்தின்பொருட்டு ஒரு கருமேந்திரியமும் பயன்படாது; அவர் கண்காதற்றவராயிருந்தும் யாவற்றையும் பார்க்கிறார், யாவற்றையும் கேட்கிறார்; மேலும் கைகாலற்றவராயிருந்தும் எல்லாவிடங்களிலும் செல்லுகிறார், யாவற்றையும் பற்றுகிறார். இவர் யாவருக்கும் பிரபு, யாவருக்கும் ஈசுவரர், யாவருக்கும் ஆசிரியர், யாவருக்கும் நண்பர்.

THROUGH Whom the senses manifest their powers
but Who is Himself devoid of senses ; He is the Lord
and Governor of all, the Friend and Protector of all.

(64.) கேடுபநிஷத்து

இரண்டாவது கண்டம் 2-வது வாகியம்.

ந ஹம்மந்யேஸாவேதேதி நோநவேதேதிவேதசு ; -

யோநஸ்தத்வேததத்வேதநோ நவேதேதி வேதசு.

பொழிப்புரை.

யான் பிரமத்தை முற்றும் அறிந்தேனென்று நினைக்கவில்லை அது அறியப்பட்டதுமன்று, அறியப்படாததுமன்று. “அது அறியப்பட்டதுமன்று அறியப்படாததுமன்று” என்னும் வாகியப் பொருளை நமக்குள் யார அறிகின்றனரோ அவர்களே பிரமத்தை யறிகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

பிரமத்தின் பூரணத்தன்மையை விசேஷித்த முற்றும் அறியக்கூடாதென்று சொல்வதால், அதன்கருத்து பிரமத்தின் விஷயமாக சிந்திதும் அறியக்கூடாது என்பதன்று. அவரது உண்மையான பூரணத்தன்மையை ஒருவிதத்திலும் நமது அல்பமாகிய கருத்தில் கட்டுப்படாவிடினும்; அவரது இருப்பும், பூரணத்தன்மையும், நல்லதன்மையும் நமது ஞானக்கண்ணுக்கு விளக்கமாகப் புலப்படுகிறது. அவரது எல்லையற்ற ஞானத்திற்கும், எல்லையற்ற சக்திக்கும் எல்லையற்ற அன்புக்கும் நிதர்சனங்கள் எங்கும் காணப்படுகின்றன. இந்தக் காரணத்தால் “நான் பிரமத்தையறியவில்லை என்பதயில்லை, அறிந்தேனென்பதும் இல்லை.” என்னும் இவ்வாக்கியம் சொல்லப்பட்டது. அதன் கருத்து யாதெனில்; நாம் அவரது ஆதியும் அந்தமுமற்ற பூரணத்தன்மையையும், அவருடைய ஸத்தியஸூத்திர மன்னஸ்வரூமத்தையும் விளக்கமாக அறிகிறோம்;

ஆனால், ஒரு பரிமிதப்பொருளைப்போல விசேஷித்த அதைச் சுருத்தினது எல்லைக்குள் அடக்கக்கூடவில்லை. யார் மிகவும் தூய்மையையுடைய ஞானசேத் திரத்தினால் அவரை நேராகக்கண்டு அவரது பூரணத்தன்மையை அறிகின்றனரோ, அவர்களே இவ்வாக்கியத்தின் மர்மத்தை நன்றாகவறிகின்றனர்.

I do not think that I know God well. *It is neither that I know not God, nor it is that I know him.* He among us who understandeth this sentence, knoweth God.

(65.) கேளோபநிஷத்து

இரண்டாவது கண்டம் 2-வது வாக்கியம்.

யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம் மதம்யஸ்ய நவேதஸு;

அவிஞ்ஞாதம் விஜாநதாம் விஞ்ஞாதம் விஜாநதாம்.

பொழிப்புரை.

யார் பிரமத்தின் ஸ்வரூபத்தை முற்றும் அறியவில்லையென்று கினைக்கிறாரோ, அவர் பிரமத்தின் ஸ்வரூபத்தை யறிந்தார், யார் பிரமத்தின் ஸ்வரூபத்தை முற்றும் அறிந்ததாக கினைக்கிறானோ அவன் பிரமத்தின் ஸ்வரூபத்தையறியவில்லை, சிறந்த ஞானிகளது கருத்து பிரமஸ்வரூபத்தை முற்றும் அறியவில்லை என்பது. அஞ்ஞானிகளுடைய கொள்கை பிரமத்தின் ஸ்வரூபத்தை முற்றும் அறிந்தாரென்பது.

விசேஷ உரை.

பிரமத்தின் ஸ்வரூபத்தை நமது பரிமிதமாகிய அல்பபுத்தியினால் விசேஷமாக அறியவல்லர்களல்லம் என்பதை நாம் அறிந்தோமெனிலும், முதலும் ஈறும் அவரது பூரணத்தன்மை ஒருவாறு அறியலாயிற்று. ஞானவானாகிய யார் தூய்மையான தனது ஞானக்கண்ணினால் அந்த ஸத்திய சுந்தர மங்களஸ்வரூபவிலைய பூரணத்தன்மையை நேராக அறிகின்றாரோ, அவரே பிரமத்தினது தன்மைக்கு இறுதியில்லை எனவறிகிறார்.

He is conceivable to him who believeth that he conceiveth Him not, and inconceivable to him who believeth that he conceiveth Him. He is unknown to them who believe they know Him and known to them who believe they do not know Him.

(66.) மாண்கேய உபநிஷத்து

2-வது கண்டம் 7-வது வாக்கியம்.

அத்ருஷ்டமல்யவ ஹாயமக்ராஹ்யமலக்ஷண
மசிந்த்யமப்பதேஸ்ய மேகாத்மபாத்யஸாரம்
பரபஞ்சோபஸமம்ஸார்தம் ஸிவமதவைதம்.

பொழிப்புரை.

கடவுள் கண்ணால் காணப்படாதவர், கருமேந்திரியங்களாற்
கவரப்படாதவர், வியவஹரிக்கப்படக்கூடாதவர், பரிமிதமான லக்ஷ
ணமற்றவர், கருத்திலடங்காதவர், சொல்லிமுடியாதவர், உயிர்களி
னது ஆத்துமப்பிரத்தியயத்தையே தன்னிருத்தலுக்குப் பிரமாண
மாக உடையவர், ஸம்ஸாரதருமத்தைக்கடந்தவர், ஸார்தமானவர்,
மங்களஸ்வரூபி, ஒப்புயர்வான இரண்டாவதற்றவர்.

விசேஷ உரை.

அவ்விறுதியற்ற ஞானத்தையே வடிவாகக்கொண்ட பரமேசுவரர் கண்
களுக்குப்புலப்படத்தக்கவரன்று, அவரைக்கைகளால் பற்ற முடியாது, அவரைக்
கருத்தினால் கருதவும் முடியாது, அவரைப்பரிமிதப்பொருளைப்போல விசேஷ
மாகவறியவுங்கூடாது, கேவலம் நிருமலமான ஸகஜஞானத்தினுற்றான் அவர்
விளங்குவார். மேலும் ஒரு ஆத்துமப்பிரத்தியயத்தினுடைய பலத்தில்தான்
ஞானத்திற்கு விளங்குகிற ஸத்தியசுக்கர மங்களஸ்வரூபியாகிய புருஷனது
இருத்தலில் நாம் நம்புகிறோம். ஞானம் எந்த இயற்கையான அழிவுமிறுதியு
மற்ற பூரணனை விளக்குகின்றதோ, ஆன்மா அந்தப்பூரணபுருஷனது இருத்த
லில் நம்புகின்றது. ஞானத்தினால் உண்மை விளங்குகின்றது. ஆன்மாவுக்கு
அவ்வுண்மையில் நம்பிக்கையுண்டாகின்றது. ஆனதினால் இந்த ஸ்வபாவசித்
தமாகிய ஆத்துமப்பிரத்தியயமே அவரது அஸ்தித்தவத்தின் பிரமாணந்தை
நிலைவிறத்துவதற்கு ஒன்றான ஏது. எப்பொழுது ஆத்துமப்பிரத்தியயசித்தமான
இறுதியற்ற புருஷன் ஸஹஜஞானத்தினால் விளங்குகிறாரோ, அப்பொழுது
புத்தி அவரது உலகப்படைப்பிலுள்ள கௌசலத்தைக் காண்பித்து அவரது
விசேஷ ஞானத்தைத் தெரிவிக்கின்றது; மேலும் உலகத்திலுள்ள நன்றோக்
கத்தினது நியமங்களைக்காண்பித்து அந்த நியந்தாவின் நல்ல தன்மையை
விளக்குகின்றது. நமது பரிமித புத்தியால் அம்முடிவற்றபுருஷனை முழுதும்
அறியக்கூடாவிட்டாலும் அந்தப் புத்தி ஸஹஜஞானத்தை மிசவும் போஷித்
கின்றது. ஆனதால் பிரமஜ்ஞாசுக்களான முமுகுகூடங்கள் உலகத்திலுள்ள
காரியங்களை உள்ளும் புறமுமாலோசிப்பதனால் புத்தியைப்பரிசுத்தப்படுத்த
ஒருபொழுதும் அலக்ஷியம் செய்யக்கூடாது. புத்தி செவ்வையாகப் பரிசுத்தப்
பட்டால் ஸகஜஞானத்தினுடையவும், ஆத்துமப்பிரத்தியயத்தினுடையவும்
அதிகாரத்தையும் கோக்கத்தையும் நாம் விசேஷமாக அறியவல்லவர்களாவோம்.
உலகம் யாரால் படைக்கப்பட்டு யாருடைய நியமங்களுக்குள்ளாகி இருக்
கின்றதோ, அவர் எல்லா உலகதருமத்தையுங் கடந்தவர். இராகம் துவேஷம்
முதலிய மனோவீருத்திகளொன்றும் அவரிடத்திலில்லை; ஆனதால் அவர்
சார்தர், அவர் மங்களஸ்வரூபி, அவர் யாவற்றின் நன்மையையும் கோக்கி

இவ்வுலகத்தை நியதமாகப் பாலித்துவருகிறார். அவருக்கு ஒப்பாவது, உயர்வாவதான இரண்டாவது பொருளில்லை. அவர் அத்துவிதியார்.

He is susceptible of no physical use, subject to no Organ of action, Invisible, Indefinable, Inconceivable, Indescribable, beyond the world, All-peace, All-goodness and without a second; the intuitive belief in whose existence is the only proof of it.

(69). தைத்திரிய உப,

பிருகுவல்லி 1-வது அதுவாகம்.

யதோவா இமாநிபூதாநி ஜாயந்தே யேந
ஜாதாநி ஜீவந்தியத்ப்ரயந்தயபி ஸம்விசந்தி
தத்விஜிஞ்ஞாஸஸ்வதத்ப்ரஹ்ம.

பொழிப்புரை.

எதனிடத்திலிருந்து (சித்சிதாத்மகமாகிய) பொருள்கள் உண்டாகின்றனவோ, உண்டானவை எதனால் நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ, (முடிவில்) எதை நோக்கிச் சென்றடைகின்றனவோ, அதை விசேஷமாகவறிய விரும்புங்கள். அது பிரம்மம்.

விசேஷ உரை.

நிலையிற்பொருளாகவும், இயங்கியிற்பொருளாகவுமிருக்கிற இவ்வஸ்துக்களெல்லாம் யாரால் படைக்கப்பட்டனவோ, யாருடைய ஆதரவாலிருக்கின்றனவோ, யார்சொதின் அவற்றின் ஒரு அம்சமும் இராசோ, அவரே பிரம்மம்; அவரே சத்தியஸ்வரூபி, அவரே நமது பிரபு, எல்லாம்வல்ல அந்தப்பரமேசுவரர் ஸத்தியகாமர், ஸத்தியஸங்கல்பர்; அவர் எதைக்கருதுகிறாரோ அது ஆகின்றது ஸ்தப்பூரணபுருஷனுடைய சத்தியிலிருந்து இந்த சகல வஸ்துக்களும் உண்டாகி, அதனதன் சத்தியைப்பெறுகின்றனவோ; அவர், அவற்றை அழிக்கவேண்டுமெனக்கருதின் அவை அத்தின் சத்தியுடன் அந்த எல்லாம்வல்ல வஸ்துவின் சத்தியில் லயமாகி அவரிடத்திலேயே மறுபடியும் சென்றுவிடலாம். அப்போதவற்றின் குறியும் எங்கும் தென்படா. படைத்துக்காத்தழிக்க வல்லவர் கேவலம் கடவுளொருவரே. நமக்குச்சில வஸ்துக்கள் கிடைக்கின்றாம் அவற்றின் குணங்களையறிந்து, அவற்றிற்கியன்றவாறு ஒன்றுடனென்றைச்சேர்த்து, ஓர் அபூர்வமான யந்திரத்தைச் செய்யவல்லோம், உண்மையே; ஆனால், ஒருமணலனுமையும் படைக்கவாவது, அழிக்கவாவது வல்லவரல்லம். படைத்தளித்தழிக்கும் வல்லமை, தனக்கு ஒப்புயர்வுள்ள இரண்டாவது வஸ்துவற்ற கடவுளொருவரிடத்திலேயேயுள்ளது.

From Whom these creatures receive being, through Whom, after receiving being, they subsist, and Whom they at last deport unto and enter, desire to know Him; He is God.

(70). புரஹதாரணிய உபநிஷத்து

5-வது அத்தியாயம் 8-வது பிரமாணம் 8-வது வாக்கியம்.

ஏதத்வைதக்ஷயம் கார்கி ப்ராஹ்மணா அபிவதந்தி;
யஸ்தூலமநண்வஹரஸ்வமதீர்க்க மலோஹித
மஸ்நேஹ மச்சாயமதோர்மோ வாய்வநாகாச
மஸங்கமரஸ மஸமகந்த மசக்ஷுஷ்க மச்ரோத்ர
மவாகமதோர்தேஜஸ்க மப்ராணமமுகமமாதாம்.

பொழிப்புரை.

ஓ கார்கி! பிரமஞானிகள் யாரைப்பணிகுறிக்கலோ அவர் இந்த அழிவற்ற புருஷன். அவர் தூலானது, அணுவன்று, குறுகினவரன்று, நீட்சியுடையவருமன்று. அவர் வருணமுள்ள பொருளன்று, திரவப்பொருளன்று, நிழலன்று, இருளன்று, காற்றன்று ஆகாயமன்று. சுகதுக்கமற்றவர், இரஸநேந்திரியமற்றவர், கிராணேந்திரியமற்றவர், கண்ணற்றவர், காதற்றவர், வாக்கற்றவர், மிதமாகிய மனதற்றவர், உஷணமற்றவர், பிராணவாயுவற்றவர், முகமற்றவர், அவருக்கு ஒப்பில்லை.

விசேஷ உரை.

ஆரியர்வேதத்தில் அர்ச்சைக்கு அல்லது விக்ரிகாராதனை செய்வதற்கு விதிகள் இருப்பனவாகிந்நாட்டுஇந்துக்களில் அநேகரும், கிறிஸ்தவர் முதலான ஏனையமதஸ்தர்களும் நம்பி இருக்கிறார்கள். இந்த நம்பிக்கையினால் இக்கால இந்துக்கள் ஏராளமானபொருளையும், பொழுதையும் செலவழித்து கோயில்கோபுரங்களைக்கட்டி அவைகளில் அநேகவித விக்ரிககங்களைஸ்தாபித்து அர்ச்சை செய்துவருகிறார்கள். இவைகளைக்காணும் கிறிஸ்தவர் முதலான மதஸ்தர்கள்: இந்துக்கள் அக்ஞானிகளென்றும், அவர்களுடைய ஆரியவேதம் அக்ஞானத்துக்கு ஹேதுவான விக்ரிகஹ ஆராதனையைபோதிக்கும் உபயோகமற்ற வேதமென்றும் பரிஹாசம் செய்துவருகிறார்கள். இப்படி செய்வதற்குக்காரணம் வேத விசாரணை இல்லாமையே. இதுவரையில் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட வேத உபநிஷத்துக்களில் விக்ரிகஹாராதனைக்கு விதிகள் இல்லாதிருத்தல் பிரத்தியக்ஷம். அதற்கு திருஷ்டாந்தமாக பின்னும்கில உபநிஷத்துக்களை இதனடியில் காட்டுகிறோம்.

முண்டகோபநிஷத்து பிரதமமுண்டகம் 1-வது அத்தியாயம்.
6-வது வாக்கியத்தில்,

யத்ததத்ருஸ்ய மக்ராவூறய மகோத்ர மவர்ண
மசக்ஷாஸ்ரோத்ரம், ததபாணிபாதம் நித்யம் விபும்
சர்வகதம் ஸ-ஸ-ஞக்ஷமம் ததவ்யயம் யத்பூதயோநிம்
பரிதிருஸ்யந்திதீரா:

அது (பிரமம்) அதிருசியம், கிரஹிக்கக்கூடாதது, அடியற்றது, வர்ணமற்றது. கண்காதற்றது, நித்தியமானது, விபுசவரூபி, எங்கும் பரவியது, சூக்ஷ்மமானது, அவ்யயமானது, அதைத்தீரர்கள் பூசகர்களுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணமென்று கண்ணுயறிகிறார்கள். என்றும்,

கடோபநிஷத்து 3-வது வல்வி, 12-வது வாக்கியத்தில்,

ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூடாத்மானப்பிரகாசதே
த்ருஸ்யதே த்வக்ரயாபுத்யா ஸ-ஞக்ஷமாய
ஸ-ஞக்ஷமதர்சிபி:

ஸர்வபூதங்களிலும் கூடமான ஆத்மாவாக இருக்கும் இவன் (பிரமம்) (கண்ணுக்கு) விளங்குகிறதில்லை. நண்ணறிவு உள்ளவருக்கு (மாத்திரம்) விளங்குவான் என்றும்,

கடோபநிஷத்து 6-வது வல்வி, 9-வது வாக்கியத்தில்,

நஸம்த்ருசேதிஷ்டதிரூபமஸ்ய நசக்ஷாஷாபஸ்யதி
கஸ்சநைநம்ஹூதாமநீஷா மநசாபி: கலப்தோய
ஏதத்விதுரம்ருதாஸ்தேபவந்தி.

இவனுக்கு (பிரம்மத்துக்கு) ரூபம் (ரூபம்) பார்வையிலில்லை. இவனை ஒருவரும் கண்ணால் பார்க்கிறதில்லை; ஹிருதயத்தினாலும், மனத்தினாலும் அறியப்படுகிறான். இதையறிந்தவர் அமிருதத்துவத்தை அடைகிறார்கள், என்றும்.

பிரசிஷ்டோபநிஷத்து 4-வது பிரசினம், 10-வது வாக்கியத்தில்,

ஸயோஹவைததத்சாயமசரீரமலோஹிதம்சுப்ரமக்ஷரம்
வேதயதேயஸ்து ஸௌம்ய ஸஸர்வகந ஸர்வோபவதி.

ஓ அன்புள்ளவனே! யாரானால் அதை (பிரம்மத்தை) நிழலற்றது, அசரீரி, வர்ணமற்றது, ஒளியுள்ளது, அழிவற்றது என்றறிகிறானோ அவன் சர்வக்கியனாகவும் சகலமாகவுமாகிறான். என்றும்,

தைத்திரிய உபநிஷத்து, சேக்ஷாவல்வி 6-வது அதுவாகத்தில்,

சயேஸோந்த ஹ்ருதய ஆகாச: தஸ்யிந்நயம் புருஷோ
மநோமய: அமருதோஹிரண்மய: ஆகாசசரீரம்
ப்ரஹ்ம சத்யாத்ம ப்ராணூராமம் மந ஆநந்தம்
ஸாந்தி ஸம்ருத்தமம்ருதம்.

ஹிருதயமாகிய ஆகாசத்தில் அமிர்தசுவாவத்தையும், பொன்போன்ற ருதுன தேஜஸையுமுடைய மனோமயமான புருஷனிருக்கிறான்; அந்தப் பிரம்மம் ஆகாசத்தைச்சரீரமாகவும், சத்தியத்தை ஆத்மாவாகவும், லீலையைப் பிராணனாகவும்,

ஆரத்தத்தை மனமாக உடையவனாகவும், பரிபூர்ண சார்த்தத்தை யுடையவனாகவும் அமிர்தனாகவும் இருக்கிறான், என்றும்,

வாஜஸநேய உபநிஷத்து, 8-வது வாக்கியத்தில்,
ஸபர்யகாசுஷுக்ர மகாய மவர்ணம் அஸ்நாவிரம்
சுத்தமபாபவித்தம் கவிர்மநீஷீபரிபூ: ஸ்வயம்பூ:
யதாதத்யதோர்த்தான் வ்யததாஷுஸ்வநிப்யஸமாப்யம்.

அவரெங்கும் நிறைந்தவர், ஒளிபொருந்தியவர், எவ்வித சரீரமற்றவர், பரிசுத்தமானவர், பாவமற்றவர், வீவேகி, மனதையான்பவர், சுகல பூங்களுக்குமேலானவர், தானும் உண்டானவர், பொருள்களை அதனை இயல்புக்குத் தக்கபடி சாஸ்விதமாகவும் சமமாகவும் அமைத்தார், என்றும்,

கடோபநிஷத்து, இரண்டாம்வல்லி 12-வது வாக்கியத்தில்,
தந்துர்த்தர்ஸம் கூடமதுப்ரவிஷ்டம்குஹாஹிதம்
கஹவரேஷ்டம் புராணம் அத்யாத்மயோகாநிகமேன
தேவம்மத்யாதீரோஹர்ஷசோகோஜஹாதி.

தீரர்கள் அத்யாத்மயோகத்தாலேயே காணக்கடிதானவும், ஆழமறியக்கூடாதவும், (ஹிருதய) குறையிலிருக்கிறவும், புகவரிதான இடத்தையுடையவும், அனுகியானவும் பிரம்மத்தை தியானித்து சந்தோஷத்தையும், வியசனத்தையும் விடுகிறார்கள், என்றும், பின்னும் பல உபநிஷத்துகளில் பிரம்மத்துக்கு எவ்வித சரீரமும் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி விக்கிரஹாராதனையாகிய அர்ச்சைக்கு ஆதாரவிதிகள் ஆரியர்வேத உபநிஷத்துக்களில் இல்லை என்று ஸ்பஷ்டமாகிறதன்றியில், புராண இதிகாசாதிகிரந்தங்களும் அர்ச்சையாகிய (விக்கிரஹாராதனையைக்) கண்டிக்கிறதென்பதற்கு இங்கு சில உதாரணங்களைக்காட்டுகிறோம்.

உத்தரகேதயில்,

அக்நிர்தேவோ த்விஜாதீநாம்; முநீநாம் ஹ்ருதிதைவதம்;
ப்ரதீமாஸ்வப்ரபுத்தானாம்; ஸர்வத்ர ஸமதர்ஸிந:

துவிஜர்களுக்குத்தெய்வம் அக்கினியில். முனிவர்களுக்குத்தெய்வம் ஹிருதயத்தில், புத்திரகுன்றியவர்களுக்கு தெய்வம் விக்கிரகத்தில். சமதிருஷ்டியுடையவர்களுக்கு தெய்வம் எங்கும், என்றும்,

பாகவதம் 3-வதுஸ்கந்தம் 29-வது அத்தியாயத்தில்.

அஹம் ஸர்வேஷு பூதேஷு பூதாத்மாவஸ்திதஸ்ஸதாதமவக்ஞாயமா மர்த்ய: சுருதேர்ச்சாவிடம்பநம். யஸ்துஸர்வேஷு பூதேஷு ஸந்தமாத்மாநம்ஸ்வரம். ஹித்வார்ச்சாம் பஹுதே மெளட்யாத் பஸ்மந்யேவ ஜஹோதிஸ: அஹிமுச்சவசைத்ரவ்யை: க்ரியயோத்பம் நயாநகே! நைவ துஷ்யேர்ச்சகிதோ ஆர்ச்சாயாம் பூதகராமர்வமாநிந:

நான் எப்போதும் சகல பூசங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபமாயிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட என்னை மனிதன் அவ மதித்து அர்ச்சையாகிய பரிபாசத்தைச் செய்கிறான். சகலபூசங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபமாயுள்ள ஈஸ்வரனாகிய என்னை விட்டுவிட்டு முட்டாள்தனத்தினால் அர்ச்சையை யார் தொழுகிறானோ அவன் செய்யும் பூஜை சாம்பலிற்கொட்டிய வெயிற் கொப்பாம். ஒ! தீர்த்தோவமானவனே! சகல பூசங்களுக்கும் அவமானம் விளையும்படியாக என்னை அர்ச்சையாக்கி உயர்ந்த பதார்த்தங்களைக் கொண்டு பூஜிப்பவனிடத்தில் நான் சந்தோஷ மடையவோட்டேன், என்றும்,

பாகவதம் 11-வது ஸ்கந்தம் 3-வது அத்தியாயத்தில்,

ஸர்வபுதேஷாய: பஸ்யேத்பகவத்பாவமாத்தம:; பூதாநி பகவத் யாத்மந்யேஷு பாகவதோத்தம:; ஈஸ்வரே, தததீநேஷு, பாஸிஸேஷு, த்விஷிதஸ்சபரேமமைத்ரீக்ரபோ பெசுஷாயகரோதி ஸமத் யம:; அர்ச்சாயாமேவது ஹரே: பூஜாய:ஸர்த்தயே ஹதே, நதத் பத்தேஷு சாரந்யேஷு ஸபத்த: ப்ராக்ருத ஸ்மருத:.

சகல பூசங்களிலும் பகவத்பாவமாகிய ஆத்மாவையும், பகவதாத்மாவில் பூசங்களையும் யார் காண்கிறானோ அகலே பாகவதர்களில் உத்தமன். கடவுளிடத்திலும், அவர் பக்தர்களிடத்திலும், நீசர்களிடத்திலும், பகைவரிடத்திலும் பிரேமையும் நட்பும் கிருபையும் உபேகையும் யார் வைக்கிறானோ அவன் மத்திமன். சிரத்தையுடன் அர்ச்சையில் எவன் பூசை விரும்புகிறானோ அப்படிப்பட்டவன் பக்தர்களில் சார்ந்தவனல்ல. பிராக்ருதனென்று சொல்லப் படுகின்றான், என்றும்,

சாதாதப வசனத்தில்,

அபஸ்யதேவா மதுஷ்பாணம்; திவிதேவாமநீஷினம்; காஷ்ட லோஷ்டேஷுமூடானம்; யுக்தஸ்யாத்மநிதேவதாம்.

சாதாரண ஜனங்களுக்குத்தெய்வம் கீரில், சற்று தெரிந்தவர்களுக்குத் தெய்வம் ஆகாசத்தில்; மூடர்களுக்குத்தெய்வம் கல்லிலும் கட்டைபிலும்; யோகிகளுக்குத்தெய்வம் அவர்களுக்குள்ளே, என்றும்,

ஸ்காந்தபுராணம் ஞானயோககண்டம் நாமசக்கிராத்தியாயத்தில்,

தீர்த்தேதானேநதபோயஜ்ஞோகாஷ்டேபாஷாணகேஸதா, ஸிவம்பஸ்யதிமூடாத்மா ஸிவோதேதேஹ பிரதிஷ்டித:; ஸர்வத்ரா வஸ்த்திதா ஸாந்தம் நபஸ்யதிசஸம்கரம், ஜ்ஞாநச்சசுஷு-ர்விஹீ நத்வாத்அஹோமாயாபலம்மூநே! ஆத்மஸம்ஸ்தம் ஸிவாத்யக்தா பஹிஸ்தம் யஜதே ஸிவம், ஹஸ்தஸ்தம் பிண்டமூத்ஸ்ருஜ்ய ஸி ஹேதக-ஞாபரமாத்தம:; ஸிவமாத்தமநிபஸ்யந்தி ப்ரதிமாஸுநயோகிந:, அக்ஞாநாம் பாவநார்த்தாய ப்ரதிமா:பரிகல்பிதா:; அபூர்வம் நாபுரம்ப்ரஹ்ம ஸ்வாத்மாநம் ஸத்பமத்வயம், ப்ரக்ஞாந கந்மாநந்தம் ய:பஸ்யதிஸபஸ்யதி, ஸர்வபூதஸ்தாத்மமாநம், விஸுத்தக-ஞாநதேஹிநம், ஸ்வாத்மந்யபஸ்யத்ப்ரஹ்மேஷு, பஸ்யமஸ்தந்நபஸ்யதி.

மூடாத்மாங்கள் தீர்த்தத்திலும், தானத்திலும், தபசிலும், யக்கியத்திலும், கட்டையிலும், கல்லிலும் சிவனிருப்பதாய் நினைக்கிறார்கள். ஒ முனியே ஞானக்கண்ணில்லாமையாலும், மாயையின் பலத்தாலும் (அல்லவா) எங்கும் வசிக்கும் சாந்தமூர்த்தியாகிய சங்கரனைக் காண்கிறதில்லை. தனக்குள்ளேயிருக்கும் சிவனைவிட்டுவிட்டு, சிவன் வெளியிலிருப்பதாய்ப் பூஜிப்பவன் உள்ளங் கையிலுள்ள சோற்றையெறிந்துவிட்டு, பறங்கையை நக்குவான்போல, யோகிகள் சிவனைச்சமகஞள்ளே காண்பார்களேயன்றி, பிரதிமைகளிற்காணார். அக்ஞானிகளுக்குப் பாவனார்த்தம் பிரதிமைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பிரம்மம் பூர்வமும் பரமமற்றது, ஞானசுவரூபி, அளவற்ற ஆதந்தஸ்வரூபி யென்று காண்பவனே கண்ணுடையவன். சர்வபூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாகவும், பரிசுத்த ஞானத்தைச்சரீரமாகவும், சுவந்த ஆத்மாவிலேவிளங்குகிறது, அதை வெளியில் காண்கிறேனென்பவன் காண்கிறதில்லை, யென்றும், பின்னும் பல கிரந்தங்களில் விக்கிரஹாராதனையை கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆகவே,

பரமேசுவரர் தூலரன்று, அணுவன்று. குறுகினவரன்று, நீண்டவரன்று, அவருக் கொரு பரிமாணமுமில்லை. அவர் அலோஹிதர், அவருக்குச் செகப்பமுதலிய ஒரு வர்ணமுமில்லை. அவர் திரவப்பொருளன்று அவர் நீரைப்போன்றவஸ்து வன்று, அவர் காற்றன்று, காற்று ஸம்பந்தமான பொருளுமன்று. இவர் இரச முமன்று, கந்தமுமன்று, இவையாவும் வெளியரங்கமான ஜடப்பொருளின் தன்மைகள், அவர் ஒருபோதும் ஜடப்பொருளன்று; ஆனதால் இவைகளாவும் கிஞ்சித்தேனும் அவரிடத்திலில்லை, அவர் ஜடவஸ்துவன்று, நம்மைப்போல் ஜடசரீரத்தோடு கூடியவருமன்று, அவரிடத்தில் சாரீரிக பிராணவாயுவுமில்லை, அவரிடத்தில் முகாதி அங்கங்களுமில்லை. நமக்கும் சரீரத்திற்கும் எப்படி பரஸ்பர சம்பந்தமிருக்கிறதோ, மேலும் இந்த ஸம்பந்தத்தினால் எப்படி பார்த்த கிறோமோ, கேட்கிறோமோ, வார்த்தை சொல்லுகிறோமோ, கடவுள்என்பது ஒருட லோடு கூடிய ஜீவனன்று, ஆனதால் நம்மைப்போல அவர் கண்ணினால் பார்த்த கிறதில்லை. அவர் கண்ணற்றவர், காதற்றவர், வாக்கற்றவர், அவர்மிதமாகிய நினைப்பற்றவர், அவர் உடலில்லாத சிற்றறிவினருமன்று. அவரிடத்தில் சிற்றறிவினரைச்சேர்ந்த காரியமொன்றுமில்லை. அவர் அஸங்கர், ஸாம்சாரிக சுகதுக்கங்களிலுமுத்தினவரன்று. அவர் ஜடப்பொருளுமன்று சிற்றறிவினை யுடைய சித்துப்பொருளுமன்று, அப்படியாயின் அவர் நிழல், இருள், வெளி இவற்றைப்போன்ற ஒர் பொருளல்லாதவரா? இல்லை. அவர் நிழல், வெளி, இருளைப்போல் ஒரு பொருளல்லாதவரன்று, அவர் நீத்தியமாகிய ஸத்திய வஸ்து. அவர் அளவற்ற நன்மையுடையவர், அவர் ஞானத்தையே வடிவாகக் கொண்டவர், அவருக்கு ஒப்பில்லை. ஜடப்பொருளுக்கு எப்படி ஞானப்பொரு ளுயர்ந்ததோ அதுபோல சாதாரணமான ஞானப்பொருளைவிட ஞானத்தையே வடிவாக உடைய பரமாத்மா பலமடங்கு உயர்ந்தவர். அவரது ஞானம் படைக்கப்பட்ட சித்துப்பொருளினது ஞானத்தைப்போன்றதன்று. ஞானக் கிரியைகள் அவரிடத்தில் இயற்கையிலுள்ளவை. ஒருவஸ்துவையறியும்பொரு ட்டு அந்த எல்லாமிறிந்த புருஷனுக்குப் பொறிஞுடைய ஸகாயம் ஆகியச மில்லை. முன் நடந்த விஷயங்களையறியும் பொருட்டும் அவருக்கு ஞாபகஸக்தி ஆகியசமில்லை. அவர் ஒரு காலத்திலேயே யாதற்றையுறிகிறார். மூக்கி ருப்பதுபோல அவருக்கு சினமில்லை, பகையில்லை, வெறுப்பில்லை, துயரமில்லை.

அவருக்கு நமக்கிருப்பதுபோல மிதமாகிய தடையும், நட்பும், அன்பும், சந்தோஷமும்மில்லை. அவர் கன்மையே வடிவாக உடையவர், அவரது அந்த நல்லதன்மையிலடங்கியிருக்கிற நட்பு, அருள், அன்பு, அவரிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு உலகத்தைக் க்ஷேமமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன; அவர் நமது மாகவிக்ஷிருத்தியைப்போன்ற அருள், நட்பு, அன்பு இவைகளைப்பலமடங்கு கடந்தவர்; நமதன்பு அவரது அளவற்ற அன்பின் அம்ஸமாத் திரமாக உள்ளது.

He the Imperishable, O Gargi! to Whom the holy class among men pay reverence, is neither thick nor thin, nor short nor long. He is colourless, homourless, shadowless. He is neither darkness, nor air, nor space, without company, without taste, without smell, without eyes, without ears, without speech, without finite mind, without vital beat, without organic life, without face, He is without parallel.

(71.) கடோபநிஷத்து

3-வது வல்ஸி 15-வது வாக்கியம்.

அவஸ்ப்தமஸ்பர்ஸ மருபமவ்யம் ததாரஸம்
நித்யமகந்தவச்சயத்; அநாத்யந்தம்மஹத:
பரமத்ருவம் விசாய்யதம் ம்ருத்யுமுகாத் ப்ரமுச்சயதே.
பொழிப்புரை.

எது சத்தமற்றதோ, பரிசீக்கத்தக்க பண்பற்றதோ. உருவமற்றதோ, அழிவற்றதோ, இரஸநேந்திரியத்திற்கு விஷயமான பண்பற்றதோ, என்றுமுள்ளதோ மணமற்றதோ, முதலற்றதோ, ஈறற்றதோ, பெரிதிலும் பெரியதோ, நிதகியமானதோ அதை அடைந்து மாணத்தின் வாயிலிருந்து நீங்குகின்றனர்.

படைப்புக்கீதமாகிய ஞானத்தையே வடிவாகக்கொண்ட பரமேசுவர் ஒருபொழுதும் செவி, மெய், முடிவிய பொறிகளுக்குப் புலப்படத்தக்கவரல்லர் அவர் உருவற்றவர், வேறுபாடற்றவர், என்றுமுள்ளவர், பெரியவர். அவரை அறிந்தால் மாணத்தின் வாயிலிருந்து விடுபட்டு பிரமமென்னும் வீட்டிற்குடிபுகுந்து; எக்காலத்திலும் மேன்படிவியைப் பெறாக்கொண்டிருப்பார்.

KNOWING Him Who is without sound, touch from taste, and smell, unfading, eternal, without origin, without end, greater than greatest, and true, one is freed from the mouth of death.

(72). தைத்திரிய உபநிஷத்து

ஆந்தவல்லி 9-வது அநுவாகம் 1-வதுவாக்கியம்.

யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே அபாப்யமநவாஸ:
ஆந்தம்பாம்மனோவித்வான் நபிபேதிசுதச்சந.

பொழிப்புரை.

மனதுடன் வாக்கு எதை அடையமாட்டாமல் எதிலிருந்து
திரும்புகின்றதோ அந்தப்பிரமதன் ஆந்தத்தையறிந்தவர் ஒரு
பொழுதும் அஞ்சார்.

விசேஷ உரை.

அளவற்ற ஞானத்தையே வடிவாகக் கொண்ட பரமேசுவரன் எவ்வித
அளவுக்கும் அடங்கின பொருளன்று. அவர் ஜடப்பொருளுமன்று, பரிமித
ஞானத்தையுடைய சித்துப்பொருளுமன்று, ஆனதால் மிதஞானத்தையுடைய
மனது அவரை முற்றும் அடையமாட்டாது. ஆனதுபற்றி வாக்கும் அவரை
குறைவற சொல்லமாட்டாது. மனது அவரை நினைப்பதற்காகச் சென்று
திரும்புகின்றது. வாக்கு அவரை வருணிக்கச்சென்று பின்னிகின்றது. அவ்
வரம்பற்ற புருஷனை மனதிற்கு மனதென்றும், வாக்குக்கு வாக்கென்றும், எல்லா
ஞானப்பொருளுக்கும் ஞானத்தைத் தருபவரென்றும், யாவற்றிற்கும் காரண
ரென்றும் நிச்சயித்தச்சொல்லலாகும். யார் இந்த சிர்விசேஷனாகியும் ஸர்வ
வியாபியாகியிருக்கிற ஆந்தஸ்வரூபனை தம்முள்ளத்தில் ஒவ்வொரு கணமும்
நேராய் அடைந்து பேராந்தத்தைப் பெறுகின்றனரோ அவர்களது எல்லா
வீருப்பங்களும் முடிவுறுகின்றன. அவர்கள் தமது மிக அன்பினுடைய செயற்
கையால் திருப்தியடைந்து விரும்பியபேறுகளைப் பெற்றவர்களாகின்றனர்.
அவர்கள் அவரைச்சரணடைந்து, அவரைப்பற்றிய அடியவர்களாகி, அவருக்கள்
பாகிய காரியங்களைச்செய்வதிலேயே சென்றிருப்பார்கள், அவர்கள் உலகத்
தார்க் செய்யும் துற்றதலுக்காவது, பொறுத்தமுடியாத அவமானத்திற்காவது
தகாத திரஸ்காரத்திற்காவது, விலக்கவறிய துன்பத்திற்காவது பயந்து அக்
காரியங்களைவிட்டுப் பின்னிடார்கள். மிகவும் பிரியனாகிய அவருடைய கட்
டனைகளை நிறைவேற்றும் நிமித்தம் உயிரைக்கொடுப்பதும் அவர்கள்விஷயத்தில்
ஸாதாரணகாரியம், ஆனதுபற்றி அவர்களை யார் பயமுறுத்தவல்லார்? அவர்
கள் உயிரைக்கொடுத்தவனிடத்தில் உயிரை அர்ப்பித்தஞ்செய்து, பயம்நீங்கினவர்க
ளாகின்றனர். யாவரையுங்கொல்லுவதும் பயந்தருவதுமாகிய மரணமும் அவர்
களைப்பயப்படுத்தமுடியாது.

Knowing the blissful nature of God Whom not
able to reach speech with the mind desist, one doth not
fear any.

(73). கேடுபநிஷத்து

2-வது கண்டம் 1-வது வாக்கியம்.

யதும்நயஸைஉவேதேகி தப்ரமேவாபிநூநம்

தவம்வேதத ப்ரஹ்மனோஹம்.

பொழிப்புரை.

பிரமத்தை முற்றும் அறிந்தனமென்று நினைத்திரானால்
ப்ரமத்தின் சுவரூபத்தை சிறிதே அறிந்திரொன்பது நிச்சய.

விசேஷ உரை.

பிரமத்தை மிக நன்றாக அறிந்தோமென்று யார் நினைக்கிறார்களோ அவர்கள் பிரமத்தின் விஷயமாக அதி அஸ்பமாகவே தெரிந்துகொண்டார்கள்; இப்படி சொல்வதற்குக் காரணமென்னையெனின், அந்நியமில்லாத ஸ்வரூபத்தை யுடைய பிரமத்தை நன்றாக அறிந்து முடியாதென்று அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளாததுதான். அவர்கள் பிரமத்தை வெளி இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படத்தக்க உருவத்தையுடைய ஒரு பொருளைப்போல நினைத்து திருப்தியடைந்திருக்கின்றனர்; அல்லது அதைவிட அதிகுஷ்ணமாக இருப்பதாக நினைத்தார்களாயின் உடலற்றிருக்கிற பரிமிதமாகிய ஒரு சித்துப்பொருளைப்போன்ற வஸ்துவாக நினைக்கின்றனர். அவர் உடலுள்ள வஸ்துவமன்று, உடலற்றிருக்கிற சிற்றறிவினையுடைய ஒரு சித்துப்பொருளமன்று என்பதை அவர்களொருபோதும் அறிபக்கூடாமலிருக்கின்றனர். அவர் உடலுள்ளவராயிருக்கின் வெளி இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாவார்; பரிமிதமாகிய சித்துப்பொருளாக விருக்கின்றமது கருத்திற்கு முற்றும் விஷயமாவார். பலர் பிரமத்திற்கு உடலில்லை என்பதை நன்றாகவறிந்திருக்கின்றனர். ஆனால் அவர் பரிமிதமாகிய சித்துப்பொருளன்று என்பதை நன்றாகவறிந்திலர். அவர்கள் சுத்தனாகியும், முத்தனாகியும், அளவற்றவனாகியும், ஞானத்தையே வடிவாக்கக்கொண்டவனாயிருக்கிற கடவுளிடத்தில் பரிமிதமாகிய சித்துப்பொருளுக்குரிய செய்கைகளேனத்தையும் ஆரோபிக்கின்றனர்; அவர்கள் அவரிடத்தில் குரோசம், பகை, மிதமாகிபடப்பு, மிதமாகிய நயை, பகஷ்பாதத்தன்மை இவைகளிருக்கிறதாக நினைக்கின்றனர். அவரிடத்தில் இப்படிப்பட்ட பரிமிதமாகிய சித்தப்பொருளின் தன்மைகளிருக்குமாயின் அவரை நன்றாகவறியக்கூடும்; ஆனதால் அவரை முற்றும் அறியக்கூடமென்று யார் நினைக்கின்றனரோ; அவர்கள், அவரிடத்தில் பரிமிதமாகிய சித்துப்பொருளுக்குரிய தருமங்களையும், அவர்களுக்குள் ஸ்தூல தர்சிளாக விருப்பவர்கள் அவரிடத்து சரீராதருமங்களையும் ஆரோபிக்கின்றனர். சித்துப்பொருளெதுவோ அது வெளியிந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாது, அது அதிகுஷ்ணமவஸ்து; அதைவிட ஸுதுக்ஷ்ணமவஸ்துயாரோ யாரிடத்தில் பரிமிதமாகிய சித்துப்பொருளுக்குரிய தருமங்களில்லையோ, அவரை முற்றும் எவ்விதமாக அறியவல்லோம்? இந்த ஜகத்தின் சகல கவுசலங்களுக்கும் காரணம் யாரோ அவருக்கு அவசியமாக ஞானமிருத்தல் வேண்டும்; ஆனால் அந்த ஞானம் நமது ஞானத்தைப்போல்பரிமிதமானதா? அந்த அந்த ஞானத்தை நமது அல்பமுகிய புத்தி மூலமாக அறியவல்லோமா? அவர் இவ்வுலகத்தைப்படைத்தார். மேலும், இதுவரையில் காத்துவருகிறார். ஆனதினால் சிருஷ்டிக்கவும் காக்கவும்

வல்லமை அவரிடத்திலிருக்கிறதென்று விளங்குகிறது. ஆனால், அந்நாடு
கிருக்கும் வல்லமை நமக்கிருக்கும் வல்லமையைப்போல பரிமிதமானதன்று.
அவரது அசிந்தியமாகியசக்தியை நமது சுருத்தினால் எட்டிமுடியுமா? யார் இந்
படைப்பின் நன்மையின்பொருட்டு நன்மை, உட்பு அன்பு ஆகியவகையினையுண்டி
பண்ணினாரோ அவரது அன்பு சிற்றறிவினையாகிய நமது அன்பைப்போன்
றிருக்குமா? அந்த ஸத்தியஸூத்ர மங்களஸ்வரூபினேது சுருதிமுடியாத
பெரியவன்பு யாருடைய சுருத்தினால் சுருதிமுடியும்.

If you think that you have known God well, then
you know but little of the nature of God.

(74). ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்து.

6-வது அத்தியாயம் 14-ம் வாக்கியம்.

நதத்ரஸஞ்ரீயோபாதி நசந்தாமகம்நேமா
வியுதோபாந்தி குதோயமக்தி; தமேவபாந்த
மதுபாதிஸர்வம் தஸ்யபாஸாஸர்வமிதம்விபாதி.

பொழிப்புரை.

பிரமத்தைச் சூறியப்பிம்பம் விளங்கச் செய்யமாட்டாது. சுந்
திர நகூத்திரங்களாலுமாகாது. இந்த மின்னலும் விளங்கச்
செய்யமாட்டாது. இந்தத் தீ எப்படி விளங்கச்செய்யும். தாமாக
விளங்குகிற அவரைப்பற்றிக்கொண்டே யாவும் விளங்குகின்றன.
இவையாவும் அவரது விளக்கத்தினாலேயே விளங்குகின்றன.

விசேஷ உரை

6

அபரமாகிய இந்த பிரஹ்மாண்டத்தைப் படைத்தவர் யாரோ அவரது
அறிவுக்கு அளவில்லை, வல்லமைக்கு வரம்பில்லை, சுருணைக்குக் சுரையில்லை
—என்றால், அவரது இயற்கை எல்லா நன்மையிலும் நிறைந்த தன்மையுடையது.
அவருடைய எந்தப் பல விசித்திரச்செயல்களை நாம் கண்டுகளித்து அவருடைய
எந்தெந்தக் கலிபாண குணங்களை ஒருவாறு கிரகிக்கின்றோமோ, அவற்றில்
எதினாலும் அவரைப் பரிமிதஸ்வபாவமுடையவராகக் கொள்ளக்கூடவில்லை;
ஆனால், அவர் அளவற்ற அறிவினையுடையவர், அபார சத்தையுடையவர்,
பூரணத்தன்மையுடையவர் என்னும் விஷயம் சர்க்கத்தினால் ஸ்தாபிக்கவேண்
டியதன்று. இது மானவஜ்ஜியின் ஆத்மப்பிரத்யயவரித்தமாகிய நிர்விவாத
ஸ்வப்ரத்யக்ஷ ஸத்தியம். யார், உலக அமைப்பிலிருக்கிற நன்னோக்கத்திற்
குக் காரணராகக்கடவுள் ஒருவருளர் என்று நம்புகிறார்களோ, அவர்கள் அவரை
தம்மைவிடப் பூரணரென்று நம்பியே தீரவேண்டும்.

இவ்விஷயம் மாகவஜ்ஜியின் ஆத்மப்பிரத்யயவரித்தமான உண்மையாயி
னும்; சிலர், கியாயத்தினால் நிரூபிக்கப்படாத விஷயத்தில், மஃபூர்வமாய் நம்
பிண்கைவப்பதில்லையாகையால்; இதை ஒருவாறு கியாயபூர்வமாக ஆராய்ச்சி
செய்வது அதுபயோகமன்று, எந்த விஷயத்தைப் பூரணமாயறிய நமக்கு

வல்லமையிலேயோ, அதை அபாரமென்று கொள்வது பெரும்பாலும் நமது என்மையாகியிருக்கிறது. நாம் தேச காலங்களின் ஆதி அந்தங்களை நிச்சயிக்க சக்தியற்றவர்களாகி, அவற்றை எல்லையற்றவையென்று நம்புகிறோம். ஒரு அபரிமிதமான பெரிபவஸ்துவின் அளவையறியக்கூடாமல், அதை அபரிமேயமென்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. நாம் எந்தவஸ்துவின் எல்லையையாவது அளவைப்பாவது அறிபாமல் அதைப்பரிமிதமானதென்று நிர்ணயிப்பதற்கு எவ்விதத்திலும் கூடவில்லை; ஆனால், தர்சன ஸ்பர்சராதி இந்திரியங்களால் அறியக்கூடாத அளவினையுடைய சில வஸ்துக்களின் பரிமிதஸ்வபாவத்தை அறிய வல்லோம், உண்மையே; ஆயினும், இப்படியறிவது அவற்றின் இயற்கைமக்கு வேறு மூலங்களால் தெரியவருவதைப்பற்றியே யன்றி வேறன்று. அதிவிசாலமாகிய கடலின் அக்கரை நமது கண்ணுக்கெட்டாவிடினும் அது, கரையுடையதென நம்புகிறோம். மிகுதியும் உயர்ந்திருக்கிற மலை உச்சியில் அமேறக்கூடாவிடினும், பூமியின் நிறை நாம் நிறைகோலால் நிறுத்து முடியாவிடினும், இவற்றையெல்லாம் பரிமிதமானதென்றே நம்புகிறோம். ஏனெனில் சராசரணமாசப்புலப்படாத இவற்றின் பரிமிதஸ்வரூபம் நமக்கு உபாயாந்தரங்களின் மூலமாகத் தெரியவருகின்றது. பூர்த்தகூணம் செய்கிற மஹாநாவிக்களால் நமக்குக் கடலின் எல்லை தெரிகின்றது. உயர்ந்த மலைகளின் உன்னதமும், ஏறிப்பாராமலே கணிசகோலிதர்களுடைய திறத்தாலறிகின்றனம். பூமியினது நிறையளவும் ஜடதத்வக்களுக்களால் நிர்ந்தேசிக்கப்படுகின்றது. ஆனால், இருஷ்டிகர்த்தாலாங்கிய ஜசதீசுவரனது ஞான சக்தி கருணைகளுக்கு ஒருவிதத்திலும் அளவிடுவதற்கு நாமெவ்வளவுதூரம் முட்டிப்பார்த்தபோதிலும் நம்மாலாகவில்லை. இதைப்பற்றியே நாமவரை அபரிமேயர் அல்லது பூரணர் என்று கொள்ளுகிருக்க நமக்குச் சக்தியேது?

நாம் இருஷ்டிகாரியத்தை ஆலோசித்து இருஷ்டி கர்த்தாவின் ஞானம், அருள், வல்லமைகளை ஒருவாறு அறிந்து அவற்றை முற்றமறியச் சக்தியில்லாமல், அவரைப்பூரணரென்று நம்புகிறோம். மறுவ்யஜாதி உண்டானது முதற்கொண்டு, மனிதர்கள் இயற்கையாகவே ஜசதீசுவரது அஸ்தித்தவக்கியான முடையவர்களாய் அவரது ஞானத்தையும், கருணையையும், சக்தியையும் கூடிய வரையில் ஆலோசித்து வருகின்றனர். ஆனால், ஒரு காலத்திலும் அவர்கள் ஈடவுகின்றது ஸ்வரூபத்தை முற்றும் அறிந்ததில்லை. யார் எந்தக்காலத்தில் அவர் சம்பந்தமான எந்த விஷயமாகவாவது, அநுசந்தானம் செய்யச் சென்ற போதிலும், அவர்கள் பகவானது எல்லையைக் காணமுடியாமல் அவரைப் பூரணஸ்வரூபென்று கீர்த்தனம் செய்கின்றனர். அறிஞரென, அறிவிலிகளென்ன, நாகரிகமுள்ளவர்களென்ன, நாகரிகமற்றவர்களென்ன, ஸாதுக்களென்ன, துஷ்டர்களென்ன அனைவரும் ஒருவாய்ப்பட்டாற்போல அவரை அளவற்ற ஞானமுடையவரென்றும், அந்த சக்திசம்பந்தரென்றும், அபாரசுருணையுடையவரென்றும் கோஷிக்கின்றனர். நாகரிகமற்ற தேசஸ்தர்கள் அப்படி அவரைக் கருணைக்கடலென்று முறையீடுகின்றனரோ, அப்படியே, பண்டித கணங்களும் கூடும். இணையற்ற ஞானிகளாய் இந்தத்தேசத்தில் ஆதிசாலத்திலெழுந்தருளியிருந்த ரிஷிகளாகிய நம்முன்னோரும் கடவுளை முற்றும் அறியக்கூடாதவர்களாகி, தமது தினத்தன்மையையும் அவரது அபரிமேயஸ்வரூபத்தையும் கருதியே, அண்டபிண்ட சராசரங்களை தேடித்தேடித் திரிந்துபார்த்து ஞானதிருஷ்டியினாலே

“நேதி, நேதி = இதுவன்று, இதுவன்று; யதோவாதோநிவர்த்தே
அப்பாய்யமநஸாஸஹ = அடையக்கூடாமல் எதைவிட்டு வாக்கு மகதடன்
திரும்புகின்றதோ; யஸ்ஸிவஜ்ஞ: = யார் ஸர்வத்குஜ்ஞே; ஏஷ ஸிஸேஸ்
வா: = இவன் சர்வேச்வரன்.”

என்பவை முதலிய அகேச்ஸ்ருதிளால் வாசாமகோசரமாய் வெளியிட்டிருக்
கின்றனர். அவர்களது திவ்யோக்திசுளின் பொருளை நன்கறிவதும் மந்தமங்க
ளாகிய நம்மால் கூடாமலிருக்கிறது. இப்போதுநிற்கிற சர்வதேச பண்டிதர்
களும் கடவுளை, பரிமிசஸ்வரூபனென்று சொல்லக் கூடாதவர்களாகவெயிருக்
கின்றனர். அவர்கள், அவர் அப்ரிமேய கல்யாணகுணங்களடையவொன்றும்
உண்மையை நிர்விவாதமாய் அங்கீகரித்திருக்கின்றார்கள், இதைச் சந்தேகிக
ளாகிய சில நாஸ்திகர்கள் மறுக்க முயலலாம். அவர்களப்பிராயம் அந்த
கோடிஜநங்களின் ஜயமற்ற ஐககண்டிகாப்பிப்பிராயத்தைப் பொய்யாக்கத்தக்க
தன்று. எப்படியெனினும் தன்சன் சக்திக்குத்தக்கப்படி ஆசத்தில் உயர்ந்
துயர்ந்து பறந்தபோதிலும், அவற்றில் ஒன்றும் ஆகாசத்தின் அளவை எட்ட
முடியாதோ; அப்படியே பண்டிதர்கள் அவரவரது சக்திக்கும், பக்திக்கும் தக்க
படி பரமாத்மாவின் ஸ்வரூப சத்வத்தை அறிந்தபோதிலும் அதை ஒருபொழு
தும் யாராவது அளவுபடுத்தியுறிவது அசம்பவம். மஹாஸ்களைய பெரிபேரர்
கள் அமோகமாய்த்திருவாய்மலர்ந்தருளிய திவ்ய சூத்திரங்களில் ஒவ்வொன்றின்
பொருளை ஆலோசித்தாலும், கடவுளின் அப்ரிமேயதவம் உள்ளங்கை கெல்லிக்
கனிபோல் விளங்குகின்றது. ககோளஞானம் (Astronomy), பூகோளஞானம்
(Geography), ஜடதத்வஞானம் (Natural Philosophy), ஆதம்சத்வஞானம்
(Mental Philosophy), அங்காதி பாதசாஸ்திரம் (Anatomy), காலவிருத்
தாந்த சாஸ்திரம் (Chronology), இரசாயந சாஸ்திரம் (Chemistry), ஜீவதத்
துவ சாஸ்திரம் (Biology), தாதுவர்க்க தத்துவ சாஸ்திரம் (Mineralogy)
முதலிய எந்த ஞானஞானத்தானம் செய்தபோதிலும் அவற்றிலெல்லாம் அவரது
அளவற்ற தன்மையே வெளிப்படுகின்றது. நாம் எந்த ஞானத்தைக் கற்க
முயன்று அதிலும் ஆழ்ந்துபார்க்கின், அவரது அளவற்ற கருணை முதலிய
கல்யாணகுணங்களையே கற்கவேண்டியிருக்கிறது. இதனால் சாஸ்தவமான
கல்வி அவரது கல்யாணஞானபுவம் செய்வதே என்று எளிதில் விளங்கும். நமது
கல்வியால் நாம் சாமான்யமாய் விஷயங்களைக்கற்பதில் உண்மையாக ஒரு மாகாத்
மியமுமில்லை. எப்பொழுது அதின் மூலமாய்க் கடவுளினது எந்த நன்றோக்க
மாவது, சக்திசுசலமாவது எந்த அளவுக்குத் தெரியவருகின்றதோ, அப்பொ
ழுது அந்த அளவுக்குத்தான் நமது கல்வி சிறப்படைகின்றது. இக்கருத்தை
கொண்டே,

“கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றாடொழாஅரெனின்”

என்று நாயனரும் சொன்னார். நாம் எவ்வளவு கல்வியினாலும் அவரை
முற்றமுறியக்கூடாதென்பது அபாதிதமான உண்மை. அகண்டமாகிய ஆகா
சத்தில் அத்திக்கணிகன்போல அந்நரத்தில் அமைந்து நிபமனப்படி தன்னை
கதியில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற கிரஹ நகூத்திராதி அண்டகோடிக
ளின் அளவு கதி முதலியவற்றை அறிவிக்கின்ற ககோள ஞானமும், அவரது
சக்தியை அளவுபடுத்தக் கூடாததாகவிருக்கிறது. வஸ்து தத்துவஞானத்தின்

மூலமாகவும், அவரது ஞானத்திற்கு எல்லை ஏற்படவில்லை. எதனாலும் அவரது கருணைக்குச்சுரை காண்கிலாம். நமது ஆராய்ச்சியின் அளவுக்குத்தக்கபடி அவரைப்பற்றிய நமது ஞானம், அதிகப்படுகின்றதேயன்றி, முற்றுப்பெற வில்லை.

கனமானர்க்குத்தில் விளங்கும் அவரது ஞானசக்தியாதிகள் எப்படி தூர வீக்ஷணி (Telescope) கிர்மானம் செய்யப்பட்டபோது அளவிடக்கூடாதவை யாயிருந்தனவோ, அப்படியாக அந்த மஹிமயந்திரம் உண்டான இக்காலத்திலு மிருக்கின்றன. ஆனால், போமெண்டோலெலிஸ்; அக்காலத்தைவிட இக்காலத் தில் இந்த அருமையான கருவியின் துணையால் கிரக உபக்கிரஹ தூமகேதாதி உத்பாத முசலிபவற்றின் ஸங்க்யாதிகள் அதிகமாகத் தெரியவருதவின், அந்த அளவுக்குத்தக்கபடி அவரது கிரக சக்தி முதலிபன அதிகமாகத்தெரிய வந்ததென்பதேயன்றி முற்றும் தெரியவந்ததென்பதன்று. இவ்வாறே இந்த யந்திரம் இன்னும் சீர்பட சீர்படக் ககோள மூலமாய் கடவுள் சம்பந்தமான ஞானம் மேலுமேலும் விருத்தியாகுமேயன்றி முற்றுப்பெறுது. எப்படி தூர வீக்ஷணி, நபோமண்டலத்திலுள்ள அகணியாண்ட ஜாலங்களின் மூலமாய் அண்ணலின் அபரிபேய்ஸ்வருபத்தைத் தன்னுலிபன்றமட்டும் விளக்குகின் றதோ, அப்படியே சூக்ஷ்மவீக்ஷணியும் (Microscope) நமக்கு அதிக சமீபமான இடங்களிலும், அதிவிசித்தியமாகிய கவசலத்சோடுங்குடிய எண்ணிறத்தப் படைப்பைக்காண்பித்து, அவரது அபரிச்சின்னத்தன்மையை ஒலவிகின்றது. எவ்வெவ்விடங்களை முன்னர் உயிர்களற்ற சூர்யபரீட்சைகளாக எண்ணியிருந் தனமோ, அவ்விடங்களிலெல்லாம் கோடிக்கோடி ஜீவராசிகள் சுகமாய் ஜீவித் திருத்தக்கொண்டிருப்பதைப்போது இந்த யந்திரத்தின்மூலமாய்க்காண்கிறோம். நாம் அதி பரிசுத்தமானதென்றும், சிறிதும் கல்மஷம்ற்றதென்றும் நினைத்துப் பாண்டசெய்கிற ஜலத்தில் ஒரு பிந்துவையெடுத்து இந்தக்கருவியினால் பார்த்தா லும் அதில் விசிரவிசித்தமாக எத்தனையோ பிரணிகள் சுகமாகவாழ்ந்திருத்தல் தென்படுகின்றன. மேலும் ஒவ்வொரு பூ, கனி முதலியவற்றில் இந்த யந் திர பலத்தால் லக்ஷலக்ஷமாய் ஜநது சமூகங்கள் இருத்தல் புலப்படுகின்றன.

மேற்குறித்த கருவியைக் கொண்டு கிரமப்படி யார்பார்த்தாலும் இந்த விசித்தமான படைப்புக்களெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியும். கண்ணுடையினால் புலப்படுகிற பொருள்களெல்லாம் பொய்யானால் இந்தக்கருவிகளினால் புலப்படு வதும் அப்படியேயாகலாம். இந்த யந்திரசக்தியெல்லாம் அதி சூக்ஷ்மான வஸ்துவையும் அதனதன் உருவத்திற்குத்தக்க அளவு திருஷ்டிகோசமாக்ருவ தேயன்றி இல்லாததை இருப்பதாகக்காண்பிப்பதன்று. தூரவீக்ஷணியைப் பற்றி முன் குறிக்கப்பட்டதெல்லாம் இதற்குமொக்கும். ஐதத்தவவதித்தையும் இப்படியே உபயோகமாகிறது. அதுபயோகிகளாக முன்பு எண்ணப்பட்டிருந்த அநேக இயற்கை செயற்கைப்பொருள்களிடத்திலும் இப்பொழுது இந்தக் கல்வியின் வியாபகத்தால் அற்புதமாகிய அநேக நற்குணங்கள் தோன்றி நம்மை ஆச்சர்யத்தில் அமிழ்த்துகின்றன. முன்பு ஒரு நன்மையும் உடையனவாக நமக்குத்தோன்றாமலிருந்த கொடிகள், செடிகள் முதலியவை அநேக உபகார சூ தனங்களாயிருப்பது கந்த ரூப தத்தவதூலால் தெரியவந்து, கிருத்தஞ்ஞதா ஜலம் நம்முள்ளங்களில் சுரந்த அந்த நன்மைகளை உத்தேசித்தப் பெருட்புடன் அவற்றைப் படைத்த பேரறிவையுடைய கடவுளினது பாதகமலங்களுக்குப் பாத்தியமாகச் செல்லுகின்றது. எவற்றை நமக்குக் கெடுதி விளைவிப்பதாக

முன் நினைத்தோமோ, அவை இப்பொழுது இவ்வாராய்ச்சியினால் சஞ்சிவிப்பப் போலக் காணப்படுகின்றன. இவ்வஸ்து தத்தவ விளக்கத்தால் சாமான்யப் பொருள்களும் சமக்கெவ்வளவோ மகோபகாரமாகின்றன! எத்தனை கஷ்டங்களையும் துயரங்களையும் தவிர்த்தச் சுகத்தை உண்டாக்குகின்றன! இவற்றிலெல்லாம் இந்த நற்குணங்களை அமைத்தவர் கடவுளே. இந்த அன்மைகளை முன்னற யாததும், யாவற்றிந்தவர்போலிவற்றைத் தீமைகளாகப்பாவித்த பலவித குத்தித் தமங்களுக்கிடங்கொடுத்ததும் நமது மடமையையன்றி வேறன்று. சாதாரண மான பொருள்களாகிய நீர், நெருப்பு, முதலியவை புணைக்கப்பல் புணைவண்ம முதலானதுகளைப்போன்ற பரோபகாரமாகிய காரியங்களுக்குக் கடவுளன்று முன்பு யாருக்குத்தெரியும்? சாதாரண மண்முதலியவைகளில் குளைப்பு, லண்டர் முதலிய மிகவும் ரம்யமானதும் அதிக விலைபெற்றதுமான பொருள்களை அமைப்பதற்குப்பயோகமாகத்தக்க தன்மை இருக்கிறதென்பதை யார் முன் அறிந்திருந்தார்? இதை எல்லாம் அறிந்த அமைத்தவைத்தவர் கருணைக்கட லாகிய வள்ளலொருவரே. மனிதனது ஞானம் விருத்தி அடைய அடைய எவ்வளவு ஈசுவரனது ஞானநோக்கமும், பலசெய்கையும், அருட்குறிப்பும் வெளிப்பட்டதோ, வெளிப்படுகின்றதோ, வெளிப்படுமோ அதை அநேககோடி வருஷம் அநேககோடி நாவுகளுடன் கோஷிக்கினு மது நிறைவேறுத. மே லும், எக்காலத்திலும் எவராலும் அவற்றை அளவுபடுத்தியறிய முடியாத. ஆகையால் கடவுளினது அறிவு, வல்லமை, அருள் இவைகளுக்கு அளவில்லையென்பது நிர்விவாதமாய்ச் சித்தாந்தப்படுகிறது. அவரை அப்ரமேயரென்றும் பூரணரென்றும் நிஸ்ஸந்தேகமாகச் சொல்லலாம். அவரை வேறுவிதமாகச் சொல்ல நமக்குக்கதிவிலை. சொல்வதற்கு நியாயமுமிடந்ததராத. அவர் எப் பொழுதும் தனது மகிமையிலேயே பூரணராக விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். மனிதன் ஒருகாலத்தில் அறிவிலியாயும் மற்றொருகாலத்தில் அறிஞனாயும் இருப்பதைப்போலவன்றுஅவரது தன்மை. அவர் எப்பொழுதும் ஞானமுடையவர், எல்லா ஞானமுமுடையவர், நிர் விகாரர். அவர் ஆதிமத்யாந்தரகிதர், அகண்டர், பூரணர், அவரது தன்மைக்கு விருத்திகூயங்களில்லை. அவர் அநிர்வாச்சிபர், அப்ரமேயர். ஆகவே,—

சூரிய சந்திராதினளின் ஒளியினாலும் கடவுள் விளக்கப்படமாட்டார். ஆத்மா வினது ஞான ஒளியினால் உன்பார்வையில் அவர் விளக்கப்படுகிறார். உலகம் யாவும் தாமாக விளங்குகிற அந்தப்பரமேசுவரனது விளக்கத்தினால் பின் பிர காசிப்பதாகி விளக்கத்தைப்பெறுகிறது. அவரைவிட்டு இவைப்பிரித்தாயின் கசித்தப்போகும்.

Him neither the sun manifesteth, nor the moon, nor the stars, nor these lightnings, much less fire, but all shine through Him the all-radiant; all these shine through His Light.

(75) சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

8-வது பிரபாடகம் 3-வது கண்டம் 4-வது வாக்கியம்.

தன்யஹவா ஏதன்யப்ரஹ்மணோநாமஸ்த்யம்;
நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் ஸாந்தம் நிரவத்யம்
நிரஞ்ஜநம்; அம்ருதஸ்யபயம்ஸேதம்
தக்தேநதனமிவாநலம்.

பொழிப்புரை.

அப்படிப்பட்ட இந்தப்பிரம்மத்தின்பெயர் ஸத்தியம்; அவர் நிரவயவர் நிஷ்க்ரியர், சாந்தர்; அவர் அநிந்தநியர், நிரஸிப்தர் முத்தி க்ருச்சிதமுந்த ஸேதுவைப்போன்றவர். மேலும் கொளுத்தப்பட்ட கட்டையிபிருந்து வெளிப்படுகிற தீயைப்போல ஸ்வப்பிரகாஸர்.

விசேஷ உரை.

மிக்க தூரத்திலிருப்பவரும், மிகவருகிலிருப்பவரும், யாவற்றிலும் நிறைந்த வருமாகிய அப்படிப்பட்ட இந்த பிரம்மத்தினதுபெயர் ஸத்தியம்; ஆனதால் அவர் ஸத்தியஸ்வரூபி. அங்க ஸத்தியஸ்வரூபரைப் பற்றிக்கொண்டே இவ்வுலகம் யாவும் ஸத்தியமாகவிருக்கின்றது. அவர் ஸத்தியத்திற்கு ஸத்தியம், பிரணத்திற்குப்பிரணம், ஞானத்திற்கு ஞானம், ஆன்மாவுக்கு ஆன்மா,

அவர் ஒன்றாகிய பிரக்கியாநகநர்; அவருக்கு அவயவமில்லை, அவருக்கு ஓர் பிரிவமில்லை, அளவமில்லை. அவர் நன்றேக்கமுடைய மாற்றக்கூடாத நியமங்க ளினைத்தையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு இவ்வுலகமாகிய அரசை நடத்திவருகிறார். எல்லாம் எல்லவாகும், யாவற்றையுமறிந்தவருமாகிய அந்தப்பூரணர் இவ்வுலக காரியங்களை நிர்வஹித்தற்பெருட்டி யாரிடத்தில் அல்லது எதனிடத்தில் எந்தச் செய்கையின் பளுவைத்தந்தாரோ, அவர் அல்லது அது அவற்றைத்தானுள்ள வும் நடத்திவருகின்றது; அவர் யாவற்றிற்கும் தலைவராகி நியந்தாவாக எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றார். அவரது இயற்கை நியமங்களுக்குள்ளாகி காலத்தில் சூரியபிம்பம் உதயமாகின்றது; மேகம் மழையைப்பொழிகின்றது. மரங்கள் பலனைத்தருகின்றன; மேலும் அவரது தரும நியம ஸாஸனத்தில் மனிதர்கள் சுவாதீனர்களாகி துர்மார்க்கத்தில் சென்றால் தருமதண்டனையாகிய பாபத்தி னால் வரும் இயற்கையான அனுதாபத்தில் வருந்துகிறார்கள். அவரது சா ணடைந்து பாபத்தைவிட்டு நீக்கி காப்பைப் பெறுகின்றனர், புண்ணியா னுஷ்டானத்தைச்செய்து தருமத்தில் பயனாகிய ஆதமாதந்தத்தினால் பவித்திரர் களாகின்றனர்; பவித்திரர்களாகி அந்தப் பவித்திரஸ்வரூபினை அடைந்து உலகக்கட்டுப்பாட்டை விட்டு நீக்கி முத்திபெற்று மேலான பதவியையடை கின்றனர். அவர் தானாக ஒருகாரியத்தையும் செய்யவேண்டியதில்லை. அவர் தானாக ஒரு வருத்தத்தையும் வங்கிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை; அவர் நிஷ்க்ரியர், சாந்தர், அவரது இச்சாமாத்நிரத்தில் இவ்வுலகம் யாவும் உண்டாயிற்று; மேலும் அவர் ஒருவரது இச்சைக்குட்பட்டு யாவும் சேர்ந்து அசித்தப்பொருள் கள் கட்டுப்பட்ட தன்மையினாலும், சித்துப்பொருள்கள் ஸ்வாதீனத்தன்மை

யினாலும் அவரது ஆச்சியங்கைங்கரியத்தைப் புரிகின்றன. அவர் இவ்வலகத்தின் தலைவர். ஆனால் இவ்வலகத்திற்குத் தீர்; அவர் ஒரு உலகச்செய்கையிலும் ஸம்பந்தப்பட்டவரன்று; அவர் நிரஞ்சனர், நிர்லிப்தர். அவர் பூரணஸ்வரூபர், அவரது ஸ்வரூபத்தில் குற்றமில்லை, அவர் நிரவத்தியர், அநிச்சநியர். அந்த அழிவற்றவரது சரணடைந்தால்தான் அவரையடையலாகும்; அவரையடைந்தாற்றான் மிருத்யுபயம் நில்லாது, அவர் அழிவற்றபதவிக்குச்சிறந்த ஸேதுவு, யார் அவரை ஞானக் கண்ணினால் பார்க்கப்பெறுகின்றனரோ, அவர்கள் அவரைச்சுடர்விட்டுடெறிகிற தீயைப்போல அவர் எங்கும் விளங்குகிறதைக் காண்கிறார்கள்.

THE name of God is Truth. He is Formless, tranquil, blamless, free, and devoid of action; Action like created beings. He is the bridge to immortality, and conspicuous as the flame of blazing fuel.

(76). தைத்திரிய உபநிஷத்து

ஆந்தவலலி 1-வது அநுவாகம் 1-வது வாகச்யம்.

ஸதயம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்மயோஹதநிஹிதம்
குஹாயாம் பரமேவ்யோமன்; ஸோஸ்துதேஸாவான்
காமான் ஸஹபரம்மண விடஸிதா.

பொழிப்புரை.

ஸத்தியஸ்வரூபம் ஞானஸ்வரூபம் முடிவற்றவருமான ப்ரமத்தைச்சிறந்த தேகாகாசதன்வ ஆகமாவீனிடத்திலிருப்பதாக யார் அறிகின்றாரோ அவர் எல்லாமறிந்த ப்ரமததுடன் ஸகல் போகங்களையும்னுபவிகிறார்.

விசேஷ உரை.

பரமேசுவரரே ஸத்தியத்திற்கு மூலம், அவரிடத்திலிருந்தே எல்லா உண்மைகளும் உண்டாகி அவரைப்பற்றிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. அவர் ஆதி ஸத்தியர், அனாதிஸத்தியர், சிரேஷ்டமாகிய ஸத்தியர், நித்தியமாகிய ஸத்தியர், ஸநாதனர்.

எத தன்னைத்தான் அறியவில்லையோ அது ஜடப்பொருள்; மேலும், எத தன்னைத்தான் அறிகின்றதோ அது சித்தப்பொருள். மண், கல, உலோகம்; மரம் முதலியவை தம்மைத்தாம் அறிவதில்லை. இந்தக்காரணத்தினால் இவையாவும் ஜடப்பொருள்கள்; ஜீவர்த்தமா பாமர்த்தமாக்கள் தம்மையும் தமக்குவேறுனவற்றையும் அறிகின்றன, இந்த எதிவினால் அவை ஞானப்பொருள்கள்; ஆனால், அவற்றிற்குள் தாமாகவினாலும் ப்ரமாததமாவினது அப்ரிமேயமான இயற்கை ஞானத்துடன் ஜீவர்த்தமாவினது பரிமிதமாகிய அல்ப ஞானத்தை ஒப்பிட்டு முடியாது. பரிமிதமாகிய ஜீவர்த்தமாவுக்கு ஞானமுமிருக்கின்றது, அஞ்ஞானமீ மிருக்கின்றது; மேலும், கலக்கம், தவறல், ஆசை, இவைகளையிருக்கின்றன.

ஆனால் பெருமையுள்ள பரமாத்மாவக்கோ கலக்கம், தவறல், ஆசை, அஞ்ஞானம் இவைகளில்லை. அவர் சுத்த புத்த முகத்தத்தன்மையுடையவர், அவர் நிறைந்த ஞானமுடையவர்; அவர் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் வேண்டிய அவ்வளவு அத தற்குறிப்பண்பையும், தன்மைபையும் கொடுத்த அவற்றின் மிக மறைவான சத்தவங்ளனைத்தையும் நன்றாகவும் விசேஷமாகவும் தெரிந்தகொண்டிருக்கிறார். ஆனதால் சுவலம் அவர் ஒருவரே ஞானஸ்வரூபி; ஜீவாத்மாவின் ஞானம் அவரது ஞானத்தின் விளக்கமாதிரமாகவிருக்கின்றது.

அவர் இறுதியற்றவர்; அவரது ஞானத்திற்கு இறுதியில்லை, வல்லமைக்கு இறுதியில்லை, அருளுக்கு இறுதியில்லை, அவருக்கு இடத்திலும் இறுதியில்லை, காலத்திலும் இறுதியில்லை.

யார் இந்த ஸத்தியஸ்வரூபரும் ஞானஸ்வரூபரும் முடிவற்றவருமான பிரமத்தை மிகச்சமீபமாக தமக்குள் நோக்க அறிகின்றாரோ; மேலும், அவரது கருத்துடன் தமது கருத்தைச்சேர்க்கின்றாரோ, அவர் அந்தப் பரமாத்மாவோடு விரும்பத்தக்க எல்லா விஷயங்களையும் அனுபவிக்கிறார். சிரேஷ்டமான பிதாவாகிய பரமேசுவரர், எவ்விதமான உதாரனோக்கத்துடன் உலகத்தைப்படைத்தாரோ; மேலும், அதியல்பமாகிய கிருமிவரையில் யாவற்றினுடைய நன்மையையும் கருதுகிறாரோ அவரும் அவ்வித நோக்கத்திற்கும் கருத்திற்கும் இசைய நடக்கிறார். யாதாது பரமேசுவரனது திருவுள்ளத்துக்கிசைந்ததோ, அது தான் அவரது விருப்பம்; மேலும், அதுதான் அவரது காரியம். பரமேசுவரனது திருவுள்ளப்படி அவசியம் நிறைவேறும். ஆனதால் அவரது கருத்தை அனுசரித்தவர்களது விருப்பமும் வித்திபெறும். ஆகையாற்றான் அப்படிப்பட்டவர்கள் விரும்பிய எல்லா விஷயங்களையும் பரமேசுவரனுடன் அனுபவிக்கின்றனர்; மேலும், விரும்பியதைப்பெற்று அவருடன் பின்செல்லுகிறவர்களாகி அவரது தாய்மையான ஸகலாஸத்தினால் திருப்தியடைந்திருக்கின்றனர்.

He, who knoweth God the True, the Intelligent, and the infinite as dwelling in his understanding that is in the most superior part of his body, enjoyeth all bliss with the all Intelligent God.

(77). புரஹதாஸனிய உபநிஷத்து

3-வது அத்தியாயம் 4-வது பிரமாணம் 8-வது வாக்கியம்.

ததேததுப்ரேய: புதாத் ப்ரேயோவித்தாத்

ப்ரேயோஅந்யஸ்மாத் ஸர்வஸ்மாத்

அந்தரதரம் யதயமாத்மா.

பொழிப்புரை.

யாவற்றிற்கும் அதிக நெருங்கியவராயிருக்கிற எந்தப்பரமாத்மாவோ அந்த இவர் புத்திரனைவிடவும் பிரியர், பொருளைவிடவும் பிரியர், வேறு யாவற்றைவிடவும் பிரியர்.

விசேஷ உரை.

அவ்வாறே நெருங்கிய மிக அன்புள்ள நண்பர் நமக்கு வேறுயாரும் இல்லை.

Dearer than son, dearer than wealth, dearer than all other things, is the Being who dwelleth deepest within.

(78). புறஹதாயணிய உபநிஷத்து

நு-வது அத்தியாயம் அ-வது பிரமாணம் கக-வது வாக்கியம்.

தத்வா ஏததக்ஷரம் கார்க்ய த்ருஷ்டம் த்வஷ்டு
ச்ருதம் ச்ரோத்யமதம் மந்த்ரவிஜ்ஞாதம்
விஜ்ஞாத்ரோ தஸ்மிந்நுகல்வக்ஷுரோகார்க்யாகாச
ஒதஸ்ச்ப்ரோதஸ்ச.

பொழிப்புரை.

ஓ கார்க்கீ இவ்வழிவற்ற புருஷர் பார்வைக்குப் புலப்படார், பார்ப்பார், செவிக்குப் புலப்படமாட்டார், கேட்பார், நினைவுக்கு அகப்படார், தான் நினைப்பார், இவ்வழிவற்ற புருஷரிடத்தில் ஓ கார்க்கீ ஆகாயம் ஒதப்புரோதயமாகப் பரவியிருக்கின்றது.

விசேஷ உரை.

நாம் பார்ப்பது கேட்பது நினைப்பது முதலிய சகல செய்கைகளால் எந்தச்சிறிது விஷயங்களைத் தெறித்துக்கொள்ளமாட்டுவோமோ அவற்றை அவர் அறிந்துக்கொள்ளமாட்டுவார். மேலும் நாம் எவற்றையறிய நமக்கு வல்லமை வில்லையோ, அவற்றையும் அறிவார். ஆனால் அவர் யாருடையவும் பார்வை கேள்வி மனசு புத்தி இவைகளுக்கு விஷயமாகார். அவர் தன்னைத்தான் எப்படி அறிகிறாரோ அப்படி யாரும் அவரை அறியவல்லவரல்லர். அளவற்ற ஸ்வரூபத்தை புத்தி அளவுசெய்து அறியவல்லதன்று. இவ்வெல்லையற்ற அழிவற்ற புருஷனால் ஆகாசம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஸர்வவியாபியாகிய பரமேசுவரன் இல்லாத இடமில்லை.

This Imperishable being, O Gargi! being Himself unseen seeth, being Himself unheard, heareth, being Himself unconceived, conceiveth, being Himself unknown knoweth. It is by Him O Gargi, all space is pervaded.

(79). கடோபநிஷத்து

உ-வது வல்வி எ-வது வாக்கியம்.

ஸ்ரவணாயாபி பஹுபிர்யோ நலபய:
ச்ருண்வந்தோபி பஹுவோயந்தநவித்யு;

**ஆச்சர்யோவக்தா குசலோர் அஸயலப்தா
ஆச்சர்யோ க்ஞாதா குசலாநுசிஷ்ட:**

பொழிப்புரை.

கேள்வியில்லாததினாலும் யார் பலரால் அறியப்படவில்லையோ, கேள்வியடைந்தும் யாரை அநேகர் அறியக்கூடாமலிருக்கின்றனரோ, அப்படிப்பட்டவர் விஷயமான ஞானத்தையுபதேசிக்கவல்லவர் மிகவுமரிது. அவரையடைபவர் மிக நிபுணர், அவர்விஷயமாக விசேஷமாகக்கற்பிக்கப்பட்ட ஞானியும் மிக வரிது.

விசேஷ உரை.

பலர் பரமேசுவரனது உண்மையான தன்மையைப்பற்றியும், அவரது உண்மையான கருத்தைப்பற்றியும், உபதேசத்தைப் பெறாததினால் அவ்விஷயமான ஞானத்தையடையக்கூடாமல் போகின்றனர். புத்திவிருத்திகள் பரிசுத்தமாகாவிடின் பரமேசுவரனது தன்மையும், அவரது திருஉள்ளமும் நன்றாகவறியப்படக்கூடாது. இன்னொரு பரமாத்ம தத்துவஞானிகள் எல்லாத் தேயங்களுள்ளும் எல்லா ஜாதியாருள்ளும் மிகச்சிறிய எண்ணினராகவிருக்கின்றனர். எல்லா ஞானமும் உள்ளன்புமிருப்பவர்களன்றி அவரையொருவருமறியவல்லவல்லர். மேலும் பரிசுத்தமான உள்ளத்தையுடைய பரமாத்ம ஞானிகளன்றி அவர் விஷயமாகவுபதேசிக்க யாரும் வல்லவரல்லர். அவரைப்பற்றிச் சொல்லவருமிது; அவரையடைபவருமிது; ஆனதால் பரமாத்மஞானம் விசேஷ ஞானதகால் பெறக்கூடியது. அவரையறியவேண்டுமென்று உள்ளுறவிச்சையும் உண்மையான முயற்சியுமிராவிடின் அவரை அறியமுடியாது. அவரைக் கருத்தில் திருத்தம் சாதனை செய்யவும் முடியாது.

Of Him who is not attained by many for want of opportunities to hear about Him, and Whom many even hearing about Him comperhend not, rare is the describer, rare the knower well - instructed. The able only can know Him.

(80.) **தைத்திரிய உபநிஷத்து**

7-வது அனுவாகம் 1-வது வாக்கியம்.

கோஹ்யே வாந்யாத் க: ப்ராணயாத் யதேஷ ஆகால ஜநந்தோநஸ்யாத ஏஷாஹ்யேவாநந்தபாதி.

பொழிப்புரை.

வெளியில் ஆநந்தஸ்வரூபனாகிய பரமாத்ம இராவிடில் யாருக்கு சரீர அசைவுண்டாகும்? யார் உயிர்வாழ்வார்? இவரே அவ்வரது செய்கைக்குத்தக்க இன்பத்தைத் தருகிறார்.

விசேஷ உரை.

பரமாத்மாயிருப்பதினாலேயே இந்த ஒப்பற்ற உலகம் உண்டாயிற்று. மேலும் உயிர்களுனேத்தும் உயிர்வாழ்வதற்குரிய உபகரணங்களைப்பெற்றிருக்கின்றன. அவரிடையிலும் இவையொன்றும் ஆகா. யாவற்றையும் படைத்து, யாவற்றிற்கும் இருப்பிடமாகி, நன்மையையே ஸ்வரூபமாகக்கொண்ட பரமேசுவரன் இவ்வுலகத்தைப் படைக்காமலும், இவ்விதநியமங்களைக் கிரமமாயேற்படுத்தாமலுமிருக்கின், இம்மண்ணுலகமேது? இவ்விண்ணுலகமேது? இவ்வியங்கியற்கைப்பொருளனேத்துமேது? அவற்றின் கிரியாகலாபங்களும், சுகசவுபாக்கியங்களுமெவ்விடம்? யாவருக்கும் இன்பத்தைத்தருபவர் அவரே. நன்மையையே வடிவாகக்கொண்ட யாவையும் காக்குமீசன் நம்மில் யாவருடைய சுகத்தையுங்கருதி எதெதில் எவ்வகையாகிய சுகத்தை வைத்தனரோ, நாம் அததில் அந்தந்த விதமான சுகத்தை அடைந்து கிருதார்த்தர்களாகிறோம். உலகத்தின் அழகைப்பார்த்தல், உண்பதற்கினிய அந்ரசத்தைப்பருகுதல், தாய்தந்தையரது அன்பையும் உறவினரது நட்பையும் பெறுதல், கல்விசுற்றல், தருமப்புரிதல் இவைமுதலியவைகளில் எந்தெந்த மார்க்கத்தில் எந்தெந்தவிதமாகச்சுகத்தை யடைகின்றோமோ அவையாவும் அவருடைய பிரசாதத்தினால். ஆ அ! அவரது கருணை என்னே! அவர் கேவலம் விஷயங்களின் மூலமாய் பலவிதமான இன்பங்களைத்தந்து நம்மைப்பாராமல் விட்டுவிடவில்லை. நாம் விரும்பின் அவர் தன்னையே நமக்குத்தந்து நமதுள்ளத்தைக்குளிரவைத்து, கருத்தை நிறைவேற்றி ஆசையைத்தனியச்செய்கிறார். சாந்தமான இயற்கையையுடைய விவேகிகள் விஷயசுகத்தில் திருத்தியடையாமல் ஒவ்வொரு கணமும் அவரையடைய விரும்புகின்றனர். அவர் விரைவில் அவர்களது உள்ளத்தில் குடிபுகுந்து அவர்களது கண்களிரண்டிலும் சோகத்தினால் உருகிய ஜலத்தைத்துடைத்து அமுதமழைபொழிந்து உலர்ந்திருக்கும் அவர்களது உள்ளமாகிய தாமரையை மலரச்செய்கின்றார். ஆஹா! யார் ஒரு கணப்பொழுதேனும் அமுதவடிவனாகிய அந்தப்பூரணபுருஷனை தம்முள்ளத்தில் நேராய் அடைந்து குற்றமற்ற ஆகந்தத்தைப்பெறுகின்றனரோ, அவர்களே அவரது மகிமையை அறிகின்றனர்.

Who would have lived, who would have moved, if in all pace, He the Blissful, were not? It is He that maketh happy.

இது வரையில் எடுத்துக்காட்டிய உபநிஷத்துக்களால் பரப்பிரம்மஸ்வரூப லக்ஷணங்கள் விவரமாகும். இனி இப்படிப்பட்ட பரப்பிரம்மத்தை அடைபவர்களுக்கே இகபரசுகம் கிடைக்குமென்று கோஷிக்கின்ற உபநிஷத்துகளில் சிலவற்றை இதனடியில் காட்டுகின்றனம்.

(81). தைத்திரிய உபநிஷத்து

ஆகந்தவல்ஸி 7-வது அதுவாகம் 1-வதுவாக்கியம்

ராலோவைவஸஃ; ரஸகம் ஹ்யேவாயம்

லப்த்வாநந்தீபவதி.

பொழிப்புரை.

பரமாத்மா ஆநந்தகாரணன், ஜீவாத்மா ஆநந்த காரணனையேயடைந்து ஆநந்தத்தைப் பெறுகின்றது.

விசேஷ உரை.

பரமாத்மா அபிராகிருதமான வஸ்து. இந்த அபிராகிருத வஸ்துவினிருந்து ஜனித்த ஜீவாத்மாவும் அபிராகிருதவஸ்து. ஆகவே, பரமாத்மாவாகிய அபிராகிருத வஸ்துவிடத்தில், ஜீவாத்மாவாகிய அபிராகிருத வஸ்துவும் சேர்ந்தால்மாத்திரம் அது தன்மயமாகி பேரானந்தத்தையடையுமேயன்றி உலக ஆசாபாஸ ஆர்ச்சைகளிற்சேர்வதினால் புனிதமாகி பேரானந்தத்தைப்பெறுது.

எப்படியெனில்

அக்கினியினிருந்து பிறக்கும் அடுப்புக்கரியின் வருணம் கறுப்பு, அதை சிவப்பு பச்சைமுதலான மற்றவருணங்களுடன் கலக்கினால், அந்த சிவப்பு பச்சைமுதலான வருணங்களையும் கருப்பாக்கி அந்தக்கரியும் முன்போல கறுப்பாகவே இருக்கும். இப்படி கறுப்பாகஇருக்கும் கரியை அதன்பிறப்பிடமாகிய அக்கினியில் போட்டால், உடனே அதன் கறுப்பு வருணமாறி அக்கினியமாவது பிரதியகூடும்; அதுபோலவே அபிராகிருதமாகிய ஜீவாத்மாவும் அபிராகிருதமாகிய பரமாத்மாவையடைந்தாலன்றி பேரானந்தத்தைப்பெற வேறுவழியில்லை. ஆகவே,

எந்த ஜீவன் நன்மையே வடிவாகக்கொண்ட அவரது பிரேமரஸத்தை உடைந்த பேரானந்தத்தில் மூழ்கியிருக்கின்றதோ, அந்த ஜீவனது வாக்கு அவரை ரஸஸ்வரூபனென்று சொல்லி எழுகின்றது.

He is an object of enjoyment. Obtaining him who is the object of enjoyment, one becometh happy.

(82). கடோபநிஷத்தது

4-வது வல்லி 2-வது வாக்கியம்.

*பாச: காமாநநுயந்தி பாலாஸ்தேம்ருத்யோர்யந்தி விததஸ்யபாசம்; அததீரா அம்ருதத்வம் விதித்வாத்ருவமத்ருவேஷ்விஹ நப்மார்தயந்தே.

பொழிப்புரை.

* சிற்றறிவினரனைவரும் புறம்பான விஷயங்களில் விருப்பு முனிடயவர்களாகி மிருத்தியுவின் விஸ்தீரணமான பாசத்தில்

கட்டுப்படுகின்றனர். விவேகிகள் நித்தியமாகிய அழிவற்ற வஸ்துவையறிந்து அநித்தியமான பதார்த்தங்களுக்குள் ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை.

விசேஷ உரை.

யார் வெளி விஷயங்களை மாத்திரம் பார்க்கின்றனரோ, யார் தமது ஸ்வரூபத்தையும், தமத்தரத்தமாவின் ஸ்வரூபத்தையும் அறியக்கூடாதவர்களாகவிருக்கின்றனரோ, அவர்கள் வெளிவிஷயங்களில் வருப்பமுள்ளவர்களாகி தமது பிரவிருத்திகளுக்கே அடிமைகளாகி விஸ்தீரணமாகிய மிருத்யுபாசத்தில் கட்டுப்படுகின்றனர். விஸ்தீரணமாகிய மிருத்யு வென்பது இந்தச் சடவுத்ததம் சரீரித்தன்மையுமாகும். மேலும் மிருத்யுவின் பாசமென்பது இந்தக்காரியாரண சொடர்ச்சியுடன் கூடிய இயற்கை நியமனங்கள். ஜடவுத்தம் பசுதன்மையும், காரிய காரண தொடர்ச்சியுடன் கூடிய பிராகிருதிக் ரிபமங்களாகிய மிருத்யுபாசத்தில் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சிறந்தமானிடப்பிறவி பிறந்தும் யார் ஸம்ஸாரத்தினது விஷயவிச்சையில் மூழ்கி மூடிப்பட்டபடி பிரவர்த்திக்கிற சிறுவர்களைப்போல வியவஹரிக்கின்றனரோ அவர்கள் மிருத்யுபாசத்தில் கட்டுப்பட்டவர்களாகி தமது ஸ்வதினசைகளைப்போலப் பிஷ்டங்கள் பரமபதத்திற்கும் சரமகதிக்கும் வெகுதூரதவிருக்கிறார்கள். அறிஞன் அழிவற்ற தன்மையுடையவருடன் ஆன்ம விநித்தியம் செயற்கையையறிந்து துவக்கித்தியமான சம்சரசத்திற்குள் ஒன்றையும் விரும்புவதில்லை அவர்கள் தருமத்தின் நியமத்தை அனுசரித்து சுயது ப்ரவிருத்திதொடராமத வசப்படுத்திக்கொண்டு உலகத்தன்மையினது திருவுள்ளத்திற்கு உட்ப்பன விஷயங்களை முடிக்கக்கூடுமாற்றான் முற்றும் திருத்தியடைந்திருக்கின்றனர்.

The puerile pursue external objects and are entangled in the wide-spread meshes of death. (1) The wise there-fore knowing life eternal, want not any among things perishable in the world. (2) Spiritual death.

(88). புருஹதாரணிய உபநிஷத்து

உ-வது அத்தியாயம் ச-வது பிரமாணம் அ-வது வாக்கியம்.

ஸயோந்யாமா கமந: ப்ரியம் ப்ருவாணம்
பூயாத ப்ரியம்ரோகஸதிதீதி ஈச்வரோஹ
ததைவவீயாது.

பொழிப்புரை.

யார் பரமத்துமாவை விட வேறுனதைப் பிரியமானதென்று சொல்லுகிறாரோ அவரை நோக்கி பிரமப்பிரியவாதி உங்களுக்குப் பிரியமானது அழியுமென்று சொல்லுகிறார். அவருக்

கிப்படி சொல்ல அதிகாரமுண்டு. உண்மையில் அவர் சொல்லு கிறபடியே ஆகின்றது.

விசேஷ உரை.

மக்கள் மனைவி பொருள் சுற்றத்தார் யாவும் அறித்தியம். இந்த சம்சாரத் தினது சுகல பிரியவஸ்துக்களிலிருந்தும் ஒரு காலத்தில்லாவிடாலும் வேறொருகாலத்தில் நீங்கவேண்டியவரும், ஆனால் யாவற்றைவிட அதிக நெருங் கியவரும் மிக அன்பிற்குரியவருமான பாம த்தாமனை விட்டு இம்மையிலும் மறமையிலும் ஒருபொழுதும் நீங்குவதில்லை பரிமேசுவரனுக்கு வேறானதை அன்பிற்குரியதென்று யார் உரைக்கின்றனரோ அவரன்புசெய்தது அவசியம் அழியுமென்னும் வாக்கியம் ஐயமற்றது விடயவிரும்பப்பதில் விசேஷ மூடத் தன்மை பெற்றிருக்கிறவர்களுக்கும் இப்படி உபதேசித்தகேண்டிய அதிகாரம் ஒவ்வொரு ஞானியாகிய பிரமோபாசகருக்குமுண்டு மேலும் யார் அவருடைய உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவில்லையோ அவர்களுக்குத் துயரமுண்டாகித் தது. யாவருக்கும் அதிகநெருங்கியவரும், நன்மையே வடிவாகக்காண்டிருக் கிறவருமான பரமாத்மாவே யாவற்றிலும் அதிகப்பிரியமானவர், அவரிடத்த அன்புசெய்யின் அவரது அன்பிற்குரிய எல்லாவற்றினிடத்தம் அன்புசெய்தல் வேண்டும், மேலும் இவ்வவக சம்சாரத்தின் நன்மையின் நிமித்தம் அவர் யாரா ரிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியும் நட்பும் செய்யும்படி கட்டளையிட்டிருக்கின்றாரோ அவர்களிடத்தில் தகுந்த பிரீதியும் நட்பும் வைக்கவேண்டும். ஆனால் பரமாத் மாவரிடத்தில் தவிர வேறு யாதொரு பொருளினிடத்தில் அதிக அன்பு வைத்தது அதில் மூழ்கிக்கிடப்பது துட்டையுடன் கூடிய அன்பின் ஸ்வரூப மன்று.

To him who acknowledgeth any other as the object of his love than God, let him that loveth God say, "Your beloved shall perish", To tell this he has a right and his words shall come to pass.

(84). தைதீரிய உபநிஷத்து

ஆநந்தவல்லி 7-வது அனுவாகம் 2-வது வாக்கியம்.

யதாஹ்யேவைஷ ஏதஸ்மிந்நத்ருச்யேஅ

நாத்மயேஅ நிருக்தேஅ நிலயநேஅ பயம் ப்ர

திஷ்டாம் விந்ததே; அதனா அபயம்கதோபவதி
பொழிப்புரை.

வெளியிந்திரியங்களுக்குத் தோன்றாதவரும், உடலற்றவரும் சொல்லுக்கடங்காதவரும், ஆதாரமற்றவருமாகிய பிரமத்தினிடத் தில் உபாசகன் எப்பொழுது பயமின்றி தியானத்தினால் நிலைபெறு கிருனோ அப்பொழுதவன் பயமற்றவனாகிருன்.

விசேஷ உரை.

குழந்தைகளுக்கு அச்சமுண்டாயின், தாயின் மார்ப்பையடைந்து அச்சத்தை நீக்கிக்கொள்வதுபோல நாம் அமுத வடிவனாகிய புருஷனது எங்கும் பரவியிருக்கிற மார்ப்பைப் பற்றிக்கொண்டு கவலை மிகுதியாக நிறைந்த இந்த ஸம்ஸாரத்தின் கவலையை விட்டு காப்பையடைகிறோம், அப்பொழுது நாம் கவலையற்றவர்களாகி, தான் புலப்படாமல் யாவற்றையும் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகிறவரும், தனக்கோராதாரமுமின்றி தான் யாவற்றிற்கும் ஆதாரமாயும் ஆசிரயமாயு மிருப்பவரும் கிய பரமேசுவரரொருவனாயே உண்பவனவும் துணைவரெனவும் அறிந்து அவரிடத்து நம்மை சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். மேலும் அவரது கட்டளையின்படி செல்லுகிறவர்களாகி விருப்பத்துடன் அவராகாட்டப்பட்ட வழியில் சஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

When, in this invisible, incorporeal, indifinable, and abodeless Being, one attaineth a station of fearlessness, he becometh devoid of fear.

(85). புரஹதாரணிய உபநிஷத்து

அ-வது பிரமாணம் 5-வது வாக்கியம்.

யோவாவததக்ஷரம் கார்க்ய விதித்வாஸ்மால்லோகாத் ப்ரைதிஸக்ருபணா; அத ஏத தக்ஷரம் கார்கி விதித்வாஸ்மால்லோகாத ப்ரைதிஸப்ராஹ்மணா:.

பொழிப்புரை.

ஓ கார்க்கி! யார் இவ்வழிவற்ற புருஷனையறியாமல் இவ்வுலகத்தைவிட்டு நீங்குகின்றானோ அவன் அதிதீனன். ஓ கார்க்கி! யார் இந்த அழிவற்ற புருஷனையறிந்து இவ்வுலகத்தைவிட்டு நீங்குகிறாரோ, அவர் பிராம்மணர்.

விசேஷ உரை.

பூமண்டலத்தில் எத்தனை உயிர்களிருக்கின்றனவோ, அவற்றில் மனிதனே பிரம் ஞானத்தைப்பெறுதற்கு அதிகாரி. சிறப்புள்ள யாவற்றிலும் சிறந்த கடவுளையும், அவரால் நியமிக்கப்பட்ட தருமங்களின் தொகுப்பையும், அறியும் அதிகாரம் இருக்கிறதென்றே மனிதன் பெயருக்கு இவ்வளவு சிறப்பிருக்கின்றது. யார் இச்ச மிகச்சிறந்த மனிதப்பிறப்பைப் பெற்றும், அவரை அறியக் கூடாமல் போகின்றனரோ அவர்களிலும் நிரப்பாக்கியர்கள் வேறு யாரிருக்கின்றனர்? மிகுந்த அன்பிற்குரிய கடவுளையடைந்து சொல்லமுடியாவாகந்தத்தை அனுபவித்தும், அச்சவையைக் கிரகிக்கவும் யார் சகதியற்றவனாகிறானோ அவனிலும் தின்ன வேறு யாவன்? அவனே இரக்கத்துக்குப் பாத்திரனாகிய அதிதீனன், அவனது பிறப்பு பளுவைச்சமக்கும் பசுபிறப்பு. மேலும், யார் அவரையறிந்து இவ்வுலகத்தைவிட்டு அப்புறப்படுகின்றானோ; அவரே மிகுந்த பாக்கியவான், அவரே மனிதர்களுக்குள் சிறந்தவர், அவரே பிராம்மணர்.

He, O Gargi! who not knowing this imperishable Being, departeth from this world, is indeed an object of composition. But he O Gargi, who knowing this imperishable Being departeth from this world, belongeth to the holy class among men.

(86). புரஹதாரணிய உபநிஷத்து

௩-வது அத்தியாயம் ௪-வது பிராமணம் ௮-வது வாக்கியம்.

ஆத்மானமேவ ப்ரியமுபாலீத; ஸயஆத்மான
மேவ ப்ரியமுபாலீதே நஹாஸ்ய ப்ரியம்
ப் மாயுகம்பவதி.

பொழிப்புரை.

*பரமாத்துமாளை அன்பாக உபாசித்தல் வேண்டும். யார் பரமாத்துமாளை அன்பாக உபாசித்தின்றாரோ அவருக்கன்பானது(பரமாத்துமா) ஒருபோதும் அழிவதில்லை.

விசேஷ. உரை.

யார் நமது சுருத்தாகிய நிலத்தில் அன்பென்னும் மலரின் அதிக அழகிய மொக்கையுண்டாக்கினாரோ, முயற்சியினால் அதை மலரச்செய்து அதனாவரை அருச்சித்தல் வேண்டும். அழிவற்ற பரமேசுவரர் யாருக்குப் பிரியமானவரோ, அவருக்குப் பிரியமானது ஒருபொழுதும் அழிவதில்லை. அவருக்குப்பிரியமான கடவுளிடத்திலிருந்து அவர் எப்போதாயினும் பிரிவார்களென்பது சம்பவமன்று.

God should be worshipped as an object of love. He who worshippeth this Being, as an object of love, the object of his love perisheth not.

(87.) சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

3-வது அத்தியாயம் 20-வது வாக்கியம்.

நாராயணம்

அநுவாகம் 1-வது வாக்கியம்.

அணோரணியான் மஹதோமஹீயா நாத்மா
குஹாயாம் நிஹிதோ அஸ்யஜந்தோ:,
தமக்ரதும் பஸ்யதி வீதசோகோதாது
ப்ரஸாதாந்மஹிமாநமீசம்.

பொழிப்புரை.

*பரமாத்துமா சிறிதிலும் சிறிது. பெரிதிலும் பெரிது.

அவர் உயிர்களினது உள்ளங்களில் உரைந்துகொண்டிருக்கிறார். துயரமற்றவர்கள் விஷயபோகவிருப்பமற்ற கடவுளையும், அவரது மகிமையையும் அவரது அருளால் பார்க்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

ஜீவாத்துமாவிலும் அவர் மிக சூக்குமமானவர், மேலும். எல்லையற்ற விசும் பிற்கும் அவர் பெரிதானவர். அவரைப்பார்ப்பதற்கு தூரத்தில் செல்லவேண்டியதில்லை; அவர் நம்மிலும் நம்முள்ளத்திலும் கருத்திலும் குடியிருக்கிறார். அவர் போகவிருப்பமற்றவர், நித்திய திருத்திபெற்ற ஆந்தஸ்வரூபி. எந்த அடியார் அவரைத்தரிக்கிறாரோ, அவருக்குப் பிறகு துயரம் உண்டாவதில்லை; அவரது அன்பில் மூழ்கினவருக்குப் பிறகு ஒரு குறைவும் இருப்பதில்லை.

He is subtler than the most subtle, greater than the most great, and is seated in the work of creatures. The man who seeth, through His grace, Him and His glory who is without worldly desires, grieveth not.

(88). ஈசோபநிஷத்து

6-வது வாக்கியம்.

யஸ்துஸர்வாணி பூதான்யாத்மந்யே
வாதுபஸ்யதி; ஸர்வபூதேஷு சாத்மாநந்த
தொநவிஜுகுபஸ்தே.

பொழிப்புரை.

யார் பரமாத்துமாவினிடத்தில் எல்லாப் பொருள்களையும், எல்லாம்பொருள்களிடத்திலும் பரமாத்துமாவையும் பார்க்கின்றாரோ அவர் ஒருவரையும் அவமதிக்கார்.

விசேஷ உரை.

பரமாத்துமாவினிடத்தில் எல்லாப்பொருள்களும் நிலபெற்றிருக்கின்றன; அவர் எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதாரமானவர். அவரைப்பற்றிக்கொண்டே யாவ்மிருக்கின்றன. யார் பரமாத்மாவை எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதாரமானவரென்றறிகிறாரோ; மேலும், எல்லாப்பொருள்களிடத்திலும் அவர் வியாபித்திருத்தலைப் பார்க்கின்றாரோ அவர் பிறகு யாரையும் அவமதிக்கார். அவர் நாமனைவரும் அந்த நித்திய புருஷனது பிள்ளைகளைப் பார்க்கிறார்; யாவற்றிற்கும் நியந்தாவாகிய அந்த உலகாக்கினால் யாரும் அவமதிக்கப்படத்தக்கவரும், தள்ளப்படத்தக்கவரும் அல்லர்; ஆனதால் அவர் ஒருவரையும் அவமதிப்பதும் வெறுப்பதும் இல்லை. அவரவரது உயர்ந்த தாழ்ந்த குணங்களுக்குத் தக்கபடி யாராரிடத்தில் எப்படி எப்படி கடந்துக்கொள்ளவேண்டுமோ அந்தந்த விதமாக கடந்துக்கொள்ளுகிறார்.

He who seeth all in God and God in all, despiseth not any.

(89) சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

7-வது பிரபாடகம் 23-கண்டம் 1-வது வாக்கியம்.

யோவை பூமாதத் ஸுகம் நால்பேஸுகமஸ்தி;
பூமைவஸுகம் பூமாதவேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய:
பொழிப்புரை.

யார் மஹானே அவர் சுகரூபி, அற்பசுகமுடையவரன்று.
மஹானே சுகரூபியானதால், சுகரூபியே அறியப்படத்தக்கவர்.

விசேஷ உரை.

மனிதர்களினது கருத்து பரிமிதமாகிய அற்பப்பொருள்களில் ஒருபொழுதும் சுகத்தை யடையமாட்டாது. மஹானாகிய பரமத்துமாவிடத்தே நமது சுகம், அற்பவியயங்களில் சுகமில்லை. விஷய சுகங்களில் ஆனமா திருத்தி யடையாது. விடயசுகமனைத்தும் ஒரு கணப்பொழுதினது, மிகவும் அற்பமானது. சிறிது காலத்திலது தருமத்திற்கு அநுகூலமாம், சிறிது காலத்திலது பிரதிகூலம்; சிறிது காலத்திலது தள்ளத்தக்கது, சிறிது காலத்திலது கொள்ளத்தக்கது. மஹானாகிய ஈசுவரரே நமது திருத்திக்கு இடம், நமது பரிசுத்தமாகிய சாந்தி நிகேதகம்; ஆனதால், அவரைத்தேடுங்கள், அவரை யறியவிரும்புங்கள்.

He who is infinite is blissful; in things finite is no bliss; the Infinite alone is blissful. The knowledge of the Infinite therefore is to be desired.

(90). புரஹதாஸனிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம், 4-வது பிராமணம் 1-வது வாக்கியம்.

ப்ராணஸ்யப்ராண முத ஸ்சக்ஷுஷ்ச்சக்ஷு
ருதச்ரோத்ரஸ்யச்ரோத்ரம் மநஸோயெ
மநோவிது:; தேநிசிக்யுர்ப்ரஹ்மபுராணமக்ரயம்.
பொழிப்புரை.

யார் பிரமத்தை உயிருக்குயிராகவும், கண்ணுக்குக்கண்ணாகவும், செவிக்குச்செவியாகவும், மனதிற்கு மனதாதவும் அறிகின்றாரோ; அவர்களே, புராதனனும் மேலானவனுமான பிரமத்தை உண்மையாக அறிகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

யார் இவரையாவரும் 'ஞானத்தைக்கொடுப்பவரென்றும், காரணரென்றும், ஆதாரமானவரென்றும் அறிகின்றாரோ அவர்கள் இவரை நிச்சயமாக அறிகின்றனர்.

They certainly know the ancient God, the first of all, who know Him as the Life of life, the Mind of mind, the Eye of eye, Ears of ears.

(91). முண்டகோபநிஷத்து

3-வது முண்டகம் 2-வது கண்டம் 5-வது வாக்கியம்.

ஸம்ப்ராப்யே நம்ருஷயோஜ்ஞானத்ருப்தா:

க்ருதாத்மா நோவீதராகா: ப்ரஸாத்மா;

தேஸர்வகம் ஸர்வத: ப்ராப்யதீராயுக்தாத்மாந:

ஸர்வமேவா விஸந்தி.

பொழிப்புரை.

இருஷிகள் இவரை நன்றாகவடைந்து ஞானத்தினால் திருப்தியடைகின்றனர், பரிசுத்தமான உள்ளமுடையவராகின்றனர், இராகாதி தோஷமற்றவராகின்றனர், இந்திரிய சஞ்சலமற்றவராகின்றனர். ஒருவழிப்பட்ட கருத்தையுடைய அந்த விவேகிகள் யாவற்றிலும் நிறைந்திருக்கிறவரை எல்லாவிடங்களிலும் அடைந்து யாவற்றிலும் ஞானத்தினால் பிரவேசிக்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

எந்த விவேகிகள் ஞானத்தினால் அந்த சத்தியஸ்வரூபினையறிந்து அன்பினால் அவரது மங்களஸ்வரூபத்தை பூரித்தனர். அவரது நல்லோக்கத்தடன்தமது நல்ல விருப்பத்தைச்சேர்த்து ஒருவழிப்பட்ட கருத்தையவராகின்றனரோ; அவர்கள் யாவற்றிலும் நிறைந்து எல்லா நன்மைகளிற்கும் காரணராயிருக்கிறவருடைய சேர்க்கையைப்பெற்று, யாவற்றிலும் பிரவேசித்து யாவற்றினுள்ளும் அன்பையே வடிவாக உடைய அந்த நித்தியவஸ்துவைப் பார்க்கின்றனர்.

They the sages who have got Divine knowledge, who are wise, are without fondness for objects of this world, are tranquil of heart, and have minds devoted to God, having obtained Him every where Who is every where, comprehended by knowing God the end with which all things have been created is known all things.

(92). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

3-வது அத்தியாயம் 12-வது வாக்கியம்.

ததோயதுத்தரதரம் ததருபமநாமயம்;

யததத்விதுயம்ருதாஸ்தேபவந்தி

அதேததோது: கமேவா பியந்தி.

பொழிப்புரை.

யார் காரணத்திற்குக்காரணரோ, அவர் உருவற்றவர், நிராமயர். யார் இவரையறிகின்றனரோ அவர் அழிவற்ற பதவியைப் பெறுகின்றனர்; பிறர் துயரத்தையே அடைகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

இவ்வுலகத்தில் எந்த சகல காரணங்களிலிருந்து எந்த சகல காரிபங்களும் முண்டாகின்றனவோ, அந்தச்சகல காரணங்களுக்கும் காரணப்பிரம்; அவர் உருவற்றவர், நிராமயர். யார் இவரை ஞானக்கண்ணினால் பிரதிபலப்படுத்திக் கொள்வதினால் இவருடன பிரியாத சம்பந்தத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு கின்றனரோ அவர்கள் அழிவற்றபதவியைப் பெறுகின்றனர். பிறர் ஒருகூடும் இந்த சம்சாரத்துயரத்தைக் கடக்கவல்லவரல்லர்.

He, who is the Cause of causes is Formless and without pain and disease. They who know Him become immortal, others go to misery.

(93). புரஹதாமணிய உபநிஷத்து

ரு-வது அத்தியாயம் அ-வது பிரமாணம் கக-வது வாக்கியம்.

யோவா ஏததக்ஷரம் கார்க்ய விதித்வா அஸ்மின்
லோகேஜ்-ஹோதி யஜ்-தேதபஸ்தப்யதே
பஹ-ஞிவர்ஷ ஹஸ்ஸாரண்யந்த
வநேவாஸ்யதத்பவதி.

பொழிப்புரை.

ஓ கார்க்கி! யார் இவ்வழிற்ற புருஷனையறியாமல் அநேகாயிரம் வருஷங்கள் ஒமம், வேள்வி, தவம் இவைகளைச் செய்யினும் அவர்களுக்கு அழிவுள்ள பயனே உண்டாகின்றது.

விசேஷ உரை.

மங்களவடிவனாகிய பரமேசுவரனை உள்ளத்தில் நேருக அறிந்து, அவரிடத்து அன்பையுண்டாக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அவரது மகிமையை அறிந்தும் கேள்வியுற்றும், அவரது திருப்பணிசெய்வதில் சேரவேண்டும்; அப்படியாயின் அவரது சேர்க்கையாலுண்டாகிற அழிவற்ற பயனைப்பெறலாகும். அவரை அறிபாமல் மனதை வேறே இடத்தில் செலுத்தி, விடயங்களில் வீருப்பமுற்றவராகி வெளியாடம்பரங்களுடன் இரவும்பகலும் அவரை உபாசிக்கினும், அவ்வுலகு உலகத்திற்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக்கத்தக்க வீணை வேள்விமுதலிய செய்கைகளிலேயே உடலையும் மனதையும் விழுந்திருக்கும்படி செய்யினும், அவ்வுலகு மானம் மரியாதை யசக கீர்த்தி இவைகளைப் பெறவிரும்பி சமசுருள் பொருளைப் பெல்லாம் செலவழிக்கினும், கடவுளிடத்து அவருக்குச் சிறிதும் சம்பந்தமுண்டாகாவிட்டாலும், ஆனதால் அவருக்கு அழிவற்ற பயன் உண்டாவதில்லை. யார்

கடவுள் விஷயமான ஞானத்தினாலும் அவரிடத்துள்ள அன்பினாலும், அவருக் கன்பாகிய ஞாரியங்களைச் செய்யவெண்ணி அவரால் நியமிக்கப்பட்ட தருமங்க ளைப்புகின் தனரோ, அவரிடத்தில் தருமத்தின் எல்லா லக்ஷணங்களும் கிடைத் தின்றன. மேலும் அவர்கள் என்றும் மிகுதியும் விருப்பத்தக்க அழிவற்ற பிரம் மாநத்ததை அதுபவித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றனர்.

He, O Gargi, who not knowing this imperishable Being, performeth ritual observances and practises austerities in this world for many thousands of years, obtaineth fruits but transitory.

(94). சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

8-வது பிரபாடகம் 15-வது கண்டம் 2-வது வாக்கியம்.

மாஹம் ப்ராஹ்ம நிராகுர்யாம் மாமாப் ப்ராஹ்ம
நிராகரோத நிராகமணமஸ்து.

பொழிப்புரை.

பிரமம் என்னைவிடவில்லை, நான் பிரமத்தை விடாமலிருப் பேனாக. என்னால் பிரமம் விடப்படாமலிருப்பாராக.

விசேஷ உரை.

அருள்வடிவனாகிய உலகத்தந்தை ஒருகாரியத்திலும் நம்மை மறந்திருக்க வில்லை. நாம் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அவரது அருள்வாரியப்பெறுகிறோம். மேலும் ஒவ்வொருதரம் மூச்சு உன்னை கொள்ளுகையிலும் அவரது அருளென் னும் சாற்றையே உட்கொள்ளுகிறோம். அவர் நம்மை ஒருகாரியத்திலும்மறத் திருக்கவில்லை, ஒருகாலத்திலும் மறந்திருக்கவில்லை. அவர் நம்மை எப்பொழு தும் அருட்பார்வையால் பார்க்கிறார். ஆனதால் நாம் அவரை மறவாமலி ருப்போமாக, அவரது செய்கன்றிபையறிந்து, எப்பொழுதும் அவருடைய அரு ளாகிய அமுதத்தைப் பருகுவோமாக. அவர் அருளியிட்ட கட்டளைகளினைத் தையும் சந்தோஷமாக நிறைவேற்றுவதில் பிரவர்த்திப்போமாக.

Let me not forsake God as God has not forsaken me. Let Him not be abandoned by me.

(95). பிரசினோபநிஷத்து

6-வது பிரசினம் 6-வது வாக்கியம்.

தம்வேத்யம் புருஷம் வேதயதாமாவோ
ம்ருத்யு:பரிவ்யதா:.

பொழிப்புரை.

மாணம் உங்களைபிடிக்காதபடி அந்த அறியத்தக்க புருஷனை அறியுங்கள்.

விசேஷ உரை.

அந்த அழிவற்றபுருஷனை அறியுங்கள். அவர் மீது யாவற்றின்மீதிலும் தம்மீதிலும் உள்ளவைவிட அதிக அன்பையையுங்கள். அப்பொழுது உங்க ளது மரணபீடை ஒழிந்துவிடும். யார் பிரமத்தையடைகின்றனரோ, யார் பிரமத் துடன் நித்திய வாழ்வைப் பெறுகின்றாரோ; அவர் இங்கேயிருந்தும் ஸம்ஸாரத தைக்கடக்கிறார், மேலும் மரணமென்னும் சுயற்றிலிருந்து விடுபட்டுக்காப்பைப் பெறுகிறார். அவரிடத்தில் குறைவு, நிறைவாகின்றது. விபத்து சம்பத்துக்கா தாரமாகவும், மரணம் அழிவற்ற பதவிக்குப் படியாகவும், கொள்ளப்படுகின்றது.

Know Him the Perfect, who should be known that death may not afflict thee.

(96). கடோபநிஷத்து

3-வது வல்லி 6-வது வாக்கியம்.

யஸ்துவிஜ்ஞாநவாந்பவதி யுக்தேநமநஸாஸதா.
தஸ்யேந்த்ரியாணிவஸ்யாநி வதஸ்வா
இவஸாடதே:.

பொழிப்புரை.

யார் விவேகியாகவும், எப்பொழுதும் வசப்பட்ட மனதுட னும் இருக்கிறாரோ; அவருடைய இந்திரியங்கள் தேர்ப்பாகனது நல்ல குதிரைகளைப்போல வசமாயிருப்பவைகள்.

. விசேஷ உரை.

யாருடைய இந்திரியங்களனைதும் புத்தியின் வசப்பட்டிருக்கின்ற னவோ, அவர் அவைகளைக் கடவுள் அருளிய நன்மார்க்கத்தில் செல்லும்படி செய்கிறார். மேலும் இதனால் அவருக்கு விசேஷ நன்மைகிடைக்கிறது.

He who is wise with a mind always under rule, his senses are subject to him as docile horses are to a charioteer.

(97). கடோபநிஷத்து

3-வது வல்லி 9-வது வாக்கியம்.

விஜ்ஞாநஸாதிர்யஸ்துமந: ப்ரக்ரஹவாந்நர:;

ஸோஅத்வந: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ:பரமம்பதம்.

பொழிப்புரை.

எந்த விவேகி ஞானத்தைத்தேர்ப்பாக்காக உடையவரோ மனதிற்குக். கடிவாளமிட்டிருக்கிறவரோ, அவர் ஸம்ஸாரத்தின்

எல்லையாகிய அந்த ஸர்வ வியாபகருடைய பரமபதத்தையடைகிறார்.

விசேஷ உரை

யார் தன்னுடைய மனதை ஞானத்திற்கும் தருமத்திற்கும் வசப்படுத்தி வைத்திருக்கிறாரோ, அவர் சம்சாரத்தினது வெல்லக்கூடாத மோகத்திலிருந்து நீங்கி ஸர்வவியாபியாகிய பரமத்தையடைகிறார்.

He whose reason is his charioteer, and who bridleth his mind, obtaineth the mansion of God which is the good or worldly career.

(98). புருஷதாரணிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம் 4-வது பிரமாணம் 11-வது வாக்கியம்.

அநந்தாநாமதேலோகா அந்தேநதமஸாவ்ருதாஃ
தாம்ஸ்தேப்ரோத்யபிகச்சந்தி அவித்வாம்சோ
புத்தோஜநாஃ.

பொழிப்புரை.

அஞ்ஞானிகளும், ஆர்ப்புத்தியுடையவர்களுமான ஜனங்கள் இறந்தபின், பார்க்கக்கூடாத இருள்மூடிய உலகங்களையடைகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

யார் இவ்வுலகத்தில் ஞானத்தையும் தருமத்தையும் ஸம்பாதிப்பதை அவ மதித்து பலித்திரமாகிய பிரமாந்தத்தை அடையக்கூடாதவர்கள் ஆய்விடுகின்றனரோ, அவர்கள் மரணந்தரம் அடைப்பெறுதற்கு அதிகாரிகளல்லர். எவ்வளவு தூரம் இவ்விடத்தில் ஞானத்துடனும் தருமத்துடனும் பிரமாந்தத்தை பனுபவிக்கக்கூடுமோ அதற்குத்தக்கபடியே சிறந்தபதவிகிடைக்கும். ஆனதால் இவ்வுலகத்திலிருக்கையிலேயே மனதைஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு பரிசுத்த ராகி ஈசுவரனோடு நமது சம்பந்தத்தை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளல்வேண்டும். சிறந்த பதவியைப் பெறுதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

Lo worlds devoid of felicity wrapped up in blinding gloom, those go after death who are ignorant of God and are unwise.

(99). புரஹதாரணிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம் 4-வது பிரமாணம் 23-வது வாக்கியம்.

ஸாந்தோதாந்த உபரதஸ்திதிஷ்டஃ ஸமாஹிதோபூக்ஷ
ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஸ்யதி.

பொழிப்புரை.

பிரமஞானி வெளியிந்திரியங்களையும், உள்ளிந்திரியங்களையும், வசப்படுத்திக்கொண்டு, பாபத்தில் வெறுப்புற்று சுகதுக்கங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு, தன்னிடத்திலேயே பரமாத்மாவை தரிசிக்கிறார்.

விசேஷ உரை.

ஒரு புறத்தில் ஸம்ஸாரசகத்தில் விருப்பம். வேறொரு பக்கத்தில் கடவுளையடையவேண்டுமென்னும் இச்சை. எவ்வளவுதூரம் ஸம்ஸாரசகத்திலுள்ள விருப்பம் குறைகிறதோ, அவ்வளவுக்கும் கடவுளையடையவேண்டுமென்னும் இச்சை எழுச்சியுறுகின்றது. கடவுளையடையவேண்டுமென்னும் விருப்பம் மிகுதியாக எழுச்சியுறின், அப்பொழுது அறிவு அவரைத்தேடுகின்றது. மேலும் எப்பொழுது அதுதேடி அந்தப்பூரணஸ்வரூபனை அடைகின்றதோ, அப்பொழுது அவர் எங்கும் பரிபூரணராக விருக்கிறாரென்பார்க்கிறது; மேலும் பார்த்து கிருதார்த்தத்தைப் பெற்று பலித்திர பிரமாநந்தத்தை அனுபவிக்கின்றது. பிரமஞானிகள் ஞானப்பிரஸாதத்தினால் பரிசுத்தர்களாகி, ஸத்தியத்தினது ஸத்தியமும், பிராணத்தினது பிராணமும், அறிவினது அறிவுமான அந்தந்த மங்களாஸ்வரூபரை சமக்குள் ஆத்மாவிலேயே தரிசித்து கிருதார்த்தர்களாகி மிகத்துய்மையான பிரமாநந்தத்தை அனுபவிக்கின்றனர். அந்தப்பூரணபுருஷன் நம்மில் யாருக்கும் தூரத்திலிருக்கவில்லை. எங்கே ஜீவாத்மாவோ உளதோ அங்கேயே அவரிருக்கிறார். எல்லாப்பொருள்களும் எல்லா உலகங்களும், எல்லா உயிர்களும் அவரது அருளென்னும் மார்ப்பப் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. எவ்வளவுதான் ஞானக்கண் திறக்கவில்லையோ அவ்வளவுதான் வரையிலும் கடவுள் தூரமாகவிருக்கிறான் என்று மனிதன் நினைக்கிறான்; ஆனால், திறக்கப்பட்ட ஞானநேத்திரத்தையுடையவர் வெளியிந்திரியங்களையும் உள்ளிந்திரியங்களையும் வசப்படுத்திக்கொண்டவராகி, பாபத்தில் வெறுப்புற்று சுகதுக்கங்களில் வெறுப்புற்று ஒருவழிப்பட்ட கருத்தினால் தன்னுள்ளத்திலேயே கடவுளைத் தரிசிக்கிறார்.

Being of well-regulated and peaceful mind, averse to vice, patient; and of undivided attention, one seeth God in the soul.

(100). புரஹதாரணிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம், 4-வது பிராமணம் 15-வது வாக்கியம்.

யதைதமநுபஸ்யத்யா த்மாநம் தேவமம்ஜஸா;
ஈசாநம் பூதபவ்யஸ்ய நததோ விஜுகுபவதே.

பொழிப்புரை.

ஸ்வப்பிரகாசமுள்ளவரும், இறந்தகால எதிர்காலங்களின் கியந்தாவுமான இந்தப் பரமாத்மாவை, யார் எப்பொழுது

பிரத்தியக்ஷமாகத் தரிசிக்கிறாரோ; அப்பொழுது அவர் தன்னை அப்பரமாத்துமாவிலின்று மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருர்.

விசேஷ உரை.

எவன் பாப காரியங்களில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றானோ, அவன் தன்னை மறைவாக வைத்துக்கொண்டிருக்க விரும்புகிறான்; ஆனால் பிறர் பாராமல் தன்னை மிகவாக மறைத்தவைத்துக்கொள்ளக்கூடுமாயினும், யாவருக்கும் அந்தராத்மாவாக யாவற்றையும் பார்க்கின்ற புருஷன் பாராமல் தன்னைமறைத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கமுடியாது. யார் பிரகாசமுள்ளவரும், இறச்சகால எதிர்காலங்களின் நியந்தாவமான பரமாத்துமானவை உள்ளங்கை நெல்விக்கனினைப்போல சாதாரணமாய் பிரத்தியக்ஷமாகத் தரிசிக்கிறாரோ, அவர் ஒரு குற்றமுள்ள செய்கையிலும் சம்பந்தப்படவிரும்பார்; ஆனதால் தன்னை அவர் பாராமல் வைத்திருக்க விரும்புவதும் இல்லை. மோகவசத்தினால் ஏதேனும் அவர் ஒரு குற்றத்தில் ஈம்பந்தப்படினும் தன்னை அவர் பாராமல் வைத்துவைக்க விரும்புவதில்லை; ஆனால் தான் குற்றத்திலிருந்து மீளுவதற்காக ஸரளமான உள்ளத்துடன் அநுதாபப்பட்டு அவரைப் பிரார்த்திக்கிறான்; மேலும் அவர் அவனை அந்தப் பாபத்திலிருந்து விடுவிக்கிறார்.

He, who easily can conceive God, the Being Divine and the Governor of times past and future, wisheth not to conceal himself from Him.

(101). கடோபநிஷத்து

2-வது வல்லி 24-வது வாக்கியம்.

நாவிரதோ துச்சரிதாந் நாசாந்தோ
நாஸமாஹித:; நாஸாந்த மாநஸோ வாபி
ப்ரஜ்ஞாதேநைந மாப்துயாத்.

பொழிப்புரை.

கெட்டசெய்கையை விட்டு வெறுத்திராதவனும், பொறிகளினது சஞ்சலத்தை விட்டு சாந்தமாகவிராதவனும், நிச்சய சித்தமுடனிராதவனும், அமைதியான கருத்துடனாவதிராதவனும் கேவலம், ஞானத்தினால் இப்பரமாத்துமாவையடையான்.

விசேஷ உரை.

பிரிய தமனாகிய பரமாத்துமானவை யறிந்தனம், ஆனால் அவரிடத்தில் கருத்தை நிறுத்த இல்லை; மேலும் அவரிடத்தில் கருத்தை நிறுத்தி அவரோடு அதை யான்மயோகத்தில் சேருவதினால் வரும் விமலாசுந்தரை ஒருபொழுதும் அதுபவித்திலம்; அவரை மகானென்றும், பரிசுத்தரென்றும் அறிந்தம், மெது நடையை பெருமையுள்ளதாகவும் பரிசுத்தமானதாகவும் செய்துகொண்டு அவருடன் கூடிவாழத் தருந்தவர்களாகவில்லை; காமவரை நியந்தாவாகவும் விதாநாவாக

வும் அறிந்தும், அவர் காட்டிய கல்வழியில் நாம் ஒருபொழுதும் செல்வதில்லை. கேவலம் இம்மையிலுள்ள ஸ்வப்பிரயோஜனத்தின்பொருட்டே பிறத்ததுமுதல் வேலை செய்துக்கொண்டிருக்கின்றோம்; அப்படியாயின் இன்னும் அவரையடைவது எப்படி ஸம்பவிக்கும்.

He who refraineth not from vice is passionate, is of distracted attention and is of mind untranquil, obtaineth not God through mere knowledge of Him.

(102). கேடுபநிஷத்து

2-வது கண்டம் 5-வது வாக்கியம்.

இஹசேதவேதீ ததஸத்யமஸ்தி நசேதிஹா
வேதீந் மஹதீ விநஷ்டி; பூதேஷு பூதேஷு
விசிந்த்ய தீரா: ப்ரேத்யா ஸமால்லோகா
தம்ருதா பவந்தி.

பொழிப்புரை.

இம்மையில் மனிதன் பிரமத்தையறிந்தாற்றான் அவனுடைய பிறப்பு பயனுள்ளதாகின்றது. இம்மையில் அறியானாயின் மிகுந்த நஷ்டமுண்டாகின்றது; ஆனதால் விவேகிகள் நிலையற்ற பொருள் இயங்கியற்பொருளாகிய சகல வஸ்துக்களிலும் ஒன்றாகிய கடவுள் வியாபித்திருக்கிறாரென விசேஷமாகவறிந்து, இவ் வுலகத்தைவிட்டு நீங்கி அழிவற்றபதவி யுடையவர்களாகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

நமது அறிவின் மூலமாக பிரமத்தின் ஸ்வரூபத்தை ஒரு பரிமிதப்பொரு ளைப்போல முழுவதும் அறிவதற்குக் கூடாவிடினும், நமது அறிவிற்கு ஆதாரமாகிய ஸகஜஞானத்தினால் எல்லா காரணங்களுக்கும் காரணரும், எல்லா ஆதாரங்களுக்கும் மூலாதாரரும், எல்லா நன்மைகளுக்கும் இருப்பிடமானவரென அவரது பூரணமாகிய மங்களஸ்வரூபத்தை ஐயமின்றி யறிந்திருக்கிறோம். பாபம் நசித்த ஜீவாத்மா, இறுதியற்ற ஞானத்தையும் நன்மையையும் வடிவமாக வுடைய கடவுளை யாவற்றிற்கும் ஆசிரயஸ்தானமாக இருப்பவரென்று தனக்குள்ளே நேராக அறிபக்கூட்டும். இவ்விதமாக இப்புவிவின்மீது திருந்து அவரையாம் அறியவல்லவர்களாயின் நமது பிறப்புப் பயனுள்ளதாகின்றது. அவரை அறிவதினாலல்லாது நமது பிறப்பு வேறெவ்வகையினால் பயனுள்ளதாகும்? அவர் நமக்கு அவரையறியும் அதிகாரத்தை யளித்திருக்கிறார், இதனால் அவருடைய எல்லா அருள்களிலும் முக்கியமாகிய அருள். நாம் இருள் குழந்த இச்சிறப்புவினைது ஜந்துக்கள் யிருந்தும்; பாவற்றையும் கடந்த அந்த ஸத்தியஸூத்ரமங்களை புருஷனை அறிவிக்கும். இதைவிட நமது முக்கியத்திற்கு விஷயம் வேறு யாதிருக்கின்றது! உலகத்தினது கௌசலத்தைக்கண்ணூற்றும், அந்தக் கௌசலருத்தாவின்னது இறுதியற்ற ஞானத்தைத் தெரிந்துக்கொள்ளுகிறோம்.

உலகத்தினது எல்லா நியமங்களிலுமிருக்கிற நன்றைக்கத்தையறிந்து அந்த நியந்தாவின் கல்ல கருத்தை உணருகிறோம், அவரால் நியமிக்கப்பட்ட தருமத்தை யாசரித்து நாம் உயர்ந்த பகவியைப்பெறுகிறோம்; மேலும் நம்மெல்லோரிடத்தும் அவருக்குள்ள அன்பைக்கண்டு அவரிடத்தில் நன்றியறிவுள்ளவர்களாகி அவரது அன்பில் மூழ்கினவர்களாகிறோம். இங்கு நாம் அவரை யறியாமலிருக்கினும், அவரது அன்பில் மூழ்காதிருக்கினும், அவரால் நியமிக்கப்பட்ட தருமங்களை ஆசரியாமலிருக்கினும், அப்பொழுது நமது நில என்ன ஆயிற்று? மூத்திரையிட்ட பொண்ணை மிகுதியாக ஸம்பாதிப்பதினாலாவது, பேருழிபுசமையும் மரியாதையையும் பெறுவதினாலாவது, இழிவான இட்கிரிய சுகங்களை யனுபவிப்பதினாலாவது ஆன்மா திருப்தியுடனிருக்கமா? அழிந்தபோகத்தக்க ஜடப்பொருள்களிலும், பாபத்துடன் கூடிய நிறைவற்றதன்மைகளிலும் நமது அன்பைவைக்கின். அன்பு பயனைப்பெறுமா? யார் பிரமத்தையறிபாமல் அவரது சேர்க்கையினால் உண்டாகிற அழிவற்ற பேராந்தத்தைவிட்டுநீங்கி புவினை தூய்மையற்ற சுகங்களில் மூழ்கியிருக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு மிகுந்த கெடுதியுண்டாகும். அவர்கள் புண்ணியலோகத்தைவிட்டு வெகு தூரத்தில் அலைவர். நிலையிற்பொருள், இயங்கியிற்பொருள்களாகிய படைப்புகளில் விளங்கும் வல்லமையையும், தோக்கத்தையும் கருதி, பிரமஞானத்தை எழச்செய்தல்வேண்டும், மேலும் ஆத்மபிரத்தியயத்தைக்காக்கவேண்டும். நிலையிற்பொருள் இயங்கியிற்பொருள்களாகிய யாவும் அவரது படைப்பே, அவரது செளசலமே; அவை அவரது கல்ல கருத்தையே விளங்கச்செய்கின்றன; அவரது மகிமையை வெளியிடுகின்றன, அவரது பெயரை கோஷிக்கின்றன. ககோளதூல், பூதத்வதூல், வைத்தியதூல், மனோவிஞ்ஞானதூல், ஆகம்சதவதூல்; நீதிதூல் முதலிய எல்லா ஞானதூல்களும் அவரது அளவற்ற ஞானமும் தன்மையுமாகிய தன்மையையே உபதேசிக்கின்றன. இவ்வெல்லா ஞானதூல்களிலிருந்தும் இந்த எல்லா ஞானங்களுக்கும் ஆசாரமாகிய பிரமஞானத்தைப்பெற்று பிரம ஞானியாகவேண்டும். மேலும் இவ்வுலகத்தைவிட்டு நீங்கியபின் நித்தியமாகிய பொருளைப்பற்றிக்கொண்டு நித்திய பதவியைப்பெற்றவேண்டும்.

If man know Him here then it is good, but if he know Him not, great is the ruin. Contemplating Him in object after object, the wise, after departing from this world, become immortal.

(103). கடோபநிஷத்து

2-வது வல்லி 2-வது வாக்கியம்.

ஸ்ரேயச்ச ப்ரேயச்ச மநுஷ்யமே தஸ்தௌ

ஸம்பரீத்ய விவிநக்திதீரஃ; தயோஃஸ்ரேய

ஆததா நஷ்ய ஸாதுபவதி ஹீயதே அர்த்தாத்ய உப்ரேயோ வ்ருணீதே.

பொழிப்புரை.

சிரேயமும் பிரேயமும் மனிதனையடைகின்றன. விவேகி அவையிரண்டையும் நன்றாகவாராய்ந்து வேறுவேறாகப் பிரிக்கிறான். அவைகளுக்குள் சிரேயத்தைக்கிரகிக்கிறவனுக்கு நன்மையுண்டாகிறது. யார் பிரேயத்தைக்கிரகிக்கிறானோ அவன் பரமார்த்தத்தை விட்டுப் பிரஷ்டனாகிறான்.

விசேஷ உரை.

கடவுளையடையும் மார்க்கத்தைப் பற்றுதல் சிரேயமானது, ஸம்ஸாரசக்தி மூழ்கிக் கிடப்பத பிரேயமானது. ஒவ்வொரு காலத்தில் கடவுளையடையும் வழிபடிப்பற்ற விருப்பமுண்டாகிறது. ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஸம்ஸாரசக்தி மனதைச் சுவருகின்றது. இவைகளுக்குள் யார் ஈசுவரனையடையும் வழியைப் பற்றுகிறாரோ அவருக்குச்சிறந்த நன்மையுண்டாகிறது. எவன் ஸம்ஸாரசக்தி மூழ்கிக் கிடக்கிறானோ, அவன் ஒருபொழுதும் பரமபவீத்திரமாகிய பிரமாந்தத்தை யடைவதற்குத் தக்கவனாகான். யார் ஈசுவரனிடத்தில் அன்பு செலுத்துகிறாரோ அவர் அச்சப் பரமப் பிரேமாஸ்பரணுடைய திருப்பணி என நினைத்து ஸம்ஸாரசாரியங்களைச் செய்கிறார்; எவன் ஸம்ஸாரத்தில் விருப்பமுடையவனாக விருக்கிறானோ, அவன் ஸம்ஸாரத்தின் கன்மையைக் கருதியே மிகுந்த நன்மைகளுக்கு இருப்பிடமாகிய ஈசுவரனை உபாஸனை செய்கிறான். ஸம்ஸாரத்தில் விருப்பமுள்ளவனாகி ஸ்வப்பிரயோஜனபரனாகவிருக்கிற எவனும் “ஓ! பரமாத்மாவே! உனது கட்டளையின்படி உலகன்மையின்நிமித்தத்தினாலும், உனக்கன்பான காரியமென்னும் நிமித்தத்தினாலும், ஸம்ஸார யாத்திரை நிர்வகிக்கும்பாருட்டுப் பிரவர்த்திக்கிறேன்” என்னும் வாக்கியத்தை ஒருபொழுதும் மனப்பூர்வமாக வாய்விட்டுச்சொல்லான். எப்பொழுது உள்ளக் கிளர்ச்சியுடன் இவ்வாக்கியத்தைச்சொல்லவல்லவர்களாவோமோ; மேலும், நாம் செய்கிற காரியங்களிலனைத்திலும் இதையே லக்ஷியமாக வைத்துக்கொள்ளுவோமோ, அப்பொழுது நாம் சிரேயமானதை நன்றாகப்பற்றினோமென்று அறிவக்கடவோம்.

Duty and pleasure both offer themselves to man. The thoughtful man considereth about them. He, who of these two accepteth duty, becometh blessed; he loseth his eternal interests who accepteth pleasure.

(104). கடோபநிஷத்து

5-வது வல்வி. 13-வது வாக்கியம்.

நித்யோ நித்யானாம் சேதனச் சேதனாநு
மேகோ பஹுநாம் யொ விததாதி காமான்;
தமாத்மஸ்தம் யெ நுபஸ்யந்திதோஸ்தேஷாம்
சாந்தி: சாஸ்வதீ தேத லோஷாம்.

பொழிப்புரை.

யார் எல்லா அறித்தியப் பொருள்களுக்குள் நித்தியரோ, எல்லா ஞானப்பொருள்களுக்கும் ஞானத்தைத் தருபவரோ, ஒரு வராயிருந்தும் யாவருக்கும் வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கிறாரோ அவரைத் தம்முள் இருப்பவராகக்காண்கிற தீரர்களுடையதே அழிவற்ற சாந்தி, அது வேறு யாருடையதும்ன்று.

விசேஷ உரை

இவ்வுலகத்தின்கண்ணேயுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் அறித்தியங்கள்; கேவலம் அவரொருவரே நித்தியர், அவர் சித்துப்பொருள்களுக்கெல்லாம் ஞானத்தைக்கொடுத்துப் படைத்தார்; அவர் அவைகளுக்கு உணவைத்தந்து காப்பாற்றியிருக்கிறார்; இந்த எண்ணிறந்த உயிர்களுக்கு வேண்டியதனைத்தையும் அவரொருவரே பூர்த்தி செய்கிறார். இவ்வொரு மண்ணுலகத்திலேயே அவரால் காக்கப்படவேண்டிய உயிர்களெத்தனை? இவ்வொவ்வொரு உயிருக்கும் வேண்டியவை எத்தனை? அவர் ஒருவரே இவ்வெல்லாவற்றிற்கும் வேண்டியவற்றை தருந்தபடி கொடுத்துவருகிறார்; அவர் ஒரு அற்பமாகிய புழுவுக்கு வேண்டியதையும் மறப்பதில்லை. யாவருக்கும் நண்பரும், நன்மையே ஈழுவாகக்கொண்ட வருமான இம்மிகச்சிறந்த தேவதையை, யார் தம்முள்ளமாகிய கோவிலில் நேராய் தரிசனை செய்கின்றாரோ; அவரது மனத்திருத்தியென்னும் தடாகம் ஒருபொழுதும் காய்ந்துபோவதில்லை, எப்பொழுதும் நிறைந்திருக்கின்றது, அவர்களுக்கே நித்தியசாந்தி கிடைக்கின்றது.

He is the only Eternal among things transitory, is the Life of all living things and, Being One, fulfilleth the desires of many. The wise who see Him within themselves, theirs is peace everlasting not of any others.

(105). கடோபநிஷத்து

5-வது வல்லி 12-வது வாக்கியம்.

ஏகோவசீ ஸர்வபூதாந்த ராத்மா

ஏகம் ரூபம் பஹுதாய: கோதி; தமாத் மஸ்தம்

யெதுபஸ்யத்தி தீராஸ் தேஷாம் ஸுகம்

சாச்வதம் நேதனேஷாம்.

பொழிப்புரை.

யார், ஒருவரோ, தம்வயமுடையவரோ, எல்லா உயிர்களுள்ளிருப்பவரோ, ஒருருவத்தைப் பல உருவாகச் செய்பவரோ, அவரைத் தம்மிடத்திருப்பவராகப் பார்க்கிற விவேகிகளுடையதே நித்தியசுகம், அது பிறருடையதன்று.

விசேஷ உரை.

யாவர் அவருடைய வசத்தில் இருக்கின்றன, அவர் யாவற்றிற்கும் நியந்தை. அவர் நாமனைவராகிய ஆன்மாக்களுள்ளுமிருக்கிறார். அவர் ஒருவராயிருக்கும் வேறு யாருடைய ஆணையம் பற்றாமல் இவ்விசத்திரமாகிய உலகத்தைப்படைத்தார்; அவர் நித்தியமாகிய தனது ஸ்வரூபத்தில் மாறுபடாமல் இருந்தகொண்டே ஒருருவத்தைப் பல உருவாக்கச்செய்கின்றார்; தான் வேறொரு பெருநாசக்காரிவசல்லே. இப்படி ஒருவர் நியந்தாவாகவும் எல்லாப் பெருநாசக்காரிகளும் அந்தந்ததாமாவாகவும் இருப்பவரை சமக்குள் யார் நேராய் அடைந்து அவருடன் சேர்க்கையைப் பெறுகின்றனரோ, அவர்களடையும் விடயாதீத நித்திய சுகத்தை, வேறு யாரும் ஒருபோதும் அடையார்.

He is the One, the Subjector, the Soul of the souls of all beings, and changeth one form into many. The wise who see Him within themselves, their's is bliss everlasting, that is, as the Soul of the souls not of any others.

(106). முண்டகோபநிஷத்து

3-வது முண்டகம் 1-வது கண்டம் 4-வது வாக்கியம்.

ப்ராணோஹ்யே வ்யய: ஸர்வ பூதைர் விபாதி:

விஜாநன் வித்வான்பவதே நாதிவாதீ;

ஆத்மக்ரீடா ஆத்மரதி: க்ரியா வாநேஷு

பாஹ்ம விதாம் வரிஷ்ட:

பொழிப்புரை.

எல்லாப்பொருள்களிடத்திலும் விளங்குகிறவர் யாரோ, அவர் இந்தப் பிராணஸ்வரூபராகிய பரமேசுவரர். அறிந்த ஞானிகள் அவரைக்கடந்து ஒரு வார்த்தையுஞ் சொல்லார். பரமாத்மாவையே விளையாட்டுக்கும் ஸந்தோஷத்திற்கும் விஷயமாக உடையவரும், நல்ல காரியங்களைச்செய்கிறவருமானவர். பிரமஞானிகளுக்குள் சிறந்தவர்.

விசேஷ உரை.

யாவற்றையும் படைத்து, யாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகவிருக்கிற பிரம்மம் இராவிலில் ஒன்றுமிராது, ஒன்றுமாகாது; அவரே யாவற்றிற்கும் உயிரைப் போன்றவர். சலித்துக்கொண்டிருக்கிற மதி இரவிக்கொன்ன, சமைத்திருக்கிற மரம் கொடிக்கொன்ன, வன்மையுடனிருக்கிற பசுக்கள் பறவைக்கொன்ன, இவையாவற்றிற்கும் காணராகவும், ஆதாரராகவும், யாவற்றிற்கும் உயிரைப் போன்றவராகவும், யாவற்றிற்குள்ளும் அவரே விளங்குகிறார். பிரம ஞானிகள் பரமேசுவரரே தமக்குச்சிறந்த சுற்றமெனவழிகின்றனர். அவர்கள் அன்புள்ள

அந்த நண்பரது குணகீர்த்தனங்கள் செய்துகொண்டே எப்பொழுதும் உவகையடைந்திருக்கின்றனர். கேவலம் அவரது காரியங்களை பேசுவதிலேயே அவர்களுக்கு அதிக இன்பம் உண்டாகின்றது; கேவலம் அவரது பிரசங்கம் செய்வதிலேயே, அவரது உள்ளம் எப்பொழுதும் ஆவலுள்ளதாக விருக்கிறது; கருத்தை வேறுவிஷயத்திற் செலுத்தாமல், அவரது ஸ்வரூபசிந்தனை செய்வதால் அவருக்கு எவ்விதமான உவகையுண்டாகிறதோ, அவ்விதமான உவகை அவர்களுக்கு வேறு யாதொரு விஷயத்திலும் உண்டாவதில்லை. பரமேசுவரரே தங்கள் சிறந்த தந்தையெனவும், அவர் தங்களால் பூஜிக்கப்படக்கவரெனவும், அவரது கட்டளையை நிறைவேற்றுவதே தங்களாற்செயற்பாலதெனவும், அது தவிர வேறுயாதொன்றும் தங்களாற்செயற்பாலதன்றெனவும், பிரமஞானிகளாகின்றனர்; ஆகலால் அவர்கள் அவரது நன்னைக்கத்தை முடிப்பதற்கே எப்பொழுதும் முயலுகிறார்கள். எந்த விஷயத்தினால் அவரது நல்ல தன்மை விளங்குமோ, அவரது நன்னைக்கம் தெரியுமோ, அதையே அவர்கள் தூண்டுகின்றனர், அதையே அவர்கள் கற்கின்றனர்; மேலும் அதையே அவர்கள் உபதேசிக்கின்றனர்; அவரைக் கடந்து அவர்கள் ஒரு வார்த்தையும் சொல்வதில்லை. பரமேசுவரனிடத்திலேயே அவர்களுக்கு நிறைந்த விருப்பம்; மேலும் அவரிடத்திலேயே அவருக்கு அழிவற்ற உவகை; ஆகலால் பிரமஞானி பரமத்துமாவிடத்தில் கிரீடிக்கிறவரென்றும் இரமிக்கிறவரென்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இந்தப் பிரமஞானிகளுக்குள் யார் கேவலம் பிரமத்தினிடத்தில் அன்பு மாதிரி வைத்து, அவரது திருவுள்ளத்தையும் தெரிந்துக்கொண்டு திருப்தியடைந்து சும்மாயிராமல் அவரது திரு உள்ளத்தை யணுகித்து அவருக்காகும் காரியங்களைச் செய்யச்சென்று நல்ல காரியங்களைச் செய்கின்றனரோ அவர்களே சிறந்தவர்கள். நமக்குள் யாருக்கு அவரிடத்தில் எவ்வளவு அன்பு உண்டாகிறதோ, யார் எவ்வளவு தூரம் அவரது திரு உள்ளப்படி நல்ல காரியங்களைச்செய்ய முயலுகின்றனரோ, அவ்வளவுக்குத்தான் அவர்களுக்குச் சிறப்புண்டாகும். மேலும், அவ்வளவுக்குத்தான் அவர்களது பிறப்புப் பயன்பெறும். இதுதான் நமது காரியம். இதுதான் நமது லக்ஷியம்.

He who is manifest in all things, is the life of all. Knowing him, the knower of God doeth not talk much of any thing else. He whose amusement is God, whose enjoyment is God, and who doeth good works, is the best among the knowers of God.

(107). முண்டகோபநிஷத்து.

3-வது முண்டகம் 1-வது கண்டம் 5—6-வது வாக்கியம்.

ஸத்யமேவ ஜயதே நாந்ருதம்; ஸத்யேநலபய

ஸ்தபஸா ஹ்யேஷ ஆத்மாஸம்யத்ஜ்ஞாநேந;

யேநாக்ரமந்த்ரஷ்யோஹ்யாப்தகாமாயத்ரதத்

ஸத்யஸ்ய பரமம் நிதாநம்.

பொழிப்புரை.

மெய்யேவெல்லும் பொய்யன்று; உண்மையினாலும், ஒரு வழிப்பட்ட கருத்தினாலும், நல்ல ஞானத்தினாலுமே இப்பரமாத் துமாவையடையலாகும். இருஷிகள் இவ்வனுஷ்டானத்தினால் திருத்தியுடையவர்களாகி ஸத்தியத்தின் மேலான இருப்பிடமாகிய பிர்மத்தையடைகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

சாந்த சித்தர்களாகி உண்மையை யறியுங்கள், உண்மையை யறிந்து உண்மையான வழியில் செல்லுங்கள்; அப்பொழுது உண்மைக்கு ஜயங்கிடைப்பதால் உமக்கும் ஜயங்கிடைக்கும். பரமேசுவரனை யடையவேண்டுமாயின் மெய்யை அடைக்கலஸ்தானமாகப் பற்றுங்கள், பொய்யையும் கபடத்தன்மையையும் விட்டுவிடுங்கள். உண்மையைப் பற்றுவதினாலும், கருத்தை ஒரு வழிப்படுத்துவதினாலும், நல்ல ஞானத்தினாலும் அவ்வுண்மையின் மேலான இருப்பிடமாகிய பிரமத்தை யடையலாகும். முற்காலத்தில் திருப்தியான சித்தமுடையவர்களும், குற்றமற்றவர்களான இருஷிகள் கேவலம் இவ்விதஉபாயங்களினாலேயே சித்திபெற்றனர்.

Truth triumphs, not untruth. Through truth and meditation and the fulness of wisdom, this Being is gained. Through them the all—contented sages obtain the peace where He, the great abode of truth is.

(108). புரஹதாரணிய உபநிஷத்து

•ச-வது அத்தியாயம் ௫-வது பிராமணம் ௧௫-வது வாக்கியம்.

ஸவா அயமாத்மா ஸர்வேஷாம் பூதானாம்

அதிபதி: ஸர்வேஷாம் பூதானாம் ராஜா.

பொழிப்புரை.

அப்படிப்பட்ட இந்த பரமாத் துமா எல்லா உயிர்களுக்கும் தலைவர், எல்லா உயிர்களுக்கும் அரசர்.

விசேஷ உரை.

அவர் யாவற்றையும் நியமமாக வைத்திருக்கிறார், சஞ்சபடி இரகசிப்பும் சிக்ஷிப்பும் நியதமாகக்கொடுத்துவருகிறார்.

This God is the Lord of all beings, the King of all beings.

(109). புறஹதாஃணிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம் 4-வது பிராமணம் 14-வது வாக்கியம்.

இறைஹவஸந்தோ தவித்மஸ்தத்வயம்

நசேதவேதிர்ஹதீவிநஷ்டி;

யயேதத்விதுரம்ருதாஸ்தேபவந்தி

அதேதரேது:கமேவாபியந்தி.

பொழிப்புரை.

இவ்விடத்திருந்தும் நாம் அவரையறிகிறோம். நாமவரை அறியாவிடின் மிகுந்த கெடுதியுண்டாகும்; யார் இவரை அறிகின்றனரோ அவர்கள் அழிவற்ற பதவியைப் பெறுகின்றனர். பிறர் துயரத்தையே அடைகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

என்ன ஆச்சரியம்! நாம் இவ்விடத்திருந்தும் அவரை அறிகின்றோம், இந்த இருன்மயமாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கினவர்களாயும் மறைக்கப்பட்டவர்களாயுமிருந்தும் மமது ஞானக்கண் அந்த உண்மை ஞானச்சுடரைக் காணக்கூடியதாயிருக்கிறது. மேலும், நம்முள்ளம் அவரிடத்தில் தூய்மையான அன்பை வைத்துப் பாபதாபங்களிலிருந்து மீட்பைப் பெறுகின்றது. இதைவிட வியக்கத்தக்கது வேறென்ன இருக்கிறது? இசுனாலேதான் நாம் பாக்கியவாள்ளாயிருக்கிறோம். அவர் இம்மண்ணுலகத்தில் எத்தனை வகையான உயிர்களைப் படைத்திருக்கின்றனர், அவற்றிற்கெல்லாம் இவ்விதமான வல்லமையையும், அதிகாரத்தையும் தரவில்லை, நம்மிடத்தில் கிருபைசெய்த இவைவயனைத்தையும் தந்தார். இசுனல் நாம் கிருதார்த்தர்களாகிறோம். இசுனாலேதான் நாம் எல்லா செல்வத்தையும் அடைந்திருக்கிறோம். நாம் அவரை இம்மையில் அறியக்கூடாவிடினும், அவருடன் இடைவிடாத நித்திய சம்பந்தத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளக்கூடாவிடினும், அப்பொழுது நாம் முடிவற்ற தீய நிலைமையை அடைவோம். அப்படியாயின் இந்த சம்சாரமாகிய துயரக்கடலில் விழுந்து வேறெவ்விடத்தில் புக்கிடம் பெறுவோம்; உலகத்தாரால் கடுமையாய் நடத்தப்பட்டு எவ்விடத்தில் குளிர்ச்சியைப்பெறுவோம்? மரணபயத்திலிருந்து நம்மை யார் மீட்பார்கள்?

Being even here we have known Him: if we had not known Him, great would have been the ruin. They, who know Him become immortal, others go to misery.

(110). முண்டகோபநிஷத்து

3-வது முண்டகம் 1-வது கண்டம் 3-வது வாக்கியம்.

யதாபஸ்ய: பஸ்யதே ருக்மவர்ணம்
கர்தாரமீசம் புருஷம் ப்ரஹ்மயோநிம்;
ததாவித்வான் புண்யபாபேவி தூயநிரம்ஜந:
பரமம்ஹாம்யமுவைதி; மஹாந்தம்
விபுமாதமாநம் மத்வாதீரோ நஸோசதி.

பொழிப்புரை.

எப்பொழுது ஞானி ஸ்வப்பிரகாசனாகவும், உலகத்தின் கருத்தாவாகவும், நியந்தாவாகவும், காரணஸ்வரூபியாகவும் இருக்கிற பிரமத்தைத் தரிசிக்கிறாரோ; அப்பொழுது அவர் புண்ணிய பாவங்களிலிருந்து நீங்கி, கல்மஷமற்ற உயர்ந்த பதவியைப்பெறுகிறார். விவேகி மஹானும் சர்வ வியாபிபுமான பரமத்துமாவை அறிந்து பிறகு துயரப்படுகிறதில்லை.

விசேஷ உரை.

எப்பொழுது ஞானத்தைப்பெற்ற பிரமநிஷ்டராகிய பிரமோபாசகர் தனது ஞானக்ஷணினால் பிரமத்தை நேரே தரிசிக்கிறாரோ, அப்பொழுது அவர் பிரமத்தை யடைந்து பாபத்திலிருந்து நீங்குகிறார்; மேலும் புண்ணியத்தின் பயனை விரும்பியாகொரு செய்கையும் செய்வதில்லை. அவர் விடயசம்பந்தமற்றவராகி, உலகத்தினது நன்மையின் பொருட்டும், கடவுளினது அன்பின்பொருட்டும் கடவுளுக்கன்பான காரியங்களைச் செய்கிறார். எப்பொழுது பிரபுவானவர் உள்ளத்திலெழுந்தருளுகிறாரோ, அப்பொழுது மனோவிருத்திகளைத் தும் அடங்குகின்றன, அப்பொழுது சித்தம் சமத்தன்மையைப்பெற்றுத் தூய்மையுடனிருக்கின்றது. விவேகிகள் கடவுளையடைந்து பின்பு தீனத்தன்மையில் மூழ்கித் துயரப்படுவதில்லை.

When the wise man seeth the All—glorious, the Lord, the Governor, the Perfect, the Cause, the Supreme, he the knower, being free, and washed from virtue and vice, attaineth great tranquillity knowing the Great and all pervading, the wise man grieveth not.

(111). புஹதாயணிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம் 4-வது வாக்கியம்.

பரமேவாக்ஷரம் ப்ரதிபத்யதே
ஸயோஹவைததச்சாயமசரீர மலோஹிதம்
சுபீயமக்ஷரம் வேதயதே:.

பொழிப்புரை.

யார் அந்த இருளற்றவராகவும், வருணமற்றவராகவும், தூய்மையானவராகவும் அழிவற்றவராகவுமிருக்கிறவரை அழிகிறாரோ அவரந்தச்சிறந்தவரும் அழிவற்றவருமானவரை அடைகிறார்.

விசேஷ உரை.

பரமேசுவரர் எப்பொழுதும் எங்கும் இருக்கிறார். தூய்மையான சித்தமுடையவர்களாகி அவரை அறிந்தாற்றான் அவரை அடையலாகும்.

The Being all excellent and imperishable, he gaineth who knoweth Him, Who is shadowless bodiless, colourless, pure, and undying.

(112). சாந்தோக்கிய உபநிஷத்து

8-வது பிரபாடகம் 7-வது கண்டம் 3-வது வாக்கியம்.

யஆத்மா பஹதபாத்மாவிஜரோவிம்ருத்யுர்
விசோகோ விஜிகத்சோ பிபாச: ஸத்யகாம:
ஸத்ய ஸம்கல்ப:; ஸோந்வேஷ்டவ்ய:
ஸவிஜ்ஞாஸிதவ்ய:; ஸஸர்வாம்ஸச
லோகாநாப்தோதி ஸர்வாஸ்சகாமான்
யஸ்துமாந்மாநமநுவித்யவிஜாநாதி.

பொழிப்புரை.

எந்தப்பரமாத்துமா பாபமற்றவரோ, மூப்பற்றவரோ, சாவற்றவரோ, துயரமற்றவரோ, பசிடாகங்களற்றவரோ, ஸத்தியகாமரோ, ஸத்திய சங்கல்பரோ அவர் தேடப்படத்தக்கவர், விசேஷமாகவறியப்படத்தக்கவர். யார் அப்படிப்பட்ட பரமாத்துமாவைத்தேடியறிகிறாரோ, அவர் எல்லா உலகங்களையும் எல்லா விருப்பங்களையும் அடைகிறார்.

விசேஷ உரை.

நாம் பூரணத்தன்மையற்றவர்களும், திரிபான உணர்ச்சியுடையவர்களும் பாபத்தினால் கவரப்பட்டவர்களுமான உயிர்களாகவிருந்தும்; பாபமற்றவரும் பரிசுத்தரும், பரிபூரணரும், ஸத்தியமானவரும், அழிவற்றவருமான புருஷனை அறியக்கூடியவர்களாகவிருப்பது நமக்குச்சாதாரணமான பாக்கியமன்று. ஆனால், அவரை அறியவேண்டுமாயின், நமது அந்தரங்கமான விருப்பமும், ரூப ரசியும், நடக்கையும் ஆவசியங்களாகவிருக்கின்றன. நீர்வேட்கைகொண்ட

மான் எப்படி நீரைத்தேடுமோ அதுபோல அந்த நித்தியரும், ஸத்தியரும், விகாரமற்றவரும், அழிவற்றவருமானவரை விரும்பித் தேடல்வேண்டும்; மேலும் உள்ளங்கைக்கனி எவ்வளவு பிரத்தியக்ஷமாகவிருக்கின்றதோ, அதுபோல அவரைத் தூய்மையான ஞானத்தின் வழியாக ஐயமில்லாவண்ணம் அதிசயீபஸ்தராக அறிய விரும்பல்வேண்டும். பொறிஈளை வென்று விசேஷமாகத்தேடிய பின்னர் அவரைக்குற்றமற்ற ஒளிவடிவாகிய தமக்குள் ஆன்மாவக்கான்மாவாகவும், பிராணனுக்கு பிராணனாகவும், யாவற்றிற்கும் காரணராகவும், பற்றுக்கோடான வராகவும் பிரத்தியக்ஷமாகவறியக்கூடுமாயின் நீர்வேட்கையினால் வருந்திய மான் எப்படி நீரையடைந்து திருப்தியைப்பெறுமோ, அதுபோல அவர் திருப்தியடைகிறார். அவரது எல்லா விருப்பங்களும் வித்தியாகி பூமி முதலிய சகல உலகங்களினுடைய சுகத்தையும் அடைகிறார்; அவர் பிரம்மாநந்தத்தைப் பெற்று சகல ஆனந்தங்களையும் அநுபவிக்கிறார்.

God is without vice without decay, without death, without sorrow, without hunger, without thirst. What He willeth is done, what He resolveth is effected, He should be sought after. He should be known. He gaineth all world and all desires who, seeking God, knoweth Him.

(113). முண்டகோபநிஷத்து.

1-வது முண்டகம் 1-வது கண்டம் 5-வது வாக்கியம்.

அபரா ரிக்வேதோ யஜுர்வேத: சாமவேதோ

தர்வவேத: விக்ஷாகல்போவ்யாகரணம்

நிருக்தம் சந்தோ ஜ்யோதிஷமிதி;

அதபாயயாததக்ஷரமதிகம்யதே.

பொழிப்புரை.

இருக்குவேதம், யஜுர்வேதம், சாமவேதம், அதர்வணவேதம் சிக்ஷ, கல்பம், வியாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸு, சோதிடம் இவை சிறந்த வித்தியைகளன்று. அழிவற்றபொருளை எதனாலறி கிறார்களோ, அதுவே சிறந்த வித்தை.

விசேஷ உரை.

கடவுளினது தன்மையையும், அவரது கருத்தையும் பற்றிய ஞானத்தைப் பெறுவது மனிதனுடைய முக்கிய புருஷார்த்தம். எந்தக் கல்வியைக்கற்றால் மிகவும் விரும்பத்தக்க அந்த ஞானரத்தினத்தைப் பெறலாமோ, அதனே உண்மையான கல்வி; அதுவே உயர்ந்தகல்வி; அதற்கு வேறான யாவும் உயர்ந்த விததைகளன்று. இக்காரணத்தினால் இருக்கு, யஜுசு, சாமம், அதர்வணம், என்னும் வேதங்களும் சிதைக்கலபம், வியாகரணம் சந்தசு, சோதிடம் என்னும் வேதாங்கங்களும் அக்ஷரவிலக்கணம், இலக்கிதம், கணிதம், புராணம், நீதி சாஸ்திரம், தரும சாஸ்திரம், யோக சாஸ்திரம், மந்திர சாஸ்திரம், சகுண சாஸ்திரம், சிற்ப சாஸ்திரம், வைத்திய சாஸ்திரம், உருவ சாஸ்திரம், சாமுத்திரிகம், இதிகாசம், அலங்காரம், மதுரபானம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப்பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திர பரிட்சை, கன பரிட்சை, கஜ பரிட்சை, அசுவ பரிட்சை, இரத்தின பரிட்சை, பூமி பரிட்சை, சங்கிராமவிலக்கணம், மல்ல யுத்தம், ஆகருடனம், உச்சாடனம், வித்துவேடனம், மதனசாத்திரம், மோகனம் வசிகரணம், இரசவாதம், காந்தருவவாதம், பீலவாதம், கவத்தகவாதம், தாது வாதம், காருடம், நடம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயசமனம். பரகாயப் பிரவேசம், அகிரியம் இந்திரஜாலம், மகேந்திரஜாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சுக்கிலத்தம்பம், கன்னத்தம்பம், கட்கத்தம்பம், அவத்தைப்பிரயோகம், என்றாதி 64-கலைகளையானவகளும், இவையெல்லாம் சிறப்பற்ற விததைகளென்று கூறப்பட்டன. இருக்கு, யஜுஸு, சாமம் முதலியவற்றில் எந்தெந்தப்பிரிவுகள்; மேலும் வேறெந்த எல்லாவிததைகள் பிரம் விஷயமாக உண்மையான தத்வோபதேசத்தைச் செய்கின்றனவோ, அவையே சிறந்த விததைகள். அவை யாவரும்வாசிக்கத்தக்கவை.

The inferior knowledge is the Rig Veda, the Yajur Veda, the Sama Veda, the Atharva Veda, Siksha, Kalpa, Vyakarana, Nirukta, Chandas and Jyotish. The superior knowledge is that by which the Undecaying is known.

Siksha is Treatise on Intonation.

Kalpa	Ritual
Vyakarana	Grammar.
Nirukta	Signification of ob- solute words.
Chandas	Prosody.
Jyotish	Astronomy.

(114). புரஹதாரணிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம் 4-வது பிராமணம் 23-து வாக்கியம்.

நைநம்பாப்மாதரதிஸ்ரவம் பாப்மாநந்தரதி
நைநம் பாப்மாதபதிஸ்ரவம் பாப்மாநந்தபதி;
விபாபோவிரஜோ அவிசிகித்ஸௌ ப்ராஹ்மணோபவதி.

பொழிப்புரை.

இவரைப் பாபம் பற்றாது. இவர் எல்லாபாபத்தையும் கடக்கிறார்; இவரைப் பாபம் தபிக்கச்செய்யாது, இவர் எல்லாபாபத்தையும் தபிக்கச்செய்கிறார்; இவர் பாபமற்றவரும் நிச்சலமான சித்தமுடையவரும் கடவுள் ஒருவர் உளர் என்பதில் ஐயமற்றவரும் பிராம்மோபாசகராகிறார்.

விசேஷ உரை.

யார் ஞானக்கண்ணை பிரமமென்னும் லக்ஷியத்தினிடத்தில்வைத்த தருமமார்க்கத்தில் செல்லுகிறாரோ அவரை பாபம் வந்து பற்றமாட்டாது. அவர் பாபதாபங்களிலிருந்து நீங்கி பிரமோபாசகராகிய பிராம்மணராகிறார்.

Vice cannot subject him, He subjecteth vice, Vice cannot afflict Him, He afflicteth vice, Being viceless, pure, and without any religious doubts, one becometh a Brahmin.

(115). புரஹதாரணிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம், 5-வது பிராமணம் 6-வது வாக்கியம்.

. ஆத்மவா அரேத்ரஷ்டவ்ய:
ஸ்ரோதவ்யோமந்தவ்யோ நிதித்யாலிதவ்ய:.

பொழிப்புரை.

பரமாத்துமாவினது தரிசனமும், சிவனமும், மனனமும் நிதித்தியாசனமும் செய்தல் வேண்டும்.

விசேஷ உரை

பரமாத்மாவை தரிசித்தல் வேண்டும் என்றால் அவர் செய்தருளிய இவ்வ லக்ஷ்படைப்பினால், அவரது ஞானத்தையும், சத்தியையும், மகிமையையும் அறி தல் வேண்டும். யாவற்றிற்கும் உயிரைப்போன்றிருக்கிற அவரை எங்குமுன் ளவராகக் தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும்; மேலும் ஞானிகளாகிய ஆசாரியர்க ளிடத்தில் அவரது மகிமையை வெளியிடுகிற உபதேச வாக்கியங்களைத்தை யும் மிகுந்த அன்புடன் கேட்டல்வேண்டும். உலகத்தில் அவரது மகிமையைக் கண்ணுற்ற; மேலும் ஆசாரியர்களிடத்தில் அவரது பெருமையைக்கேள்வியுற்று இவையனைத்தையும் மறுபடியும் ஆலோசித்து அவரைக்கருதல்வேண்டும். பிறகு அவரை நிச்சயமாக தியானித்தல் வேண்டும் அவரிருத்தலில் ஐயமற்றவர்க ளாகி அவரிடத்து ஆத்துமசமர்ப்பணம் செய்தல் வேண்டும்.

God should be seen, heard of, thought of, and meditated upon as an Object known beyond any doubt.

(116). கடோபநிஷத்து

6-வது வல்லி 15-வது வாக்கியம்.

யதாஸர்வேப்ரபித்யந்தே ஹ்ருதயஸ்யே
ஹக்ரந்தய:; அதமர்த்யோ அம்ருதோபவத்யே
தாவதநுஸாஸநம்.

பொழிப்புரை.

இவ்வாழ்க்கையிலேயே எப்பொழுது உள்ளத்தினது பாப மாகிய முடிச்சுகளனைத்தும் அழிந்துபோகின்றனவோ, அப்பொ முது மனிதன் அழிவற்ற நிலையைப் பெறுகிறான். இது தான் உபதேசம்.

விசேஷ உரை.

அஞ்ஞானமும், மோகமும் நமதுள்ளத்திலுள்ள முடிச்சுகள். பாவவிருப் பமும் அஞ்ஞானமுகிய உள்ளத்திலுள்ள முடிச்சுகளனைத்தையும் அழிக்கா விடின், மிகத்துய்மையையுடைய புருஷனை அடைவது சம்பவமன்று. மிக வருத்தத்துடன் நீக்கத்தக்க இவ்வுள்ளத்தின் முடிச்சுகளனைத்தும், நீங்கியபொ முது எந்த நல்லவழியைப்பற்றின் சிறந்த பிதாவுக்கருகேசென்று, ஒரு பயமு மின்றி, அவருடன் பேராநந்தத்தில் அழிவற்ற வாழ்க்கையைப் பெறுவேமோ, அவ்வுழிப்போக்கர்க்கு னோமென்றும், மரணத்தைக் கடந்து பரம புருஷனை அடைநதனமென்றும் அறியக்கடவோம். இது அஞ்சாசனம் இது உபதேசம்.

When the knots of error and sin in the heart are destroyed, then the mortal man becometh immortal. Thus much is our instruction.

(117). முண்டகோபநிஷத்து

1-வது கண்டம் 7-வது வாக்கியம்.

நாராயணம்.

10-வது அனுவாகம் 20-வது வாக்கியம்.

சுவேதாசுவதா உபநிஷத்து

3-வது அத்தியாயம் 9-வது வாக்கியம்.

வ்ருக்ஷிவஸ்தப்தோ திவிதிஷ்டத்யேக;

தேநேதம்பூர்ணர்புருஷேண ஸர்வம்.

பொழிப்புரை.

அத்துவிதியனாகிய பரமாத்துமா விருக்ஷத்தைப்போல நிச்சலமாகவிருந்துகொண்டு ஸ்வப்பிரகாசமாகிய மகிமையில் வீற்றிருக்கிறார். அந்தப்பூரணபுருஷனால் இவையாவும் நிறைந்திருக்கின்றன.

விசேஷ உரை.

இவ்வலகாதிபதியைப் பற்றிக்கொண்டு உலகமாகிய சக்கிரம் எப்பொழுதும் சுழன்றுக்கொண்டும்; மேன்மேலும் விருத்தியடைந்துக்கொண்டும், அவரது நன்றைஞ்சாங்களினைத்தையும் முடிக்கின்றது. அவர் சாக்ஷியாகவும், நியந்தாவாகவும், எப்பொழுதும் நிச்சலமாயிருந்துக்கொண்டு தன்னால் கருதப்பட்ட நன்மைகள் வீளைவதில் ஐயமற்றிருக்கிறார். ஆற்றுப்பெருக்கினால் ஆற்றங்கரையிலிருக்கிற கிராமங்களும் நகரங்களும் மூழ்கிப்போகின்றன; அநேக சேசங்களும், பிரதேசங்களும் வெள்ளத்திலடித்துக்கொண்டு போகின்றன; மிகுதியான சாற்றும் அதிபயங்கரமான பூகம்பமும் உண்டாகி அநேக லக்ஷம் உயிர்களை சாவின் வாயில் விழச்செய்கின்றன; ஆனால், சருவஞ்ஞரும், நன்மைக்கே இருப்பிடமுமாகிய பரமேசுவரர் தற்காலத்திற்கு துன்பத்தைத் தருவதாகத் தோற்றுகிற இக்காரியங்களைத்தையும், பிற்காலத்தின் அதுஉலத்திற்காகச் செய்து கலக்கமற்று நிச்சலமான தன்மையில் வீற்றிருக்கிறார். எப்பொழுது மிக்கொடியதாகிய கல்மாரியினாலும், மேக முழக்கத்துடன் கூடி அடிக்கடி இடி விழுவதாலும், பூமிக்குப்பெரிய ஆபத்தவர்தவிட்டதாக நினைக்கத்தக்கதாக விருக்கிறதோ, மிகுதியும் அச்சத்தைத் தரத்தக்க அக்கினிமலைகளிலிருந்து தீ எழும்பி நாற்பக்கங்களிலுமுள்ள பசுக்கள் பரவைகள் மனிதர்கள் இவைகளுடன் கூடிய கிராமங்களையும் பட்டணங்களையும் தீக்கின்றதோ, அரசனாலும் குடிகளாலும் யுத்தங்களுண்டாகி மனிதர்களினது கண்டங்களிலிருந்து வருகிற இரத்தப்பிரவாகத்தினால் பூமி மூழ்கிப்போகிறதோ; அப்பொழுது, அவர், தான் வெருகாலமாகக்கருதிய முடிவான நன்மையை நிறைவேற்றும் விஷயத்தில் நிச்சயமுடையவராக விருந்துக்கொண்டு எப்பொழுதும்போல சாந்தராகவிருக்கின்றார்.

அவர் தனது ஸ்வப்பிரகாசமான மகிமையிலிருக்கின்றார். மற்றவையாவும் அவரைப்பற்றிக்கொண்டேயிருக்கின்றன, அவர் ஒன்றையும் புறந்தொள்ள

புருஷில்லை; அவர் தனது மகிமையிலேயே இருக்கின்றார். அந்தப் பூரண புருஷனால் இவ்வுலகம் யாவும் நிறைந்திருக்கிறது.

Still as a motionless tree, He, the One, dwelleth in His glory. All this is full of Him, the Perfect.

(118). முண்டகோபநிஷத்து

2-வது முண்டகம் 1-வது கண்டம்.

தீவ்யோஹ்யமூர்த:புருஷ: ஸபாஹ்யா
ப்யந்தரோஹ்யஜோ ப்ராணோஹ்யமநா:
யம்பஸ்யந்தியதய:க்ஷணதோஷா:.

பொழிப்புரை.

ஸ்வப்பிரகாசர், நிரவயவர், பூரணபுருஷர், யாவற்றிற்கும் உள்ளேயும் வெளியேயும் நிறைந்திருப்பவர், பிறப்பற்றவர், சாரீரிக பிராணமற்றவர், பரிமிதமான மனதற்றவர்; இவரை தோஷங்களை நசிக்கச்செய்துகொண்ட யத்தினசீலர்கள் பார்க்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

அவர் ஸ்வப்பிரகாசர், எங்கும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த அநிவிஸ்திரணமான உலகத்தின் ஒவ்வொருபொருளும் அவரிருக்கிறோன்பதற்குப் பிரமாணத்தைத் தருகிறது. இவற்றின் ஒவ்வொரு சக்தியும், இவற்றிற்குக் காரணமாகிய அவரது மூல சக்தியை விளக்குகிறது. அவருக்கு ஒரு மூர்த்தியில்லை. அவர் பூரண புருஷர்; அவர் எல்லாப்பொருள்களுக்கு வெளியேயும், எல்லாப்பொருள்களுக்கு உள்ளேயுமிருக்கிறார். அவர் பிறப்பற்றவர், அவர் என்றுமுன்னவர், அழிவற்ற தன்மையுடையவர். அவர் மனிதர்கள் முதலியவர் களைப்போல பிராணவாயுவைப்பற்றிக்கொண்டு ஜீவித்திருப்பதில்லை; அவர் தானே பிராணஸ்வரூபி, அவர் பிராணத்திற்குப் பிராணமானவர். மனது அவரால் படைக்கப்பட்ட பரிமிதப்பொருள்களிலொன்று; ஆனதால், அவருக்கு இப்படிப்பட்ட மனதிற்குமுன்னு நினைப்பதற்கிடமில்லை. அவரது ஞானம் மனது ஞானத்தைப்போல மனோவிருத்தியன்று, அவரது ஞானக்கிரியை இயற்கையாகவுள்ளது. யார் பாபாசரணையை விட்டு வெறுப்புடனிருந்த பரிசுத்தர்களாகி அவரைத்தேடுகின்றனரோ அவர்கள் அவரைப் பார்க்கின்றனர்.

He is glorious, formless and perfect is within and without, is unborn, and is without organic life and finite mind. He is seen by them who seek after Him and are viceless.

(119). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

1-வது அத்தியாயம் 12-வது வாக்கியம்.

ஏதத்ஜ்ஞெயம் நித்யமேவாத்மஸம்ஸதம்
நாத:பரம்வேதிதவ்யம்ஹிகஞ்சித்.

பொழிப்புரை.

எப்பொழுதும் ஆன்மாவிலிருக்கிற பரமத்துமாவே அறியப்
படத்தக்கது அதன்பின்னர் அறியப்படத்தக்கது சிறிதும் இல்லை.

விசேஷ உரை.

பரமத்துமா சர்வவியாபி, அவர் எல்லாவிடங்களிலுமிருக்கிறார்; அவர்
நீருமலர், அவர் நிஷ்களர், யாதொரு களங்கமும், யாதொரு தீமையும் அவரை
பணுகவல்லதன்று. அவர் நிரவயவர், அவருக்கு ஓரவயவமும் இல்லை. ஆன
தால் அவர் நரம்பற்றவர், அவருக்கு நரம்பில்லை; மேலும் அவருக்குப்பண்ணு
ரில்லை காயமுமில்லை. அவருக்கு உடலைப்பற்றிய ஒரு தீங்கும் துன்பமு
மில்லை. அவர் எப்படி உடலற்றவரோ, அப்படியே பரிமிதமாகிய மனதும்
றவர். ஆனதால் மனதைப்பற்றிய தீங்குகளாகிய பாவம் துயரம் இவை யாவும்
அவருக்கில்லை. நாம் எப்படி பிணியினால் வருந்துகிறோமோ, தயரத்தினால்
வியாகூலப்படுகிறோமோ, பாபத்தினால் சபிக்கப்படுகிறோமோ, அப்படி அவ
ரில்லை; அவருக்கு பிணியில்லை, துயரமில்லை, பாபமில்லை; அவர் புண்ணற்றவர்
அவர் சுத்தர், அவர் பாபமற்றவர், அவர் யாவற்றையும் பார்ப்பவர், அவர் கவி.
சௌரமண்டலத்தில் கிரகங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கிற சிறந்த வரிசைக்கிரம
மென்ன, அமுதம்பொழியும் பூரணச்சந்திரனது இரமணியமான ஒளி என்ன,
ஞானம் தருமம் என்னும் இரத்தினங்களினது அபூர்வமான மனோவின்பத்தைத்
தரும் தன்மை என்ன, இவை யாவும் அவரது மிகவல்லமையும் வியப்புமான
வை. அவர் மஃஷி, அவர் மனதினது நியந்தா, மனதின் நியந்தாவாகிய
பரமபுருஷன் வெவ்வேறினமான ஜந்துக்களின் கருத்துகளில் வெவ்வேறு
நியமங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்; ஆனால் பிரிவற அவ்வெல்லா நியமங்களினது
நோக்கமும் இவையனைத்தும் சுகமாகவிருக்கவேண்டுமென்பதே. விசேஷமாக
அவர் மனிதனது மனதை அவனது ஞானமும் தருமமும் உயர்வதுடன் அவன்
ஜத்மோந்நதியும் அடையத்தக்கவிதமாக அதிவியப்பான நியமங்களினது ஸ்வா
நைப்படுத்தியிருக்கிறார். மனித ஆன்மா அவரது மிகுந்த முயற்சியின் பொ
ருள்; மிகுந்த வல்லமையுடன் அவரைக்காத்துவருகிறார். மனித ஆன்மா
முகமாகிய வலையினின்றும், துயரத்தினால் வரும் வியாகூலத்தினின்றும் பாப
த்தினுடைய தாபத்திலிருந்தும். மரணத்தினது வாயிலிருந்தும் மீட்கப்பட்டு
பிரமஞானத்தையும், பிரமாந்ந்ததையும், பெறத்தக்கவிதமாக இந்தத்தரும நியமம்
னைத்தும் ஸதாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவர் பரிபூரணர், அவர் யாவற்
திலும் சிறந்தவர், அவர் சுவயம்பு. அவர் தாமாக விளங்குகிறவர். எல்லா ஜந்
தர்களும் அவரால் படைக்கப்பட்டு விளங்கச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவ
ருக்குப்பிறப்பில்லை, அநாதி, அவர் யாராலும் படைக்கப்பட்டவருமன்று, விளங்
ச்செய்யப்படுகிறவருமன்று; அவர் எப்பொழுதும் தாமாக விளங்குகிறவராக
யிருக்கிறார். அவர் எப்பொழுதும் பிரஜைகளனைவருக்கும் வேண்டிய பொருள்

கண்ணத்தையும் பகர்ந்தகொடுக்கிறார். நீர் நிலம் வெளி குகைகளில் நிறைந்திருக்கிற புழுக்கள், விட்டிற்பறவைகள், எறும்புகள், மீன்கள், ஆமைகள், முதலைகள், பசுக்கள், பறவைகள், மனிதர்கள் முதலிய அளவற்ற அநந்தகோடி பார்ப்பதற்கரிய சூக்கும் உயிர்களுக்கு அததனால் விரும்பப்பட்ட அந்நபானமுதலிய பல போசப்பொருள்களை வேண்டிமளவும் எப்பொழுதும் அதிகியாயமாகப்பகர்ந்துகொடுத்துக்கொண்டுவருகிறார். இவை அவற்றைப்பெற்று இங்குமங்குமாக சுசித்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கின்றன.

He is to be known Who dwelleth ever in himself.
There is nothing else which is to be known in preference to Him.

(120). கடோபநிஷத்து

2-வது வல்லி 12-வது வாககியம்.

தந்தூர்தர்சம் கூடமனுப்பிரவிஷ்டம் குஹாவிரிதம்
கஹுவரேஷ்டம் புராணம்; அத்யாத்மயோகாதிசமே
தேவம் மத்வாதிரோஹர்ஷ சோகௌஜஹாதி.

பொழிப்புரை.

மிகவருத்தத்தினால் அறியப்படத்தக்கவரும், எல்லாப்பொருள்களிலும் அதி சூக்குமமாகப்பிரவேசித்திருக்கிறவரும், ஆத்மாக்களிலிருப்பவரும், அதிஸங்கடஸ்தானங்களிலுமிருப்பவரும், புராதனருமான அந்தத்தேவனை உள்ளத்தை விட யங்களினின்று நீக்கி பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்த்து வைக்கும் சாதனையினால் விவேகிகளறிந்து சுகதுக்கங்களை விட்டுவிடுகின்றனர்.

விசேஷ உரை.

அவர் வருத்தத்தினாலறியப்படத்தக்கவர். விஷய போசத்தினால் நசித்த ஞானத்தையுடையவர்கள் அவரை ஒருபோதும் அறியவல்லவரல்லர்; அவர் தரிசனசாத்நிங்களைப்படிக்கட்டும், தருமதூல்களைப்படிக்கட்டும் அவர்களது உள்ளங்களிலுள்ள ஐயம் ஒருபோதும் நீங்குவதில்லை, அவர்களது ஞானம் ஒருபொழுதும் திருப்தியடைவதில்லை, ஸத்தியத்திற்கு ஸத்தியம் அவர்களுக்கருகில் நிழலப்போல விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். கட்டையில் எப்படி தீ மறைந்திருக்கின்றதோ, அதுபோல எல்லாப்பொருள்களிலும் அவர் சூக்குமமாகப் பிரவேசித்து மறைந்திருக்கிறார்; ஞாய்மையான சத்தவருணமுடையவர்களும், பிரமநிஷ்டர்களுமானவர்களுடைய நிரமலஞானத்திற்கு அந்தச்சிறந்த தேவதை எரிக்கப்பட்டகட்டையினின்று வெளிப்பட்டப் பிரகாசிக்கிற தீயைப்போல விளங்குகிறார். அவர் ஆத்தமாவுக்கு அந்தராத்மா, அவர் ஆத்தமாக்களிலெப்பொழுதும் குடிக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் ஆகாயத்தில் ஒதப்புரோதத்தன்மையாகவிருக்கிறார், அவர் மலைகளினது குகைகளிலும், இமயம் கையாய் முதலிய மலைகளின் உச்சிகளிலும், மிகுதியான காட்டுத்தீயினிடத்திலும், பயங்கரமான சமுத்திரத்

தின் அலைகளிடத்திலும், ஐரதஞ்சாரமில்லாததும் போவதற்குக் கஷ்டமுமான இடங்களிலும் அவர் எப்பொழுதும் வீற்றிருக்கிறார். அவர் நமது நேரான தந்தை, அவர் நமது அழிவற்ற பாட்டன் விவேகிகள் அத்தியாதமயோகத்தினால் அந்த அறிவதற்கரிய பரமாத்மாவை அறிந்து இன்பதன்பங்களேவிட்டு நீங்குகின்றனர். பரமாத்மாவின் இடத்தில் ஜீவாத்துமா சேர்ந்திருப்பதே அத்தியாதமயோகமென்று சொல்லப்படும். அத்தியாத்மயோகத்தில் எப்பொழுது நமது கருத்து அவர் கருத்துடன் சேருகின்றதோ, எப்பொழுது அறிவு அவரது ஸத்திய ஸூத்ர மங்களஸ்வரூபத்தை அறிந்து திருப்தியடைகின்றதோ; அப்பொழுது, உள்ளம் அவருக்கு அன்பென்னும் காணிக்கை செலுத்தி, ஆகந்தக்கடலில் மூழ்கி விடய இச்சையினாலுண்டாகும் இன்பதன்பங்களிலிருந்து நீங்குகின்றது. எவ்வளவு தூரம் நமது கருத்து அவர் கருத்தோடும், நமது அறிவு அவர் அறிவோடும், நமது அன்பு அவர் அன்போடும் சேருகின்றதோ, அவ்வளவுக்கு நமக்கும் அவருக்குமுள்ள சம்பந்தம் அதிக உறுதியுமுள்ளதாகின்றது. மேலும், அவ்வளவுக்கு அவரது தூய்மையான ஸாயீப்பியத்தைப் பெற்றுத் தூய்மையுடையவர்களாகிறோம். இப்படிப்பட்ட *யோகத்தினாலேயே அவரை நாம் அறியவல்லோம், இப்படிப்பட்ட யோகத்தினாலேயே அவரால் கட்டளையிடப்பட்ட தருமானுஷ்டானத்தினால் பலத்தைப் பெறுகிறோம், இவ்விதமான யோகத்தினாலேயே மறுமை யின்பம் கிடைக்கிறது, இவ்விதமான யோகத்தினாலேயே முக்திகிடைக்கிறது.

* யோகம் என்னும் பதம் வடமொழிப்பதம், அப்பதம் நிஷ்டை, உபசாரம், உபாயம், உயர்ச்சி, உற்சாகம், கூடல், நகைத்திரமென்னும் பல பொருள்களைக் குறித்தபோதிலும், இவ்விவகாரத்தில் மதவிஷயமான பொருளைக் கொள்ளல்வேண்டும். ஆகவே, யோகமென்னும் பதமானது பூர்வத்தில் யுகமென்னும் பதத்திலிருந்து மருவியிருக்கவேண்டும். அதாவது யுகியென்னும் வினையடியால், (பரமாத்மாவை) ஆழ்ந்து யோசித்தறிந்துகூடும் நிலையெனக் கொள்ளல்வேண்டும்.

இந்த யோகத்தில் பலபிரிவுகளிருந்தாலும், அவற்றில் ஹதயோகம், இராஜயோகமென இரண்டு பெரிய வகுப்புகளுண்டு. இவ்விரண்டில் ஹதயோகமாவது—தனது இஷ்டத்தின்படி மனதை வசப்படுத்திக்கொள்ள ஸ்தூலதேகத்தைப் பழகுவதேயாம். அதாவது தலைகீழாக நிற்பல், தண்ணீர்மீதுத் தியன்மீதும் நடந்துபோதல், மரக்கிளைகளில் ஒரு கரத்தையும், அல்லது ஒருகாலையும் மாட்டித் தொங்கியாடல் சிலசமயங்களில் ஆகாயத்தில் நிற்பல் முதலியவைகளாம்.

இராஜயோகமாவது—ஹதயோகத்தினால் ஸ்தூலதேகத்தையும் மனம் புத்திச் சித்தாதிகளைத் தமது அடிமையாக்கி ஆத்மாவின் அபீஷ்டப்படி நடிக்கச்செய்வதேயாம்.

அங்கிசை முதலிய, இயமம்; தபசு முதலிய, நியமமும்; சுவஸ்திக முதலிய, ஆசனமும்; இரேசு முதலிய, பிராணாயாமமும்; சரீர முதலிய, பிறத்தியாகாரமும்; பூத முதலிய, தாரணையும்; அஷ்டதார முதலிய, சமாதியும், என்னுமிவற்றை அனுஷ்டிக்கும் நிலையேயாம் அவையாவன.

இயமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிறத்தியாகாரம், தாரணை, சமாதி என எட்டு வகைப்படும். இவை அஷ்டாங்கயோகம்.

இந்த யோக விஷயத்தை விவரமாக அறிய விரும்புவோர் எழுது
பிராஜ்யோக வினாவிடையைப் பார்க்கவும்.

Him the Being Divine and difficult to be comprehended that is hidden within all things, is seated in the hearts of beings, and is in all inaccessible places; Him who is the Ancient, the wise, knowing by concentration of mind upon Him, avoid both mirth and sorrow.

(121). முண்டகோபநிஷத்து.

3-வது முண்டகம் 2-வது கண்டம் 3-வது வாக்கியம்.

நாயமாத்மாப்ரவசநேநிலப்போ நமேதயாந
பஹுநாச்சுருதேந; யமேவைஷ வ்ருணுதேதேந
ஸப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மாவ்ருணுதே
தநூம்ஸ்வாம்.

பொழிப்புரை.

இப்பரமாத்துமா நல்ல சொற்களினால் பெறப்படமாட்டார், புத்தியினாலுமில்லை, பலகேள்விகளினாலுமில்லை; யார் அவரை விரும்புகிறார்களோ, அவர்களால் அவர் பெறப்படுகிறார். பரமாத்துமா அப்படிப்பட்டவருக்குத் தனது தன்மையை விளங்கச்செய்கிறார்.

விசேஷ உரை.

அவரையடையவேண்டுமென்னும் முயற்சியும் *பக்தியும் இராவிடின், நல்லபுத்தியிருக்கினும்; மேலும், நல்ல உபதேச வாக்கியங்களைக் கேட்கினும், எதனாலும் அவரை அடையக்கூடாது. யார் தாகங்கொண்ட வழிப்போக்கரைப்போல, கவலையுடையவராகி தனிமையில் அவரை பக்தியினுல்தேடுகின்றனரோ அவர்கள் முன்பாகவே பரமாத்துமா தனது ஸ்வரூபத்தை விளக்குகிறார். அப்பொழுது அந்தச்சாதகர் விரும்பியதைப் பெற்றவராகியும் தூய்மையுடையவராகியும் திருத்தியுடையவரும் ஆகிறார்.

*பக்தி—என்னும் பதம் வடமொழிப்பதம். இந்தப்பதத்திற்கு அமரம் அல்லது நாமலிங்கானுசாசனமென்னும் கிரந்த வியாக்கினமாகிய துருபால பிரபோதம் என்னும் கிரந்தம் துவிதிபகாண்டம் 623-வதில் “பிஸ்ஸா ஸ்ரீபத்தம் தொன்னமோதனே ஸ்ரீஸதிதிவி” என்ற சுலோகத்தினால் பக்தி என்னும் பதமானது “பஜ்ஜதி இதி பத்தம்; பஜ” ஸேவயாம் = ஆசிரயிக்கக்கூடியது,

என்றும்; ஸம்ஸ்கிருத சப்தார்த்த கல்பதரு என்னும் பெரிய ஸம்ஸ்கிருத அகராதியில், பத்தி என்னும் பதத்துக்கு பாக=பாகம், ஸேவாயாம்=ஸேவித்தல் என்று பொருளாகுமென காணாந்தரத்தன்மாலா என்னும் கிரந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாகவும், 'சப்சலிங்கார்த்த சந்திரிகா' என்னுங்கிரந்தத்தில் யோகே, பத்தியோகம், செய்தல், க்பாவே, அபிப்பிராயம் என்றாதி பொருள்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அன்றியும் காண்டலிய ரிஷியவர்கள் செய்த பத்தி சூத்திரங்களுக்கு வியாக்கியானம் செய்த சுவப்பிணைசுவர சுவாமிகள் அந்த கிரந்தத்தின் 56-வது சூத்திரத்துக்கு வியாக்கியானம் செய்த போது, பத்தி என்ற பதமானது பஜன் என்ற பதத்துக்குப் பொருளென்றும், இந்த இரண்டு பதங்களும் பஜ் என்னும் தாதுவிலிருந்துண்டானதென்றும்,— அதாவது பஜயதி, இபிஹி என்பதனால், பரமேசுவரரைப்பற்றிக்குந் தொழிலுக்கு பத்தி என்றும், பஜி என்ற பதம் சகார ஜகார இலக்கண சந்திபேதங்களினால் பத்தி என்றாயிற்றென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். மேலும், சைதனீரிய சுவாமிகள் 'பத்தி' என்னும் பதத்திலிருக்கும் ப=எழுத்து பரமேசுவரரையும் கீ=ஜீவாத்மாவையும் தி=சேர்ப்பதெனவோ அது பத்தி என்று சொல்லுவதற்கனுபலமாகவே, வேதமூர்த்திகளான ஸ்ரீ சங்கராசாரி சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய 'சிவாவந்தலஹரி' என்னுங்கிரந்தத்தில் “அங்கோலம் நிஜ பீஜ ஸகத்திரயஸ்காந்தோபலம் ஸஞ்சிகா ஸாத்வீகைஜ வியும்லதாஹி திருமம் விந்துஸ்ஸரித்தவல்லபம், பிராப்னோதீஹயதா ததா பசுபதே! பாதாரவிந்தவயம் சேதோவ்ருத்தி ருபேத்யதிஷ்டதி ஸதாஸா பத்திரித்யுச்சதே” = அழிஞ்சற் செடியின் விதைகள் பக்குவமான காலத்தில் பூமியில் உதிர்ந்த மறுபடியும் யாதொருவருடைய பிரயத்தனமில்லாகமல் ஓடி செடியில் தம்மிடத்தை நாடி செல்லுவதைப்போலவும், ஊசிகள் காந்தத்தைநாடிச் செல்லுவதைப்போலவும், பதிவிரதையானவன் தன் நாயகன் பாதத்தைநாடிச் சேர்வதைப்போலவும், கொடி விருகத்தைநாடிப் படருவதைப்போலவும், நதியானது சமுத்திரத்தைநாடிச் செல்லுவதைப்போலவும், சித்தத்தினுடைய வியாபாரமானது சதா பரமேசுவரருடைய பாதாரவிந்தங்களை நாடுவதென்பதெனவோ அதற்குத்தான் பத்தி என்று செப்பியிருக்கின்றனர்.

இத்தியாதிகளால் பத்தி என்பது பரமேசுவரரிடத்தில் ஜீவாத்துமாக்கள் கிரத்தையோடு கூடி இகபரசுகங்களை அனுபவிப்பதற்கு பரமேசுவரர் படைத்த இயற்கைச்சாதனமென்றும்; இந்த சாதனம்: மானவஜாதியாராகிய நாம் தாதுவார்க்க, கந்தமூல வர்க்க ஜீவவார்க்க தசையிலிருந்த காலங்களிலும்; பிறகு மானவஜாதியாராகப்பிறந்த இப்போதும், பாலியதசையில் பயம் அல்லது பீதி ரூபமாக இருந்தும், பிறகு யௌவன காலத்தில் பிரியம் அல்லது பிரீதி அல்லது அன்பு ரூபமாக மாறியும், பிறகு சராசரப்பொருள்களின் மேலிருக்கும் ஆசாபாசங்களை முற்றும் விட்டொழித்த யாதொரு பிரதி பிரயோஜனத்தை நாடாமல் பரமேசுவரரிடம் வைக்கும் பூரண அன்பிற்கே பத்தி என்று பொருளாகிறது.

God is not attained through religious sayings, or through capacity of intellect, or through much hearing of holy men. He who wanteth Him, obtaineth Him.

(122). புறஹதாபணிய உபநிஷத்து

3-வது அத்தியாயம் 3-வது பிராமணம்.

ததேதத்ப்ரஹ்மாபூர்வம் ஏதத்ம்ருதமபயம்
சாந்த உபாவீத.

பொழிப்புரை.

எது அந்தப்பிரமமோ, அதற்குமுன் ஒன்றுமில்லை; அது அழிவற்றது, பயமற்றது சாந்தராகி அதை உபாசியுங்கள்.

விசேஷ உரை.

யார் இவை யாவற்றிற்கும் காரணரோ அவருக்கு ஒரு காரணமுமில்லை; அவர் முதலும் ஈறும் அற்றவர், அழிவற்றவர் எங்கும் நிறைந்தவர். அந்தப் பயமற்றவரது சரணடையின் வேறொரு பயமுமிராது, சாந்தராக அவரது உபாஸனையைச் செய்யுங்கள். சாந்திதான் கடவுளிடத்துள்ள அன்பிற்கு இருப்பிடம். எப்பொழுது மனது நிரூபலமாகி அசைவற்ற தடாகத்தைப்போல சாந்தமாக விருக்கின்றதோ, அப்பொழுதுதான் உள்ளத்தில் கடவுளினது ஸ்வரூபம் விளங்கும்; அப்படியிராமல், மிகுந்த பொருளவாவினாலும் புகழவாவினாலும், பொறிகள் வழி எல்லாம் சென்று மனம் தாய்மையற்றிருக்கினும், மிகத் தாய்மை யானதாகிய பிரமாந்தத்தை அனுபவிக்க வல்லமையிராது. ஆனதால் சாந்தராக அவரை உபாஸியுங்கள்.

This is He, the supreme, who has nothing prior to Him. He is immortal and without fear. With a tranquil heart is He to be worshipped.

குறிப்பு.

இந்த அத்தியாயத்தில் இதுவரையில் எடுத்துக்காட்டிய உபநிஷத்து வாக்கியங்களினால், பிரம்மலக்ஷணம் இப்படிப்பட்ட தென்றும், இப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தையடைவருக்கே இகபராசகம் கிடைக்குமென்றும், இந்த இகபராசகத்தைத்தரும் பிரம்மத்தை அடைவதற்குக் கேவலம் பக்தியே சிறந்த சாதனமென்றும், இந்தப் பக்தியினால் பரமேசுவரரை உண்மையோ உபாஸனைசெய்து அடைவதே பக்தியோகமென்றும், இந்தப் பக்தியோகத்தை சாதித்தல் சகலருக்கும் சலபமான மார்க்கமென்றும் ஸ்பஷ்டமாக்குகிற படியால்; அடுத்த அத்தியாயத்தில் இந்தப் பக்தியோகமாகிய பிராமோபாஸனையைச் செய்யும் இடம், காலம், விதம் முதலான விவரங்களைப்பற்றி அறிவிக்கும் உபநிஷத்துக்களைக்காட்டுகிறோம்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

பிராமோபாஸனை

பிராமவாதிகளுரைக்கின்றனர்.

(123). கடோபநிஷத்து

3-வது வல்லி 14-வது வாக்கியம்.

உத்திஷ்டத ஜாக்ரத ப்ராப்யவரான் நிபோதத ;
க்ஷுரஸய தாரா நிசிதா துரத்யயா
துர்கம் பதஸ்தத் கவயோ வதந்தி

பொழிப்புரை.

ஓ! உயிர்களே! எழுந்திருங்கள், அஞ்ஞானத்துக்கத்தை விட்டு விழித்துக்கொள்ளுங்கள். பிரமநிஷ்டராகிய சிறந்த *ஆசாரியரிடத்திற்குச் சென்று ஞானத்தைப்பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். விவேகிகள் இந்த வழியை தீட்டப்பட்ட கத்திமுனையைப்போல செல்வதற்கரிதானதால் நடப்பதற்குக்கடினமானதென்று உறைக்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

ஓ! உயிர்களே! எழுந்திருங்கள். அஞ்ஞானத்துக்கத்தைவிட்டு விழிப்பபடையுங்கள் ; இன்னும் எவ்வளவுகாலம் அவரை விட்டிருப்பீர்கள், இன்னம் எவ்வளவுநாள் அந்தப் பெருஞ்செல்வத்தை மறந்திருப்பீர்கள். காலம்செல்லுகின்றது, சாவு சமீபிக்கின்றது, மந்தத்தன்மையையும், சோம்பலையும் ஒழித்து விடுங்கள்; சிறந்த ஞானிகளாகிய ஆசான்களுக்குக்கருகே சென்று எல்லா விருப்பங்களையும் முடிப்பதற்குரிய கருவியானவரும் மிகுந்த அன்பிற்குரியருமானவரை அறியுங்கள். ஆயிரம் தூல்களை வாசிப்பதினால் ஆகாததும் சிறந்த ஆசானது சொல்லிவல்லாகும். ஈசுவரனிடத்திற்குப்போகும் வழியைப்பற்றவேண்டுமாயின் அறிவைத்துய்மைப்படுத்தல்வேண்டும், பொறிகளை வசப்படுத்தல்வேண்டும், பொறுமையைப்பழகப்படுத்தல்வேண்டும், தருமக்கருத்துகளைத்தையும் வளர்த்தல் வேண்டும் ; மேலும், கடவுளிடத்துள்ள அன்பில் கருத்தை ஆழ்த்தல்வேண்டும்; ஆனதால் இவ்வழி செல்வதற்கு மிகக்கடினமான வழி. ஆயினும் கடவுளுடைய அருளாலும், சாதகனது விருப்பத்தினாலும், இவ்வருத்தமானவழியும் எளிதானவழியாகும்.

*ஆசாரியன் என்றால் = தான் பிறருக்கு போதிப்பதைப்போல, தானும் அனுஷ்டிக்கப்பட்டவன். சில சமயங்களில் இப்பதத்திற்கு குருவென்று சொல்வாருமுண்டு. குருவென்றால் கு=அந்தகாரம், ரு=என்றால் சூரியன். அநாவது அந்தகாரத்தில் சூரியன் பிரகாசம்பட்டால் அந்த இருட்டுநீங்குவதைப்போல், கு=(அஞ்ஞானத்திலிருக்கும்) சீடனுக்கு, ரு=(என்னும் சூரியனைப்போல் பிரகாச) ஞானத்தைத்தருபவன் என்று கருத்து.

Awake, arise, and going to the best of men, understand God. The path of Religion, say the wise, is as difficult of passage as the edge of sharpened razor.

(124). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

2-வது அத்தியாயம் 5-வது வாக்கியம்.

ஸ்ருண்வந்துவிச்வே அம்ருதஸ்ய புத்ரா

ஆ யே தாமானி திவ்யாநி தஸ்தூ:.

பொழிப்புரை.

ஓ! ரமணீயமான இடங்களில் வசிப்பவர்களும் நித்தியருடைய பிள்ளைகளுமாகிய எல்லா உயிர்களே, செவியுற்றுக்கேளுங்கள்.

விசேஷ உரை.

நிர்விகாரமும் அழிவற்றவருமான பிரமத்தை உதயகாலத்தின் சூரியப்பிரகாசத்தைப்போல தம்முள்ளங்களின் வழியாக அடைந்து புதிய ஊக்கங்கொண்ட பிரமவாதிகள் “ஓ! அழிவற்ற புருஷருடைய பிள்ளைகளே! விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் வசிக்கிற தேவர்களே! மனிதர்களே! செவியுற்றுக்கேளுங்கள்; நாங்கள் இருளைக்கடந்த ஒளிவடிவராகிய மஹாபுருஷனை யறிகின்றனம்.” என்று உரைக்கின்றனர்.

Hear this. O all ye sons of the Immortal! Who in these pleasant mansions reside the earth and the orbs of Heaven.

(125). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

3-வது அத்தியாயம் 8-வது வாக்கியம்.

வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தமாதி யவர்ணம்
தமஸ:பரஸ்தாத்; தமேவவிதித்வாதி ம்ருத்புமேதி
நாந்ய:பந்தா வித்யதே அயநாய.

பொழிப்புரை.

நான் மஹானும் ஸ்வப்பிரகாசமும் இருளைக்கடந்தவருமான இந்தப்புருஷரை அறிவேன். அவரையே அறிந்து சாதகர் மாணத்தைக்கடக்கிறார். பரமபதமடைவதற்கு வேறுவழி இல்லை.

விசேஷ உரை.

இந்த இருளைக்கடந்த ஒளிவடிவராகிய மகாபுருஷரை அறிந்து சாதகர் மாணத்தைக்கடக்கிறார், அவர் அளவற்ற காலம் வரையில் ஞானநூலையும் அன்

பையும் வடிவாகக் கொண்ட புருஷனைத்தொடர்ந்து பேராந்தத்தை அனுபவிக்கிறார். அவரை சுரணமாக அடைதலன்றி முத்தியைப்பெறுதற்கு வேறு உபாயமில்லை.

I have known Him Who is Perfect, Great, Glorious and beyond darkness. Knowing Him alone one avoideth death. No other path there is for salvation.

(126). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

2-வது அத்தியாயம் 10-வது வாக்கியம்.

ஸமேசசௌ சர்கயாவந்நி வாலுகா விவரஜிதே
சப்த ஜலாஸீய யாதிபி:; மநோநுகுலே நதுசகஷ-
பீடநே குஹாநிவாதா ச்ரயணே ப்ரயோஜயேத்

பொழிப்புரை.

மேடுபள்ளமில்லாமல் சமமாகவும், சுத்தமாகவும், சிறுமனாலும் சூடேறியமனாலும் இராததாகவும், ஓசை, நீர் இருப்பிடம் முதலியவைகளால் கருத்திற்கின்பம் தருவதாகவும், பார்வைக்கு வெறுப்பான பொருள்களில்லாமலுமிருக்கிற போதுமான காற்றுவருகிற தனித்த இடத்தில் கருத்தை பிரமத்தினிடத்தில் செலுத்தத்தக்கது.

விசேஷ உரை.

எவ்விடத்திலிருக்கின் கருத்து நன்றாகவிருக்குமோ; மேலும், தூய்மையான அந்தப் புருஷனிடத்திற்கு ஆயாசமின்றி கருத்துச்செல்லுமோ, அவ்விடத்திலுட்கார்ந்து உபாஸனை செய்யத்தக்கது. கெட்ட மனம் வீசுகிறதும், அனல் வீசுகிறதும், சுத்தி செய்யப்படாததும், அசுத்தமானதுமான இடத்தில் உட்காரின் கருத்தில் மாசுண்டாம்; மேலும், வேண்டியபடி ஈசுவரனிடத்திலும் சிந்தனை செல்லாது. ஆனால் எந்த இடம் மிகவும் தனித்தும் சுத்தமாயும், சுத்தி செய்யப்பட்டும், கூரையிடப்பட்டும், குளிர்த்தியாயும் ஸமமாயுமிருக்கிறதோ, எவ்விடத்தில் நன்னிருளதோ, எவ்விடத்தில் காற்றினால் தீங்கில்லையோ, எவ்விடத்தில் பரவைகளினது இனிய ஓசை கேட்கப்படுகிறதோ, எவ்விடத்தில் கண்ணுக்கருவருப்பான விஷயங்களில்லையோ, அப்படிப்பட்ட இடத்தைவிட வேறெந்த இடத்தில் கருத்து மிகவுந்தூய்மையாகக்கூடும்? இதனால் இப்படிப்பட்ட தூய்மையும் சுகமமானவிடத்தில் உட்கார்ந்து உபாஸனை செய்யவேண்டியது பிரமவாதிகளினது கருத்து. எந்த இடத்தில் கருத்து நன்றாகவும் தூய்மையாகவும் கலக்கமற்றும் இருக்கக்கூடுமோ, அப்படிப்பட்ட இடத்தில் உபாஸனைசெய்யவேண்டும்; காரணமென்னவெனில் கருத்து கலக்கப்பட்டு நிலைகுலைந்து மலினப்படுமாயின், தூய்மையான ஸ்வரூபமுடைய ஈசுவரனது உபாஸனை கிரமமாய் நிறைவுறுது என்று உபாஸனைசெய்யும் இடத்தின் விவரத்தைப் பற்றி இந்த வாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டது.

In a pure and even spot devoid of gravel or burning sand, with good sounds and sheets of water, and shelter from rain and sun shine; a spot delightful, with nothing before disagreeable to sight; a recess exposed to no fierce gusts of wind; in such a retreat should one apply himself to God.

(127). சுவேதாசுவதர உபநிஷத்து

2-வது அத்தியாயம் 8-வது வாக்கியம்.

திரிருந்ததம் ஸ்தாப்ய சமம் ஶ்ரம்
ஹ்ருதீந்திரியாணி மநஸாஸ ந்நிவேஸ்ய
ப்ரஹ்மோடுபேத ப்ரததோதவித்வான்
ஸ்ரோதாம்ஸி ஸர்வாணி பயாவ ஹாணி

பொழிப்புரை.

மார்பு கண்டம் தலை ஆகிய முள்வுறுப்புகளும் நிமிதும்படி உடலைவைத்துக்கொண்டு ஞானிகள் சம்சாரமென்னும் கடலினது அச்சத்தைத்தரத்தக்க வெள்ளத்தை பிரமமென்னும் ஓடத்தினுற் கடக்கின்றனர்.

விசேஷ உரை.

முன்னர் எப்படி *உபாஸனைக்குரிய இடவிஷயமாய்ச்சொல்லப்பட்டதோ, அதுபோல உபாஸனாகாலத்தில் இவ்விதமாக உட்காரவேண்டுமென்பதிவ்வசனத்தினுற் பெறப்படுகின்றது. மார்பு, கழுத்து, தலை இவைகளை நிமிர்வைத்துக்கொண்டு; சாதாரணமாய் உட்காரின், உடலுக்கு முள்ளத்திற்குமொரு விகார முமுண்டாவதில்லை; ஆனதினாற்றான் உபாஸனா காலத்திலவ்விதமாயுட்கார்ந்துக்கொண்டு பொறியின் செயல்களையும், மனதின் செயல்களையும் முன்னத்திலடக்கல்வேண்டும். அவைகளைப் பலவிதமான வெளிவிடயச் செய்கைகளிலிருந்து பிரித்து மனதுடனாத்தமாவை பரமத்துமாவினிடத்தில் நிறுத்தல் வேண்டும்; மேலுமுள்ளத்தினன்பை யவரிடத்திற்செலுத்தி உய்யவேண்டும்.

Keeping the body erect, and concentrating the mind and the senses within the heart, the knower of God should cross all torrents fearful in the ocean of the world with God as his boat.

(128). தைத்திரிய உபநிஷத்து

ஆநந்தவல்லி 1-வது அநுவாகம்.

தபஸா ப்ரஹ்மவிஜிஜ்ஞாஸஸ்வ;
ப்ரம்மவிதாப்நோதிபரம்.

பொழிப்புரை.

கருத்தை ஒருவழிப்படுத்தி பிரமத்தை விசேஷமாகவறிய
விரும்புங்கள். பிரமஞானி பிரமத்தையடைகிறார்.

விசேஷ உரை.

பிரம ஞானத்தைப் பெறுதற்கு கருத்தை வேறு வழியில் செலுத்தாமல் மறுபடியும் மறுபடியும் அவரையே கருல்வேண்டும் சாந்தஸமாஹித சித்தராகி, அகக் கண்ணினால் அவரது ஸத்தியஸூத்த மங்களத்தன்மையைக் காணல்வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் அவரையடைந்து வேண்டியதைப்பெற்றவர்களாகவோம். பிரமம் உள்ளும் புறமும் எங்கும் ஒரேவிதமாக வியாபித்திருக்கிறார். அவரையடையும் நிமித்தம் ஒரு இடத்திலிருந்து வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டிய தில்லை. அவரை நேராகஅறிவதே அவரை யறிவது. மனிதலோகத்திலேயே அவரை யறிய ஆரம்பிக்கலாகும்; ஆனால்படி யறிதல் அநந்தகாலம் வரையிலு முற்றப்பெறுது. இவ்வுலகத்தை விட்டு லோகாந்தரத்தில் அவரை எவ்வளவு அதிகமாக வறியவல்லவர்களாவோமோ, அவ்வளவுக்கு அதிகமும் ஞாய்மையுமான பிரமாநந்தத்தை அனுபவித்து கிருதார்த்தர்களாவோம்.

Desire to know God through meditation; the
knower of God attaineth God.

(129). புரஹதாயணிய உபநிஷத்து

3-வது அத்தியாயம் 3-வது பிராமணம் 28-வது வாக்கியம்.

ஏநாஹம் நாம்ருதாஸ்யாம் கிமஹம்
தேநகுர்யாம்; அஸதோமாஸத்கமய
தமஸோமா ஜ்யோதிர்கமய ம்ருத்யோர்மா
ம்ருதம்கமய; ஆவிராவீர்மயேதி;
ருத்ரயத்தே தக்ஷிணம் முகம்தேந
மாம்பாஹிநித்யம்.

பொழிப்புரை.

எதனால் நான் அழிவற்றபதவியை அடையேனோ அதனால்
நான் என்ன செய்வேன்? அஸத் தானதைவிட்டு ஸத்தானதை
என்னையடையச்செய்யும், இருளைவிட்டு என்னை ஒளியையடை

யச்செய்யும். அழிவுள்ள தன்மையை விட்டு அழிவற்றதன்மையை யடைவச்செய்யும். ஒ ஸ்வப்பிரகாசனே! எனக்காகப்பிரகாசியும், * ஒ ருத்திரனே! உனது மகிழ்ச்சியைத் தரத்தக்க முகமெதுவோ அதனால் என்னைக்காப்பாற்றும்.

விசேஷ உரை

எதனால் நித்தியபுருஷனோடு கூடும் வாழ்க்கை கிடைக்காமல் நித்தியபதவியைப் பெறேனோ அதையடைந்து நானென்னசெய்கேன்? விஷய விபவமும் பெருமையான புஷமும், ஆமோதப்பிரமோதங்கள் யாவும் நிலையற்றவை; வை நிலையுள்ளவைகளாகவிருக்கின்றும், பிரிபதமனாகிய ஈசுவரனைவிட்டு இவையனைத்தையும் அடைந்து என்னசெய்வேன்? ஆனதால் ஒ! பரமேசுவரனே! எதனால் உம்மையடையும் வல்லமையெப்பெறுவேனோ, அதை எமக்குத்தாரும். அஸத்தாகிய ஸம்ஸாரத்தை விட்டு நீக்கி உமது ஸத்தாகிய மாரக்கத்தில் என்னைச் சேர்ப்பியும், அஞ்ஞானமாகிய இருளை நீக்கிச் செய்து எமதுள்ளத்தில் ஞானஒளிவிளங்கச்செய்யும். அமிர்தஸ்வரூபனாகிய நீ என்னை உன்னிடத்துக் கொண்டுபோம். ஒ ஸ்வப்பிரகாசனே! என்னருகில் எப்பொழுதும் பிரகாசித்துக்கொண்டிரும். ஏதேனும் விபத்தில் விழுந்து உனது ருசுதிருமுகத்தைப் பாராமலிருப்பேனாக. எப்பொழுது உனது பிரசன்னமுகத்தை நான் பாராமலிருக்கிறேனோ, அப்பொழுது நான்குபக்கங்களிலும் இருளைப் பரக்கிறேன். நீர் எமது இருளுக்கு விளக்கைப்போன்றவர்; தாக்கத்திற்கு ஜலத்தைப்போன்றவர். மேலும் எமது இளைப்பாருமிடமும் நீரே.

Things through which I can not gain life eternal, what shall I do with them? Lead me forth, O God! from the unreal into the real, from darkness into light, from death into immortality. O! Show all Manifest! manifest Thyself to me. O! God! protect me ever with Thy Bright face.

பிராமோபாஸனாபத்ததி.

இந்த *பிரமோபாஸனை, ஸ்தோத்திரம், வந்தனம், தியானம், பிரார்த்தனை என்னும், நான்கு அங்கங்களையுடையது.

ஸ்தோத்திரமாவது, கடவுளது குறைவற்ற நித்திய லக்ஷணங்களை யுன்னி, நமது பத்தி, சிரத்தைகளே வெளியிடுகை.

வந்தனமாவது, நமது உடலையும், உயிரையும், சம்ரக்ஷணசெய்யும், அவரது அளவற்ற கருணையைக்கருதி நமக்குள்ள நன்றியறிவைத் தெரிவிக்கை.

தியானமாவது, ஈசுவரனுடைய, ஸர்வ வியாபகத்துவம், ஸர்வஞ்ஞத்வம், ஸர்வ காரணியத்வம், ஸர்வ நிருமலத்துவம், என்பவற்றைச் சிந்தித்து அவரது அதிஸமீப ஸர்வநித்யத்தை மனக்கண்ணால் காண முயல்கை.

பிரார்த்தனையாவது, பாப பந்தங்களைவிட்டு நீக்கும்படிக்கும், ஆத்மசாந்தியையும், தூய்மையையும், அருளும்படிக்கும், ஈசுவரனை வினயமாய் வேண்டித் தல இந்நக நான்கங்களுக்கும் நன்கமைதலே பிரமோபாஸனையாம்.

ஆரியருடைய பிரார்த்தனைகளின் உத்தேசம் இன்னதென்று அறியச்சக்தியற்ற சில கிரிஸ்து முசலான மதஸ்தர்கள், ஆரியர் சேவலம் விக்ரஹாராதனைக்காரர்களென்றும், அவர்கள் செய்யும் பிரார்த்தனைகள் பிரதி மனுஷனுடைய பாவமன்னிப்பைப்பற்றியதல்லவென்றும், சேவலம் இகலோக சுகத்தைக்கருதிய வீண் சடங்குகளென்றும், எண்ணியிருக்கிறார்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் ஆரியருடைய சந்தியாவந்தனம் என்னும் பிரார்த்தனையைப்பற்றி ஆராய்ந்து பார்க்கில், அதில் பிரதிநிதமும் காலே, மாலே மத்தியானங்களில், பிரதிமனுஷன்தான் தனது சுரகரணம், மனம் புத்தி முசலானதுகளால் செய்த பாவங்களை அப்போதுக்கப்போது போக்க அதிக அதுதாபத்துடன் செய்யும் பாவவிமோசனார்த்தமான பிரார்த்தனைகளென்று ஸ்பஷ்டமாகும், ஆகவே அந்த சந்தியவந்தனத்தின் அருத்த சாராம்சத்தை இதனடியிற் பதிப்பிக்கின்றனம்.

சந்தியாவந்தனத்தின் சாரசங்கிரகம்.

ஆசமனம்.

ஓம் அச்சுதாயநம:; ஓம் அனந்தாயநம:; ஓம் கோவிந்தாயநம:;

ஓம்கேசவாயஸ்வா:; ஓம் நாராயணாயஸ்வா:; ஓம் மாதவாயஸ்வா:; ஓம் கோவிந்தாயநம: ஓம் விஷ்ணவேநம:; ஓம் மதுசூதநாயநம:; ஓம் திரிவிசுரமாயநம:; ஓம் வாமநாயநம:; ஓம்ஸ்ரீதராயநம:; ஓம் ஹிருஷிகேசாயநம:; ஓம் பத்மநாபாயநம:; ஓம் தாமோதராயநம:; ஓம்சங்கர்ஷணாயநம:; ஓம் வாசுதேவாயநம:; ஓம்பிரத்யும்மனாயநம:; ஓம்அநிருத்தாயநம:; ஓம் புருஷோத்தமாயநம:; ஓம் அதோக்ஷாயநம: ஓம்நாரசிம்மாயநம:; ஓம்அச்சுதாயநம:; ஓம்ஜனார்தனாயநம:; ஓம்உபேந்திராயநம:; ஓம்ஹரயேநம:; ஓம்ஸ்ரீ கிருஷ்ணாயநம:;

இதன் பொருளை இப்புத்தகத்தின் 157-ம் பக்கம் பார்க்கவும்.

பிராணயாமம்.

ஓம் பூ: ஓம்புவ: ஓம் ஸ்வ: ஓம் மஹ: ஓம் ஜந: ஓம் தப: ஓம் ஸத்யம், ஓம் தத்ஸ விதுர்வரேணயம், பாகோதேவஸ்ய தீமஹி தியோயோந: பிரசோதயாத் ஓமாபோஜ்யோதீரசோமிருதம் பிரஹ்ம; பூர்புவஸ்வரோம்.

பொருள்.

ஓம் பூ:—ஸ்ரீவபரிபூரணனாகியும், ஓம் புவ:—ஸ்ரீவ சிரேஷ்டனாகியும், ஓம் ஸ்வ:—சோபன சுசஸ்வரூபனாகியும், ஓம் மஹ:—ஸ்ரீவபூஜநீயனாகியும், ஓம் ஜந:—ஸ்ரீவ ஜனகமாய்கியும், ஓம் தப:—ஞானஸ்வரூபனாகியும், ஓம் ஸத்யம்—சுஸத்தியஸ்வரூபனாகியும், ஓம் தத்ஸ—எந்த சலித்ரநாமத்தைக்கொண்ட பரம்பிரமம் ஓம்மூடைய, திய:—புத்திகளை, பிரசோதயாத்—பிரேரேபினைசெய்க்குகோ,

தத்=அந்த பிரசித்தியான, ஸவிது=பிரேகனாகிய, தேவஸ்ய=பகவானுடைய
வரேண்யம்=அனைவராலும் விரும்பத்தக்க, பர்க்க: = பாவத்தை நசிப்பிக்கும்
தேஜஸை, தீமஹி=தியானிக்கிறோம், அந்த தேஜஸு ஓம்=பிரணவ பிரதி
பாத்தியமான அப: = பரிபாலன சக்தி சம்பன்னனும், ஜ்யோதி: = பிரகாஸஸ்
வருபத்தையும், அமிருதம் = மரணரஹிதமான, பிரம்ம = ஸர்வ பரிபூரணத்தை,
பூர் புவ: சுவ: = பூலோக புவர்லோக சுவர்லோகாந்தரியாமியாக இருக்கிறது.

கருத்துரை.

மேலேசொன்ன அந்தக்கலியாண குணங்களையுடைய பகவானேத்தியானிக்
கிறென் என்பதாம்.

(இங்து சங்கல்பம்)

மார்ஜனம்.

ஓம் ஆபோஹிஷ்டமயோபுவ: தானஊர்ஜே ததாதன மஹீ
ரணயச்சக்ஷசே யோவஸ்ஸிவதமோரஸ: தஸ்யபாஜயதேஹந: உஸ
திரிவ மாதர: தஸ்மாஅரங்கமாமவ: யஸ்ஸக்ஷயாயஜின்வத ஆபோ
ஜனயதாசந:

பொருள்

ஆப: = ஆப்நாஸ்தையுடைய பரப்பிரம்மமே, மயோபுவ: = சுக்கர்த்தனாகிய
வனே, ஹி = உண்மையாகவே, ஸ்த = ஆவாய், தா: = அப்படிப்பட்டநீ, ந: = எம்
மை, ஊர்ஜே = ஞானரசத்தின் நிமித்தம், ததாதன = இருக்கக்கவை
என்னில்:

மஹேரணய = திவ்யமங்களமான, சக்ஷசே = தரிசனத்திற்காக, ய: = ஏ, சிவதம
அந்தக்கலியானமாகிய, வ: = உனதுசம்பந்தமாகிய, ரஸ: = அமிர்தரசமுண்டோர்
தஸ்ய = அப்படிப்பட்டதற்கு, ந: = எம்மை இஹ = இவ்வலகத்திலேயே, பாஜயத
= அதுபலிப்பதற்கு அருகாளாய்ச்செய்யும், உஸதி: = விரும்பும் மக்களுக்கு, மா
தர: + இவ = தாய்மார்களைப்போல் (அதுபலிக்கச்செய்யும்) தஸ்யே = அப்படிப்
பட்டஅமிர்தரசத்திற்காக, வ: = உம்மை, அரம் = மிகவும், சுமாம் = சேருகிறோம்,
யஸ்ய = பாவத்தினுடைய, க்ஷயாய = நசிப்பதற்கு, ஜின்வத = பிரியத்தையடை
ய்ச்செய்யும், ச = மேலும், ஆப: = ஓ பகவானே, ந: = எம்மை, ஜநயத = பிறப்பி
யும், (என்றால் ஞானயுத்தர்களாகச்செய்யும்)

கருத்துரை.

பரமேசுவரன் (நமது பாவத்தைப்போக்கி) ஞானமோக்ஷத்
தையருள்வாராக என்பதாம்.

பிராதக்கால பிராசன மந்திரம்

சூரியஸ்ச மாமன்யஸ்ச மந்யுபதயஸ்ச மன்யுகிரதேப்ப: ப்ராபே
ப்யோ ரக்ஷந்தாம் யத்ராத்திரிய பாபமகார்ஷம், மநஸாவாச அஸ
தாப்யாம், பத்யாமுதரேண சிஸ்தா, ராத்திரிஸ்ததவலும்பது யத்
கிஞ்ச துரிதமை இதமஹம், மாமமிர்தயோநென, சூர்யேஜ்யோதி
ஷி ஜுஹோமிஸ்வா:

இம்மந்திரத்திற்கு ருஷி நாராயணர், சந்தசு பிரகிருதி, 84-
அக்ஷரங்களுடையது.

பொருள்.

குரீய=குரியநாமகனாகிய பரப்பிரம்மம், ச=மேலும், மந்யு=குரோதத்தை
செிக்கச்செய்யும் பரப்பிரம்மம், ச=மேலும், மந்யுபதய: = குரோதத்திற்குப் பாதிச
ளான ராகாதிசனும் நசிக்கச்செய்யும் பரப்பிரம்மமே, மந்யுகிருதேப்யம்=குரோ
தத்தினால் செய்யப்படும், பாபேப்ய: =பாவங்களை, மா=என்னை, ரக்ஷம்தாம் =
இரக்ஷிப்பாயாக, யத்=ஏ, பாபம்=பாவத்தை, ராத்ரியா=இரத்திரிகாலங்களில்
மகசா=மனதினாலும், வாசா=வாக்கினாலும், அஸ்தாப்யாம் = கைகளினாலும்,
பதாப்யாம்=பாதங்களினாலும், உதரேண=வயிற்றினாலும், சிஸ்து=குவியத்தி
னாலும். அகார்சியம்=செய்சேறே, தத்=அதை, ராத்ரி: =ராத்ரி நாமக பரப்
பிரம்மமே, அவலம்ருது = நசிக்கச்செய்வாயாக, யத்கிருச=எவ்வளவு கொஞ்ச
மானபோதிலும், துரிதம்=பாவத்தை, மை=என்னிடம் (இருக்கிறதோ) இதம்
=இந்த பாவங்களை, மாம்=அந்த பாவங்களைக்குக்கார்த்தனாகிய என்னை, அஹம்=
சான், அயிர்தபோரேன=சான்விதபதவிக்காதாரமான, சூர்யே=பகவத்சம்பந்த
மான, ஜ்யோதிஷி=தேஜஸினிடத்தில், ஜுஹோமி=ஹோமம்செய்கின்றேன்,
சுஷாஹு என்னை சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கருத்துரை.

பிரேரகனாகிய பரமாத்ருமாவே குரோதாபிஷ்டனாகியஎனது
சர்வ இந்திரியங்களால் செய்யலான பாவங்களை நசிக்கச்செய்வ
வதற்காக, (எனது) ஆத்மாவை சமர்ப்பணம்செய்து எனது பா
வத்தை (உனது பகவத்தேஜசுமுன்) ஹோமம் செய்கின்றேன்.

மந்திரானந்த்லீசெய்யவேண்டியபிராசனமந்திரம்.

ஆப: புநந்து ப்ருதுவீ பூதாபுநாதுமாம் புநந்து பிரம்ம
ணஸ்பதிர் பிரஹ்மபூதாபுநாதுமாம், யதுச்சிஷ்டம்போஜ்யம் யத்
யாதுஸ்சரிதம் மம ஸ்வம் புநந்து, மாமாபோ ஸதாஞ்ச பிரதிக்கி
ரஹக்ம்ஸ்வாஹ.

இந்த மந்திரத்திற்கு பூதரிஷி அஷ்டசந்தர் ஆபோருஷிர னுஷ்
ந்ப்சந்த:

பொருள்.

ஆப:—அமிர்தரசம், புருதிலீம்—மஹாபூதவிகாரம்சரீரத்தையும், புநந்து—
பவித்திரம் செய்வாயாக, பூதா—பவித்திரமாக்கப்பட்ட, புருதுவீ — சரீரம்,
மாம்=என்னை, புநாது—பவித்திரம் செய்வதாக, பிரஹ்மணஸ்பதி—பரமாத்மா,
புநந்து—பவித்திரம் செய்வதாக, பூதா—பவித்திரமான, பிரஹ்ம—வேதம், மாம்
=என்னை, புநாது—பவித்திரம் செய்வதாக, யத்=எந்த, உச்சிஷ்டம்—பிறரு
டைய சம்பந்தமாகி செய்தனுபவிக்கப்படுகிறதோ, தத்=அந்தபாவம், (என்றால்
பிறருடைய பொருளையெடுப்பதாலுண்டாகும் பாவம்) அபோஜ்யம்—புசிப்பதற்
கற்றமாகிய பதார்த்தங்களை புசிப்பதனுண்டாகும் பாவமும், யத்=எந்த, துஸ்
சரிதம்—துஷ்டாசரிணையான பாவமும், மம=என் சம்பந்தமான, ஸ்வம்=சக
வமான பாவத்தையும், அசதாம்—அந்த புருஷர்களுடைய சம்பந்தமான, பிரதி
ஹம்+ச—பிரதிரகத்தினால், மாம்=என்னை, ஆப:—என்னும் சப்தநாமக
னான பரமாத்ருமா, புநந்து—பவித்திரம் செய்வதாக, ஸ்வா:—ஆத்மசமர்ப்பணம்
செய்யேனாக.

கருத்துரை.

பகவத்கருணாசம் எனது சரீரத்தை பவித்திரமாக்கி எனது பாவங்களைப்போக்கி என்னை ரக்ஷிப்பாராச.

சாயங்காலத்தில் செய்யவேண்டிய பணிகளை மந்திரம்

அக்ரிஸ்ச மாமக்யஸ்ச மந்த்ருபதயக்ச மாநுதிதரீதயாது, பா பேப்போ ரக்ஷந்தாம் யதந்த பாபமகாரிபுத ரக்ஷிஸ்சாது, ஓகஸ்தா ப்யாம் பப்யாமுதரேணா கிஸ்தா அஹந்தத மந்த்ருபதயக்ச பபிந்ருச துரிதமயி இதமஹம் மாமமிந்த்ருகநென ஹந்த்ருகநென ஜஹாமிஸ்வாஹ.

இந்த மந்திரத்திற்கு யஞ்ஞாவஸ்கியரிஷி, பிரஞ்ஞாபகதா.

இதன்பொருள்.

யத்—எந்த பாபத்தை, ஆஹன—பகவில், அகார்வம்—செய்சேசீகர, ஆஹ: ஆஹோநாமக பரப்பிரம்மம், தத் அந்தபாவத்தை, துலம்புகு போக் குவாயாச, ஸதியேஜோதிஷி ஸத்தியநாமக பரப்பிரம்மத்தில். ஜஹோமி ஸமர்ப்பிக்கிறேன். எஃபதாம். மற்றவைகளுக்கு காலவந்தனத்தில் எழுதப் பட்டிருப்பதால் அந்த அர்த்தத்தை அன்வயமாகக்கொள்ளவேண்டும்.

கருத்துரை.

அக்னி நாமத்தால் பிரகாசிக்கும் பரமாத்ருமாவே! ருரோ தங்களால் நிறைந்த எனது சர்வ இந்திரியங்களால் செய்த பாவங் களை நசிப்பதற்காக ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்து, என் பாவங்களை பகவத்தேஜசின்முன் ஹோமமாக செய்கின்றேன்.

அரீக்கியம்.

ஓம் பூர்புவஸ்ஸவ: ஓம் தத்ஸவிதூர்வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்ய திமஹி தியோயோந:பிரசோதயாத்.

மந்தியாஹ்நீஹாரீக்கியப்பிரதானமந்திரம்.

ஹக்ஸ்ச சிஷத்துவசுரந்தரிக்ஷஸத்தோதவேதிஷத்தி. திதூரோணஸத் நிருஷத்வரஸதுரத் ஸத்வோயமநத் பாஜகோ ஜாருதஜாஅகிரிஜாருதம் புரஹத்.

இந்த மந்திரத்திற்கு வாசுதேவரிஷி, ஜகதிசந்தக.

பொருள்.

ஹம்ஸ:—அஹங்காமென்னும் அஞ்ஞானத்தைப்போக்கும் பரமாத்ருமாவே, சசிஷத்—சுவர்க்கத்திலிருக்கும், வறு:—நியாமகஞான, அந்தரிக்ஷத் அந்தரிக்ஷத்திலிருப்பவனும், ஹோதா—ஞானிகளைக்கூப்பிடுகிறவனும், வேதிஷத்—புருதிலியிலிருப்பவனும், நிருஷத்—மனுஷர்களிடமிருப்பவனும், வரஸத்—சிரேஷ்டஸ்தானத்திலிருப்பவனும், ருதஸத்—சத்தியத்தில் ஜுவலிக்கப்பட்டவனும், வியோமசத்—அபிராகிருத ஆகாசத்திலிருப்பவனுமாகிய இந்த பகவா

ஹடைய மஹிமை எப்படிப்பட்டதெனில், ஆப்ஜாஹம்—ஆபூபிரகமாகும் பிரகிருதியை சிருஷ்டித்தவனும், கோஜா:—அப்படிப்பட்ட பிரகிருதியினால் பூமாதிகோளங்களை சிருஷ்டித்த, ருதஜா:—எல்லா பூதங்களிலும் பிரவேசித்தும் ருதமென்னும் வழியையேற்படுத்தியவனும், அத்ரிஜா—ஸமஸ்தமான பூதங்களுக்கு ஜீவஹாரமாக மேகம் மழை மரம் முதலானவைகளையுண்டாக்கிய அந்த பரமாத்மாவை நமது மோக்ஷத்தின் நிமித்தம், புரஹத்—பெரிதான, ருசம்—மானச யக்கியத்தை நிர்ணயித்தது.

கருத்துரை.

பரமேசுவரர் மூன்று லோகங்களிலும் வியாபித்து, அஞ்ஞானத்தைப்போக்கி, சத்தியம் முதலான குணங்களினால் பவித்திரமான நமது ஹிருதயங்களிலிருந்து, சகல பொருள்களையும் நமது சுருத்துக்காக சிருஷ்டிப்பதால், நாம் மனமுவந்து அவரை தியானிக்கவேண்டும் என்பதாம்.

ஜேபம்.

ஓம் பூர்புவ:ஸுவ: ஓம் தத்ஸவிதூர்வரேண்யம் பர்கோ தேவஸ்யதிமஹி தியோயோந: பிரசோதயாத்.

அபிவாதனம்.

சதுர்திகபரியந்தம் ஸர்வபூதேப்ய: ஸர்வஜநேப்ய: சுபம் வது, பிரபரான்வித: கோத்ர: அஹம்போ அபிவாதயே,

பொருள்.

சர்வலோகங்களிலிருக்கும், ஸர்வஜீவகோடிகளுக்கும் கருமுண்டாவதாக, அந்தந்த பிரவரையில் கோத்திரத்தையுடையவன் பரபிரம்மத்துக்கு வந்தனம் செய்கிறேன் என்பதாம்.

இந்த சந்தியாவந்தனத்தில் கண்டபடி பிரதிமதுஷ்ணம் என்ன பித்தினமும் செய்யும் பாவத்தைப்போக்க பிரார்த்திப்பதைப்போலவே, பிரதிதினமும் தன் குடும்பத்தில் மனைவி மகள், குடும்ப சமேதராகவும் இஷ்ட பந்துக்களுடனும் கூடி அடியில் காட்டியிருக்கிறபடி பிரார்த்தனை செய்யலாம்.

பொதுஜன சமுஹபிரார்த்தனை.

புரஹதாமணிய உபநிஷத்து

ஓம் நமஸ்தே ஸதேதேஜகத்காரணாய,
நமஸ்தே சிதே ஸர்வ லோகாச்சரயாய,
நமோத்வைத தத்வாய முக்தி ப்ரதாய,
நமோ பிரஹ்மணே வ்யாபிணே சாச்வதாய.

இதன் பொருள்.

ஸத் ஸ்வரூபனும், ஜகத்காரணனும் ஆகிய உனக்கு நமஸ்காரம்; ஞான ஸ்வரூபனும், ஸர்வலோகாச்சரயனும் ஆகிய உனக்கு நமஸ்காரம்; ஒப்புயர்வான இரண்டாவது வஸ்துவற்றவனும், முத்தியளிப்பவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம்; பெரியபொருளும், ஸர்வ வியாபியும், நித்தியனும் ஆகிய உனக்கு நமஸ்காரம்.

த்வமேகம் சரண்யம் த்வமேகம் வரேண்யம்,
த்வமேகம் ஜகத்பாலகம் ஸ்வப்ரகாசம்,
த்வமேகம் ஜகத்கர்த்து பாத்ரு ப்ரஹ்ர்த்து,
த்வமேகம் பரம் நிச்சலம் நிர்விகல்பம்.

(இ-ள்.) நீ ஒருவனே அடைக்கலஸ்தானமானவன், நீ ஒருவனே பூஜீயன், நீ ஒருவனே உலகத்தைக்காப்பவன், தானாவியங்குகிறவன், நீ ஒருவனே உலகத்தைப் படைத்துக்காத்தழிக்க வல்லவன்; நீ ஒருவனே மேலானவன், பலனமற்றவன், விகாரரஹிதன்.

பயாநாம் பயம் பீஷணம் பீஷணனாம்,
கதிஹ்ப்ராணிகாம் பாவநம் பாவனாம்,
மஹோச்சைஹ்பதாநாம் நியந்த்ருத்வமேகம்.
பரேஷாம் பரம் ரக்ஷணம் ரக்ஷணகாம்.

(இ-ள்.) நீ சகல பயங்கர வஸ்துக்களுக்கும் பயங்கரன், பயாநக வஸ்துக்களுக்கு பயாநகன்; உயிர்களுக்குத்தனை, பரம் பாவநன், நீ யொருவனே மிகுந்த உயர்பதவிகளையும் ஆண்பவன், ஸர்வ சிரேஷ்டன், மஹாரக்ஷகன்.

வயம் த்வாம் ஸ்மராமோ வயம் த்வாம் பஜாமோ
வயம் த்வாம் ஜகத் சாக்ஷிநுபாம் நமாம்;
ஸதேகம் நிதாநம் நிராலம்பயீசம்,
பவாம்போதி போதம் சரண்யம் வ்ரஜாம்.

(இ-ள்.) நாங்களுன்னை ஸ்மரிக்கின்றோம், நாங்களுன்னை துதிக்கின்றோம்; உலக சாக்ஷிநுபுகிய உன்னை நாங்கள் நாங்கரிக்கின்றோம், ஸத்யஸ்வரூபனும், ஒருவனும் ஆச்சர்யஸ்வரூபனும், அவலம்பரஹிதனும், யாவற்றையும் கடத்துகிறவனும் ஸம்சாரக்கடலைக்கடக்க மரக்கலமும் ஆகிய உன்னை சரண்மடைகின்றோம்.

அஸதோமா ஸத்கமய, தமஸோமாஜ்யோ திர்கமய
ம்ருத்யோர்மா அம்ருதங்கமய, ஆவிராவீர்ம ஏதி ருத்ர
யத்தே தக்ஷிணமுகம், சேநமாம் பாஹ்நித்யம்.

(இ-ள்.) ஒ நாயகனே! எம்மை அசன்மார்க்கத்தினின் அ நீக்கி ஸன்மார்க்கத்தையடையச்செய்வாய்; எம்மை அஞ்ஞான இருவரின்னு விடுவித்து சுஞ்ஞானவொளியடையச்செய்வாய்; அநித்திய நிலையினின்று நித்தியபதவியையடைய அருள்வாய்; ஒ ஸ்வப்பிரகாசனே! எம்மருகில் பிரகாசிப்பாய். ஒ துக்கத்தைப் போக்கடிப்பவனே! உனது கருணையாகிய முகத்தனல் எம்மை எப்பொழுதும் காப்பாற்றுவாய். ஒ! அளவற்ற ஸத்தியஸ்வரூபனே! கினது ஆஸ்திகத்துவத்தை எம்க்குத் தெரிவித்தருள்வாய். நீ கருணாகிரியாகையால் எம்மை எப்பொழுதும் கின் கிருபா சமுத்திரத்தில் அமிழ்த்துவாய் ஒம் தத்ஸத் ஒம் பிராமகிருபாஹி கேவலம்.

ஏகாந்தசேவை.

ஆசிரியர்கள் இப்படி பிரதிதினமும் காலையிலேயும் மனம்கரகரசரனாகிகளால் செய்யும் பாவங்களைப்போக்கிக் கொள்ள சந்தியாவந்தனாகி பிரார்த்தனைகளும், இல்லற சுகத்தைக்கருதியும் பொதுஜன சமூஹத்தைக்கருதியும் பிரார்த்தனைகளும் இருக்கச் சே, சிலர் இல்லறத்தைவிட்டு இமாலேயம் முதலான பர்வத பிரதேசங்களுக்கு ஏகாங்கிகளாகப்போய் தபசுசெய்யவேண்டிய காரணமென்னவென்று எண்ணக்கூடும்; அப்படிப்பட்டவர்களுடைய திருப்தியின்பொருட்டு ஏகாந்தசேவையின் பெருமையைப்பற்றி இங்கு சற்று பிரஸ்தாபிப்போம்.

ஏகாந்த சேவை என்றால் ஜநதீசுவரனை யாதாமோரு பர்வத பிரதேசங்களுக்குப்போய் தன்யாகஇருந்துதியானித்தலாம்.

ஏகாந்த சேவைக்குப் பற்பல சொழில்களாலும், தொல்லைகளாலும், கவலைகளாலும், பிரபஞ்ச ஆசாபாச சஞ்சலங்களாலும், குழப்பப்பட்ட நாடு நகரங்கள் மாட மாளிகைகளைப்பார்க்கிலும், கிர்மலமான ஹிருசயத்தோடு ஈசுவரனையாராதிப்பதற்கு அசோகவனங்களும் நிஸ்ஸப்தமான உன்னத பருவத பிரதேசங்களும், திவ்விய நதி தீரங்களும் சிரேஷ்டமானவை.

நமது சரீர சவுக்கியத்திற்கு கூட பர்வதாதி தூதன பிரதேசங்களுக்கு சிலகாலம் போயிருந்தால் உத்தமமென வைத்திய தூல்கள் முறைபிடுகின்றன. அதாவது: நமது சரீரத்திலிருக்கும் இரத்தம் செட்டி அதன் சத்துக்கள் கழிந்தனையடைய, கொடிய வியாதிகள் சம்பவித்து நொந்து பலஹினமடையும்போது நாயிருக்கும் பழையவிடங்களைவிட்டு தூதன ஸ்தலங்களுக்கு யோகும்படி ஆயுள்வேதம் ஆஞ்ஞாயிக்கிறது. தீராத வியாதியஸ்தர்களாகி இனி பிழைக்க மாட்டோமென்று எண்ணியவர்களும், நல்ல பூசாரமும், சுத்த காற்றும், சுத்த ஜலமும் உள்ளவிடங்களுக்குப்போய்; அங்கு சிலகாலந்தங்கி, வியாதிகள் நீங்கி மறு ஜனனம் பெற்றுவந்தவர்களைப் பேலாகி வீடுவந்து சேர்ந்தவர்களை நாம் பிரத்தியக்ஷத்தில் கண்ட உண்மையல்லவா? இவ்வண்ணமாகவே பத்திரஸமென்னும் சுத்த இரத்தம்செட்டி, பாவமென்னும் வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களும், பாவாசுமிகளின் கூட்டத்தையும் இடத்தையும்விட்டு பரிசுத்தமான தூதன பர்வத பிரதேசங்களுக்குப்போய் தம் தாபத்தை தீர்த்துக்கொண்டு தன்னியராகலாமென்பது திண்ணம். அங்கு ஆத்துமாவை பாவ பந்தங்களுக்காதாரமான சிற்றின்ப எண்ணகளை விட்டு பேரீன்பத்தையடையச்செய்யும் சாதனங்களன்றதமிருக்கின்றன. அவைகள் நமது பிரயத்தனமில்லாமல், தாமாக, பிரம்மாநந்தத்தில் மூழ்கத்தூண்டும்.

அங்குதோன்றும் பிரம்மாண்டமும், பயங்கரமுமான பர்வதங்களும், அவற்றின்மேலிருக்கும் பிரம்மாண்ட குன்றுகளும் சஞ்சலமும் சலனமுமற்று, சர்வேசுரரைக் காண்பதற்கு விண்ணுலகை நோக்கி (மௌளையோகிகளைப்போல் அசைவற்று) கிரந்தரமாக நிற்க; அந்த மலைகளாகிய மௌளையோகிகளின் சலனமும் சஞ்சலமுமற்ற தபசை, சர்வேசுரரானவர் கண்டு கொண்டாடி, விண்ணுலகத்திலிருந்து தேவாமிரத்ததை தாம் வாரி வாரி கொடுப்பதைப்போல, அப்பர்வதங்களின் கிரங்களில் பெய்த விண்ணுலகின் பனித்துளிகள் உறைந்து, வெய்

யோனைப்போல் வெளத்து பெரும் பனிக்கட்டிகளாகி, பிரபாகரனுடைய பிரகாசம் அவற்றின்மேல்பட, பற்பலவித விரத்தினங்களினால் செய்யப்பட்ட பொன்மணி கிரீடங்ளைப்போல் அவைகளுக்கு சடகோபுரங்கள் வைத்திருப்பனபோல் பிரதிபிம்பிக்கின்றன. அந்த உன்னதமான பர்வத தேசங்களை அலங்கரிக்க விகோதமான தேக்கு, தேவதாரம், செங்கு, மா, பலா, கதலி, கழுகு கொன்றை கொய்யா புன்னை பாதரி பன்னீர் பாரிஜாதம் சந்தனம் அகில் மகிழ் வன்னி அசோகம் அத்தி அரசு ஆலம் சம்பகம் மதனகாமம் முதலான விருகூ ஜாதிகள் கொம்புங்கிளைகளுமாய் பருத்து, கெரித்து படர்ந்து அடர்ந்து அவற்றின் அழகிய இலைகள் தென்றலால் நடிக்கவும், அவற்றின் புஷ்பங்கள் விதம்விதமான வர்ணங்களோடும், வாசனைகளோடும் விசுவிததும் அவற்றின் விதம் விதமான காய்கனிகள் வான்வெள்ளிகளைப்போல பிரகாசித்தும், அவைகள் பானுவின் உஷ்ணத்தினால் பழுத்து வெடித்து அதன் தேனை வண்டுகளுண்டு; நீம் நீம் என்று மந்தகீதம் பாடியாடவும், அவ்விருகூங்கள் தங்ளைப்படைந்து ஆதரிக்கும் அகிலவினோதனுடைய ஆயாசத்தை தீர்ப்பதைப் போலவும் அவ்வள்ளல் விண்ணுலகத்திலிருக்கிறதாகவும் எண்ணி, தம் குன்ற வளம்பொருந்திய அழகிய குளிர்த் இலைகள், பூக்கள் கனிகளோடுகூடி வெண் சாமரம் வீச, விண்ணுலகைநோக்கி வளர்துகொண்டிருப்பதபோல மிருக்கின்றன.

இப்படி வளர்ச்சியையும், வன்மையையுமுடைய விருகூங்களான நாயகர்களுக்கு உதவிசெய்யவந்த நாயகிகளைப்போல, மல்லிகை மூல்லை ஜாஜி சம்பங்கி முதலான கொடி செடிகள் அவ்விருகூங்களுக்கடியில் முளைத்து வளர்ந்து அவ்விருகூங்களினமீது உத்தம நாயகிமார் தம் உத்தமநாயகரை எப்போதும் தழுவிச்சேர்வதுபோலவும் அந்த விருகூங்களினமீது ஜம்பு சரங்களைப்போலவும் மரகத மாணிக்க மலர் மாலைகளைப்போலவும் படர்ந்து அவ்விருகூங்களை அலங்கரித்தும், தமது ஒப்பற்ற புஷ்பங்கள் குப்பென புஷ்பிக்க தம் நாயகராகிய அவ்விருகூங்களையும், அவ்விருகூங்களுக்கிருப்பிடமான பர்வதங்களையும், அப்பர்வதங்களுக்காதாரமான பரமேசுவரையும் பரிமளிக்கச்செய்கின்றன. அப்பர்வதங்களையடுத்த பள்ளத்தாக்குகளில் புஞ்சை நஞ்சை பயிர்கள் வளர்ந்து அவற்றின் தானிய இளங்குகளிகள் பொன்மணிகளைப்போல் பிரகாசித்து, சூப்பொன்போன்ற மணிகளையுண்டாக்கும் பயிர்களைப்படைத்த ஜாதீசுவரரின் பொற்காங்களுக்கு முத்தமிட மேல்நோக்கிப் போவதைப்போல் ஆடுகின்றன.

அதன் முதிர்ந்த கதிகளோவெனில், பராபர வஸ்துவின் அபார பெருமையுணர்ந்த பெரியோர், அப்பரமேஸ்வரருடைய பாதங்களினமீதே தலசிரம் சாய்ந்தும் வண்ணமாக அப்பயிர்களின் முதிர்ந்த தானிய பொன்மணிகள் குகை நுதிகளால் பிழைக்கவிதம் உண்டாத ஜாதீசுவரனுடைய அடிகளை நடிப்பெனவெனப்புகழையுமாய் பிரகாசிக்கின்றன. அப்பர்வத பிரதேசங்களுக்கும் பற்பலவித புஷ்பச்செடிகளாலும், அவற்றின் ஆபரணங்களாக அப்புஷ்பங்களினமீது பெபத முத்துகளைப்போன்ற பணித்துளிகளாலும் பெறச் செடிகளாலும், பச்சைப்பச்சைசொந்தத்தானும் பசும்புல்லுகளாலும், நிறைந்து அப்பர்வதபிரதேசங்களிடம் வரப்பட்டவர்களுக்கு புட்டி மகம்மல் ஜமக்கான மிட்டமைப்பதுபோல இன்று நிலக்காற்றால் நடிக்கின்றன. பர்வதங்களின் பல சிகரங்களில் பரமேசுவரருடைய காருண்ணியத்தைக் காட்டுவதுபோல ஆகேக ஊற்றுக்கண்களும் ஜல சரங்கங்களும் உற்பத்தியாகி அவற்றிலிருந்து

சுத்த ஜலம் பீறிட்டெழுந்து ஐகதீசுவரனை நம்பினோருக்கு அவனான் இப்படித் தான் எதெவ்ஹமாக வருமென்று உத்தோஷிப்பதைப்போல அடுத்த பன்னத் தாக்குகளில் குபீர் குபீரென்று வெள்ளிரசம்போல் விழந்து பேரருவிகளாகவும் சிற்றருவிகளாகவும் பாய்ந்து பல சுற்றளிலும் செடிகளிலும் தாக்கி, சர்வேசுவரரின் சக்தியைப்பற்றி சலசலவென்று பாடுகின்றன அப்பலப்பாயும் அருவிகளின் அழகிய கரைபோரங்களிலும், அத்தன்குத்தினாலுண்டாகிய வாவி உபதடாகங்களிலும், கரை தீரங்களிலும் ஆதி, மாதி, பசு, புலி, யானை, காப்ப, நரி, மான், மந்தி முதலான மிருகங்கள் அங்கு எதெவ்ஹமாக விருக்கும்; அக்கேச உணவுகளை கொளவியும் வெளவியும் தின்று தேற்றித் தாமே ஏய்வுட்டத்தின்படி திரிந்து விளையாடி விண்ணுலகிற்கெ ட்ப்பான இப்பவ்ஹ வானங்களை மணிடர் வந்து மிதமிஞ்சிக் கெடுக்காவண்ணம் இப்பற்கைக் காவலாரினைப்போல காக்கின்றன.

அருகில் நிற்கும் விருகங்களிலும், செம் செடிகளிலும் பச்சை, நாகம், சாரை, விரியன் முதலான அழகிய பாம்புகளான பன்னம் லைனைப் போல அம்மரங்களில் தொங்கி, அவ்வனங்களை அன்னிப் புக்கு வெட்டித் தவண்ணம் வேலிகளைப்போலிருந்து காப்பாசக ஊஞ்சலாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அடியிலிருக்கும் அழகிய பிரன்ஸ் புல்லான மணுகர் செக்காவண்ணம் அழகிய அட்டைகள் நீள நீண்டு வச்சிச்செய்திருக்கின்றன. அங்கு அருணோதயகாலத்தில் ஆந்த பரவசமாகி அப்பாரிடரில் அன்பையும் நன்றிபறித லையும் காட்டி, அவர் மஹிமையை தாமறிந்தாற்போலும், அவரது சிருஷ்டி செய்த சுஷ்டமாகிய ஆயாசத்தைத் தீர்ப்பதுபோலும் கோகிலம், கிளி, நாசன வாய், சக்கிரவாகம், செம்போத்து, வானம்பாடி முதலான பக்திகள் தமக்கு தெரிந்த பாஷைகளில் இனிய கீதங்களைப்பாடியும் ஆந்தமுண்டாக்கியும்; அவற்றில் சிலபக்திகள் குதித்து கிளைகளில் விளையாடியும் (உத்தமகண்ணிகைகள் கொம்மியடித்தாவெதுபோல) விருகங்களிலிருக்கும் கணிகளைத்தாவி தூவி உண்டு உல்லாசமாக ஆடுகின்றன. அப்படி விருகங்களின்மேல் பாடும் பக்திகளின் கீதங்களுக்கேறிக் அடியில், மயில் அன்னம் புற முதலான பக்திகள் தம் பலவித வருண அலங்காரமான இரக்கைகளை விரித்து (கற்புடைய மாதர் தம் கணவர்மெச்ச நடித்து நடப்பதுபோல) தம் சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய கடவுளின் ஆந்த அழகைகொண்டாடி நடிக்கின்றன. மீளவும் இப்பவ்ஹ பிரதேசங்களை நாடிவரும் தபோரிதிகள், எதீந்திரியர்கள், ஜீதேந்திரியர்களாகிய மஹான்கள் சுசமாக தங்கியிருப்பதற்கு இயற்கையான குகைகளும், பலவித புஷ்பக்கொடிகளாலாகிய சிங்கார லசகிரஹங்களும், அங்குவந்து தங்கப்பட்டவர்க்குப் பலவித கணிகளும் கிழங்குகளும்; காமதேனுவைப்போன்ற காட்டுப் பசுக்கள் தமது தித்திப்பான பாலில் பாதி பாசத்தை தம்மோடு குதித்துக் குதித்துத் துள்ளி விளையாடும் தம் கண்மணிகளான கன்றுகள் குடிக்கக்கொடுத்ததுபோக, மீதியைக்குடிப்பதற்கியாருமில்லையே என்று ஏங்கி மஹாத்தமாக் களான வன சஞ்சாரிகளுக்காவது உபயோகமாகும்படி பாவத குகைகளுக்கும், லத கிரகங்களுக்கும் அருகில் போய், அங்கு கிடக்கும் பாறைக்கற்களின்மீது படுத்து தம் மடிகளை அழுத்த, அமிர்ச்சத்துக்கொப்பான அவற்றின் பால் தானாக வடிந்து வெண்ணுறுகளாகப் பெருகிப் பாய்ந்தோடிய பிறகு, பிரபாகரனுடைய உஷ்ணத்தினால் காய்ந்து வெடித்து ஸ்படிக துண்டுகளைப்போலவும், பத்தாசு சுட்டிகளைப்போலவும் பிரகாசிக்கும் பாற்கட்டிகளையும்; குளிர் தீதனமுதலானது

களால் வருந்தாதபடி, எலம், இஞ்சி, சுக்கு, மிளகு, கிராம்பு முதலான மலையரும் பொருட்களையும், புலித்தோல் மரபுரிமுதலான சர்மங்களையும் மந்திகள் கொண்டு வந்து சேர்த்து வைக்கின்றன. ஏகாந்தவாசிகளுக்கு “ஏகமேலாத்விதியம், பிரம்மகிருபாவிசேவலம்” என்றாதி சுருதிகளை அப்பர்வதரிவிதிகள் பாடுவதை கிரிகள பழக்கத்தால் பாட்டுசெய் அங்கு பாடுகின்றன. மற்ற சிவவண்டிக ளனைத்தும் “ஓம் தத்த” என்று ஒரே ராகமாகப்பாடி ஆகந்தமூட்டுகின்றன.

இப்படிப்பட்டவிடத்தில் பிரபஞ்ச சம்பந்தமான பாபதாபங்கள் பிரவேசிக்க வழியில்லை. இவ்விடத்தில் உலக ஆசாபாசங்கள் வந்து அணுகுவதற்கு அதிகாரமில்லை; உலக தாபத்திரயங்களால் வருந்தும் மானுஷிக ஹிருதயங்களை கிருபாநிதியாகிய கடவுள் தம் கருணைக்கரங்களால் தடவிக்கொடுத்து அழைப் பதுபோல் குளிர்ந்த காற்று தேகத்தின்மீது வீசி சாந்தியை அடையச்செய் கின்றது. மேலும், பர்வத பிரதேசங்களில் அடிக்கடி மழைபெய்வது சஹஸ்ர மாகையால், அவ்விடத்துக்குப்போகும் பக்திமான்களுக்கு அப்பரமேஸ்வர குடைய இருப்பைக்காட்டும்படி மேக கர்ச்சனைகள் கிடு, கிடு, தாம், தாம், தீம், தீம் என்று அடிக்க கர்ஜித்து நான் எங்கும் இருக்கிறேன் என்று அடிக்கடி நினைப்பூட்ட, அவரது மஹிமா சக்தியை மின்னறக்கொடிகள் மோஹனை சுந்தரி னைப்போல ஜ்வலித்து நடித்துக்காட்ட இத்திய தினைக் கண்டும் கேட்டும் அறிந்த பக்திமான்களுக்கு கடவுள் கருணாசம் பெழிவதைப்போல அடிக்கடி பாட்டம் பாட்டமாக மழை பெய்து மனதைச்சாந்தப்படுத்தும். இம்மட்டோ! இந்தப் பர்வத பிரதேசங்களிற்கண்ணுறும் பற்பல பதார்த்தங்களும பரமேசுவர குடைய மஹிமையைப் பிரதிஷ்டையாக்கி அவ்வள்ளலைச்சிந்திக்கச்செய்யும்; ஆம் அவைகள் நமது பிரயத்தினியில்லாமலும் நம்மையறியாமலும் மனதை பகவத்தியாநத்தில் ஸூழ்சி சதானந்த யோக சம திவையடையச்செய்யும்.

ஆனதுபற்றியே ஆரிய ரிஷிகள் ஏகாந்தசேவைக்காக பர்வத பிரதேசங்க ளுக்குச்சென்றனர்.

DIVINE WORSHIP.

DIVINE worship consists of four parts:—Adoration, Thanksgiving, Meditation, and Prayer.

Adoration is the expression of reverence and devotion to the Deity at the conception of His perfect and eternal attributes. Thanksgiving is the expression of gratitude at the conception of His infinite mercy and love, where-with He protects our body and soul. Meditation is the spiritual insight in to His living presence at the contemplation of His all-pervading existence. Prayer is the humble supplication of deliverance from sin, and of peace and purity in the soul. The harmonious combination, of these four elements constitutes true Divine worship.

(130). முண்டகோபநிஷத்து,

3-வது முண்டகம் 2-வது கண்டம் 9-வது வாக்கியம்.

ஸமோததே மோதநீயம் ஒறிலப்த்வா;
தரநிசேரகந்தரதி பாப்மாநம் குஹாக்ரந்தி
ப்யோவிமுத்தோஅ ம்ருதோபவதி.

பொழிப்புரை.

(இப்படி பிராமோபாஸனே செய்யும்)

அவர் ஆதந்திப்பிக்கிற பிரமத்தையடைந்து ஆநந்திகிறார்.
பாரதத்தைக்கடக்கிறார் பாபத்தைக்கடக்கிறார் உலகத்திலுள்ள
பெரிய நன்மைகளிலிருந்து நீங்கி அழிவற்றபதவியுடையவராகிறார்.

விசேஷ உரை.

யாவற்றிலும் சிறக்கக் கூட உள்வந்துக்குத் திருத்தியை வருவிக்கிற ஒன்றாக
இது பெருஞ்மான பிரபஞ்சத்தை அவரில் பிராணனை வைத்த, பிரமஞானி
யாகியவரின் மெல்லிய முடிபாசத்தை அதுபவிக்கின்றனர். யார் பிரமத்
வருவதை அறியாதவர் பிரமத்தினது திருவொப்படி எல்லாக்காரியங்களையும்
பாபத்தினால் ஒரு ஸனையுள் விருப்பமல அவரால் நியமிக்கப்பட்ட தரும்
யார் தலை தரித்தகொண்டிருக்கிறார். மேலும் ஸகப்பிரயோஜனத்தைத்
தருகும் அருளுக்கு அன்பான காரியங்களைச் செய்வதிலேயே முயற்சி செய்து
கொண்டிருக்கிற ஆனால் அவர் துயரத்திலிருந்து நீங்குகிறார். பாபத்தி
லிருந்து நீங்குகிறார் உலகத்தினது மோஹபாசத்திலிருந்து விடுபட்டு எப்
பெருஞ்மான பிரமத்தினிடத்தில் நித்தியமும் வாழ்ந்தகொண்டிருக்கிறார்.

Having obtained Him, the all-cheering, one re-
joiceth. He avoideth sorrow, avoideth vice and freed
from the knots of error in the mind, becometh im-
mortal.

(131). ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத்து

1-வது வாக்கியம்.

ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச
ஐகதயாம் ஐகத்; தேநத்யக்தேந புமஜீதா
மாக்ருத:கஸ்யவ்ஸவிதனம்.

பொழிப்புரை.

இந்தப்பிரமாண்டத்தில் எதோ கிஞ்சித்தாக இருக்கும் இவ்
வுலகமுழுமையும் பரமேசுவரனால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
பாப சிந்தையைவிட்டுப் பிரம்மாநந்தத்தையடையுங்கள். யாரு
டைய பெருஞனையும் விரும்பாதேயுங்கள்.

விசேஷ. ௨.ரை.

எப்படி பறவைகள் தங்கள் குஞ்சுகளைத்தங்கள் இறக்கைகளினால் மூடி வைத்துக்கொண்டு பல இடக்கண்களிலிருந்து காக்கின்றனவோ; அவ்விதமாக பரமேசுவரனால் இவ்வுலக முழுமையும் போர்த்தப்பட்டும் வியாபிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றது; மேலும் நியதமாக ரக்ஷையைப் பெறுகின்றது. அவர் உலகத்தினது இராஜா திராஜன், அவர் நமது தந்தை, இரகக்ஷர், பந்து, அவரது அதிகாரம் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றது. அவரது அன்பு எங்கும் விளங்குகின்றது; பாப சிந்தையையும், விஷய விருப்பத்தையும் விட்டு, அன்பிற்குரிய அவரையடைந்து பிரமாந்தத்தை அனுபவியுங்கள். எப்படி உடலினது இயற்கையான நிலையின் திரிபு பிணிமோ, அப்படி மனோவிகாரம் பாபம். பிணி உண்டாயின் எப்படி அன்னாஹாரம் செல்லாதோ, அதுபோல பாபாசரணை செய்யின் பிரமாந்தானுபவத்தில் கருத்திராது; ஆனதால், பாபசிந்தையும் பாபானுஷ்டானத்தையும் விட்டு, மனதை நன்னிலையில் நிறுத்தி, சுத்தப்படுத்திப் பிரமாந்தச்சத்தையனுபவித்தல் வேண்டும். குற்றம் புரிபவராகியும், நல்லொழுக்கமில்லாமலுமிருக்கிற பிள்ளைகள், தமது தந்தையினிடத்து ஒருபொழுதும் அன்புசெய்ய மாட்டாதவர்களாக இருக்கின்றனர்; மேலும், தம்மிடத்து அவர்களுக்கிருக்கும் அன்பையும் அறியமாட்டாதவர்களாக இருக்கின்றனர்; அவரது சட்டங்களில் எப்பொழுதும் தயர்ப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். அதுபோல பாபத்தைச் செய்கிறவர்கள் நாள்தோறும் அவரது சிறந்த தந்தையினால் ஸ்சாபிக்கப்பட்ட தருமமென்னும் அணையைக்கடந்து தகுந்த தண்டனையைப்பெற்று எப்பொழுதும் தயரத்திலேயேயிருக்கின்றனர். அவரது சார்த்தஸ்வரூபத்தையும், அவரது பவித்திரமாகிய ஸ்வரூபத்தையும், அவரது மங்கள ஸ்வரூபத்தையும் அனுபவித்த நிலையற்றதும், அல்பமானதும், தாய்மையற்றதுமான சித்தத்தை அவரது அன்பாகிய இரசத்தில் எவ்விதமாக நனைக்கமாட்டுவார்கள்! ஆகையால், யாருக்கு பிரமத்தையடையவேண்டுமென்னும் விருப்பமிருக்கிறதோ அவர்கள் விஷய விருப்பத்தை விடவேண்டும்; அவர்கள் முற்றும் பாபசிந்தையையும், பாபத்தைப் பற்றிய வார்த்தைகளையும், பாபானுஷ்டானத்தையும் விட்டு நீங்கியிருத்தல் வேண்டும். அவர்கள் பிறருடன் அந்நியாயமான வியவஹாரத்தைச் செய்யக் கூடாது; பிறர்மனைவியின்மீது கெட்ட நோக்கத்தை வைக்கலாகாது, பிறரது பொருளை விரும்பலாகாது.

All this whatever is in this world is full of God. Abandoning vicious desires, enjoy Him and covet not the riches of any.

குறிப்பு.

பிராமோபாஸனையின் விதத்தையும் உபயோகத்தையும் பற்றி இந்த அத்தியாயத்தில் சங்கிரஹமாக காட்டப்பட்டது. இனி பிராமோபாசனை செய்யும் ஆரியர் அதுஷ்டிக்கவேண்டிய தருமங்களின் சாரசங்கிரஹத்தை அடுத்த அத்தியாயத்தில் காணலாம்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ஆரியர் தருமலக்ஷணம்.

பிராமவாதிகளுரைக்கின்றனர்.

(132). தைத்திரியஉபநிஷத்து

சிக்ஷாவல்லி 11-வது அதுவாகம் 2-வது வாக்கியம்.

யாந்யஸ்மாகம் ஸ்சரிதானி தாநித்வயோ
பாஸ்யாநிதோ இதராணி.

பொழிப்புரை.

எங்களுடைய நல்லொழுக்கள் உங்களால் அனுஷ்டிக்கப்படத் தக்கவை; வேறானவை அனுஷ்டிக்கப்படத்தக்கவையன்று.

விசேஷ உரை

நாங்கள் சொல்லுகிற எல்லா நல்லுபதேசங்களின் படிக்கும், எங்களுடைய எல்லாஸ்தாசார் அதுஷ்டானங்களின் படிக்கும் நீங்கள் நடத்தல்வேண்டும்; துஷ்டங்களைப்பார்த்து அவர்களது தூர்மார்க்கத்தில செல்லல் வேண்டாம், என்று பிரம்ஞானிகளாகிய ஆசாரியர்கள் உபதேசிக்கின்றனர்.

'Those good deeds which we perform, them you should perform, not those of a contrary nature.

(133). தைத்திரியம்

சிக்ஷாவல்லி 11-வது அதுவாகம் 2-வது வாக்கியம்.

யாந்ய நவதயானி கர்மாணி தாநி லேவிதவ்யாநி
நோ இதராணி.

பொழிப்புரை.

எந்தக்காரியங்கள் நிந்திக்கப்படத்தக்கவைகளல்லவோ, அந்தக்காரியங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படத்தக்கவைகள்; வேறு காரியங்கள் அன்று.

விசேஷ உரை.

இவ்வுலகில் விசேஷ தருமம், சாமானிய தருமம் என இரண்டுவகை காரியங்களுண்டு. இவைகளில் விசேஷ தருமகாரியமேதெனில், அந்தந்த தேசத்துக்கும், காலத்துக்கும் தக்கபடி நியமித்துக்கொள்ளும் தருமகாரியங்களாம். இவைகளை அந்தந்த தேசத்துக்கும், காலத்துக்கும் தக்கபடி, காலத்துக்குக்காலம் மாற்றிக்கொள்வதில் பாதகமுமில்லை சாதகமுமுண்டு. சாமானிய தரும காரியங்களோ எல்லா தேசத்தாருக்கும் எல்லா காலத்தாருக்கும் பொதுவானவை.

அவைகளே அனைமராலும் அக்கீசரிக்கத்தக்கவையாம். அவையெவைவொளில்,
“நன்மை செய் தீமை மற” என்னும் நல்ல சாரியங்களேயாம். ஆகவே,
எல்லா நன்மைகளுக்கும் காரணமாகிப் பரமேசுவரரது நன்னோக்கத்தை
லக்ஷியத்தில் வைத்துக்கொண்டு, நன்மைபெய்கருதி நற்காரியத்தை அதுவழித்
தல் வேண்டும்; தீயகாரியத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டாம்.

Those actions which are blameless, them you should practise, not those of a contrary nature.

(134). தைத்திரியம்

சிக்ஷா வல்லி 11-வது அனுவாகம் 3-வது வாக்கியம்.

மாத்ருதேவோ பவ, பித்ருதேவோ பவ
ஆசார்யதேவோ பவ.

பொழிப்புரை.

தாய் தந்தை ஆசான் இவர்கள் தெய்வத்தைப்போல மரியாதை செய்யப்படுதற்கு உரியவர்களைன்று அறியக்கூடவர்.

வினா 257. உரை.

[illegible]

Consider your mother as a deity. Consider your father as a deity. Consider your spiritual preceptor as a deity.

தைதிரியம்

(135). பிரசன்னோபநிஷத்து

6-வது பிரசினம் 1-வது வாக்கியம்.

ஸ்த்யம்வத; ஸமூலோவா ஏஷ
பரிசுஷ்யதி யோ அ ந்ருதமபிவததி.

பொழிப்புரை.

மெய்யைச்சொல். பொய்யைச்சொல்லுகிறவன் வேறுடன்
போந்துபோகிறான்.

விசேஷ உரை.

ஸத்தியம் என்னும் பதம், ஸத் என்னும் தாதுவிலிருந்து பிறந்தது. அந்த
ஸத் - தாதுவக்கு = அது இருக்கிறது. உள்ளது, உண்மை, மெய்
என்றாதி பொருள்களும்; அதாவது, எது ஆதீயாகவும், என்றுமுள்ளதாகவும்
இரண்டற்றதாகவும், மற்ற சேதனசேதனங்கள் யாவும் எதிலிருந்து ஜனித்த
தாகவும், ஜனிப்பதாகவும், ஜனிக்கிறதாகவும், மறுபடியும் எதினிடமே போய்
சேர்வதாகவும் இருக்கிறதெதுவோ அதற்கு ஸத் என்று பெயர். இந்த ஸத்
என்னும் தாதுவிலிருந்தே ஸத்தியம் என்ற பதமாகியது. இந்த ஸத்தபதத்தின்
பெருமையிப்படிப்பட்டதாகையால், “ஸத்யமேவ ஜயதி” — ஸத்யமேவப்போ
தும் ஜெயத்தைப்பெறுமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும்,

ஸத்தியமே வேதாந்த சித்தாந்த சமயதீபம்; அந்த சித்தியதீபத்தை அவிக்க
யாவராலும் முடியாது. அதுவே பரிசுத்தவாண்டுகளுடைய சமயம், அதுவே பரி
சுத்தமான பக்தி, அதுவே பூத உடலை நசிக்கச்செய்து ஜீவாத்தமாவை பர
மாத்துமாவினிடம் சேர்க்கும் சாதகம், அதுவே முடிவான சுகிர்த்தத்தைத்தருவது.
அதுவே பூரணப்பெருளைக்காட்டுவது. அசையாநிலைப்பெற உண்மையான
பூஜையும், உண்மையான விரதமும், உண்மையான வேள்வியுமாம். அதினாலே
யே எதுவும் ஸுகிரப்படுத்தப்படுகின்றது. யார் சுயலாபத்தை விட்டு பொதுநலத்
துக்கு உழைக்க அந்த ஸத்தியத்தை துவஜமாகக் கொள்ளுகின்றனரோ, அவரை
அது பூஜணப்படுத்தும். ஸத்தியத்திற்கு மேலானது ஒன்றுமில்லை. ஸத்தியத்
தின் ஒரு அணுவை ஒரு திராசுட்டமனம், ஆயிரம் அசுவமேத யாகபலனை யோர்
திராசுட்டமனமும் வைத்திருக்காது; அந்த அணுபுமான சத்தியம் அந்தஆயிரம்அசு
வமேதயாக பலனையுடைய திராசுட்டமனத்தைவிடக் கவிழ்த்தவிடும்; ஆகவே, ஸத்தி
யத்தை நாடி தலைவணங்குங்கள், அது என்றும் பக்கத்திலிருந்து புனிதமாகும்
என்று பாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும்,

ஸத்தியம் என்பது தனியேகமானது. அது அந்தமல்ல. அது தன்
மயமாக நிற்பதால் அதை எதாபிக்க தருக்கவல்லங்காரம் வேண்டியதில்லை.
அது சகலரும் அறியக்கூடிய சமீபத்தில் சாதாரண சாசனமாகவிரும்பதால்
அதை அறிய அநிசுதரம்படிபடவேண்டிய தில்லை. அதைத்தொன்றுதொட்டு
அறிந்தய்ய அநேக ஆவலகொண்டார்கள்; ஆனால் அன்றமுதல் இன்று வரை
யிலும் அதை ஒருவரும் முறையுடைய அடைந்தார்கள் இல்லை. அந்த வலையற்ற
செல்வத்தைப்பெற்றவர்கள் பாக்கியமே பாக்கியம்; அதைப்பெறாதுவார்களுடைய
துர்ப்பாக்கியமே துர்ப்பாக்கியம். அது பார்க்க பிரயத்தனப்பட்டால் பிரயசுக்ஷ
மாகும், பார்த்தவுடனே ஸ்பஷ்டமாகும்; ஸ்பஷ்டமாகும், அதைவிடப்பிரய
மனம்வராது. அதுமானவஜா தியாரின் மதசித்தாந்தங்கள் யாவற்றிலும் மறைந்து
நிற்கின்றது. பிரபஞ்ச வெளக்க தெய்வீக காரியங்களைல்லாவற்றிலும் எப்
போதும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது, அது அந்தகாரமான இருட்டின்மறைவி
லும் மங்காமலிருக்கிறது. பூரண சந்திரபிரகாசத்தில் புஷ்பச்செடிகளுக்கடி

மில் பரிமளகந்திகளைப்போல் கடிக்கின்றது. அது பயங்கரமான மேக கர்ச்சனைகளிலிருந்து பாவிக்கோ பயப்படுத்துகிறது; நகத்திரங்களிலிருந்து நல்லோர் முகத்தைப்பார்த்த நகைக்கின்றது.

அது அருள்வாக்குபெற்ற ஆசாரியர் வார்த்தைகளிலிருந்து பீறிக்கொண்டு வந்து உபதேசிக்கின்றது. அதுநிரபராதிகளின் தேத்திரங்களிலிருந்து ஜுவலிக்கின்றது. அதுகுரூமுள்ள குற்றவாளிகளின் கண்களைக்கூடசுப்படிசெய்கின்றது. இம்மட்டோ! அது குழக்கைகள் முகத்தில் காருண்ணியரூபமாக குடிக்கொண்டிருக்கிறது. பாலியர் முகத்தில் பூரண அன்பாக பிரகாசிக்கிறது. முதியோர் முகத்தை மஹிமைப்படுத்துகின்றது. ஆகவே ஸத்தியம் என்பது எங்கும் எப்போதுமிருந்தல் பிரத்தியக்ஷம். அதை அதுவடித்ததனால்வரா ஹரிச்சந்திரன் முதலானவர்களுடைய பெருமை இன்றளவும் பிரபஞ்சமெங்கும் பிரதிஷ்டையுடன் புகழப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே,

ஸத்தியரூபமே பிரமம், ஸத்தியமே தருமத்திற்கு மூலம்; ஆனதால் பிரம பாராயணர்சனாகிய சான்றோர் மெய்நோன்புடையவர்களாகி, மெய்யைசொல்லல் வேண்டும், மெய்யாக நடத்தல்வேண்டும்.

Tell truth. He drieth to the very roots who telleth untruth.

(136). தைத்திரியம்

சிசுதாவல்லி 11-வது அதுவாகம் 1-வது வாக்கியம்.

ஸத்யாந்நப்ரமதிதவ்யம் தர்மாந்நப்ரமதிதவ்யம்
கூசலாந்நப்ரமதிதவ்யம்.

பொழிப்புரை.

ஸத்தியத்தைவிட்டு வருவலாகாது, தருமத்தைவிட்டு வருவலாகாது, நற்செய்கையைவிட்டு வருவலாகாது.

விசேஷ உரை.

ஸத்தியம் சொல்லுதலும், ஸத்தியமாக நடத்தலும் ஆரியர் சமயத்தின் உயிர். யார் சத்தியஸ்வரூபியாகிய பிரமத்தையுடைய விரும்புகின்றனரோ அவர்கள், ஒரு பொழுதும் சத்தியம் தவறலாகாது. பிரம பாராயணராகிய பிரம நிஷ்டர் நல்ல தன்மையுடன் எப்பொழுதும் தருமத்திற்கு மூலமானவரும், நன்மைக்கே இருப்பிடமுமான கடவுளால் நியமிக்கப்பட்ட சருமாவட்டானத்திலேயேயிருக்கிறார். தருமானுவட்டானமின்றி உள்ளம் பரிசுத்தமாவதில்லை; கடனையுடைய அருளும் கிடைப்பதில்லை. பிரமஞானமும் விளங்குவதில்லை; ஆகையால், மோகத்தில் விருப்பமுடையவர் ஒருபொழுதும் தருமத்தைவிட்டு வருவலாகாது. கடவுளினது நல்ல நோக்கத்துடன் தமது நல்ல விருப்பத்தையும் சேர்த்து, அவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஸமஸாரத்தினது நன்மைக்கு வேண்டிய காரியங்களில் செல்லாவிடின், அவரது நல்லநோக்கத்தையறிய வல்லேமல்லம்; ஆனதுபற்றியே, நல்லகாரியங்களைவிட்டு நீங்கலாகாது.

One should not part from truth ; One should not part from righteousness ; One should not part from good deeds.

(137). தைத்திரியம்

சிக்ஷாவல்லி 11-வது அநுவாகம் 3-வது வாக்கியம்.

ஸ்ரத்தையாதேயம்; அஸ்ரத்தையா அதேயம்.

பொழிப்புரை.

அன்புடன் தானம் செய்தல்வேண்டும், அன்பின்றி தானம் செய்யத்தக்கதில்லை.

விசேஷ உரை.

தக்கவருக்கே தானம் செய்யவேண்டும்; என்றால், கடன் குருடு கொண்டு முடவர்களுக்கும் அல்லது பிணி மூப்பு முதலானவர்களால் யாதொரு தொழிலையும் செய்ய சக்தியற்ற ஏழைப்பரதேசிகளுக்கும், ஏழைகளுக்காக ஸ்தாபித்த கல்வி, கைத்தொழில் வைத்தியாதி சாலைகளுக்கும், ஐனோபகாரமாகவும் தேசோபகாரமாகவும் ஸ்தாபிக்கும் தருமசாலைகளுக்கும் செய்வதே உத்தமமான தானம். குடியார், மடையார், தடியார், சோம்பேரி, வேஷத்தாரிகளுக்கும்; பிறர் மெச்சாப்படியாகவும், டம்பார்த்தமாகவும் செய்யும் சானத்தினால் தீமையுமுண்டு நன்மையுமில்லை; மேலும், செய்யும் தானத்தை வீணடம்பத்தக்கும் கட்டாயத்தக்கும் செய்யாமல் உண்மையான அன்புடன் செய்யவேண்டுமாகையால், எவரும் தயரத்துடன் தானம் செய்யவேண்டிவதில்லை, ஆனால் அன்புடன் தானம் செய்தல்வேண்டும்.

One should give graciously. One should not give ungraciously.

(138). தைத்திரியம்

சிக்ஷாவல்லி 11-வது அநுவாகம் 1-வது வாக்கியம்.

தர்மஞ்சர; தர்மாத்தபரம்நாஸ்தி;

தர்ம:ஸர்வேஷாம் பூதானாம் மது.

பொழிப்புரை.

தருமத்தை அனுஷ்டியும், தருமத்தைவிடச்சிறந்ததொன்று மில்லை. தருமம் எல்லா உயிர்களுக்கும் இனிமை.

விசேஷ உரை

தருமம் என்னும் பதம் தீர்: என்னும் ஸம்ஸ்கிருத தாதவிலிருந்துண்டானது. இந்த தீர்:—என்னும் தாதவுக்கு = காப்பாற்று என்பது பொருள். அதாவது—பிரபஞ்ச வாழ்க்கை என்னும் ஆசாபாச படுகுழியில் சப்பித்தவரி விழுந்த தத்தளிப்பவருக்கு கைகொடுத்த மேல்நுக்கி பாதுகாக்கும் செய்கைக்கு

தருமமென்று பெயர். ஆதிபிலிருந்த இங்காட்டு ஆரியர் இந்த தருமத்தை 32 விதங்களாக வகுத்தார்கள். அவையெவையெனில்:

- 1 ஆதுலர்க்குச்சாலை—ஏழைகள் குடியிருக்கவீடுகளைக்கொடுத்தல்.
- 2 ஓதுவார்க்குணவு—படிப்பவருக்கு போஜனமிடல்.
- 3 அறுசமயத்தாற்குண்டி—சைவாதி 6 சமயத்தாருக்கு உணவுகொடல்.
- 4 பசுவர்க்கவாயுறை—பசுக்களைத்தீனிபோட்டு வளர்த்தல்.
- 5 சிறைச்சோறு—குற்றஞ்செய்த கைதிகளுக்கு உணவுகொடல்.
- 6 ஜபம்—ஏழைகளுக்கு பிச்சைகொடுத்தல்.
- 7 தின்பண்டம் நல்கல்—யாத்திரைக்காரருக்குணவுகொடல்.
- 8 அறவைச்சோறு—திக்கற்றவர்களுக்கு அன்னமிடல்.
- 9 மகப்பெறுவித்தல்—பிள்ளைபெறுவோர்க்குதவிசெய்யல்.
- 10 மகவவளர்த்தல்—பிள்ளையைபோஷித்தல்.
- 11 மகப்பால் வார்த்தல்—குழந்தைகளுக்கு பால்தருதல்.
- 12 அறவைப்பிணஞ்சுடுதல்—பிரேதங்களை சுட்டு புதைத்தல்.
- 13 அறவைத்தூரியம்—திக்கற்றவர்க்கு வஸ்திரமீயல்.
- 14 சுண்ணம்—தாம்பூலத்துக்கு சுண்ணம்புதருதல்.
- 15 நோய்மருந்து—வியாதியஸ்தர்க்கு மருந்திதல்.
- 16 வண்ணார்—ஏழைகளின் துணிவெளுக்க உலிதரல்.
- 17 காலிகன்—தருமகூவரம் செய்வித்தல்.
- 18 கண்ணாடி—முகம்பார்க்கக்கண்ணாடிதரல்.
- 19 காதோலை—ஏழைப்பெண்களுக்குகாதுகளுக்கு ஒலைதரல்.
- 20 கண்மருந்து—கண்களுக்கு மைதரல்.
- 21 தலைக்கண்ணை—ஏழைகள் வாரிக்குளிக்க எண்ணைதரல்.
- 22 பெண்போகம்—கலியாணம் செய்வித்தல்.
- 23 பிறந்துயர்காத்தல்—ஏழைகள் துயரத்தை நீக்கல்.
- 24 தண்ணீர்ப்பந்தல்—வழிப்போக்கருக்கு ஜலதருமம் செய்யல்.
- 25 மடம்—யாத்திரைக்காரருக்கு தங்க சத்திரங்கள் கட்டல்.
- 26 தடம்—ரஸ்தாக்கள், தடாகம் குளங்கள் ஏற்படுத்தல்.
- 27 சோலை—வழிப்போக்கர் தங்க தோப்புகளையுண்டாக்கல்.
- 28 ஆவுரிஞ்சுதரி—கால்நடைகள் உடம்பதேய்க்க கற்கண்டல்.
- 29 விலங்கற்குணவு—பிராணிகளை போஷித்தல்.
- 30 ஏறுவிடுதல்—பசுக்களுக்காக காளைகளைக்கொடுத்தல்.
- 31 விலைகொடுத்தியிரகாத்தல்—பொருள்கொடுத்து பிராணனைக்காத்தல்.
- 32 கண்ணிகாநானம்—கண்ணிகைகளை சொத்துடன் விவாஹம்செய்வித்தல்.

என்று வகுக்கப்பட்டும் அதுஷ்டிக்கப்பட்டும் வந்தாலும், இந்த தருமம் என்னும் பதத்தின் பொருளைப்பற்றி ஆழ்ந்து ஆராய்வோமாகில் அதற்கு கடமை என்னும் பொருளை பலவிதத்தினும் பொருந்தியதென்று சொல்லலாம்.

அதாவது:

மாதுடக்கடமையை முடித்தவின் பெயர் தருமம். தமது விஷயத்தில் தாம் செய்யவேண்டிய கடமை, தாய்தந்தைகள் விஷயத்தில் தாம் செய்யவேண்டியகடமை மனைவி விஷயமாயும் குழந்தைகள் விஷயமாயும் செய்யவேண்டியகடமை அண்டைவீட்டார் விஷயமாயும் சுற்றத்தார் விஷயமாயும் செய்யவேண்டியகடமை, செல்வவான்கள் விஷயமாகச் செய்யவேண்டியகடமை,

ரஜைதன் வறுமையிலுள்ளோர் ஆதரவற்றவர் இவர்கள் விஷயமாகச் செய்யவேண்டியகடமை, எவ்நேரத்தையுடையதென்று செய்யவேண்டியகடமை, கடவுள் விஷயமாகச் செய்யவேண்டியகடமை, இவைகளைத்தையும் முடித்தலின்பெயர் தருகம்.

இந்த நூல்தின் விவரம்.

மது விஷயத்தில் நாம் செய்யவேண்டிய கடமையாவது:—மது தேகசுத்தைத் தருதல் உணவு, உடை, உழைப்புள்ளால் காப்பாற்றியும், தருந்த கல்வி கத்தொழில்களினாலும், சாதுஜன சமவாசத்தினாலும், ஆசாரியர்களுடைய போதனைகளினாலும், ஞானபிரிவுருத்தி அடைந்தும்; ஸத்தியம், சாந்தம், பரிசுத்தம் முதலான தீயய் குணங்களினால் ஆதம்பரிசுத்தம்பெற்றும் பிரகாசிக்க வேண்டும்.

2. தாய் தந்தைகள் விஷயத்தில் நாம் செய்யவேண்டிய கடமையாவது—தம்மை அன்போடு பெற்றெடுத்து வளர்த்த "அன்னைமையும் பிதாவையும்" முன்னநிசெய்வமாக்கக்கொண்டு, அவர்களின் சொல்லும் நீதிவசனங்களே (நியாயமாகவிருக்கிறவரையில்) சிரமேற்கொண்டு நடந்தும், அவர்களுக்கு இக்கட்டு, பிணி, மூப்பு முதலானதுகள் சம்பவிக்கும்போது அருகிலிருந்து வேண்டிய உதவிகளையேத்தையும் உண்மையான உள்ளத்துடன் செய்தும் பாதுகாக்க வேண்டும்.

3. மனைவி விஷயமாகச்செய்யவேண்டிய கடமையாவது:—இல்லறத்தாருடைய மனைவியானவள் கேவலம் காமசாந்தமாகவும், பிள்ளைகளைப்பெற்று போஷிக்கவும், சமையல்வேலை செய்யவும், ஜாமொலி முதலான வேலைகளைச்செய்யவுமாத்திரம் வந்தவளல்ல. இவ்வறத்தானுடைய இக்லோக சுகத்துக்கும், பரலோக பெரும்பாக்கியத்துக்கும் பொருத்தமானவள் மனைவியேயாகையால்; அவளிடத்தில் புருஷன் அதிக அன்புவைத்து, அவன் விரும்பும் உணவு வஸ்திராபரணங்களை (நியாயமானவரையிலும், தன் யோக்கியதைக்குத் தக்க வரையிலும்) கொடுத்தும்; மாகிதத்திகள் முதலானவர் கொரேத்திற்கிடங்கொடாமலும், கல்வி, ஞானம் தேவபக்தி முதலானதுகளை தானே ஓர் ஆசிரியனைப்போலிருந்து போதித்தும்; அவளுக்கு மாதவியாய், கர்ப்பம், பிரசவ சங்கடம், பிணி மூப்பு முதலான இக்கட்டிகள் சம்பவிக்கும் காலத்தில், அருகிலிருந்து அன்போடு வேண்டிய உதவிகளைத்தும் செய்தும்; அவளிடம் பேசும்போது அதிக சாந்தமாகவும், மரியாதையாகவும், பிரியமாகவும் பேசியும்; அவளது விருப்பத்தை யுத்தியிலுலறிந்து செய்தும், உண்மையான வாழ்க்கைத்துணைவியாகக்கொண்டு கவரவப்படுத்த வேண்டும்.

4. குழந்தைகள் விஷயமாகச் செய்யவேண்டிய கடமையாவது:—இல்லறத்தாருடைய குழந்தைகள் கேவலம் காமசாந்தியின் பலனாக வந்தவர்களல்ல. அவர்கள் பரமேசுவரருடைய பரிபூரண அன்பினால் பிரகாசிக்கும் பிரபஞ்சத்தின் பிரஜைவிருத்தியாக்க தேவதூதராக அனுப்பப்பட்டவர்கள். அப்படி அனுப்பப்பட்ட பிள்ளைகளைத் தக்கபடி போஷித்து காத்தப் பிரபலமாக்க, பெற்றோராகிய தாய் தந்தைகளை பரிபாலகராக பரமேசுவரர் நியமித்திருக்கிறார்; ஆகவே பெற்றோர் தமது மக்களை உணவு, உடுப்பு, தேகாப்பியாசம் முதலானதுகளால் தக்கபடி பாதுகாத்தும்; கல்வி கைத்தொழில் ஞானம் நீதம் தேவபக்தி முதலானதுகளைப்போதித்தும், தாம் போதிக்கிறபடி தாமும் முன்மாதிரியாக நடந்தும், தமது கட்டவடிக்கைகளினால் அவர்களும் பின்பற்றும்படி வளர்க்கவேண்டும்.

5. அக்கம்பக்கத்தார் விஷயமாகச்செய்யவேண்டிய கடமையாவது:—இல்லறத்தார் அக்கம்பக்கத்தாரை அலக்ஷியம் செய்யக்கூடாது; ஏனெனில்

மர்னவஜாதியார், மற்ற மிருகங்கள், பகழிகள் முதலான ஜீவப்பிராணிகளுக்கு இருக்கும் கூர்மையான கொம்பு, பல், நகம், இரக்கை முதலான சொந்த காப்பு களுக்கேற்றவைகளில்லாமல் படைக்கப்பட்டிருப்பதால், பிறருடைய சகாய மில்லாமல் சுகமாக பிழைத்தலரிது. அப்படிப்பட்ட சகாயம் பெரும்பாலும் அக்கம்பக்கத்தாரிடம் அடைவது சஹஜம்; ஆகவே, அக்கம்பக்கத்தார் தனவான் களானபோதிலும், தரித்திரவான்களானபோதிலும் அவர்களுக்குச் சம்பவிக்கும் கூதூக்கங்களுக்கு தாம் இடுப்பைக் கட்டிக்கொண்டுபோய் உதவியெய் வேண்டும்.

6. சுற்றத்தார் விஷயமாகச் செய்யவேண்டிய கடமையாவது:—சுற்றத் தார் சர்வ சுவாமியினால் அனுப்பப்பட்ட பிரியமுள்ள பந்துக்கள்; கஷ்டம் வரும் காலங்களில் சுற்றத்தார் உதவி செய்வதைப்போல ஏனையோர் உதவி செய்தல் அபூர்வம்; ஆகவே, சுற்றத்தாரில் எவராவது நல்ல பதவியில் இருந்தால் அவர்களைக் கண்குளிரக்கண்டும் கேட்டும் சந்தோஷப்படவேண்டும். அவர்கள் கெட்டதசையிலிருந்தால் அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச்செய்து ஆதரித்து வரவேண்டும்.

7. செல்வவான்கள் விஷயமாகச் செய்யவேண்டிய கடமையாவது:— இந்தப்பிரபஞ்சத்தில் செல்வவான்கள் சிலராகவும், அவர்களுடைய உதவியினால் ஜீவிப்பவர்கள் பலராகவும் இருக்க பரமேசுவரர் நியமித்திருக்கிறார். இப்படிச் சிலராகவிரும்பும் செல்வவான்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு, செல்வத்தைச் சீரானவழியில் செலவழிக்கத்தெரியாமல், கெட்ட விஷயங்களில் செலவழித்து, இசைத்துக்கும் பரத்துக்கும் தீமையை விளைவித்துக்கொள்வார்கள். ஆகவே, செல்வவான்களுடையத் திரவியத்தைத்தக்கபடி நல்ல விஷயங்களில் செலவழிக்க புத்திமான்கள் அடிக்கடி அறிவிக்கவேண்டும்.

8. ஏழைகள், வருமையிலுள்ளோர், ஆசுவற்றற்றவர்கள் இவர்கள் விஷயமா க்செய்யவேண்டிய கடமையாவது:— இந்தப்பிரபஞ்சத்தில் பெரும்பான்மை யோரை ஏழைகளாகவும், சிறுபான்மையோரை திரவியவான்களாகளாகவும் நிய மித்து போஷித்துவரும்படி பரமேசுவரர் நியமித்திருக்கிறார்; ஆகவே, வேலை செய்ய வகையற்ற பெரியோரையும், கூன், குருடு, கொண்பு, முடம், மூப்பு முதலியவைகளால் யாதொரு தொழில் செய்யமசுத்தியற்ற ஏழைகளையும், பெற் றோர் அற்ற பிள்ளைகள், புருஷரற்ற பெண்டிகள் முதலான ஆசுவற்றற்றவர்க ளையும், இல்லறத்தார் தமது மக்களைப்போல பாவித்துப் போஷித்துப்பாதுகாக்க வேண்டும்.

9. சுவதேசத்தைப்பற்றிச் செய்யவேண்டிய கடமையாவது:—தமது தேசத்தைவிட வேறு தேசங்களில் கல்வி, கைத்தொழில், வர்த்தகம், நாகரீகம் சுதந்திரம், சுகவாழ்வு, நீதி, தேவபத்தி முதலானவைகள் சிறந்து விளங்கில், அவைகளைப் பல விசத்திலும் தெரிந்து, அவைகளை தமது தேசத்தில் பலவித கல் விச்சாலைகளினாலும், கைத்தொழிற்சாலைகளினாலும், வர்த்தகசாலைகளினாலும், சமாசாரப் பத்திரிகைகளினாலும், புத்தகங்களினாலும் பகிரங்கமாக்கி அவைகளி னால் தமது ஜனனதேசத்த ஜனங்கள் சுகவாழ்வைப்பெற்று பிரபஞ்சத்தில் பெருமையாகப் பிரகாசிக்கச்செய்யவேண்டும்.

10. இராஜாங்க விஷயமாகச்செய்யவேண்டிய கடமையாவது:— இந்த உலகில் எப்படிப்பட்ட இராஜனும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் திருப்தியாக நீதி செலுத்துவது கஷ்டதாத்தியம்—எனெனில் இந்த உலகத்தையானும் இராஜாக்க ளோ சிலர். இவர்களுடைய குறைவுகுற்றங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு பத்தர

ங்கோடி கண்களும் காதுகளும் கரகரணத்திதழுமுள்ள குடிகள் காத்தக்
 ண்டிருக்கின்றனர். அதாவது அந்தக்கோடி குடிகள் இராஜாக்களுடைய
 றவு குற்றங்களைக்கண்டு கூட்டுரலிடுவது சஹஜம். இப்படிப் பல குடிகளு
 ய குறைவுகளையும், இராஜாக்கள் நேர்நேராக அறிந்த யாவருக்கும் திருப்தி
 ாக நீதிசெலுத்த முடியாது; ஆகவே, இல்லறத்தார் பூரண இராஜபக்தியுள்
 ாளாகி இராஜாங்கத்தாரை பெற்றோரைப் போல பாலித்தும், அவர்கள் குடி
 டைய கஷ்ட நிஷ்டரேங்கள் தெரிந்துகொள்ளச் சக்தியற்ற காலத்தில், கு
 வ நிறைவுளைப்பற்றி சாந்தமாகவும், சத்தியமாகவும், மரியாதையாகவும் தெ
 ப்படுத்தியு; தேசத்தில் பஞ்சம், புசல் காற்று, வெள்ளம், அக்கினிபாதை,
 ாள்ளை விபாதி, கலகம் முதலான இக்கட்டிகள் சம்பவிக்கும்போதும், துவத்
 கள் கலகம்செய்து குடிகளை வருத்தும்போதும், அல்லது துவட்டரான எதிர்
 ா படைபெடுத்து வரும்போதும், இல்லறத்தார் தமது இராஜாங்கத்தாருக்கு
 விபாக நின்று உழைத்து உள்ளன்புடன் இராஜபக்தியைக்காட்டவேண்டும்.

11. சாமானியர் விஷயமாகச் செய்யவேண்டிய கடமையாவது:—இல்ல
 தார் பிறரிடத்தில் உண்மை பேச வேண்டும். அவர்களிடம் சொன்ன
 ல்லின்படி நடக்கவேண்டும். அவர்களிடம் நீதியாகவும் நன்றியறிந்தவர்
 ாகவும் இருந்தும், ஏழைகளிடம் பிரீதிவைத்தும், கேவலம் சுயலாபத்தைக்
 ிதாமல் பொதுஜன சமுதாயத்தினுடைய சுகவிருத்திக்கு உழைக்கவேண்டும்.

12. ஜீவஜந்துக்கள் விஷயமாகச் செய்யவேண்டிய கடமையாவது:—
 ியின் மிருகங்கள் மற்ற கிருமிகூடாதி அறப் பிராணிகளையும் வீணாவும் கொடூ
 ரவும் வதைத்து வருத்தப்படுத்தாமல், அவைகளின் சுக தக்கங்களும் தமது
 துக்கங்ளைப்போல பாலித்து போஷித்து பாதுகாத்த ஜீவகாருண்ணியர்க
 க இருக்கவேண்டும்.

13. கடவுள் விஷயமாகச் செய்யவேண்டிய கடமையாவது —அத்துவதிய
 ம், சத்தியம்வருபருமாகிய பரமேசுவரரை கம்பி, அவரிடத்தில் ஹிருதயபூர்வக
 ன பக்திபைக்காட்டி உபாசித்தும், அவர் விரும்பும் ஸத்கருமங்களைச் செய்ய
 வண்டும் இது விஷயத்தில் பிரபஞ்சத்திலிருக்கும் பல மதஸ்தர்கள் பலவித
 கக்கொண்டு அனுஷ்டித்தபோதிலும், அவ்வெல்லா மதங்களிலும் சத்தியம்
 றந்து இருக்கிறது; ஆகவே, எந்த மதத்தையும், எந்த தேவதையும், ஏனனம்
 செய்யக்கூடாது. சிலர் சமரசமான சாமானிய தருமத்தை அறிய சக்தியற்றி
 ப்பார்கள்; அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் சங்கடமுண்டாக்காமலும், சாந்த
 ாகவும், மரியாதையாகவும் சத்தியத்தை அன்போடு போதித்து, பரமேசுவர
 டைய பிரபாவத்தை இச்சப்பிரபஞ்சமெங்கும் பாராயணம் செய்த உய்யு
 படி செய்யவேண்டும். இப்படி

வ்விடத்தில், எக்காலத்தில், எங்கிலையில், எக்காரியத்தை செய்யவேண்டியது
 டது கடமையோ; சரியாக அவ்விடத்தில், அக்காலத்தில், அந்நிலையில், அக்காரி
 சதைச் செய்தல்வேண்டுமென்னும் கட்டளையை நமக்குள் ஒவ்வொருவருடைய
 ம்புத்தியின் மூலமாக ஈசுவரர் ஒவ்வொரு கணமும் வெளியிடுகிறார்; நாம் அவ
 து அப்படிப்பட்ட எல்லாக்கட்டளைகளுக்குமே உள்ளாகி, ஸத்திய மார்க்கத்தி
 ம், தரும மார்க்கத்திலும், நன்மார்க்கத்திலும் நடப்போமாயின், நமக்குச்சிற்
 சதமுண்டாயினும் உண்மையான உயிர்ப்பைப் பெற்று அழிவற்றபதவியை
 டையவல்லோம்.

Practice virtue. There is nothing superior than
 Virtue. Virtue acteth as balm to all beings.

(139). புறஹதாயணிய உபநிஷத்து

6-வது அத்தியாயம் 4-வது பிராமணம் 5-வது வாக்கியம்.

யதாகாரீ யதாசாரீ ததாபவதி; ஸாதுகாரீ
ஸாதுர்பவதி பாபகாரீ பாபோபவதி;
புண்ய:புண்யேத கர்மனாபவதி பாப:பாபேத.

பொழிப்புரை.

யாபெப்படி செய்கிறாரோ, யாபெப்படி யாசரிக்கிறாரோ
அவர்ப்படி யாகிறார்; நல்ல காரியங்களைச் செய்கிறவர் நல்லவராகி-
றார், பாபகாரியங்களைச் செய்கிறவன் பாபியாகிறான். தரும
காரியங்களைச் செய்வதினால் ஆன்மா பரிசுத்தமுள்ளதாகிறது;
பாபகாரியங்களைச் செய்வதினால் ஆன்மா பாபமுள்ளதாகின்றது.

விசேஷ உரை.

இவ்வுலகத்தில் எஞ்ஞலும் பிறந்த யாவராயிருக்கினும், அவரவர்கள் ஆசரிச்-
சிறப்பையும், அவரவர்கள் செய்கிறபடியும் ஆகின்றனர். பாவ எண்ணங்களைச்
கொண்டவர்களும், பாவகாரியங்களைச் செய்கிறவர்களும் பாவினாகிறார்கள்.
தரும காரியத்தையெண்ணுகிறோமும், தரும காரியத்தைச் செய்யுந்தோறும் ஆத்-
மா பரிசுத்த நிலைக்குப் போகின்றது; ஆகவே பாப கருமத்தை விடுத்தும் புண்-
ணிய கருமத்தை அதுவற்றத்தும் ஆத்மாவைப்பரிசுத்தப்படுத்திக்கொண்டு பரமாத்-
துமாவுடன் கூடி வாழ்தல் வேண்டும்.

What one doth, what one followeth, he deriveth
his character from the same. The practiser of virtue
becometh virtuous. The practiser of vice becomes
vicious. Through virtuous actions one becometh virtu-
ous; through vicious actions, vicious.

(140) .கடே"பநிஷத்து

3-வது வல்ஸி 5-வது வாக்கியம்.

யஸ்த்வ விஜ்ஞானவான் பவத்யயுக்தேந
மநஸாஸதா; தஸ்யேந்த்ரியாணி வஸ்யாநி
துஷ்டாஸ்வா இவஸாரதே:

பொழிப்புரை.

யார் அவிவேகியோ, எப்பொழுதும் அடங்காத மனதுடையவ-
னோ, அவனுடைய இந்திரியங்கள் தேர்ப்பாகனது துஷ்டக்குதி-
ரைகளையெல்லாம் வசப்படாதவை.

விசேஷ உரை.

ஜீவாத்மாவாகிய இராஜன் வகிந்தவரும் ஸ்தலசேகரம் பஞ்ச பூதங்களால்
சுயம்பப்பட்ட ஒருரதமாம்; இந்த ரதத்துக்கு மறம் என்னும் குதிரையைக்கட்டப்
பட்டிருக்கிறது. அக்குதிரையின் கடிவாளத்தை அவிலேகம் என்னும் சாரதி
னிடம் கொடுத்தால்; அந்த அவிலேகமென்னும் சாரதி அந்த தேகமென்னும்
ததையும், அதிலிருக்கும் ஜீவாத்மமா என்னும் ராஜனையும், பஞ்சேந்திரியங்
களென்னும் படுகுழிகளில் தள்ளி தத்தளிச்செய்த விடுவான்; ஆனால் புத்தி
ன்னும் சாரதியினிடம் கடிவாளத்தைக்கொடுத்தால், ரதம் சரியாக நடைபெறு
தைப்போல; மறம் தன்வசப்பட்டிராவிடின் அது அந்த ஆத்மாவை தரும
மார்க்கத்தை விட்டு நிர்ப்பாக்கியமான வேறு மார்க்கத்தில் செலுத்திக்கொண்டு
பாய் பாபமென்னும் முள் நிறைந்தகாட்டில் தள்ளி, முடியாத வேதனை அதைப்
ற்றும்படி செய்துவிடும்; ஆனதால் எவ்விதத்திலும் மனமும் இந்திரியங்களும்
த்திலிருத்திக்கு வசப்பட்டும் தரும நியமனத்திற்கும் புறம்பாகாமலும் இருக்க
வண்டும்.

He who is unwise with a mind always unruly, his
senses are not subject to him as wicked horses are not
to a charioteer.

(141). கடோபநிஷத்து 3—13 ல்.

யச்சேத்வாந்மனசிப்ராஜ்ஞஸ்தத்
யச்சே ஞான ஆத்மனி, ஞானமாத்மனி மஹதிநி
யச்சேத்தத் யச்சே சாஸ்த ஆத்மனி.

பொழிப்புரை.

விவேகியானவன் தன் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியி
லும், புத்தியை ஆத்மாவிலும், ஆத்மாவை பரமாத்மாவிலும்
புடக்கவேண்டும்.

விசேஷ உரை.

மனதின் கண்ணுள்ள சிந்தையால் வாக்கையடக்கல்வேண்டும், புத்தியின்
கண்ணுள்ள விசாரணையினால் மனதின் சிந்தையைபடக்கல்வேண்டும், புத்தி
யின் விசாரணையை புறத்தினின்றும் தன் ஆத்மாவினிடம் நிறுத்துதல் வேண்
டும். ஆத்மாவை பரமாத்மாவில் நிறுத்தல்வேண்டும், இதுவே யோகசாதனை
யின் கிரமம்.

A wise man should keep down speech and mind ;
he should keep them within the Self which is know-
edge ; he should keep knowledge within the Self
which is the Great ; and he should keep that (the Great)
within the Self which is the Quiet.

(142). புரஹதாரணியம்—4—4—22ல்.

யஜ்யேநதாதேததபஸாநாசகே
தைதமேவ விதிசவாமுநிர்பவதி.

பொழிப்புரை.

யக்யம், தானம், விஷயவாசனைகளை விடுவதான தபசு, ஆகிய இவைகளால் இந்த பரமாத்மாவை அறிந்துகொண்டு மதுஷியன் முனியாகிறான்.

விசேஷ உரை.

பரமாத்மாவை அறிந்து நற்செய்கைகளைச் செய்பவனே முனிபெனப் படுவதற்குத்த கவன்.

Brahmins seek to know Him by the study of the Veda, by sacrifice, by gifts, by penance, by fasting, and he who knows Him, becomes a Muni.

(143). சுவேதாசுவதரம் 1—15 ல்.

திலேஷு-தைலம் ததநீவசர்ப்பிரா
பச்ரோத:சர்வநீஷு-சாக்னி:
ஏவமாத்மநி க்ருஹ்யதே ஸா
ஸத்யேதைநம் தபஸாயோநுபஸ்யதி.

பொழிப்புரை.

எள்ளில் எண்ணெய்போலும், தயிரில் நெய்யைப்போலும், நதியில் தண்ணீரைப்போலும், கட்டையில் அக்கினியைப்போலும், ஆத்மாவில் பரமாத்மாவை; சத்தியத்தையும் தபசையும் கொண்டு தேடுபவர்கள் அறிந்தகொள்ளுகின்றார்கள்.

As oil in seeds, as butter in cream, as water in (dry) river-beds, as fire in wood, so is the Self-seized within the self, if man looks for Him by truthfulness and penance.

(144). தலவாகரம்—4-9.

யோவாஏதாமேவம் வேதாபஹத்ய
பாப்மாநமநந்தே சுவர்க்கலோகே
ஜேயேப்ரதிஷ்டிதி-ப்ரதிஷ்டிதி.

பொழிப்புரை.

எவன் இந்த பிரம்மம் வித்தையை (இதில்) சொல்லியவிதமாய் அறிகின்றானோ, அவன் பாபத்தைவிட்டு சிரேஷ்டமும் அனந்தமுமான சொர்க்கலோகத்தில் வசிக்கின்றான்.

விசேஷ உரை.

மேலே சொல்லியபடி சாதனைசெய்து பிரம்மங்கியானதையடைந்தால் முக்தி கிடைக்கின்றது. பாபத்தையும் அதன் பலனாகிய துக்கத்தையும் முற்றும் விட்டு, சிரேஷ்டமான சொர்க்கலோகத்தில் அநந்தகாலம் வரைக்கும் ஆந்தத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பதே முக்தியாம். மனுவதிய சரீரத்தை விட்டு எந்த உத்தமலோகத்தை அடைந்து வசிக்கின்றானோ அந்த லோகம் சொர்க்கம். எந்த ஆத்மா எந்த லோகத்துக்கு யோக்கியமானதோ அந்த லோகத்தை யடைகின்றது. பிரம்மோபாசகன் சிரேஷ்டமான சொர்க்கலோகத்தை அடைந்து அங்கே அநந்தகாலம் வசிக்கின்றான். அவன் தாழ்வையடைவதில்லை. அநேகர் பிரம்மத்தில் லயப்படுவது முக்தியென்கிறார்கள். அது முக்தியல்ல, விநாசமென்று அறியத்தக்கது. பாபத்தினின்று முற்றும் விடுபட்டு பிரம்மத்தை நேராக சரிசிக்கக்கூடிய அநந்த ஆந்தத்தைத்தரும் லோகத்தையடைந்து தேவதைகளோடு வசிப்பதே உண்மையான முக்தியாம்.

He who knows this Upanishad, and has shaken off all evil, stands in the endless, unconquerable world of Heaven, yea, in the world of Heaven.

(145). முண்டகோபநிஷத்து.

3-வது முண்டகம் 2-வது கண்டம் 4-வது வாக்கியம்.

ஏதைருபாயையததேயஸ்து வித்வான்
தஸ்யைஷ ஆதமாவிதே ப்ரஹ்மதாம்.

பொழிப்புரை.

எந்த பிரமஞானி, இந்த உபாயங்களால் பிரமத்தையடைய முயலுகிறாரோ; அவருடைய ஆன்மா பிரமமென்னும் வீட்டையடைகின்றது.

விசேஷ உரை.

எந்தப் பிரமஞானி ஸத்தியத்தைப்பற்றி, தருமத்தைத் தொடர்ந்து, நற்கருமங்களை அதுஷ்டானத்திற்கு கொண்டுவந்த; தாய் தந்தை ஆசாரியர் இவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்து, பிரமத்தை அடையும் நிமித்தம் முயற்சி செய்கிறாரோ, அவர் பிரமமென்னும் வீட்டையடைகின்றார். அவர் பிரமத்தையடைந்து அவருடன் வித்தியமாகக்கூடிய வாழ்கையால் உண்டாகும் பேரானந்தத்தையனுபவிக்கிறார்.

The soul of that knower of God, who exerteth himself through these means to obtain God, entereth God as its habitation. —

(146). தைத்திரியம்

சிஷுவல்லி 11-வது அதுவாகம் 5-வது வாக்கியம்.

ஏஷ ஆதேச ஏஷ உபதேச ஏததநுசாஸநம்;
ஏவமுபாஸிதவ்ய மேவமுபாஸிதவ்யம்.

பொழிப்புரை.

இது கட்டளை, இது உபதேசம், இது பிரமாணவசனம்;
இவ்விதமாக கடவுளை உபாசித்தல் வேண்டும்.

விசேஷ உரை.

ஹிமாசலாதி பர்வத பிரதேசங்களில் பல்லாண்டுகளுக்கு முன் பரமஹம்ஸர்களாகவும், தபோதிதிகளாகவும், எதிந்திரர்களாக எழுந்தருளியிருந்த மஹரிஷிகள். தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தீர்க்கதரிசன வாக்கியங்களடங்கிய இந்த வேதத்தை உபதேச கிரந்தமாகவும், பிரமாண வாக்கியங்களாகவும் கொண்டு அதுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிடுகின்றனர். யார் இந்த வேதத்தில் சொல்லிய தீர்க்கதரிசன வாக்கியங்களின்படி பரமேசுவரருடைய இருப்பை நம்பி, அவரை உண்மையான பக்தியினால் உபாசித்து, அவருக்குப்பிரியமான சாமானிய தருமங்களைச் செய்து வருகிறார்களோ; அவர்கள், எந்தகாலத்திலும், எங்கிருக்கினும், எப்படிப்பட்டவர்களாகிலும் இகபரசுகத்தையடைவார்கள் என்பது ஸத்தியம். அவர்களே பிரம்மாநந்தர்கள்; அவர்களுக்கு இதுவே உபதேசம்.

This is the commandment. This is the teaching.
This is the authority. Thus should God be worshipped.

ஓம் சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி: ஹரி: ஓம்.

ஆரியர் வேதமென்னும் இந்து பைபிளின்



